

ஸ்ரீ

நன்னூல்

காண்டிகையால்

திருவல்லிக்கேணி

வை. மு. சடகோப ராமானுஜாசாரியராலும்,

சே. கிருஷ்ணாசாரியராலும்

நன்கு விளக்கியும்

பல விஷயங்கள் சேர்த்தும்

அரிய உதாரணங்கட்குப் பொருளெழுதியும்

துப்பித்துப்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

[பதினமூன்றும்பதிப்பிப்பு]

சென்னை:

உமாபதி அச்சகம்.

1982.

(Copy Right Registered.)

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாய புஸ்தகசாலை,

19. நென்னிடைமாடவீதி,

திருவல்லிச்சேனி, சென்னை

இப்பத்தகத்தில் அடங்கியவை.

விஷயம்

பக்கம்.

முகவுரை.

விஷய சூசிகை

நாலாதிபர் விஷயம்.

...

க

பாயிரம்:—

சிறப்புப்பாயிரம் ...

ந

பொதுப்பாயிரம் ...

அ

க. அழகுநிகழ்வு:—

க. எழுத்தியல் ...

௩௭

உ. பதவியல் ...

௭௦

ஈ. உயிரீற்றுப்புணரியல் ...

௬௬

ச. மெய்யீற்றுப்புணரியல் ...

௭௩௨

ஊ. உருப்புணரியல் ...

௭௩௩

உ. சொல்லுநிகழ்வு:—

க. பெயரியல் ...

௭௩௨

உ. வினைவியல் ...

௭௩௩

ஈ. பொதுவியல் ...

௭௩௪

ச. இடைவியல் ...

௭௩௫

ஊ. உரிவியல் ...

௭௩௬

ஆத்திரமுதற்குறியாகராதி

௭௩௭

பரிபாட்டு உரிய வினாக்கள்

௭௩௮

அடங்குதல்

௭௩௯

தமிழிலக்கணத்துக்கு ஒத்த ஆங்கிலப்பேயர்ச்சள்

௭௪௦

பொருளிலக்கணச்சுருக்கம்

௭௪௧

யாப்பிலக்கணச்சுருக்கம்

௭௪௨

அணியிலக்கணச்சுருக்கம்

௭௪௩

காப்பியிலக்கணம்

௭௪௪

இலக்கணக்கண்ணாடி

௭௪௫

ஸ்ரீ
கடவுள் துணை.

முகவரை.

அருவுறு வாசிய வமலன் தடியின்
மொழியாயோ கங்குது மொழிபெயர் பொருட்டே.

அருத்தமிழிந்த உண்பர்கடே!

செத்தமிழ் லக்கணங்களுட் சிறந்துவிடாக்குகின்ற அருந் துன் இந் தூல், பவனாந்தி என்னும் னைக்கமுனிவரால் தொல்காப்பியத்தையும், அதன் உரைகளையும் பெரும்பாலும் தழுவிச் செய்யப்பட்டது.

இந்தாலிற் று னைக்கவிதவாண்களுள் ஒருவர் எழுதிய பழையஉரை ஒன்று உண்டு; அது அருமையாக வழுங்குகின்றது. சந்திரமச்சிவாயப் புல வரார் செய்யப்பட்டுச் சிவஞானமுனிவரால் திருத்தப்பட்ட விருத்தியுறையும், விசாகப்பெருமானார் செய்தகாண்டிகையுறையும், இராமாட்சிசுவராயர் இயற்றிய காண்டிகைவிருத்தியுறையும் முதலிய உரைகள் பிற்காலத்திற் பெரும்பாலும் வழங்கலாயின.

அவ்வுரைகளெல்லாவற்றுள்ளும் பரிசுஷ்டக்குப்படிக்கும் மாணாக்கிக்குப் பெரிதும் பயன்படாத பல விதங்களை நீக்கியும், மற்றைய வர்களை அங்கு விளக்கியும், இன்னியைமையாத பல விதங்களைப் புதிதாகச் சேர்த்துத் தெளிவாகப் பொருள்விளக்குமாறு மிக விரிவாகையில் எழுதுகின்ற விழுத்த உணர்வையு ஒரு காண்டிகையுரை எழுதி, உதாரணங்களை எழுதிப் பதித்திடுவகையு மான வினாக்களை இறுதியிற் கூட்டிப் பதிப்பித்து முடித்ததைத் தவிர வருடங்களின் முன் வெளியிட்டோம். அது அதன் பதினாழ்வாய் பதிப்பு.

தமிழிலக்கணங்களை ஈழத்துவர் இந்தாலிற் கூட்டப்பட்டிருக்கும் பழத்தும் சொல்லும் கங்கலான மூன்றின் இலக்கணங்களுள் முக்கியமான சிலவிதங்கள் மாணாக்கர் அவர்கள் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டியனவை விருத்தியினால், அவையும் அவற்றின் போக்கும் அருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் விளக்குமாறு பொருளிலக்கணங்கூட்டும், யார்ப்பேர்த்துரை உதாரணம், அனியிலக்கணங்கூட்டும் என்ற மூன்றையும் (இவாண்டி துடக்களில் உதாரணங்கூட்டும்) சேர்த்திருக்கிறோம். அனியிலக்கணத்தில் அவ்வவ்வுணர்களுக்கு உதாரணம் மொழிப்பெயர்களும் ஆங்காங்குக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

அன்றியும், இன்னாலிலுள்ள பொருள்கள் தொகுதியாக விளக்குமாறு விவரய குசுகை யொன்று முதலிற் சேர்த்ததோடு, இன்னாலிலுள்ள முக்கியமான இலக்கண வகைகளைக் கலக்கமின்றி மாணாக்கர் உணருமாறு தனித் தனி சிலபடங்களாக அமைத்துத் தெளிவு செய்து விளக்கியுமிருக்கின்றோம்

இவையல்லாமலும், காலகடையை அனுசரித்துத் தமிழிலக்கணக்குறிகளுக்கு ஒத்த இங்கிலிஷ் பெயர்களையும் காட்டுவது கலமென்று சிலகணகாரர்கள் கூறியதனால், அவர் கொள்கையை மேற்கொண்டு, அவற்றிற்கு ஒரு தொகுப்பு அமைத்தாக்காட்டியுமிருக்கிறோம். (இந்த இங்கிலிஷ் பெயர்களை அந்தந்த குத்திரத்தின் தலைப்பாக அமைக்குமாறு சிலர் கருதினராயினும், அங்கனம் புத்தகத்தினிடையே அமைத்தல் தமிழிலக்கணத்தைத் தமிழிலாழியினாலேயே கற்கவும் கற்பிக்கும் பிரியமுடைய பலர்க்கு (கிண்டாவாதலாலும், சர்வகலாசாலைப் பரீட்சைக்குப் படிப்பவர்களுக்கு மாத்திரமே யன்றித் தமிழிலக்கணங்கற்கப்புகும் அனைவர்க்கும் ஒருநிகராக இவ்வரை பயன்பட வேண்டுமென்பது எமது உத்தேச மாதலாலும், அவை ஆங்காங்கு அமைக்கப்படாமல் தனியே ஒப்புமைவிளக்கக் காட்டப்பட்டன.)

அரிதுணர்பொருளானவான உதாரணங்களை எளிதுணர்பொருளானவார்களாற்றியும், அங்கனம் மாற்றாதவற்றுள் அரியசொற்களுக்கொல்லாமல் பொருளின்க்கியும், அரிய உதாரணச் செய்யுள்களுள் அவசியமானவற்றிற்கெல்லாம் பொருளெழுதியும் சேர்த்திருக்கிறோம்.

நன்னூலின் பழைய உரையிலிருந்து சாரமான விஷயங்கள் சில இடில் ஆங்காங்குச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இத்தூல் (பி - எ) முதலியப்பட்டப் பரீட்சைக்கு முழுவதும் உபயோகமாவதாலால், இத்தூலில் (யப் - எ) பரீட்சைக்கு உபயோகமாகக்கூடியமான குத்திரங்களுக்கு † இக்குறியும், (யப் - எ. மெட்டிரிபுலேயன்) இவ்விரண்டு பரீட்சைகளுக்கும் உபயோகப்படுத்தக்கூடியும் (பச்சியமான குத்திரங்களுக்கு ‡ இக்குறியும் அச்சுச்சு குத்திரத்தின் முதலில் இடப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்தப் பதிப்பிலுள்ள குற்றங்களுகளை யாயினும், எமதுகிற்றாவிற்குப் புலப்படாத அரிய பெரிய வேறுபாடு விஷயங்களுமாயினும், இன்னவ்வினக்கமாக அமைக்கத்தக்க வேறுபாடுகளை யாயினும், எடுத்துவரப்பட்டிருக்கின்ற எமக்குத் தெரிவிப்பாராயின், அவைகளைப் பேருதவி செய்தவராக கண்குறித்து மகிழ்வேடு அவர்பக்கல் நன்றியாராட்டுவதுடன், அவ்விதமயங்கள் பறு பதிப்பிற்குரியாரப்படுத்திப் பலர்க்கும் பயன்படுமாடி செய்யவும் சித்தராயிருக்கின்றோம்.

எமது புத்தகங்களைத் தம்மம் கல்விச்சாலைகளில் உபயோகித்தும், உபயோகிப்பதாக உறுதிமொழியுரைத்தும் எமக்கு ஊக்கத்தை விளைத்து வருகிற மகான்கள்திறத்தில் என்றும் நன்றியாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

விஷய சூசிகை

[முக்கியமானவைமாற்றம். எண் ௩, பக்கத்தைக் குறிப்பன]

நூலிலக்கணம்	பொதுப்பெயருயர்திணைப்	
நூல்மதம்	௧௩ பெயர்	௧௦௩
நூற்குற்றம்	௧௩ நூற்கணம்	..
நூலழகு	௧௪ விகற்பம்	௧௦௩
உத்திகள்	௧௩ உயிர்த்தற்புணர்ச்சி	௧௦௪
குத்திரம்	௧௮ உடம்படுமெய்	..
உரையிலக்கணம்	௧௬ குற்றியலுகரவிகாரம்	௧௦௮
நூலென்னும் பெயர்க்காரணம்	௨௧ உயரமுன்னல்லினம்பொதுவிதி	௧௦௯
ஆசிரியரிலக்கணம்	௨௨ நியலப உயிர்த்த, விதியுயிர்த்த	..
மாணுக்கரிலக்கணம்	௨௭ மாப்பெயர்ச்சிறப்புவிதி	..
சிறப்புப்பாவித்திலக்கணம்	௩௨ உகரவீற்றுச்சிறப்புவிதி	௧௧௦
மாற்றபெயர்வகை	௩௩ வியையழகான்கு	..
சிறப்புப்பாவித்தெய்வ உரியவர்	௩௪ வாயிய என்பதன் சிறப்புவிதி	௧௧௧
எழுத்திலக்கணத்தின்பகுப்பு	௩௭ பலவிதென்பவற்றின்சிறப்புவிதி	௧௧௨
காரணவிதத்தி	௪௧ ஆகாவிற்றுச்சிறப்புவிதி	..
வினாவெழுத்து	௪௩ அருத்தாபத்தி	௧௧௩
உயிர்பெயர்முதலிய மாற்றபெழுத்து	௩௮ வீற்றுச்சிறப்புவிதி	௧௧௪
தத்தம்	௪௬ உகரவீற்றுச்சிறப்புவிதி	௧௧௬
மாற்றிதம்	௩௯ முற்றுக்கார்த்துச்சிறப்புவிதி	௧௧௭
மொழிமுதலெழுத்து	௪௦ குற்றுக்கார்த்துச்சிறப்புவிதி	௧௧௮
மொழியிறதியெழுத்து	௪௧ திணைப்பெயர்ச்சிறப்புவிதி	௧௧௯
போலி	௪௨ உகரவீற்றுச்சிறப்புவிதி	௧௨௦
பதத்திலக்கணம்	௪௩ மாற்றபெயர்ச்சிறப்புவிதி	௧௨௧
பதப்பதம்	௪௪ கொடைக்கார்த்துச்சிறப்புவிதி	..
பகுபதம்	௪௫ நுகரவீற்றுச்சிறப்புவிதி	௧௨௨
பகுபதவுறுப்பு	௪௬ மெய்வீற்றுப்பணர்ச்சி	௧௨௩
பகுதி	௪௭ ணகரவீற்று	௧௨௪
பண்புப்பகுதிவிகாரம்	௪௮ மகரவீற்று	௧௨௬
பிறவினை	௪௯ மகரவீற்று	௧௨௭
விகுதி	௫௦ லகரவீற்று	௧௨௮
பலபொருட் குறிக்கும்விகுதிகள்	௫௧ வருமொழித்தகரகரத்திரிதல்	௧௨௯
பெயரிடைநிலை	௫௨ திணையுரிவகைமாற்றமுனை	௧௩௦
வினையிடைநிலை	.. வருமொழிப்பணர்ச்சி	௧௩௧
காலங்காட்டும்விகுதி	௫௩ வருபுணர்ச்சி	௧௩௨
வேறுவகையாற்காலங்காட்டுதல்	௫௪ காரியை	௧௩௩
தற்சமம், தற்பவம்	௫௫ உருபெற்றகாலத்திரியும்	..
வடவெழுத்துத்திரிதல்	.. பெயர்கள்	௧௩௪
தமிழ்ச்சிறப்பெழுத்து	௫௬ 'ம்' என்னும் பெயர்	௧௩௫
புணர்ச்சியிலக்கணம்	௫௭ 'ன்' என்னும் பெயர்	..
வேற்றுமை, ஆல்வழி	௫௮ இரண்டாய்வீற்றுமைப்	..
புணர்ச்சிவிகாரம்	௫௯ புணர்ச்சிச் சிறப்புவிதி	௧௩௬
செய்யுள்விகாரம்	௬௦ சொல்லிலக்கணம்	௧௩௭
பொதுப்புணர்ச்சி	௬௧ வழக்கு	௧௩௮

செய்யுள்	கசக	செய்யுமென்வாய்பாட்டுவிகாரம் உஉக	
குறிப்பு, வெளிப்படை	,	செய்வெனெச்சம் முக்காலமும்	
இயற்சொல்	கஎக	உணர்ந்தல்	உஉந
திரிசொல்	கஎஉ	எச்சத்திரிபு	உஉடு
தினச்சொல்	கஎங	செய்யுமென்முற்று	உஉச
வடசொல்	கஎச	முற்றெச்சம்	உஉஎ
பெயரிலக்கணம்	கஎடு	ஒன்றொழிபொதுசொல்	உஉஅ
பால்பகா அஃறிணைப்பெயர்	கஅஉ	ஆ ஓவாதல்	”
ஆகுபெயர்	கஅச	இடைப்பிற்சொல்	உஉடு
முதல்வேற்றுமையில் மாத்திரம்		உபலக்ஷணம்	உஉஉ
வரும்பெயர்கள்	ககக	தொடக்கிலைகள்	உஉச-உஉஉ
வேற்றுமைகள்	ககஉ-உஊ	தொடக்கிலைகள்	உஉஉ
கருத்தாப்பொருள்	ககஉ	வழு, வழுநிலை, வழு	
இயற்றுத்தருக்கா, எவுத்தர்		வமைதி	உசந
கருத்தா	ககங	திணைவழுவமைதி	உசடு
செயப்படுபொருள்	,	திணைபால்மரபுவழுவமைதி	உசச
முத்தருவி, துணைக்கருவி	ககச	திணைபால்வழுவமைதி	உசஎ
தற்கிழமை, பிறிதின் கிழமை	ககஎ	பாலிடவழுவமைதி	”
ஒற்றுமைக்கிழமை	ககஅ	காலவழுவமைதி	உசக
விளிக்கப்படாதபொருள்	உஊ	வினாவை	உசடு
உருபுமயக்கம்	உஊ	வினாவை	உசக
வேற்றுமைமுடியஞ்சொல்	உஊ	மரபு	உசஉ
வினையிலக்கணம் [தொடக்கிலை		அடுத்ததொடர்	உசஎ
குறிப்பு]	உசடு	இடைக்காலம்	”
இருதிணைப்பொதுவினை	உசந	ஒருபொருட்பன்மொழி	உசஅ
உளப்பாட்டுத்தன்மை	உசச	பொருள்கோள்கள்	உசஎ-உசந
உளப்பாட்டுமுன்னிலை	உசஎ	நிலநிறைப்பொருள்கோள்கள்	உசஅ
வியங்கோள்	உசக	இடைக்கோள்கள், எழுத்து	உசக
ஐம்பால்மூலிடப்பொது		செய்வெண்	”
குறிப்புமுற்று	உஉஊ	உரிச்சொல்லவை	உஅடு
பெயர்ப்பகுபதத்துக்கும் குறிப்புவினைமுற்றுப் பகுபதத்துக்கும்			
வேறுபாடு:—			எஉ
பெயரிடைநிலைக்கும் வினையிடைநிலைக்கும் வேறுபாடு:—			அஎ
தழுவுதொடர்க்கும் தழாத்தொடர்க்கும் வேறுபாடு:—			கஅ
புணர்ச்சிவிசாரத்துக்கும் செய்யுள்விசாரத்துக்கும் வேறுபாடு:—			கஊ
முன்னிலைவிசாரக்கும் எவல்வினைக்கும் வேறுபாடு:—			கஊ
தொழிற்பெயர்க்கும் வினையாலையும் பெயர்க்கும் வேறுபாடு:—			கஅடு
ஆகுபெயர்க்கும் அன்மொழித்தொகைக்கும் வேறுபாடு:—			ககடு
முதல்வேற்றுமைக்கருத்தாவுக்கும் மூன்றாம் வேற்றுமைக்கருத்தா			
வுக்கும் வேறுபாடு:—			ககச
எவற்கும் வியங்கோள்க்கும் வேறுபாடு:—			உசக
அடுக்குத்தொடர்க்கும் இரட்டைக்கிளவிக்கும் வேறுபாடு:—			உசஅ
மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள்க்கும் கொண்டுகூட்டிப்பொருள்			
கோள்க்கும் வேறுபாடு:—			உஎஉ
பெயர்ச்செய்வெண்ணுக்கும் உம்மைத் தொகைக்கும் வேறுபாடு:—			உஅஊ

ந ன னு ல்

— —

க ர ண் டி கையுரை.

— — — —

நூலாசிரியர் வரலாறு.

— — — —

இத்தூலாசிரியராகியபவநாதீமுனிவர். இத்த (தாண்டிமணி) உத்தரவந்தியாபுரத்தில் பிராமண வகுந்தில் பவநாதீமுனிவர் செய்தவந்தியாபுரம் அந் குமாராயத்தான்தி. இவரைப் பருவசிலையே கொல்காப்பியங்களிலும் தொல்காப்பியத்திலும் பல்காற் பயின்று. வடமொழி விவரணம் முதலியவற்றிலும் வல்லவார. மாமபிரத்தன் அச்சமயத்தில் முத்திபெறுதற்குக் காரணமாகிய ஞான ஜலந்தா சூகி. அவற்றின் பொருள்கள்கேட்டுச் சித்தித்துத் தெளிந்துகொண்டு, அப்படி அருர் அடக்கம் ஒழுக்கம் வாய்மை முதலிய நற்குண நற்செய்கைகளில் மிகச் சிறிதவராய். நூலவரங் கொண்டு ஒழுகுவாராயினர்.

இது, பெரும்பாலும் இத்தூர் சிறப்பாயிரத்தைப்போலான ஆதாரமாகக் கொண்டும். சிறுபான்மை மற்றஞ் சில ஆதாரங்களால் வேறு சில விஷயங்களைச் சேர்த்தும் ஒருவாறு சுருக்கமாக எழுதப்பட்டது.

† “தன்னூரசு சனகையிற் சனமதி மாமுனி தந்தமைநக
நன்னூ லரைத்த பவணந்தி மாமுனி ரப்பதியும்
(சின்னூ லரைத்த குணமெ பணமிகன் சேர்பதியும்
மன்னூபுரத் திருவன்ன மின்னே) தொண்டை மண்டலமே”

என்று படிக்காகுப்பிலவர் (தாண்டிமணி) உத்தரவந்தியாபுரத்தில் வால், பவணந்திமுனிவர் பிறந்த ஊர் தொண்டைநாட்டிலுள்ள தென்று தெரிகின்றது;

“மேற்குப் பவனமலை வேககடம சேர்வடக்கார்
ஆர்க்கு முவரி யணிநிழக்குப்—பார்க்குநெயர்
தெற்குப் பிண்கி திகழிருப தின்காகும்
நற்றொண்டை நாடெனவே நாட்டு”

இக்கணிப்பாடலினால், தொண்டைநாட்டின் எல்லையை அறிக

அங்கனமிருக்கும் நாட்களில் ஒருநாள், கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களாலும் செல்வம் அதிகாரம் முதலிய நலங்களாலும் குறைவின்றி மிகச்சிறப்புற்று விளங்கியிருந்த 'சீயகங்கி' என்னுஞ் செங்கோல்மன்னன், பவணந்திமுனிவரை நோக்கி 'தொல்காப்பியம் முதலிய பழைய இலக்கண நூல்கள் பேரறிவினர்க்கே புலப்படுத் தன்மையனவா யிருத்தலின், இயற்றியழின் பாகுபாடான எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி யிலக்கணங்களின் பயிற்சி குன்றிப்போவதனால், தமிழாராய்ச்சியால் வலியோரே மன்றி எளியோரும் ஓதியுணரும்படி, நீவிர் ஓர் இலக்கணநூலை இயற்றித்தரல்வேண்டும்' என்று வேண்டினான். பவணந்திமுனிவர், தமிழ்நாட்டைத்துக்கும் பேருபகாரமா மென்று எண்ணி, அங்கனமே இயற்றத் துணிந்து, தாமதற்ற இலக்கிய இலக்கணங்களில் இலைமறைகாய்போல் மறைத்துகிடந்த அரிய பெரிய விநிகரோபெல்லாம் தமது நுண்ணுணர்விலால் விரைந்த எடுத்துத் திரட்டி, முற்காலத்து வழங்கிய இலக்கணங்களன்றே பிற்காலத்துவழங்குகாதொழிந்தனவற்றை நீக்கி, முற்காலத்து வழங்காது பிற்காலத்துவழங்கிவரும் இலக்கணங்களைத் தழுவிய, உலக வழக்குச் செய்யுள் வழக்குக்களோடு சித்திதும் மாறுபடாமல், உடன்படல் முதலிய எழுவகை மக்களையும் தழுவிய, குன்றக் கூறல் முதலிய பத்தர் குற்றங்களும் சாராது, ஒருங்குசொல்லல் முதலிய பத்து அழகுக்களோடும் கூடி, அழலிப்பகுதல் முதலிய முப்பத்திரண்டு உத்திகளும் விளங்க, சாதாரண மானுக்கர்க்குடும் உபயோகமாகத்தக்கதாய், 'பவணந்தி' என்னும் இந்நூலை இயற்றி அவ்வரசனது சபையில் அரங்கேற்றினர்.

இந்நூலின் பெருமையை 'சன்னூல்' என்னும் இதன்பெயரே இனிது விளக்கும்; அன்றியும், இந்நூல் தோன்றியபின்னர் என்னுந் சிறந்த தொல்காப்பியம் முதலிய தொன்னூற்பயிற்சி குன்ற இதுவேதலையெடுத்து வந்தமை யொன்றுமே இதன் மாட்சியை அனகு புலப்படுத்தும். மேலும், தொல்காப்பியம் முதலிய நூல்களையுத்திரிபறச் சற்றறித்தவாகிய சுவாமிநாததேசிகர் தாம்செய்த பூலங்குணஞ்சொத்தில் "முன்னு லொழியப்பின்னூல் பலவினுள், சன்னூ லார்தமக்கு என் லாரும் இனையோ வென்னுத் துணிலே மன்னு" என இதன் சிறப்பை எடுத்துக்கூறியிருப்பதுங் காண்க.

'பவணந்தி முனிவரை யாதரித்தவனும் சங்காகுலத்திற் பிறந்தவனுமான அமரபரணசீயகங்கி நென்பான் இப்பொழுதைக்கு எட்டு-வருடங் கட்டு முன் சிங்காதனமேறிய மூன்றாவது குலோத்துங்க சோழராஜனுக்கு அடங்கிய ஒரு சிற்றரசன்' என்று சிலாசாசன பரிசோதகர் வெளியிட்டிருப்பது கொண்டு, இந்நூல் இற்றைக்குச் சற்று ஏறக்குறைய எட்டு-வருடங்களின் முன் இயற்றப்பட்ட தென்று அறியலாம். இந்நூலில் உரியவயில் ௧௬-ஆம் சூத்திரத்தில் "பிங்கலமுதலாம் நல்லோ ருரிச்சொல்லில் நயத்தனர் கொளவே" எனப் பிங்கலத்தை யென்னும் நூல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டிள்ளதனால், ஆதிதிவாகரனது புத்திரனான பிங்கலமுனிவன் செய்ததும்மண்டலபுருடன் சூடாமணிக்ஷண்டு சேந்தன் திவாகரம் என்ற நிகண்டுக்கு முற்பட்டதுமான பிங்கலநீலநாத என்னும் நிகண்டுக்கு இந்நூல் பிற்பட்ட தென்பது விளங்குகின்றது. புரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் வழங்குகின்ற

திவ்வியப்பிரபந்தங்களின் தளியன்கள் முதலியவற்றிற்கு விபாச்சியகாஞ்செய் தருளிய பின்னாலோகாரியசீயர், “நெஞ்சக் கிருங்கடி தீபம் அடங்காநெடும் பிறவி, நஞ்சுக்கு நல்லவமுதும் தமிழ் நன்னூற்றுறைக, எஞ்சக்கிலக்கியம் ஆரணசாரம்பரசமயப், பஞ்சக்கணலின்பொறி பரகாலன் பனுலவ்களே” என்ற பெரியதிருமொழிச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் ‘தமிழ் நன்னூல் துறைகளைஞ்சுக்கு’ என்பதன்பொருள் விளக்குமிடத்து, ‘தாவிட சாஸ்திரம், எழுத்துசொல் பொருள் யாப்புஅலங்காரம்’என்ற விலக்கணமான பஞ்சலக்ஷணத்தோடே கூடியிறையிருப்பது; அன்றிக்கே தமிழுக்கு எழுத்துமுதலான அஞ்சலக்ஷணத்தையும் அறுதியிடுவதான நான் லோகாரியசீயர் ௧௩ நூல்கள் ௧௩ நூல்கள்: அத்தைச் சொல்லிற்றுதல்; எவ்விதமான ‘தாவிடசாஸ்திர மார்க்க பஞ்சகத்துக்கு’ என்று எழுதியிருத்தலால், பின்னாலோகாரியசீயர் காலத்தில் இத்த நன்னூல் பிரசித்தமாக இருந்த தென்று அறியலாம்; அவர்களும் இப்பொழுதைக்கு ஏறக்குறைய நூற்றுநூற்றம்பது வருடங்கட்கு முன்பென்று அறியப்படுகின்றது. இன்னும் மேற்கண்ட பெரியதிருமொழிச் சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுள் கூறக்கூடியவர் செய்கதாதலால், அதில் ‘நன்னூல்’ என்பதற்குப் பின்னாலோகாரியசீயர் இங்ஙனம் விபாச்சியானது செய்திருப்பதுகொண்டு. கூறத்தாழ்வான்காலத்தே யுள்ளது நன்னூலென்று அறியிடவும் இடமுண்டு; கூறத்தாழ்வான்காலம், ஏறத்தாழ எண்ணூறுவருடத்துக்கு முன்பாகும்.

தமிழிலக்கண மைத்தனூற்றும் பெருப்பண்பிதல் கருதி, எழுத்திலக்கணம் சொல்லிலக்கணம் என்ற இரண்டிடே இத்தாலிற் கூறப்பட்டான்றன; ஆதலால், இத்தால்-எழுத்ததிதாரம், சொல்லிதாரம் என இரண்டிபதப்ப டையது. இனி இத்தாற்சிறப்புப்பாயிரத்தின், “இருத்தமிழ்க்கடலார் அரும் பொருளைச் செய்தும் யாவரு முண்டித், தொலைகளை விரிவிற் தருகென..... மொழித்தனஞக.....வகுத்தன்ன” என்று கூறியிருத்தலால், இத்தாலின் எழுத்துச் சொல்லிதாரங்கன்பால வ மற் றநப் பொருள் யாப்புஅணிபதி காரங்கரும் ஆகியபாற் செய்யப்பட்டு முற்ாலத்தில் இருத்திந்தால்த்திற் கிறைத்திலவென்று கொள்வாரும்தா; *அக்கொண்டைம, மேற்காட்டிய தமிழுத்த யபுத்தித்தாரா அந்தலக்கண லுபயிற் புத்திபிதவாரா நன் லென்று ஒரு சாஸ்திரமுண்டி’ என்ற பின்னாலோகாரியசீயர் விபாச்சியாகாப்யமம் வற்புறுத்தும். இனி, இத்தால் இடைபூதின் மிகுதியால் முடிவுபெறுத்தென்பர் ஒருசாரார். என்கனமாயினும், நாடெங்கும்வந்தி

“அரும்பொருளாத்து” எனக் கூறினமையின், இத்தாலுட் கூறிய பொருள் யாப் பணிசு னென்றும் முன்று அக்காரங்கரும் அக்காலத்து உள்னனப்பாலும்’ என்பது, நாமால் யிருத்தபடியாம்.

† மங்கலம் கூறியவழியும் நன்னூல் முதலியவற்றின் முடிவுகாணுமை யின், மங்கலம் கூறுதவழியும் தொல்காப்பியம் முதலியவற்றின் முடிவுகாண டலின், உடன்பாடடனும் எதிர்மறையினும் உயர் தப்படுதலின் எனின்.— நன்று சொன்னும்; நன்னூல் முதலியவற்றில் இடைபூதின் மிகுதிப்பாட் டால் முடிவுபெறு இன்று’ என்ற நூற்பாங்காப்யமாரணம் காண்க.

வருவன இந்நூலின் எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமுமே யென்பது யாவர்க்குஞ் சம்மதமே. இந்நூலின் மற்றையதிகாரங்களும் இருந்து கிடைத்து வருங்குமாயின், தமிழிலக்கணம் கற்போர்க்குப் பொருள்யாப்பு அணிகளின் பயிற்சி குன்றிப்போகாமல் எழுத்துச்சொற் பயிற்சிபோலவே நின்று நிறைவுறு மென்பதற் சிறிதும் ஐடமில்லை. ஆகவே, இந்நூல்போலத் தெளிவான இலக்கணநூல் வேறு எதுவும் தமிழில் இல்லை யென்பதாயிற்று.

இவர்மதம் ஹைந்த மென்பது. இவர் எழுத்ததிகாரத்திலும் சொல்லதிகாரத்திலும்முதலிற் கூறியுள்ள கடவுள்வணக்கங்களாலும், மற்றுஞ்சிலவாற்றாலும் விளங்கும்.

இவர் இந்நூலில் ஆங்காக்கு வடமொழிவழக்கைத் தழுவிய இலக்கணமெழுதியுள்ளதனால், இவர்காலத்துக்கு முன்னமே வடசொற்கள் தமிழில் மிகுதியாகப் பயிலத்தொடங்கிவிட்டனவென்பது உணரப்படும். இந்நூலின் இரண்டாம் இயலுக்கு 'மொழியியல்' எனப் பெயர்குறியாது 'பதவியல்' எனப் பெயர்குறித்தது காண்க. (மொழி-தமிழ்ச்சொல், பதம்-வடசொல்.)

சிறப்புப்பாயிரம்.

மலந்தலை யுலகின் மல்கிடு னாகல்
 இலகொளி பரப்பி மானவையும் விளக்கும்
 பரிதியி னொருநா னாக முதலீறு
 ஒப்பன வானச முனிவிகத் துயர்த்த
 அற்புத மூர்த்திதன் னலத்த துதல்மையின்
 மனவிரு விரிய மாண்பொருண் முழுவதும்
 முனிவற வருளிய மூவறு பொழியுநம்
 குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்
 ளனுநான் கெல்லையி விரிந்தமிழ்க் கடலுள்
 அரும்பொருளை மறவும் மாவரு முணரத்
 தொகையாக விரிநி ற மிகுநத் துன்னு
 இகலற மாறியிருநில முழுவது
 தனதெனக் கோகிற் தன்மத வரணர்
 திசைதொடர் நிதுளிய நிறையு நொல்சீர்க்
 கருங்கழல் வெண்துடைக் காந்திக் வண்கைத்
 திருந்திய செங்கோல் சீபகங்கள்
 அருங்கலை வினோத மமா பரணன்
 பொழிந்தன னாக முன்னோ மலர்
 வதியே கன்னுந் பெயரின் மருத்தவா
 பொன்மதிற் சனாகச சன்மதி முனிபநன்
 பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவண நி
 ளன்னு நாமத் திருத்தவந் தேடேனே.

இது; நாலாசிரியர்பெயர் முதலிய பாகுஷென்றையும் விளக்குகின்றது.

(இதன்பொருள்.) மலந்தலை உலகின் - மலந்த இடத்தை யுடைய இவ்
 வுலகத்திலே, மல்கு இருள் அதலநிறைந்த வெளியிருள் ஒளியும்படி, இலகு
 ஒளி பரப்பி-விளங்குகின்ற (தனது ஆய்வுப் பணங்களை விரித்து, யாவை
 யும் விளக்கும்-(கண்ணுக்குத் தெரியத்தக்க உருவங்கள் எல்லாவற்றையும்
 காட்டுகின்ற, பரிதியின் - சூரியன் உயல் தருதான் ஆத் உலகங்கட்கெவ்
 லாம்) தான் ஒரு முதல்வனையாக முதல்குற ஒப்பு அளவு ஆசை முனிவு
 இகத்து உயர்த்த-பிறப்பும் இறப்பும் உவமையும் அளவும் யிருப்பும் வெறுப்
 பும் (ஆகிய இவற்றை இயல்பாகவே) புகழிற்றவிலுலே தலைவனாகிய, அந்
 புகழ்மூர்த்தி - வியக்கத்தக்க திருமனியையுடைய கடவுள். தன் அலர்தரு
 தன்மையினி-தனது பரிபு குணமாகிய அருளிஞிலே. மனம் இருள் இரிய

(உயிர்களின்) மனத்தினிருநாகிய அஞ்ஞானம் ஒழியும்படி, மாண்பொருள் முழுவதும்-சிறந்த (அதம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும்) நான்கு உறுதி பொருள்களையும், முனிவு அற அருளிய-வெறுப்பில்லாமல் அருளிச்செய்த விருப்பத்தோடு தந்த, மூ அறு மொழியுளும்-பதினெட்டுத் தேசபாவைகளன்றும், குண கடல் குமரி குடகம் வேங்கடம் எனும் நான்கு எல்லையின் (கிழக்கே) கீழ்கடலும் (தெற்கே) கன்னியாகுமரியும் (மேற்கே) குடகநாடு (வடக்கே) திருவேங்கடமேலையும் என்கிற நான்கு எல்லைக்கு உட்பட்டதேசத்து (வழங்குகின்ற), இருந்தமிழ் கடலுள்-பெரியதமிழ்ப்பாவையென்னும் கடலில் உள்ள, அரும்பொருள் ஐந்தையும்-(அறிதற்கு) அரியனவான (எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அணி என்னும்) எழுத்து பொருள்களையும், யாவரும் உணர-(இலக்கியவாராய்ச்சியில்) வல்லவர் மாத்திரமேயன்றி அல்லாதவரும் (எளிதில்) அறியும்படி, தொகை வகை விரியின் தருக-தொகுத்துப் வகுத்தும் விரித்தும் செய்யப்படும் நூல்யாப்பினால் இயற்றித்தருவாயாக, என - என்று,—துன்னார் இகல் அற நூறி - பகைவரது பகைமை கெட (அவரை) அழித்து, இரு நிலம் முழுவதும் தனது என் சொல்-பெரிய பூம முழுவதையும் தன்னுடையதாகக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, தன்மதம் வாரணம் திசை தொறும் நிறுவிய - தனது மதயாணைகளும் தன்வெற்றிக்கு அடையாளமாக எட்டுத்திக்குளும் (திக்குபாணைகாப்பினால்) நிறுத்திய, திறல் - வல்லமையையும், உறு தொல் சீர்-மிக்க தொன்றுதொட்டுப் பரம்பரையாக வருகின்ற பெருங்கீர்த்தியையும், கருங் கடல்-பெருமை பொருத்திய வீரக் கடலையும், வெள்குடை - வெண்கொற்றக்குடைமையும், காரிகா வள்கை - மேகம் போன்ற (பிரதியுபகாரத்தை விரும்பாமற்) கொடுக்கின்ற கையையும், திருத்திய செங்கோல் - கோணை நிதிதவருத்து அடாட்சியையும் உடைய, அருங்கலை விழைந்தன் - அரிய நால்க்கா ஆராய்வலைய பொழுது போக்கும் விலையாட்டாக வுடையவனும், அமர் ஆபரணன்-உப்பை மேற் கொள்ளுதலையே (தனக்கு) ஆபரணமாகக்கொண்டவனும்ஆகிய, சீயகங்கன்-சீயகங்கனென்னும் இயற்பெயரையுடைய அரசன், உயர்த்துநன் ஆக - சொல்ல, --பொன் மகில் சனகை-பொன்மயமான மகில்பூத்த சனகாபுரத்தில் இருக்கின்ற, சன்மதி முன்னிருள்-சன்மதி, உயன்னும் முனிவன்பெற்ற பன் அருஞ் சிறப்பின் - சொல்லுதற்கு அரிய மேன்மையையும், பவணந்தி என்னும் நாமத்து-பவணந்தி (யென்னும் இயற்பெயரையுடைய, இருந்தவத்தோன் - பெரிய தவத்தையுடைய முனிவன், --முன்னோர் நூலின் வழியே-(தொல்காப்பியர் முதலிய) முன்னையோர்செய்த புலங்கணநூலின் வழியாக, நன்னூல் பெயரின் வகுத்தனன்னன்னா லென்னும் பெயரினால் இுந்துறை; செய்தான்; (என்றவாறு)--ஏகாரம் - சந்தரகை, சீயகங்கன் - சிங்கம்போன்ற கங்க னென்பவன்.

ஸம்மதி என்ற வடமொழிப்பெயர் - நல்லறிவுடையவனென்றுபொருள் படும். 'அமர் ஆபரணன்' என்பதற்கு போரில் தன் உடம்பின்மேற் படும் பெரும்புண்களையே ஆபரணமாகவுடையவ னென வுரைத்தது. 'மொன்று; அமர்- ஆகுபெயர்.

இதனுள் 'பவணந்தி' எனவே தூல்செய்தோன்பெயரும், 'முனீனோர் நூலின்வழி' எனவே தூல்வந்த வழியும்; 'நான்கெல்ல' எனவே தூல்வழங் தும் எல்லையும், 'நன் னூல்' எனவே தூலின்பெயரும், 'தொகைவகைவிரியின்' எனவே தூல்யாப்பும், 'அரும்பொருளைந்தையும் யாவரு முணர்' எனவே தூலிற்சொல்லப்பட்ட பொருளும், 'அவற்றையாராய்வோர் இந் தூல்கேட்ட ற்கு உரியாரென்னும் கேட்போரும், அவர் அப்பொருளைந்தையும் அறிந்து சொற்களின் வழுவை ஒழித்தலாலே மொழித்திறத்தின் மூட்டறுத்தலென் னும் பயனும், 'சீயகங்கன் மொழித்தனஞ்சு வகுத்தனன்' எனவே அவ்வரசன் மாலத்தில் இயற்றப்பட்டு அனது சபையிலே அரசுகேற்றப்பட்ட தெனச் செய்த காலமும், அரசுகேறிய இடமும், சீயகங்கன் சொன்னதனாலும்யாவ ிடத்தும் உண்டாசியஇரக்கத்தினாலும் இயற்றினமையாற்காரணமும் ஆகிய பதினென்றும் பெறப்பட்டன; இனி, 'யாவருமுணர்' எனவே நிகண்டுகற்று இலக்கியப்பயிற்சி மொழிப்பின்பு இந் தூல் கேட்கக்கூகது என்னும் யாப்பும் சீயகங்கன் தருகென மொழிந்தான்' எனவே கேட்போனும், 'மாண் பொருள் முழுவுதும்' எனவே பயனும் பெறப்பட்டன வென்பாரு முணர்.

இப்பாயிரம், இவ்வொரு அலுக்கே உரியதாதலால், சிறப்புப்பாயிரமாம்.

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

பொதுப்பாயிரம்.

[பாயிரத்தின் பெயர்கள்.]

க. முசவுரை பதிகம் அணிந்துரை நான் முகம்

புறவுரை தந்துரை புனைந்துரை பாயிரம்.

(இ - ள்.) முசவுரை.....பாயிரம் - முசவுரை பதிகம் அணிந்துரை நான் முகம் புறவுரை தந்துரை புனைந்துரை என்பன பாயிரத்தின் பெயர்களாம்; (எ - று.)

பாயிரம் - வரலாறு: இது கடமொழியில் உபோத்தாத மெனப்படும். முசவுரை யென்பதற்கு - நாலுக்கு முன் சொல்லப்படுவ தென்றும், பதிக மென்பதற்கு - ஐந்துபொதுவும் பதினொருசிறப்புமாகிய பலவகைப்பொருள் களையும் *தொகுத்துச் சொல்வதென்றும், அணிந்துரை புனைந்துரையென் பவற்றிற்கு-நூலின் பெருமை முழுவியை விலங்க அலங்கரித்துச் சொல்வ தென்றும், நான்முக மென்பதற்கு - ஐலுக்கு முகம்போல முற்பட்டிருப்ப தென்றும், புறவுரை யென்பதற்கு - நூலிற்சொல்லிய பொரு ளல்லாதவை களை நூலின் புறத்திலே சொல்லதென்றும், தந்துரை யென்பதற்கு - நூலிற் சொல்லிய பொரு ளல்லாதவைகளைத் தந்துசொல்வ தென்றும்பொருள். (க)

[பாயிரத்தின் வகை.]

உ. பாயிரப் பொதுநிறப் பெனனிநு பாற்றே.

(இ - ள்.) பாயிரம் - (மேற்சொன்ன) பாயிரமானது.—பொது - பொதுப்பாயிரமும், சிறப்பு - சிறப்புப்பாயிரமும், என - என்று, இரு பாற்று - இரண்டு வகையை யுடையது; (எ - று.)—எ - சுற்றசை.

தன்னால் உரைக்கப்படும் ஒரு நாலுக்குமாத்திரமே உரியதன்றி எல்லா நான்முகத்தும் உரைக்கத்தக்கது பொதுப்பாயிர மெனவும், தன்னால்உரை க்கப்படும் ஒரு நாலுக்கேஇன்றியமையாமல் உரியதாய் அந்நான்முகத்திலே உரைக்கப்படுவது சிறப்புப்பாயிர மெனவும் அறிக. (உ)

நிதலாவது

பொதுப்பாயிரத்தின் இலக்கணம்.

[பொதுப்பாயிரத்தின் இலக்கணம் இன்னதென்பது.]

ங. நாலே நுவல்வோன் நுவலுந் திறனே

கொள்வோன் கோடற் கூற்று மைத்தும்

எல்லா நூற்கு நினைபொதுப் பாயிரம்.

* “பதிகக் கிளவி பலவகைப் பொருளைத் தொகுதியாகச் சொல்லுதல் காணே.”

(இ-ள்.) தூலே-தூலினது வரலாறும், நவல்வோன் - (தூலே) கற் பிக்கும் ஆசிரியனது வரலாறும், நவலும் திறனை - (ஆசிரியன் மாணுக் கனுக்கு தூலே) பாடஞ்சொல்லுவதின் வரலாறும், கொள்வோன் - மாணுக் கனது வரலாறும், கோடல் கூற்று - (மாணுக்கன்) பாடங்கேட்டலின் வர லாறும், ஆம்-ஆகிய, இவை ஐந்தும்-இவ்வைந்து பொருள்களும், எல்லா தூற்கும்-எல்லா தூல்கட்கும், (பொதுவா மாதலால்), பொதுப்பாயிரம் - (இவற்றை விளங்கச்சொல்வது) பொதுப்பாயிரத்தின் இலக்கணமாம்; (எ-று.)

விரிந்தும் தொக்கும் வந்த ஏதாரங்கள் - எண்ணப்பொருளான; இத னைப் பிறவிடங்கட்குக் கொள்க. திறன், கூற்று என்றது - வரலாற்றை; இதனைப் பிறவற்றோடும் கூட்டுக. (உ)

க. நூலின் வரலாறு.

[நூல் இன்ன தென்பது]

ச. பாலி னியல்பே நவலி னேரிந்
பாயிரத் தோற்றி மும்மையி னென்றாய்
நாற்பொருட் பயத்தோ டெழுமதத் தழுவி
ஸுரிநு குற்றமு மகற்றியம் மாட்சியோடு
எண்ணுன் குத்தியி னெத்துப் படலம்
என்னு முறப்பினிற் குத்தியங் காண்டுகை
விடுத்தி யாமும் விசற்புலடை பெறுமே.

(இ-ள்.) (மேற்கூறிய ஐக்கணங்), நூலின் இயல்பு-தூலின் வர லாற்றை, நவலின் - சொல்லப்புகுந்தால், -ஓர் இரு பாயிரம் தோற்றி- (கீழ்க் கூறிய பொதுவும் சிறப்பு மாகிய) இருவகைப் பாயிரங்களையும் முன் னேயுடையதாய், மும்மையின் - என்று ஆம்-மூவகை தூல்களுள் ஒன்றாகி, நூல் பொருள் பயத்தோடு-என்கு புருவதார்த்தக்களாகிய பிரயோசனங்க ளுடன், எழுமதம் தழுவி-எழுவகை மதங்களையும் தழுவி, ஐ இரு குற்ற மும் அகற்றி-பத்துவகைக் குற்றங்களையும் சீக்கி, அ மாட்சியோடு - அத் தனை [பத்துவகை] அழகுஞ்ஞடனே கூடி, எண் என்னு உத்தியின் - முப் பத்திரண்டுவகை உத்தியின்கொண்டு, ஐத்துபடலம் என்னும் உறுப்பினின் - ஐத்தும் படலமும் என்கிற அவ்வவங்களுடனே, குத்திரம்-குத்திரமும், காண்டுகை-காண்டுகையுரையும், விருத்தி-விருத்தியுரையும், ஆகும்-ஆகின்ற, விகற்பம் கடை-வேறுபட்ட கடைகளை. பெறும்-பெற்றுவரும்; (எ-று.)

‘மும்மை’ முதலியவற்றை, மேல்வருஞ் குத்திரங்களிற் காண்க. ‘ஆம் மாட்சி’ என்பதில், அகரம் ஸுயிரண்டைச் சுட்டிற்று. ஒத்தி. படலம்== இயல், அதிகாரம்: ஒத்து-சிறுதுறுப்பு, படலம்-பேருறுப்பு. (சு)

[நூலின் வகை-உ.]

ந. * முதல்வழி சார்பென நால்மூன் றாகும்.

* இறைபொருளப்பொருளுரை மேற்கோள்.

(இ - ள்.) முதல்-முதல் தூலும், வழி - வழிதூலும், சார்பு - சார்பு தூலும், என-என்று, தூல்—, மூன்று ஆகும்—மூன்றுவகையாகும்; (எ-று)
இச்சூத்திரம், முன்னோர் செய்ததை மேற்கோளாகக் கொண்டது. (ங்)

[முதல்நூல்]

கூ. அவற்றால்,

* விநாயி வீங்கி விளங்கிய அறிவின்

முனைவன் கண்டது முத்தூலாகும்.

(இ-ள்.) அவற்றால் - ஊர்ந்த மூலத்தை நூல்களால், —வினையின் நீங்கி-
(இயல்பாகவே நல்வினை தீவினை யென்னும்) இருவினையினின்றும் நீங்கி,
விளங்கிய அறிவின் - (தானே இயல்பின்) விளங்கின அறிவையுடைய.
முனைவன்-கடவுள், கண்டது-செய்தது, —முதலால் ஆகும்—; (எ-று.)

‘முனைவன் கண்டது முதலால்’ என்றாயினும். அம்முனைவனோ வழி
பட்டுத் தலைவராயினார் செய்ததும் முதலால் வெண்ப்படிமென அறிசு: வருந்து
சூத்திரத்தில் ‘முன்னோர் தூலின்’ என்ப பன்மையாகக் கூறுவதும் இது
பற்றி யெனக் காண்க; அவை-ஆகக் கெடும் முதலியன.

இச்சூத்திரம், தொல்காப்பியத்தினின்று மேற்கோளாக எடுத்துக்
கொள்ளப்பட்டது. (க)

[வழிநூல்.]

எ. டி முன்னோர் தூலின் முடிபொருள் கொடுத்துப்

பின்னோன் வேண்டும் விகற்பம் கூறி

அழியா மரபினது வழிநூலாகும்.

(இ - ள்.) முன்னோர் தூலின்-கடவுளும் அவனருள்வழிப்பட்டோரும்
செய்த நூல்களினது, முடிபு-பொருள்முடிபு, ஒருங்கு ஒத்து-முழுவதும்
ஒத்து [வேறுபடாமலிருக்க].—பின்னோன் - வழிநூல் செய்யப்படுத்தவர்,
வேண்டும் விகற்பம் கூறி-(முதலால் இருக்கவும் தான் வேறே வழிநூல்
செய்தற்குக் காரணமாக இன்றியமையாத சில வேறுபாடுகளையும் (அத
னோடுகூட்டிச்) சொல்லி,—அழியா மரபினது - அவ்வேறுபாடுகள் அழி
வுடையார் பலர்க்கும்ஒத்திருத்தலால் அழியாமல் (உலகத்தில்) நிலைநி
ன்ற தன்மையை யுடையது,—வழிநூல் ஆகும்—; (எ-று.)

எனவே, முதலுநிலைப் பெரும்பான்மை ஒத்துச் சிறுபான்மை வேறுபட்
டிருப்பது வழிநூல் வென்றதாயிற்று. பின்னோன் வேண்டும் விகற்பம் கூற
லாவது-பழைய இலக்கணங்களாகிப்பிற்காலத்து வழங்காதவை உளவாயின்
அவற்றை ‘இறந்ததுவிலக்கல்’ என்னும் உத்தியால் விலக்கியும், புதிய இலக்

* தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம்-மரபியல்-கூச

டி இறையராகசப்பொருளுரை மேற்கோள்,

கணங்களாகிப் பிற்காலத்து வழங்கிவருபவை உள்வாயின் அவற்றை 'எதி ராது போற்றல்' என்னும் உத்தியால் தழுவியும் கூறுதல் முதலியன. வழி தூல்-தொல்காப்பியம் முதலியன. இவ்வழி தூல்களெல்லாம், ஒருவனுக்கு மகனுனவன் தன்மகனுக்குத் தந்தையாவதுபோல, முதல்தூலைக்கே வழி தூலாயும் சார்புதூலை நோக்க முதனூலாயும் நிற்கு மென அறிக.

இச்சூத்திரமும், அடுத்த சூத்திரமும் - முன்னோர்செய்தவற்றை மேற் கோளாகக் கொண்டன. (ஏ)

[சார்புநூல்]*

வு. இருவர் தூற்று பொருளை மீதாடங்கித் திரிபுவே றுடைபது புடைநூ லுடும்.

(இ-ள்.) இருவர் தூற்கும் - (கிழ்க்குறிய) இருதிறத்தார் (செய்த முத னூல் வழிதூல் என்னும் இருவகை) தூல்கட்கும், ஒரு சிறை தொடங்கி-

* முதனூல் வழிதூல் என்னும் இரண்டே பொழியச் சார்புதூ லென ஒன்று தனியே சொன்னாகல், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுக்கு உடன்பா டன்று; "மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி யுறப்படு தூல்தா மிருவகை யியல, முதலும் வழியு மென தகுவிப் பெறியின" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத் தைக் காண்க; அங்ஙனம் கொள்ளாமைக்குக் காரணம், அடியிற்காட்டப்படு கிற நச்சிலுரக்கினியருரை வாக்கியத்தால் நன்கு விளங்கும்.—"நுதலிய பெறி" என்றது என்னையெனின்;—இன்னதே முதனூல் இன்னதே வழி தூல் என்பது ஓர்யாப்புறவு இல்லை; ஒருதூல் பற்றி ஒருவன் வழிதூல்செய்த வழி அவ்வழிதூல்பற்றிப் பின் ஒருதூலத்து ஒருதூலிமத்தையின் அது வழி தூலெனப்பட்டு முன்னே வழிதூலை முதனூலெனப்படுமென்றற்கு என்பது. இக்களைச் சார்புதூ லென்னோமோ வெனின்;—வழிதூலாம் சார்புதூ லு மாக லின் அங்ஙனம் கூறாவினான்: எற்றுக்கு? சார்புதூலினைப்பற்றி ஒரு தூல் பிறத்தவழிச் சார்பின் சார்பெனக் கூறவேண்டிவ தாகலானும், அக்களைச்சார் ந்து தோன்றின் சார்பென்னுஞ்சொல்லை மும்முறை சொல்லியும் அதன் பின் தோன்றிய தூற்று காண்முறை சொல்லியும் எண்ணிக்ந்து ஒடுகலானும் என்பது. மற்ற, இரண்டாம் எண்ணும் முறைமைக்கண் நின்ற தூலினையே வழிதூலெனக் கொண்டு, மூன்றாவதுதேவந்திய தூலை சார்புதூலாகவும் அதன் பின்னர் தூல் செய்யப்பெறுவோனையும் கொள்ளாமோ வெனின்;— 'முதனூலிந்கிடத்த பொருளை ஓர் உபகாரப்பட வழிதூலசெய்த ஆசிரியன் செய்தக்கால் சார்புதூலெனப் பின்னர் ஓர் ஆசிரியன் தூலசெய்ததொற் பியந்த தென்னையெனக்' என்றார்க்கு, 'வழிதூலும் பிற்காலத்து அர்தாமா யின் அதனையும் எளிதாகச் செய்தலன்றி இவ்வாறுப்பயத்தது' எனின், 'அது தானும் பின்னொரு காலத்து அரிதாமாயின் அதனையும் எளிதாகச் செய்தவா னல்லவே' என்ற மறக்க, இவ்வாராய்ச்சி வேண்டா வென்றத கனந்த இவ்விருவகையானும் வருதலை மரபென்பா றாயிற்று என்று ஒழிக்.

* இறையனாகப்பொருளுரை மேற்கோள்.

(பொருள்முடிபு) ஒருபுடை [சிறுபான்மை] ஒத்து, வேறு திரிபு உடையது - மற்றவைகளெல்லாம் ஒவ்வாமையை யுடையது, —புடைநூல் ஆகும்—சார்பு நூலாம்; (எ-று.)

எனவே, முதலுநூல் வழிநூல்கட்டுச் சிறுபான்மை ஒத்துப் பெரும்பான்மை வேறுபட்டுள்ளது சார்புநூலென்ற தாயிற்று, இந்நன்னூல் தொல்காப்பியத்தைநோக்க வழிநூலும், அகத்தியத்தைநோக்கச் சார்புநூலுமாம்.

[வழிநூல் சார்புநூல்கட்டுச் சிறப்புவிதி.]

கூ. முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றி யவர்மொழியுந்
பொன்னேபோற் போற்றுவ மென்பதற்கும்—முன்னோரின்
வேறுநூல் செய்துமெனு மேற்கோளில் லென்பதற்கும்
கூறுபழஞ் சூத்திரத்தின் கோள்!

(இ - ன்.) 'முன்னோர் மொழி பொருளே' அன்றி - முதலுநூல்செய்தவர் சொன்ன பொருள்களையே பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கவும் சிறுபான்மை ஒத்திருக்கவும் எடுத்துச் சொல்வது மல்லாமல், அவர் மொழியும் - அவர்களுடைய சொற்களையும், பொன்னே போல் போற்றுவம் - பொன்னைப் போலவே விரும்பி வைத்துக்கொள்ளக்கடவோம், என்பதற்கும்—என்னுங்கொள்கைக்கு அடையாளமாகவும், —'முன்னோரின் வேறுநூல் செய்தும் எனும்—முன்னோர் செய்த நூலையே சொல்லாமல் அந்நூலினின்றும் வழிநூல் சார்புநூல் என வேறுநூலைச் செய்ததாமாயினும், மேற்கோள் இல் - (இந்நூலுள்) ஆசிரியவசனம் இல்லை, என்பதற்கும்—என்று சொல்லுங் குறை ஒழிவதற்காகவும், —பழஞ் சூத்திரத்தின் கோள்கூறு - (அவர்சொல்லிய) பழஞ்சூத்திரத்திற்காகவும் ஒவ்வொரிடத்தில் எடுத்துச்சொல்லக்கடவாய். எ-று.

எனவே, வழிநூல் சார்புநூல்களில் முன்னோர் கூறிய செய்யுள் ஒரோ விடத்தில் இருத்தலும் இலக்கணமாயிற்று. தொல்காப்பியத்திலிருந்தும் பிறநூல்களிலிருந்தும் சிற்சிலகுத்திரங்கள் இந்நூலில் ஆங்காங்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்தல் காண்க.

எனும்—எனினு மென்பதன் விகாரம். ஆசிரியவசனம். மேற்கோள், பழஞ்சூத்திரக்கோள் என்பன—ஒருபொருட்டுசொற்கள்.

முன்னே 'போற்றுவம்' செய்தும்' என உணர்ப்பாட்டுத்தன்மைப்பண்ணை முற்றுக்களாகவும், பின்னே 'கூறு' என முன்னிலையேவலொருமைமுற்றாகவும் கூறியதனால் இச்சூத்திரம், பல்கூடிப்பெசிப் பின்பு ஒருவனேநோக்கி முடிவு சொன்னதாகச் செய்யப்பட்ட தென அறிக. (கூ)

[தற்பொருட்டயன்.]

௩௦. அறம்பொரு ளின்பம்வீ டவட, உல் தாற் பயனே.

(இ - ன்.) அறம்—தருமமும், பொருள்—அர்த்தமும், இன்பம்—காமமும், வீடு—மோக்ஷமும், (ஆசிய இந்நான்கு புருஷார்த்தங்களையும்), அடைதல்—அடைவது, —நூல் பயன்—நூலால் அடையும் பிரயோசனமாம்; (எ - று.)

[எழு மதம்:]

கக. * எழுவகை மதமே உடன்படல் மறுத்தல்
பிறந்தம் மதபோற் கொண்டு களாவே
தா அ னுட்டித் தனது நிறப்பே
இருவர் மாறுகோ னொருதலை துணியே
பிறர் நூற் குற்றங் காட்டல் ஏனைப்
பிற்தொடுபடா அன் றன்மதங் கொளலே.

(இ - ள்.) எழுவகை மதம்-எழுவகை மதங்களாவன:-உடன்படல் - (பிறர்மதத்திற்குத் தான்) உடன்படுதலும். மறுத்தல் (பிறர்மதத்தை)மறுத் தலும். பிறந்தம் மதம் மேற்கொண்டு களாவே-பிறர்மதத்தை ஒருவாறு அங்கீகரித்து (ப் பின்பு) மறுத்துவிடுதலும். தான் காட்டி தனது நிறப்பே-தானே ஒருவாறானே எடுத்துத்தாபித்து உதனை (இடத்தோறும்) நிலைநிறுத்துதலும். இருவர் மாறுகோர் ஒருதலை துணியே-ஒன்றற்குஒன்று விரோதமாக இருவராலேகொள் ளப்பட்ட இரண்டு விடயங்களுள் (ஒன்றை நீக்கி) மற்றொன்றைத் துணிந்து எடுத்துக்கொள்ளுதலும். பிறர் நூல் குற் றம் காட்டல்-பிறர்செய்த தூல்களிலுள்ள குற்றங்களை எடுத்துக்காட்டுத லும். ஏனை-மற்றும். பிற்தொடுபடாஅன்தன் மதம் கொளல் - பிறர்மதத் தோடு கலவாதவனுய்த் தன்மதத்தையே தான் கொள்ளுகலுமாம்; (எ-று.)

மதம்-கொள்கை. இம் மதங்கட்கும். மேற்கொல்லப்படும் அழகு உத்தியென்பவற்றிற்கும் உதாரணம். இன்னாலுட்பின்வருமிடங்கனிற்பெரும் பாலும் காட்டப்படும். (கக)

[பத்துக் குற்றம்.]

கஉ. குன்றக் கூறல் மிகைபடக் கூறல்
கூறியது கூறல் மாறுகொளக் கூறல்
வழுவச்சொற் புணர்த்தல் மயங்க ளலுத்தல்
நெற்றெனத்தொடுத்தல் மற்றொன்றை விரித்தல்
சென்றுதேயந் திறுதல் நின்றபாப னின்ம
என்றனைவிடாக் குற்றம் நான்கே

(இ - ள்.) குன்ற கூறல் - (குறித்தபொருளை விளக்குதற்கு வேண்டுங் சொற்களிற்) குறைவுபடச் சொல்லுதலும். மிகை பட கூறல் - (குறித்த பொருளை விளக்குதற்கு வேண்டுங் சொற்களினும்) அதிகப்படச்சொல்லுத லுமாம்.

* இது முதல் நான்கு குற்றங்களிலுள்ள நெற்றொடர்களையெழுதி 'இவ்வாறு சொன்னாப் பாடலுறு பென்னும் ஆசிரிய றெனக் கொள்க' என் பர் யாப்பருங்கலக்காரி. ௩௮ நாயாசிப்பர்.

லும்; *கூறியது கூறல் - (முன் தான் ஒருகால்) சொன்ன தொரு பொருளையே (பின்னும் காரணமின்றி) [அவசியமில்லாமற்] சொல்லுதலும், மாறுகோன கூறல் - (முன் சொன்னதற்குப் பின்சொல்வது) விரோதப்படச் சொல்லுதலும், வழுஉ சொல் புணர்த்தல் - குற்றமுடைய சொற்களைச் சேர்த்துவைத்தலும், மயங்க வைத்தல் - இதற்குப் பொருள் இன்னதென்று துணியக்கூடாமல் இதுவோ அதுவோ என்று மயங்கும்படி வைத்தலும், வெற்றென கொடுத்தல்-(பொருள் என்னுங் கருக் கொள்ளாது) வெளிப்படச் சொற்களைச் சேர்த்துவைத்தலும், மற்று ஒன்று விரித்தல்-சொல்லத் தொடங்கியபொருளைச் சுருக்கி மற்றொரு பொருளை (இடையிலே)விரித்துச் சொல்லுதலும், சென்ற தேய்த்து இறுதல்-செல்லசெல்ல (சு சொற் செழிவு பொருட்பொலிவுகள்) தேய்த்து முடியச் சொல்லுதலும், நின்று பயன் இன்மை-(சொற்கள்) இருந்தும் (அவற்றுக்கு) ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லாதொழியச் சொல்லுதலும், என்ற இவை—, — ஈர்த்து - நூலுக்கு, ௩ர் ஐங் குற்றம்-பத்துக் குற்றங்களாம்; (எ டு.)

என்றிவை-விசாரம். வெற்றெனக் கொடுத்தல் - வியங்கியார்த்தப்பிரதானமாக வல்லாமற் கூறுதல்; (வியங்கியார்த்தம் - குறிப்பப்பொருள்.)

வடநூலார் கூறுகிற த் அஃயாப்தி, அசிவ்யாப்தி, அ ம்பவமன்னுங் குற்றங்களும் இவற்றுள்ளே அடங்குமாறு அறித்து அடக்கிக்கொள்க. (௩௨)

[பத்து அழகு]

கூட. சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்

நவீனரோர்க் கினிமை நன் டிமாழி புணர்த்தல்

ஹாச றுடையா ஆர முடாத் துதல்

முறைபின் மயப்பே உலக ம்லயாவை

விழுமியது பபுத்தல் விளங்கு மாணத்த

தூக்குதல் நூலிற்ற ஆரகெனம் பத்திர.

(இ-ள்.) சுருங்க சொல்லல் - 'சொற்கள் யினுங் விரியாமற்' சுருங்குநிற்கச் சொல்லுதலும்; விளங்க வைத்தல்-(அங்கு) சொல்லிலும் யாவர்க்கும் பொருளைச்சுத்தேகத்துக்கு இடமாகாமல்) விளங்கித்தொன்ற வைத்தலும்; நவீனரோர்க்கு இனிமை - படிப்பவர்க்கு இன்பத்தைத் தருதலும்கல்

* யாதாயினும் ஒருநிமித்தத்தால் ஒன்றைமுற்கூறியேறொருசுமித்தும் சொல் அதனையே பின்னுங் கூறுதல். அதுவாத் மென்னுங் துணமா மென்க.

த் அஃயாப்தி-இலக்கியத்தின் ஏகதேசத்தில் இலக்கண மில்லாமை; 'பசுவிற்கு வெண்ணிற முண்டு' என்றல் போல்வன. அதிஃயாப்தி-இலக்கியமல்லாததிலும் இலக்கணமிருப்பது; 'பசவுக்குக்கொம்புண்டி' என்றல் போல்வன. அஸம்பவம்-இலக்கியமுமுவதிலும் இலக்கணமில்லாமை; 'பசவுக்கு ஒற்றைக்குளம்பு உண்டு' என்றல் போல்வன.

மொழி புணர்த்தல்-நல்ல சொற்களைச் சேர்த்துவைத்தலும், சூசை உடைமை-சந்தவின்பமுடையதாதலும், ஆழம் உடைத்து ஆதல் - (பார்க்கப்பார்க்க இவ்வளவென்று வரையறுக்கப்படாமல்) ஆழந்தருத்துக்களை யுடைய தாதலும், முறையின் வைப்பே-(சொல் பொருள் இயல் அதிகாரம் முதலிய வற்றையாதாயினும் ஓர் ஏற்ற முறைப்படி (வரிசைப்பட) வைத்தலும், உலகம் மலையாமை உயர்த்தோர் வழக்கத்தோடு விரோதப்படாமற் சொல்லதலும், விழுமியது பயத்தல்-சிறந்தபொருளைத் தருதலும், விளக்கு உதாரணத்தது ஆகுதல் - (எனினில்) விளங்கத்தக்க உதாரணங்களை யுடைய தாதலும், (என்னும் இவை), தூலிற் கு அழகு எனும் பத்து தூலுக்கு அழகென்று சொல்லப்படும் பத்தாகும்; (எ-று.) (கரு)

[முப்பத்திரண்டு உத்தி.]

கசு. முதலிப் புருதல் ஒத்துமுன்று னாய்போ
தொருத்துச் சுட்டல் வகுத்துக் காட்டல்
முடித்துக் காட்டல் முன்னிடப் பதன்
தா னெடுத்து மொழிதல் பிறன்கோட் கூறல்
சொற்பொருள் வரித்தல் தொடர்ச்சொற் புணர்த்தல்
இரட்டுற மொழிதல் வதுளின் முடித்தல்
ஒப்பின் முடித்தல் மாட்டெறித் தொழுகல்
இறந்தது விளக்கல் எதிர்நோற்றல்
முன் மொழித்து கோடல் பின்னது நிறுத்தல்
விகற்பத்தின் முடித்தல் முடிந்தது முடித்தல்
உடைத்து மென்றல் உயர்த்து மொன்றல்
ஒருகல் துணியல் எடுத்துக் காட்டல்
எடுத்து மொழிவினைய்த வைத்தல்
இன்ன தல்ல துதுவென மொழிதல்
என்றிய சொல்லினைத்தக் கூறல்
பிற நான் முடித்தது தா னுடன் படுதல்
தன்சுறப் பதக்க மிகவெறித் துணர்த்தல்
சொல்லின் முடிவினப் பொருண் முடித்தல்
ஒன்றின் முடித்த நன்னின் முடித்தல்
உயித்துணர் வாய்ப்பென உத்திமென் னான்கே.

(இ-ள்.) முதலி புருதல் - (இதுகளைச் சொல்வே எனென்று முதலிற் சொல்லித் தொடங்குதலும். ஒத்து முறை வைப்பு - இயல்களை (யாதாயினும் ஓர் ஏற்ற முறையின்படி வைத்தலும், தொகுத்து சுட்டல் - (பலவற்றையும்) திரட்டிச் சொல்லுதலும், வகுத்துக்காட்டல் - (அவ்வாறு தொகுத்துச் சொல்லியவற்றை வெவ்வேறாக) விவரித்துச் சொல்லுதலும், முடித்து காட்டல் - (மேலோர் முடித்தவாறு தான்) முடித்துக்காட்டுதலும், முடிவு இடம்

கூறல் - (தான் சொல்லும் இலக்கணத்திற்கு) இலக்கியத்தோன்றா முடித்ததைச் சொல்லுதலும், தான் எடுத்து மொழிதல் - (பழங்குஞ்சிரங்களைத்) தான் (ஒரோரிடத்திலே) எடுத்துச் சொல்லுதலும், பிறன் கோள் கூறல் - பிறன் கொண்ட கொள்கையைத் தனது தூலிற் சொல்லுதலும், சொல்பொருள் விரித்தல்-சொல்லின் பொருள் வெளிப்படையாக விளங்கும்படி விவரித்துச் சொல்லுதலும், தொடர்சொல் புணர்த்தல் - (ஒன்றற்கு ஒன்று) சம்பந்த முடைய சொற்களைச் சேர்த்து வைத்தலும், இரண்டு உற மொழிதல் - (ஒரு வாக்கியத்தில்) இரண்டு [பல்] பொருள் ஒருங்கே படுப்படி சொல்லுதலும், ஏதுவின் முடித்தல் - (முன்பு காரணம் விளங்காமற் சொல்லப்பட்ட ஒன்றைப் பின்பு) காரணம் விளக்கக்காட்டி முடிவுசெய்தலும், ஒப்பின் முடித்தல் - (அங்கே சொல்லக் கூடாதாயினும் ஒன்றற்குத்தான் சொல்லும் இலக்கணம் வேறொன்றற்கும்) ஒத்துவருமாயின் (அதற்கும் அதுவே இலக்கணமாக இயைபில்லாததையும்) அல்லிட்டு உடன்கூட்டி முடிவுசெய்தலும், மாட்டெறித்து ஒழுக்கல் - (ஒன்றற்குச் சொல்லப்பட்ட இலக்கணத்தை அதனைப் பெறுதற்கு உரிய மற்றொன்றற்கும்) மாட்டிச் சொல்லுதலும், இறத்தது விலக்கல்-முன்பு உள்ளதாய்ப் பின்புவுடங்காதாயின் அதனை விலக்குதலும், எதிரது போற்றல்-முன்பு இல்லாததாய்ப் பின்பு வழுக்கிவருமாயின் அதனைத் தழுவிச் கொள்ளுதலும். முன்மொழித்து கோடல்-முன்பு (ஒரிடத்து ஒன்றைச் சொல்லிப்பின்பு அங்ளை வேண்டிவிடத்தோறும்) எடுத்துக்கொள்ளுதலும். பின் அது நிறுத்தல் - முறை தவறாமல் முன் வைக்கவேண்டியதைப் பின்னே வைத்தலும், விகற்பத்தின் முடித்தல்-(விளங்குதற்பொருட்டுப்) பல வேறுபாடுகளின் சிறப்பு வாய்பாட்டால்) முடித்தலும், முடித்தது முடித்தல்-(அவ்வாறு சிறப்பு வாய்பாட்டால்) முடித்ததைப் புலப்படவேண்டிப்பொது வாய்பாட்டால் நொகுத்து முடித்தலும், உரைத்தும் என்றல் - (பின்னே சொல்லப்படுவதை முன்னே ஒரு நிமித்தத்தினுற் சொல்லவேண்டின்) இதனைப் பின்னே சொல்லவோமென்பது தோன்ற அங்கே சுருக்கிச் சொல்லுதலும், உரைத்தாம் என்றல் - (முன்னே ஒரு நிமித்தத்தினாலே சொல்லப்பட்டதைப் பின்னே சொல்லவேண்டியவிடத்து) இதனை முன்னே தானே சொன்னோமென்பது தோன்ற அங்கே மீளவுஞ் சொல்லாதுவிடுதலும், ஒரு தலை துணிதல் - (ஒருவராலே ஒன்றற்கு ஒன்று விரோதமாகக் கொள்ளப்பட்ட இரண்டு பக்கங்களுள்) ஒருபக்கத்தைத் துணித்து எடுத்துக்கொள்ளுதலும், எடுத்து காட்டல் - (தான் சொல்லும் இலக்கணத்திற்கு அமைந்த இலக்கியத்தைத்தானே) எடுத்துக்காட்டுதலும், எடுத்தமொழியின் எய்தவைத்தல்-தான் எடுத்துக்காட்டிய இலக்கியத்தில் (தான் சொல்லும் இலக்கணத்தைப்) (பொருத்தியிருக்கவைத்தலும், இன்னது அல்லது இது என மொழிதல்-(சந்தேகப்படின் றவிடத்து) இதுவன்று இதுதானென்று துணித்து சொல்லுதலும், எஞ்சிய சொல்லின் எய்த கூறல்-சொல்லாதுவிடப்பட்டவற்றிற்குஞ் சொல்லியவற்றால் (இலக்கணம்) பொருத்தச் சொல்லுதலும், பிறனால் முடித்தது தான் உடன்படுதல்-வேறு நூல்களிலே சொல்லப்பட்ட கொள்கையைத் தான் அங்கீகரித்தலும், தன்குறி வழுக்கம் மிக எடுத்து உரைத்தல் - தான்

(நூதனமாகக்) குறித்து வழங்கியதை (ப் பல இடங்களில்) அதிகமாக எடுத்துச் சொல்லுதலும், சொல்லின் முடிவின் அ பொருள் முடித்தல் - சொல் முடிந்தவிடத்து அதன்பொருளையும் முடியவைத்தலும், ஒன்று இனம் முடித்தல்தன்னினம் முடித்தல் - விதியால் ஒற்றமைப்பட்டவற்றை ஒருங்கு கூட்டி முடித்தல் = ஒன்றைச் சொல்லுமிடத்து அதற்கு இனமாகிய மற்றொன்றையும் (விரியாதிருக்கவேண்டி அதனுடனே) கூட்டி முடித்தலும், உய்த்து உணர வைப்பு - (சிலசூத்திரவிதிகளைக்கொண்டு) ஆராய்ந்து அறியும்படி (ஒருபொருளை) வைத்தலும், என - என்று, உத்தி - தத்திரயுத்திகள் - என்னாங்கு - முப்பத்திரண்டாம்; (எ - று) - உத்தியுத்தி.

‘ஒன்றினமுடித்தல் தன்னினமுடித்தல்’ என்பது - ஓர் உத்தி; இதனை இரண்டு உத்தியாகக்கொண்டு, ‘உய்த்துணரவைப்பெனும்’ எனப்படாமேதி, அதனை உத்திக்கு விசேஷணமாகி உரைப்பாரும் உார்; அவ்வுரைக்கு, ஒன்றினம்-ஒருபொருட்கூட்டமும், தன்னினம் - பலபொருளிட்டமுடும். மதத்தினுள்ளும் அழகினுள்ளும் வருவன சிலவற்றை உத்தியுள்ளும் கூறியது என்னையெனின், - கொள்கைபற்றி மதமேனும், சிறப்புப்பற்றி அழகென்றும், இந்த மதம் அழகு முதலிய எல்லாம் புத்திசூட்ட்பதால் தன்மைதல்பற்றி உத்தியென்றும் கூறப்பட்டன வென்க. தலைமைபற்றிக் கூறியும் முப்பத்திரண்டே யன்றி; உரையிற் கோடல், உடம்பொடுபுணர்த்தல், ஏற்புழிக்கோடல், மொழிந்தபொருளை டொன்ற அம்மயின் மொழிபாததனையும் முட்டின்று முடித்தல் முதலாகப் பிறவும் சில உள்ளன வெனக் கொள்க; அவற்றையும் ஒருவாறு இவற்றில் அடக்கவுந் கூடும். (கச)

[உத்தி இன்னதேன்பது.]

கரு. நூற்பொருள் வாழ்க்கொடு வாய்ப்ப காட்டி
ஏற்புழி பற்றித் தன் கிவ்வகை யாமென்ற
தரும்வகை சொல்குத்தல் நத்தி வுத்தி.

(இ - ள்.) நூல் பொருள் - ஓர் இலக்கணநூலினுற் சொல்லப்படுகின்ற பொருளை; வாழ்க்கொடு வாய்ப்ப காட்டி-உலகவழக்குச் செய்யுள்வழக்குக்களோடு பொருத்தகாண்பித்து, ஏற்புழிஅறித்து - மற்றோரிலக்கியநூலினும்) ஏற்கும் இடத்தை அறித்து; இதற்கு இவ்வகை ஆம் என - இவ்விடத்துக்கு இப்படி ஆமென்று நினைந்து, தரும் வகை - தக்படியாக, சொல்குத்துதல் - ஈடத்துவது. - தத்தியம் உத்தி - தத்தியுத்தியாம்; (எ - று).

• தத்தாம், யுத்தி என்னும் வடசொற்களுக்கு - முறையே நூல் என்றும், பொருள்தம்விதம் என்றும் பொருள். (கரு)

[ஒத்து]

கசு. நேரின மணியை நீலப்பட வைத்தாங்கு
ஒளிப் பொருளை யொருவழி வைப்பது
ஒத்தென பொழிப வயர்மொழிப் பலவர்.

“(இ - ன்.) கேர் இனம் மணியை - ஒரு சாதியாயுள்ள இவத்தினங்களை நிரல் பட-வரிசையாக, வைத்து ஆங்கு - பதித்துவைத்தாற் போல, — ஓர் இனம் பொருளை - ஒருசாதியாயுள்ள பொருள்களை, ஒருவழி வைப்பது—ஒரு வழிப்பட வைத்துச் சொல்வது, ஒத்து - இயலென்னும் உறுப்பாம், என - என்ற, உயர்மொழி புலவர் - சிறந்தநூல்களை யறிந்த புலவர்கள், மொழிப-சொல்வார்கள்; (எ - று.)—மொழி - நூலுக்குக் கருவியாகுபெயர்.

கேர்தல்—ஒன்றுபடுதல். ‘கேரிகாட்’ எனவே, ஒருசாதியாயினும், தம்மில் ஒத்தனவே கூறல்வேண்டும் என்பதாம். ‘உயர்மொழிப்புலவர்’ என்றது, அங்கனம் நூல்செய்தல் உயர்ந்தோர்கடனென்றவாறு. ஒத்தெனினும், இயலெனினும் ஒக்கும்.

இதாவும், வருஞ்சூத்திரமும் - * தொல்காப்பியத்தினின்ற இவ்வாகிரியால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. (கக)

[படலம்]

கஎ. ஒவ்வொன்றின் வரிய பொருளால்

பொது பொது பொது எனப்படவாயின.

இ - ன். ஒரு செறி இன்றி விரிபு பொருளால் - ஒருவழிப்படாமற் கலந்த [பலவேறுகலப்பட்ட] பொருள்களோடொருங்கி, பொது பொது பொது என்பது - பொதுவையாகக் கூடுதலாம். அது - படலம் ஆறாம் - படலமென்னும் உறுப்பாம்; (எ - று.)

படலமெனினும், அதிகாரமெனியார் க்கும், § இயலென்பது ஒருசாதிப் பொருள்கொண்டது. படலமென்பது - பலசாதிப்பொருள் கொண்டது என ஆறிக. இயலென்பதற்கு உதாரணம் - இத்தாலில் எழுத்தியலில் எழுத்திலக்கணமே வருதலும், பதவியலில் பதவிலக்கணம் வருதல், பணர்வலில் புணர்ச்சியிலக்கணமே வருதலும். அதிகாரமென்பதற்கு உதாரணம்—எழுத்ததிகாரத்தில் இவ்விலக்கணங்களுக்கிடம் பொருத்தி வருதல் தகராறு. கஎ

[சூத்திரம்.]

கடி. சிலவகை யெழுத்திற் பல்வகைப் பொருளை

செவ்வ னுடியிற் செறித்திவிது விளக்கித்

திட்ப நுட்பங் சிறந்தன கூற்றிற்.

(இ - ன்.) ஆடியின்—(பெரிய உருவங்களின் பிரதியிம்பத்தைத் தன்னுள்ளே செவ்வையாக அடக்கி இனிதாகக் கூட்டுகின்றதெனிய) கண்ணாடிப்பால், சில வகை எழுத்தில் - சிலவகை யெழுத்துக்களாலாகிய சொற்களில், பல்வகை பொருளை - பலவகைப்பட்டி அகன்ற பொருள்களை, செவ்வன்—செவ்வையாக, செறித்து - அடக்கி, இனிது விளக்கி - (கோக்குவார்க்கு) இனிய

* தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல் - கஎக, கஎஉ.

§ இத்தன்மை மாதிரியும் வரும்; திருக்குறற் முதலியவற்றிற் காண்க.

தாக (அப்பொருளை) விளங்கச்செய்து,—திட்பம் - (குற்றமில்லாமையாற்)
சொல்வலிமை பொருள்வலிமைகளும், துட்பம் - (ஆழுழைடைமையாற்)
பொருள் துணுக்கங்களும், சிறத்தன - சிறத்துவருவன,—குத்திரம் - குத்
திரங்களாம்; (எ - று.) (கஅ)

[குத்திர நிலை.]

கக. ஆற்றொழுந் கரிபா நோக்கந் தலகோப்

பாய்த்துப் பருத்தின் வீழ் வன்ன முத் திரத்தீர்.

(இ - ள்.) குத்திரம் நிலை—குத்திரங்கள் ஒன்றோடொன்று பொருளால்
தொடர்ந்துநிற்கும்நிலைகள்,—ஆறு ஒழுக்கு—(இடையறாமல் ஒருமுகமாகவே
செல்லுகின்ற) ஆற்றுநீரோட்டத்தையும், அரிமா நோக்கம்—(முன்னும்பின்
னும் பார்க்கின்ற) சிங்கத்தின் பார்வையையும், தவளை பாய்த்து - (நடுவே
சிறிது இடம்விட்டுக் குதிக்கின்ற) தவளையின் குதிப்பையும், பருத்தின் வீழ்வு—
(நெடுத்தரத்திலிழிந்து ஒன்றைகொவிப்போதற்குக் தலைகீழாக விழுகின்
ற) பருத்தின் வீழ்ச்சியையும், அன்ன - போல்வனவாம்; (எ - று.) (கக)

[குத்திர வகை.]

உ௦. பிண்டர் மதாசைவகை ஆரீயச் செய்கை

தொண்டி மல் புறனடைக் கூற்றை குத்திரம்.

(இ - ள்.) குத்திரம்—குத்திரங்கள்,—பிண்டம்—(பலதிறப்பொருள்களை
யும் ஒருங்குநிரட்டிக்கூறும் பிண்டகுத்திரமும், தொகை - (அப்பலதிறப்
பொருள்களையும் வேறவேறாகக் கொகுத்துச் சொல்லுந் தொகைக்குத்திர
மும். வகை - (அவ்வாறு கொகுத்துச் சொல்லப்பட்டவற்றை வேறுவேறாக
வகுத்துச் சொல்லும்) வகைக்குத்திரமும். குதி - (இவைவையிர் இவைமெய்
என்பது முதலாக அறியவருங்குறிக்குத்திரமும். செய்கை—(புணர்ச்சிமுடிபு
முதலியவற்றைச் செய்கின்ற) செய்கைக்குத்திரமும், தொண்டு இயல் புறன்
அடை—(இவற்றைவெல்லாம்) எற்றுக்கொண்டு (இவற்றின்) புறத்து அடுத்த
வரும் புறனடைக்குத்திரமும் ஆகியகூற்றை—(ஆறு)பிரிவைபுடையனவாம்.

இத்தாலில், பிண்டகுத்திரம் - “சுண்கியம்புவ நெழுத்தே” என்றற்
போல்வன. தொகைக் குத்திரம் - “பன்னிருபாற்றதுவே” என்றற்போல்
வன. வகைக்குத்திரம் - “மொழிமுதற்காணாமம்” என்றற் போல்வன.
குறிக்குத்திரம்—“அம்முக் லீராறவி” என்றற் போல்வன. செய்கைக்குத்தி
ரம் - “ஊனவல்லினம்வாட்டறவும்” என்றற் போல்வன. புறனடைக்குத்
திரம் - “இடைபுரி வடசொலின்” என்றற் போல்வன. (உ௦)

[உரையின் பொதுவிலக்கணம்.]

உக. பாடங் கருத்தே சொல்வகை சொற்பொருள்
மொகுத்துணர் புதாரணம் வினாவியை அச்சேடம்
கிரிவகி காரர் துணியுபாயனோடு
ஆசிரிய வசனமென்றினை முறையே.

(இ - ன்.) பாடம் - மூலபாடமெடுத்துரைத்தலும், கருத்து - (தாற்பரியத்தைச் சுருக்கமாக எழுதும்) கருத்துரையும், சொல் வகை - பதங்களைப் பிரித்துரைத்தலும், சொல் பொருள்-சொல்லுக்குப் பொருளெழுதும் பதவுரையும், தொகுத்துரை-(பதத்தைத் தனித்தனி எடுத்துப் பொருளெழுதாமல்) தொகுப்பாக எழுதுகின்ற பொழிப்புரையும், உதாரணம் - உதாரணமெடுத்துரைத்தலும், வினா - (தானே)வினாவிக்கொள்ளுதலும், விடை-(தானே)அவ்வினாக்களுக்கு) உத்தரமுரைத்தலும், விசேடம்-(குத்திரத்துள்ளபொருளன்றியும் அவ்விடத்துக்கு) வேண்டுவனவற்றைத் தத்துரைத்தலும், விரிவு-(வேண்டுவனவற்றையெல்லாம்) விரித்துரைத்தலும், அதிகாரம்-அதிகாரத்தோடு பொருத்தக் காட்டியுரைத்தலும், துணிவு - (சந்தேகப்பட கின்ற) விடத்து இதற்கு இதுவே பொரு னெனத்துணிக் துரைத்தலும்,பயனோடு-(இவ்வாறுசொல்லியதனால் வந்த)பயன் இதுவென் றுரைத்தலும், ஆசிரிய வசனம் - ஆன்றோர் சொல்லினின்று பெற்றோர்க்காட்டியுரைத்தலும், என்று உரை - (நூலுக்கு) உரை, கா எழு-பதினான்குலகமாகச் செய்யப்படும்.

சொல்வகை என்பதற்கு-சொற்களுக்கு இலக்கணமுதலியன உரைத்த வென்பாறு முவர். (உக)

[காண்டிகையுரை.]

உஉ. கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு புன்றினும்
அவற்றொடு வினாவிடை யாக்க வாயுந்
முத்திரத்துப்பொருள் தோற்றவ காண்டிகை.

(இ - ன்.) (மேற்கூறிய பதினான்குள்), கருத்து-கருத்துரையும், பதப் பொருள்-பதவுரையும், காட்டி - உதாரணமும் ஆகிய, புன்றினும் - மூன்று வகைகளிலும்,—அவற்றோடு - அம்முன்றனுடின், வினா விடை ஆக்கலா னும் - வினாவும் விடையும் ஆகிய இரண்டுவகைகளையும் கூட்டிச்சொல்லுத் தாலும்,—குத்திரத்து உள் பொருள்-குத்திரத்திற்குள் பொருளா, தோற்றவ - விளங்கியுரைப்பன,—காண்டிகை - காண்டிகையுரைகளாம்; (எ-று.)

‘புன்றினும்’ எனப் பிரித்துக் கூறியதனால், வினாவிடை யின்றியும் காண்டிகையுரை வழங்கு மென்க.

[குத்தியுரை]

உஈ. குத்திரத் துள்பொரு ளன்படி மாண்டைக்கு
இன்ற பமாயி யாவையும் விளங்கத்
தன்னுமை யானும் பிற தலானும்
மூல மக்கலவைக் காண்டிகை யுரைப்பொடு
மெய்யினை பொருகா நி யசப்பாது விருத்தி.

(இ - ன்.) குத்திரத்து உள்பொருள் உன்றியும் - குத்திரத்தில் உள்ள பொருள்மாத் திரமே யல்லாமற், ஆண்டைக்கு - அவ்விடத்துக்கு, இன்றி அமையா - இல்லாமல்முடியாத [அவசியமான], யாவையும் - எல்லாப் பொ

ருள்களும், விளங்க - விளங்கும்படி, தன் உறையும் - தான் உறவுக்கும் உரையாலும், பிற நூலானும் - ஆசிரியவசனங்களாலும், இங் காண்டுகை உறுப்பொடு - (மேற்கூறிய) காண்டுகையுறுப்பு ஐந்தினாலும், ஐயம் அகில - சந்தேகச் சீர, மெய்யினை - மெய்ப்பான் பொருளை, எஞ்சாத - குறைவுபடாமல் [விரித்து], இணைப்பது - உரைப்பது, --விருத்தி - விருத்தியுரையாம்.

மேற்கூறிய பதினான்கு வகையும் கொண்டது விருத்தியுரையென்க. (.)

[நூல் என்னும் பெயர்க்குக் காரணம்.]*

உச. பஞ்சுதன் சொல்லப் பனுவ விழையாகச்
செஞ்சொற் புலவனே சேயிழையா - எஞ்சாத
வகையேவா யாகக் கடுகே மதியாக
மையிலா நூன்முடியு மாறு.

(இ - ன்.) தன் சொல் பஞ்சி ஆ - தன்சொற்களைப் பஞ்ச ஆகவும், பனுவல் இழை-ஆக-பஞ்சுதன் இழையாகவும். சொல் சொல் புலவனே சேயிழை ஆ-செவ்வையாகப் சொற்களை மறித்தபுலவனே மாற்றித் தெண்ணுகவும் எஞ்சாத வாயேவா ஆக-குறையில்லாத வாயை வகையாகவும். மதியே கதிர் ஆக - அழிவே நூற்குஞ்சுகிராகவும், மையிலா நூல்-தற்றில்லாத கல்வி நூல், முடியும் ஆறு - முடியுத்தன்மை. (இது); (எ - று.)

ஆதலால், நூலென்றது - உவமவாகுபெயராம். பஞ்சுகொண்டு இழைத்து நூற்கப்படும் நூல் போலச் சொற்கொண்டு தொகுத்த அமைக்கப்படுவது நூலென்க. பஞ்சு-பஞ்சு; பஞ்சு இதன் என்றும் பிரிக்கலாம். (உச)

[இதுவும் அது.]

உரு. உத்தின் வம்பெருக்கி புறநிய பிழைய
புத்தின் வம்பெருக்கிப் பொல்லா - மாத்தின்
கனக்கோட்டத் தீர்த்து, மனக்கோட்டை மாத்தர்
மனக்கோட்டத் தீர்த்து பன் மாத்தர்.

* இனி நூலென்ற சொற்குப் பொருள் யாதோ வெனின்: - நூல் பிழைநின். நூலென்ப; பாவையோல்வான்ப பாவையென்றது போல: என்னை? முண்ணிய பாவைய பஞ்சில் நுனிகாற் கைவலங்கூடத் தனது செயற்கையால் விதான்ற ஓரிழைப்படித்தலாம். உலங்குது எல்லாற்றிலென்பது; அவ்வாதே, சுகிர்த்துபரத்த சொற்பாவையகாற் பெரும்புலவன்தனது உணர்வுமாத்மியிற் பின்டம்படலம் ஒத்துச் சூத்திரமென்னும் யாப்புடை படக்கோத்து நூற்கப்படலி னென்பது. இனி, ஒருசாரார், நூல்போலச் செப்பஞ்சொப்தலின்து லென்ப. இனி, தக்கமென்னும் வடமொழிப்பொருளை நூலென வழங்குதல் தமிழ்மொழி கெனக் கொள்க. இது நூலென்ற சொற்குப் பொருள் என்ற இழையாறுகப் பொருளாக அறிபத்தக்கது. இனி, நூல் என்ற பெயரை 'நூல் தாம்' என்னும் வடமொழியின் பொருள்மைத்த தென்பாரும் உள்

(இ - ன்.) புரத்தின் உரத்தின் வகம் பெருக்கி - உடம்பினுள் உள்ள் அழிவின் வளத்தை வளர்வித்து, — உள்ளிய சிவம எனம் முருக்கி-நிலைக்கப் பட்ட தீமையாகிய அழிவானமயின் மிகுதியை ஒழித்து, — பொல்லா மரத்தின் கனம் கோட்டம் தீர்க்கும் நூல் அவிதேயிபால்-கெட்ட மரத்தினது மிக்க கோணலைப் போக்குகின்ற எற்றுநூலின் அம்மாட்சிமை பொலவிக, நூல் மாண்பு-கல்வி நூலின் மாட்சிமை, மாத்தர் மனம் கோட்டம் தீர்க்கும்-மனிதரது மனத்தின் கோணலைப் போக்கும்; (எ - று.)

இதனாலும், நூல்-உவமவாகுபெயராம். மனம் முதலியவற்றின் மீதான லைத் தீர்த்துச் செப்பஞ்செய்யும் எற்றுநூல்போல மனத்தின் கோணலைத் தீர்த்துச் செல்வைசெய்வது நூலென்க.

௨. ஆசிரியனது வரலாறு.

[நல்லாசிரியனிலக்கணம்.]

உகா. குலனமுள் தெய்வங் கொள்ளா மெய் உயர்
கல்லாயின் தெரிவு கூற்றென வளர்வம்
நிலாலை நிறைகோல் மலர்நீதி மாட்சியும்
"லகைய லநிலை நா கண நினைபவர்
அவமாவம் ந நூலை மாட்சியுள்ளீன்.

(இ - ன்.) குலன்-உயர்த்துப்பட்டதற்புள் ஒருள்-நீலகாருளையுட்கு தெய்வம் கொள்கை - கடவுள்வழிபாடு. — தீர்ன்மை - பெருந்தகைமையிற் கல்லாயின் தெரிவு - பல) ஈன்களிற்பழகிய மீட்சியும் உயர்வுரை வளர்வம் - (தூற்பொருள்களே மாற்றக்கூ ஈனிகின் உணரப்பட்டும் சொல்கதூரொல்லு கின்ற சொல்வன்மை போதுவாகக் கட்டம் தீவிர நிலை நிறைதேவன்-மலர்நீதிர் மாட்சியும் - புதியையும் மீலமையும் தூரகோலையும் புதுவையும் துக்கின்ற குணங்களும். உலகு ஆயல் நிறிவொடு-உலகநடையை யழிகிற நுகர்வும், உயர்துணம் இனையவன் - துறை பொல்வன் பிறையர்த்த குணங்களும். அமைபவனை - பொருத்திருக்கப்பெற்றவனை. — நூல் உரை மீச்சிரியன் நூலைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியனாவான்; (எ - று.)

நிலம் நிலை நிறைக்கால் மலர்நீதி மாட்சியும். அடுத்த பாங்கு மீச்சிரியன்களால் முறையே கூறுவர். சுற்றிலுள்ள பிரதிகளையெல்லாம் பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது.

[க. நிலமாட்சி]

உள. தெரிவுநும் பெருமையும் நினைமையும் கூ பொறுநார்
புதுவ முற்றி யாவளிற் பயத்த நூல்
மருவிந வளநில் மாண்பு அம்மே.

(இ - ன்.) தெரிவு அரு- (அரிடத்தில் பிறழ்வுகூறும் துணுதற்கு அரிய, பெருமையும்- (உருவப்பாப்பின்) பெருமையும், நினைமையும்- (பொரிய

* "அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை, இகழ்வார்ப்பொறுத்தல் தலை" என்ற திருக்குறளாக் காண்க.

பாள்செய்து தன்மேல் கெருங்கியவைவளாற் கலங்காத) வலையும், பொறையும் - (தன்னையடுத்த மனிதர் தோண்டித் துதலிய குற்றங்களைச் செய்தாலும் பொறுக்கின்ற) பொறுமையும். பருவம் முயற்சி அளவிற்பயத் தலும்-தக்கபருவத்திலே (உழவர்செய்கின்ற) முயற்சியளவுக்குத்தகுதியாக அவர்க்கு)ப் பயன் கொடுத்தலும்.--எல் நிலம் மருவிய மாண்பு ஆகும் - எல்லநிலத்தினிடத்துப் பொருத்திய கற்குணங்களாம்; (௭ - று.)

பிறதால் வருத்தறியப்படாத கல்விபறிவின் பொருமையும், பெரியவாதஞ் செய்து தன்மேல் கெருங்கினவாற் கலங்காத வல்கமையும்; தன்னையடுத்தவர் இகத்தல் முதலிய குற்றங்களைச் செய்தினும் பொறுக்கும் பொறுமையும். மாந்தர் செய்யும் முயற்சியளவுக்குத் தகு அவர்க்குப் பயனைத்தருதலும் ஆசிரியனிடத்துப் பொருத்துந் குணங்களாதலால், நிலம் அவனுக்கு உவமையாமென அதிக. 'தேரிலரு' என்பதைத் திண்மைபொறைகளோடும் கூட்டுக. (௨௭)

[௨. மலைமாட்சி]

௨௮. அளக்க லாகா வளவும் பொருநர்

அளக்க லாகா நிலைத் தோற்றும்

அழகி லும் வளமுதும் மனம் வளமுதென்கே.

(இ - ற்.) அளக்கல் ஆகா - எனவுசெய்தற்கு அரிய, அளவும் - தன் வடிவத்தின் அளவும். பொருநம் - பலவாகப்பொருள்களை யுடைமையும், அளக்கல் ஆகா நிலையும் - எப்படிப்பட்டவன்மையுடையவர்களாலும் அளக்கப்படாத உருவத்தின் நிலையையும். தோற்றும் - (கெடுத்துத்தொத்திலுள்ளா ளாலும்) காணப்படுகின்ற உயர்ச்சியும், வறப்பினும் வளம் தரும் வன்மையும் - (மறைபெய்யாமல்) வறத்துப்பொருளும் (தன்னையேச்சிந்த உயர்ச்சிக்கு) ிவளத்தைத் கொடுக்கின்ற கொடையும். - எல்லக்கு - மலைக்கு உள் ளகற்குணங்களாம்; (௭ - று.)

தளவுகாணக்கூடாத கல்வினனவும், பலவாக தூற்பொருள்களும், எப்படிப்பட்ட பலமையுடையவாளுந் அளக்கப்படாத கல்விபறிவின் நிலையும். கெடுத்துத்தொத்திலுள்ளா ளாலும் அறியப்படும் உயர்ச்சியும், பொருள் வருவதி வறத்தாலும் தன்னையேச்சிந்த மானுஷத்துக்கு கல்விப்பொருளைக் கொடுத்துக் கொடையும் ஆசிரியனுக்கு உள்ள குணங்களை மாதலால், மலை அவனுக்கு உவமையா மென அதிக. 'அளக்கலாகா' என்பதைப் பொரு ளோடும் கூட்டுக. மலைக்கு மான்பாகும் என்முறத்தொத்தினின்றும் விவர வுருவித்து முடிக்க. (௨௮)

[௩. நிறைகோல்மாட்சி]

௨௯. ஐயம் நீரப் பொருளை யுணர்ந்தலும்

மெய்க்கரு நிலையு மிருக்கிற கோற்கே *

* 'சமன்செய்து சீர்தூக்கும்போலப்போலமைத்தொருபாற். கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி' என்ற சிறுத்தநர் காணக்கக்கது.

(இ - ள்.) பொருளை ஐயம் தீர உணர்த்தலும் - (நிறுக்கப்பட்ட) பொருளினாவைசு சந்தேகச் தீரக் காட்டுதலும், மெய் நடு நிலையும் - உண்மை பெறத் தான் (இரண்டிட்டுக்கும்) நடுவே (ஒருபாற்சேகாணாமல்) நின்றலும், —நிறைகொற்கு மிகும்-தராக்கொலுக்கு (நற்குணங்களாக) மிகும்; (எ - று.)

வினாவப்பட்ட சொற்பொருளி னியல்பைச்சந்தேகத்தீர அறிவித்தலும் புலவர் இருவர் மாறப்பட்டாராயின் உண்மைபெறத் தான் அவ்விருவர்க்கும் நடுவாகப் புகுபாதமின்றி நின்றலும் ஆசிரியனிடத்துக் குணங்களாக மிகு மாதலால் நிறைகொல் அவனுக்கு உவமையா மென அறிக. ஆசிரியனுக்கு மெய்ச்செய்தலை - மாணக்கப்பலருள் ஒருவனிடத்து விருப்பாகவும் ஒருவனிடத்து வெறுப்பாகவும் உணர்த்துமாயுமாம். (உச)

[ச. மலர்மாட்சி.]

உச. மக்கள மாதிரிநிற் பாலமயானது
யாவந் புகழ்த்து மெற்கொள் மெய்க்கொள்
பொழுதில் முகமலர் உடையது புலவே.

(இ - ள்.) மக்கள் ஆதிசபதாரியர்க்கு உரியதாய் நின்று அமையாது - (அலக்கரித்துத் தான்) இல்லாமல் (மாதொருமையாகவும்) முடியாதாக, யாவரும் புகழ்த்து மெய் கொள் - கண்டோடு இல்லாரும் விரும்பி மெலாகத் தன்னை மக்கொன்ற, மெய்க் - மெய்மைக்குணமுடையதாய், பொழுதில் முகம் மலர்வ உடையது - மலர்க்கு மரிகபாலத்தில் முகமலர் தலை யுடையது; (எ - று.)

சபதாரியத்தத்து உரியனாய் சிறப்பிக்கும் தான் இல்லாமல்யாதொரு செய்கையும் முடியாதாகக் கண்டோடு இல்லாரும் விரும்பிமெலாகத் தன்னை வைத்துக்கொள்ளமெல்லியகுணமுடையவருகிப் பாடஞ்சொல்லுகற் குரிய காலத்தில் முகமலர்ச்சியை யுடையவனுயிருந்தல் ஆசிரியனுக்குக்குணமாதலால், பு அவனுக்கு உவமையா மென அறிக. (உச)

[ஆசிரியராகாதவர்]

உச. மொழி குண மின் பாய் மிழ் தனை விவர்ப்பு
அழக்கா தவாறஞ்ச மச்ச மாட நம்
தாழ்த்துட பாடம்பனை பருத்திச் குண்டிலாக
புடத்தென் கொய்க்பென் முரண்கொள் நிகற்பாயும்
உடையோ பிறா ரிரியா முடிலே.

(இ - ள்.) மொழி குணம் இன்மையும் - பாடஞ்சொல்லுக்குணமில்லாமையையும், இழி குணம் இரல்பும் - தாழ்த்த குணமாகிய சபாவத்தையும் அழக்காறு - (மாணக்கர்க்கு வருந் கல்வியைக்குறித்துக்கொள்ளும்) பொருமையையும், அவா - (செல்வத்தின்மேல் அதிகமாகவைக்கும்) ஆசையையும் வருசம் - (மெய்ப்பொருளை மறைத்துப் பொய்ப்பொருளைக்கூறி) வஞ்சித்தலையும், அச்சம் ஆடலும் - (கேட்பவர்க்கு) அச்சமுண்டாகப்பேசுதலையும்

கழற்குடம் மடல்பனை பருத்திக்குண்டுகை முடம்தெங்கு ஒப்பு என முரண் கொள் சிங்நையும் - கழற்காய்பெய்த குடமும் கூரிய கருக்கு மடல்கள் விரியப்பெற்ற பனைமரமும் பஞ்சுஅடைத்த குடுக்கையும் விளந்த தென்னையரமும் (ஆகிய நான்கும் தமக்கு ஒப்பென்று சொல்லும்படி மாறுபாடுகொண்ட மனத்தையும், உடையோர்-உடையவர்கள், —ஆசிரியர் ஆகுதல் இலர் - கற்பிக்கும் ஆசிரியராகுதல் இலராவர் [ஆசிரியராகார்]; (எ - று.)

இனி, 'மொழிசூண்மின்மை' என்பதற்கு - கீழ் நல்லாசிரியர்க்குச் சொன்ன நற்குணங்க ளில்லாமை யென்றும், போதிக்குந் திறமில்லாமை யென்றும், 'அச்சமாடல்' என்பதற்கு - சபைக்கு அஞ்சுதலையுடைமையென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கழற்குடம் முதலியவற்றின்தன்மையை; மேல்நான்கு சூத்திரங்களால் முறையே கூறுவர். (நக)

[க. கழற்குடத்தின் தன்மை.]

நக. பெய்தமுறை யன்றிப் பிறழ்வுடன்றதஞ் செய்தி கழற்பெய் குடத்தின் சீரே.

(இ - ள்.) பெய்த முறை அன்றி - முன்பு (தன்னுள்ளே) இட்டமுறையின்படி யல்லாமல், பிறழ்வு - (முன் இடப்பட்டவையும் பின் இடப்பட்டவையும் அம்முறை) மாறிப்போம்படி, உடன் தரும் - (கொட்டும்போது) விரைவிலே (தன்னுள்ளே கொண்ட கழற்காய்களைக்) கொடுக்கின்ற, செய்தி - செய்கை, —கழல் பெய்குடத்தின் சீர்-கழற்காய்பெய்த குடத்தின்தன்மையாம்; (எ-று.)

தாம் கற்றுக்கொண்ட முறையினு லல்லாமல் முன்பின்னாக அம்முறை மாறுபடப்போதிக்கும்போது தம்முள்ளே கொண்ட நூற்பொருள்களை விரைவிலே தருகின்ற செய்கை ஆசிரியராகாதவாறு குற்றமாதலால், கழற்குடம் அவர்க்கு உவமையா மென அறிக. (நஉ)

[உ. மடற்பனையின் தன்மை.]

நக. தானே தரக்கொளி னன்றித் தன்பால் மேனிக் கொளக்கொடா ளிடத்தது மடற்பனை.

(இ-ள்.) தானே தர - (தன் பழங்களைத்) தானே கொடுக்க, கொளின் அன்றி - கொண்டா லல்லாமல், தன்பால் மேவி - (ஒருவர்) தன்னிடம் நெருங்கி ஏறிவந்து, கொள - பறித்துக்கொள்ளும்படி, கொடாவிடத்தது - இடங்கொடாதது; —மடல்பனை - (தன்வடிவமுழுவதும்) கூரியகருக்குமடல்கள் விரியப்பெற்ற பனைமரத்தின் தன்மையாம்; (எ-று.) இம்மடற்பனையிலேறுவார் அம்மடல்களின் கருக்கினுற் கொடும்புன்படுவ ரென்க.

தாமே தம்மிடத்திலுள்ள நூற்பொருள்களைச் சொல்லப் பிறர் அறிந்து கொண்டா லல்லாமல் ஒருவர் தம்மிடம் நெருங்கி வந்து வினாவி அறிந்து கொள்ள இடங்கொடாதவர் ஆசிரியராகாதவ ராதலால், மடற்பனை அவர்க்கு உவமையா மென அறிக. கொடாவிடத்தது - வினாவி யிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. (நக)

[௩. பருத்திக்குண்டிகையின் தன்மை.]

௩௪. அரிதிற பெயக்கொண்ட பப்பொரு டான்பிறர்க்கு
எளிதி வில்லது பருத்திக் குண்டிகை.

(இ-ள்.) அரிதின் பெய கொண்டு - (பஞ்சை உட்கொண்டபோதும்)
அருமையாக [வருத்தத்தோடு] (சிந்துசிந்தாக) அடைக்கத் (தன்னுள்ளே)
கொண்டு, அ பொருள் - அப்பஞ்சை, தான் பிறர்க்கு எளிது நலவு இல்லது -
(கொடுக்கும்போது) தான் பிறர்க்கு எளிதிற்கொடாதது, ---பருத்தி குண்
டிகை - பஞ்சை அடைத்த குண்டிகையின் தன்மையாம்; (எ - மூ.)

கல்வியைக் கற்றபோதும் வருத்தத்தோடு சிந்துசிந்தாகக் கற்பிக்கத்
தாம் அறிந்துகொண்டு பாடஞ்சொல்லும்போதும் அக்கல்வியைத் தாம்பிற
ர்க்கு எளிதிற்கொடாதவர் ஆசிரியராகாதவ ராதலால், பருத்திக்குண்டிகை
அவர்க்கு உவமையாமென அறிக. தன்வாய் சிறியதாகலாற் சிந்துசிந்தாக
வேகொண்டு அல்வாதே கொடுக்கின்ற குண்டிகைபோல, தம் உணர்வு சிறிய
தாதலாற் சிந்துசிந்தாகவே கற்ற மாணுக்க ணுணர்வுபெரிய தாயினும் அல்
வாதே கொடுப்பவ ரென்றபடி.

[௪. முடத்தெங்கின் தன்மை.]

௩௫. பலவகை மூதலி வழிபடுபண்பின்
அல்லோர்க் களிக்கு மதுமுடத் தெங்கே.

(இ - ள்.) பல வகை மூதலி- (பாம்பு) கல் முதலிய பலவகைகளாலும்
உபகரித்து, வழிபடுபண்பின்- (தனக்கு வழிபாடுசெய்கின்ற [போற்றிவளர்க்
கின்ற] தன்மையினின்றும், அல்லோர்க்கு - அல்லாத பிறர்க்கு, அளிக்கு
மது - (தன்காட்சினைத் தருவது, ---முடம் தெங்கு- (வேலிக்கு வெளிப்புறத்
தே) வளைந்த தென்னைமரத்தின் தன்மையாம்; (எ - மூ.)

பொருள்கொடுத்தல் முதலிய பலவகைகளாலும் உபகரித்துத் தம்மக்கு
வழிபாடுசெய்யும் தன்மாணுக்கர்க்கும் தாமல் அத்தன்மையால்லாத பிறர்க்
குத் தாம்கற்ற தூற்பொருளைத் தருவார் ஆசிரியராகாதவ ராதலால், முடத்
தெங்கு அவர்க்கு உவமையா மென அறிக.

௩. பாடஞ்சொல்லுதலின் பொருளா.

௩௬. சுத வியல்பேயிபாம்புங் காலைக்

கால்மு மிடனும் வாரிநி னோக்கிர்

நிறந்துழி யிருந்துதன் தெய்வம் வாழ்த்தி

உரைக்கப் படும்பொ ருளுள்ளத் தன்மந்து

வினையான் வெகுளார் விருப்பிமுக மலர்ந்து

கொள்வோன் கொள்வகை யறிந்தவ ணுளங்கொளக்

கோட்டமில் மனத்தின் மால் கொடுத்த லென்ப.

(இ - ள்.) ஈதல் - (ஆசிரியன் மாணாக்கர்க்கு நூலைக் கற்றுக்கொடுத்த வினது, இயல்பு - முறைமையை, இயம்பும்கால-சொல்லும்போது, —காலமும் இடனும்—[இருவர்க்கும் உரிய) காலத்தையும் இடத்தையும், வாலிதின் நோக்கி - செவ்வையாக ஆராய்ந்துபார்த்து, சிறந்த உழி இருந்து - மேம்பட்ட இடத்தில் இருந்து; தன் தெய்வம் வாழ்த்தி - தான் வழிபடுங் கடவுளைத் துதித்து, உரைக்கப்படும் பொருள் உள்படுத்து அமைத்து - (தன்னுள்) பாடஞ் சொல்லப்படும் நூற்பொருளைத் தன்மனத்திற் பொருத்தமாக முன்னமே நிறைத்து வைத்துக்கொண்டு, விரையான்-விரைவுபடாமலும், வெகுளான் - கோபியாமலும், விரும்பி - விரும்பத்தோடுகூடி, முகம் மலர்ந்து - மலர்ந்த முகமுடையவனும்; கொள்வோன் கொள் வகை அறிந்து - கற்றுக் கொள்ளும் மாணாக்கன் தன்மனத்திற் கொள்ளுந் தன்மையை அறிந்து கொண்டு, அவன் உளம் கொள் - அவன் மனத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி, கோட்டம் இல் மனத்தின்-மாறுபாடில்லாத நன்மனத்துடனே, நூல்-நூற்பொருளை, கொடுத்தல் - கற்றுக்கொடுத்தலாம்; என்ப - என்று சொல்வார், (அறிவுடையோர்; (எ - று.—சிறந்துழி - விசுவம். கொள்வோன் கொள்வகை - பாடங்கேட்பவனது அறிவின் திரம். (௩௬)

11. மாணாக்கனது வரலாறு.

[மாணாக்கராதற்கு உரியவர்.]

௩௭. * தன்மக னாசான் மகனே பன்மகன்
பொருள்நனி கொடுப்போன் வழிபடு வோனே
உரைகோ ளானந்து உரைப்பது ஈலே.

(இ - ள்.) தன் மகன் - தனது புத்திரனும், ஆசான் மகன் - தனது ஆசிரியனது புத்திரனும். மன் மகன்-அசனது புத்திரனும், பொருள் நனி கொடுப்போன் - செல்வத்தை யிகுதியாகக் கொடுப்பவனும், வழிபடுவோன் - (தனக்கு) வழிபாடுசெய்பவனும், உரை கோளானந்து - (தான்சொல்லும்) உரையை (விரைவிலே) மனத்திற்கொள்ளும் அறிவுடையவனும் ஆகிய இவர்கட்கு, நூல் உரைப்பது - நூல் சொல்லத்தக்கதாம்; (எ - று.)

தன்மகன் முதலிய நால்வர்க்கும் வழிபாடின்றியும் உரைக்கவேண்டுமென்பார் அவரை முன்னவைத்து, உரைகோளானனும் வழிபடுதல்வேண்டுமென்று அறிவித்தற்கு அவனை வழிபடுவோனுக்குப்பின்னை வைத்தார். (1)

[மாணாக்கரின் வகை - ௩.]

- ௩௮. அன்ன மாவே மண்ணொடு கிளியே
இல்லிக் குடமா டெருமை செய்யி
அன்னர் தல்லரிட கடைமா னாக்கர்.

(இ - ள்.) அன்னம் ஆவே - அன்னப்பதனையும் பசுவும் என்னும் இரண்டையும், மண்ணொடு கிளியே-நிலமும் கிளியும் என்னும் இரண்டையும்,

* தெரல்காப்பியத்து இளம்பூரணருரை மேற்கோள்.

இல்லிக்குடம் ஆடு எருமை நெய்யரி - சில்லிக்குடமும் ஆடும் எருமையும் பன்னாடையும் என்னும் காண்கையும், அன்னர் - ஒப்பவர், —தலை இடை கடை மாணாக்கர்-(முறையே) உத்தமமாணாக்கரும் மத்திமாணாக்கரும் அதம மாணாக்கரு மாவர்; (எ-று.)—இது, முறைநிறுவியப்பொருள்கோள்.

இவற்றுள், அன்னம் பாலையும் கீரையும் வேறு பிரித்துப் பாலுமாத்திரம் உட்கொண்டு கீரை நீக்கிவிடுதல்போல முதல்மாணாக்கர் காரத்தையும் அசாரத்தையும் வேறுபிரித்துச்சாரத்தை உட்கொண்டு அசாரத்தைவிலக்கி விடுதலாலும், பசு மிக்கபுல்லுள்ள இடத்தைக் கண்டால் அப்புல்லை வயிறு நிரம்ப மேய்ப்பது பின்பு ஓரிடத்தில் இருந்து சிறிதுசிறிதாக அதனை வாயில் வருவித்துக்கொண்டு மென்றுதின்று ஸ்ரீணப்படுத்துதல் போல முதல் மாணாக்கர் மிக்க கல்லியுள்ள ஆசிரியனைக் கண்டால் அக்கல்வியை உள்ளம் நிரம்பச்சேட்டு உட்கொண்டு பின்பு ஓரிடத்தில் இருந்து அதனை சிறிதுசிறிதாக கீரைவிற கொண்டுவிட்டுச் சித்தித்துக் தெளிதலாலும், அவர்க்கு இவ் விரண்டும் உவமையாயின. பசுவுக்குப் புல்மேய்தலும் ஆகசவுப்போட்டு மெல்லுதலுமே முக்கியமான தொழில்ச ளாதல்போல, இடைவிடாமற் பாடங்கே ளும் சித்தித்தலும் தலைமாணாக்கர்க்கு முக்கியமான தொழில்களா மென்றபடி.

சிலம் உழவர் வருத்திப் பயிர்செய்யும் முயற்சியளவுக்குத் தக்க விளைவைத் தருதல்போல கடுமாணாக்கர் ஆசிரியன் கற்பித்த முயற்சியளவுக்குத் தக்க கல்வியறிவை யெ காட்டுமலாலும், கிளி தனக்குக் கற்பித்த சொல்லை யல்லாமல் வேறொன்றையுஞ் சொல்லமாட்டாமையோல இடைமாணாக்கர் தமக்குக் கற்பித்த நூற்பொருளையல்லாமல் வேறொரு நூற்பொருளையுஞ் சொல்லமாட்டாமையாலும், அவர்க்கு இவ்விரண்டும் உவமையாயின. எருமற் குறையாமற் சொல்லித்தபடி சொல்வது, கிளிக்கு இயல்பு.

சில்லியுள்ள குடம் கீரை வார்க்கவார்க்கப் பறக்கே ஒழுகவிட்டு எப் பொழுதும் நிரம்பாமைபோலக் கடைமாணாக்கர் ஆசிரியர் தமக்கு நூற்பொரு ளாக் கற்பிக்கக்கற்பிக்க மனத்திற்கொள்ளாது மறந்து எப்பொழுதும் கல்வி நிரம்பாமைமாலும், ஆடு ஒருசெடியிலே தன்வயிறு நிரம்பும்படி தழைநிறைத் திருந்தாலும் அதனை வயிறுநிரம்ப மேயாமற் சிறிது கடித்தமாத்திரத்திலே விட்டுப் பல செடிகளிலுஞ்சென்று சிறிதுசிறிது மேயப்புகு மியல்பினதாய் எங்கும் வயிறுநிரம்பாமைபோல ஓராசிரியனிடத்தே தமக்குப் புலமை நிரம்பும்படி கல்வி மிக்கிருந்தாலும் புலமைநிரம்ப அவனிடம் கற்றுக்கொள்ளாமல் அவனிடம் ஒருநாலைச் சிறிது கற்றமாத்திரத்திலே விட்டுப் பலரிடத் தும் போய்ச் சிறிதுசிறிதாகப் பல நூல்களைப் பாடங்கேட்கப் புகு எங்கும் புலமை நிரம்பாமைமாலும், எருமை தெளித்தீராக் கலக்கம் குடித்தல் போலக்கடைமாணாக்கர் ஆசிரியனது நன்மனத்தை வருத்திக்கலங்கச்செய்து பின்பு அவன் வெறுப்புக்கொண்டு பாடஞ்சொன்னதைக் கேட்டுப் போத லாலும், பன்னாடையானது டெய் தேன் முதலியவற்றை வடிக்கட்டுதற் பொருட்டுத் தன்மேல் வார்க்கும்போது அவற்றிற்காரத்தைக் கீழேயொழுக

விட்டு அசாரமான கசட்டையே தன்னிடத் தங்கப்பெற்றுக்கொள் நுதல் போலக் கடைமாணுக்கர்தமக்கு நல்லாசிரியன் தூல்கற்பிக்கும்போது அவன் வாயினின்று வந்தவற்றில் விதியாகிய நற்பொருள்களை யெல்லாம் மறந்து விட்டு விலக்காகிய தீப்பொருளையே பற்றிக்கொள்ளுதலானும், இந்நான்கும் கடைமாணுக்கர்க்கு உவமையாயின. (ந.அ)

[மாணுக்கராகத் தகாதவர்.]

நகக களிமடி. மானி காமிகுந்மீன்
பிணிய னோழை பிணக்கன் சினத்தன்
தூயில்வோன் மந்தன் தொன்னாற் கஞ்சுத்
தடுமாறுளத்தன் தறுதலைப் பானி
படிநனின் னோர்க்குப் பகரார் தூலே.

(இ - ள்.) களி - கட்டுமடினும், மடி - சோம்பேறியும், மானி - அகங்காரியும், காமி - காமமுடையவனும், கன்வன் - திருடனும், பிணியன் - நோயாளியும், ஏழை - அறிவில்லாதவனும், பிணக்கன் - மாறுபாடுடையவனும், சினத்தன் - கோபமுள்ளவனும், தூயில்வோன் - மிதுதியாகத் தூங்குபவனும், மந்தன் - (சொன்னதை விரைவில் அறிந்துகொள்ளும்) தட்ப மில்லாதவனும், தொல் தூங்கு அஞ்சி தடுமாறு உளத்தன் - பழைய தூல்களின் பரப்பைக் கண்டு அச்சங்கொண்டு கலங்குகின்ற மனமுள்ளவனும், தறுகணன் - (அஞ்சத்தக்கவைக்கு) அஞ்சாதவனும், பானி - பாவத்தொழில் செய்பவனும், படிநன் - பொய்ம்மையுடையவனும், இன்னோர்க்கு - இத்தன்மையவர்க்கு, தூல் - தூலை, பகரார் - சொல்லார், (ஆசிரியர்); (எ - று.) - காமி - தூர்த்தன்.

“நுண்ணுணர்வின்மை வறுமை”, “அறிவில்லா. என்னையறேனுமில்” ஆதலால், ஏழை யென்பதற்கு - அறிவில்லாதவனென்று உரைக்கப்பட்டது; பொருளில்லாதவனென்றுக் கொள்ளலாம். மிக்கநித்திரனுக்கு மனம் ஒரு நிலையில் நில்தாததலால், அவன், கல்விக்கு உதவான்; அவனுக்குக் கல்வி பயிற்ற வேண்டுமாயின், உணவு உடை உடைபட் முதலியன கிடைக்கத் தக்க வகை செய்து பயிற்றவேண்டுமென்க. (ந.சு)

நி. பாடங்கேட்டலின் வரலாறு.

[பாடங்கேட்டும் முறை.]

ச௦. கோடல் மரபே கூறுங் காலப்
பொழுதொடு சென்று வழிபடல் முறையான்
நுணர்த்தொடு படிக்கி அவன் தூர்ப் பிற்சார்ந்தி
இருவேன இருந்து சொல்லெனச் சொல்லிப்
படுகுறு வன்ன ஆர்வந்த னாகச்
சித்திரப் பாவையி னத்தக யடங்கி
செவிவா யாக நெஞ்சுகள் னாகச்
கேட்டவை கேட்டவை விடாதுளாத் தடைத்துப்
போவெனப் போய் லென்மனார் லவன்.

(இ - ன்.) கோடல் மரபு-பாடங்கேட்டவின் விதத்தை, கூறும் காலே-
சொல்லும்பொழுது.—பொழுதொடு சென்று - (தக்க) காலத்திலேபோய்.
வழிபடல் முனியான் - வழிபாடு செய்தலில் வெறுப்பில்லாதவனாய் (மிக்க
விருப்பமுள்ளவனாய்), குணத்தொழிபழகி-(ஆசிரியனது) குணத்துக்குத் தக்க
படி பழகி. அவன் குறிப்பின் சார்த்து - அவன் குறிப்பின்வழியிலே சேர்ந்து
தான் வரலாமென்ற ஆசிரியன் கருத்தைக் குறிப்பால் பட்டமாக அறிந்து
கிட்டி, ஒரு னை இருந்து - 'இரு' என்று (ஆசிரியன்) சொன்னபின்பு
இருந்து. சொல் னை சொல்லி - 'படி' என்று (ஆசிரியன்) சொன்னபின்பு
படித்து. பருகுவன் அன்ன ஆர்வத்தன் ஆகி - மிக்க தாகமுள்ளவன் பரிணி-
பத்துக்கொள்ளும் விருப்பம்போலத்தான் பாடங்கேட்டவின் மிக்கவிருப்ப
முடையவனாய், சித்திரம் பாவையின் அத்தகவு ஆடங்கி - சித்திரத்திலெழு-
திய பிரதிமையினது அகசவில்லாத அக்குணம்போல மன மொழி மொழி
சுடங்கி, செவிவாய் ஆக - காது (செவியாகிய) நைப் பருகி, வாயாகவும்.
சொஞ்சுகான் ஆக-மனம் கொள்ளுமிடமாகிய வயிறாகவும். கேட்டவைகேட்-
டவை- (ஆசிரியனிடத்திற்) பலமுறை கேட்ட நூற்பொருள்களை, விடாது
உனத்து அமைத்து-மறத்துவிடாமல் தன் மனத்தில் நிம்பப்படுதிறமைத்துக்
கொண்டு, போ என போதல் - 'போ' என்று ஆசிரியன் சொன்னபின்பு
தான் மீண்டு போகுதலாம். என்மனார் புலவர் - என்று சொல்வார்அறிவுடை
யோர்; (எ - று.)—கான் - இச்ச. வ. று என்றபடி.

இனி, 'சொல்லெனச் சொல்லி' என்பதற்கு - ஆசிரியன் - தக்கபடி
பாடத்தைச் சொல் என்றவுடனே தான் சொல்லி என்றலுமாம். கேட்ட
வைகேட்டவை, அடுக்கு - மிகுதிப்பொருளுது. கேட்டல் - கொள் + தல்;
கொள்ளுதல்; ஆசிரியன் கற்றுக்கொடுப்பதை மாணக்கன் பெற்றுக்
கொள்ளல்.

[நூற்பயிற்சிசெய்யும் விதம்.]

சூ. * நூல்பயிற்சியில்போ - நாவலின் வழக்கமுதல்
பாடம் பொற்றல் கேட்டவை நினைத்தல்
ஆசாற் சார்த்தவை மனமவரக் கேட்டல்
அம்மாண் பாடமொர் தம்மொடு பயிற்சல்
வினாதுத் வினாபவை விதித்த லென்பவவை
கடனாக கொளினே மடநளி யிருக்கநூர்.

(இ - ன்.), நூல் பயில் இயல்பு - நூற்பயிற்சியெய்தலின் தன்மையை
தவலின் - சொல்லுமிடத்து—வழக்கு அறிதல் - உலகவழக்குசெய்யுந்
வழக்கு என்னும்) இருவகைவழக்குக்களை அறிவன. பாடம்பொற்றல் - புல
பாடங்களை (மறவாமற்) பாதுகாத்தலும், கேட்டவை நினைத்தல் - (ஆசிரிய
னிடத்துக்) கேட்ட நூற்பொருள்களைப் (பலமுறை) சிந்தித்தலும், ஆசான்
சார்ந்து அவை அமைவர கேட்டல் - ஆசிரியனை அடுத்துமுன்சேட்ட அவர்
றையே குறைவுதீரமனத்திற்பதும்படி மறபடியும் கேட்டலும். அமாண்பு

* தொல்காப்பியத்து இளம்பூரணருரை மேற்கோள்.

உடையோர்தம்மொடு பயிறல்-அவ்வாறு கற்குந் தொழிலுடைய மாணக்கர்
களோடு பழகுதலும். வினாதல் - (தான் சந்தேகித்தபொருள்களைக்குறித்து
அவர்களைக் கேள்விகேட்டலும், வினாவை விடுத்தல் - (அவர்கள்கேட்டி)
கேள்விகட்குத் தான் உத்தரஞ்சொல்லுதலும், என்ற இவை - என்று சொல்
வப்பட்ட இச்செயல்களோ பெல்லாம். கடன் ஆ கொளினே - (தனக்கு)
முறைமையாக (மாணக்கன், கொண்டால்தான், மடம் - அறியாமையானது,
நனி - மிகுதியும், இகக்கும் - (அவனைவிட்டு, நீங்கும்; எ - று.) (சக)

சஉ. * ஒருகூர் கேட்டோ னிருகாற் கேட்டின்

பெருக மூலிற் பிழை மாறுவனே.

(இ - ன்.) ஒருகூர் கேட்டோன்-ஒரு மூலிற்-ஒருதாம் பாடக்கேட்டவன்.
இரு கால் கேட்டின் - (ஒரு கால் கேட்டவாவில் அமையாமல், இரண்டிதாம்
கேட்டானாயின், (அவன்), - னாலின் - அத்தூலில், பிழைபாடு - தவறுபடுதல்,
பெருக இலன் - மிகுதியுந் இலளுவன்; எ - று.)

பிழை - ஓயம் திரிபு. இது. சந்தித்துத்திதற் கூறின் ஆசாந்சாந்து
அவைஅமைவாக் கேட்டலின் பயன்; அடுத்தடுத்திதமும் இவ்வாதே. (சஉ)

சரு. * முக்காற் கேட்டின் மு நயநிற் துணைக்கும்.

(இ - ன்.) முக்கால் கேட்டின் - மூன்று தாம் கேட்டானாயின். - முறை
அறித்து - (ஆசிரியன் கற்பித்த) முறைமையை அறித்து, உடைக்கும் - (தான்
பிரிக்குந் சொல்ல வல்லவளுவான்; எ - று.) (சரு)

சசு. * அசா நயநிற் துணைவாக் கொளினுங்

காற்கூ றுந் து பற்றி னுந்.

(இ - ன்.) மாணக்கன். - ஆசான் உடைத்தது - ஆசிரியன் கற்பித்த
நூற்பொருளை, அவைவாக் கொளினும் - (மற்சொல்லியவாறு தன் அறிவில்,
நிரம்பக் கற்றுக்கொண்டா முயினும், - கால் கூறு அல்லதுபற்றலன் ஆகும்-
(ஆசிரியனது புலமைத்திறத்திற்) காற்பங்கு பெறுவனையல்லது உதற்கு
அதிகமாகப் பெறுன்; எ - று.) (சசு)

சரு. * அவ்வினை மாறொடு பயில்வகை யொடுகால்

செவ்விதி னுணைப்ப வல்லி நு காலும்

மையறு புலமை பாண்புடைந் தாகும்.

(இ - ன்.) அவ்வினையொடு-அவ்வாறு கற்குந் தொழிலுடைய மாண
க்கர்களோடு, பயில் வகை - பழகும் வகையால், ஒரு கால்-ஒரு காற்பங்கும்,
- செவ்விதின் உரைபப - (தன் மாணக்கர்க்கும் சபையார்க்கும்-தான்) ஒழுங்
காகச் சொல்லுதலால், அ இரு காலும் - மற்றை இரண்டு காற் [அரைப்]
பங்குமாக, - மையறு புலமை-குற்றமற்ற புலமைத்திறம், மாண்புடைத்து
ஆகும் - (நிரம்பி) மாட்சிமையுடையதாம்; (எ - று.) - இது, 'அம்மாண்புடை

* தொல்காப்பியத்துக்கு கச்சினுர்க்கினியருரை மேற்கோள்.

யோர்தம்மொடுபயிறல், வினாதல், வினாவைவிடுத்தல்' என்றவற்றின்பயன். முத்தினருத்திரம், அவற்றின் இன்றியமையாமையைக் காட்டும். (௨௫)

[மாணாக்கர் வழிபாடு செய்யும் விதம்.]

சுக. அழலி லீங்கா னணுகா னஞ்சி
நிழலி லீங்கா னிறைந்த நெஞ்சமோடு
* எத்திறத் தாசா னுவக்கு மத்திறம்
அறத்திற் றிரியாப் படர்ச்சி வழிபாடே.

(இ - ள்.) அழலின் - (குளிருக்கா அனல்காய்பவன் விட்டு நீங்காமலும் நெருங்காமலும் இருக்கின்ற) நெருப்பைப்போல (ஆசிரியனைநினைத்து); அஞ்சி நீங்கான் அணுகான் - அச்சங்கொண்டு விட்டு நீங்காமலும் கிட்ட நெருங்காமலும் (இருத்து); நிழலின் நீங்கான், அவன்சென்றவிடத்தெல்லாம்) நிழலைப்போல விடாது பின்புறொடர்ந்து சென்று, நிறைந்த நெஞ்சமோடு அன்பு நிரம்பின மனத்துடன்கூடி, எத்திறத்து ஆரான் உவக்கும்அத்திறம் எவ்வகையால் ஆசிரியன்மகிழ்வானோ அவ்வகையோடு பொருந்தி, அறத்தின் திரியா படர்ச்சி - தருமத்தினின்றும் மாறுபடாத தக்கதானது, -வழிபாடு - (மாணாக்கன் ஆசிரியனுக்குச் செய்யும்) வழிபாடாம்; (௭ - று.)

குளிகாய்வோன் தீவை விட்டு விலகினால், குளிர் நீங்குதலாகிய பயன் சித்தியாது; நெருங்கினால், குடுதாக்கும்; ஆதலால், மிகவிலங்காமலும் மிகநெருங்காமலும் அனுவாகச் சார்தல் போல, மாணாக்கன் ஆசிரியனைவிட்டுவிலகினால் அவனருள் பெறுதலாகிய கருதியபயன் கைகூடா தாதலாலும், மிகநெருங்கினால் அவனை அவமதித்தான்போன்று அவனது வெறுப்புக்குஇலக்காதலாலும், அவ்வாகச் சார்த்த வழிபடுதல் வேண்டு மென்க. (௨௬)

பொதுப்பாயிரத்தின் இலக்கணம் முற்றிற்று.

தொண்டிவது

சிறப்புப்பாயிரத்தின் இலக்கணம்.

[சிறப்புப்பாயிரத்தின் பொதுவுத்.]

சுள. ஆக்கியோன் பெயரே வழிபே பெல்லே
நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே
கேட்போர் பெயளே டாடியோன் பொருளும்
வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே.

(இ - ள்.) ஆக்கியோன் பெயரே - (நூலைச்)செய்தவனது பெயரும், வழியே - (நூல்வந்த) வழியும், எல்லே - (நூல் வழங்கும் நிலத்தின்) எல்லையும், நூல் பெயர் - நூலின் பெயரும், யாப்பே - (தொகுத்தல் முதலிய) நூற்கட்டும், நுதலிய பொருளே - (நூலிற்) சொல்லப்பட்டபொருளும், கேட்போர் -

* தொல்காப்பியத்து இளம்புரணருரை மேற்கோள்.

(இந்தால்) கேட்டற்கு உரிய அதிகாரிகள் இவரென்பதும், பயனோடு- (தால் கற்றதனும் பெறப்படும்) பயனும், அ என்பொருளும் - உவ்வெட்டுவகைப் பொருள்களையும், வாய்ப்ப காட்டல் - வினங்க உணர்த்துதல், —பாயிரத்து இயல்பு - சிறப்புப்பாயிரத்தின் இலக்கணமாம்; (எ - று.)

இனி, யாப்பு - இந்தால் கேட்டபின் இந்தால் கேட்கத்தகு மென்னும் இயைபு என்றும், கேட்போர் - நாலே இயற்றித்தருகவெனக் கேட்பவர் என்றும் உரைப்பாரு முளர்; யாப்பு என்பதற்கு - இந்தால் இன்னவகைச் செய்யுளாம் செய்யப்பட்ட தென்ப தென்றலும் ஒன்று. ஆ யென்பொருள் - சட்டி நீண்டவிடத்து யகரம் தோன்றிற்று; 'ஆய என்பொருள்' என்பதன் தொகுத்தலெனக் கொண்டு உரைக்கவும் அமையும்; ஆப=ஆகிய.

இச்சுத்திரமும்; அடுத்த டுத்திரமும் - முன்னோர் செய்தவற்றை மேற்கோளாகக் கொண்டது. * (க)

சுடி. * காலம் கானே காண வொன்றம்

முவகை பேற்றி மொழிக்கு முானே.

(இ - ள்.) காலம் - (எ ல்செய்த) காலமும், கானே - (எ ல் அரக்கேறிய) சபையும், காணம் - (எ ல்செய்தற்குக்) காணமும், என்ற இ மூ வகை - என்கிற இந்த மூன்றையும், ஏற்றி - (அத்த எட்டோடு) கூட்டி, மொழிக்கும் (பதினென்றாகச்) சொல்வாரும், உளர் - (சிலர்) உண்டு; (எ - று.)

காலம் முதலிய மூன்றும் எல்செய்த காலத்தன்றி நூல்வழக்கும் காலத்து இல்லாமையால், பிராப்தோ கூறலாகத் தனியே பிரித்துக் கூறினார்.

[நூற்பெயர்க்குச் சிறப்புவிதி : நூற்குப் பெயரிடும் வகை]

சுகூ. முதலால் கருத்த னளவு மிகுதி

பொருள்செய் விற்றோன் தன் பமுதல் கிமித்தினும்

இடுகுறியானும் நாள் எய்தும் பெயரே.

(இ - ள்.) முதல் - ஒரு மூலக்கு, —முதல்தால் - (அந்நாலின்) முதலானும், கருத்தன் - (அந்நால்) செய்தவனும், அளவு - (அந்நாலின்) அளவும், மிகுதி - (அந்நாலின்) சொல்லப்படும் பொருள்களுள் மிக்கதான பாகமும், பொருள் - (அந்நாலின்) சொல்லப்பட்ட பொருளும், செய்வித்தோன் - (அந்நால்) செய்வோனுக்குப் பொருளுதவி முதலிடன செய்து நூலேசு செய்வித்தவனும், தன்மை - (அந்நாலின்) குணமும், முதல் - முதலாகிய, நிமித்தினும் - காரணங்களானும், இடுகுறியானும் - (காரண மில்லாமல்) இடுகுறியானும், பெயர் எய்தும் - பெயர் வரும்; (எ - று.) —கிமித்து - கிமித்தம், விகாரம்.

முதனூலாற் பெயர்பெறுதல் வழிநூல் சாப்புதல்கட்கே அமையுமென்பது, ஏற்புநீங்கோட லென்னும் உத்தியால் விளங்கும்.

முதனூலாற் பெயர்பெற்றன - தமிழிலுள்ள இராமாயணம், பாரதம் தலியன. கருத்தனாற் பெயர்பெற்றன - அகத்தியம், திருவள்ளுவர் முதலி

* க, உ - டுத்திரங்கள் - இறையனாகப் பொருளுரை மேற்கோர்.

யன. அளவினாற் பெயர்பெற்றன - பன்னிருபடலம், நாலடி நானூறு முதலியன. மிகுதியாற் பெயர்பெற்றன - களவியல் முதலியன. பொருளாற் பெயர்பெற்றன - அகப்பொருள் முதலியன. செய்வித்தோனாற் பெயர்பெற்றன - சாதவாகனம், இளந்திரையும் முதலியன வென்பர். தன்மையாற் பெயர்பெற்றன - சிந்தாமணி, நன்னூல் முதலியன. இடிகுறியாற் பெயர்பெற்றன - கலைக்கோட்டுத்தண்டு முதலியன வென்பர்; (காண்டிகையென்னும் உரைப்பெயரையும் இடிகுறி யென்பர்;) பிறவும் இவ்வாறு வருவன உளவாயின் கண்டுகொள்க.

ஆத்திசூழி, கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு என்றற்போல முதற்குறிப்பினாற் பெயர்பெற்றவை முதலியன, இச்சூத்திரத்தில் 'முதல் நிமித்து' என்றதற்கு உதாரணமாம். (௩)

[நூல்யாட்பிற்குச் சிறப்புலிதி.]

ரு. தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்ப்பு

எனத்தகு நூல்யாட்பிரிவண் டென்ப.

(இ - ள்.) தொகுத்தல் - (விரித்துகிடத்ததைத்) தொகுத்துச் செய்தலும், விரித்தல் - (தொகுக்கிடத்ததை) விரித்துச் செய்தலும். தொகைவிரி - சிலவற்றைத் தொகுத்தும் சிலவற்றை விரித்தும் செய்தலும். மொழிபெயர்ப்பு - ஒரு பாஷையிலுள்ள சொல் மற்றொரு பாஷையிற் செய்தலும், என - என்று, தகும் - நூல் யாப்பு - தக்க நூல்யாப்பானது, தர் - இரண்டு - நூல்வகைப்படும், என்ப - என்று சொல்வர்: (அறிவுடைமோர்; (எ - று.) - (நூல்யாப்பு - காந்த்டு.)

தொகுத்தலுக்கும், மொழிபெயர்த்தலுக்கும் உதாரணம் - வடமொழியில் இருபத்தினாலாயிரஞ் சுலோகமான வால்மீகத்தைக் கம்பர் தென்மொழியிற் பன்னிராயிரஞ் செய்யுளாக்கியது போல்வன; பாரதமும் இது. விரித்தலுக்கு உதாரணம் - திருத்தொண்டத் தொகை யென்னும் பதிகத்தைச் சேக்கிழார் பெரியபுராணமாக விவரித்தது போல்வன. தொகைவிரிக்கு உதாரணம் - தொல்காப்பியத்திற் குற்றியலுகரப் புணரியலெனத் தனித்துக்கூறியதனை இந்நூலில் உயிரீற்றுப்புணரியலுள் ஆட்க்கியும், தொல்காப்பியத்திற் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ள கால இடைநிலைகளை இந்நூலில் விரித்தும் கூறியது போல்வன. (சு)

[சிறப்புப்பாயிரஞ் செய்தற்கு உரியவர்.]

ரு. தன்னு சிரியன் தன்னொடு கற்றோன்

தன்மா ணாக்கன் தகுமுரை காரனென்று

இன்னோர் பாயிர மியம்புதல் கடனே.

(இ - ள்.) தன் ஆசிரியன் - தன்னுடைய ஆசிரியனும், தன்னொடு - கற்றோன் - தன்னொடு பாடங் கேட்டவனும், தன் மாணாக்கன் - தன்னுடைய மாணாக்கனும், தகும் - உரைகாரன் - (தான்செய்த நூலுக்குத்) தக்க உரை செய்தவனும், என்ற இன்னோர் - என்று சொல்லப்பட்ட இந்நூல்வரில் ஒருவர், பாயிரம் - சிறப்புப்பாயிரத்தை, இயம்புதல் - சொல்லுதல், கடன் - முறைமை; (எ - று.) (ரு)

[சிறப்புப்பாயிரம் பிறர்செய்தற்குக் காரணம்.]

௫௨. * தோன்ற தோற்றத் துறைய பல முடிப்பினும்
தான் தற் புகழ்தல் தகுதி யன்றே.

(இ - ள்.) தோன்ற-(பிறர்க்குத்) தோன்றாத துட்பமானபொருள்களை, தோற்றி-தான் தோன்றச்செய்து [காட்டி], துறை பல முடிப்பினும் - பல துறைகள் (அமையப் பெரிய துறைச் செய்து) முடித்தாலும்,—தான் தன் புகழ்தல்-தானே தன்னைப் புகழ்த்துகொள்வது, தகுதி அன்று-தக்கதன் றும்; (எ - று.)

துல்செய்தவனே சிறப்புப்பாயிரமும் செய்துகொண்டால் தற்புகழ்ச்சி செய்தவனாவது துறையால், துல்செய்யவனது புகழாகிய சிறப்புப்பாயிரத்தைப் பிறர் கூறவேண்டுமென்பதாம். § (ஈ)

[தற்புகழ்ச்சி குற்றமாகாத இடங்கள்.]

௫௩. மன்னுடை மன்றத்து லீலத் தாக்கிலும்
தன்னுடை மாற்ற லுணரா ரிடையினும்
மன்னிய அபவையிடை வெல்லுறு பொழுதினும்
தன்னை மறுதலை பழித்த காலையும்
தன்னைப் புகழ்த்தலும் தரும்பல வோற்கே.

(இ - ள்.) மன்னுடை மன்றத்து லீலத்தாக்கிலும் - அரசனதுசபைக்கு எழுதுகின்ற சீட்டுக்கவியிலும், தன்னுடை ஆற்றல் உணரா ரிடையினும் - தன்னுடைய(கல்வியின்)வலிமையை அறியாதவரிடத்திலும், மன்னிய அவையிடை வெல்லுறு பொழுதினும்-நிலைபெற்ற சபையிற் (பிறரோடு வாதஞ் செய்து) சயிக்கும்பொழுதிலும், தன்னை மறுதலை பழித்த காலையும்-தன்னை எதிரியாகிய புலவன் இகழ்ந்துபேசியகாலத்திலும், தன்னைபுகழ்த்தலும்-தன்னைத் தான் புகழ்த்துகொள்ளுதலும், புலவோற்கு-புலவனுக்கு, தரும்—; (எ - று.)—‘புகழ்த்தலும்’ என்ற இழிவுசிறப்பும்மையால், இவ்விடங்களிலும் தற்புகழ்ச்சிசெய்யாமையே மேம்பட்ட தென்பது பெறப்படும். (எ)

[பாயிரம் அவசிய மென்பது]

௫௪. * ஆயிர முகத்தா னகன்ற தாயினும்
பாயி மில்லது பனும லன்றே.

* தொல்காப்பியத்து இளம்பூரணருரை மேற்கோள்,

§ சிறுபான்மை தூலாசிரியர் தாமே தம்மைப் பிறன்போலும் பாயிரங் கூறுதலும் உண்டு. பிரயோகவிவேகதூலார் ‘இது, தன்னைப்பிறன்போலும் நாந்தி கூறுகின்றது,’ ‘வடநூலார் தாமே புகிசும் உழையும் செய்வார்’, ‘இனிச் சம்பந்தர் சுடகோபர் முரலாயினரும் பதினெண்கீழ்க் கணக்குசெய்தாரும் முன்னாகப்பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதும் காண்க’ என்றவை காணத்தக்கன. அது, தற்சிறப்புப்பாயிர மென்பபொருள்.

* இறையனாகப்பொருளுரை மேற்கோள்.

(இ - ள்.) ஆயிரம் முகத்தான் - மிகப்பல வகைகளால், அகன்றது ஆயிரம்-விரிந்ததாலாயினும்,—பாயிரம் இல்லது - பாயிரமில்லாதது, பனுவல் அன்று - நூலன்றும்; (எ - று.)—எ - தேற்றம்.

இச் சூத்திரம், முன்னோர் செய்ததை மேற்கோளாகக் கொண்டது.

‘எந்நூல் உரைப்பினும் அந்நூற்குப் பாயிரம் உரைத்து உரைக்க’ என்ற பது இலக்கணம்; என்னே? “ஆயிர முகத்தா னகன்ற தாயினும், பாயிர மில்லது பனுவலன்றே” என்றாராதலின், பாயிரமென்றது, புறவுரையை. நூல்கேட்கின்றான் புறவுரை கேட்கின், கொழுச்சென்றவழித் துன்னுசி இனிது செல்லுமாறுபோல, அந்நூல் இனிது விளக்குதலின், புறவுரை கேட்டல்வேண்டும்; என்னே? ‘பருப்பொருட்டாகிய பாயிரங் கேட்டார்க்கு துன்பொருட்டாகிய நூல் இனிது விளக்கும்’ என்றாராதலின், ‘அப்பாயிரத் தான், தலையமைத்த யானைக்கு வினையமைத்த பாகன்போலவும், அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும்ஞாயிறும் போலவும், நூற்கு இன்றி யமையாச்சிறப்பிற்குயிருத்தலின், அதுகேளாக்கால். குன்றுமுட்டிய குரீஇப் போலவும், குறிச்சிபுக்க மான்போலவும், மாணக்கன் இடர்ப்படுமென்க’என்ற பது, நோல்காப்பியம் நச்சினூக்கியிருந்தது. (அ)

௩௭. மாடக்குச் சித்திரமும் மாநகர்க்குக் கோபுரமும்

ஆடனாத் தோள் நல்லார்க்கு அனியும்போல்-நாடிமுன் ஐது உரையா ின்ற அணிந்துரையை பெய்துறக்கும் பெய்து உரையா வைத்தார் பெரிது.

(இ - ள்.) மாடக்கு - மாளிகைக்கு, சித்திரமும்-சித்திரவெலையும், மாநகர்க்கு - பெரியபட்டணத்துக்கு, கோபுரமும் - வாயிற்கோபுரமும், ஆடு-நாட்டியஞ்செய்கின்ற, அமை தோள் நல்லார்க்கு-ஆக்கில்போலத் தோள் களையுடைய மகளிர்க்கு, அனியும் - ஆபரணமும், போல்-போல,—நாடி - (நூலுக்குப் பாயிரம் இன்றியமையாச்சிறப்புடையதென்று) எண்ணி,—ஐது உரையா ின்ற அணிந்துரையை-அழகிய பொருளைச் சொல்லுகின்ற பாயிரத்தை, உரையா-உரைத்து, எ நூற்கும்-எவ்வகைப்பட்ட நூல்களுக்கும், முன் - முதலில், பெரிது - பெரும்பாலும், பெய்து வைத்தார் - சேர்த்து வைத்தார்கள், (அறிவுடையோர்); (எ - று.)—மாடக்கு=மாடத்துக்கு. (க)

ஆடு நல்லார் என இயையும்; நாட்டியப்பெண்க னென்றபடி.

சிறப்பாய்ந்தின் இலக்கணம் முற்றிற்று.

பொதுப்பாயிரம் முற்றப்பெற்றது.

முதலாவது எழுத்ததிகாரம்.

எழுத்தின் அகத்திலக்கணம் புறத்திலக்கணம் என்னும் இருவகை யிலக் கணங்களையும் உணர்த்தும் அதிகாரம்; அதிகாரம் - இங்கே, பெரும் பிரிவு.

க. எழுத்தீதியல்.

எழுத்தின் அகத்திலக்கணத்தை உணர்த்தும் இயல்; இயல் - இங்கே சிறுபிரிவு.

[கடவுள் வணக்கமும், அதிகாரத் தொடக்கமும்]

ருசு. பூமலி யசோகின் புனைநிழ லமர்த்து

நான்முகம் நெழுதுநன் கியம்புவ னெழுந்தே.

(இ - ன்) பூமலி-பூக்கள் நிறைந்த, அசோகின் - அசோகமரத்தினது புனை நிழல்-அழகிய நிழலில். அமர்த்த - எழுந்தருளிய, நான்முகன் - நான்கு திருமுகங்களையுடைய கடவுளை [அருகதேவனை] *, தொழுது - வணங்கி, —எழுத்து-எழுத்திலக்கணத்தை, நன்கு இயம்புவன் - நன்முகச் சொல்வேன், (யான்); (எ - று)—எ - நற்றிணை.

§ எல்லாதூல்களும் மங்கலமொழி முதல் வகுத்துக் கூறவேண்டிதலால் 'பு' என்று தொடங்கப்பட்டது. எழுதப்படுதலின் எழுத்து எனக்கொள்க. எழுத்திலக்கணத்தை 'எழுத்து' என்றது, ஆகுபெயர்.

எல்லாம் வல்ல கடவுளை வணங்கியதனால் எடுத்துக்கொண்ட நாரியம் இனிது முடியுமென்பது கருதி, 'சன்கியம்புவன்' என்று தொடங்கியதனால் இது நுதலிப்புதலாம் என்னும் உத்தி; நுதலிப்புதல்-சொல்லித் தொடங்கு தல்.)

(க)

[எழுத்திலக்கணத்தின் பகுப்பு - கட.]

‡ ருள. எண்பெயர் முறைபிறப்பு உருவம் மாத்திரம்

முதலீ நாடகிலை போய் யென்ற

பதம்புணர் பெனப்பன் விருபாற் றதுவே.

* எல்லாச் சமயத்தோராலும் வணங்கப்படும் படைப்பு முதலிய ஐத் தொழிற்கு முரிய எல்லாக் கடவுளாகியும் நின்றான் ஒருவனே என்பார், அருகனை 'நான்முகன்' என்று கூறினான் என்பது, பன்னால்கிரந்தியுடைய கீவகசிந்தாமணியில் 'பிண்டிகான்முகன்' என்றதும், 'எல்லா மூர்த்தமும் இவனாதலின், நான்முக னென்றார்', 'அரியும் அயனும் அனனும் இவனே யென்பது கருத்து' என்ற நச்சுநாடகமொன்றையும் காணத்தக்கன.

§ “வழிபடு தெய்வ வணக்கஞ் செய்து, மங்கலமொழி முதல் வகுத் தெடுத்துக்கொண்ட விலக்கண விலக்கிய, மிகுக்கணின்றி யினிது முடியும்”

(இ - ன்.) எண்-(எழுத்துக்களின்) கணக்கும், பெயர்-பெயரும், முறை-
(நிற்கும்) முறைமையும், பிறப்பு - பிறத்தலும், உருவம் - வடிவமும், மாத்
திரை - (உச்சரிக்கும்) அளவும், முதல் (நிலை) - (மொழிக்கு) முதலில் நிற்க
லும், ஈறு (நிலை) - (மொழிக்கு) இறுதியில் நிற்கலும், இடை நிலை - (மொ
ழிக்கு) நடுவில் நிற்கலும், போலி-போலியும், என்றா - என்றும், -பதம்-
பதமும், புணர்பு - புணர்ச்சியும், என-என்றும், -பன்னிருபாற்று-பன்னி
ரண்வகையினை யுடையதாகும் அது:- அவ்வெழுத்திலக்கணம்; (எ - று.)

பிறப்பும், மாத்திரையும்-எழுத்தின் ஒலிவடிவத்தையும், உருவம் - எழுத்
தின் வரிவடிவத்தையும் பற்றியவை. மற்றவை பொது.

எண் முதலிய பத்தும் எழுத்தின் அகத்திலக்கணம் என்பதும்; பதம்
புணர்பு என்னும் இரண்டும் எழுத்தின் புறத்திலக்கணம் என்பதும் தோன்ற,
'என்றா' என்றும், 'என' என்றும் வெவ்வேறு சொற்களைக் கொடுத்துப்
பிரித்தார்.

இச்சூக்சிரம் (தொகுத்துக்கட்டல்) என்னும் உத்தி. மெய் வருவன
வகுத்துக்கட்டல். (தொகுத்துக் கூட்டல் - திட்டிச்சொல்லுதல். வகுத்துக்
காட்டல் - விவரித்துச்சொல்லுதல். உத்தி-யுத்தி)

எழுத்தின் அகத்திலக்கணமாகிய பத்தையும், புறத்தியல் என வரிய
லாக்கி முதலிலும்; அவ்வெழுத்தாலாகிய பத்தின் இலக்கணத்தைப் பத
வியல் என வரியலாக்கி அதன் பின்னும்; அப்பதம் புணரும் புணர்ச்சியிலக்
கணத்தை உயிர்த்துப்புணர்ப்பல், (மொழிப்புணர்ப்பல், உருப்புணர்ப்பல்)
என மூன்று இயலாக்கி, உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்துக்களின் முறைமை
பற்றி உயிர்த்துப்புணரியலைப்பதவியலின் பின்னும், மெய்யீற்றுப்புணரியலை
அதன் பின்னும் உயிர்த்து மெய்யீறு என்றவற்றின் அடங்குதலால் உருப்புண
ரியலை அவ்விரண்டன்பின்னும், உத்தி புற உருவப்பு என்னும் உத்தியால்வைத்
தார். ஒத்துமுறைமைப்பு - இயல்களைக்காணும்பற்றி முறைப்பாடவைத்தல்.)

க. எண்.

[எழுத்து இன்னதென்பதும், அதன் வகையும்.]

௩. ௫௮. மொழிமுதற் காரண மாமணுத் திரொளர்

எழுத்தது முதல்சார் பெனவிந வாகுத்தே.

(இ - ன்.) மொழி முதல் காரணம் ஆம் - சொல்லுக்கு முதற்காரண
மாகின்ற, அணு திரள் ஒலி - அணுகூட்டத்தின் காரியமாகிய ஒலி,
எழுத்து - எழுத்தாகும்; அது - அவ்வெழுத்து;-முதல் சார்பு என - முத
லெழுத்தும் சார்பெழுத்தும் என்று, இருவகைத்து-இரண்டு வகையை
யுடையது; (எ-று.)

*முதற்காரணத்தின் தன்மை, இந்நூலின் உகஎ-ஆம் சூத்திரத்தின்
உரையில் விளங்கும்.

‘ஆம் என்னும் பெயரச்சம் ‘ஒலி’ என்பதனோடு இயையும்; அணுத்திரன்’ என்றதும், ஒலிக்கு அடைமொழியே. அணுத்திரன் - அணுக்கூட்டம்: அணு என்பது, மிகச் சிறிய பொருள்; அது கப்புலனாகுமணுவும், செவிப்புலனாகுமணுவும் முதலாகப் பலவகைப்படும்: இங்கு, அணுவென்றது - செவிப்புலனும் அணுவை; அது - ஒலிநுட்பம். அணுத்திரனொலி - பரமானுக்களின் இயையினுலாவதான ஒலி. மொழிக்கு முதற்காரணம் எழுத்தானும் போல, எழுத்திற்கு முதற்காரணம் அணுத்திரன் என்றபடி; எழுத்தின் காரியம் மொழியாதல் போல, அணுக்கூட்டத்தின் காரியம் எழுத்தாம். ‘அணுத்திரனொலி எழுத்து’ என்று மாத்திரம் கூறினால் தம்மல் இருமல் கனைத்தல் முதலியனவும் எழுத்தாமெனக் கொள்ளப்படுமாதலின், அதனை ஒழித்தற்கு, ‘மொழிமுதற்காரணமாம்’ என்ற அடைமொழி கொடுத்தார் ‘அணுத்திரன்’ என்றது-ஒலியின் தன்மையை அறியாதவர்க்கு அது இன்ன தென விளக்குதற்பொருட்டு வந்த இயற்கையடைமொழி; இனம் விலக்க வந்ததன்று. பிறமதங்களில் உலகத் தோற்றத்துக்குக் காரணமாக சொல்லப் படுகின்ற மாயை முதலியவற்றை ஒப்புக்கொள்ளாமல் அணுக்களினாலேயே எல்லாப்பொருள்களும் அமைவன வென்று கூறுகின்ற தமது ஆளுகதசமயத்தை விளக்குதற்பொருட்டு, ‘அணுத்திரன்’ என்ற அவசியமில்லாத விசேட ணம் கொடுத்தாரெனவுங் கொள்ளலாம்; இது - பிற்தொடுபடாஅன் தன் மதங்கொளல் என்னும் மதம் (பிற்தொடு படான் தன் மதம்கொளல்-பிறர் கொள்கையோடு கலவாமல் தன்மதத்தையே தான்கொள்ளுதல்.) சில அணுக்களாவது தம்மிற்குடனுலொழிய ஒலி செவ்வதாக எழாமையின், ‘அணுத்திரன்’ என வேண்டிற்று. எழுத்தின் ஒலி வடிவு வரிவடிவு என்ற இரண்டனுள் ஒலிவடிவு சிறப்புடைமையால், அதனை எடுத்து ஒதினார்.

இனி மொழிக்கு முதற்காரணமாகிய அணுத்திரனே ஒலியெழுத்தாம் என்று உரைத்தலும் ஒன்று. (௩)

[முதலெழுத்தின் வகையும்; விரியும்.]

‡ ரூ. உயிரு முடம்புமா முப்பது முதலே.

(இ - ள்.) உயிரும்-உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டும், உடம்பும்-மெய்யெழுத்துப் பதினெட்டும், ஆம்-ஆகிய, முப்பதும்-முப்பது எழுத்துக்களும், முதல்-முதலெழுத்தாம்; (எ-று.)

‘முதலெழுத்து’ என்றது, தொனக்; ‘உயிரு முடம்பும்’ என்றது, வகை; ‘முப்பது’ என்றது, விரி. உயிர்மெய் முதலிய மற்றையெழுத்துக்களுக்குக் காரணமாகலால், முதலெழுத்தென்று பெயர். * உயிர் இத்தனை மெய் இத்தனை என்று மேல் வரையறை செய்யப்போவதனால் இங்கு வரையறை செய்யாமல் ‘முப்பது முதல்’ எனக்கூறியது, உரைநூலுமேனில் என்னும் உத்தி; (உரைத்தும் என்றல்-பின்னே விவரித்துச் சொல்வோ மென்பது பற்றி முன்னே சுருக்கிச் சொல்லுதல்.) (ச)

* ‘தாமே தமிழ்த்துநீர்க்கையின், முதலாயின, என்பது, பழைய உரை.

[சார்பெழுத்தின் வகை-க0.]

1. ‡க0. உயிர் மெய் ஆய்தம் உயிரளபு ஒற்றளபு
அஃகிய இ உ ஐ ஓன மஃகான்
தனிநிலை பத்துஞ் சார்பெழுத்தாகும்.

(இ - ன்.) உயிர் மெய்- உயிர்மெய்யும், ஆய்தம் முற்றாய்தமும், உயிரளபு-உயிரளபெடையும், ஒற்றளபு - ஒற்றளபெடையும், அஃகிய இ - குறுகிய இகரமும் [குற்றியலிகரமும்], (அஃகிய) உ-குற்றியலுகரமும், (அஃகிய) ஐ-ஐகரக்குறுக்கமும், (அஃகிய) ஓன-ஓனகரக் குறுக்கமும், (அஃகிய) மஃகான்-மகரக்குறுக்கமும், (அஃகிய) தனிநிலை-ஆய்தக்குறுக்கமும், பத்தம்-ஆகிய பத்தும், சார்பெழுத்து ஆகும்-சார்பெழுத்தின் வகையாம்;(எ-று.)

அஃகுதல்-ஈருங்குதல்:இங்கே, மாத்திரைக்குறைதல். 'அஃகிய' என்னும் பெயரெச்சத்தை உகரம் முதலியவற்றோடும் கூட்டுக. (மேற்குத்திரத்தில் 'அஃகும்' என்பதையும் இவ்வாறேகொள்க.) பின்னே 'அஃகியதனிநிலை' என ஆய்தக்குறுக்கம் கூறப்படுதலால், முன்னே 'ஆய்தம்' என்றது முற்றாய்தம்.

ஆய்தம்-('அற்ற ளளவரித்துண்க வரிதுடம்பு') முதலிய இடங்களில் உயிர்போல அலகு பெற்றுத், "தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுகவரிதிலார்" முதலிய இடங்களில் மெய்போல அலகு பெறாமலும் உயிர் மெய்களை ஒரு புடையொத்து உயிருமாகாமல் மெய்யுமாகாமல் (அலிப்போலத்) தனிநின்றலால், 'தனிநிலை' எனப்பட்டது. உயிரும் மெய்யும் தம்மிற் கலாதல்போல ஆய்தம் ஒரெழுத்தோடும் கலத்தலின்றித் தனிநின்றலால் தனிநிலையெனப்பட்டதென்றது மொன்று. உயிர்மெய்-உயிரும் மெய்யுஞ் சார்ந்து உண்டாதலாலும், ஆய்தம்-உயிர் மெய்களினிடையே சார்ந்து வருதலாலும், மற்றை உயிரளபெடை முதலிய எட்டும் - தம் தம் முதலெழுத்தின் திரிபு விகாரத்தாற் பிறத்தலாலும், இவை எல்லாம் சார்பெழுத் தெனப்பட்டன. * (இ)

[சார்பெழுத்தின் லீரி - ஈககக.]

‡கக. உயிர் மெய் யிரட்டுதாற் றெட்டுய ராய்தம்
எட்டுயி ரளபெழு புன்றொற் றளபெடை
ஆறே மஃ பு மிம்முப் பாளேழ்
உகர மாற ளககான் புன்றே
ஓளகா னொன்றே மஃகான் புன்றே
ஆய்த மிரண்டொடு சார்பெழுத் துறுனிர்
ஒன்றொழி முற் றுற் றெழுபா னென்ப.

(இ-ன்.) உயிர்மெய் இரட்டு துற்றெட்டு-உயிர்மெய் இரு துற்றப்பதினாறும், உயர் ஆய்தம் எட்ட-முற்றாய்தம் எட்டும், உயிரளபு எழுமூன்று-உயி

* 'அவையே தம்மொடுதாம் சார்ந்தும் இடம் சார்ந்தும் பற்றுக்கோடு சார்ந்தும் விகாரத்தால் வருதலின், சார்பெழுத்தென்றாயின' என்பதுபழைய உரை

ரளபெடை இருபத்தொன்றாம், ஒற்றளபெடை ஆறேழ்-ஒற்றளபெடைநாற் பத்திரண்டும், அஃகும் இ முப்பானேழ்-குற்றியலிகரம் முப்பத்தேழும், (அஃகும்) உகரம் ஆறு-குற்றியலிகரம் முப்பத்தாறாம், (அஃகும்) ஐகான்முன் றே-ஐகார்க்குறுக்கம் மூன்றாம், (அஃகும்) ஒளகான்ஒன்றே-ஒளகார்க்குறுக்கம் ஒன்றாம், (அஃகும்) மஃகான்மூன்றே-மகார்க்குறுக்கம் மூன்றாம், (அஃகும்) ஆய்தம் இரண்டொடு - ஆய்தக்குறுக்கம் இரண்டும், (ஆக) சார்பெழுத்து உறுவிரி - சார்பெழுத்தினது மிக்க விரி, ஒன்று ஒழி முத்தாறு எழுபான்-ஒன்று குறைந்த முத்தாற்றெழுபது [முத்தாற்றுப்பத்தொன்பது] ஆகும், என்ப - என்று சொல்வார், (அறிவுடையோர்); (எ - று).—உறுவிரி - முழுத்தொகை.

இவை இத்தனையாதலே, * அவ்வவற்றின் பிறப்பிலக்கணத்திற்காண்க. எழுத்துவேற்றுமைபற்றி, உயிர்மெய் இருதாற்றுப்பதினாயின. உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையும், எழுத்துவேற்றுமை இடவேற்றுமைஎன்னுமிரண்டும்பற்றித் தொகையிடப்பட்டன. திரிந்த முதலெழுத்துக்கன்பற்றி, ஆய்தக்குறுக்கத்திற்குத் தொகைகுறிக்கப்பட்டது. மற்றவையெல்லாம், இடவேற்றுமைபற்றித் கணக்கிடப்பட்டன. உயர் ஆய்தம் - மாத்திரை குறையாமல் நிறைந்த ஆய்தம்; எனவே, முற்றாய்தமாம். (சு)

உ. பெயர்.

[பேயரின் பொதுவிலக்கணம்.]

‡ கூஉ. இடுகுறி காரணப் பெயர்பொதுச் சிறப்பின.

(இ - ன்.) இடுகுறி காரணம் பெயர்-இடுகுறிப்பெயரும் காரணப்பெயருமாகிய இரண்டும்,—பொது சிறப்பின-பலபொருளுக்குப்பொதுப்பெயராகியும் ஒவ்வொரு பொருளுக்கே சிறப்புப்பெயராகியும் வருவனவாம்; (எ - று.)

எனவே, இடுகுறிப்பொதுப்பெயர், இடுகுறிச்சிறப்புப்பெயர். காரணப் பொதுப்பெயர், காரணச்சிறப்புப்பெயர் எனப்பெயர் நால்வகைப்படுமென்றதாயிற்று. ஒருகாரணமும் பற்றாமல் ஒருபொருளுக்குக் கடவுளாலும் அறிவுடையோராலும் இட்டகுறியாகிய பெயர், இடுகுறிப்பெயர். காரணத்தால் வரும் பெயர், காரணப்பெயர்.

(மாம்—இடுகுறிப் பொதுப்பெயர்.

(உதாரணம்.)

பனை, பலா - இடுகுறிச் சிறப்புப்பெயர்.

அணி—காரணப் பொதுப்பெயர்.

வளை, சிலம்பு—காரணச் சிறப்புப்பெயர்.

(அணி - அணியப்படுவன: ஆபரணங்கள். வளை - வளைவாகவுள்ளது: ஒருவகையணி. சிலம்பு - ஒலிப்பது: ஒருவகைக் காலணி.)

இனி இரட்டைமொழிதல் என்னும் உத்தியால், இச்சூத்திரத்திற்கு வேறொரு பொருளும் உரைக்கப்படும்; (இரண்டு உற மொழிதல் - இரண்டு பொருள் ஒருங்கே அமையும்படி சொல்லுதல்.) அது வருமாறு:—

அக - ஆகு குத்திரம் முகலியன.

(1)

பெயர் - பெயர்கள்,—இடுகுறி காரணம் பொது - இடுகுறி காரணம் என்னும் இரண்டு இலக்கணங்களுக்கும் பொதுவாகியும், சிறப்பின - இடு குறிக்கே சிறப்பாகியும் காரணத்திற்கே சிறப்பாகியும்வருவனவாம்; (எ-று.)

எனவே, காரணவிடுகுறிப்பெயர், இடுகுறிப்பெயர், காரணப்பெயர் எனப்பெயர் மூவகைப்படு மென்றதாயிற்று. (வடநூலார் இடுகுறியைரூட மென்றும், காரணத்தை யோகமென்றும், காரணவிடுகுறியை யோகரூட மென்றும்வழங்குவர்.) காரணவிடுகுறிப்பெயராவது - காரணத்தையோக்கு மிடத்து அக்காரணத்தையுடைய பலவற்றிற்கும் பெயராக வழங்கக்கூடிய தாயினும், அங்கனம் வழங்காமல் அக்காரணத்தையுடைய ஒன்றற்கேஉரிய தாக இடப்பட்ட குறியாய் வழங்குஞ் சொல்.

(உ - ம்.) பரம், பொன்—இடுகுறிப்பெயர்.

பரமன், பொன்னன்—காரணப்பெயர்.

முக்கணன், அந்தணர், முள்ளி—காரணவிடுகுறிப்பெயர்.

(பரம் - மேன்மை, பரமன் - மேலானவன். பொன்னன் - பொன்னை யுடையவன்.) முக்கணனென்பது - காரணங்கருதியபொழுது மூன்றுகண் களையுடைய விநாயகமூர்த்தி முதலிய பலர்க்குஞ் செல்லுமாயினும் இடுகுறி யளவாய்ச் சிவபிரானுக்கே பெயராதலாலும், அந்தணரென்பது - அழகிய தண்மையை [குளிர்ந்த அருளை] யுடையபலர்க்குஞ் செல்லுமாயினும் பிரம ணர்க்கே பெயராதலாலும், முள்ளியென்பது - முள்ளுடையன பலவற்றிற் குஞ் செல்லுமாயினும் ஒருவகைச்செடிக்கே பெயராதலாலும், காரணவிடு குறிப்பெயராயின.

எழுத்துக்குப் பெயர்கூறத்தொடங்கியவர், பெயரினிலக்கணத்தையுமுத லில் தெரிவித்தார். இவ்வாறேமேல் எழுத்துக்களின் பெயர்வருதல்காண்க.*

எழுத்துக்களின் பெயர்.

[உயிரும், மெய்யும்.]

‡ காட. அம்முத ஸீரா றுளி கம்முதல்

மெய்யம்மு வபெறென விளம்பினர் புலவர்.

(இ - ள்.) ‘அ முதல்ஈராறு-அகரம்முதலிய டன்னிரண்டும், ஆவி-உயி ரெழுத்து: க முதல் மூவாறு - ககரம் முதலிய பதினெட்டும், மெய் - மெய் யெழுத்து,’ என - என்று, விளம்பினர்புலவர் - சொன்னார் அறிவுடையோர்; (எ - று.)—வடமொழியில் உயிர் ‘அச்’ எனவும், மெய் ‘ஹல்’ எனவுமபடும்.

* ‘அ ஆ என்றற் றெடக்கத்தன - இடுகுறிச் சிறப்புப்பெயர். குறில் கெடில் வல்லினம் மெல்லினம் இடையினம் என்றற் றெடக்கத்தன - கார ணப் பொதுப்பெயர். குற்றிகரம் குற்றுகரம் மகரக்குறுக்கம் ஆய்தக்குறுக் கம் என்றற் றெடக்கத்தன - காரணச் சிறப்புப்பெயர். இவ்வாறே பிறவும் ஆராய்ந்தறிக’ என்பது பழைய உரை,

(உ - ம்.) அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ—உயிர் - கஉ.

க் க் ச் ஞ் ட் ண் த் த் ப் ம் ய் ர் ல் வ் ழ் ள் ற் ன்—மெய் - கஅ.

அகரம் முதலிய பன்னிரண்டும் உயிர்போலத் தனித்து இயங்குவனவாதலால் 'உயிர்' எனவும், ககரம் முதலிய பதினெட்டும் உடம்புபோல உயிரோடு கூடியல்லது இயங்காதலால் 'மெய்' எனவும் பெயர்பெற்றன. உயிர் ஆவி என்பனவும், * மெய் உடல் உடம்பு உறுப்பு ஒற்று புள்ளி என்பனவும் ஒரு பொருளன. (அ)

[குறில் - ௫.]

‡ கூசு. அவற்றுள்,

அ இ உ எ ஓக் குறில்லாதே.

(இ - ள்.) அவற்றுள் - (உயிர் மெய் என்ற) அவற்றுள், அ இ உ எ ஓ ஐந்து - இவ்வளவுதம்,—குறில் - குற்றெழுத்தாம்; (எ - று.)—குறில் - குறுகிய அளவுள்ளது; (ஹரஸ்வம்.) (க)

[நெடில் - ௭.]

‡ கூரு. ஆ ஈ உ ஊ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ நெடில்.

(இ - ள்.) ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ - இவ்வெழும்,—நெடில்-செட்டெழுத்தாம்; (எ - று.)—நெடில் - நீண்ட அளவுள்ளது; (தீர்க்கம்.)

'குறில் ஐந்து' என்றாற்போல 'நெடில் ஏழு' எனத் தொகை கொடாமல் 'நெடில்' என்றவளவோடு நிறுத்தியது; ஐயும் ஓளவும் சிலவிடத்தன்றி எங்கும் நெடிலாகாமையைக் குறிப்பித்தற்கு என்பர். (க௦)

[சுட்டு - ௩.]

‡ கூசு. அ இ உம் முதல் தனிவரிற் சுட்டே.

(இ - ள்.) அ இ உ - இம்மூன்றும்,—முதல் - (மொழிக்கு) முதலில், தனி வரின் - தனித்து [சுட்டுப்பொருளைக் காட்டி] வந்தால், சுட்டு - சுட்டெழுத்தாம்; (எ - று.)—சுட்டு - குறித்துக் காட்டுதற்பொருளை உணர்த்துவது.

'முதல்' எனப் பொதுப்படச் சொன்னதனால், மொழிக்கு அகத்தும்புறத்தும் வருமெனக் கொள்க. அகத்து உறுப்பு-பதத்தினுள்ளாகவே சுட்டெழுத்து நிற்பது. புறத்து உறுப்பு-பதத்திற்கு வெளியாகச் சுட்டெழுத்துநிற்பது.

(உ - ம்.) அவன்	} அகச்சுட்டு.	} அக்கொற்றன்	} புறச்சுட்டு.
இவன்			
உவன்			

* அகரம் - தூரத்திலுள்ள பொருளையும், இகரம் - சமீபத்திலுள்ள பொருளையும், உகரம் - நடுவிலுள்ள பொருளையும், பின் நிற்கும் பொருளையும், மேல் நிற்கும் பொருளையும் சுட்டெதற்கு வரும்: 'அவ னிவ னுவன்', 'உப்பக்கம்', 'உம்பர்' என்பன காண்க. (உப்பக்கம் - பின்பக்கம். உம்பர் - மேலிடம்.)

* மெய்யீற்றுப்புணரியல் - க, உயிரீற்றுப்புணரியல் - சந, ச௦, நக * ஆஞ் குத்திரங்களில் முறையே காண்க.

அவன் இவன் உவன் என்பவற்றிலுள்ள அகர இகர உகரங்கள் - அடை இடை உடை என்பவற்றின் முதலெழுத்துக்கள்போலப் பின்னெழுத்துக்களோடு தொடர்ந்து நின்று ஒரு பொருளை உணர்த்தாமல், பொன்னன் முதலிய சொற்களின் பகுதிபோல வேறுநின்று சுட்டுப்பொருளை யுணர்த்துதல்; அகத்துறையும் 'தனிவரின்' என்றதில் அடங்கிற்று. இதனை வினாவிற்குக் கொள்க. (கக)

[வினா - டு.]

‡ கூஎ. எ யா முதலும் ஆ ஓ ஈற்றும்
எ இரு வழியும் வினாவா கும்மே.

(இ - ள்) எ யா முதலும் - எகரமும் யாவும் (மொழிக்கு) முதலிலும், ஆ ஓ ஈற்றும் - ஆகாரமும் ஓகாரமும் (மொழிக்கு) இறுதியிலும், எ இருவழியும் - எகரம் இரண்டு இடத்திலும் [மொழிக்கு முதலிலும் இறுதியிலும்], (தனி வரின்) வினா ஆகும் - தனித்து [வினாப்பொருளைக்காட்டி] வந்தால் வினாவெழுத்தாம்; (எ - று.)

வினா - கேள்விப்பொருளை உணர்த்துவது. முன்கூத்திரத்தில் 'தனி வரின்' என்றது, இங்குக்கூட்டப்பட்டது. ின்றிநாழித்தல் நன்னாழித்தல் என்னும் உத்தியால், உயிர்மெய்யாகிய யாவிரையும் உடன்கூறப்பட்டது. (ஒன்று இனம் முடித்தல் தன் இனம் முடித்தல் - ஒத்த இலக்கணமுடைய வற்றை ஒருங்கு கூட்டிக் கூறுதல்.)

(உ - ம்.) அவன்	}	எ, யா - முதலிலே அகத்து வந்தன.
யாவன்		(அ+வினா)
அக்கடவுள்	}	எ, யா - முதலிலே புறத்து வந்தன.
யாங்மனம்		(பு+வினா)
பொன்னன்	}	ஆ, ஓ - ஈற்றிலே புறத்து வந்தன.
பொன்னேறு		(ஈற்றுவினா, புறத்துமாதிரிமே வரும்.)
அவன்	}	எ - முதலில் அகத்தும், ஈற்றிற் புறத்தும்
பொன்னனே		வந்தது. (கஉ)

[வல்லினம் - கூ.]

‡ கூஅ. வல்லினம் க ச ட த ப ற வென வாறே.

(இ - ள்.) க ச ட த ப ற என ஆறு - இவ்வாறும், -வல்லினம் - வல்லெழுத்தாம்; (எ - று.) -வல் இனம் - வன்மையாக ஒலிக்கின்ற வருக்கம்.

இவை - வல், வன்மை, வண்கணம் எனவும் பெயர்பெறும். (கக)

[மெல்லினம் - கூ.]

‡ கூக. மெல்லினம் ந ஞ ண ந ம ன மென வாறே.

(இ - ள்.) ந ஞ ண ந ம ன என ஆறு - இவ்வாறும், -மெல்லினம் - மெல்லெழுத்தாம்; (எ-று.) -மெல் இனம் - மென்மையாக ஒலிக்கிறவருக்கம் இவை - மெலி, மென்மை, மென்கணம் எனவும் பெயர் பெறும். (கஉ)

[இடையினம் - கா.]

† எ௦. இடையினம் யரலவழளவெனவாதே.

(இ - ள்.) யரலவழளஎன ஆறு - இவ்வாறும், —இடையினம் - இடையெழுத்தாம்; (எ - று.) —இடை இனம் - வல்லினமெல்லினங்கட்கு கடுத்தரமாக ஒலிக்கின்ற வருத்தம். வல்லினம் பிறக்கு மிடமாகிய மார்பிற்கும் மெல்லினம் பிறக்கு மிடமாகிய பூக்கிற்கும் இடையிடமாகிய கழுத்தினின்றும் பிறத்தல்பற்றி இடையெழுத்தென்பெயர்வந்த தென்றலும் உண்டு.

இவை-இடை. இடைமை இடைக்கணம் எனவும் பெயர்பெறும். (கரு)

[இனவெழுத்து.]

† எக. யுலுள இ உச் செந்நா முதலெழுத்து இவ்விரண்டோரின மாய்வரல் முறையே.

(இ - ள்.) யு லு ள - (ஒத்தினமில்லாத) ஐகர ஓகரங்கள், இ உ செ நிய - (ஈகர ஓகரங்கட்கு இனமாகிய) இகர உகரங்களையே (தமக்கும் இனமாகப்) பொருத்த, முதல் எழுத்து - முதலெழுத்துக்கள். இவ்விரண்டு இரண்டிரண்டு ஒர் இனம் ஆய் வரல் - ஒரின்மாயி வருதல், முறை-தொன்ற தொட்டவரும் முறைமையாம்; (எ - று.) —ஆதலால், அவை இனவெழுத்து எனப் பெயர்பெறும். முறை - வரன்முறை.

சுருங்கச்சொல்லல் என்னும் அசுருபற்றி, 'முதலெழுத்து' எனப் பொதுப்படக் கூறினாயினும், ஏற்புழிச்சொல்லல் என்னும் உத்தியால், இவ்விரண்டு ஒரின்மாய் வருதலை இடையினம் ஒழித்த மற்றவற்றிற்கே கொள்க. (சுருங்கச்சொல்லல்-சொற்கள் விரியாதபடி சொல்லுதல். ஏற்புழிச்சொல்லல்-கூறிய இலக்கணத்தை ஏற்ற இடத்திற்கு மாத்திரமே கொள்ளுதல். (இதனை 'முறை' என்ற மிகையாற் கொள்ளுகவும் ஒன்று.

(உ - ம்.) அ - ஆ. இ - ஈ. உ - ஊ. ஏ - எ. (இ) - ஐ. ஒ - ஓ. (உ) - ஓன எனவும். க - ஈ. ச - ஞ. ட - ண. த - த. ப - ம. ந - ன எனவும் வரும். இடையெழுத்து ஆறும், ஒரின்ம. (கரு)

[இனமென்றற்குக் காரணம்.]

எஉ. தான முயற்சி யளவு பொருள் வடிவு

ஆனவொன் ருதியோர் புடைமொப் பினமே.

(இ - ள்.) தானம் - பிறப்பிடமும். முயற்சி - பிரயத்தனமும். அளவு - மாத்திரையும், பொருள் - அர்த்தமும், வடிவு - உருவமும், ஆன-ஆகிய இவற்றான், ஒன்றுஆகி - ஒன்றுமுதலாக, ஒர் புடை ஒப்பு - ஒருபுடை [சில] ஒத்திருத்தல், —இனம் - இனமாதற்குக் காரணம்; (எ - று.) —இங்கு, வடிவு - வரிவடிவம்.

* 'இவ்விரண்டோரினமாய் வருமுறையே' என்பது, பகையவுரையின் பாடம்; அகரம் முதலான முதலெழுத்துக்கள் முறையே இவ்விரண்டெழுத்துத் தம்முள் இனமாய்வரும் என்று பொருள்.

தானத்தாலும் முயற்சியாலும் ஒத்துவருவன - உயிரினமெல்லாம்.
முயற்சியாலும் அளவாலும் ஒத்துவருவன - இடையினம் ஒழிந்த மெய்கள்.

பொருளால் ஒத்துவருவன - அ ஆ, இ ஈ, உ ஊ, எ ஏ, ஒ ஒ, க க, ச ச, ட ட, த த, ப ப, ம ம முதலியன. அதி, ஆதி; இங்கு; ஈங்கு; உங்கு; ஊங்கு; ஏது, ஏது; ஒடி, ஒடி; குளக்கரை, குளக்கரை; தடச்சோலை, தடஞ்சோலை; படம், பணம்; பாழ்த்தாறு, பாழ்த்தாறு; அப்பு அம்பு; நற்கு, நன்கு எனச் சில பொருள் ஒத்து வருதல் காண்க.

வடிவால் ஒத்துவருவன - இ ஈ, ஐ இ, ஒ ஈ உ ஒழிந்த மற்றையெய்கள்.

முன்பு காரணம் விளங்காமற் கூறப்பட்ட இனமென்றதை இங்கே காரணங்காட்டி முடிவுசெய்தலால் இச்சூத்திரம், எதுவின்படித்தல் என்னும் உத்தி. (எதுவின் முடித்தல் - காரணங்காட்டி முடிவுசெய்தல்) (கௌ)

ந. முறை.

எஃ சிறப்பினு மினத்தினுள் செறிந்தின் டம்முதல்

நடத்தல் தானே முறையாய்மே.

(இ - ன்.) சிறப்பினம் - சிறப்பினமும், இனத்தினம் - இனத்தினமும், செறிந்து - (ஒன்றன்பின் ஒன்று) பொருத்தி, தானே - இவ்வுலகத்தில், நடமுதல் நடத்தல் தானே - அகரம்முதலாகத் தொன்றதொட்டு வழங்குதலே. முறை ஆகும் - (எழுத்துக்கள் நிற்கும்) முறையாம்; 'எ - று.'

தனித்து இயங்கும் ஆற்றலுடைய உயிரெழுத்துக்கள் அவ்வயிர்களோடு கூடியல்லது இயங்கும் ஆற்றல்லாத மெய்யெழுத்துக்கட்கு முன்நிற்பதும், குற்றெழுத்துக்கள் தமது விகாரங்களாகிய செட்டெழுத்துக்கட்கு முன்நிற்பதும், வலியார் மெலியார்க்குமுன் நிற்கல்போல வல்லெழுத்துக்கள் மெல்லெழுத்துக்கட்கு முன் நிற்பதும் - சிறப்பினம் எனவும், குற்றெழுத்துக்கட்குப்பின் அவ்வவற்றின் இனமொத்த செட்டெழுத்துக்கள் நிற்பதும், வல்லெழுத்துக்கட்குப்பின் அவ்வவற்றின் இனமொத்த மெல்லெழுத்துக்கள் நிற்பதும் - இனத்தினம் எனவும் கொள்க.

[அகரம் முதல்னகரமீறாகப் பொருந்திய முறைமைக்குக்காரணம் முழுவதையும் விருத்தியுரைகளிற் காண்க.] (கௌ)

ச. பிறப்பு.

[பிறப்பின் பொதுவிலக்கணம்.]

எசு. நிறையுயிர் முயற்சியி னுள்வளி தூர்ப்

எழுமனுத் திரளுங் கண்ட முச்சி

மூக்குற் றிதழ்நாப் பல்லணத் தொழினின்

வெவ்வே றெழுத்தொலி யாய்வரல் பிறப்பே *

*“ஆற்றலுடையுயிர் முயற்சியி னனுவினையர், தேற்றனவொலிவாய்த் தோற்றுதல்பிறப்பே, என்றார் ஆசிரியர்அவியனார்” என்பது பழைய உரை.

(இ - ன்.) நிறை - (ஒலியெழுத்திற்கு வேண்டிக் காணங்களிற் குறைவின் நி) நிறைந்த, உயிர் - உயிரினது, முயற்சியின் - உச்சரிக்கவேண்டுமென்னும் முயற்சியால், உள் வளி தூர்ப்ப-உள்ளேநின்ற காரற்றானது எழுப்ப, எழும் - எழுதின்ற, அணு திரள் - (செலிப்புலனும்) அணுக்கட்டம், உரம் கண்டம் உச்சி மூக்கு-மார்பும் கழுத்தும் தலையும் மூக்கும் ஆகிய நான்கிடத்தையும், உற்று-(முதலிற்) பொருத்தி, (பின்பு); இதழ்நா பல்அணம்-உதடும் நாக்கும் பல்லும் வாயும் ஆகிய நான்கினுடைய, தொழிலின்-முயற்சிவேறு பாட்டினால், வெவ்வேறு எழுத்து ஒலி ஆய்-வேறு வேறுவகைப்பட்ட எழுத்தாகிய ஒசைகளாய், வரல்-தோன்றாதல்.—பிறப்பு- (அவற்றின்) பிறப்பாம்; (எ - று.)—அணம் - அண்ணம்; மேல்வாயும் கீழ்வாயும் (கக)

[முதலெழுத்துக்களின் பிறப்பிடம்,]

எரு. அவ்வழி,

ஆவி யிடைமை யிடமிடறாகும்

மேலு ரென்மை மூக்கு உரம்பெறும் வன்மை.

(இ - ன்.) அ வுழி - முன்சொன்ன வழியாற் பிறக்குமிடத்து,—ஆவி இடைமை இடம்-உயிரெழுத்துக்கட்டும் இடையினத்திற்கும் இடம், மிடறு ஆகும் - கழுத்தாகும்; மென்மை - மெல்லினம், மூக்கு மேவும் - மூக்கை (இடமாக)ப் பொருத்தும்; வன்மை - வல்லினம், உரம் பெறும் - மார்பை (இடமாக)ப் பெறும். (எ - று.) (உ௦)

[முதலெழுத்துக்கட்டு முயற்சிவகையாற் பிறப்பு.]

எக. அவற்றுள்,

முயற்சியுள் அ ஆ அங்காப் புடைய.

(இ - ன்.) அவற்றுள் - (மேல் இடம் வகுக்கப்பட்ட) முதலெழுத்துக்களுள், அ ஆ - அ ஆ இரண்டும்,—முயற்சியுள் - (முன்சொன்ன நால்வகை) முயற்சிகளுள், அங்காப்பு உடைய-(அண்ணத்தின் தொழிலாகிய) அங்காதலை யுடையனவாய்ப் பிறக்கும்; (எ - று.)—அங்காத்தல் - வாய்திறத்தல். அ ஆ என உச்சரித்துக் கண்டுகொள்க, பிறவும் இவ்வாதே. (உக)

எ௭. இஈ எ௭ ஐ ஆங் காப்போடு

அண்பல் முதல்தா விவிர்புற வருளோ.

(இ - ன்.) இ ஈ எ ஐ ஐ-இந்த ஐத்தும்,—அங்காப்போடு - வாய்திறத்த ஐ-னே, அண் பல்-மேல்வாய்ப்பல்லை, நா முதல் விளிம்பு-அழகாக்கினது ஓரமானது, உற - பொருத்த, வரும் - பிறக்கும்; (எ - று.)—அண் பல் - நாவின் ஓரத்தால்) அணுகப்படும் பல்; வினைத்தொகை.

‘அங்காப்போடு’ என்பதை, இப்பிறப்பிலக்கணம் முடியுமளவும் வருஞ் சூத்திரக் தோறும் கூட்டுக.

எவு. உ ஊ ஒ ஓ ஔ இதழ் குவிவே.

(இ-ள்.) உ ண ஓ ஔ ஓன் - இந்த ஐந்தும், (பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய முயற்சி); இதழ் குவிவு - உதடுகளின் குவிதலாம்; (எ - று.) (உரு)

எக. கருவுஞ் சஞவும் டணவு முதலிடை

நுனிநா வண்ண முறமுறை வருமே.

(இ-ள்.) க ரு வும்-கரமும் நகரமும், ச ளுவும் - சகரமும் ளகரமும், ட ணவும் - டகரமும் ணகரமும்;—முறை-முறையே;—முதல் இடை நுனி நா அண்ணம் உற-நாக்கின் அடியும் நடுவும் கடையும் மேல்வாயின் அடியையும் நடுவையும் கடையையும் பொருத்த, வரும்- பிறக்கும்; (எ-று.)

‘முத லிடை நுனி’ என்பதை; நா அண்ணம் என்ற இரண்டோடுக் கூட்டிக்.

அடிநா மேல்வாயடியைச் சேர்தலாற் ககரநகரங்களும்; இடைநா மேல்வாயிடைையைச் சேர்தலாற் சகரஞகரங்களும்; நுனிநா மேல்வாய் நுனியைச் சேர்தலால் டகர ணகரங்களும் பிறக்குமென்க; * முறைநிரநினை. (உச)

அடு. அண்பல் வடிநா முடியுறத் தகவரும்.

(இ - ள்.) அண்பல் அடி - மேல்வாய்ப் பல்லின் அடியை; நா முடி உற - நாக்குநுனி பொருத்த;—த ந - தகரமும் நகரமும்; வரும்-பிறக்கும். (உடு)

அக. மீச் சித் துறப் பம்மப் பிறக்கும்.

(இ - ள்.) மீச் சித் இச் சி உற-பே லுடும் சீருடும் (தம்மத்) பொருத்த, ப ம - பகரமும் மகரமும்; பிறக்கும்;—(எ - று.) (உக)

அஉ. அடிநா வடியண முதலத் தோன்றும்.

(இ - ள்.) அடிநா - நாக்கிடியானது; அடி அணம் உற - மேல்வாயடியைப் பொருத்த;—ய-யகரம், தோன்றும்-பிறக்கும்; (எ - று.) (உஎ)

அரு. அண்ணநுனிநா வருடா முவரும்.

(இ - ள்.) அண்ணம் - மேல்வாயை; நா நுனி வருட - நாக்கின் நுனியானது தடவ;—ர மு - ரகரமும் முகரமும்; வரும் - பிறக்கும்; (எ - று.)

அண்ணம் நுனி-மேல்வாய் நுனியை; நாவருட - நாக்குத் தடவ எனினுமாம். மத்திமதிபமாக, நுனியென்பதை அண்ணம் நாளன்ற இரண்டுக்குக் கூட்டுதலு மொன்று. மேல் அசு-ஆஞ் குத்திரத்திலும் இதுகொள்க. (உஅ)

அசு. அண்பல் முதலு மண்ணமு முறையின்

நாவினிம்பு வீங்கி யொற்றவும் வருடவும்

லகார ளகாரமா யிரண்டும் பிறக்கும்.

(இ-ள்.) அண்பல் முதலும்-மேல்வாய்ப்பல்லின் அடியையும். அண்ணமும் - மேல்வாயையும்; முறையின் - முறையே; நா வினிம்பு - நாவின் ஓரமானது. வீங்கி - தடித்து, ஒற்றவும் வருடவும் - பொருத்தவும் தடவவும்;

* முறை நிரனிறையின் தன்மையை சகச-ஆஞ் குத்திரத்திற் காண்க.

லகார ளகாரம் ஆய் - லகாரமாகியும் ளகாரமாகியும், இரண்டும் - இவ்விரண் டெழுத்துக்களும், பிறக்கும் —; (எ - று.)—முனாகிர விணா.

மேல்வாய்ப்பல்லினடியை நாவின்னொம் தடித்துப்பொருத்துதலால் லகாரமும், மேல்வாயை நாவின்னொம் தடித்துத் தடவுதலால் ளகாரமும் பிறக்கும்.

லகாரம் ளகாரம் அ இரண்டும் என்று பிரித்து, லகாரமும் ளகாரமுமாகிய அவ்விரண்டும் என்றும் உரைக்கலாம், (அ+இரண்டு=ஆயிரண்டு.)

அரு. மேற்பல் விதமுற மேனிதிபு வங்வே.

(இ - ன்.) மேல் பல் - மேல்வாய்ப்பல்லீ, இதழ்உற - கீழுதடு பொருந்த,—வ-வகரமானது, மேலிடம் - பிறக்கும்; (எ - று.)

மேற்பல் கீழுதட்டைப் பொருத்த என்னுமாம். (ஊ0)

அக. அலர்ண நுனிதா நனியுறில் றனவரும்.

(இ - ன்.) அண்ணம் - மேல்வாயை, நுனிதா - நாக்கு நுனி, நனியுறில் - மிகப்பொருத்தின், —ற ன - றகாரமும் ளகாரமும், வரும் - பிறக்கும்; (எ - று.)

[சார்பெழுத்துக்கு இடமும், முயற்சியும்.]

அள. ஆய்தக் கிடத்தலையங்கா முயற்சி

சார்பெழுத் தெனவுத் தம்முத ல்லாய்.

(இ - ன்.) ஆய்தக்கு - ஆய்தவெழுத்துக்கு, இடம் - பிறப்பிடம், தலையாம்; முயற்சி - பிரயத்தனம், அங்கா - வாயைத் திறத்தலாம்; சார்பெழுத்து எனவும் - (ஆய்தம் நீங்கலான மற்றைச்) சார்பெழுத்துக்களும், தம் முதல் அனைய-இடமுயற்சி வகைகளினால்) தம் தம் முதலெழுத்துக்களை ஒப்பனவாம்; (எ - று.) ஆய்தக்கு=ஆய்தத்துக்கு; விகாரம்: (ஊஉ)

[பிறப்புக்குப் புறனடை.]

அஅ. எடுத்தல் படுத்தல் நலித லு ப்பிப்.

திரிபுற் தந்தமிழ்ச் சிற்துள வாகும்.

(இ - ன்.) (பலவெழுத்திற்குப் பிறப்புஒன்றாகக்கொல்லப்பட்டனவாயினும்)—எடுத்தல்-உயர்த்தி உச்சரித்தலும், படுத்தல் - தாழ்த்தி உச்சரித்தலும், நலிதல் - கடுத்தாமாக உச்சரித்தலும் ஆகிய, உழப்பின்-(எழுத்திற்கு உரிய)ஒலிமுயற்சிவகையினால், திரிபுற் - (ஒன்றற்குஒன்று பிறப்பு) வேறுபாடுகளும், தந்தமிழ்-அவ்வாய்ந்துள். சிறிது உள் ஆகும் - சிறிது சிறிது உள் னனவாம்; (எ - று.)

ஐர் எழுத்தே வெவ்வேறு வகையாக ஒலித்தலையும் இச்சுத்திரத்திலேயே அடக்கவேண்டும்; அதற்கு உதாரணம்-தத்தது என்பதிலுள்ள தகைங்களின் ஒலிவேறுபாடு போல்வன காண்க. (ஊஉ)

[உயிர்மேய் - உகக]

† அக. புள்ளிவிட் டவ்வொடு முன்னுறு வாகியும்

ஏனை யுயிரோ டுருவு திரிந்தும்

உயிரள வாயதன் வடிவொழித் திருவாயிற்

பெயொடு மொற்றுமுன் னாய்வரு முயிர்மேய்.

(இ - ன்) அவ்வொடு-(மெய்) அகரவயிரோடு (கூடியபொழுது), புள்ளி விட்டு-புள்ளியை விட்டு, முன் உரு ஆகியும் - அவ்விட்டவடிவே வடிவாகியும், ஏனை உயிரோடு-(ஆ)முதலிய) மற்றை உயிர்களோடு (கூடியபொழுது), உருவு திரிந்தும்-(புள்ளிவிடுதல்மாத் திரமேயன்றி) வடிவுவேறுபட்டும், உயிர் அளவு ஆய்-உயிர்மாத் திரையே மாத் திரையாய் [மெய்யின்மாத் திரை தோன்றாமல்], அதன் வடிவு ஒழித்து - (வரிவடிவில்) உயிரின் வடிவை ஒழித்து [மெய்யெழுத்து விகாரப்பட்ட வடிவே வடிவாய்], இருவயின் பெயரோடும்- (உயிரும் மெய்யும் ஆகிய) இரண்டிடத்தும் பிறந்த (உயிர்மெய் என்னும்) பெயருடனே, ஒற்று முன்-ஆய்-மெய்யினொலி முன்னும் உயிரினொலி பின்னுமாகி, உயிர்மெய்- உயிர்மெய்யெழுத்து, வரும்--; (எ - று.)

பன்னிரண்டு உயிரும் பதினெட்டு மெய்யின்மேலும் தனித்தனி ஏறி வருதலால் உயிரீடுமேல் இறுநூற்றுப்பதின்மும்; க் + ஆ = க, க் + ஆ = கா முதலியன.

‘உயிரளவாய்’ என்றதனால். உயிர்மெய்க்குற்றெழுத்துக்கு ஒருமாத்திரையும் உயிர்மெய்க்கெட்டெழுத்துக்கு இரண்டுமாத் திரையுமா மென்க.

கா - முதலிட மொழிமுதற்காரணமாகாத ஒலிகளையும் இங்கே எழுத்தெனத் தழுவுதல். அவற்றுள் முதலாகிய க காம் மொழிமுதற்காரணமாதலால்; இது எண்ணிறைத்தற்பொருட்டிச் சுருங்கச் சொல்லலாகக் கூறப்பட்டு வருவதோர் அனாதவழக்கமாமென அறிக; இங்கே “க” என்பால் “வ” என்னும் ஒளவையார் வாய்மொழியின் பெரும்பொருள் ஆவாய் தக்கது.

சார்பெழுத்திற்குச் சார்த்தவருதல் ஒப்பிறப்பாதலால். அகனைப்பிறப்பிலக்கணத்தோடு சாறுவத்துச் சொல்லத்தொடங்கினர். (1, 2)

[முற்றாய்தம் - அ.]

! கூ. குறியதன் முன்னராய் புள்ளி

உயிரொடு புணர்ந்து வல்லாதன் மிகுத்தே.

(இ - ன்) ஆய்தம் புள்ளி - (ஆன்று) புள்ளிவடிவாகிய ஆய்தவெழுத்தானது, -குறியதன் முன்னர் - குற்றெழுத்தின் முன்னதாய், உயிரொடு புணர்ந்த வல் ஆதன் மிகுத்து எ-உயிரோடு கூடிய வல்வெழுத்தாறனும் ஒன்றன் மேலதாகியே வரும்; (எ - று. - -முன் - இங்கே. இடமுன்.

“ஆய்தவொற்று என்றவாறு. ஆய்தமான புள்ளி, ‘ஆய்தப்புள்ளி’ என்றார். இதனையும் ஒன்றின்பாற் சார்த்துதற்கு என்க” என்பது, பழைய உரை.

அடுப்புக்கூட்டுப்போல ஒருவகை ஆயுதவடிவாகவுன்று புள்ளிவைத்து எழுதப்படுதலால், ஆய்தமென்று பெயர் ஆய்தம்=ஆயுதம்; இங்கே, போர்க் கருவியாகிய கேடகமென்னும் படை: சமைத்தற் கருவியாகிய அடுப்புமாம்.

முற்றாய்தம்-மாத் திரை குறையாத ஆய்தம். இச்சுத்திரத்தால், ஆய்தம் தனிமொழி தொடர்மொழிகளின் இடையிலன்றி மற்றைய இடங்களில் வாராடென்பது நன்கு விளங்கும்.

(உ - ம்.) எஃசு. கக்கு, ஒன்பஃது, பஃறி, பிறவுங் கண்டுகொள்க,

(எஃகு-வேல், கஃசு-ஓர்எடையனவு, ஒன்பஃது-ஒன்பது. ப்ரி-ஓ-ம்.)

வல்லினவகையால் இயல்பாகவரும் ஆய்தம் ஆறு; *அவ் + கடிய = அவ் கடிய எனத் திரித்தென்னும் புணர்ச்சிவிகாரத்தால் வரும் ஆய்தம் ஒன்று; செய்வது = செய்வஃது என விரித்தென்னுஞ் செய்யுள் விகாரத்தால் வரும் ஆய்தம் ஒன்று; ஆக, முடியாதும் ஈட்டாதல் காண்க.

இது தொல்காப்பியச்சூத்திரமாதலால், இதனை எடுத்துக்கொண்டது, நானொருத்துமொழிதல் என்னும் உத்தி. (தான் எடுத்துமொழிதல் - பழஞ் சூத்திரத்தைத் தான் எடுத்துச் சொல்லுதல்) (நடு)

[உயிரளபெடை - உக.]

ஃசுக் இறாக்கெழன் மொழிமுதலியாகுமொழிவெழல்
அவ்வொழுமவற்றால் மனக்குறில் குறியே.

(இ - ள், மொழி - சொல்லுக்கு, முதல் இடைகடை - முதலிலும் நடு விலும் இறுதியிலும், நிலை - நின்ற, கெழல் - கெட்டெழுத்துஎழும், - இடைக்கெழன் - (பாட்டில்) ஓசை குறையுமிடத்து. அஃ எழும் - (அவ்வோசையை நிறைக்கத்) தம்கம் இரண்டு மாத்திரையின் மிக்கு ஒர்க்கும்; அவற்று - அந்தகெட்டெழுத்துக்களின் பின். அவற்று இனம் குறில் - அந்தற்கு இனமாகிய குற்றெழுத்துக்கள், குறி - (அன்படுத்தமைபை அறிதற்குவரிவடிவில்) அடையாளமாக வரும்; (எ - று)

குறி - அவ்வளவிற்குக் குறியாய் வந்துவிடுகு மென்றபடி; எனவே, ஒரு மாத்திரைக்கு ஒன்றாக வைத்து எழுதப்படு மென்க

உயிர அளவு எடை உயிரொழுத்து மாத்திரை அளிக்கப்படுவது. இது வடமொழியில், 'பல்லதம்' எனப்படு.

(உ - ம்.) 1. "ஃதல் வேண்டும்" - "அஃது மென்னுமவர்" என முதலிலும்,
"அஃது அர்க் குறுகியாய்" - "அஃது அம் வாழிய" என இடையிலும்,
"கல்லபடாஅ." - "அடா அவடுப்பினவர்" எனக்கடையிலும்வந்தன.

* மெய்யீற்றுப்புணரியல் நஉ - ஆஞ் சூத்திரம் பார்க்க.

ஃ தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம். மொழிமரபு - ஞ

2. "ஃதல்வேண்டு மொளிமாத்கும் செய்வீன, யாஅதுமென்னுமவர்"

3. "உருஅர்க் குறுகோயுரைப்பாய் கடலைச், செருஅஅய்வாழியடுஞ்."

4. "அணிச்சப்பூக்கால்களை யான்பெய்தான்றுசுப்பிற்கு, கல்லபடாஅபுறை"

5. "கொடாஅ தவரென்பர் குணடுகீர் வையத், தடாஅ வடுப்பினவர்."

6. "கெடுப்பதுஉங் கெட்டார்க்குச சார்வாய் மற்றுங்கே

யெடுப்பதுஉ மெல்லாமழை."

7. "உரணசைஇ யுள்ளந் துணையாகச் சென்றார்

வரணசைஇ யின்னு முனேன்."

மற்றை செட்டெழுத்துக்களும் இப்படியே அளபெடுக்கும். 'செருஅ-அய்' என்பதில், ஆ சரளபெடுத்தது; ஆதலின், இருகுறில்குறியாக எழுதப்பட்டது.

இவை, செய்யுளினசை நிறைக்க வந்த அளபெடை.

செய்யுளினசை குன்றுவீடத்தும் (க) இனிய ஓசையைத் தருதற்பொருட்டாகவே அளபெடுப்பதும், (உ) ஒருசொல் மற்றொருசொல்லின் இசையை நிறைத்தற்பொருட்டு அளபெடுப்பதும் உண்டு.

(க) (உ - ம்.) 'கெடுப்பதூஉங் கெட்டார்கு' - 'எடுப்பதூஉமெல்லாம்'

இவற்றுள் கெடுப்பதும், எடுப்பதும் என நிற்பினும் செய்யுளினசை குன்றாதாயினும், இன்னிசை நிறைத்தற்பொருட்டுக் குறில் கெடலாய் அளபெடுத்தது; இது, இனிய இசையளபெடை. கெடல் அளபெடுத்தாலும் செய்யுளினசைகுறையாவிடத்தாயின் இன்னிசையளபெடையேயாம்.

(உ) (உ - ம். 'உரனநாடு யுள்ளம்' - 'வரனநாடு யின்னும்')

இவற்றுள் உரனசை, வரனசை என நிற்பினும் செய்யுளினசைகுன்றாதாயினும், விருப்பமெனப் பொருள்படும் சசைபென்னும் பெயர்ச்சொல்விருப்பியென வினையெச்சப் பொருள்படும்பொருட்டு வினையெச்சச்சொல்லாதற்கு 'உரனநாடு' என அளபெடுத்தது; இது, சொல்லிசையளபெடை. சொல்விகாரப்பட்டு அளபெடுக்கும் தழிஇ - [சுழி] குீஇ - [குருவி] வளைஇ [வளைந்து] முதலியனவும் இதில் அடக்கப்படும்.

ஆகவே, உயிரளபெடைகளெல்லாம் அடகுமாறு அறிக.

செட்டெழுத்து எழும் மொழியின் மூன்றிடத்தும் அளபெடுக்குமெனவே, உரனபெடை இருபத்தொன்றும்; ஓகாரமொழிக்கருவிலும் கடையிலும் வரனமெனப் பால் அவ்விரண்டையும் சழிச்சு, நின்றஉயிரளபெடைபதொன்பது; அப்பத்தொன்பதனுடி இன்னிசையளபெடை, சொல்லிசையளபெடை என்னும் இரண்டையும் கூட்டா யிரளபெடை இரண்டொன்றைத் தவிர்த்தல் காண்க (௩௬)

[ஒற்றளபெடை - ௪௨]

† கூஉ. கருண நமன வயலா வாய்தம்

அளபாங் குறியினை குறிக்கி ழிடைகடை

மிகலே யாவற்றின் குறியாம் வேறே.

(இ - ம்.) (இசைகெடின்)-பாட்டில் ஓசை குறையுமிடத்து, — ஓசை நமன வயல எ ஆய்தம் - ஈ முதலிய இப்பத்துமெய்யும் ஆய்தமும் ஆரிய பதினேரெழுத்தும், குறில் இணை குறில் கீழ் - இரண்டு குற்றெழுத்தின்பின்னும் ஒரு குற்றெழுத்தின் பின்னும், இடை கடை - (மொழிக்கு) கெடிலும் கடையிலும், அளபு ஆம் - (அவ்வோசையை நிறைக்கத்) தம் தம் (அரை) மாத் திரையின் மிகு ஒலிக்கும்; அவற்றின் குறி - அப்படி அவை அளபெடுத்தமையை அறிதற்கு அடையாளம், வேறு மிகலே ஆம் - அம்மெய்யெழுத்துக்களின் பின் அவ்வெழுத்துக்களை (வரிவடிவில்) மற்றொருமுறை அளவுகுறியாய் வருதலாம்; (௪ - று.)

நீர் அளிப்பு ஏடை - மெய்யெழுத்து மாத்திரை அதிகப்படுவது. ('ஔம்' மக்கள் ஊன் திச்சொல்ல அளபெழும்', 'செட்டெழுத்தை ஈட்டிச்சொல்ல அளபெழும்' என்ற நேமிசாதவிரைவாக்கியங்கள் நருத்தத்தன.)

ஆய்தம், மாத்திரை முதலியவற்றில்மேயவெழுக்தோடு ஒத்திருத்தலால். அதனையும் இங்குக் கூட்டி உரைத்தார்; சீழ் ஆய்ப்புள் ரி' என்றதும் காண்க.]

முன்னுத்திரத்தின் இசைகெடின் என்றது. பூதற்குங்கூட்டப்பட்டது
(ப-ம்). *இலங்ஙு வெண்பிறை - "கலங்ஙு" எனக்குறிலி ராக்கீழிடையி
"ங்ஙிங்ஙிறைவன்" - "ங்ஙிங்ஙென்" எனக்குறிலி ராக்கீழிடையிலும், [லும்,
"மடங்ஙிகலங்ங" - "விடங்ஙிகலங்ஙதான" எனக்குறிலி ராக்கீழிடையிலும்,
"அங்ஙிங்ஙிங்ங" - "நங்ஙிங்ஙிங்ங" எனக்குறிலி ராக்கீழிடையிலும் "யிலும்.

ஊகரம் அட்பெடுத்தது; மற்றறமெய்யெழுத எச்ச நும் இப்படியே அள
பெடுக்கும். (ஊகர மகடைசியில் விதிபீரூகவே வரும்; இயல்பீரூகவாராது.

“வில நி வநருள்” - “இல கு முதி” எனக் குறிவினைக்கழி
டையிலும் “எ கிலங்கிய” - “வெ குவாநக” எனக் குறிவினைக்
கழிடையிலும் ஆடதம் அடாபெயித்தது

[illegible]

* "இலங்கை வெண்பிறைத் துணைமீட்டாக்கத் தலைநகராகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள்." "எங்கு இருக்கிறது? என்னென்பாய்மனசைப்பா, நெடும்நெடும் திரிவாரின்." "மட்டங்கலநகரமேனென்களத்து, வீட்டங்கலநகரமேனென்கு." "அங்கு என்னிதற்குநாட்டித்தாக்கென்பு செய்து நகரநாககற்பப்பாறம்." "விலகியிருக்கிறாண்டுமேமொருநிலைமுள்ளினம்." "என்கிலங்கியைப்பாறின்னுபா, வெள்ளித்தாக்கென்புநிலைமே."

§ அல் + -கடிய = அ கடிய என்றும் போலப் புணர்ச்சிவிதக் தால் (விதி யிருக) மொழியிறதியில் வரும் ஆததமம் "குறியதமுன்ன" என்ற குத்தி ரத்தால் மொழியினடியில் வந்ததுபோலப் பாவிகதப்பட்டதனால். ஆய்தம் நகரம்போல விதியிருக வருதலும் இல்லையெனக் கொள்ளப்பட்டது. அல் + துணை = அ துணை; பல் + தலை = ப தலை என்றும் போலப் புணர்ச்சிவிதக் தால் (விதியிருக) மொழியிறதியில் வருபவை ஆய்க்குறுக்க மாதலால். அவையும் இங்கே கொள்ளப்படவில்லை. "தற்குட் டாபொழி" என ஐகா ஓங்காரக் குறுக்கங்கட்குக் கூறவதுபோல ஆய்க்குறுக்கத்திக்கு எல்லை வரையறுத்துக் கூறாமையால். அது அளபெடுக்கல் ஆகிரியர்க்கு உடன்பா டன்றென்பது அறிக; இது மகரக்குறுக்கத்திற்கும் கொள்க

[குற்றியலிகரம் - ௩௭]

! கூட, யகரம் வரக்குற ளுந்திரி யிகர மும்
அசைச்சொல் மிபாவி னிகர முங் குறிய.

(இ - ள்.) * யகரம் வர - யகரத்தை முதலிலுணை -ய சொல் வருமொழி யாக வர, குறள் உதிரி - குற்றியலுகரம் திரிந்த, இகரமும்—,—அசைச் சொல் - முன்னிலையசைச்சொல்லாகிய, மியாவின் - மியாவென்பதன் (மகரத்தின்மேலுள்ள). இகரமும்—,—குறிய - குற்றியலிகரங்களாம்; (எ - று.)

குற்றியலிகர - ஒரு மாதிரியாகிய இகர குறைய அரையாதிரைய யாப் பிற்பது; குற்றியலுகரமும் இவ்வாதே.

(உ - ம.) வீடு + யாது = வீடியாது எனவும், சீகண்டயா எனவும் வரும.

மேற்கூறு குற்றியலுகரம் முப்பத்தாறிலும், அசைச்சொல்லியாவியிலும் குற்றியலிகரம் முப்பத்தேழு வகுதல் காண்க.

குற்றியலுகரம் அறிந்தபின் இது அறியப்படுவ மயினு எழுத்து முறைமைபற்றி, இதனை அகர்தமுன வைக்கா.

[குற்றியலுகரம் - ௩௮]

! கூசு. நெடிலே டாய்த முடிவளி மெ ிடெட
தொடர்மொழி ரிவறு வன்மைபு நுக
ஆரம் பிறமேல் தொடரவும் பொ ரே

(இ - ள்.) நெடிலோடு - கநெடில் எழுட்டனே. ஆகைய ஆபகம் ஒன்றும், உயிர - (சொல்லுக்கு நடுவிலும கடைமலும வராத ஒள்கா மீவகிய) உயிர் பதினொன்றும், வலி - வல்லினமெய ஆறும், மெலி - மெல்லின மெய ஆறும். இடை - (வல்லெழுத்துக்கோடு கொ டாத வகைய மீவகிய) இடைவின்மெய ஐந்து. (ஆகிய முப்பத்த மொழித்துக்களும் ளுற்றினால்). தொடர் - ஈற்றுக்கு அல்லெழுத்தாகத் தொடரப்பட்ட. மொழி சொல்லின், இமதி - தத்தில், வன்மைபு உகரம் - வல்லெழுத்துக்களிலொன்றன்மேல் ஏறிவருகின்ற உகரமானது குருகுறுபுறு. ஆதும் - (தன் ஒரு மாதிரியிற்) குறுகும்; பிற - பிற எழுத்துக்கள் ன்றும் பலவும் மேல் தொடரவும் - சுற்றயவெழுத்துருகு முன்னே தொடரவும், பெறும (நெழற் றொடரொழிந்த ஐந்து தொடரகளும்) பெறும்; (எ - று.)

‘நெடிலோடு’ என நெடிலே ‘ஐ’ எனலும் உருபுகாமத்துப்பிரித்தது, நெழற்றொடர் பிற மேல் தொடரப் பெறாமல் தனிமொழியடையதாகியே சுறெழுத்தொருமொழியாய் வருமென்று தோன்றுதற்கு; ‘உயிர’ என்றது, குறில் நெடில் இரண்டையும்.

* கூசு - ஆம் குத்திரம் பார்க்க.

(உ - ம்.) ஷ்டி, சோறு-நெடிற்றொடர்.	கொக்கு, பட்டு- வன்றொடர்.
எஃகு, அஃது-ஆய்தத்தொடர்.	குரங்கு, பஞ்சு-மென்றொடர்.
வரகு, பலாசு-உயிர்த்தொடர்.	மார்பு, வீழ்து-இடைத்தொடர்

புணரியலில் எடுத்தாளுதற் பொருட்டு இங்கே மற்றய லெழுத்தைக் கொண்டு ஆறுவகையாகச்சொன்னது. முன் மொழிந்து (பாடல் என்னும் உத்தி, (முன் மொழிந்து கோடல் - முன்னே ஒன்றைச் சொல்லிப்பின்னே அதனை வேண்டிமிடத்து எடுத்துக் கொள்ளுதல்; அன்றி பின்னே வேண்டுமென்ற காரணத்தால் முன்னே சொல்லி வைத்துக்கொள்ளுதல்)

மற்றயலெழுத்தை நோக்கிக் கூறியபுரரம் மிப்பத்தாரதல் காண்க.

நாடி, நது, குடி, எடு, ஐது, ஒடு, வெளபு; அது, வரகு பலாசு, அரிது, இடைபடு, குருடு. இறுப்புது;— இலேசு. இளைது;—புரோசு, சுக்கு, கச்சு பட்டு, பத்து, உப்பு, பற்று; சங்கு, பஞ்சு, வண்டு, பந்து, வம்பு, கன்று; வெய்து, மாப்பு, சாப்பு, வீழ்து, தெற்கு என மற்றயலெழுத்து நோக்கிய உதாரணங்களை முறையே காண்க. கோடிட்ட எகர ஒகர உயிர்த்தொடர்க் குற்றுகரகளுக்கு உதாரணம் வருமிடத்துக் கண்டுகொள்க.

இனி, நெடிற்றொடர் முதலிய ஆறம் வல்லெழுத்து ஆறையும் நறுகக் கொள்ளக் குற்றியலுகரம் முப்பத்தாறுகமென்று கொள்வாரும் உளர்; அவர்க்கு—நாகு, காசு, நாடு, காது, காபு, மசாறு; எரு, கசு, காடு, அஃது, அஃபு, ஈஃது, வரகு, பலாசு. முருடு, எருது, மரபுகயிறு; சுக்கு, கச்சு, பட்டு பத்து, உப்பு, பற்று; சங்கு, பஞ்சு, வண்டு, பந்து, வம்பு, கன்று; செய்கு, —, பெய்து, மாப்பு, —என்பன உதாரணமாக. சில வாராதிருக்கவும் முப்பத்தாறென்றல், 'உயிர்மெய் இரு மற்றுப்படுறது' என்றல் போலச் சுருங்கச் சொல்லலாகக் கூறிய தென்க.

'உருத்தை' என்னும் முறைப்பெயரின் முன்னின்ற நகர மெய்யின்மேலிருக்கின்ற உகரமும் குறகு மென்றல், பழைய வழக்கு.)

தனித்தும் தனிக்குறியிலே திரிந்தும் வரும் வல்லின மெய்யின்மேலும், மெல்லின ஐடையின மெய்களின் மேலும் மொழியிறசொல் வரும் உகரம் முற்றியபுரரம் எனப்படும்.

(உ - ம்) கு, து, நடு, பெறு; தாணு, தும்மு; ததவு, நாலு. (ஊ)

[ஐகாரக்குறுக்கம்-நு, ஐகாரக்குறுக்கம்-க]

ஃ கூடு. தற்குட் டளபெழி ளாயம் டி வழியும்

நையு மொளவு முதனற் றுகும்.

(இ - ள்.) ஐ - ஐகாரம்,—தன் சுட்டு - தன்னை(எழுத்தை)க் குறிக்குமிடமும், அளபு - அளபெடுக்கும்டமும், ஒழி-அல்லாக. ஆவழியும்-(சொல்லுக்கு) முதல் இடைகடைகளிலே எங்கே நின்றாலும், நையும்-(தன் இரண்டு மாத்திரையிற்) குறகும்; ஐவும் - ஐகாரமும்,—முதல் - (சொல்லுக்கு)

முதலில்,—அற்று ஆகும் - அவ்வாறாகும் [தன்னைக்குறிக்குமிடத்தும் அளபெடுக்குமிடத்தும் குறுகாமல் சொல்லில் வரும்பொழுதெல்லாம் குறுகும்.]

ஐகார ஓனகாரக் குறுக்கங்கள்—இரண்டு மாத்திரையாகிய ஐகார ஓனகாரங்கள் குறுகி ஒருமாத்திரையாய் நிற்பன.

தனித்தும் மெய்யுடன்கூடி உயிர் மெய்யாயும் நிற்கின்ற ஐ ஓன என்பவை எழுத்தைக்குறிக்குமிடத்துமாத்திரம் குறுகாதிருக்குமேயன்றிவேறு பொருளைக்குறிக்குமிடத்தெல்லாம் குறுகு மென்பதைக் காட்டுதற்கு, 'தற்சுட்டொழி' என்றும், தன் மாத்திரையின் மிக்கு ஒலிக்கும் அளபெடையிற் குறுகாதென்ற இயல்பை விளக்குதற்கு 'அளபொழி' என்றும் கூறினரென்க.

(உ - ம்.) ஐப்பசி. இடையன் குவளை; ஓளவை.

இடவகையால் ஐகாரத்திற்கும் ஓகாரம். ஓகாரத்திற்கும் ஐகாரம். வருதல் காண்க. ஓனகாரம். மொழியிடைகடைகளில் வராது. (ஈ0)

மகரக்குறுக்கம் - ஈ.

ஈ. ஈ. ண ண முன்னும் பின்னும் மிகுபதும் குறுகும்.

(இ - ள்.) ண ண முன்னும்—ஈகர லகரம் திரிந்து ணகர ணகரமெய்களில் ஓனதன் முன்னும்,—ஓஈன் மிகையும்—வருமொழி முதலில் நின்ற வகரவுயிர்மெய்யின் பின்னும்,—ஈகரமெய். குறுகும் - முன் திரைமாத்திரையிற் குறுகும்; (ஈ - ஈ. — ஒங்கு. முன் பின் என்பன—ஈடம் பற்றின.

மகரக்குறுக்கம்—அகர மாத்திரையாகிய மகரமெய் குறுகிக் கால்மாத்திரையாய் நிற்பது; ஆகத்தக்குறுக்கமும் இவ்வாதே.

(உ - ம். 'மருண்ம்' 'போனம்'; "தருமவளவன்.")

இவற்றுள், மருளும் என்பது - 'மருண்ம்' என்றும், போளும் என்பது 'போனம்' என்றும் உசங்கெட்டு மெய்திரிந்து நின்றன வென்று அறிக.

இச்சுத்திரக் கருத்தை இந்நூலிற் பின்வருஞ் சில * குத்திரங்களைக் கொண்டு உய்த்துணரவைத்தலால் இது மிகநுணர உவப்பு என்னும் உத்தி; (உய்த்து உணர வைப்பு - சிலவிதங்களைக்கொண்டு ஆராய்ந்து அறியும்படி ஒருபொருளை வைத்தல்.)

மகரக்குறுக்கம். இடவகையால் முற்புதல் காண்க.

[ஆய்தக்குறுக்கம் - உ.]

ஈள. லீளயிற், ரிளயினை மாப்பத மஃகும்.

(இ - ள்.) ல ள ஈறு இயையின் - (தனிக்குறிலடித்த) லகர ளகர லீற்றுப் புணர்ச்சியில், ஈம்—(வருமொழிமுதலில் தகரம் வரும்பொழுது)ஆகின்ற, ஆய்தம்—, அஃகும் - (தன் அரை மாத்திரையிற்) குறுகும்; (ஈ - ஹ.)

(உ - ம்) அல் + திணை = அஃறிணை; முன் + திது = முஃகிது.

* ஈசக, உஉள, கஉ0 - இச்சுத்திரங்கள் முதலியன.

‘லளவீற்றியையினுமாய்தம்’ என்றது, முடிவிடங்கூறல் என்னும் உத்தி; “குறில்வழி லளத்தவ்வீணையி னாய்த,மாகவும் பெறுதம் அவ்வழியானே” இன்னுஞ் சூத்திரத்தை நோக்கிக் கூறுதலால். (முடிவு இடம் கூறல் - தான் சொல்லும் இலக்கணத்திற்கு விதி உள்ள இடத்தைச் சொல்லுதல்.)

ஆய்தச்சூறுக்கம். திரிபுவகையால் இரண்டாதல் காண்க. (சஉ)

ரு. உருவம்.

கூறு. தொல்லை வடிவின் வெல்லா வெழுத்துமாண்டு
எய்து மெகா மொகா மெய் புள்ளி.

(இ - ன்.) எல்லா எழுத்தும் - எல்லா வெழுத்துக்களும்; தொல்லை வடிவின் - பல வேறு வகைப்பட எழுதி வழங்கும்) பழைய வடிவை யுடையன வாம்; ஆண்டு-அவ்வாறு வழங்குமிடத்து, —எகரம் ஒகரம்-எகரவுயிரும் ஒகரவுயிரும், மெய்-மெய்களும், புள்ளி எய்தும்-புள்ளியைப் பெறும்; (எ - று.)

(உ-ம்.) எ ஒ; க க ச் சூ ட் ண் த் த் ப் ம் ய் ர் ல் வ் ழ் ள் ற் ன் எனவரும்.

எகர ஒகரங்களைப் புள்ளியிட்டெழுதுதல், இக்காலத்தில் இல்லை. (சகஉ)

௩. மாத்திரை.

[எழுத்துக்களின் மாத்திரை.]

கூ. கூ. புன்று உயிளபு இரண்டாம் நெடில் ஒன்றே
குறிலொடு ஐதூக் குறுக்கம் ஒற்றளபு
ஆறா ஒற்று இ உக் குறுக்கம் ஆய்தம்
கால் குறள் மல்கான் ஆய்தம் மாத்திரை.

(இ - ன்.) மாத்திரை — உயிரளபு-உயிரளபெடைக்கு, மூன்று - மூன்றாகும்; நெடில் - செட்டெழுத்திற்கு, இரண்டு ஆம் - இரண்டாகும்; குறிலொடு - குற்றெழுத்திற்கும், ஐக்குறுக்கம்-ஐகாரக் குறுக்கத்திற்கும், ஒளக்குறுக்கம் - ஒளகாரக்குறுக்கத்திற்கும், ஒற்றளபு - ஒற்றளபெடைக்கும், ஒன்றே - (தனித்தனி) ஒன்றாகும்; ஒற்று - மெய்யெழுத்திற்கும், இக்குறுக்கம் - குற்றியலிகரத்திற்கும், உக்குறுக்கம் - குற்றியலுகரத்திற்கும்; ஆய்தம் - முற்றத்தத்திற்கும், அரை - (தனித்தனி) அரையாகும்; குறள் மல்கான் - மகரக்குறுக்கத்திற்கும், குறள் ஆய்தம் - ஆய்தக்குறுக்கத்திற்கும், கால் - (தனித்தனி) காலாகும்; (எ - று.)

மேல் “புள்ளிவிடவ்வொடு” என்ற சூத்திரத்தில் ‘உயிளவாய்’ என்ற கறல் உயிர்மெய்யின் மாத்திரை இவ்வளவென்ற பெறப்பட்டமைபற்றி, இங்கே அதற்கு மாத்திரை சொல்லவில்லை; இது உரைத்தாமென்றல் என்னும் உத்தி; (உரைத்தாம் என்றல்-முன்னே சொன்னோமென்பது தோன்ற விளவுஞ்சொல்லாதுவிடுதல்.) உயிர்மெய்ப்கு மெய்ம்மாத்திரையொழிய ஏறிய

* உஉஅ - ஆம் சூத்திரம்.

உயிர் மாத்திரையே மாத்திரை; உயிர்மெய்க்குத்றெழுத்துக்கு ஒரு மாத்திரை யும், உயிர்மெய்க்கெட்டெழுத்துக்கு இரண்டு மாத்திரையு மாமென்க.

இனி, “செரு அடிய வாழிய கொஞ்சு”, “இலாஅஅர்க்கில்லைத் தமர்” என உயிரளபெடை சிறபான்மை [சுரளபெடுக்குமிடத்து] நான்கு மாத்திரையினதாய் வருதலும் உண்டு. (சச)

[மாத்திரை இன்ன தென்பது]

† ௧00. இயல்பெழு மாந்த ரிமைநொடி மாத்திரை.

(இ - ள்.) மாந்தர் - மனிதருடைய, இயல்பு எழு - இயற்கையாக உண்டாகின்ற, இமை - கண்ணிப்பெழுதும், நொடி - நைக்கொடிப்பெழுதும்;—மாத்திரை-(தனித்தனி) ஒருமாத்திரை மென்னுங் காலவரையறைப் பொழுதாம்; (எ - று)—இமை - ஒருமுறை கண்ணிமைத்தற்கு வேண்டும் பொழுது; நொடி - ஒரு முறை நைக்கொடித்தற்கு வேண்டும் பொழுது.

இந்த அளவு கருவியை “முன்றுயிராய்” என்னுஞ் குத்திர்த்துக்கு முன்னே கூறாமல் பின்னே கூறியது. பின்னாது நிறுத்தல் என்னும் உத்தி. (பின்னாது நிறுத்தல்-முன் வைக்கவேண்டியதைப் பின்னே வைத்தல்) மாத்திரை - எழுத்து ஒலிக்கும் அளவு; மாந்தர் - வடநொல்.

கட்புலனாகிய இமைக்காலமும், பெய்ப்புலனாகிய நொடிக்காலமும் கருதிக்கொள்ளுதற்கு முனிதென்க. இந்த இரண்ட அளவுகளுள் நொடியினும் இமை சிறப்புடையது; உள்ளத்தால் நிறுத்து நிகழாதுபயிர்; அளவு பற்றி, அது முன்னே கூறப்பட்டது.

“உன்னல் காலே யறுத்தலையே. முறுக்கல் முக்கால் விடுத்தபொன்றே” என்னுஞ் குத்திர்த்தின் பொருளும் இங்கு அறியத்தக்கது. (சந)

[மாத்திரைக்குச் சிறப்புநிதி]

‡ ௧0௧. ஆவியு மொற்று பளவிறத் திசைத்தலும்
மேவு மிசைவிளி பண்டமாற் றுநிறின்.

(இ - ள்.) இசை - இராகமும். விளி - அழகுத்தலும், பண்டம்மாற்று - பண்டமாற்றலும், ஆதிரின் - முதலானவிடத்து;—ஆவியும் ஒற்றும் - உயிரெழுத்துக்களும் மெய்யெழுத்துக்களும்;—ஆவு இறத்து - (முன்சொன்ன) அளவைக் கடந்து, இசைத்தலும் - (அதிகமாக) ஒலித்தலையும், மேவும் - பொருந்தும், (எ - று)—பண்டம் மாற்று - பொருள்களை விற்பிற்பொருட்டிப் பெயர்கூறிக் கூவுதல்.

முதலெழுத்தாகிய ஆவியும் ஒற்றும் கூறினதில், அவற்றைச்சார்ந்து பிறக்கும் உயிர்மெய் முதலியனவும் அடங்கும்.

‘ஆதி’ என்றதனால், முறையிடுதல் புலம்புதல் முதலியன கொள்க.

இராகத்தில் அளவிறத்து ஒலிக்கும்போது உயிர் பண்ணிரண்டுமாத்திரை வரையிலும், ஒற்றுப் பதினொரு மாத்திரைவரையிலும் நீண்டு ஒலிக்குமென்

றார் இசைநூலார்; அதனை இவ்வாசிரியர் உடன்பட்டது பிறநூல் முடிந்தது நானுடன்படுதல் என்னும் உத்தி. (பிறநூல் முடிந்தது தான் உடன்படுதல்-வேறு நூல்களிற் சொல்லப்பட்ட விதியைத் தான் அங்கீகரித்தல்.)

மற்றவற்றில் அளவிறந்து ஒலிக்கும்பொழுது உலகநடைபிறழாமல் ஒலிப்பதே வரையறை யெனக்கொள்க.

இசுக்குத்திரம் - தவளைப்பாய்த்து; “இயல் பெழு” என்னும் முற்குத்திரத்தைத் தழுவாமல், இடைவிட்டு. அதற்குமுன் நின்ற “மூன்றுயிரளபு” என்னுஞ் குத்திரத்தைத் தழுவி நின்றதனால், தவளைப் பாய்த்து - இடைபிட்டுக் குதிக்கின்ற தவளையின் பாச்சல் போலத் தனக்கு முன் நின்ற குத்திரத்தைத் தழுவாமல் அதற்குமுன்னின்ற குத்திரத்தைத் தழுவுதல்.) (சக)

எ. முதல்நிலை.

[மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துக்கள்.]

† க௦௨. பன்னிரெண்டு கசுநக பமவய

ஞவயி ஸர்துயிர் பெய்யு மொழிமுதல்.

(இ - ள்.) பன்னிரெண்டும் - பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களும், க ச த ந ப ம வய கு ங ச லைத்து உயிர்மெய்யும் - இப்பத்து-உயிர்மெய்யெழுத்துக்களும்;—மொழிமுதல் - சொல்லுக்கு முதலாகும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) அடை, ஆடை, இடை, ஈடு, உடை, ஊக்கம், எடு, ஏடு, ஐயம், ஒன்று, குடி, ஞானம் எனவும்; களி, சற்று, தளிர், கலம், படை, மலை, வளம், மாவனர், ஞமலி, அம்மனம் எனவும் வரும்.

மெய்யெழுத்து உயிரெழுத்தோடுகூடி முதலாகுமேயன்றி உயிரெழுத்துப்போலத் தனித்து முதலாகமாட்டாமையால், ‘உயிர்மெய்’என்றார்; உயிரெய்ய மெய் என்க இது; இவ்வாறல்ல திது’எனா மொழிதல் என்னும் உத்தி. (இன்னது அல்லது இது என மொழிதல் - இது வன்று இதுதான் என்று துணிந்து சொல்லுதல்.) (சஎ)

[வகரத்துக்குச் சிறப்பு விதி.]

† க௦௩. உ ஊ ள ள வலவொடு வம்முதல்.

(இ - ள்.) உ ஊ ள ள அலவொடு - இக்காண்குமல்லாத எட்டு உயிரோடும் (கூடி), வ முதல் - வாரமெம் (சொல்லுக்கு) முதலாகும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) வண்டு, வாழை, வீணை, வீடு, வெளி, வேழம், வையம், வெளவால். (சஅ)

[யகரத்துக்குச் சிறப்புவிதி.]

† க௦௪. அ ஆ உ ஊ ள ள யம்முதல்.

* தொல்காப்பியனார் “ஆவேடால்லது யகரம் முதலாவது” எனக்கூறியிருப்பினும், இவ்வாசிரியர் இங்ஙனம் கொண்டது, வடசொற்கள் தமிழில் வரும்பொழுது முதலாதலையும் கூட்டியென்க; இதனை, இங்ஙனம் வருவாபிறவற்றிற்குக்கொள்க: இவ்வாசிரியர் வடசொல்லிலக்கணத்தையும் ஒருசார் தழுவுதலை, மேல் ‘மொழியியல்’ என்னுது ‘பதவியல்’ என்பதனாலும்காண்க.

(இ - ன்.) அ ஆ உ ண னு ஓன - இந்த ஆறு உயிரோடும் (கூடி)யமுதல்-யகரமெய் (சொல்லுக்கு) முதலாகும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) யவனர், யானை, யுகம், யுதம், யோகம். யௌவனம் - (யவனர்-ஒருதேயத்தார். யூதம் - கூட்டம். யௌவனம்-இளைமை.)

[ருகரத்துக்குச் சிறப்புவிதி.]

† க0ரு. அ அ ள ள்லோ டா ரு நுந்முதல்.

(இ - ன்.) அ ஆ ள ள்லோடு - இந்நான்கு உயிரோடும்(கூடி), ரு முதல் ஆகும் - ருகரமெய் (சொல்லுக்கு) முதலாகும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) ருமலி, ரூலம், ரெகிழி, ரொள்கல். (ருமலி-கார், ரூலம்-பூமி. ரெகிழி - கொள்ளிக்கட்டை. ரொள்கல் - நீலாத்தல்.)

பிற்காலத்தார், மிழிற என்பதுஎழுத்தரிசை மாறிய இலக்கணப்போலி மொழியாகிய மூலிழிற என்பதையும் கூட்டி, ருகரம் முதலு உயிரோடு கூடி மொழிக்கு முதலா மென்பர். மிழிற - லண்டு) அது. இயற்கை மொழியன் ருதலால், இவ்வாசிரியாற் கொள்ளப்பட்டிலது. அஃதும் என்றவு சொற் சிதைவும் அது. (கூ)

[யகரத்துக்குச் சிறப்புவிதி.]

† க0கூ. கூட்டியா வெக - வினுவழி யவ்வய

ஒட்டி. கவ்வ முடலா குந்மே.

(இ - ன்.) கூட்டி - மூன்று கூட்டும். யா வெக - வினா - யாவிலுவும் வெக வினாவும் ஆகிய ஐந்தனுடைய. வெ - பின்னை, அவ்வை ஒட்டி - அகரத் தைச்சேர்த்து, கவ்வம் முதல் ஆகும் - யகர மெய்யும் (சொல்லுக்கு) முதலாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) அந்நனம், தூந்நனம், உந்நனம், யாக்நனம், வந்நனம் - நனம்-விதம்.

ஒருவிதத்தினாலே முதலாகையால், 'கவ்வம்' என இழிவு சிறப்புமை கொடுத்துக்கூறினர். முதலாகா தென்பவர்க்கு ஒருகையால் உடன்படுத லும். ஒருகையால் மற்றதையாமதலால், தூது, பிறந்தியாமதமே ன்னோண்டு சனோவு என்னும் தம்மதம். பிறந்தம் மேற்கொண்டு கனோவு-பிறந்தத்தை ஒருவாறு அழைக்கரித்து மற்றொருவாகையால் மற்றதல்.

முதலாமென்ற பத்துமயிர்பெய்யுள் ககரம் முதலிய நான்கையும்எடுத்துச் சிறப்புவிதி கூறலே, மற்றைய க ச த ந ப ம என்னும் ஆறுமெய்களும் பன்னிரண்டு உயிரோடுகூடி மொழிக்கு முதலாமென்பது ஆமைதல் காண்க.

(உ - ம்.) கனி, காய், கிளி, கிழை, குடம், கூடு, கெண்டை, கேள், கைதை, கொடை, கோடு, கொளை; சமர், சாந்து, சிறுமை, சீர், சுரை, குது, செக்கு, சேவல், சையம், சொல், சோறு, செளரியம்; தந்தை, தாய், திணை, தீமை, துணி, தூது, தெற்கு, தேன், தையல், தொண்டை, தீதாடு, தெளவை; நன்மை, நாடு, நிலம், நீர், நுனி, தூல், நெஞ்சு, கோர், நாதல், கொச்சி, கோக் கம்; நௌவி, படை, பால், பிடி, பீடு, புகழ், புண்டு, பெடை, பேடு, பைதல்,

பொன், போர், பெனவம்; மனை, மாலை, மின்னல், மீன், முளை, மூப்பு, மெலிவு, மேனி, மையல், மொழி, மோடு, மொளவல்.

இங்ஙனம் கசதநபமக்கள் பன்னிரண்டு உயிரோடும், வகரம் எட்டி உயிரோடும், யகரம் ஆறு உயிரோடும், ஞகரம் நான்கு உயிரோடும், ஞகரம் ஞருயிரோடும் கூடி மொழிக்கு முதலாதல்பற்றியே, மேல் “பன்னிருயிரும்” என்ற சூத்திரத்தில் ‘கசதநபமவயஞ்’ என்றுமுறைப்படுத்தினரென அறிக.

உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டும், கசதநபமக்கள் பன்னிரண்டு உயிரோடு வருதலால் அவை எழுபத்திரண்டும். வகரம் எட்டி உயிரோடு வருதலால் அவை எட்டும், யகரம் ஆறு உயிரோடு வருதலால் அவை ஆறும், ஞகரம் நான்கு உயிரோடு வருதலால் அவை நான்கும், ஞகரம் ஞருயிரோடு வருதலால் அது ஒன்றும், ஆக நூற்றாறு எழுத்துக்கள் (மொழிக்கு முதலாம். (நக)

அ. சற்றுநிலை.

[மொழிக்கு இறுதியில் வரும் எழுத்துக்கள்.]

கௌ. ஆனி ஞ்ணநமன யரல வ ழ ள மெய்

சாபு முகர நாலாறு பிறை *

(இ - ள்.) ஆனி - (தனித்தும் மெய்யோடுகூடியும் வரும்) பன்னிரண்டு உயிர்களும், ஞ்ணநமன யரல வ ழ ள மெய் - இப்பதினொருமெய்களும். சாபு - உகரம் - குற்றியலுகரமும் ஆகிய, சாலாறும் - இருபத்தான்கு எழுத்துக்களும், -சுறு - (மொழிக்கு) இறுதியாகும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) அ, ஆ, இ, ஈ, உ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ எனவும்; வி, ள, பலா, களி, தி, விடு, பு, தே, தே, பனை, தொ, போ, வெள்ளைவும், உரிஞ், மண், பொருள், ம. ம், பொன், வேய், வேர், வேல், தெவ், புகழ், வான், அ - து எனவும் வரும். (ஆ - பசு, ஊ - மாமிசம், ஏ - அம்பு, ஐ - அகத்தி, ஓ - மதகு - நீர்தாக்கும் பலகை, ஔ - பற்றுதல், தே - எருது, தே - தெய்வம், தொ - வருந்து, உரிஞ் - உராய்தல், பொருள் - பொருத்துதல்; அல்லது, ஒருவகைப்பாட்டி, வேய் - மங்கில், தெவ் - பகை.)

குற்றியலுகரமும் உயிரீற்றில் அடங்குமாயினும், புணர்ச்சிவேறுபாடு பற்றி, வேறு எடுத்துக் கூறினார். எனவே, இங்கு ‘ஆனி’ என்றதில் அடங்கிய உகரம் முற்றியலுகரமாம். மற்றைய குறுக்கங்களை வேறுஎடுத்துக்கூறமைக் குக் காரணம் புணர்ச்சிவேறுபாடினமை யென்க.

வல்லினமெய் ஆறும், நகரமெய்யும் மொழிக்கு சுறுதா.

(நகஉ)

[சிலவற்றிற்குச் சிறப்புவிதி.]

• கௌ. குற்றிய ள்ணந மெகரம்

மெய்யொடே ளாதொந் நவ்வொடாமென

ககர வகரமோ டாகு மென்ற.

* மேல் உயிரீற்றுப்புணரியிலும் “எண்ணு வெழுத்திற் றெவ்வகை மொழிக்கும்” என்பர்.

‘கூட்டம்,’ ‘மயக்கம்’ என்பன-ஒருபொருட்சொற்கள். பின் ‘உடனிலை’ என்பதனால், முன் ‘வேற்றுலை’ என்பது கொள்ளப்பட்டது.

மொழியிடையன்றி ஒருமூத்திலும் மயங்குதலால், மெய்யும் உயிரும் மயங்குகற்கு இடங்கூறுது விட்டார்.

இச்சூத்திரத்தால், மெய்யுடன் மெய் மயங்கும்பொழுது, க ச த ப என் னும் என்னும் பிறமெய்யோடு மயங்காவாய்த்தம்மொடு தாமே மயங்குமென் பதும், ர ழ என்னும் இரண்டிற் தம்மொடு தாம் மயங்காவாய்த் தம்மொடு பிறவே மயங்கு மென்பதும், மற்றைப் பன்னிரண்டு மெய்ச்ஞம் தம்மொடு தாமும் பிறவும் மயங்குகென்பதும் பெறப்பட்டன என அறிக.

உயிருட் மெய்யும் மயங்குகற்கு உதாரணம்:—அல், புன் என உயிருடன் மெய் மயங்கின; கா, பூ என மெய்யுடன் உயிர் மயங்கின. மெய்யுடன் மெய் மயங்குகற்கு உதாரணம், மெல்வருந், சிறப்புச் சூத்திரங்களிற் காண்க.

உயிருடன் உயிர் மயங்குதல் வருவாயாதலின் கூறப்படவில்லை. (௫௩)

[வேற்றுலைமெய்ம்மயக்கத்திற்குச் சிறப்புநீதி.]

ககக. ஸ்ரீமுன் சுவாயன் ஸ்ரீமுன் யவ்னோ.

(இ - ஸ்.) ஸ முன் க - ஸ காமெய். ன் முன் ககாமும், வ முன் ய-வகா மெய்யின் முன் யகாமும் ஆம் - மயங்கும்; (எ - று.)—முன் - இடமுன்; அடுத்த ஒன்பது சூத்திரங்களிலும் இது. (உ - ம்.) பங்கு, தெவ்யாது. (௫௪)

ககஉ. ஸ்ரீமுன் ஸ்ரீமினம் ஸகாமொடாகும்.

(இ - ஸ்.) ஸ முன் குகா ஸகாமெய்களின் முன், தம் இனம் - அவற் றுக்கு இனமாகிய ஸகா தகாங்களும், ஸகாமொடு-யகாமும், ஆகும் - மயங் கும்; (எ - று.)—ஸகாமெய் ன் முன் ஸகாமும் யகாமும், ஸகாமெய்யின் முன் ஸகாமும் யகாமும் மயங்கு மென்க. ககஉ - ஆகு சூத்திரத்துக்கும் இவ்வாறே காண்க.

(உ - ம்.) பங்கு, உரிஞ்பாது; பந்து, பொருய்ாது. (௫௫)

கக௩. ஸ்ரீமுன் ஸகாமெய்யுடன் மயங்கும்.

(இ - ஸ்.) ஸ முன் - ஸகா ஸகாமெய்களின் முன், க ச ப மெய்-க ச ப என்கின்ற முன்று மெய்களும், உடன் மயங்கும் - கூடியுடங்கும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) வெட்கம், மாட்சி, தீட்பம்; கற்க, பயிற்சி, கற்ப. (௫௬)

கக௪. னானமுன் வினக் கச ஸுபமய வவ்வரும்.

(இ - ஸ்.) னான முன் - னகா னகாமெய்களின் முன், இனம்- அவற் றிற்கு இனமாகிய ஸகா தகாங்களும், க ச ஸுப ம ய வ - ககாம் முதலிய இவ்வெழு மெய்களும், வரும் - மயங்கும்; (எ - று.)

ஸகாமெய்யின்முன் ஸகாமும், க ச ஸுப ம ய வக்களும், னகாமெய் யின் முன் ஸகாமும் க ச ஸுப ம ய வக்களும், மயங்கு மென்க.

(உ - ம்.) விண்டு, உண்கு, வெண்ணோறு, வெண்ணுமலி, பண்பு, வெண்மை, மண்யாது, மண்வலிது; கன்று, புன்கு, நன்செய், புண்ணுமலி, இன்பம், கன்மை, பொன்யாது, பொன்வலிது. (௬௧)

ககடு. மம்முன் பயவ மயங்கு மென்பு.

(இ - ன்.) ம முன் - மகாமெய்யின் முன், பய வ - இம்முன்றுமெய்களும், மயங்கும் - இணங்கும், என்ப - என்று சொல்வர், (புலவர்), (எ - று.)

(உ - ம்.) கம்பன், கல்மயாது, கல்மவலிது. (௬௨)

ககசு. யாழ் முன்னர் மொழிமுதன் பொய்வரும்.

(இ - ன்.) யாழ் முன்னர்-இம்முன்று மெய்களின் முன், மொழிமுதல் மெய்-மொழிக்கு முதலாமென்ற பத்துமெய்களும், வரும்-மயங்கும், (எ - று.)

(உ - ம்.) பொய்கை, கொய்க்கம், எய்து, செய்கர், ஆய்பு, சேய்மை, ஆய்வு, —பாய்க்கொழிச் சேர்க, வார்சிலை, ஓர்தும், சேர்கர், மார்பு, சீர்மை, ஆர்வம், போர்யானை, சேர்க்கொழி, மூச்சி, வீச்சிலை, வாத்தல், வாழ்நன், சூழ்ப, கீழ்மை, வாழ்வு, வீழ்யானை, வாழ்க்கொண்டு.

வேங்குதல், ஆர்க்கோடு, பாழ்க்கிணறு என யாழ் கொற்றின்முன் ஈகரம் தனிமெய்யாய் மயங்குதல். மேல், "யாழ் கொற்று" என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பெறப்படும். சூத் "சட்டமயா எகரவிஞ" என்னும் சூத்திரத்தால் ஈகரம் பிறமொழிகளுக்கு முதலாகாமை கூறப்பட்டதனால் இவற்றின் முன் ஈகரம் உயிர்மெய்யாக வந்து மயங்குதற்கு உதாரணம் இல்லை.

ககருகல் சொல்லல் என்னும் அழகுபற்றி 'மொழிமுதன்மெய்' எனக் கூறினார்களும், செய்யன் என யகரத்தின் முன் யகரம் மயங்குதல் உடனிலை மயக்கமாதலின், உதனை இம்முலிலக்குக; இது யாழிசெயல் செய்யும் உத்தியின்பாற்பட்டது. (௬௩)

கக௭. லா முன் கசப வயவொன் றுற்றே.

(இ - ன்.) லா முன் - லகர னகர மெய்களின் முன், கசப வய - இவ்வவைத்து மெய்களும், றுன்றம் - மயங்கும் (எ - று.)

(உ - ம்.) கல்சி, லல்சி, சால்பு, செல்வம், கல்யாணம், வென்கி, லீன்சிலை, கொள்ப, சேர்வி, வென்யானை. (௬௪)

[உடனிலை மெய்மயக்கத்திற்குச் சிறப்புவிதி.]

ககஅ. ரா மல்லன் தம்முற்ற முழுட னிர்நாயு.

(இ - ன்.) ரா அல்லன் - ரகர முகர மல்லாத மற்றைப் பதினாறு மெய்களும், —தம்முன் தாம் - தமக்கு முன் தாமே வந்து, உடன் நிலையும்-உடன் நின்று மயங்கும்; (எ - று.) —மேல் 'உடனிலை ராழ்வொழித்து ஈரோட்டாகும்' என்றதன் விவரணம் இது. உடனிலைமயக்கமாவது - தனக்கு முன் தான் மயங்குதல் என்ற இலக்கணம் இங்கு விளக்கப்பட்டது.

(உ - ம்.) சுக்கு, அங்ஙனம், அச்சம், மஞ்ஞை, பட்டு, திண்ணம், பத்து, வெச்சீர், அப்பன், அம்மை, மெய்யன், அல்லி, தெவ்வர், பள்ளம், காற்று, அன்னை. (௬௩)

[தனிமெய்யுடனே தனிமெய்யாக மயங்குவனவும்,
மொழிக்கு உறுப்பாக மயங்காதனவும்.]

ககக. யாழ்வொற்றின்முன் கசதபநஞநம
சுரொற்றும் சரத்தனிக்குறி லணையா. *

(இ - ன்.) யாழ் ஒற்றின்முன் - யாழ் என்னும் மூன்று மெய்களின் முன்னே. கசதபநஞநம - இவ்வெட்டுமெய்களும். சுரொற்று ஆம் - (தீழ்க்குறியபடி உலிர்மெய்பாகி மயங்குதலு மல்லாமல் தாமும் மெய்யாய் நின்று) இரண்டு ஒற்றையும் மயங்கும்; ச - ச - சகா சகா மெய்கள், தனிகுறில் அணையா - (மொழிக்கு உறுப்பாகக் கனிக்குற்றெழுத்தின் பின்னே வந்து மயங்காவாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) காழ்த்து,	காழ்த்து,	வாழ்த்தை;
பாழ்த்தினன்.	உனர்த்தி,	குழ்த்தி;
கீதழ்த்தல்.	கீழ்த்தல்.	வாழ்த்தினான்;
வாழ்த்து,	கூழ்த்து,	காழ்த்து;
கேய்த்து.	கூழ்த்தகாடு,	பாழ்த்தினறு;
கேய்த்து.	கூழ்த்தினறு.	பாழ்த்தினை;
காழ்த்தனம்.	கீழ்த்தனம்.	வாழ்த்தனம்;
மொழ்த்து.	காழ்த்தின.	பாழ்த்தின;

* அணையா என்ற எழுக்களுக்கு உகாரணம் காட்டலாகாமை உணர்க.

இனி, உலராய்வினார் என்னும் உத்தியால், (சுரொற்றுத் தனிக்குறில்சேர்த்துமொழிக்கு உறுப்பாகி விசுத்திடைக்கொல்லாப்வருதலைக் கொள்வாரு முன்; (உ - ம்.) வத்தனம் என்பதில், (௬௪)

[செய்யுளில் ஈரொற்றாய்நிற்கும் எழுத்துக்கள்.]

கஉ௦. லாமைத் திரித்த னணமுன் மகாரம்
வந்தி ரொற்றுந் செய்யு ளாணே.

(இ - ன்.) செய்யுள்ளே - பாட்டினார். - லாமைத் திரித்த - லகார னகார மெய்கள் திரித்த னணமுன் - னகார னகாரமெய்களின் முன்வருகின்ற, மகாரம் - மகா மெய்யானது, - லாமைத் - முன் சொன்னபடியே குறிகி, சுரொற்று ஆம் - (அத்தெய்களுடனே) சுரொற்று யாக்காமம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) "திலகயறிவீகாலும் போனார்;" "மலிலியன் பாதம்ருண்டி;"

இங்கே, முன்-இடமுன். இங்கு 'மெய்யுள்ளே' என்றதனால், முன்பு கூறியவை வழக்குச் செய்யுள் இரண்டிலும் வருவன என்று அறிக. (௬௫)

* 'தனிக்குறிலணையா' என்றும் பாடம்.

[முதலிலை இறுதிலை இடைநிலைக்குப் புறனடை.]

கஉக. தம்பெயர் மொழியின் முதலும் மயக்கமும்
இம்முறை மாறியு மியலு மென்ப.

(இ - ன்.) தம்பெயர் மொழியின் - எழுத்துக்களின் பெயர்களைச் சொல்லுமிடத்து, - முதலும் மயக்கமும் - மொழிமுதலில் நின்றலும் மொழியிடையே நின்றலும், இ முறை மாறியும் இயலும் - ஈழ்ச்சொன்ன இவ்விலக்கணம் பிறழ்த்தும் வரும்; என்ப - என்று சொல்வர், (அறிவுடையோர்); (எ - று.)

எனவே, எழுத்துக்கள் வேறபொருள்குரியாமல் தம்மையே குறித்து நிலைமொழிகளாகப் புணருமிடத்து, மொழிமுதற்கு விதித்தனவும் விலக்கியனவுமாகிய எல்லாவெழுத்துக்களும் முதலாமென்பதும், இடைநிலை மயக்கத்திற்குவிதித்தனவும் விலக்கியனவுமாகிய எல்லாவெழுத்துக்களும் இடைநின்ற மயக்குமென்பதும் ஆயிற்று; இப்படி எல்லாவெழுத்துக்களும் கணித்தனி அத்தற்கு அதுவே முதலா மெனவே, ஈற்றிற்கு விதிக்கப்பட்டனவும் விலக்கப்பட்டனவுமாகிய எல்லாவெழுத்துக்களும் கணித்தனி அத்தற்கு அதுவே ஈறுமெனத் தானே விளங்குகின்றன. எனவே இவைகடங்குபவம் விட்டார்.

(உ - ம்.) 'அவற்றன், லன்' என்ப முன்னர் வடிவத்தொழும் - இதில் லகரமானது - முதலாகியும், 'அவற்றன்' என்றதன் இறுதியிலே நின்றதன் - மெய்யோடு மயங்கியும் வந்தது. 'செய் பெய்து' இதில், 'செய்' - மெய்யோடு ஈறும் வந்தது. பிறவும் இப்படியே.

கஉக

க௦. போலி.

[இறுதிப்போலி.]

கஉஉ. மகா விற்றது பிற்போல் பெயரின்
எகமோ நிறுபு கடப்பன வுளவோ

(இ - ன்.) அறிவினைப்பெயரின் - பால்பகாவறிவினைப்பெயர்களிடத்து, இறுதி மகரம் - ஈற்றிலேநின்ற மகரமே. எனகமோடு நிறுபு - எனகமேயோடு ஒத்து, கடப்பன - கடப்பவை, உள - உள்நீ; (எ - று.) - அதுபோலியெனப்படும். இம்மகரம் குறிலினைக்குக் கருவ தென்ற உரையின்போலென்னும் உத்தியாற் கொள்க. உரையிற் கோடல் - குத்திரத்திற்குச் சொல்லப்படாத பொருளை அதன் உணர்வானால் அமைத்திக்கொள்ளுதல்.)

(உ - ம்.) அகல் = அகலா, கலி = கலமா, நிலை = நிலா.

போலியாவது - ஒரு சொல்லில் ஒர் எழுத்து உள்ளவிடத்தில் அவ்வெழுத்துக்கு ஈடாக வேறொர் எழுத்து நின்றாலும் பொருள்வேறப்படாமல் ஒத்திருப்பது; போலி - போலிநிப்பது. அது, மொழியின் முதல் இடை எடைகளால் மூன்றுவகைப்படும்.

முதற்போலி இடைப்போலிகளின் பின் முறையே சொல்லவேண்டிய இவ்விறுதிப்போலியை முன்னே சொன்னதனால், * ஈறும்பு = ஈறுப்படி,

* இது, முறையன்றிக்கூற்று எனப்படும்; இதனால் எதேனும் விசேஷார்த்தம் கொள்ளுதல். மரபு.

வண்டு=வண்டர், சிறகு = சிறகர், இடக்கு = இடக்கர், வெற்பு = வெற்பர் எனச் சில குற்றியலுகரப்பெயரினிதுதி உகரத்துக்கு 'அர்' என்பது போலியாக வருதலும்; பந்தல் = பந்தர், சாம்பல் = சாம்பர், குடல் = குடர் எனச்சில பெயரினிதுதி லகரமெய்க்கு ஈகரமெய் போலியாகவருதலும்; திறம் = திறல், மறம் = மறல், பக்கம் = பக்கல், கூவு = கூவல் எனச் சில பெயரினிதுதி மகரமெய்க்கு லகரமெய்போலியாகவருதலும்; மதில் = மதில் எனச்சிறுபான்மை லகரத்துக்கு ஈகரம் போலியாகவருதலும் முதலியன கொள்க. (௬௭)

[முதற்போலியும், இடைப்போலியும்.]

! கடவு. அ லு முதலிடை பொக்குஞ் சஞயமுன்.

(இ - ள்.) அ லு-அகரமும் ஐகாரமும்,—முதல் இடை - (சொல்லுக்கு) முதலிலும் நடுவிலும்,—சஞயமுன் - சகர ஞகர யகரங்களுக்கு 'முன்,—ஒக்கும் - (தம்முள் வேறுபாடில்லாமல்) போலியாக வரும்; (௭ - று.)

இங்கு 'முன்' என்றது, காலமுன் எனக்கொள்க. * (இவ்வியலில் நுந், சந், நுநு—சுநு - இச்சுத்திரங்களில் 'முன்' என்றதற்கும், இச்சுத்திரத்தில் 'முன்' என்றதற்கும் உள்ள பொருள்வேறுபாடு நுட்பமாக கோக்கத்தக்கது.)

முதற்போலி,	இடைப்போலி.
உ - ம். பசல்=பைசல்,	அர = அறாசு,
மஞ்சு=மைஞ்சு,	இலஞ்சி=இல்லைஞ்சி,
மயல்=மைமயல்,	அரயர்=அறையர்,

'அ லு ஒக்கும்' எனப்பொதுப்படக்கூறியதனால், வைச்சு=வச்சு, ஐஞ்சு-அஞ்சு, பைய-பை எனச்சகர ஞகர யகரங்களின்முன் ஐகாரத்துக்கு அகரம் போலியாக வருதலும் கொள்க. இனி, சிறபான்மை பழமை - பழமை, இளமை - இளமை எனப் பிறஎழுத்தின் முன்னும் இவ்வாறு வரும். (௬௮)

[இடைப்போலி.]

! கடசு. லு கான் யவ்வழி நவ்வொடு சில்வழி
ஞூகா னுறழி மென்மரு முளரே.

(இ - ள்.) சில் வழி-(சொல்லுக்கு நடுவிற்)சிலவீடத்து, ஐகான் ய வழி-ஐகாரத்தின்பின்னும் யகர மெய்பின்பின்னும், நவ்வொடு - (வருகின்ற) நகர மெய்யொடு, ஞூகான் - ஞகரமெய், உறழம் - போலியாகவரும், என்மரும்-என்று சொல்பவரும், உளர்-(சிலர்) உண்டு; (௭ - று.)

(உ - ம்.) மைந்நின்ற=மைந்நின்ற | செய்நின்ற=செய்நின்ற } செய்
மைந்நின்ற=மைந்நின்ற | செய்நின்ற=செய்நின்ற } யுள்

ஐந்நாறு=ஐந்நாறு, செய்நூர்=செய்நூர்: வழக்கு.

* முன்பின் என்பன-காலம்பற்றியும் இடம்பற்றியும் மாறிவரும்; (உ-ம்) ௧. வ என்பதில் ககரம் முன்னெழுதப்படுதலால் காவம்பற்றி முன்னம்; அது வேறுதலுக்கு எதிர்முகமாக வகரம் முன்னிருத்தலால் இடம்பற்றிப் பின்னுமாம் எனக் காண்க; மேல்கீழ் என்பவற்றிற்கும் இவ்வாறே கண்டு கொள்க.

இங்குக்கூறிய ககரம் பெரும்பாலும் தொடர்மொழியில் நிற்பதென அறிக.

இச்சூத்திரம்.பி.பி.நீ. கோடீகூறல் என்னும் உத்தி (பிறன்கோள் கூறல்-பிறன் கொண்ட கொள்கையைத் தன்னூலிற் சொல்லுதல்.) 'உம்மையான், உறழுகென்பார் பெரும்பால ரென்க' என்பது பழையவுரை.

இனி, உறழுகென்போடல் என்னும் உத்தியால், பாயம் = பாயம், பாஞ்சில் = பாஞ்சில், பேயம் = பேயம் என மொழிமுதல் அகரத்துக்கு அகரமும் முண்டு = மொண்டு என மொழிமுதல் அகரத்துக்கு அகரமும் போலியாகவும் வரும்.

புது = அஞ்சு; உயிதனன் = உயிச்சென் என அகரத்தகங்களுக்கு அகர அகரங்கள் முறையேபோலியாக வருதலும்; பி.பு. = பிச்சு, வைத்த = வைச்சு எனத் தகரத்துக்குச் சகரம் போலியாக வருதலும்; கேடம் = கேசம், காயம் = கசம் என யகரத்துக்குச் சகரம் போலியாக வருதலும் முதலியவற்றையும் அடங்குமென்பதறிந்து அமைத்துக்கொள்க. * (சூக)

எழுத்தறிக்கறக்குப் புறவடை. §

[சந்தியக்காரம்.]

§ ௧௨௫. அஃழு விகம் யகர மென் னவை
எய்தினைபோத் தினைச் சமவ்வோத்
உயிவழி வயிவழி னவ்வோ ரன்ன.

(இ - ன்.) அ முன் - அகரத்தின் முன். இகரம் - இகரமும். யகரம் - யகரமெய்யும். என்ற இவை என்று சொல்லப்பட்ட இவை; ஒத்து எய்தின்-தம்முள் அத்தம் பொருத்தியல். ஐ இசைக்கும் - ஐ என்னும் கெட்டெழுத்து ஒலிக்கும்; அஃவோடு - அகரத்தோடு, உய்வும் - உகரமும், வய்வும் - வகரமெய்யும், ஒர் அன்ன - (கம்முள்) த்து; ஒருகன் மெய்வகரப் (ப்) பொருத்தினால்; ஒர் - ஐ என்னும் கெட்டெழுத்து ஒலிக்கும்; (எ - று.)

யகரவகர மெய் பதிவிற்கலக்குமெனக் கொள்க. அயி = ஐ; அவு = ஐ.

சில எழுத்துக்கள்கு வேழிருமெழுத்துப்போன்று ஒலித்த லாதலால், இதனைப் போலியைச்சார வைத்தார்.

இனி, இச்சூத்திரத்தை எழுத்துப்போலி உணர்த்தியதாகவே கொண்டு வேறும் ஒருபொருள் உரைக்கப்படும்; அது வருமாறு:—

அ முன் - அகரத்தின் முன், இகரம் யகரம் என்ற இவை - இகரமும் யகரமெய்யும் என்கின்ற இவ்வெழுத்துக்கள். எய்தின்-வருமாயின், ஐ ஒத்து இசைக்கும்-ஐகாரத்தை அத்து கடக்கும்; அஃவோடு-அகரத்தின் முன், உய்

* பாயம் = பாயம், வி யக்கு = விழுக்கு என்றோபோலச் சிறப்பான்மை வழங்குகின்ற யகரங்குப் போலி இலக்கணத்தையாற் கொள்ளத்தக்க தன்மென்பது வீரகோடியத்தால் விளங்கும்.

§ புறநடை - புறன் + அடை: புறத்து அடையாய் [அடுத்துள்ளதாய்] வருவது; அன்றி, புறன் + கல பவேறு விதமாகப் படத்தை யெண்ணுமாம்.

யும் வவ்யும் - உகரமும் வகரமெய்யும் (வருமாயின்); ஐம் அன்ன - ஓகாரத்தை ஒத்த நடக்கும்; (எ - று.) — ி - ஐகரச் சிலபிடைச்சொல்.

யகர வகரங்கள் தனித்தும் வரும்.

(உ - ம்.) வைத்தியன் = வயித்தியன், வகடபன் = வகிடபன் எனவும், வாயம் = வாயம், துவனம் = ஆடவன் எனவும், பொத்தர் = பவுத்தர், கோரி = அபிரி, னவும் = னவை = அனவை, பொவுதல் = வபவுதல் எனவும் வரும். (எ௦)

[எழுத்தின் சாரியைகள்.]

௧௨௧. மெய்க ளகரமும் நெட்டுநிர் காரமும்

பூமொளக் காலும் புறமக் குறியின்

வி ன்நெட்டு கரமுமாந் சாரியை பெறும்கிற.

இ - ம். மெய்கள் - தனிமெய்கள், அகரமும் - அன்னும் சாரியையும், நெடு உயர் - உயிர்நெடுவுகள், காரமும் - காரம் என்றும் சாரியையும், ஐ ஓ - (அவற்றின்) தகர ஓகாரங்கள், காலும் - காலம் என்னும் சாரியையுடனே) கான் என்னும் சாரியையும், திரும குறில் - உயிர்க்குறிலும் உயிர்மெய்க் குறிலும், இ - ி - நெட்டு - (காரம் கான் என்கின்ற) இவ்விண்ணிடனே, காரமும் - காரம் என்றும் சாரியையும், ஆம் - ஆகின்ற, சாரியை - சாரியைகளே, பெறும்—; (எ - று.)

மெய்கள் முதலிலுந், அவற்றிற்கு அச்சாரியை இன்றியமையாமையின், 'மெய்கள் வவ்யம்' என்றான 'அகரமும்' என்றும், இப்படியே காரம் காரம் கான்வந்தால், அவை சாரியையாகிய அகரத்தின்று சாரியை யெனக் கொள் குற்றநெடுவுகள் சாரியை பெற்றேறவும், உயிர்மெய்க் கொடுவுகள் சாரியை பெறாமலையும் வரும்; க - ன என்றும், ககர ஆகாரம் என்றும் இவ்வாறு வருமேயன்றி, கம் என்றும், ககாரம் என்றும் நூல்காரி பயின்படவாரா என்றபடி, மற்றவை ஏற்றபடி பெற்றும் பெறாமலும் வரும். ஆய்கம் தனியே வராமையால், அகரே இடைவைத்து முன்னே அகரவுக்கும் பின்னே (உயாம்) என்னும் சாரியையும் தந்து அலெக்டாம் என வகுக்குவ தென்பதும் ஐதிக.

'பி' என்றதனால் குறிலோடு கான் சாரியை புணரும்போது இடையிலே ஆய்தம் தோன்றுதல் கொள்க.

ஆன், ஆன் முதலிய மொழிச்சாரியைகள் வேறு உள்ளதனால், இவை எழுத்துச்சாரியை யென்க.

(உ - ம்.) க - ன எனவும், ஆகாரம்-ஐகாரம்-ஓகாரம் எனவும், ஐகான்-ஓகான் எனவும், அகாரம் - அலெகான் - அகரம், மகாரம்-மலெகான்-மகரம் எனவும் வரும். (எ௧)

எழுத்தியலுக்குப் புறனடை.

௧௨௭. மொழியார்க் கொடரினு முன்னனைத் தெழுக்கே.

(இ - ன்.) எழுத்து - இவ்வெழுத்துக்கள், மொழி ஆய் - பதமாயினும், தொடரினும் - (அப்பதம் தம்மோடும் உருபோடும்) புணர்த்தாலும், முன் அனைத்து - முன்சொல்லப்பட்ட அப்பத்திலக்கணத்தையும் உடையனவாம்; (எ - று.)—'எழுத்து' என்பது - சாதியொருமையாதலால், 'அனைத்து' என்னும் ஒருமைமுற்றோடு முடிந்தது. (எரு.)

எழுத்தியல் முற்றிற்று.

உ. ப த வ ி ய ல்.

[எழுத்தின் புறத்திலக்கணம் இவ்வாறு பதத்தின் இலக்கணத்தைச் சொல்லும் இயல். இவ்வியலுக்கு ஆகாரம் பெரும்பாலும் வடமொழிபாடலால் அது தோன்ற. 'மொழியியல்' எனப் பெயர் குழியாமல். 'பதவியல்' எனப் பெயர்குறித்தார்போலும். (மொழி-தமிழ்ச்சொல்; பதம்-வடசொல்.)

[பதம் இன்னதென்பதும் அதன் வகையும்.]

கஉஅ. எழுத்தே தயிர்ந்துத் தொடர்த்தா பொருள்நின்

பதமா மதுபகாப் பதமாப் பதபொள

இருபா லாகி ரிபயா மென்ற.

(இ - ன்.) எழுத்தே-எழுத்துக்கள் குறையும், தனித்தும் - ஈக்வொன்றாகத் தனித்தாயினும். தொடர்த்தும் - (தொண்டு முதலாகத்) தொடர்த்தாயினும், பொருள் தரின் - பொருளைத் தருமாயின். (அது.) பதம் ஆம் - பதமாகும்; அது - அப்பதம்;—பாப்பதம் பதபதம் என-பகாப்பத மென்றும் பதபத மென்றும், இருபால் ஆகி - இரண்டி வகையை உடையதாகி, இயலும் - ஈடக்கும், என்ப - என்ற சொல்வர், (புலவர்; (எ - று.)—பகாப்பதம் - பிரிக்கக்கூடாத பதம். பகுதம் - பிரிக்கக்கூடிய பதம்.

[ஒரெழுத்து மொழிகள்.]

கஉக. உயிர்மவில லாமுத் தபகளி லெய்தும்.

சவசளி லுழும் பவ்வி லென்றா

ஆறு நெடி ல்லநாது லாங்ங்ம் ிரண்டிபாந்.

ஒரெழுத் தியல்பத மாறேழ் ிறப்பினே.

(இ - ன்.) உயிர் மவில ஆறும்-உயிர்வருக்கத்திலும் மஃவருக்கத்திலும் அவ்வாறும், தப் சவில றுத்தும் - தவ்வருக்கத்திலும் பவ்வருக்கத்திலும் சவ்வருக்கத்திலும் ஐவைத்தும், சவ சவில லாநும்-சவ்வருக்கத்திலும் வவ்வருக்கத்திலும் சவ்வருக்கத்திலும் சக்கான்கும், யவ்வில ன்ன்றும்-யவ்வருக்கத்தில் ன்ன்றும், ஆகும் செடில் - செட்டெழுத்தாலாகிய மொழி காற்பதம். கொது ஆம் குறில் இரண்டோடி - கொவ்வும் துவ்வும் ஆகும் குற்றெழுத்தாலாகிய மொழி இரண்டினே, ஓர் எழுத்து இயல்பதம் - ஒரெழுத்தாலாகிய மொழிகள், ஆறு ஏழ் - காற்பத்திரண்டும்,—சிறப்பினே - சிறப்பை யுடையனவாம்.

(உ - ம்.) ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ எனவும்; மா, மீ, மு, மே, மை, மோ எனவும்; தா, தீ, தூ, தே, தை எனவும்; பா, பூ, பே, பை, போ எனவும்; நா, நீ, நே, நை, நோ எனவும்; கா, கூ, கை, கோ எனவும்; வா, வீ, வை, வொஎனவும்; சா, சீ, சே, சோ எனவும்; யா, எனவும்; ரொ, து எனவும் வரும்.

இவை, 'சிறப்பின' எனவே - அ, இ: உ, ஏ, ஒ, ஒன்; கு; கென்; சை; டீ; வீ எனச் சிறப்பில்லாதவைகளும் சில உள் வெனக் கொள்க. (உ.)

[தொடரெழுத்து மொழிகள்]

கூடப. பகாப்பத மேழும் பகுபத மொன்பதம்
எழுத்தி் றுகத் தொடரு மென்ப.

(இ - ள்.) பகாப்பதம் - பகாப்பதங்கள், ஏழும் - (இரண்டெழுத்து முதல்) எழுத்துக்களும், பகுபதம் - பகுபதங்கள், ஒன்பது எழுத்து உம் - (இரண்டெழுத்து முதல்) ஒன்பதெழுத்துக்களும், ஈறு ஆக - எல்லையாக, தொடரும்—, என்ப-என்று சொல்வர்; (அறிவுடையோர்; (எ - று.)

(உ - ம்.) அணி, கலம், பொருப்பு, இறம்பூது, குங்கிலியம், உத்தாட்டாதி எனப் பகாப்பதமும்; கூனி, கூனன், அறிஞன், பொருப்பன், அம்பலவன், அரங்கத்தான், உத்தாட்டத்தான், உத்தாட்டாதியான் எனப் பகுபதமும் வரும்.

'ஈடத்துவீப்பிக்கப் படுகின்றவர்கள்' எனப் பகுதி முதலிய உறுப்பு, வேறுபட்டு வருகின்றவைகட்கு இவ்வையறை இல்லையென்று அறிக. (ஈ)

[பகாப்பதம்]

கூடக. பகுப்பாற் பயனற் றுகுறி யாகி
முன்னே மொழும் முடி தியல் கின்ற
பெயர்வி ன யிலையுரி நாளும் பகாப்பதம்.

(இ - ள்.) பகுப்பால் - பிரிக்கப்படுதலினாலே, பயன் அற்று - (பகுதி விஞ்சி முதலிய) பிரயோசன மில்லாமல், இடுகுறி ஆகி - (காரணமில்லாமல்) இடப்பட்ட குறியாய், முன்னே ஒன்று ஆம்-அநாதிகாலமாய் ஒரேதன்மை யனவாகி, முடிந்து இயல்கின்ற - முடிந்து ஈடக்கின்ற, பெயர் வினை இடை உரி நான்கும்-பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் உரிச் சொல்லும் ஆகிய நான்கும், பகாப்பதம் - பகாப்பதங்களாம்; (எ - று.)

எனவே, பகாப்பதம் நான்கு வகைப்படும்.

பகுபதத்திற்கு மறுதலைப்பட்ட தென்பார், இவ்வாறு கூறினார்.

(உ - ம்.) கலம், சோறு, நெருப்பு, காற்று—பெயர்ப்பகாப்பதம்.

நட, வா, உண், தின், பார் —வினைப்பகாப்பதம்.

மண், கொல், போல், மற்று —இடைப்பகாப்பதம்.

உறு, கழி, நனி, தவ, கூர் —உரிப்பகாப்பதம்.

(இனி, புனி கடு முதலிய ஆகுபெயர்கள் - காரணத்தால் வருவனவாயினும், விசுதி முதலிய உறுப்பு இல்லாததனால், பகாப்பதமென்றேகொள்க.) 'பயன் அற்று' என்பதற்கு - பொருட்பயனில்லாமல் என்றும் உரைக்கலாம்.

[பகுபதம்.]

‡ கருஉ. பொருளிடங் காலஞ் சினைகுணத் தொழிலின் வருபெயர் பொழுதுகொள் வினைபகுபதமே.

(இ - ள்.) பொருள் இடம் காலம் சினை குணம் தொழிலின் - பொருளும் இடமும் காலமும் உறுப்பும் குணமும் தொழிலும் ஆகிய இந்த ஆறு பெயர்களையும் அடியாகக்கொண்டு, வரு-பிறக்கின்ற, பெயர்-பெயர்ச்சொற்களும், -பொழுது கொள் - (தெரிநிலையாக வாயினும் குறிப்பாகவாயினும்) காலத்தைக் கொள்ளுகின்ற, வினை - வினைச்சொற்களும், -பகுபதம்-பகுபதங்களாம்; (ஏ - று.) - எனவே, பெயர் வினை எனப் பகுபதம் இரண்டிவகைப்படும். இடைச்சொல்லிலும் உரிச்சொல்லிலும் பகுபதம் இல்லை.

'பொழுதுகொள் வினை பகுபதம்' எனவே, தெரிநிலை குறிப்புஎன்னும் இருவகை வினையாலணையும்பெயர்களும் பகுபதமாமென்பது பெறப்படும்.

(உ - ம்.) பொன்னன்	—பொருட்	} பெயர்ப்பகுபதம்.
நாடன்	—இடப்	
திருவோணத்தான்	—காலப்	
கண்ணன்	—சினைப்	
கரியன்	—குணப்	
தட்டான்	—தொழில்	

நடந்தான், நடந்த, நடந்து, நடவான்—தெரிநிலை } வினைப்
பொன்னன், பெரிய, மெல்ல, அல்லன்—குறிப்பு } பகுபதம்.

நடந்தான், நடந்தவன், நடவாதவன்—தெரிநிலை } வினையாலணை
பொன்னன், பொன்னவன், இல்லாதவன்—குறிப்பு } யும் பெயர்.

(க) பெயர்ப்பகுபதம்-காலங்காட்டாமல் வேற்றுமையுருபை எற்றுவரும்.
(உ - ம்.) பொன்னன் [பொன்னையுடையவனை] வணங்கினான்.

(உ) குறிப்பு வினைமுற்றுப் பகுபதம் - காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டி வேற்றுமையுருபை ஏலாது வரும்; (உ - ம்.) இவன் இப்போது பெயர் [பொன்னையுடையவனுயிருக்கின்றான்.]

(ஈ) குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்ப்பகுபதம் - காலத்தைக்குறிப்பாகக் காட்டி வேற்றுமையுருபை எற்றுவரும். (உ - ம்.) பண்டு பொய்வனை [முன்னே பொன்னையுடையவனுயிருந்தவனை]ப் பின்பு ஏழையாகக் கண்டேன்.

இவையே இம்மூன்றுக்கும் வேறுபாடாம்.

(க) தெரிநிலைவினைமுற்றுப்பகுபதம் - காலத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டி வேற்றுமையுருபை ஏலாது வரும்; (உ - ம்.) பொன்னன் நடந்தான்.

(உ) தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர்ப்பகுபதம் - காலத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டி வேற்றுமையுருபை எற்றுவரும்; (உ - ம்.) நடந்தானைத் தடுத்தேன். [இது நடந்தவன் என்றும் வரும்.]

இவையே இவ்விரண்டிற்கும் வேறுபாடாம்.

அவன் இவன் உவன் என்னும் சுட்டிடைச்சொல்லடியால் வரும்பெயர்களும், எவன் ஏது யார் என்னும் வினாவிடைச் சொல்லடியால் வரும்பெயர்களும், பிறன் மற்றையான் என்னும் வேறு இடைச்சொல்லடியால் வரும், பெயர்களும், தயர் நமர் நுமா என்னும் கிசாப்பெயர்களும், இங்குக் கூறிய பொருள் முதலிய ஆறனுள் சொல்வான் குறிப்பின்படி ஒன்றில் அடங்கும்.

செம்மை கருமை முதலிய பண்புப் பெயர்களும், நடத்தல் வருதல் முதலிய தொழிற்பெயர்களும், பகுதிவிருதியாகப் பகுக்கப்படுமாயினும், விசுவதிக்கு வேறு பொருளினிற் நிற்பதனால், சொல்லையாற் பகுபதமாயினும் பொருள்கிலையாற் பகாப்பத மெனச் சொன்க. (௫)

[பகுபதவுறுப்பு]

† கூடா. பகுதி விசுவதி யிடைகிலே சாரியை

சந்தி விகா மாற்றி மேற்பாவை

முன்னிப் புணர்ப்ப முடியுடைய பதங்களும்.

(இ - ன்.) பகுதி - முதல்கிலையும், விசுவதி - இறுதிகிலையும், இடைகிலை - இடைகிலையும், சாரியை - சாரியையும், சந்தி - சந்தியும், விகாரம் - விகாரமும், ஆறினும் - ஆறிய இத்த ஆறு உறுப்பினுள்ளும், எற்பவை - (பொருள் எமைதிக்குப்) பொருள்துபவைகள், முன்னி - நினைத்து, புணர்ப்ப - (அறிவுடையோர்) கூட்டி முடிக்க, எப் பதங்களும் - எல்லாப்பகுபதங்களும், முடியும் - முடிவுபெறும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) கூணி - கூண் + இ எனப் பகுதி விசுவதிகளால் முடித்தது.

விகாருண் - விசுவதி + கூண் + இன் என பகுதிவிசுவதிகளால் விசுவதிகளால் முடித்தது.

உண்டனன் - உண் + ட் + அன் - டன் எனப் பகுதி இடைகிலே சாரியை விசுவதிகளால் முடித்தது.

படித்தனன் - படி + த் + தன் - தன் எனப் பகுதி சந்தி இடைகிலே சாரியை விசுவதிகளால் முடித்தது.

நடத்தனன் - நட + த் + தன் - தன் எனப் பகுதி சந்தி இடைகிலே சாரியை விசுவதி இவ்வைத்தும் பெற்று, சந்தியால் வந்ததால் வல்லொற்று மெல்லொற்றுதலாகிய விகாரமும் பெற்று முடித்தது.

இயற்கையாகப் பகுபதங்களின் முதலில் நிற்பது பகுதி யென்றும், அவ்வாறு நிற்கும் பகுதியின் பொருளைப் பின் பின்று வேறுபடுத்துவது விசுவதி யென்றும், பகுதி விசுவதிகளின் இடையில் நிற்பது இடைகிலே யென்றும், *பகுதி விசுவதி முதலியவற்றைச் சார்ந்து இயைத்து வருவது சாரியை

*சாரியை என்றதன் பொருள் - வேறுபாடுகின்ற நுருமொழியும் தம்நிற் சார்த்தம்பொருட்டு இயைந்து நின்றது என்றவாறு என்பது, (காலியாபி) யம் நக்சினுக்கினியம். சாரியை - பற்றுசபோல விசுவதிபதவுருபுகளிடையின்று புணர்த்துவது என்பது, பிரயோகவிவேகவுரை.

யென்றும், புணர்ச்சிவிதியா லுண்டாகின்ற தோன்றல் திரிதல் மெடுதல் என்ற மூன்றும் சந்தியென்றும், செய்யுளிலக்கணத்துக்கு ஏற்ப வருகின்ற வலித்தல் முதலிய ஒன்பதும் விகாரமென்றும் கொள்க. சாரியை மொழிக்கு இறுதிப்பாக நிற்றலும் உண்டு.

பகுதி, விசுதி - பரம்புதி, விச்சுதி என்ற வடமொழிகளின் விகாரம்.

அல்வழிவேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கு விதிக்கப்படும் தோன்றல் முதலிய புணர்ச்சி விகாரங்களையும், செய்யுட்கு விதிக்கப்படும் வலித்தல் முதலிய செய்யுள்விகாரங்களையும் இப்பகுபதம் பெறுமென மாட்டியது, மாட்டெறிந் தோழகல் என்னும் உத்தி. (மாட்டெறித்து ஒழுகல் - ஒன்றன் இலக்கணத்தை அதனைப்பெறுதற்கு உரிய மற்றொன்றற்கும் எற்றிச்சொல்லுதல்.)

‘ஆறிலும் ஏற்பவை முன்னிபுணர்ப்ப’ என்றாராயினும், பகுபதத்திற்குப் பகுதிவிசுதிகள் பெரும்பாலும் இன்றியமையாதனவென்றும், மற்றைய உறுப்புக்களுள் ஒன்றையும் பலவற்றையும் பெற்றும் பெறாமலும் வருமென்றும் அறிக. வினைப்பகுபதம் மாத்திரமே ஆறு உறுப்புக்களையும் பெற்று வரும்; பெயர்ப்பகுபதம் இரண்டோருறுப்புக் குறையப்பெற்று வரும்.

எழுத்தியலிற் கூறிய இடைநிலைக்கும், இங்குக் கூறிய இடைநிலைக்கும் வேறுபாடு மாணக்கர் அறியத்தக்கது; முதல்கிலை இறுதிநிலைகளுக்கும் இவ்வாறே எழுத்தியலிற் கூறிய முதனிலை இடைநிலை இறுதிநிலைகள் - சொற்களின் முதலிலும் இடையிலும் இறுதியிலும் எழுத்துக்கள் நிற்கும்நிலை; இங்குக் கூறிய முதனிலை இடைநிலை இறுதிநிலைகள் - பகுபதத்தின் முதலிலும் இடையிலும் இறுதியிலும் நிற்கும் உறுப்புக்கள். (சு.)

க. 11 கு தி.

[பகுதிக்குப் பொதுவீதி.]

† கருசு, தத்தம்,

பகாப் பதங்களே பகுதி யாகும்,

(இ - ள்.) தம் தம் பகாப்பதங்களே - (பெயர்ப்பகுபதங்களுள்ளும் வினைப்பகுபதங்களுள்ளும்) அதனதன் (முதலில் நிற்கின்ற) பகாப்பதமே, பகுதி ஆகும் - பகுதியாம்; (எ - று.)

சாரியை சந்தி விகாரம் என்ற மூன்றும் புணரியலிற் சொல்லப்படுதலால், மற்றைப் பகுதி விசுதி இடைநிலை என்ற மூன்றையும் இவ்வியலிற் சொல்லுகின்றார்.

பகுபதத்துள்ளே பகுதிவிசுதி முதலிய உறுப்புக்களெல்லாம் பகாப்பதமாயினும், விசுதி முதலியவற்றை மேல் எடுத்துக்கூறுதலால், இங்கே ‘தத்தம் பகாப்பதங்கள்’ என்றது, முதனிலையையே யென்பது பெறப்பட்டது.

பெயர்ப்பகுபதங்கட்கும் குறிப்புவினைப் பகுபதங்கட்கும் பெரும்பான்மை பெயர்ச்சொற்களும், சிறுபான்மை இடைச்சொல் உரிச்சொற்களும் பகுதிகளாம்.

(உ - ம்.) பொன்னன், ஊரன், திருவோணத்தன், பல்லன், கரியன் கூத்தன் எனப் பெயர்ப்பகுபதங்கட்கு முறையே பொருள் முதலிய ஆறு வகைப் பெயரும் பகுதியாக வந்தன.

அவன், எவன், பிரன் எனப் பெயர்ப்பகுபதங்கட்கு இடைச்சொற்கள் பகுதியாக வந்தன.

கூடியன் எனப் பெயர்ப்பகுபதத்திற்கு உரிச்சொல் பகுதியாகவந்தது.

[குறிப்புவினைப் பகுபதத்திற்கும் இவையே உதாரணமாக.]

பெயர்ப்பகுபதத்துக்குச் சிறுபான்மை வினையும்பகுதியாம்; (உ-ம்.) அறிஞன்.

தேரிநிலைவினைப் பகுபதங்கட்குப் பெரும்பான்மை வினைச்சொற்களும், சிறுபான்மை பெயர்ச்சொல் இடைச்சொல் உரிச்சொற்களும் பகுதினாம்.

(உ - ம்.) நடத்தான், வத்தான் - வினைச்சொற்கள் பகுதியாக வந்தன.

கனாகூகணித்தான், காதலித்தான் - பெயர்ச்சொற்கள் பகுதியாக வந்தன.

பொன்றான், என்றான் - இடைச்சொற்கள் பகுதியாக வந்தன.

காரன்றான், கூறித்தான் - உரிச்சொற்கள் பகுதியாக வந்தன. (௭)

[பண்புப்பகுதிகட்குச் சிறப்புவிதி.]

† கருநு. செம்மை சிறுமை சேய்மை தீமை

வெம்மை புதுமை மென்மை மேன்மை

திண்மை புண்மை நுண்மை நெய்நெய்திர்

இன்னவும் பண்டிற் பகாநிலைப் பதமே.

(இ - ன்.) செம்மை...நுண்மை - செம்மை முதல் நுண்மை வராகச் சொல்லப்பட்ட பதினென்றும், இவற்று எதிர் - இவைகட்கு எதிரான வெண்மை முதலானவைகளும், இன்னவும் - இவையெல்லாவை பிறவும், - பண்பின்-பண்புப்பொருளினின்றும், பகா - வேறுபொருள்) பகுக்கப்படாத; நிலை - நிலையையுடைய, பதம்-பதங்களாம்; (௭ - று.)-(சேய்மை - தூரம்.)

இவையெல்லாம் சொல்லியாற் பகுபதமாயினும் 'மை' விகுதிக்குப் பகுதிப்பொரு ளல்லது வேறுபொருள் இல்லாமையாற் பொருள்நிலையாற் பகாப்பதமாக என்பது அறிவித்தற்கு 'பண்பிற்பகா' என்றும், இவை 'மை' விகுதியின்றி வாராமையினாலே இவ்விகுதியையும் பகுதியாகவேற்றுத்திறமில் வரும் விகுதியோடு புணர்க்கப்படும் என்பது அறிவித்தற்கு 'நிலைப்பதம்' என்றும் கூறினார். பண்புப்பகாப்பத மென்றால் 'பண்பிற்பகாநிலைப்பதம்' என்றது, சென்றொருவிடத்தில் என்னும் உத்தி. (சொற்பொருள் விரித்தல்-சொல்லின்பொருள் வெளிப்படையாக விளங்கும்படி விவரித்துச் சொல்லுதல்.) செம்மை முதலிய வாய்பாடுகளை எடுத்துக்காட்டியது, எடுத்துக்காட்டில் என்னும் உத்தி. (எடுத்துக் காட்டல் - தான் சொல்லும் இலக்கணத்துக்கு அமைந்த இலக்கியத்தைத் தானே எடுத்துக்காட்டுதல்.)

செம்மைக்கு - வெண்மை கருமை பொன்மை பசுமைகளும், சிறுமைக்கு - பெருமையும், சேய்மைக்கு - அண்மையும்; தீமைக்கு - நன்மையும்;

வெம்மைக்கு - தன்மையும், புதுமைக்கு - பழமையும், மென்மைக்கு வன்மையும், மேன்மைக்கு - கீழ்மையும், திண்மைக்கு - நொய்ம்மையும், உண்மைக்கு - இன்மையும், துண்மைக்கு - பருமையும் எதிரானவை யெனக் காண்க. இவைபோல்வன பிறவாவன:—மடமை, புலமை, இளமை, முதுமை, குறுமை, செடுமை, கிழமை, வறுமை, வெறுமை, அருமை, நடுமை முதலியன. (அ)

[பண்புப்பகுதியின் விவரங்கள்.]

† கருகூ. ஈறு போதல் இடையகரம் இய்யாதல்
ஆதி நீடல் அடியாகரம் ஐயாதல்
தன்னொற் றரட்டல் முன்னிற்ற மெய்திரிதல்
இனமிசல் இனையவும் பண்பிற் கிபல்போ.

(இ - ன்.) ஈறு போதல் - ஐயதிரிலுள்ள மை விசுவதிபாதலும்; இடை உகரம் இ ஆதல் - நடுவில் நின்ற உகரம் இகரமாதலும், ஆதி நீடல்-முதலில் நின்ற குறில் செலுலாதலும், அடி ஆதல் - முதலில் நின்ற அகரம் ஐகரமாதலும், தன் ஒற்று இரட்டல்-தன் [பண்புப்பகுதியின்] மெய் நடுவே மிகுதலும், முன் நின்ற மெய் திரிதல் - மைவிசுவதிக்கு முன்னே நின்ற மெய் வேறொரு மெய்யாதலும், இனம்மிசல் - (வருகின்ற வல்லெழுத்துக்கு) இன மான மெல்லெழுத்து மிகுதலும், இனையவும் - இவைபோல்வன பிறவும்,— பண்பிற்கு இயல்பு - ஆப்பண்புச்சொற்களுக்கு இயற்கையாம்; (எ - று.)

இவ்விவரங்கள் விசுவதிப்புணர்ச்சிக்கு மாத்திரமன்றிப் பதப்புணர்ச்சிக்கும் பொருத்துமென அறிவித்தற்கு. 'பண்புப்பகுதிக்கு' என்னுமல் பொதுப்பட 'பண்பிற்கு' என்றும் பண்பு அதிகாரப்பட்டவையால், பதப்புணர்ச்சிக்கும் இங்கேயே சொன்னுமென்க. இது; பிப்பிப்படித்தல் என்னும் உத்தி.

(உ - ம்.) அல்லன், சிற்பொருள்—நன்மை சிறுமை என்பவற்றின் மை விசுவதி போயிற்று.

மாயன், நிறியிலை—கருமை சிறுமை என்பவற்றில் மை விசுவதி போய் உகரம் இகரமாயிற்று.

பாபு, முதலி—பசுமை முதுமை என்பவற்றின் மை விசுவதி போய் ஆதி நீண்டது.

பொத்தார் - பசுமை என்பதன் மை விசுவதிபோய் (நடுகின்ற உயிர்மெய்யும் கெட்டி) முதலிலிருந்த அகரம் ஐகரமாகி வருமெழுத்திற்கு இனவெழுத்து மிக்கது.

சூழி நிடாறு குறுமை நடுமை என்பவற்றின் மை விசுவதி போய்த் தன் ஒற்று இரட்டியது.

செய்யன், வெவ்வுயிர்—செம்மை வெம்மை என்பவற்றின் மை விசுவதி போய் முன் நின்றமகரமெய் திரிந்தது.

இவைபோல்வன பிறவாவன - பைந்தார் என்பதில் பசுமையின் இடை நின்ற 'சு' என்னும் உயிர்மெய் கெடுதலும், கார் பார் என்பவற்றில் கருமை

பருமைகளின் இடைநின்ற உகரம் கெடுதலும்; இன்சொல் என்பதில் இனிமையின் இடைநின்ற இகரம் கெடுதலும், பழைய என்பதில் பழமையின் இடை அகரம் ஐகாரமாதலும், தூய்மை என்பதில் தூய்மையின் இடையொற்றுக் கெடுதலும், துய்ய என்பதில் துய்மையின் முதல் குறுகுதலும்; அரும்வலி பெரும்வளம் முதலிய இடங்களில் அருமை பெருமை என்பவற்றின் இறுதி ஐகாரம்மாத்திரம் கெடுதலும் முதலியன.

இவ்விகாரங்களை அன்பு அழகு முதலிய பண்புறம்பாடுக்கு அடையாமல், எடுத்துக்காட்டிய செம்மை முதலிய மையீற்றுப் பண்புறம்பாடுகட்கே அடைய வைத்தலால், இது எடுத்துக்காட்டிய சொல்லைத் தவிர்த்தல் என்றும் உத்தி. (எடுத்த மொழியின் எய்த வைத்தல்-தான் எடுத்துக்காட்டிய இலக்கியத்தில் தான் சொல்லும் இலக்கணத்தைப் பொருத்தியிருக்க வைத்தல்.)

மற்றை விகாரங்களை யடையும்போதெல்லாம் 'சுறுபோதல்' கொள்க. ஆனது பற்றியே, அது முற்கூறப்பட்டது. 'இளைவரும்' என்ற உம்மையை எதிர்மறையாக வைத்து, செம்மையன் கருமையன் என இவ்விகாரங்களுள் ஒன்றையும் பெறாமல் இயல்பாய் முடிதலையும் அமைத்துக்கொள்க. (க)

[தெரிநிலைவினைப்பகுதிக்குச் சிறப்புவிதி.]

‡ கரு. நட வா மடி சி ன்ந் கூ டே வல்

நொ (பு) பொ வெள உரிஞ் உண் பாநு திரும் தின்
தேய் பார் செல் வல் வாழ் கேள் அஃது என்று
எய்திய இருபான் மூன்று மீற்றம்
செய்பெ னேவல் வினைப்பகாப் பதமே.

(இ - ன்.) நட .. அஃது என்று - நட என்பது முகல் அஃது என்பது சுருக, எய்திய-பொருத்திய, இருபான் மூன்று ஆம் சுற்றவும் - இருபத்து மூன்றாகிய சுற்றையுடைய இவைமுதலிய சொற்களெல்லாம், -செய் என்வால் வினை பகாப்பதம்-செய்பென்னும் வாய்பாட்டு ஒருமையாலும் மற்றைத் தெரிநிலைவினைகளின் பகாப்பதமாகிய பகுதியும் ஆம்; (எ - று.) - பகாப்பதம் = பகுதி.

சொல்லுக்கு இறுதியில் நிந்து மெனப்பட்ட இருபத்துவான்கு எழுத்துக்களுள் எகரம் விஞ்விடைச் சொல்லிலும், அஃபெடையிலும், தன்னை யுணர்ந்துமிடத்திலும் சுருகா தல்லாமல் மற்றைச்சொற்களின் இறுதியில் நிலவாததலால், அகளை ஒழித்து 'இருபான்மூன்று மீற்ற' என்றார். இருபத்துமூன்று மற்றைவாக விகற்பித்து எடுத்துக்காட்டிய வாய்பாடுகளெல்லாம் இப்பொதுவாய்பா டொன்றில் அடங்கு மென்பார். 'செய்' என்ற கூறினர்.

பகுதிசுருவந்தவர், அதுதான் எவல்வாய்பாடுபட வருதலால், அதனை யும் உடன்கூறினா ரென்க.

ஒருமையேவலாக வருவதற்கு:-

(உ - ம்.) நட, வா, உண். தின். அஃது என வரும்.

மற்றை வினைப்பகுதியாக வருவதற்கு :—

(2 - ம்.) நடந்தான், வந்தான், மடிந்தான், கீழ்தான் [சீவினான்], வீட்டான், கூவினான், வெந்தான், வவந்தான், (நீந்தான், போயினான், வெளவினான், உட்கினான் [உராய்ந்தான்], உண்டான், பொருந்நான், [பொருந்தினான்], திருமினான் [திரும்பினான்], தீர்ந்தான், தேய்ந்தான், பார்த்தான், செய்தான்; வவ்வினான், வாழ்ந்தான், கேட்டான், அடித்தான் [சுருங்கினான்] என வரும்.

இங்குக்காட்டிய நட வா முதலியனவெல்லாம், பன்வினைப்பகுதிகள்; பிறவினைப்பகுதிகள் மேற்குத்திட்டுத் காட்டப்படும். [கன்வினையாவது - தானே கேராகத் தொழிலைச் செய்வது: பிரவினையாவது - மற்றொருவனைக் கொண்டு தான் செய்விப்பது.]

கிட, சுர, பற, கல முதலிய அகரவீற்று வினைப்பகுதிகளெல்லாம் இங்கு எடுத்துக்காட்டிய 'நட' என்னும், அகரவீற்று வாய்பாட்டிலும், இவ்வாறே எல்லா நற்றுப் பிற பகுதிகளும் இங்குக்காட்டிய அவ்வவ்வீற்று வாய்பாடுகளிலும் அடக்கப்படு மென அறிக.

இத்தாலாசிரியர் நட நுல்மேற்றோனாக ஒருமொழியை எடுத்துப்பகாப்பதும் பகுபத மெனக் காணப்பெயர் தாமே இஃது "எழுத்தித் தனித்து" என்னுஞ் சூத்திரம் முதல் இதுவரையிலும் பகாப்பதம் பகுபத மெனப் பல தரம் சொல்லுதல், தனித்திவழிப்பாடு உபயோகித்தல் என்னும் உத்தி. இதன் குறி வழக்கம் மிக எடுத்து உரைத்தல் - தான் காணமாகக் குறித்து வழங்குவதைப் பலவிடங்களில் எடுத்துச் சொல்லுதல்.

நட, வா முதலிய கொற்கள் ஒசைவேறுபாட்டாற் கட்டப்பெயரு ஏணர்த்தும்போது எவ்வொருமையா மென்றும், மற்றை வினைப்பகுதி எல்லாம் பிறத்தற்கு ஈழலமாபத் தொழில்மத்திசுத்தை யுணர்த்தும் போது பகுதியா மென்றும் அறிக.

"நட வா முதலிய பகுதிகளே விசுதியோடு புணராமல் தனித்துநின்ற ஒசைவேறுபாட்டால் எவ்வொருமை வினைமுற்றும் நிற்குமென்பது, தொல் காப்பியபுரையாசிரியர் முதலியோரும் சிலர் மதம்; நடவாய் வாராய்முதலிய முன்னிலையெவ்வொருமை வினைமுற்றுச்சொற்கள்தாமே ஆய் என்னும் விசுதிசூன்றி நட வா முதலியனவாக நிற்குமென்பது, மற்றும்சிலர்மதம்; பிறம்மதத்தை மறுத்துத் தமது மதத்தை நிலைத்துநிற்கு அரவர பற்பல காரணமும் கூறுவர். இவ்விருவகைக் கொள்கைகளின் உண்மையான சித்தாந்தம் எதுவாகுமானாலும், உய்த்துநோக்குமிடத்து, நன்னூலாசிரியரது கருத்து முந்திக்கூறிய வகையையே தழுவிபுள்ளதென நன்குவினங்குகின்றது; மேல் "செய்யென் வினைவழி விப்பி தனிவரிற், செய்யிபென் னேவ லிணையி னீரேவல்" என்றும், "ஆவி யரழ விறுதி முன்னிலைவினை, யேவல் முன் வல்லினம்" என்றும், "எவலின் வருஉமெல்லா வீற்றவும்" என்றும் கூறுவன, இதற்குச் சிறந்த ஆதாரமாம்.]

இத்தெரிநிலைவினைப் பகுதிகள் விசுதிமுதலியவற்றோடு புணரும்போது தொழு - தொழுதான், உண் - உண்டான் எனச் சில இயல்பாத எல்லாம்

லும்; செல் - சேறல், கொள் - கோடல் என முதல் நீண்டும்; தா - தந்தான், வே - வெந்தான் எனத் தனி நெடில் குறுதியும் சா - செத்தான் என முதல் ஆகாரம் எகரமாகியும்; கொண் - கொணர்ந்தான் என முதலெழுத்துக்கு அயலெழுத்துக் குறுகி ரகர மெய் விரிந்தும்; விரவு - விராவினான் என நடுக் குறியல் நீண்டும்; முழுரு-முழுதினான் சூழ்கினான், விழு - விழுந்தான் வீழ்தான் என இயல்பும் விகாரமுமாக விநம்பித்தும்; வா - வருகின்றான், அலமா - அலமருகின்றான் என நெடில் குறுகி ஒருபிரமெய் விரிந்தும், கல்-கற்றான், கேள் - கேட்டான் என சுற்றமெய் வருமெய்யாகத் திரிந்தும்; செல்-சென்றான், கொள் - கொண்டான் என சுற்றமெய் வருமெழுத்திற்கு இனமாகத் திரிந்தும், இன்னும் இவ்வாறு பல விநா மடைத்தும் வரும். கா, சா, தா இவை - முறையே காத்தான். செத்தான், தந்தான், என்றும்; கல், கில், புல், சொல் இவை - கற்றான், கின்றான், புல்லினான், சொன்னான் என்றும் ஒரு தன்மையனவான பகுதிகள் பலவிதமாக விகாரப்படுதலால் அவை யெல்லாவற்றையும் தனித்தனி எடுத்து முடிபு சொல்லப் புகுத்தால் வரையறையில்லாமல் விரியு மாதலால். செய்யுள் வழக்கத்தையும் உலக வழக்கத்தையும் பார்த்துப் புணர்ச்சி விநாமும்செய்யுள் விகாரமும் கொண்டு அமைத்துக் கொள்க.

(க.)

[வெற்குச் சிறப்புவித்; பிறவினை.]

1. கூடவு. செய்யென் வினைவழி விப்பி, தனிவரின்
செய்யென் வினைவினை வினைவல்.

இ. எ. செய்யென் வினைவழி - செய்என்னும் வாய்பாட்டு முதனிலைகளின் பின். வி பி தனிவரின் - 'வி' விசுதியாவது 'பி' விசுதியாவது தனித்து வருமாயின், செய்யென் எவல் - செய் என்னும் எவலின் மேல் ஒரேவல். செய்யென் என்னும் வாய்பாட்டு எவல்லொருமையாம்; இணையின் - (செய், என் வினைவரின் பின் இங்கு விசுதிகள் தனனெடுப்பிற்செய்யும்) இணைத்து வருமாயின், எ. எவல் - செய்யென்னும் எவலின்மேல் சுரேவலாய்க் செய்விப்பி என்னும் வாய்பாட்டு எவல்லொருமையாம்; 'எ - று.' - இரண்டு + எவல் = சுரேவல்; எவலின்மேல் எவல் வக்க; இரு மடிபேவல்.

உ - ம். வருவி, ஈட்டி - வி. பி தனித்துவந்தன; ஒரேவல்.

ஈட்டிப்பி - பி, தன்னேடு இணைத்து வந்தது. } சுரேவல்,
வருவிப்பி - வி, பிற்செய்து இணைத்து வந்தது. }

'வி' விசுதி, தன்னேடு இணைத்து வராதது.

இவ்வினைமுற்றின் தன்மையை மேல் வினையிலிற் கூறுது இங்கே கூறியது, இவை பகுதி மத்தியமாய் நின்றலாலும், பகுதி இங்கு அதிகாரப் பட்டிருத்தலாலு மென்க.

இனி, உரைப்பதோடல் என்னும் உத்தியால், சிலபகுதிகள் கு, சு, டு, து, பு, று என்கிற விசுதிகளுள் ஒன்றைப் பெற்றும், சிலபகுதிகள் இடையிலுள்ள மெல்லொற்று வல்லொற்றாகத் திரிந்தும், தன்னொற்று இரட்டியும் பிறவினையாக வரு மெனக் கொள்க.

(உ - ம்.) (க) போ போக்கு, பாய்-பாய்ச்சு, உருள்-உருட்டு, (பிறவிகுதி நட-நடத்து, எழு - எழுப்பு, பயில்-பயிற்று) பெற்றன.

(உ) திருந்து-திருத்து, தோன்று-தோற்று—மெல்வலியாயின.

(ஈ) உருகு - உருக்கு, ஆடு - ஆட்டு—தன்ஒற்று இரட்டின.

இவ்வாறன்றி, சில வினைப்பகுதிகள் தன்வினை பிறவினைகட்குப்பொது வாம்; (உ -ம்) கரை, தேய், மறை, உடை, அலை, சேர், மடி முதலியன.

இத்தன்மையனவான பகுதிகள் இவ்விசை வேண்டாமல் கரைத்தான், தேய்த்தான்; கரைத்திலன், தேய்த்திலன்; கரைக்கின்றான், தேய்க்கின்றான்; கரைக்கின்றிலன், தேய்க்கின்றிலன்; கரைப்பான் தேய்ப்பான்; கரைக்கான், தேய்க்கான் எனப் பிறவினைப் பொருளைத் தரும்போது வல்லெழுத்துமிக் கும்; கரைத்தான், தேய்த்தான்; கரைத்திலன்; தேய்த்திலன்; கரைக்கின்றான் தேய்க்கின்றான்; கரைக்கின்றிலன்; தேய்க்கின்றிலன்; கரைவான் தேய்வான் கரையான், தேயவான் எனத் தன் வினைப்பொருளைத் தரும்போது வல்லெழுத்து மிகாமலும் வருமென்று அறிசு. இப்பகுதிகள் எதிர்காலவினைமுற் றில் பிறவினைப்பொருட்குப் பகரஇடைநிலையாயும், தன்வினைப்பொருட்கு வகர இடைநிலையாயும் ஏற்றுநிற்கும்.

(கக)

[வினைப்பகுதிக்குப்பறனடை.]

கருகூ. வினம்பிய பகுதி வேறு ஆதலும்—(எவல் வேறுதல்போல

(அ - ள்.) வினம்பிய பகுதி வேறு ஆதலும்—(எவல் வேறுதல்போல அதன் பின்னை) சொல்லப்பட்ட மற்றை வினைப்பகுதிகள் வேறுபடுதலும், விதியே - விதியேயாம்; (எ - று.)

ஈட முதலிய எவ்வொருமை முற்றுக்கள்-ஈட்டி, ஈட்டிப்பிடி என்று பிறவினையாக வேறுபடுதல்போல, ஈடத்தான் முதலிய மற்றை வினைமுற் றுக்களிலுள்ள ஈட முதலிய பகுதிகளும் - ஈட்டித்தான், ஈட்டிப்பிடித் தான் என்று பிறவினையாக வேறுபடும் என்பதாம்.

‘செய்யெனேவல் வினைப்பகர்ப்பதம்’ எனச் சீழ் இரண்டாகக் கூறி நிறுத்தியவர். அவைதான் முத்தியது பிறவினையாதற்கு விதியை முத்தின குத்திரத்திற் கூறி, பித்தினது பிறவினையாதற்கு அவ்விதியையே இச்சுக் திரத்தாற் பெறவைத்தா றெனக் கொள்க.

சீழ் “ஈடவாமடிசு” என்னுஞ் சூத்திரத்து உரையின் இறுதியிற் கூறிய பகுதிவிகாரப்படுதலை இச்சூத்திரத்துக்குப் பொருளாகக் கூறுவாரு முளர்; அவ்விகாரங்கள் பகுபதவுறுப்பாய்க் கொள்ளப்பட்ட மூன்று சத்தியுள்ளும் ஒன்பது விகாரத்துள்ளும் அமைத்துகிடத்தலால், அது பொருத்தது. (கஉ)

உ. விகுதி.

† கசு0. அன் ஆன் அன் ஆன் அர் ஆர் ப (ம்) மார்

அ ஆ கு டு து ளு என் ஏன் அல் அன்

அம் ஆம் எம் ஏம் ஓம் (ஒடு) உம் ஊர்.

கடதறஐ ஆய் இ (ம்) மின் இர் ஈர்
ஈயர் கட உம் என்பவும் பிறவும்.
வினையின் விசுதி பெயரினுஞ் சிலவே.

(இ - ள்.) அன்.....என்பவும் - அன் முதல் முப்பத்தேழாகச் சொல்லப்பட்டவைகளும், பிறவும்-(இவைபோல்வன) பிறவும்;—வினையின் விசுதி - தெரிநிலை வினையுமுற்றப் பகுபதங்களின்விசுதிகளாம்; பெயரினும் சில - பெயர்ப்பகுபதங்களிலும் (அவற்றுள்) சில விசுதிகளாம்; (எ - று.)

இரட்டிறமொழிதல் என்னும் உத்தியால் தன்மையொருமைக்கும் அஃகிணைப்படர்க்கையொருமைக்கும் பொதுவாக - ‘(நு து று)’ என்றும், முன்னிலையொருமைக்கும் முன்னிலையேவல்லொருமைக்கும் பொதுவாக - ‘(பு)’ என்றும், அன் என்னும் தன்மையொருமைவிசுதி தொன்றுதொட்டதன்றி இலக்கியங்களிற்கண்டமையின் எதிரதுபோலல்லா என்னும் உத்தியால் தழுவிக் கொண்டதாதலின் அதனை வலியுறுத்திப்பின்னும் ‘அன்’ என எடுத்துத் தும்; இன்னும் இவற்றுள் இரட்டிறமொழிதலால் அடங்குவன அடங்க அடங்காதன வாகிய பெயரெச்சம் வினையெச்சம் முதலியவற்றின் சுற்றில் நிற்பன வெல்லாம் விசுதி என்று கருதிக்கொள்ளுதற்கு ‘பிறவும்’ என்றும் கூறினார்; (எதிரது போற்றல் - முன்பு இல்லாததாய்ப் பின்பு வழங்கி வருமாயின் அதனைத் தழுவிக்கொள்ளுதல்.)

உம் ஊர் கடதற - உம் என்பது ஊர்த்த [ஏறிய] ககர டகர தகர தகர மெய்கள்; அவை - கும், டும், தும், றும் என்பன.

(உ - ம்.) அன். ஆன். —கடத்தன், நடத்தான்—ஆண்பாற்படர்க்கை.

அன், ஆன். —கடத்தன், நடத்தான்—பெண்பாற்படர்க்கை.

அன், ஆன். } கடத்தன், நடத்தான்.

ப, மா. } கடப்ப, நடமா } பலர்பாற்படர்க்கை.

அ, ஆ. } கடத்தன், நடவா—பலவிர்பாற்படர்க்கை.

து, நு. } உண்கு, உண்டு,

து, று. } கடத்து, சேறு.

அன், ஏன். } கடத்தனென், கடத்தேன்;

அல், ஆன். } கடப்பல், நடப்பன் }

—ஒருமைத் தன்மை

அம், ஆம். } கடப்பம், நடப்பாம்.

எம், ஏம். } கடப்பெம், நடப்பேம்

ஈம், } கடப்பீபாம்,

தும், டும். } உண்கும், உண்டும்.

தும், றும். } கடத்தும், சேறும் }

—பன்மைத் தன்மை

ஐ, ஆய், } கடக்கனை, நடந்தாய்,

ஓ. } சேறி [செல்வாய்]

மின், } கடமின்,

இர், ஈர் } கடந்தனர், கடந்தீர் }

ஈயர், க. } நிலீயர், நடக்க }

ய. } வாழிய.

உம். —கடக்கும் —செய்யுமென்முற்று.

இவையெல்லாம் தெரிநிலைவினையுமுற்றாக.

நீ, து, று விசுவிகன் ஒன்றன் பாலில் வருவதற்கு உதாரணம்:—
குறந்தாட்டு [குறகியதானியுடையது], நடந்தது, போயிற்று.

‘பிறவும்’ என்றதனால், மறும் அழேல் என ஆல் எல் முதலிய விசுவிக
களும் வரும். இவை - எதிர்மறையொருமையேவல்.

குறிப்புவினையுக்கள், குறிப்பாகக் காலங்காட்டுவன வாதலால்.
இந்த விசுவிகளுள்ளே தாமே காலங்காட்டும் விசுவிகளொழிந்தான், ஆன்;
அன் ஆன்; அர் ஆர்; அடு துறு; என், என், அம், ஆம், எம், எம், ஓம்;
ஐ ஆய் இ; இர் ஈர் என்னும் விசுவிகளோடு வருமெனக்கொள்க.

(உ - ம்.) கரியன், கரியான்; கரியன், கரியன்; கரியன், கரியன்; கரியன்,
யன்; குறந்தாட்டு, கரியது, குழையிற்று; கரியன், கரியன், கரியன், கரியன்,
யன், கரியன், கரியன், கரியன், கரியன், கரியன், கரியன், கரியன், கரியன்,
கரியன்.

‘பெயரினுஞ் சில’ என்றதனால், இவ்விசுவிகளுள் ஆன், ஆன், ஆன்,
ஆன், ஆர், ஆர், மார், து: ஆ, ஐ, இ என்பவைகளுடனே. மன், மான், கன்,
வை, தை, தை, பி, முன், அல், ன், ன், ர், ன், என்பனவும். பிறவும் (பெயர்
விசுவிகளாகும்).

(உ - ம்.) குழையன், வானத்தான்; குழையன், வானத்தான்; குழையன்,
வானத்தான், தேவியன்; யாத; குழையன்; கண்ணன், பொன்னன்; வட்டன்,
கோமான், கோக்கன், அலவ, எந்தை, எந்தை, எம்மி, எம்மின். தோன்றல்,
பிறன், பிறன், பிறா, அவ்.

தேர்நிலப்பெயரெச்சுவிசுவிக:—ஆ, உம் என்பன.

(உ - ம்.) நடந்த, நடக்கின், நடவாத; நடக்கும்.

குறிப்புப் பெயரெச்சு விசுவிக:—அ ஒன்றேயாம். (உ - ம்.) பெரிய.

‘உம்’ விசுவிக இடைநிலையை எற்காமல் தானே எதிர்காலங்காட்டுதலால்,
குறிப்புப் பெயரெச்சுத்திற்கு வாராது.

தேர்நில வினையெச்சு விசுவிக:—உ, இ, ம், பு, ஆ, ஈ, என; அ:
இன், ஆல், கால், கு, இய, இயர், வான், பான் பாக்கு, கடை, கண், வடி,
இடத்து: உம்: மல், மை, மே, என்பனவும், பிறவுமாம். இவற்றுள், இறுதி
யிற்கூறிய மல், மை, மே என்னும் விசுவிகள் எதிர்மறையில் வரும்.

(உ - ம்.) நடந்து, ஓடி, போய், உண்குடி, உண்ணு, உண்ணு, உண்ணு, உண்ணு
உண்ணு: உண்ணு, உண்ணு, உண்ணு, உண்ணு, உண்ணு, உண்ணு, உண்ணு,
யன், வருவான், உண்பான், உண்பாக்கு, செய்துக்கடை, செய்துக்கண், செய்து
வடி, செய்துவிடத்து: காண்டலும்: உண்ணுமல், உண்ணுமை, உண்ணுமே.

[‘உண்ட’ என்பதிற்போல அதன் எதிர்மறையாகிய ‘உண்ணு’ என்பதிலும் ‘அ’ - விசுவிகயெனக் கொள்ளப்படுதற்கு ஏற்ப, ‘உண்டு’ என்பதிற்போல அதன் எதிர்மறையாகிய ‘உண்ணு’ என்பதிலும் ‘உ’ - விசுவிகயெனக்கொள்க; இவ்வெதிர்மறைச் சொற்களில், த் - எழுத்துப்பேறு.]

தறிப்பு வினை யெச்சவிதந்தி:—அ: தி, து, ஆல், மல், கால், கடை, வழி, இடத்து என்பனவும், பிறவுமாம்.

(உ - ம்.) மெல்ல: அன்றி, அல்லது, அல்லால், அல்லாமல், அல்லாக் கால், அல்லாக்கடை, அல்லாவழி, அல்லாவிடத்து.

தொழிற்பெயர் விதந்தி:—தல், அல், அம், ஐ, கை, வை, கு, பு, உ, தி, சி, வி, உள், காடு, பாடு, அரவு, ஆனை, மை, து, ஆல், இல் என்பனவும், பிறவுமாம்.

(உ - ம்.) நடத்தல், ஆடல், வாட்டம், கொலை, நடக்கை, பார்வை, போக்கு, நடப்பு; வரவு, மறதி, உணர்ச்சி, கல்வி, விக்குற [விக்குதல்], சாக் காடு [சாதல்], கோட்டாடு [கொள்கை], தேற்றாவு [தேற்றதல்], வாரானை [வருதல்], நடவாமை, பாய்த்து [பாய்தல்], தறால் [தழுவுல்], எழில் [எழுதல்].

‘மை’ என்னு் தொழிற்பெயர் விருதி - நடத்தமை, நடக்கின்றமை என இறத்தகாலவிடைகிலே நிகழ்காலவிடைகிலேகளோடு கூடியும், ‘து’ என்னு் தொழிற்பெயர் விருதி - நடத்தது, நடக்கின்றது, நடப்பது என முக்கால விடை கிலைகளோடு கூடியும் வரும்.

இவையெல்லாம், விததிபெயர் தொழிற்பெயர்.

இனி, இவ்விருதிகளில் ஒன்று புணர்த்துகெட்டுப் பகுதிமாத்திரமாய் நிற்கும் தொழிற்பெயர்களும், விருதிபுணர்த்துகெடுப்போது பகுதிவிசாரப் பட்டுநிற்கும் தொழிற்பெயர்களும் உண்டு; அவை - முறையே முதனிலைத் தொழிற்பெயரென்றும், முதனிலைதிரிந்ததொழிற்பெயரென்றும் கூறப்படும்.

(உ - ம்.) அடி, அறி, உரை, கெடு—முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.

கோள், கேடு, இடைபிடி—முதனிலைதிரிந்ததொழிற்பெயர்.

பண்புப்பெயர் விதந்தி:—மை, ஐ, சி, பு, உ, கு, தி, து, அம், கர், பம் என்பனவும், பிறவுமாம்.

(உ - ம்.) கன்றை, தொல்லு, மாட்சி, மாண்பு, மழவு, கன்று, கன்றி, கன்று, நலம், கண்ணீர், திட்பம்.

இ, ஐ, அம் என்னும் மூன்று விருதிகளும் - வினைநதற்பொருளையும், செயப்படுபொருளையும், சருவிப்பொருளையும், உணர்த்தும். (வினைமுதற் பொருள் - கருத்தாப்பொருள்.)

(உ - ம்.) அலரி, பறவை. எச்சம் —வினைமுதற்பொருள்.

ஊருணி, தொடை, நீத்தம் —செயப்படுபொருள்.

மண்வெட்டி பார்வை, கோச்சம் —சருவிப்பொருள்.

அலர்வது அலரி [பூ], பறப்பது பறவை [பசுவி], எஞ்சுவது எச்சம் [சுந்தி]. எஞ்சுதல்-[சேஷித்தல்]: இவற்றில், வினைகளின் எழுவாயை பொருளாதல் காண்க. ஊராரால் நீருண்ணப்படுவது ஊருணி [குளம்], அதாமிக்கப்படுவது தொடை [மாலை], நீத்தப்படுவது நீத்தம் [வெள்ளம்]; இவற்றில்

வினைகளின் செயப்படுபொருளே பொருளாதல் காண்க. மண்ணெவெட்டு தற்குக் கருவியானது மண்வெட்டி; பார்ப்பதற்குக் கருவியானது பார்வை [கண்], நோக்குதற்குக் கருவியானது நோக்கம் [கண்]; இவற்றில் வினைகளின் கருவியே பொருளாதல் காண்க.

இம்மூவகைவினாக்களும் பகுதியோடு புணர்ந்து கெடுதலும் உண்டு.

(உ - ம்.) காய், தளிர், பூ, கனி, திரை, துரை, அலை என்பவைகளில், வினைமுதற் பொருளுணர்த்தும் வினா புணர்ந்துகெட்டது.

ஊண், பூண், கோள், உரி, துணி, மடி என்பவைகளில், செயப்படு பொருளுணர்த்தும் வினா புணர்ந்து கெட்டது.

நோக்குஎன்பதில், கருவிப்பொருளுணர்த்தும்வினா புணர்ந்துகெட்டது.

“வரிப்புனைபந்து” என்பதில் வரிந்து, என்பதன் வினையெச்சவினா யும், “கொள்வாரும் கள்வாரும் நேர்” என்பதில் நேர்வரி என்பதன் வினைமுற்று வினாவுக்கும் கெட்டுவந்தன; இவ்வாறு வேறு சில வினாக்களும் சிறுபான்மை கெட்டுவருதல் கண்டுகொள்க.

விடு, ஒழி என்ற வினாக்கள் - துணிவுப்பொருளை உணர்த்தும்.

(உ - ம்.) செய்துவிட்டான், விட்டுவிட்டான்.

கொள் என்ற வினா - நய்ச்செயலை உணர்த்தும்.

(உ - ம்.) அடித்துக்கொண்டான்.

படு, உண் வினாக்கள் - செயப்பட்டுவினைப்பொருளை உணர்த்தும்.

(உ - ம்.) கட்டப்பட்டான், கட்டுவிட்டான்.

மை என்ற வினா - நன்மைப்பொருளை உணர்த்தும்.

(உ - ம்.) பொன்மை, ஆண்ணை.

இரு, இடு, உய என்பன - தமக்கெனே சேவறுபொருளினின்று, பகுதிப்பொருள்வினாக்களாய் வரும்: இவற்றைத் துணைவினை யென்பர்.

(உ - ம்.) எழுந்திருக்கிறான், உரைத்திருக்கிறான், சொல்லுகின்றான்.

பலபொருள்முறைக்கும் வினாக்கள் வருமாறு:--

அ.—க. வினையெச்சவினா: செய்ய, மெல்ல.

உ. பெயரெச்சவினா: செய்த, பெரிய.

ங. பலவின்பாற்படர்க்கைவினா: வந்தன, கொடியன.

ச. வியங்கோள்வினா: எழுந்தருளா [= எழுந்தருள்க.]

அம்.—க. தன்மைப்பன்மைவினா: நடந்தனம், பெரியம்.

உ. தொழிற்பெயர்வினா: ஆட்டம்.

ங. பண்புப்பெயர்வினா: நலம்.

ச. வினைமுதற்பொருள்வினா: எச்சம்.

ஞ. செயப்படுபொருள்வினா: நீத்தம்.

சு. கருவிப்பொருள்வினா: நோக்கம்.

அல்.—க. தொழிற்பெயர்விகுதி: செயல்.

உ. தன்மையொருமைவிகுதி: நடப்பல் [நடப்பேன்.]

ங. உடன்பாட்டுவியங்கோள்விகுதி: எனல் [= என்க.]

ச. எதிர்மறையியங்கோள்விகுதி: கொளல் [= கொள்ளற்க.]

ஞ. எதிர்மறையேவல்விகுதி: உண்ணல் [= உண்ணாதே.]

ஈ. வினையுதற்பொருள்விகுதி: தோன்றல் [= மகன்]

அன்.—க. ஆண்பாற்படர்க்கைப் பெயர்விகுதி: அறிஞன்.

உ. வினையிகுதி: வந்தான்.

ங. தன்மையொருமைவிகுதி: செய்வன் [= செய்குவன்.]

ச. ஒன்றன்பாற்படர்க்கைப்பெயர்விகுதி: வலிபன், கடுவன்.

ஆ.—க. பலவிற்பாற்படர்க்கைவிகுதி: நடவா.

உ. வினையெச்சவிகுதி: செய்யா [= செய்து.]

ஆல்.—க. தொழிற்பெயர்விகுதி: ஓரால் [= ஒருவகல்]

உ. தெரிநிலைவினையெச்சவிகுதி: உண்டால்.

ங. குறிப்புவினையெச்சவிகுதி: அல்லால்.

ச. எதிர்மறையெவலொருமைவிகுதி: மரூல் [= மறுக்காதே.]

ஆன்.—க. ஆண்பாற்படர்க்கைப் பெயர்விகுதி: பெரியான்.

உ. வினையிகுதி: வந்தான்.

ங. ஒன்றன்பாற்படர்க்கைப்பெயர்விகுதி: கோட்டான்.

இ.—க. ஆண்பாற்படர்க்கைப்பெயர்விகுதி: வில்லி.

உ. பெண்பாற்படர்க்கைப்பெயர்விகுதி: பொன்னி.

ங. ஒன்றன்பாற்படர்க்கைப்பெயர்விகுதி: காந்தாலி, பலகணி.

ச. முன்னிலையொருமைவிகுதி: வருகி [வருவாய்.]

ஞ. வினையெச்சவிகுதி: ஆடி.

ஈ. வினையுதற்பொருள்விகுதி: அலரி.

எ. செயப்படுபொருள்விகுதி: ஊருணி.

அ. கருவிற்பொருள்விகுதி: மண்கொட்டி.

ஈ. எவலொருமைவிகுதி: காட்டுதி [= காட்டு.]

க. * வியங்கோள்விகுதி: காட்டி [= காட்டிக்.]

இ.—க. பலர்பாற்படர்க்கைப்பெயர்விகுதி: தேசனீர், மகனீர்.

உ. முன்னிலைப்பன்மைவிகுதி: நடத்தனீர்.

ங. ஏவற்பன்மைவிகுதி: வருதிர்.

*உ.—க. வினையெச்சவிகுதி: நடத்து.

உ. தொழிற்பெயர்விகுதி: வருவு.

உம்.—க. ஏவற்பன்மைவிகுதி: வாரும்

உ. படர்க்கைவினையுதற்பெயர்விகுதி: செய்யும்.

*காட்டி-இதாவதிலுள்ளியங்கோள் என்பது, சிந்தாமணிச்சிவஞர்க்கினியருரை.

௩. பெயரெச்சவிகுதி: நடக்கும் (முனிதன்.)
 ௪. வினையெச்சவிகுதி: செய்தனும் (போனான்.)
- ஐ.—க. முன்னிலையொருமைவிகுதி: செய்தனை.
 ௨. தொழிற்பெயர்விகுதி: விலை.
 ௩. பண்புப்பெயர்விகுதி: தொல்லை.
 ௪. வினைமுதற்பொருள்விகுதி: பருவை.
 ௫. செயப்படுபொருள்விகுதி: தொடை.
 ௬. கருவிப்பொருள்விகுதி: படை.
- கு.—க. பண்புப்பெயர்விகுதி: நன்கு.
 ௨. பிறவினைவிகுதி: போக்கு [= போகச்செய்.]
 ௩. தொழிற்பெயர் விகுதி: போக்கு [= போதல்.]
 ௪. தன்மையொருமைவிகுதி: உண்கு [= உண்பேன்.]
- ஐ.—க. தொழிற்பெயர்விகுதி: வருகை.
 ௨. முறைப்பெயர்விகுதி: தங்கை.
- இ.—க. பண்புப்பெயர்விகுதி: மாட்சி.
 ௨. தொழிற்பெயர்விகுதி: காட்சி.
- ஐ.—க. ஒன்றன்பாற்படர்க்கைவினைவிகுதி: கடத்து.
 ௨. ப்பெயர்விகுதி: கைத்து [= கைப்பொருள்.]
 ௩. பிறவினைவிகுதி: கடத்து.
 ௪. தொழிற்பெயர்விகுதி: பாய்த்து [= பாய்தல்.]
 ௫. தன்மையொருமைவிகுதி: வந்து [= வந்தேன்.]
 ௬. எதிர்மறைவினையெச்சவிகுதி: அல்லது.
- ஐ.—க. பண்புப்பெயர்விகுதி: நண்பு.
 ௨. தொழிற்பெயர்விகுதி: படிப்பு.
 ௩. வினையெச்சவிகுதி: செய்து [= செய்தல்.]
- ஐ.—க. பலர்பாற்படர்க்கைப்பெயர்விகுதி: குருமார், கன்னிமார்.
 ௨. பலர்பாற்படர்க்கைவினைமுற்றுவிகுதி: கொண்மார், கொள்வார்.
- ஐ.—க. பண்புப்பெயர்விகுதி: நன்மை.
 ௨. தொழிற்பெயர்விகுதி: செய்தமை.
 ௩. வினையெச்சவிகுதி: செய்யாமை: [= செய்யாமல்.]
 ௪. தன்மைப்பொருளுணர்த்தும்விகுதி: பெண்மை, பெண்மை.
- ஐ.—க. தொழிற்பெயர்விகுதி: கேள்வி.
 ௨. பிறவினைவிகுதி: செய்வி.
- ஐ.—க. ஒன்றன்பாற்படர்க்கைவினைமுற்றுவிகுதி: போயிற்று.
 ௨. பண்புப்பெயர்விகுதி: நன்று.
 ௩. தன்மையொருமைவிகுதி: சென்று [= போனேன்.]
 ௪. பிறவினைவிகுதி: பயிற்று.

ந . இடைநிலை.

[பெயர்ப்பகுபத இடைநிலை.]

‡ கசுக. இலக்கியம் கண்டதற் சிலக்கண மியம்பலின்
பகுதி விசுதி பகுத்திடை நின்றதை
வினைப்பெயரால்பெயர்க் கண்டநிலை யெனலே.

(இ - ள்.) இலக்கியம் கண்டு - (அறிவுடையோரால் நியமிக்கப்பட்ட) இலக்கியத்தைப் பார்த்து, அதற்கு - அவ்விலக்கியத்திற்கு, இலக்கணம் - (அவ்விலக்கியத்தின் அமைதியே) இலக்கணமாக, இயம்பலின் - சொல்ல வேண்டிதலால்,—பகுதி விசுதி பகுத்து - பகுதியையும் விசுதியையும் பிரித்து, இடை நின்றதை - நடுவில் எதேனும் நின்றால் அதனை, வினைப்பெயர் அல்பெயர்க்கு - வினையாலணையும் பெயரல்லாத பெயர்ப்பகுபதங்கட்கு, இடைநிலை எனல் - இடைநிலையென்று சொல்லுக; (எ - று.—இலக்கியம் - இலக்கியம், இலக்கணம் - லக்கணம்.

மேற்கூறப்படும் வினைப்பகுபத இடைநிலை காலங்காட்டிதல் போலப் பெயர்ப்பகுபத இடைநிலை காலங்காட்டாதாயினும் முதனிலை இறுதிநிலைகளாகிய பகுதிவிசுதிக்கட்கு இடையில் நின்றதால், 'இடைநிலை' எனப்பட்டது.

* சாரியை சந்தி விகாரங்களும் பகுதிவிசுதிகளின் இடையில் நிற்பன வாயினும், அவை மேல் எடுத்துக் கூறப்படுதலால், அவை ஒழிந்ததை 'இடைநின்றதை' என்றும், மேல் வினைக்குக்கூறும் இடைநிலை வினையாலணையும் பெயர்க்கும் அமைதலால் 'வினைப்பெயரால்பெயர்க்கு' என்றும், 'இப்பெயரிடைநிலை வரையறுக்கப்பட்டதன்று, ஆங்காங்கு வருவது உணர்ந்து உரைக்க' என்பார் 'எனல்' என்றும் கூறினார்.

(உ - ம்.) அறிஞன், கவிஞன், இளைஞன், பண்டஞன் ... நகர இடைநிலை.
இடைச்சி, வலைச்சி, புலைச்சி ... நகர இடைநிலை.
பொருநன், செய்குநன் ... நகர இடைநிலை.

இடைநிலை கூறுபவர்போல, இலக்கிய இலக்கணங்களின் தன்மையையும் இச்சுத்திரத்துள் விளக்கினார். (கசு.)

வினைப்பகுபத இடைநிலை - கூ.

[இறந்தகால இடைநிலை - ச.]

‡ கசுஉ. தடறவொற் றின்னே வயம்பால் மூவிடத்து

இறந்த காலத் தருந்தொழி விடைநிலை.

(இ - ள்.) தடற ஒற்று - தகர டகர தகர மெய்களும், இன் - இன் என்பதும்,—ஐம் பால் மூ இடத்து-ஐத்து பால்களிலும் மூன்று இடங்களி

* 'சந்திவகையானும் பொதுச்சாரியைவகையானும் முடியாவழி இவ்வாறு வருவன இடைநிலை யெனக் கொள்க' என்றது, பழையவுரை.

லும், இறந்தகாலம் - இறந்தகாலத்தை, தரும் - காட்டுகின்ற, தொழில் - வினைப்பகுபதங்களின், இடைநிலை - இடைநிலைகளாம்; (எ - று.)—ஐம்பால்-ஆண்பால் முதலியன, மூவிடம் - தன்மை முதலியன.

(உ - ம்.) கடந்தான், நடந்தான், நடந்தார், நடந்தது, நடந்தன: நடந்தேன், நடந்தேம், நடந்தாய், நடந்தீர்; உண்டான், சென்றான்; உறங்கினான்.

‘இன்’ இடைநிலை - ‘சொல்லியது’ எனக் கடைகுறைத்தும், ‘சொன்னது’ என முதல்குறைத்தும் வரும். (கடு)

[நிகழ்கால இடைநிலை - ந.]

‡ கசந. ஆகின்று கின்று கிறுமு விடத்தின்
ஐம்பால் நிகழ்பொழுது தாறவினை யிடாநிலை.

(இ - ன்.) ஆகின்று கின்று கிறு - இம் மூன்றும்,—மூ இடத்தின் ஐம்பால் - மூன்று இடங்களிலும் ஐந்து பால்களிலும், நிகழ் பொழுது - நிகழ்காலத்தை, அறை - காட்டுகின்ற, வினை - வினைப்பகுபதங்களின், இடைநிலை - இடைநிலைகளாம்; (எ - று.)—அறுதல் - சொல்லுதல். இங்கே குறித்தல்; வருஞ்சுத்திரத்தில் இசைத்தலென்பதும் அது; இது-இலக்கண.

(உ - ம்.) நடவாரின்றான், நடக்கின்றான், நடக்கிறன். (கக)

[எதிர்கால இடைநிலை - உ.]

‡ கசச. பவ்வ மூண்டத் தைம்மா லெதிர்பொழுது
இசைக்கனை யிடாநிலை யாநிலை சிலவன்.

(இ - ன்.) ப வ - பகரமெய்யும் ககரமெய்யும்,—மூ இடத்து ஐம்பால்-மூன்று இடங்களிலும் ஐந்து பால்களிலும், எதிர் பொழுது-எதிர்காலத்தை, இசை - காட்டுகின்ற, வினை - வினைப்பகுபதங்களின், இடைநிலை ஆம்-இடைநிலைகளாம்; இவை - இந்த மூன்றுகால இடைநிலைகளும்,—சில - சில வினைப்பகுபதங்கட்கு, இல - இல்லை [வாரா]; (எ - று.)

(உ - ம்.) கடப்பான், வருவான்.

‘இவைதல்வில’ என்றதனால், சில வினைப்பகுபதங்களில்விகுதியாவது பகுதிவிகாரப்பட்டாவது, வேறு இடைநிலையாவது காலங்காட்டுமென்பது பெறப்பட்டது; அவற்றை பின்வருஞ் சூத்திரத்திலும் அதன் உடையிலும் காண்க. (கஎ)

[காலங்காட்டும் விகுதி.]

‡ கசரு. தவ்வொ கெ வும்மை நிகழ் பல்லவும்
தவ்வொ டிறப்பு மெதிரவும் டவ்வொடு
கழிவும் கவ்வொ டெதிரவுப்பின் னேவல்
வியங்கோ ளிம்மா ரெதிரவும் பாந்தம்
செலவொடு வரவும் செய்யுநிகழ் பெதிரவும்
எதிர்ப்பறை மும்மையு மேற்கு மீங்கே.

(இ-ள்.) நவ்வொடு உகரம் உம்மை - நகரமெய்யோடுகூடிய உகரமும் உம்மும் [று, றம் என்னும் விசுவதிகள்], நிகழ்பு அல்லவும் - நிகழ்நாலம் ஒழிருந்த இறந்தகால எதிர்காலங்களையும்; தவ்வொடு - தகரமெய்யோடுகூடிய உகரமும் உம்மும் [து, தும் என்பன], இறப்பும் எதிர்வும் - இறந்தகாலத்தையும் எதிர்காலத்தையும்; டவ்வொடு - டகரமெய்யோடுகூடிய உகரமும் உம்மும் [டு, டும் என்பன], கழிவும் - இறந்தகாலத்தையும்; கவ்வொடு - ககரமெய்யோடுகூடிய உகரமும் உம்மும் [கு, கும் என்பன], எதிர்வும் - எதிர்காலத்தையும்; மின் - மின்விசுவதிகளும், எவல் - மறைய எவல் விசுவதிகளும், வியங்கோள் - வியங்கோள்விசுவதிகளும், இ - இகரவிசுவதிகளும், மார் - மார்விசுவதிகளும், எதிர்வும் - எதிர்காலத்தையும்; ப அந்தம் - பகரவிசுவதி, செவ்வொடு வரவும் - இறந்தகாலத்தையும் எதிர்காலத்தையும்; செய்யும் - செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுமுற்றின் விசுவதி, நிகழ்பு எதிர்வும் - நிகழ்காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும், எதிர்மறை - எதிர்மறை ஆகாரவிசுவதி, மும்மையும் - மூன்றுகாலங்களையும், ஏற்கும் - ஏற்றுவரும்: ஈய்து - (மேற்குத் திரத்தில்) “இவை சிலவில” என்றவைகளுள்; (எ - று.)

‘உகர உம்மை’ என்பதனைத் தவ்வொடு, டவ்வொடு, கவ்வொடு என்பவற்றோடும் கூட்டுக. ‘அந்தம்’ என்பதனை எல்லாவற்றிலும் ஒட்டிக்கொள்க.

அந்தம், ஈறு, விசுவதி என்பன - ஒருபொருட் சொற்கள். பார்த்தம் - ப + அந்தம்: பகரமாகிய விசுவதி; வடமொழிப்புணர்ச்சி, தீர்க்கச்சுதி.

இங்குக்காட்டிய விசுவதிகளுள் று து டு கு என்பவை - தன்மையொருமைக்கும், றும் தும் டும் கும் என்பவை - தன்மைப்பன்மைக்கும், மின் - எவற்பன்மைக்கும், எவல் - முன்னிலைக்கும், வியங்கோள் - ஐம்பால் மூவிடங்கட்கும், இ - முன்னிலையொருமைக்கும், மார் ப என்பவை - படர்க்கைப் பலர்பாலுக்கும், உம் - பலர்பாலொழிந்த கால்குபால்கட்கும், ஆ - படர்க்கைப் பலரின் பாலுக்கும் உரியனவாதல், மேல் வினையிப்பில் விளங்கும். ‘எவல்’ என்றதில், பகுதிமாதிரியாய் சிற்கின்ற எவலொருமைச் சொற்களும் அடங்கும்.

நவ்வொடுகரவுமீறும், தவ்வொடுகரவுமீறும், பார்த்தமும் இறந்தகாலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் ஏற்கும் எனத் தொகுத்துக்கூறாமல், இவ்வாறு வகுத்துக் கூறினர்: எளிதில் விளங்கவேண்டி யென்க.

இகரவிசுவதி தனித்து இயலாமையால் யாதாயினும் ஒர்மெய்யினை ஊர்த்து வருமென்பதும், அம்மெய் காலங்காட்டா தென்பதும், அம்மெய்காலங் காட்டின் இகரவிசுவதி காலங்காட்டா தென்பதும்; செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுப்பெயரெச்சமும் இடைநிலையின்றி ஈறு காலங்காட்டுவ தாயினும், அது எதிர்காலங்காட்டுமென மேல் வினையிவற்றிற் கூறுதலால், இங்கு ‘செய்யும்’ என்று எடுத்தோதியது முற்றென்பதும் பெறப்பட்டன.

(உ-ம்.) சென்று [சென்றேன்], சென்றும் [சென்றோம்]... இறப்பு. சேறு [செல்வேன்], சேறும் [செல்வோம்].. எதிர்வு.

வந்து	[வந்தேன்],	வந்தும்	[வந்தோம்]	...இறப்பு.
வருது	[வருவேன்],	வருதும்	[வருவோம்]	...எதிர்வு.
உண்டு	[உண்டேன்],	உண்டும்	[உண்டோம்]	...இறப்பு.
உண்து	[உண்பேன்],	உண்தும்	[உண்போம்]	...எதிர்வு.

உண்ணின்; உண்ணீர், உண்ணாயர், உண்ணாய், உண்
வாழ்க, வாழிய, வாழியர் } எதிர்வு.
சேறி [செல்வாய்]
உண்மார் [உண்பார்.]
உண்டி [உண்டார்], என்டி [என்றார்] ... செலவு.
உண்ப [உண்பார்], என்பி [என்பார்] ... வரவு.
உண்ணும் நிகழ்பு, எதிர்வு.
உண்ணு இறப்பு, நிகழ்பு, எதிர்வு.

சென்றி, செல்லாசின்றி என வருமாயின், இடைநிலை காலங்காட்
டிய இகரவீற்றனவாம்.

‘இவை சிலவில’ என்றவைகளுள்ளே. காலங்காட்டும் விசுதிகளை
மாத்திரம் சொல்லிக் காலங்காட்டும் பகுதிகளையும் பிறஇடைநிலைகளை
யும் சொல்லாமையால், ‘அவை நிறபான்மையன: வந்த இடங்கலிற்
கண்டுகொள்க’ என்றாயிற்று; அவை வருமாறு:—

தடுனு என்னும் மூன்று உயிர்மெய் பிறந்துச் சில பகுதிகள், தம்
ஒற்று இரட்டி இறந்தகாலம் காட்டும்.

(உ - ம்.) புக்கான், தொக்கான்; போட்டான், விட்டான்; உற்
றான், பெற்றான்.

யகரவொற்றிடைநிலை இறந்தகாலமும்: சூகிடீர்து சூகிரீர்து என்
னும் இரண்டு இடைநிலைகளும்: நிகழ்காலமும்: நகரவொற்றிடைநிலை
எதிர்காலமும் காட்டும்.

(உ-ம்.)போயது; உண்ணுசிடந்தான், உண்ணுவிருந்தான்; செய்கேன்.

இசின் என்பது இலந்தகால இடைநிலையாயும், மகரமெய்யும், மஃ
என்பதும் எதிர்கால இடைநிலைகளாயும் செய்யுளில் வரும்.

(உ - ம்.) என்றிகினோர்; என்மர், என்மனார்.

‘நங்கே’ என்ற மிகையால், காண்டும் [காண்போம்] என ‘மெ’
விசுதி எதிர்காலங்காட்டுதலையும், வருதி [வருகின்றாய்] என இகர
விசுதி நிகழ்காலங் காட்டுதலையும், பெயரெச்ச வினையெச்சங்களில்
இடைநிலையின்றி விசுதிகாலங்காட்டுதலையும் அமைத்துக்கொள்க.

“பகுதிவிசுதி”என்னுஞ் சூத்திரமும் முதல் இச்சூத்திரம் வரையி
லும் பகுபதங்களை மேலோர் முடித்தவாறுமுடித்துக்காட்டியது ‘முடிந்
துக்காட்டல்’ என்னும் உத்தி. முன்னேத்தமிழ்தூல்களில் இல்லாதவை
களை இவ்வாசிரியர் தாமே பகாப்பதம் பகுபத மென முன்னே நாட்டி

இச்சூத்திரம்வரையிலும் அவற்றிற்கு இலக்கணங்கூறி, சிறுத்தியது 'தாஸுட்டிநீகநுதுநிறுப்பு' என்னும் மதம். (தான் காட்டித் தனது சிறுப்பு - தானே ஒரு பொருளை எடுத்துத் தாபித்து அதனை இடங்கோ றும் நிலைசிறுத்துதல்.) (கஅ)

வடமொழி ஆக்கம்.

[ஆரியமொழி தமிழில் வருதல்.]

† கசகா, இடையில் நான்கு மீற்றி விரண்டும்

அல்லா வச்சை வருக்க முதலீறு

யவ்வாதி நான்மை எவ்வாது மையம்

பொதுவெழுத் தொழிந்த நாலேழுந் திரியும். *

(இ-ள்.) இடையில் நான்கும்-(ஆரியமொழியுள் அச் என்று வழங்குகின்ற உயிர் பதினாறு) நடுவிலுள்ள ஐக்கிரகம் எனும்) நாலைழுத்துக்களும், சுற்றில்-சுடையிலுள்ள, இரண்டாம்-(சூட்சு என்னும்) இரண்டேழுத்துக்களும், அல்லா-ஃங்கலாகிய, அச்சு-(அஞ்ஜிக உருவமுள்ள ஒன்று என்பது) உயிர்களும், ஐ வருக்கம்-(ஹஸ் என்று வழங்கும் மெய் முப்பத்தேழுந் க ச ட த ப என்னும்) ஐந்து வருக்கங்களினிடைய, முதல்-முதலிலுள்ள (க ச ட த ப என்னும்) ஐந்தும், சுறுசுடையிலுள்ள (க ரு ண ம என்னும்) ஐந்தும், ய ஆகி நான்மை-யரல வ என்னும் என்னும், ன-ளகரமும், ஆதும்-ஆகிய, ஐ ஐ எழுத்து-இருபத்தைத்து எழுத்துக்களும், பொது-(ஆரியத்திற்கும் தமிழிற்கும்) பொதுவெழுத்துக்களாம்; ஒழிந்த-அவை யொழிந்த, காலேழும்-இருபத்தெட்டு எழுத்துக்களும், திரியும்-(ஆரியத்திற்குச் சிறப்பெழுத்துக்களாய்த் தமிழில் தமக்கு ஏற்ற பொதுவெழுத்துக்களாகத்) திரிந்துவரும்; (எ -று.)

மேல் 'எழாமுயிர்' என விதந்து கூறுவராதலால், 'இடையில் காண்கு' என விதவாது கூறினார். மூன்று பொதுவெழுத்து எனவே, 'நாலேழ்' சிறப்பெழுத்து என்பது பெறப்பட்டது. சிறப்பெழுத்துத் திரியுமெனவே, பொதுவெழுத்து இயல்பாயும் தமக்கு ஏற்ற விகாரமாயும் வருமென்றதாயிற்று.

ஆரியபாஷையுள் உயிரோழுத்துப் பதினானவன்:— சு சூ ஊ ரா
உ ஹ ஐ க்ரீ ளா ளு வந வெ ஓ டிளா சும சு'.

இவற்றுள், 1333 நாடாண்டு 333 என்னும் ஆறாம்-ஆரியத்திற் குச்சிறப்பெழுத்துக்கள்; அ ஆ இ ஈ உ ங எ ஓ ஒ ஞ என்னும் மற் றைப்பத்தும்-ஆரியத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொதுவெழுத்துக்கள். (தமிழி லுள்ள எகர ஒகர வயிர்கள் வடமொழியில் இல்லை)

* இங்குக் கூறிய வடமொழி யெழுத்துக்களின் தொகை வடமொழி யிலக்கணதூலாராள் ஒருசாரார் கொண்கையைத் தழுவிய தென்றும், பிரசித்தமாக வழங்குகின்ற பாணிபீவியாகரணத்துக்கு ஒத்த தென்றென்றும் ஆறிக.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முன்னே “திரியும்” என்ற சிறப்பெழுத்துக்களுள், ஏழ் - ஆம் உயிர் - ஏழாமுயிரானது [ஐ], இய்யும் இருவும் - இகரீமாகவும் இருவாகவும்; ஐ வருக்கத்து - ஐத்து வர்க்கங்களிலும், இடையில் மூன்றும் - ஈடுகின்ற மும்மூன்று எழுத்துக்களும், அவ் அவ் முதலும் - அந்தந்த வருக்கத்தின் முதலெழுத்துக்களாகவும்; எட்டு - எட்டாவது மெய் [ஐ], யவ்வும் - (சகரமாகத் திரிதல் மாதிரிமே யன்றி) யகரமாகவும்; மூப்பது -

முப்பதாம்மெய் [ஸ்], ச யவும்-(மொழிமுதலியறுதிகளில்) சகரமாகவும்குறியில் சகரமாகவும்கரமாகவும்; மேல்ஒன்று - முப்பத்தொன்றாம் மெய் [ஷ] ச டவும்-(முதலில்) சகரமாகவும் (இடைகடைகளில்) டகரமாகவும்; இரண்டு-முப்பத்திரண்டாம்மெய் [ஸ்], ச டவும்-(முதலில்) சகரமாகவும் (இடையில்) சகரமாகவும் டகரமாகவும்; மூன்று-முப்பத்துமூன்றாம்மெய் [ஸ்], ச டவும்-(முதலில்) ஏறியின்றையிராகவும் (இடையில்) சகரமாகவும்; ஐந்து - முப்பத்தைந்தாம்மெய் [ஸ்], இரகவும் - இரண்டு ககரமாகவும்; ஆசறு - (பொதுவெழுத்துக்களிலே) மொழியிறுதி ஆகாரமானது, ஐயும்-ஐகாரமாகவும்; ஈசறு-மொழியிறுதி ஈகாரமானது; இகரமும்-இகரமாகவும், (திரியும்); (எ - று.)

‘மூன்றே அகவும்’ என்றதில் அ என்றது; மற்றையிர்கட்கும் உபலட்சணம். (உ-ம்.) ஐ இ—ஐ ஈ ஐ—இ டபம் ஏறாம் உயிர்-இ, இரு

இரு—வூத்தி - விரூத்தம் } எனத் திரிந்தது.

வ க—கவ	ககம் (உகிர்)	
ம நா ம	காகம் (பாம்பு)	
வ கெவ	மேகம்.	
உ ச—உவி	சலி (ஒளி.)	ஐந்து வருக்கத்தி
ஐ விஜய	விசயம்.	ஐம் இடைசின்ற
ஸ் ஸபிதி	சமதி.	மும்மூன்று எழுத்
ஓ ட—வீ	டம்.	
உ ஜல	சடம்.	துக்களும்-அங்ஙவ்
ஐ மகி	கடம். (மறைவானது)	வருக்கத்தின் முது
ய த—ஸ் கு	தலம்.	வெழுத்தாகத் திரி
டி தி	தினம்.	
ய யரா	தரை.	
வ ப—பய	பலம் (பயன்.)	
வ வய	பலம் (வலிமை)	
ல லா	பலம்.	
ஐ ய—ஐஜகி	யமசக. [மொழிமுதல்.]	பகரமாகத்
வகஜ	பகரயம். [மொழிமுதல்.]	திரிந்தது.
ஸ ச—ஸகர	கல. [ஸ - சகரமாகவும்;	
சுரா	ஆசை. [மொழியிறுதி.]	யகரமாகவும் திரிக்
வாஸ	பாசம்	தது.
ய—பெஸ	தேயம்	[மொழியிடை.]
ஷச—ஷண்டி	...சண்முகன் [மொழிமுதல்]	டகரமாகவும் திரிக்
ட—விஷய	...விடயம்.	[மொழியிடை.]
வாஷா	...பாடை.	[கடை.]

ஸ ச—ஸஹ ... சபை. [மொழிமுதல்.] } ஸ - சகரமாகவும்.
 வாஸ ... வாகம் } [மொழியிடை.] } தகரமாகவும் திரிந்
 த ஹாஸ ... மாதம். } தது.

ஹ உயிர்—ஹரி ஹார ... அரிஜரம், } [மொழிமுதல்:] } ஹ உயிராக
 ஹரி உ ... இமம், ஓமம் } வும், தகரமாக
 க—ஹொஹ ... மோகம். [மொழியிடை.] } வும் திரிந்தது.

க்ஷ க்க—வக்ஷஸி ... பக்ஷம். இரண்டு தகரமாகத் திரிந்தது,

சூ ஐ—ஐரஹ ... மாலே சூகரவீறு சூகரமாகத் திரிந்தது.

ஸா இ—வாஸீ ... புரி சூகரவீறு இகரமாகத் திரிந்தது.

ஆவீர்வையியும் ஐவீற்றையும் இறுதியிற் கூறியது, அவை பொதுவெழுத்தாதல் தோன்ற வென்க.

பயின்று வருவனவற்றிற்குத் திரிபுகூறி, மற்றவை வந்தவிடத்திற்காண்கவென்பார், 'இகரமுமாகும்' எனப் பயனிலைகொடுத்து முடியாமல் 'இகரமும்' என அபாயநிலையாக முடித்தார். (அவாயநிலையாவது - ஒருசொல் மற்றொரு சொல்லை வேண்டி நிற்பது.)

அதனால் க்ஷகரம் - இரு தகர மாதலையன்றி, ஸ்ணம் - க்ஷணம், க்ஷமா-கமை, க்ஷீரம்-கீரம். ஸ்ரூதரம்-சூத்திரம் என ஒரு தகரமாகவும்; கடா, ஸம்-கடாட்சம், மிகா-கி-நிஷாட்சி என டகர தகரமாகவும்; பி-கூடா-பிதிசை என இரு தகரமாகவும்; உ-கூடம் - ஓமம் என ஒரு தகரமாகவும் திரிந்து வருதல்முதலியன கொள்க. (உ0)

[வடமொழி விகாரம்]

† கசு அ லவ்விற் கம் முத லாமுக் கநிலும்
 லவ்விற் கிம்முத லிரண்டும் யவ்விற்கு
 இய்யு மொழிமுத லாசு முன் வருமே.

(இ - ள்.) (ஆரியமொழி தனிநிலை வரும்பொழுது.—யவ்விற்கு - ரகரத்தை முதலிலேயுடைய மொழிக்கு. அ முதல் ஆம் முக்குறினும்-அ இ உ என்னும் மூன்று குற்றெழுத்துக்களிலொன்றும்,—யவ்விற்கு-லகரத்தை முதலிலேயுடைய மொழிக்கு, இ முதல் இரண்டும்-இ உ என்னும் இரண்டிலொன்றும்,—யவ்விற்கு-யகரத்தை முதலிலேயுடைய மொழிக்கு-இய்யும்-இகரமும்,—மொழிமுதல் ஆகி-மொழிக்கு முதலாகி, முன்வரும்; (அம்மூன்றெழுத்துக்களுக்கு) முன்னே வரும்; (எ-று.) - முன்-காலமுன்.

(உ-ம்.) ரவ் கம்-அரவ் கம், ரத் தம்-அரதனம்; ராமன்-இராமன், ரவி-இரவி; ரோமம்-உரோமம், ரோஹிணி-உரோகிணி எனவும்; லாபம்-இலாபம், லக்ஷணம்-இலக்கணம், லோபம்-உலோபம், லோகம் - உலோகம் எனவும்; யமன்-இயமன், யக்ஷன்-இயக்கன் எனவும் வரும்.

இனி, சிறுபான்மை, யுத்தம்-உயுத்தம், யோகம்-உயோகம் என யகரத்துக்கு முன் உகரம் வருதலும், டம்பம்-இடம்பம் என டகரத்துக்கு முன் இகரம் வருதலும் உண்டு. (உக)

‡ கசக. இணந்தியல் காலையரலக் கிகரமும்

மவ்வக் குகரமும் நகரக் ககரமும்

பிசைவரும் ரவ்வழி புவ்வு மாம்பிற.

(இ - ள்.) இணந்துஇயல் காலை-(ஆரியமொழியுள் இரண்டெழுத்து)இணந்து(ஒரெழுத்தைப்போல)உடக்கும்போது,—ய ர லக்கு-(பின் நின்ற)யகரகர லகரங்கட்கு,இகரமும்—;—ம வக்கு-மகரவகரங்கட்கு, உகரமும்—;—நகரக்கு-நகரத்திற்கு அகரமும்—, -பிசை-முன்னேவரும்—;ர வழி-இணந்துமுன்னின்ற) ரகரத்திற்குப் பின், உவ்வும்ஆம்-உகர மும்வரும்; (எ-று).—இணந்துவருநிலை, ஸம்புத்தாஹ மென்பர்.

(உ-ம்.) கரவ்யம் - .. காரியம்

வச்சம் - .. வச்சிரம்

சுச்சம் - .. சுச்சிலம்

பத்தம் - .. பதுமம்

பசுவம் - .. பசுவம்

ரத்கம் - .. அரதநம்—நகரக்கு அகரம்.

அர்த்தம் - .. அர்த்தம்—ரவ்வழி உ.

} ய ர ல க் கு இகரம்.

} மவ் வக்கு உகரம்.

‘பிற’ என்றதனால், ரத்கம் - இரத்தினம், சச்சம்-சச்சுரம், வாக் - வாக்கு, விராட் - விராட்டி, வத் - சத்து இவை முதலாகிய தோன்ற லும். சத்தி-சத்தி, காஹம்-காஹியம், பர்வதம்-பருப்பதம், ஸ்வயம்பூ-சுயம்பூ, ஸ்வயம்வரம்-சுயம்வரம், சமமரம், உத்பலம் உற்பலம், திரம் - தினம், பாபம்-பாவம், கல்பகம்-கற்பகம், ஸ்வேஹம்-சுவோகம், சம்ப சம்-சனாபகம், அக்ஷி-அங்கி, பங்கி-பங்கி, அல்தரம்-அதீதரம், குர்ணம்-கூர்ணம், க்ருட்டணன்-கூட்டணன், கர்ணன்-கர்ணன், பல்லம்-பற்பம், அமெளளகிரிணி-அக்ஷுரோணி, சர்மம் - கன்மம் இவைமுதலாகிய திரித லும்; ஸ்வாலம்-சூலம், ஜ்ஞாகம் - ஜ்ஞானம், ஜ்யோதி-சோதி, ஸமரம் - சமர், அமர், சமம் இவை முதலாகிய கெடுத்தலும் கொள்க. (உஉ)

[தமிழிற் சிறப்பெழுத்தும், பொதுவேழுத்தும்.]

‡ கடு. ற ன ற எ ஒவ்வ முயிர்மெய் யுயிரளபு

அல்லாச் சார்புத் தமிழ்பிற பொதுவே.

(இ - ள்.) முதலும் சார்புமாகிய தமிழெழுத்துகாற்பதில்,—ற ன ற மு எ ஒவ்வும்-இவ்வையது முதலெழுத்துக்களும். உயிர்மெய் உயிரளபு அல்லாசார்பும்-உயிர்மெய்யும் உயிரளபெடையுமல்லாத சார்பெழுத்து எட்டும், தமிழ்தமிழுக்கே (சிறப்பெழுத்துக்களாய்), பிற ஒழிக்க இரு பத்தேழு எழுத்துக்களும். பொது-(தமிழுக்கும் ஆரியத்துக்கும்)பொது வெழுத்துக்களாம்; (எ-று).—எகர ஒகரங்கள் பிராகிருதபாஷைக்கும் உரியனவாதலால், மெய்யை முற்கூறினார். (உஉ)

ப த வியல் முற்றிற்று.

ந. உயிரீற்றுப்புணரியல்.

உயிரொழுத்துக்களை இறுதியிலுடைய நிலைமொழிகளோடு உயிர்முதலும் மெய்ம்முதலுமாகிய வருமொழிகள் புணரும் விதத்தைச் சொல்லும் இயல்.

[புணர்ச்சி இன்ன தென்பது.]

† கருக. மெய்யுயிர் முதலீ றுமிரு பதங்களும்

தன்னொடும் பிறிதொடு மல்வழி வேற்றுமைப்

பொருளிற் பொருந்துழி நிலைவரு மொழிகள்

இயல்பொடு விகாத்திணைவது புணர்ப்பு.

(இ-ள்.) மெய் உயிர்-மெய்யையும் உயிரையும், முதல் ஈறு ஆம்-முதலும் இறுதியுமாகவுடைய, இருபதங்களும்-(பகாப்பதம் பகுபதம் என்ற இரண்டு பதங்களும், தன்னொடும் பிறிதொடும் தன்னொடு தானும் பிறிதொடு பிறிதுமாய், அல்வழி வேற்றுமைப்பொருளின்-அல்வழிப்பொருளினாலாவது வேற்றுமைப்பொருளினாலாவது, பொருந்து உழி-பொருந்து மிடத்து,—நிலை வரு மொழிகள் - நிலைமொழியும் வருமொழியும், இயல்பொடு விகாத்து இயல்பாகவாயினும் விகாரமாகவாயினும், இணைவது-பொருத்துவது,—புணர்ப்பு - (முன்சொல்லப்பட்ட) புணர்ச்சியாம்.

உயிரீற்றின்முன் உயிர்முதல்மொழிபுணர்தல், உயிரீற்றின்முன்மெய்ம்முதல்மொழி புணர்தல், மெய்யீற்றின் முன் உயிர்முதல்மொழி புணர்தல், மெய்யீற்றின் முன் மெய்ம்முதல்மொழி புணர்தல் எனப் புணர்ச்சி நான்குவகையாம்.

(உ-ம்.) மெய்ம்முதலுயிரீறு-மணி.

மணி + அழகு உயிர்முன் உயிர்.

உயிர்முதலுயிரீறு - அது.

சிலம் + வலிது-மெய்ம்முன்மெய்.

உயிர்முதல் மெய்யீறு-அவன்

மணி + பெரிது-உயிர் முன் மெய்.

மெய்ம்முதல் மெய்யீறு-கல்.

சிலம் + அழகிது-மெய்ம்முன் உயிர்.

தன்னொடு தான் பொருந்துதலாவது-பகுபதத்தோடு பகுபதமும், பகாப்பதத்தோடுபகாப்பதமும்புணர்தல், பிறிதொடுபிறிதுபொருந்துதலாவது - பகுபதத்தோடு பகாப்பதமும் பகாப்பதத்தோடு பகுபதமும் புணர்தல்.

(உ-ம்.) அவன் + வந்தான்—பகுபதத்தோடு பகுபதம்.

பொன் + கலம் —பகாப்பதத்தோடு பகாப்பதம்.

பொன்னன் + கை —பகுபதத்தோடு பகாப்பதம்.

சினி + அழகிது —பகாப்பதத்தோடு பகுபதம்.

‘உயிர்மெய்முதலீறும்’ என்றும், வேற்றுமையல்வழி என்றுங்கூறினால், உயிர்மெய்யென்னும் ஒரொழுத்தென்றும் வேற்றுமையல்லாதவழியென்றும் பொருள்பட்டு மயங்கவைத்த வென்னும் குற்றத்துக்கு இடமாமாதலால், அங்ஙனங்கூறுது, ‘மெய்யுயிர்’ என்றும், ‘அல்வழிவேற்றுமை’ என்றும் மாற்றிக்கூறினார்.

(க)

பொருட்புணர்ச்சி.

[வேற்றுமை: அல்வழி.]

‡ கருஉ. வேற்றுமை யைமுத லாறு மல்வழி
தொழில்பண் புவமை யும்மை யன்மொழி
எழுவாய் விளிய ரெச்சமுற் றுடையி
* தழுவு தொடரநிக் கெனவி ரேழு.

(இ - ள்.) வேற்றுமை-வேற்றுமைப் புணர்ச்சியாவது,—ஐ முதல் ஆறு ஆம்-ஐ ஆல் கு இன் அது கண் என்கின்ற ஆறு உருபுகளும் (இடையில் மறைத்தாயினும் வெளிப்பட்டாயினும் வரப் பதங்கள்) பொருத்தும் தொடர்ச்சியாம்; அல்வழி-அல்வழிப் புணர்ச்சியாவது,—தொழில்-வினைத் தொகையும், பண்பு-பண்புத்தொகையும், உவமை-உவமைத்தொகையும், உம்மை-உம்மைத்தொகையும், அன்மொழி-அன்மொழித் தொகையும், எழுவாய்-எழுவாய்த்தொடரும், விளி-விளித்தொடரும், (சர்) ஏச்சம்-பெயரெச்சத் தொடரும் வினையெச்சத்தொடரும், (சர்) முற்ற-தெரிநிலை வினையுற்றுத் தொடரும் குறிப்புவினையுற்றுத் தொடரும், இடை-இடைச்சொல் தொடரும், உரி-உரிச்சொல்தொடரும். அந்கு-அந்குத்தொடரும், என-என்று, சர் ஏழ்-பதினென்காம்; தழுவு தொடர்-இவைவயெல்லாம்) தழுவுத் தொடர்களாம்; (எ - று.)—அல்வழி-வேற்றுமையல்லாத வழி.

‘சர்’ என்பதை ‘முற்ற’ என்பதிலேயும் கூட்டிக்.

ஐ முதலிய ஆறுவேற்றுமையுருபுகள் இடையில் மறைத்து நீர்க் நிலை மொழி வருமொழியோடு புணர்வது-வேற்றுமைத் தொகைநிலை யென்றும், அவ்வுருபுகள் வெளிப்பட்டு நீர்க்ப் புணர்வது-வேற்றுமைத் தொகைநிலை [விரி]யென்றும் கூறப்படும். அல்வழியில் வினைத்தொகை முதலிய ஐத்தும், தொகைநிலைகள்; மற்றவை என்பதும். தொகைநிலைகள். இவற்றின்மூலக் கணத்தையெல்லாம், மேற் பொதுவியலில் கூட-ஆஞ் சூத்திரமுதல் கசு-சூத் திரங்களில் விவரமாகக் காணலாம்.

[வேற்றுமைப்புணர்ச்சி.]

தொகை.	(உ - ம்.)	வி :
நீர்குடித்தான்	[அ]	நீரைக்குடித்தான். (உ)
கல் எறித்தான்	[ஆல்]	கல்லால் எறித்தான். (ஊ)
மன்னன் மகன்	[கு]	மன்னனுக்கு மகன். (ச)
மலை வீழ்ருவி	[இன்]	மலையின் வீழ்ருவி. (நி)
பொன்னன் கை	[அது]	பொன்னனது கை. (கூ)
வீடு புகுத்தான்	[கண்]	வீட்டின்கண் புகுத்தான். (எ)

*‘தொழில் பண்பு உவமை உம்மை அன்மொழி எழுவாய் விளியரெச்சம் முற்று இடை உரி தழுவு தொடர்’ என்பதற்கு-வினைத்தொகை முதலிய பதினமூன்றும்(தமக்கு ஏற்கும் பெயர் வினைகளோடு) தொடரும் தொடர்ச்சியென்று உரைத்தல், நேர்.

[அவ்வழிப்புணர்ச்சி]

- க. வினைத்தொகை ...கொல்யாணை [கொன்ற யாணை, கொல்
கின்ற யாணை, கொல்லும் யாணை.]
உ. பண்புத்தொகை ...கருங்குதிரை [கருமையாகிய குதிரை-]
இருபெயரொட்டிப் } பணைமரம் [பணையாகிய மரம்.]
பண்புத்தொகை }
ங. உவமைத்தொகை ...மதி முகம் [மதி போன்ற முகம்.]
ச. உம்மைத்தொகை ...கபிலபரணர் [கபிலனும் பரணனும்.]
ரு. அன்மொழித்தொகை—கருங்குழல் [கருமையாகிய கூந்தலை
யுடையவள்] (வந்தான்.)

தொகைகளைத்
தொடர் - கு.

- சு. எழுவாய்த்தொடர் ...பொன்னன் வந்தான்.
எ. விளித்தொடர் ...பொன்னு! வா.
அ. பெயரெச்சத்தொடர் ...வந்த மன்னன், பெரிய மன்னன்
க. வினையெச்சத்தொடர் ...வந்துபோனான், மெல்லப்போனான்
கௌ. தெரிநிலைவினைமுற்றுத்தொடர் ...வந்தான் பொன்னன்.
கக. குறிப்புவினைமுற்றுத்தொடர் ...குழையன் கொற்றன்.
கஉ. இடைச்சொல்தொடர் ...மற்றொன்று.
கங. உரிச்சொல்தொடர் ...நனிபேதை.
கச. அடிக்குத்தொடர் ...பாம்பு பாம்பு.

தொகைகளைத்
தொடர் - சு.

இவை தழுவுதொடர் எனவே, அவ்விருவழியிலும் தழாத்தொடரும் சில உள் என்றாயிற்று. 'நீர்க்குடம்' என்பது - நீரையுடைய குடம் என விரிதலால், நீர் என்பது உடைய என்பதைத் தழுவிச் குடம் என்பதைப் பொருளால் தழுவாமல் தொடர்ந்ததனால், இது-தழாத்தொடராகிய வேற்றுமைத்தொகை; [இவ்வாறு தொக்கு வருவது, உடும் பானும் உடந்தோடிக் தொகை எனப்படும்; உருபும்பொருளுமுடன்தொக்க தொகை யெனினும் ஒக்கும்.] 'மரத்தைச் சாத்தன் வெட்டினான்' என்பதில் மரத்தை என்பது வெட்டினான் என்பதைத் தழுவிச் சாத்தன் என்பதைப் பொருளால்தழுவாமல் தொடர்ந்ததனால், இது - தழாத்தொடராகிய வேற்றுமைவிரி. "சுரையாழ அம்மி மிதப்ப" என்பது சுரையிதப்ப அம்மி ஆழ எனக் கூட்டப்படுதலால், சுரை என்பது ஆழ என்பதையும் அம்மி என்பதுமிதப்ப என்பதையும் பொருளால் தழுவாமல் தொடர்ந்தன. இவை-தழாத்தொடராகிய அவ்வழிப்புணர்ச்சி. தழாத்தொடராவது-நிலைமொழியானது ஒருமொழியோடு பொருட்பொருத்தமுறத் தழுவாத தொடர். பொருட்பொருத்தமுறத்தழுவியதொடர் - தழுவுதொடர்.

உருபும் பயனு முடன் தொக்க தொகை.

- இரண்டாம் வேற்றுமை. நீர்க்குடம் [நீரையுடைய குடம்.]
மூன்றாம் வேற்றுமை. பொற்குடம். [பொன்னுடையகுடம்]
நான்காம் வேற்றுமை. நோய்மருந்து [நோய்க்குத்தரும் மருந்து]

ஐந்தாம் வேற்றுமை. மலையருவி [மலையினின்றாவியும் அருவி.]
ஆறாம் வேற்றுமை. ———— (வந்தவழிக் கண்டு கொள்க.) *
ஏழாம் வேற்றுமை. காட்டுப்புவி [காட்டில் உள்ள புவி.]

எட்டு வேற்றுமைகளுள் முதல் வேற்றுமைக்கும் எட்டாம் வேற்றுமைக்கும் பெயரும் பெயரின் விகாரமுமே யன்றித் தமக்கென வேறு உருபு இல்லாமையால், அவ்விரண்டையும் 'எழுவாய்', 'விளி' என்று அவ்வழியிற் சேர்த்து, அவை ஒழிந்த ஆறையுமே வேற்றுமையென்றார். அடிக்கும் தழுவுதொடராயினும், ஒருசொல்லே அடிக்கிவருதலால் மற்றையவைபோலத் தழுவுதொடரன் நென்பதை அறிவித்தற்கு, அதனை இறுதியில் வைத்தார். (உ)

எழுத்துப்புணர்ச்சி.

[இயல்பு புணர்ச்சி.]

† கருங். விகார மனைத்தும் மேவல் தியல்பே.

(இ - ள்.) விகாரம் அனைத்தும் - (வருஞ் சூத்திரத்திற் சொல்லப்படும்) விகாரவகை முழுவதையும்; மேவலது - அநையாதது; — இயல்பு - இயல்பு புணர்ச்சியாம்; (எ - று)

(உ - ம்.) மனை + பெரிது = மணிபெரிது. புகழ் + அழகு = புகழ்அழகு. (உ)

[விகாரப் புணர்ச்சி.]

‡ கருசு. தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் விகாரம்

முன்றும் மொழிமு விடத்து மாறும்.

(இ - ள்.) தோன்றல் - (எழுந்தாவது சாரியையாவது) தோன்றுதலும், திரிதல் - (ஒர் எழுத்து மற்றோர் எழுந்தாக) வேறுபடுதலும், கெடுதல் - (உள்ள எழுத்துக்) கெடுதலும்; — விகாரம் - விகாரப்புணர்ச்சியாம்; முன்றும் - இம்மு வகை விகாரங்களும்; — மொழி - நிலமொழிவருமொழிகளின், ஓர் இடத்தும் - (முதல் இடை கடை என்னும்) மூன்று இடத்திலும், ஆகும் - வருட; (எ - று.)

(உ - ம்.) பூ + கொடி = பூங்கொடி = வருமொழிமுதலில் மெய்தோன்றிற்று.

அல் + திணை = அல்திணை — வருமொழிமுதலிலும் நிலமொழி யீற்றிலும் உள்ள மெய்கள் திரிந்தன.

நிலம் + வலயம் = நிலவலயம் — நிலமொழி யீற்றுமெய் கெட்டது.

ஆறு + பத்து = அறுபது — நிலமொழி முதலியிற் திரிந்து வருமொழியிடையொற்றிக் கெட்டது.

* தசரதனது மகனாகிய ராமனென்பது 'தசரதராமன்' என ஆறாம் வேற்றுமை யுருபும் பொருளும் உடன் தொக்கு வழங்குதல் காண்க. சுடகோபரத்தாதி (உக) "இராவணன் தன் பொன்முடிபாற் கடல்தூர்த்த விஸ்வநாபொருநநீத்துறைவன்" என்பது இராமபிரானது அடியவராகிய ஆழ்வார் எனப் பொருள்படுதலும் அது.

பனை + காய் = பனாகாய்—நிலைமொழி யீற்றுயிர் கெட்டு 'அம்'

சாரிபைதோன்றி அதன்சுறு திரிந்தது.

ஒன்பது + பத்து = நொண்ணுறு—நிலைமொழி வருமொழிகள் மூன்றி
டத்தும் [முழுவதும்] விகாரப்பட்டன. (ச)

[செய்யுள் விகாரம்.]

கூடு. வலித்தல் மெலித்தல் நீட்டல் குறுக்கல்

விரித்தல் தொகுத்தலும் வருஞ்செய்யுள் வேண்டுகழி.

(இ - ன்.) வலித்தல்—(மெல்லொற்றை, வல்லொற்றுக்கலும், மெலித்தல்—
(வல்லொற்றை) மெல்லொற்றுக்கலும், நீட்டல்—(குற்றெழுத்தை) கெட்டெ-
ழுத்தாக்கலும், குறுக்கல்—(கெட்டெழுத்தைக்) குற்றெழுத்தாக்கலும், விரித்
தல்—(இல்லாத எழுத்தை) வருவித்தலும், தொகுத்தலும்—உள்ள எழுத்தை)
நீக்குதலும்,—செய்யுள்—செய்யுளிடத்து, வேண்டுகழி—(செய்யுளிலக்கணத்
தைநோக்கி) அமைக்கவேண்டுமிடத்து, வரு—; (எ - று.)

க. “முத்தை வருஉய் காலம்”—முத்தைபென்பது வலித்துநின்றது.

உ. “தண்டையி னினக்கினி”—தட்டையென்பது பெலித்துநின்றது.

ங. “சுற்பக ிழல்”—நீழலென்பது நீண்டிநின்றது.

ச. நன்றென்றேன் தீயன்”—தீயெனென்பது குறுகிநின்றது.

சூ. “நெல்விளையு. ியை”—விளையுமேபென்பதுமகரமெய்விரித்துநின்றது

சூ. “நீ நாடுகென”—நாடுகென வென்பது அகரம் தொக்குநின்றது.

(தட்டை - சினியோட்டுங் கருவி.)

புணர்ச்சி விபரத்துக்கும், நொய்யுறுகாரத்துக்கும் வேறுபாடு.—புண
ர்ச்சிவிகாரம், நிலைமொழி வருமொழிப்புணர்ச்சியில் மாத்திரமேவரும், தனி
மொழியில் வராது; இது உலகவழக்குச் செய்யுள்வழக்கு என்னும் இரண்
டுக்கும் உரியதாம். செய்யுள் விகாரம், செய்யுளில் மாத்திரமே வரும்; உலக
வழக்கில்வராது; இது, தனிமொழிதொடர்மொழி இரண்டுக்கும் பொது. ()

[இதுவும் அது.]

கூடு. ஒரு மொழி பரவழிக் குறைதலு மனைந்தே.

(இ - ன்.) ஒரு மொழி—ஒரு சொல்லினுடைய, மூ வழி—(முதல் இடை
கடை என்னும்) மூன்றில் ஒரிடத்து, குறைதலும்—குறைத்து வருதலும்,—
அனைத்து—அச்செய்யுள் விகாரமாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) “மலர் யிதழ்”—நாமரை என்பது முதல் குறைந்தது.

“நீதி முதுபோத்து”—ஒத்தி என்பது இடை குறைந்தது.

“நிலுண் துகிலிகை”—நிலை என்பது கடை குறைந்தது.

(ஒத்தி - ஒணுன்.)

தொகுத்தல் விகாரம் பகுபகத்கிலும். முதல் இடைகடைக்குறைவிகாரங்கள் * பகாப்பதத்திலும் வருமென வேறுபாடு கொள்க. (க)

[புணர்ச்சிவிகாரத்தில் வரும் ஐயத்தை நீக்குதல்]

1 கருஎ. ஒ புணர்க் கிரண்டு மூன்று முற்பெற்று.

(இ - ள்.) ஒரு புணர்கு-ஒருபுணர்ச்சிக்கே, இரண்டும் - (ஒருவிகாரமேயன்றி) இரண்டுவிகாரங்களும். மூன்றும்-மூன்றுவிகாரங்களும், உத்பெறும்-வரப்பெறும்; (எ - று)

(உ - ம்.) (க) யாண் + கொப்பு = யாண்கொம்பு—தோன்றல்.

(உ) நிலம் + பனை = நிலப்பனை—கெடுதலும் தோன்றலும்.

(உ) பனை + காம்ப = பாங்காய்—கெடுதலும் தோன்றலும்திரிதலும். இதிலும் இவ்வாதே காண்க. (எ)

பொதுப்புணர்ச்சி.

(உயிர்த்துக்கும் மெய்யீற்றுக்கும் பொது.)

[எல்லா ஈற்றின் முன்னும் மெல்லினமும் இடையினமும் புணர்தல்.]

2 கருவு § அன்று மெய்த்துத் திவ்வாகை பொருத்தும்
முல்வரு நுகரபகைக் கிரியைப்
முல்வரி யுத்தகரி யாம் பொது யன்மை
நிகழ்பாம் வறனல் வழித் திரிபும்.

(இ - ள்.) (க) என்மது எழுத்து - இருபத்துமூன்று எழுத்துகளையும், சுறு - இறுதியாகவுடைய, எல்வகை மொழிக்கும் - எல்லாவகைச் சொற்களுக்கும்; முன் - முன்னா, வரும் - வருகின்ற, முதல்பகைகள்-ஒரு நகரமகரயகர வகைகள். இயல்பும்-இயல்பாகலும்; உத்பெறவழிய - தனிக்குற்றெழுத்தினின்று சிந்திப்பதென்க. காரி - உருமுகத்தொருமொழியாகிய (உயிர் உயிரிமெய்) மென்னும் முகாத்துக்கும் பொது பகுப்புத்தொரு மொழியாகிய கொண்பதற்கும் துண்பதற்கும். முன் - முன்வருகின்ற; மெல் - நுகர நகர வகைகள். மிகலும் - மிகுதலும். ஆம் - ஆகு; -(உ) ண ன ன ல வரி - ணகர நகர ணகர வகை மெய்களினின்று வருகின்ற; உ - நகரமானது; திரியும்—; (எ - று.)

புணரியலிலே அவ்வழி வேற்றுமைகளில் ஒன்றை வெளிப்படையாக வாயினும் குறிப்பாகவாயினும் கூறாக இடக்கரி லெல்லாம் அவ்விரண்டையும் கொள்க.

* இவற்றை அடி தொடை முதலிய சேர்க்கைத்தொகுக்கும் வழித்தொகுத்தலன்றி வழக்கின்கண் மருஉப்பொலிச் செய்யுட்கண் மருஉவாய் அடிப்பாடாக ஒருமொழி முதலிடைகடையென்னும் மூன்றிடத்தும் குறைந்து வருதல் என்பர் விருத்தியுரைகாரர்.

§ கபள - ஆஞ் சூத்திரம் பார்க்க.

‘ஞமயவக்கன்’ என்றது, மெல்லிண இடையினங்களில் மற்றை எழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலாகாவாதலால்; பின்வருஞ் சூத்திரங்களில் வலி, மெலி, இடை என்பனவும் - அந்தத் தினங்களில் மொழிக்கு முதலில்வரும் எழுத்துக்களையே குறிக்கும்.

(க) அல்வழி. (உதாரணம்.) வேற்றுமை.

இள	+ ஞாயிறு	= இளஞாயிறு	வலி	+ ஞமலி	= வலிஞமலி
பனை	+ நீண்டது	= பனைநீண்டது	பூ	+ நீட்சி	= பூநீட்சி
பொன்	+ மெலிது	= பொன்மெலிது	மண்	+ மாட்சி	= மண்மாட்சி
வேர்	+ யாது	= வேர்யாது	கல்	+ யாண்	= கல்யாண்
எலகு	+ வலிது	= எலகுவலிது	வான்	+ வலிமை	= வான்வலிமை

ஞமய வக்கன் இயல்பாயின; மற்றை நமகட்கும் இங்ஙனமே காண்க.

(உ) அல்வழி. வேற்றுமை.

மெய்	+ ஞான்றது	= மெய்ஞான்றது	+ ஞாற்சி	= மெய்ஞாற்சி	} குறுக்கு
நீண்டது	= மெய்நீண்டது	நீட்சி	= மெய்நீட்சி		
மாண்டது	= மெய்மாண்டது	மாட்சி	= மெய்மாட்சி		
கை	+ ஞான்றது	= கைஞான்றது	+ ஞாற்சி	= கைஞாற்சி	} இனிய
நீண்டது	= கைநீண்டது	நீட்சி	= கைநீட்சி		
மாண்டது	= கைமாண்டது	மாட்சி	= கைமாட்சி		

குறில்வழி ய, தனி ஐ முன் மெலி மிக்கன.

நொ	+ ஞொள்ளா	= நொஞ்ஞொள்ளா	து	+ ஞொள்ளா	= துஞ்ஞொள்ளா
நாகா	= நொநாகா	நாகா	= துநாகா		
மாடா	= நொம்மாடா	மாடா	= தும்மாடா		

நொ து முன்மெலிமிக்கன. * இவை வினையாதலால் அல்வழி. (நொ-வருந்து து-உண் இவை இரண்டும் ஒரு மையெயல், துஞ்ஞா முதலியன-விளிப்பெயர்)

(ங) அல்வழி. வேற்றுமை.

மண்	+ நீண்டது	= மண்நீண்டது	மண்	+ நீட்சி	= மண்நீட்சி
முன்	+ நீண்டது	= முண்நீண்டது	முன்	+ நீட்சி	= முண்நீட்சி
பொன்	+ நீண்டது	= பொண்நீண்டது	பொன்	+ நீட்சி	= பொண்நீட்சி
கல்	+ நீண்டது	= கல்நீண்டது	கல்	+ நீட்சி	= கல்நீட்சி

ஊ ண ன ல வழி ந திரிந்தது.

“ஊ ண ன லவழி நத் திரியும்” என்றது, பின் மெய்யீற்றுப் புணரியலில் வரும் “னலமுன்நனவும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தில் விவரிக்கப்படும்.

இச்சூத்திரம், வருமொழிச்செய்கை கூறியது. சிறுபான்மை நிலைமொழி யீறுவிகாரப்படுதல், மேல் அங்கவவீற்றுச் சிறப்புவிதியாற் பெறப்படும். (அ)

* ‘நொ து முன் மெலி மிகநுடாம்’ என எண்ணின்கண் நிற்கும் எச்ச வும்மையானே, நொ து என்னும் இரகங்குசொல் முன்னும் இடையினம் மிக லிமா மெனக் கூறினாயிற்று; அனை வருமாய்:—‘நொய்யவனா, நொய்வன வா; துய்யவனா, துவ்வனவா என வரும்’—என்னால் விருத்தியுரை.

[பொதுப்பெயர் உயர்திணைப்பெயர் ஈறு.]

† கருக. பொதுப்பெயர் நாயர்திணைப் பெயர்க ளீற்றுமெய்
வலிவரி னியல்பாம் ஆவி யரமுன்
வன்மை மிகாசில் விகாரமா முயர்திணை.

(இ - ள்.) (ச) பொதுப்பெயர்-(இருதிணைகட்கும்) பொதுவானபெயர்
களுக்கும், உயர்திணைப் பெயர்கள்-உயர்திணைப் பெயர்களுக்கும், ஈறுமெய்-
இறுதியிலுள்ள மெய்கள்,—வலி வரின்-(வருமொழி முதலில்) வல்லெழுத்து
வந்தால், இயல்புஆம் - இயல்பாகும்;—(உ)ஆவி ய ர முன்-(பொதுப் பெயர்
உயர்திணைப்பெயர்களின் ஈற்றில் வருகின்ற) உயிரெழுத்துக்களின் முன்னும்
யகர ரகர மெய்களின் முன்னும் வருகின்ற; வன்மை - வல்லெழுத்துக்கள்,
மிகா - மிகாவாம்;—(ஊ) (இவ்வாறன்றி), சில உயர்திணை - (மெய்யீறும் உயி
ரீற்றுமாகிய) சில உயர்திணைப்பெயர்கள், (நாற்கணக்கனோடும் புணருமிட
த்து), விகாரம் ஆம் - (கிலைமொழி வருமொழிகள்) விகாரப்பட்டு வருதலும்
உண்டு; (எ - று.)

(பொதுப்பெயர்வது - உயர்திணை அ' நினை இரண்டிக்கும் பொது
வாக வரும் பெயர். பொதுப்பெயர் * விரவுப்பெயர் என்பன ஒருபொருட்
சொற்கள். உயர்திணை அ' நினை இரண்டிலும் கலந்தலுடைய பெயர் -
விரவுப்பெயர்; விரவுதல் - கலத்தல்.

‘வலி’, ‘வன்மை’ என்றது-மொழிக்கு முதலில் வரும் க ச த பக்களை.

நாயர்திணைப் பெயர்-வன்கணம், மென்கணம், இடைக்கணம், உயிர்த்தகணம்.

வல்லினம் வந்தால் திரிதற்கு உரிய கிலைமொழியீற்று மெய்யெழுத்துக்
கள் [ண் ள் ன் ன்] திரியாமல் இயல்பாதல் பற்றி ஈற்றுமெய்யியல்பாம்’ என்
றும், ஆவி யரக்களின் முன் மிகுதற்கு உரிய வருமொழி முதல் வல்லெழுத்
துக்கள் மிகாமல் இயல்பாதல் பற்றி ‘வன்மை மிகா’ என்றும் பிரித்துக்கூறி
னார். (முன்னது, கிலைமொழியீற்றை கோக்கியது; பின்னது, வருமொழி
முதலை கோக்கியது.) §

(ச) ஆல்வழி. (உதாரணம்.) வேற்றுமை.

ஆண்	+-குறியன் = ஆண்குறியன்.	ஆண்	+கை=ஆண்கை.
ஆண்	+-சிறிது = ஆண்சிறிது.	ஆண்	+-செவி=ஆண்செவி.
சாத்தன்	+தீயன் = சாத்தன் தீயன்	சாத்தன்	+தலை = சாத்தன் தலை.
சாத்தன்	+-பெரிது = சாத்தன் பெரிது.	சாத்தன்	+புறம் = சாத்தன் புறம்.
நான்	+-சிறியேன் = நான் சிறியேன்		

எனப் பொதுப்பெயர்ந்து பெயர்வலி வாஇயல்பாயின. பிறவும் காண்க.

*இது. உருகு - ஆம் சூத்திரத்தில் வருகின்றது.

§ ‘ஈற்று மெய்’ என்றும், ‘முன்’ என்றும் பகுத்து ஒதியது, யாண்டும்
கிலைமொழி வருமொழி விகாரங்கள் தெரிந்து அறிந்து கோடற்கு என்க என்
பது, பழைய உரை.

'சாத்தன்' என்பது - ஒரு தெய்வத்தின் பெயராதலாலும், மனிதர்க்கும் விலங்குக்கும் பெயராக இடப்படுதலாலும், இருதிணைப்பொதுப்பெயராம்.

அல்வழி. வேற்றுமை. [மை.
அவன் + குறியன் = அவன்குறியன். தையல் + பெருமை = தையல்பெரு
மகன் + சிறியன் = மகன்சிறியன். மகன் + தலை = மகன் தலை.
குறியில் + பெரியன் = குறியில்பெரியன். வேன் + சிறுமை = வேன்சிறுமை.

என உயர்திணைப்பொதுபெயர் வலிவா இயல்பாயின. *

(உ) அல்வழி. வேற்றுமை.
பின்னை + சிறியன் = பின்னைசிறியன். சாத்தி + கை = சாத்திகை.
பின்னை + சிறிது = பின்னைசிறிது. சாத்தி + செவி = சாத்திசெவி.
நீ + குறியை = நீகுறியை. தாய் + தலை = தாய்தலை.
நீர் + குறியிர் = நீர்குறியிர். தாய் + பொருள் = தாய்பொருள்.

எனப் பொதுப்பெயர்ந்து ஆவியாகப் பாயிவியவாயின.

அல்வழி. வேற்றுமை.
நம்பி + குறியன் = நம்பிகுறியன். நகை + தலை = நகைதலை.
சேய் + சிறியன் = சேய்சிறியன். சேய் + சிறுமை = சேய்சிறுமை.
அவர் + பெரியன் = அவர்பெரியன். அவர் + பெருமை = அவர்பெருமை.

என உயர்திணைப்பொதுபெயர்ந்து ஆவியாகப் பாயிவியவாயின.

(ங) 'சிலவிகாரமா முயர்திணை' என்றதற்கு, வருமொழி முதலெழுத்துச் சொல்லாமைமால், கார்க்கணமும் கொள்ளப்பட்டன.

(உ - ம்) கபிலன் + பரணன்	= கபிலபரணன்	} அல்வழி
சம்பி + கொற்றன்	= சம்பிக்கொற்றன்.	
வடுகன் + காதன்	= வடுககாதன்	
அரசன் + வள்ளல்	= அரசவள்ளல்	
விவாடன் + அரசன்	= விவாடவரசன்	} வேற்றுமை
ஆசுவக + பள்ளி	= ஆசுவகப்பள்ளி	
மக்கள் + குணம்	= மக்கட்குணம்	
நளன் + வெண்பா	= நளவெண்பா	
குமரன் + கோட்டம்	= குமரகோட்டம்	}
	குமரக்கோட்டம்	

என இருவழியும் உயர்திணையுந் சிலநகர்த்தவற்றை விவரமாயின.

[வினாப்பெயர் முன்னும் விளிப்பெயர்முன்னும்வல்லினம்.]

‡ ககடு. சுற்றிபா வினாவிளிப்பெயர் முன்வலியியல்பே.

* தோன்றல் + தீயன் -- தோன்றறியன், தோன்றல் + தலை -- தோன்றலை எனவும்; வேன் + தீயன் -- வேனையன், வேன் + தலை -- வேன்தலை எனவும் லகரளகரமெய்கள் தகரம் வருமிடத்துக் கெடுதல் மயக்க விதியின்மை பற்றி யென்றறிக; (ககன - ஆடு குத்திரம் பார்க்க.) நாம் + சிறியோம் = நாஞ்சிறியோம் என மகரமெய் வலிவா இனமாத்நிரிதலும் இது; (ககடு - ஆம் குத்திரம் பார்க்க.)

(இ - ன்.) (க) ஈறு (வினா) - இறுதியில் வருகின்ற (ஆ ஓ ஏ என்னும்) மூன்று வினாவெழுத்துக்களுக்கும், (உ) யா வினா-யா என்னும் வினாப்பெயர்க்கும், (ங) விளிப் பெயர் - (உயிர்தம் மெய்யீறு மாகிய) விளிவெற்றுமைப் பெயர்களுக்கும், முன்-முன் வருகின்ற, வலி - வல்லெழுத்துக்கள், இயல்பே-இயல்பேயாம்; (எ - று.)

(க) (உ - ம்.) கொண்டான்-அவனொன்றான்
அவனொன்றான் } சென்றான் — அவனொன்றான்
கொற்றனோ } + தத்தான் — அவனொன்றான்
சாத்தனோ } போயினான் — அவனொன்றான்

பான ஈற்றுவினுழன்
வலி இயல்பாயின.

(உ) அல்வழி. வேற்றுமை.
யா + குறியன் — யா குறியன். + தத்தான் — யா தத்தான்.
சிறியன் — யா சிறியன். பார்த்தான் — யா பார்த்தான்.

என யாவினுழன் வலி இயல்பாயின; (யா - யாவை.)

(ங) பொன்னு + கொள் = பொன்னொன்றான் தோழி + தா = தோழிதா
பிள்ளாய் + செல் = பிள்ளாய் செல் மக்கான் + போம் = மக்கான்போம்

என விளிப்பெயரிழன் வலி இயல்பாயின.

ஈற்றுவினா மூன்றாம், விளிப்பெயரும் - அல்வழி; யாவினாப்பெயர் - அல்வழி, வேற்றுமை இரண்டிக்கும் பொது. (கடு)

[முன்னிலைவினைமுன்னும், ஏவல்முன்னும் வல்லினம்.]

‡ கசுக்க ஆவி மரமு. விருத்திமுன் நிலைவினை
ஏவல்முன் வல்லின மிவல்பொடு விகற்பே.

(இ - ன்.) ஆவி - உயிரையும்; யா மு - யா மு என்னும் மூன்றமெய்களையும், இறுதி - ஈறுக வுடைய, (ங) முன்னிலை வினை - முன்னிலை வினை முற்றுக்களுக்கும், (உ) எவல்-எவல்வினை முற்றுக்களுக்கும், முன் - முன்வருகின்ற, வல்லினம் - க ச த பக்கள், —இயல்பொடு - இயல்புடனே, விகற்பு-விகல்பமுமாம் [ஒன்றுக்கே இயல்பாயும் மிக்கும் வரும்]; (எ - று.)

முன்னிலைவினைக்கும் ஏவல் வினைக்கும் வேறுபாடு:—முன்னிலைவினை - நடத்தாய் நடக்கின்றாய் நடப்பாய் என்றாற்போல மூன்றுகாலத்தும் தனித் தனிவருவதாய் முன்நிற்கும் பொருளினது தொழிலு உணர்த்தி எவற்பொருள் படாதது என்றும், எவல்வினை - நடமின் நடவும் என்றாற்போல எதிர்காலத்தா மாத்திரமே வருவதாய் முன்நிற்கும் பொருளைக் கட்டளையிடுவது என்றும் வேறுபாடு அறிக. எவலெல்லாம் முன்னிலைவினையாம்; முன்னிலைவினையெல்லாம் ஏவலாகா.

விநிப்பமாவது-ஒருபுணர்ச்சிக்கே ஒருகால் ஒரு வகையாயும், மற்றொருகால் வேறு வகையாயும் வருவது; விகற்பம், * உறழ்ச்சி, † பொருதல் என்பன - ஒருபொருட்டுசொற்கள்; நியதியின்மை யென்பது பொருள்.

* உரு - ஆளு குத்திரம் பார்க்க. † உரு - ஆளு குத்திரம் பார்க்க.

(க, உண்டனை) + கொற்று = உண்டனை கொற்றா | தேவா-உண்டனை தேவா
(உ-ம்) உண்டாய் + சாத்தா = உண்டாய் சாத்தா புலவா-உண்டாய் புலவா

உண்டா + கொற்றே = உண்டர்கொற்றே தேவரே = உண்டர்கேவரே
சாத்தரே = உண்டர்சாத்தரே புலவரே = உண்டர்புலவரே

என அலியர இறுதி முன்னிலைவினைமுன் வலி இரால்பாயின.

முகரமெய்யீற்றுவிசுதி இல்லாமைபற்றி முகரமெய் முன்னிலைவினைக்கு
சுருகாமையால், அதற்கு உதாரணம் இல்லை.

முன்னிலைவினைமுன் விகற்பித்தல் வந்தவிடத்துக் காண்க.

(உ) வா + கொற்று = வாகொற்றா சேர் + தேவா = சேர்தேவா
பாய் + சாத்தா = பாய்சாத்தா வாழ் + புலவா = வாழ்புலவா

என அலியர இறுதி எவல்வினைமுன் வலி இரால்பாயின.

நட + கொற்று = நடகொற்றா; நடக்கொற்றா | என எவல்வினைமுன்
எய் + கொற்று = எய்கொற்றா; எய்க்கொற்றா | வலி விரிந்தன.

இவையெல்லாம் வினைமுற்றுத் தொடராதலால், அல்பழிப் புணர்ச்சி. (கக)

உயிரீற்றுச் சிறப்புப் புணர்ச்சி.

புணரியல் மூன்றனுள் உயிரீற்றுப்புணரியல் முதலதாதலால், அகில்
முதற்பதினொரு சூத்திரங்களால் இதுவாறையிலும் புணர்ச்சிவிதியை உயிரீற்
றுக்கும் மெய்யீற்றுக்கும் பொதுப்படக் கூறி, இனி உயிரீற்றுப் புணர்ச்சிச்
சிறப்புவிதி கூறுகின்றார்.

[உயிர்முன் உயிர் புணர்தல்.]

‡ ௧௬௨. இஃ ஐவழி உவ்வும் என

உயிர்வழி வவ்வும் எழுனில் விநாமாயம்

உயிர்வரி னுடம்படு மெய்யென் றுரும்.

(இ - ள்.) உயிர்வரின்-(வருமொழிமுதலில்) உயிர்வந்தால்,—(க) இஃ ஐ
வழி - இஃ ஈகார ஐகாரங்களின் பின்னே, யவ்வும் - யகரமெய்யும்;—(உ)
என உயிர் வழி - (அ ஆ உ ண ஓ ஐ ஔ என்னும்) இவ்வேறொ உயிர்களின்
பின்னே, வவ்வும் - வகரமெய்யும்;—(ங) எ முன் - ஏகாரத்தின் பின்னே, இ
இருமையும் - இவ்விரண்டும் [யகரமெய்யும் வகரமெய்யும்], உடம்படுமெய்
என்று ஆகும் - உடம்படுமெய்யாக வரும்; (எ - று) —முன் - இடமுன்.

உடம்படுமெய் - நிலைமொழியீற்றிலும் வருமொழிமுதலிலும் கின்ற
உயிர்களை உடம்படுத்தும் மெய்; உடம்படுத்த லென்றாலும், உடன்படுத்த
லென்றாலும் பொருள்ஒக்கும். (உடம்பு அநி எனப் பிரித்து, வரும் உயிர்எறு
தற்கு உடம்பாக அநிக்கும் மெய் என்றாலும் பொருந்தும்.)

(க)	அல்வழி.	(உதாரணம்.)	வேற்றுமை.
மணி	அழகிது = மணியழகிது	அழகு = மணியழகு	} 1 ஈ ஐ முன் யகரம் வந்தது.
தீ	அழகிது = தீயழகிது	அழகு = தீயழகு	
மலை	அழகிது = மலையழகிது	அழகு = மலையழகு	

(உ)விள	அழகிது = விளவழகிது	+ அழகு = விளவழகு	} மற்றை உயிர்களின் முன்வகரம் வந்தது
பலா	அழகிது = பலாவழகிது	+ அழகு = பலாவழகு	
கடு	அழகிது = கடுவழகிது	+ அழகு = கடுவழகு	
பூ	அழகிது = பூவழகிது	+ அழகு = பூவழகு	
நொ	அழகிது = நொவ்வழகிது	+ அழகு = நொவ்வழகு	
கோ	அழகிது = கோவழகிது	+ அழகு = கோவழகு	
கெள	அழகிது = கெளவழகிது	+ அழகு = கெளவழகு	

(ங) அவனே + அழகன் = அவனையழகன் என இடைச்சொல் எழின் யகர முன், ஏ + எலாம் = எவெலாம், சே + அழவு = சேவழவு, தே + அடியார் = தேவடியார் எனப் பெயரிச்சொல் எழின் இரவழியும் வகாரும்,

சே + அடி = சேவடி, சேவடி எனச் செம்மையென்னும் பண்புப்பெயர் விவரிதாமாக்கப் (சே) னா யா யும் வகாரும் உடம்படுமெய்யாக வந்தன.

(சேயடி சேவடி என்பவற்றை “சேறுபோதல்” என்ற குத்திரத்து முன் சின்ற மெய் திரிதல்” என்றதில் அடக்குதலாம்.) (கஉ)

[யகரவினாமுன்னும் சுட்டுமுன்னும் நாற்கணமும் புணர்தல்.]

1 ககந. ஏகா வினாமுச் சுட்டின் முன்னர்
உயிரும் யகரமு மெய்தின் வவ்வும்
பிறவி வவ்வயும் நூக்கிற் சுட்டு
நீளின் யகரமும் தோன்றாதல் பெரியே.

(இ - வி.) (க) எகா வினா-ஏகா வினாவிடைச்சொல்லுக்கும், முச்சுட்டின்-முன்று சுட்டிடைச் சொற்களுக்கும், முன்னர் - முன்னே. உயிரும்—, யகரமும் --, எய்தின் - வந்தால், வவ்வும் - வகரமெய்யும்;—பிற - யகர மொழிந்த மெய்கர், வரின் - வந்தால், அவ்வயும் - அவ் வந்த மெய்களும்;—(உ)நூக்கில்-செய்யுளில், சுட்டு - சுட்டெழுத்து, நீளின்-நீளுமிடத்து, யகர மும்-யகரமெய்யும்,—தோன்றாதல்-மிததல்,—நெறி - முறைபாம்; (எ - று.)

(க)(உ - ம்.) அணி—எய்வணி | ஏகாவினா முச்சுட்டின் முன்னர் உயிரும் யாவை—எவ்யாவை யகமும்வர வகாமெய் தோன்றிற்று.

எ } குதிரை—எக்குதிரை நாடு —எந்நாடு }
அ } சேனை —எச்சேனை மனை —எம்மனை } பிற வர அவ் வந்த
இ } தண்டு —எந்தண்டு விதம் —எவ்விதம் } மெய் தோன்றின.
உ } படை -எப்படை -எங்கனம்.
நூலம்—எந்நூலம்

(உ) ஆ + இடை—“ஆயிடை”—சுட்டு நீண்டவிடத்து..யகரம் தோன்றிற்று.
(ஆயிடை-அவ்விடம்) சுட்டு நீளுதற்கும் இதுவே விதி.

இவையெல்லாம் இடைச்சொல் தொடராதலால், அவ்வழிப் புணர்ச்சி.

‘கெழி’ என்ற *மினகயால்-யாங்கனம் என ‘யா’ வினாவின் முன்னும் ஆங்கனம், ஈங்கனம், ஊங்கனம் என நீண்டசட்டின் முன்னும் நகரம் மிகுதலும்; ஈது ஆங்கு, ஈங்கு, ஊங்கு, ஆண்டு, ஈண்டு எனச் சட்டிப்பெயர்நீளலும், “விண்வத்துக்கொட்டும்” [விண் + அத்து = விண்வத்து], “செல்வழிச் செல்க” [செல் + உழி = செல்வழி] என மெய்யீற்றின் முன் உயிர்வர இப்படி உடம்படுமெய் யல்லாத வகரம் பெறுதலும் கொள்க; இவ்வாறு மெய்யீற்றின் முன் வரும் வகரத்தை, ‘மெய்யீற்றா மாபடுபவ’ என்பர். ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கையர். (கந.

[குற்றியலுகரத்தின் முன்னும் சில முற்றியலுகரத்தின் முன்னும் உயிரும் யகரமும் புணர்தல்.]

† ககச. உயிர்வரி எனக்குறள் மெய்விட்ட டோரும்

யாவிரி விரியாம் முற்றமடற் றெனோவழி.

(இ - ள்.) (க) உ குறள்-குற்றிய லுகரமானது, —உயிர் வரின்—(வருமொழி முதலில்) உயிர் வந்தால், மெய்விட்டு—(தானக்கு இடமாகிய) மெய்யை விட்டு, ஒடும் - செடும்; —ய வரின்—(வருமொழி முதலில்) யகரம் வந்தால், இ ஆம் - (அவ்வுகரம்) இகரமாகத் திரியும்; — (உ) முற்றும் - முற்றியலுகரமும், ஒரோவழி - ஒவ்வொரிடத்து, அற்று - அவ்வாறேயாகும் [உயிர் வர உகரம் செடுதலும் யகரம் வர உகரம் இகரமாகத் திரிதலும் மாகிய அவ்விரண்டு விதியையும் பெறும்]; (எ - று) —உக்குறள்-மாத்திரை குறுகிய உகரம்.

(க) குற்றியலுகரம். (உ-ம்.) (உ) முற்றியலுகரம்.

வாகு + அருமை—வாஊருமைகதவு + அருமை—கதாருமை. வேற்றுமை.

+ யாது —வாய்யாது + யாது —கதவியாது. அவ்வழி.

§ ‘கெடும்’ என்றால் ‘கூடும்’ என்றமையால்—தான்பதுவும், ‘வருவதுவே’ எனக் குற்றியலுகரம் ஒரோவிடத்துக் கொட்டால் “இகர ஐவழி”. என்னுஞ் சூத்திரப்பொதுவிதியால் வகர உடம்படுமெய் பெறுதலும் கொள்க. (.)

* மினக-அவசியமல்லாத சொல். சூத்திரத்தில் அவசியமல்லாத பதம் காணப்பட்டால் அதனால் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்பது இலக்கணதாலார் துணியு. இங்கே, ‘தோன்றும்’ என்றாலே அமைவதாயிருக்க, ‘தோன்றுதல் கெழி’ என்றதில் ‘கெழி’ என்றது—இன்றியமையாத தன்றாதல் காண்க பிறவும் இங்கனமே கண்டுகொள்க.

§ ‘குற்றியலுகரம் சிறுபான்மை உயிர் முகல்மொழி வரும்பொழுது கெடாமல் நிற்கும்’ என்ற இவ்விதியை இச்சூத்திரத்தில் அடக்காமல், மேல் பெயரியலில் இவ்வாசிரியர் “தன்முகமாகத் தாண்டிப்பதுவே” எனவும் “ஆறனொருமைக் கதவுமாதாப” எனவும் தாம் உதாரணங்காட்டிக்கூறியதன் குறிப்பினால் பெறவைத்தானெனக் கொள்க. தன்முகமாகத் தோன்றாமென அறிக. இங்கனம் சொல்லவேண்டுமென்றார் அருத்தந்தை மெய்யிப்படை யாகச் சொல்லாமல் தான் சொல்வதன் குறிப்பினால் தெரிவித்தல், உயிர்மெய்யுடையதில் தல் என்னும் உத்தி.

உயிரின் முன் வல்லினம் புணர்தல்.

பொது விதி.

‡ ககரு. இயல்பினும் விதியினும் கின்ற உயிர் ன்
கசதப மிகும் விதவாதன மன்றே.

(இ - ன்.) இயல்பினும்-இயல்பினாலாவது, விதியினும்-விதியினாலாவது, கின்ற - (மொழிக்கு ஈறாக) கின்ற, உயிர் முன்-உயிர்களின் முன். கசதப - (வருமொழிமுதலில் வருகின்ற) கசதபக்கள், மன்-பெரும்பாலும், மிகும்-இரட்டிக்கும், விதவாதன-(பின்) சிறப்புவிதியிற் சொல்லாதவைகள்; (உ-ம்.)

இயல்பு உயிரீறவது-விகாரப்படாமல் இயற்கையாககின்ற உயிர் சொல்லுக்கு இறுதியாக நிற்பது; (உ - ம்.) வீள், பலா, மலை முதலியன.

விதி உயிரீறவது-மொழிக்கு இறுதியில் இயற்கையாககின்ற உயிராவது மெய்யாவது ஒருவிதிப்பற்றி நீங்கி மற்றோர் உயிரீறாக நிற்பது; (உ-ம்.) ஒன்று-ஒன்றை, மரம்-மர முசலியன. விதியெனினும், ஆக்கப்பாடு எனினும் ஒக்கும்.

விதவாதன - விதத்து சொல்லப்படாது. விதத்தலாவது - இன்னது இன்னவிடத்து இன்னவாறு விதமென விடுத்துவிதித்தல். ஒசனை. வருளுக்குத் திரங்களிற் காண்க.

அல்வழி.

வேற்றுமை.

(உ - ம்.) ஆட(க்) சென்றான்
நேற்றை (ப்) பொழுது

வாழை (ப்) பழம்—இயல்பு உயிரீறு.
மர (க்) கிளை—விதி உயிரீறு.

(க) 'பின் சிறப்புவிதியிற் சொல்லாதவை பெரும்பாலும்' எனவே அவை சிறுபான்மை மிகா என்றும்; (உ) 'பின் சிறப்புவிதியிற் சொல்லாதவை பெரும்பாலும் மிகும்' எனவே, சிறப்புவிதியில் மிகாவென்று சொன்னவை சிறுபான்மை மிகும் என்றும் கூறினாவிற்ற. அவை வருமாறு:—

(க) எரிகரை, மலேகிழைகொன்-வேற்றுமை. பின் சிறப்புவிதியில்லாதவை கூட்புகரம், நாட்டுபுகழ் - அல்வழி.) இருவழியினும் மிகாவாயின.

(உ) கொ (க்) கொற்று ('எவல்முன் வல்லினமியல்பொடுவிகற்பு' எனத் து (ப்) கொற்று) சொன்ன சிறப்புவிதி பெறுமல் மிக்க வந்தன.

இக்குத்திரத்து 'கசதப' என்றதை, மேல்வருஞ் சிறப்புவிதிச் சூத்திரங்களில் வேண்டியிடத்தெல்லாம் கூட்டிக்கொள்க. (சது)

சிறப்பு விதி.

[உயிரீற்று மரப்பெயர்க்குச் சிறப்புவிதி]

‡ ககரு. மரப்பெயர் முன்ன நினமெல் லெழுத்து
வரப்பெறு எனமுன வேற்றுமை வகுப்பே.

பெறுன் - பெறுவன் என்பதன் தொகுத்தல்: 'பெறுந்' என்பது, பழையவுரையின் பாடம்; க், பெயரிடைகிலே.

(இ - ள்.) வேற்றுமைவழி - வேற்றுமைப்புணர்ச்சியில், மரம் பெயர் முன்னர்-(உயிரீற்றுச் சில) மரப்பெயர்கட்குமுன், இனம் மெல்லெழுத்து வர பெறுனவும் - (முன்சொன்ன பொதுவிதிப்படி வருகிற வல்லெழுத்து மிகாமல்அவற்றிற்கு) இனமாகியமெல்லெழுத்துத்தோன்றப்பெறும் தொடர் களும், உள் - உள்ளனவாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) வின + காய் = வினக்காய்; மா + பழம் = மாப்பழம்.

‘இனமெல்லெழுத்தும்’ என உம்மை கொடுத்துச் சொல்லாமைமால், இவ்வுதாரணங்கள் பொதுவிதியைப் பெற வென அதிக.

‘பெறுனவும்’ என்ற உம்மைமால், மெல்லெழுத்துப்பெறுமல் பொது விதியால் வல்லெழுத்து மிகப்பெறுவன பெரும்பாலன வெனக் கொள்க.

(உ - ம்.) பலாக்காய், ஆத்திரப்பூ, வாழைப்பழம், இலக்கைக்கனி முதலியன.

யாக்கோடு, யாக்கோடு, காயாக்கோடு, காயாக்கோடு, என மெல்லெழுத்துப்பெற்று விகற்பித்துவருதலை உரையாற் கொள்க; ‘பெறுனவும்’ என்ற உம்மையினாலேயே இவ்விகற்பமும் கொள்ளுதலும் ஒன்று. (183)

அகரவீற்றுச் சிறப்புவிதி.

[சில அகரவீற்றின்முன் வல்லினம் இயல்பாதல்.]

|| ௧௧௭. செய்யிய என்னும் வினையெச்சம் பலவகைப்

பெயரினெச்சமுற் றுத னாகுமே.

அஃறிணைப் பன்மை யம்முன் றியல்பே.

(இ - ள்.) செய்யிய என்னும் வினையெச்சம் - செய்யிய என்னும் வாய் பாட்டு எதிர்காலவினையெச்சத்துக்கும், பல்வகை பெயர்எனச்சம் - பலவகைப்பட்ட(அகரவீற்றுப்) பெயரெச்சங்களுக்கும், முற்று - (பலவகைப் பட்ட அகரவீற்று) வினைமுற்றுக்களுக்கும், ஆறன் உருபு-ஆறன்வீற்றுமை அகரவுருபுக்கும், அஃறிணைப்பன்மை-(அகரவீற்றுப்) பலவின்பாற் பெயர்களுக்கும், அம்ம-அம்ம என்னும் உரையசை விடைசொல்லுக்கும், முன்னே, இயல்பே - (வருகிற ௧௧௮ பக்கம்) இயல்பேயாம்; (எ - று.)

‘பல்வகை’ என்பதை ‘முற்று’ என்பதிலொதிக்காட்டிக்.

முதலிலும் இறுதியிலும் ‘செய்யிய,’ ‘அம்ம’ என்ற அகரவீற்றுச்சொற்களை வைத்ததனால், இடையிலுள்ளபெயரெச்சம் முதலியனவும்அகரவீற்றென்பதும்; ‘பல்வகை’ என்றதனால், வினையடி நான்கிலும் பிறந்த உடன்பாடும் எதிர்மறையுமாகிய எல்லாப்பெயரெச்சங்களும் அவ்வாறுபிறந்த எல்லாவினைமுற்றுக்களும் என்பதும்; முன்னே ‘முற்று’ என்றதில் பலவின்பால் வினைமுற்று அடங்கியதனால், பின்னே ‘அஃறிணைப் பன்மை’ என்றது பலவின்பாற்பெயர் என்பதும் பெறப்பட்டன, (வினையடி நான்காவன:—இயற்கையான வினையடி ஒன்றும், மற்றைப் பெயர் இடை உரி அடியாகப் பிறந்த செயற்கைவினையடி மூன்றுமாம்.)

(உதாரணம்.)

உண்ணியதந்தான், செய்யியபோளுன்—செய்யியவென்வினையெச்சம் அல்.
உண்டகுதிரை, பெரிய பொருள் —பல்வகைப் பெயரினெச்சம். அல்
உண்டன குதிரைகள், வாழிய கொற்று, என்ப சிலர்—பல்வகை முற்று. அல்.
தன கைகள், தன தாங்கள் —ஆறனுருபு. வேற்றமை.
பல குதிரைகள், சில செய்தான் —இருவழியிலும் அஃறிணைப்பன்மை
அம்ம கொற்று, அம்ம தேவா —அம்மஎன்னும் இடைச் சொல் அல்.

(உண்ணிய - உண்ணுதற்கு. செய்யிய - செய்தற்கு, வாழிய - வாழ்க)

உரையிப்போடலால், அம்மகொற்று என அம்ம என்னும்உரையசை
யிடைச்சொல் நீண்டு வரினும் வலி இயல்பாதல் கொள்க. (கஎ)

[‘வாழிய’ என்பதற்குச் சிறப்புவிதி.]

{ ககஉ. வாழிய வென்பத னீற்று னுயிர்மெய்
என முடித்தல் தேகனு மியல்பே.

(இ - ன்.) (க) வாழிய என்பதன் - வாழிய என்னும் வியக்கோள்வினை
முற்றினுடைய, ஈற்றின் - இறுதியிலுள்ள, உயிர் மெய் - யகரஉயிர்மெய்,
எகலும் - நீங்கலும், உரித்து உரியதாம்; (உ) அஃது எனினும் - அவ்வுயிர்
மெய் நீங்கி (இகர ஈறும்) நின்றாலும், இயல்பே - (அதன் முன்வருகிற வல்
லினம் பொதுவிதியால் மிகாமல் சிறப்புவிதியை நிறையபடி) இயல்பேயாம்,
(எ - று)—பொதுவிதி - “இயல்பினும் விதியினும்” என்ற சூத்திரம். சிறப்பு
விதி - “செய்யிய வென்னும் வினையெச்சம்” என்ற சூத்திரம்.

(உ - ம்.) (க) ஆ வாழிய - ஆ வாழி—ஈற்று உயிர் மெய் நீங்கிற்று.

(உ) வாழிய + கொற்று—வாழிகொற்று { ஈற்று உயிர்மெய் நீங்க வலி
+ சாத்தா ---வாழிசாத்தா } இயல்பாயிற்று.

இச்சூத்திரத்து வுபலாட்சணத்தால், போற்றிய என்பது ‘போற்றி’ என
நிற்றல் முதலியனவும் கொள்க; [உபலாட்சணமாவது- ஒருசொல்லுரித்த தன்
இனத்தையும் குறிப்பது; பொதுவியல் எ- ஆஞ் சூத்திரம் காண்க] (கஉ)

[‘சாவ’ என்பதற்குச் சிறப்புவிதி.]

கககக, சாவவென் மொழியிற் றுயிர் மெய் சாதலும்விதி, *

(இ - ன்.) சாவ என் மொழி - சாவ என்னுஞ் செயவென்வாய்பாட்டு
வினையெச்சத்தினுடைய, ஈறு - இறுதியிலுள்ள, உயிர் மெய்-கர உயிர்மெய்,
சாதலும் - (வருமொழியோடு புணர்கையில்) கெடுதலும், விதி-விதியாம்.

(உ - ம்.) சாவகுத்தினுள்—சாக்குத்தினுள்.

*இச்சூத்திரத்து உபலாட்சணத்தால், ‘நன்றாய்ப்படித்தான்’ முதலிய இட
ங்களில், ‘ஆக’ என்னும் செயவெனெச்சம் ஈற்று உயிர்மெய் கெட்டு ‘ஆ’
என நிற்றல் போல்வனவும் கொள்க.

இப்புணர்ச்சி சாவக்குத்தினுன் என்னும் புணர்ச்சி போலச் சிறந்ததல்
லாமையால், 'சாநுபிவிதி' என இழிவுசிறப்பும்மை கொடுத்துக் கூறினார்.

['பல', 'சில' என்பவற்றிற்குச் சிறப்புவிதி.]

‡ கஎ௦. பலசில வெறுமிவை தம்முன் தாம்வரின்
இயல்பும் மிகலும் அகர மேக
லகரம் நகர மாகலும் பிறவரின்
அகரம் விசிற்ப மாகலு முளபிற.

(இ - ள்.) பல சில என்னும் இவை - பல சில என்னும் இவ் வரு சொல்
லும், தம்முன் தாம் வரின் - தமக்கு முன்னே தாமே வருமாயின் [பலஎன்ப
தற்கு முன் பல என்பதும் சில என்பதற்கு முன் சில என்பதும் வந்தால்],
(க) இயல்பும் - (வருமொழிமுதல் மெய்) இயல்பாதலும், (உ) மிகலும்-மிகுத
லும், (ங) அகரம் ஏக லகரம் நகரம் ஆகலும் - (நிலைமொழியிறுதியில் நின்று
அகரம் கெட லகரமெய் நகரமெய்யாகத் திரிதலும்;—(ச) பிற வரின் - (இவ்
விரண்டுசொற்களின் முன்) வேறு சொற்களி லொன்று வந்தால், அகரம்—
(நிலைமொழியிறுதியில் நின்று) அகரம், விசிற்பம் ஆகலும் - (நிற்பதும் நீங்குவ
தமாகி) விசிற்பித்தலும்,—உள - உள்ளனவாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) (க) பலபல சிலசில---இயல்பாயின.

(உ) பலப்பல சிலச்சில - மிக்கன.

(ங) பற்பல, சிற்சில,---அகரம்கெட லகரம் நகரமாயிற்று.

(ச) பலகலை, பல்கலை, சிலவகை, சிலவகை | பிறவர அகரம் நின்றும்
பலநாள், சின்னாள், பலவாயம், பல்லாயம் நீங்கியும் விசிற்பித்தது.

'பல' என்றமிகையால் - பல்பல, சில்சில எனத் தம்முன்தாம்வர அக
ரம்கெட்டு லகரம் நகரமாகாமல் சிறப்பான்மை வருதலும்; பற்பகல், சிற்சில
என்பபிறவர அகரம்கெட்டு லகரம் நகரமாகத் திரிதலும், இன்னும் இங்
குக்கூறிய அகரவீற்றுப் புணர்ச்சியுள் அடங்காது வருவன உளவாயின் அவை
யும் கொள்க. (உ௦)

ஆகாரவீற்றுச் சிறப்புவிதி.

[ஆகாரத்தின்முன் ஁ல்லினம்.]

‡ கஎ௧. அல்வழி யபா பிபாபுற்று முன்மிகா.

(இ - ள்.) அல்வழி - அல்வழிப்புணர்ச்சியில்,--(க) ஆ - ஆ என்னும்பெ
யர்க்கும், மா - மா என்னும் பெயர்க்கும், (உ) மியா - மியா என்னும் - முன்
னிலையசை இடைச்சொல்லுக்கும், (ங) முற்று - (ஆகாரவீற்று எதிர்மறைப்
பலவின்பால்) வினைமுற்றுக்கும், முன் - முன்னே, மிகா - (வருகிற வல்லி
னம்) இயல்பாகும்; (எ - று.)

'முற்று' எனப்பொதுவாகக்கூறினும், ஆகாரவீற்றுச் சிறப்புவிதி கூறு
மிடமா தலால், ஆகாரவீற்றுமுற்றென்பது அதிகாரத்தால் விளங்கியது.

(உ-ம்.) (க) ஆகுறிது, மா சிறிது—ஆ, மா, முன் வலி இயல்பாயிற்று.

(உ) கேண்மியா, தேவா—மியா முன் வலி இயல்பாயிற்று.

(ங) உண்ணு பன்றிகள்—முற்றமுன் வலி இயல்பாயிற்று.

இரட்டோமொழிதலால், காட்டுப்பசுள்ளும் பொருளைத் தருகிறஆமா என்பதன் முன்னும் ஆமா குறிது, ஆமா சிறிது, என வலிஇயல்பாம் என்க.

‘முற்றமுன் மிகா’ எனவே, அருந்தாபத்தியால் - அவ்வினையாலினையும் பெயரின்முன்னும் அவ்வினை முற்றுவினையெச்சமானவற்றின்முன்னும் மிகா மையும் கொள்க; [அருந்தாபத்தியாவது - ஒருபொருளைக் கூறியமாத் திரத்தில் அதன்குறிப்பைக் கொண்டு கூறப்படாத மற்றொரு பொருளையும் அறிவது.]

(உ - ம்.) உண்ணு கிடந்தன, சென்றன, தந்தன, போயின.

இங்கே, உண்ணு என்றது - வினையாலினையும் பெய ராயின், உண்ணு தனவாகிய பிராணிகள் கிடந்தன எனவும்; வினைமுற்றுவினையெச்சமாயின், உண்ணுதனவாய்க் கிடந்தன எனவும் பொருள்படும்.

இவ்வாய்பாட்டுச்சொல் - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாயின் உண்ணுக்குதிரை என்றும், ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சமாயின் உண்ணுக்கிடந்தன என்றும், உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சமாயின் உண்ணுக்கிடந்தன என்றும் பொதுவிதியால் வலிமிக்கு வரு மென்று அறிக. இவற்றிற்கு - முறையே உண்ணுத, உண்ணுமல், உண்டு என்று பொருள். உண்ணுது என்ற ஒன்றன்பால்முற்று உண்ணு எனத் தொகுத்தல்விகாரப் பட்டு வரும்பொழுது அதன்முன் வலிஇயல்பா மென உணர்க. (உக)

[குறிலிணைந்த ஆகாரத்துக்குச் சிறப்பு: விதி.]

† களஉ. குறியதன் கீழாக் குறுகலு மதனோடு

உகா மேற்றலு மியல்புமார் தூக்கின்.

(இ - ள்.) குறியதன் கீழ் ஆ - குற்றெழுத்தின் கீழ் நின்ற ஆகாரம்,—

(க) குறுகலும் - (அகரமாகக்) குறுகுதலும்,—(உ) அதனோடு - அவ்வாறு குறுகுதலுடனே, உகாம் என்றலும் - உகரம் பெறுதலும்,—(ங) இயல்பும் - (அவ்விரண்டியில்லாமல்)தன் இயல்பில் நின்றலும்,—(ஆகிய இம்மூன்றுவிதியும்),—தூக்கின் - செய்யுளில், ஆம் - ஆகும்; (எ - று.)—தூக்கு - செய்யுள். கக௩ - ஆஞ் சூத்திரத்திலும் இது வந்தது.

(உ - ம்.) (க) “நில விரி கானல்”—குறியதன்கீழ் ஆ, குறுகிற்று.

(உ) “என் செய்யுமோ நிலவு”—குறுகி, உகாமேற்றது.

(ங) ‘நிலா வணக்கு’—இயல்பாயிற்று.

செய்யுளில் இம்மூன்றும் ஆம் எனவே, வழக்கில் இரண்டும் ஒன்றும் ஆம் என்றராயிற்று; குறுகி உகாமேற்காமல் நின்றல், வழக்கில் வாராது.

(உ - ம்.) நிலவு, நிலா; கனவு, கன—குறுகிஉகாமேற்றலும், இயல்பும், தரா, மிடா, கடா—இயல்புமாத் திரம். (இவை விகாரப்படா.)

இகரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

[‘அன்றி’, ‘இன்றி’ என்பன.]

† களந். அன்றியின்றியின் வினையெஞ் றகரம்

தொட்பினு ஁தர மாய் ினிபடுபே.

(இ - ள்.) அன்றி இன்றி என் வினா எஞ்ச இகரம் - ‘அன்றி’ ‘இன்றி’ என்னும் எதிர்மறைக்குறிப்புவினையெச்சங்களின் ஏற்றிலுள்ள இகரம், தொடர்பினுள் - செய்யுளில், உகரம் ஆய் வரின் - உகரமாய்த்திரிந்து வந்தால், — இயல்பு-(வருகிறசக்தபக்கள்) இயல்பாகும். (எ - று.)—தொடர்பு-செய்யுள்.

(உ - ம்.) “நானன்று போகி” = அன்றி + போகி

“உப்பின்ற புற்கை யுணக” = இன்றி—புற்கை.

உகரமாகத்திரியாவிடின, நானன்றிப்போகி. உப்பின்றிப்புற்கை எனப் பொதுவிதிப்படி வல்லெழுத்து மிகுமெனக் கொள்க. (௩௩)

[‘நாழி’ ‘உரி’ என்பவற்றிற்குச் சிறப்பு விதி]

களச. உரிவரி நாழி ிற்றயரி மெய்க்கட

மறவும் டகர முரியின் றதியே

யகா வுரியெயா மேற்பன றினை.

(இ - ள்.) (க) உரி வரின் - உரின் என்றும் முகத்தலளவுப்பெயா (ரு மொழியாக) வந்தால், நாழியின் - (நிலைமொழியாகின்ற) நாடி, என்னும் முகத்தலளவுப்பெயரினது, ஈறு உயிரமெய் - றத்திலுள்ள ‘ழி’ என்னும் உயிரமெய், கெட - லீங்க, டகரம் - டகரமெய், மருவும் - (அவ்விடத்தில்) வரும்; (உ) உரியின் வழி - (நிலைமொழியாகின்ற) உரி என்னும் முகத்தலளவுப்பெயரின் பின், யகரஉயிரமெய் ஆம் - யகரவுரியமெய் வரும்; ஏற்பன - (அவ்வுயிரமெய் வருவதற்கு) ஏற்ற மொழிகள், வரின் - (ருமொழியாக) வந்து புணர்ந்தால்; (எ - று.)

(உ - ம்.) (க) நாழி + உரி—நாழி—‘ழி’ கெட, டகரம் தோன்றிற்று.

(உ) உரி + உப்பு — உரியவுப்பு | + மிராகு—உரியிராகு | உரியிராகரம் + பயறு—உரியபயறு | + வாகு — உரியவாகு | தோன்றிற்று.

(உரி இரண்டு கொண்டது, நாழி.)

‘ஏற்பன வரின்’ எனவே, ஏலாதன வரின் உரியரிசி, உரியாழாக்கு என இச்சிறப்புவிதிபெறும் பொதுவிதிபெறு மெனக் கொள்க. (௪௪)

[‘புளி’ என்பதற்குச் சிறப்பு விதி.]

களஓ. சுவைப்புளி முன்னினை மேன்மையுட தோன்றும்.

(இ - ள்.) சுவை - அருசுவையுள் ஒன்றை யுணர்த்துகின்ற, புளி முன்-புளி என்னும் பெயரின் முன், (வல்லினம் வந்து புணர்ந்தால்),—இன்னமென்மையும் - (அவ்வல்லெழுத்து மிகுதலன்றி அதற்கு) இன்னமாகிய மெல்லெழுத்தும், தோன்றும் - (ஒரோரிடத்து) மிகும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) புளி + கறி = புளிங்கறி + தயிர் = புளிந்தயிர்
+ சோறு = புளிஞ்சோறு + பாளிதம் = புளிப்பாளிதம்

புளிப்பாகிய கறி எனவும், புளிப்பையுடைய கறி எனவும் விரிக்கப்படுதலால், இவையே வேற்றுமை அல்வழி இரண்டுக்கும் உதாரணமாகும்.

‘மென்மையுமி’ என்ற இறந்தது தழுவிய இழிவு சிறப்பும்மையால் புளிக்குறியெனப் பொது விதிப்படி வலிமிசூதலே சிறப்பையுடையதாமென அறிக.

இகர ஐகாரவீற்றுச் சிறப்புவிதி.

‡ களக. அல்வழி இஐம் முன்ன ராரின்
இபல்பும் மிகலும் விகற்பமுமாகும்.

(இ - ள்.) அல்வழி - அல்வழிப்புணர்ச்சியில், — இ ஐ முன்னர் - (நிலை மொழியீற்று) இகர ஐகாரங்களின் முன், ஆயின் - (வல்லினம்) வருமாயின், — (க) இயல்பும் - இயல்பாதலும், (உ) மிகலும் - (பொதுவிதிப்படியே) மிகுதலும், (ங) விகற்பமும் - விகற்பித்தலும் [ஒன்றுக்கே ஒருகால் மிகாமையும் ஒருகால் மிகுதலும்], ஆகும் —; (எ - று.)

இவ்வாறு பொதுப்பட்டக்கூறிராவினும், இபல்பு மிகுதி விகற்பங்களை இடத்துக்கு ஏற்றபடி கொள்க.

ஒப்பிண்டிந்நீளென்னும் உத்தியால், ஐகாரவீற்றும் உடன் கூறினர்.

பொதுப்பெயர் உயர்திணைப்பெயர்கட்குவிதிமுன்னமே அமைந்திருத்தலால், இக்குத்திரவிதி அஃறிணைப்பெயர்க்கும் வினை முதலியவற்றிற்குமாம்.

(உ - ம்.) (க) புலி + சிறிது = புலிசிறிது
யானை + பெரிது = யானைபெரிது
செடி + கொடி = செடிகொடி
யானை + குசிறை = யானைகுசிறை
இடி + சுவர் = இடிசுவர்
உரை + கல் = உரைகல்
} இஐ முன் அல்வழியில் வலி
இயல்பாயின.

(உ) மார்கழி + திங்கள் = மார்கழித்திங்கள்
ஆடி + கொண்டான் = ஆடி-கொண்டான்
பனை + கை = பனைக்கை
} வலி மிக்கன.

(ங) கிளி + குறிது = கிளிகுறிது, கிளிக்குறிது
கடி + கமலம் = கடிகமலம், கடிக்கமலம்
தினை + சிறிது = தினைசிறிது, தினைச்சிறிது
} விகற்பித்தன. (உசு)

ஈகாரவீற்றுச் சிறப்புவிதி.

[ஆப்பீமுன் நாற்கணம்]

களக. ஆமுன் பகரவீ யனைத்துமவாக் ஓறுதும்
போலன வல்வழி யிரப்பா கும்மே.

(இ - ள்.) ஆ முன் பகரவீ-‘ஆ’ என்னும் பெயரின்முன் நின்ற பகரகாரம் [ஆப்பீ], அனைத்துமவா - (இருவழியிலும்) நாற்கணமும்வந்தால், குறுகும் -

குறுகி இகரமாகும்; அல்வழி-அல்வழியில், மேலன்-மேல் “அல்வழி இஐ” என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறியவிதி முன்றில், இயல்பு ஆகும்-(குறுகிய அதன் முன் வருகிற வல்லினம்) இயல்பைப் பெறும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) ஆப்பி + அரிது = ஆப்பியரிது | ஆப்பி + னன்று = ஆப்பிநன்று
+ குளிரும் = ஆப்பிகுளிரும் | + வலிது = ஆப்பிவலிது

‘அல்வழி இயல்பாகும்’ எனவே, வேற்றுமையில் ஆப்பிக்குளிர்ச்சி, ஆப் பித்திரட்சி எனப் பொதுவதிப்படியே வலி மிது மெனக் கொள்க.

இதில் “பகரவீ” என்றதும் வருஞ் சூத்திரத்தில் “பவ்வீ” என்பதும் - இடக்கரடக்கல். பகரசு, பவ்வீ-பகரமெய்யின்மேல் எறிய ஈகாரம். (ஆப்பி- பசுச்சாணம்.)

[சில ஈகாரவற்றின்முன் வலி.]

கஎஅ. பவ்வீ சீமீ முன்ன ஈல்வழி

இயல்பாம் வலிமெலி மிகலுமாம். மீக்கே.

(இ - ன்.) (ச) ப ஈ-(இடக்கப்பெயராகிய) பகரஈகாரத்துக்கும், ஈ-(இக் குதவென்னும் பொருள்கொண்ட) ‘ஈ’ என்ற முதனிலைத்தொழிற்பெயர்க் கும், மீ-(மேலாகிய பண்பையும் மேலிடக்கையும் உணர்த்தும்) ‘மீ’ என்ற சொல்லுக்கும், முன்னர்-முன்னே, அல்வழி-அல்வழிப்புணர்ச்சியில், இயல்பு ஆம்-(வருகிற வல்லினம்) இயல்பாகும்; (உ) மீக்கு-(இவற்றுள்ளே) ‘மீ’ என் னுஞ் சொல்லுக்கு, வலி மெலி மிகலும் ஆம் - வல்லெழுத்து மிகுதலும் மெல் லெழுத்து மிகுதலும் ஆகும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) (ச) மீ + குறிது = மீகுறிது, சிறிது, சீது, பெரிது } இயல்பா
மீ + கடிது = மீகடிது, சீரிது, சீது, பாற்று } யின.
மீ + கண் = மீகண், செவி, தலை, புறம்

(உ) மீ + கூற்று = மீகூற்று—வலிமிக்கது.

மீ + தோல் = மீதோல்—மெலிமிக்கது.

(உஅ)

உகரவீற்றுச் சிறப்புவிதி.

[சில முற்றியலுகரத்தின்முன் வலி.]

கஎக. முன்ற றுருபெண் வினைத் தொகை கூட்டி

ஆறு முகர முன்ன ரியல்பாம்.

(இ - ன்.) முன்று (உருபு)-('ஒடு' என்னும்) முன்றும்வேற்றுமையுருபுக் கும், ஆறு உருபு - ('அது' என்னும்) ஆறும் வேற்றுமை யுருபுக்கும், எண் - (இயல்பாயும் விகாரப்பட்டும் வரும்) எண்ணுப்பெயர்கட்கும், வினைத்தொ கை-வினைத்தொகைக்கும், சுட்டு-சுட்டுப்பெயர்கட்கும், ஈறு ஆகும் - இறுதி யாகிய, உகரம் முன்னர் - முற்றியலுகரத்தின் முன்னே, இயல்பு ஆம்- (வருகிற வல்லினம்) இயல்பாகும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) அவ்வெழுது + கொண்டான் = அவ்வெழுதுகொண்டான்—முன்றறுருபு.

பொன்னது + செவி = பொன்னது செவி—ஆறறுருபு.

{ எழு + தலை = எழுதலை—இயல்பு எண்ணுப்பெயர்;
{ ஒரு, இரு, அறு, எழு + புறம் = ஒருபுறம்—விகார எண்ணுப்பெயர்.
விடு + கணை = விடுகணை, விரவு + படை = விரவுபடை: விளைத்தொகை.

{ அது + கண்டான் = அதுகண்டான்—வேற்றுமை } சுட்டுப்பெயர்.
{ இது, உது + குறிது = இதுகுறிது—அல்வழி. }

‘சுட்டுறாகும்’ என்றதன் உபயோகத்தால், அதுகண்டான், அதுபெரிது என வினாவிற்கும் முற்றியலுக்காத்தின் முன்னும் வலி இயல்பாதல் கொள்க.

உது + காண் = உதுகாண், உதுகாண் என இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் விசிற்பித்துவருவது, “இயல்பின் விகாரமும்” என்னுஞ்சுத்திரத்து ‘அன்னபிறவும்’ என்பதனால் அமையும்.

(இச்சுத்திரத்தில் ‘உகாம்’ எனப் பொதுப்படக் கூறியிருக்கவும், முற்றியலுகரமென்றே சிறப்பாகக்கொண்டது, இச்சுத்திரத்தையே “வன்றொடரல்லன்” என்பது முதலாக வரும் குற்றியலுகரச் சிறப்புவிதிச் சுத்திரங்களைச் சாரவைக்காமல் “அதுமுன்வரு மன்று” என்னும் முற்றியலுகரவிதிச் சுத்திரத்தின்முன் வைத்ததனாலென்று அறிக. அன்றியும், குற்றியலுகரவீரகிய ‘ஒடு’ என்னும் முன்றனுருபும், ‘ஆது’ என்னும் ஆரனுருபும், ஒன்று முதலிய எண்ணுப்பெயர்களும், வன்றொடரொழிந்த விளைத்தொகைகளும், ‘அஃது’ முதலிய சுட்டுப்பெயர்களும் என்பவற்றிற்கு விதி, மேல் ‘வன்றொடரல்லன்’, “இடைத்தொடராய்தத்தொடர்” என்னும் இரண்டு சுத்திரங்களிலும் அடங்குமாறு காண்க. இதுபற்றியே, வன்றொடர்விளைத்தொகைமுன் வலியியல்பாதலை மாதிரி கீழ் ‘விதவாதான்’ என்றதில் அடக்கியதும்.)

(உக)

[‘அது’ என்பதற்குச் சிறப்புவிதி.]

கடி௦. அதுமுன் வருமன் றுற்றுத் தூக்கின்.

(இ - ன்.) அது முன் - ‘அது’ என்னுஞ் சுட்டுப்பெயரின் முன், வரும் (வருமொழியாக) வருகிற, அன்று - ‘அன்று’ என்னும் வகிழ்மைறக் குறிப்பு விளைமுற்று;—தூக்கின் - செய்யுளில்,—ஆன்று ஆம் - ‘ஆன்று’ என முதல்கீளும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) அது + அன்று = அதான்று.

‘ஆன்றேயாம்’ என்றதையால் அதான்று, அதாவன்று என இராமலும் வரும்.

[குற்றியலுகரத்தின்முன் வலி: அல்வழி.]

† கடி௧. வன்றொடரல்லன் முன்மிக வல்வழி.

(இ - ன்.) வன்றொடர் அல்லன் முன் - வன்றொடரொழிந்த ஐந்து தொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் முன்னும், (வருகிற வல்லினம்);—அல்வழி - அல்வழிப் புணர்ச்சியில், மிகா - இயல்பாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) ஆறு + தலை = ஆறுதலை —கெழற்றொடர்.
எஃகு + பெரிது = எஃகுபெரிது—கூய்த்தத்தொடர்.

வாகு	+	சிதிது	=	வாகுசிதிது	—உயிர்த்தொடர்.
வந்து	+	தந்தான்	=	வந்துதந்தான்	—மென்சொடர்.
எய்து	+	பொருள்	=	எய்துபொருள்	—இடைத்தொடர்.

‘வன்றொடரல்லன்முன்மிகா’ என்றதை வன்றொடரின்முன் ‘எழுத் துச் சிதிது’, ‘படித்துத் தந்தான்’ என அவ்வழியில் வலி மிகு மென்க.

எழாம்வேற்றுமை யிடப்பொரு ளுணர் கின்ற அங்கு, இங்கு, உங்கு, எங்கு, ஆங்கு, சுங்கு, ஊங்கு, யாங்கு, ஆண்டு, சுண்டு, யாண்டு என்னும் மென்சொடர்க்குற்றியலுகாவீற்று இடைச்சொற்களின் முன் வரும் வல்லி னம் மிகும்.

(உ - ம்.) அங்குச்சுண்டான், இங்குச்சொன்னான், உங்குத்தந்தான், எங் குப்பெற்றான், ஆங்குச்சுற்றான், சுங்குச்சேர்த்தான், ஊங்குப்பார்த்தான், யாங் குச்சுண்டான், ஆண்டுச்சென்னான், சுண்டுத்தந்தான், யாண்டுப்போயினான் என வரும்.

எழாம்வேற்றுமைக் காலப்பொருளுணர் கின்ற அன்று, இன்று, என்று பண்டு, முந்து என்னும் மென்சொடர்க் குற்றியலுகா வீற்று இடைச்சொற் களின்முன் வரும் வல்லினம்-அன்று, கூடான், இன்றுகொன்னான், என்று தந்தான், பண்டுபோயினான், முந்துபெற்றான் என இயல்பாயே முடியும்.

இவைவயல்லாம் சொல்லல் அவ்வழியும் பொருளால்வேற்றுமையுமாத லால், சில அவ்வழிவிதையையும் சில வேற்றுமைவிதையையும் ஏற்றன. (ஈக)

[குற்றியலுகாத்தின்முன் வலி: வேற்றுமை]

‡ கஅஉ. இடைத்தொட ராப்தத் தொடரொற் றிடையின் மிகாரெடி லுயிர்த்தொடர் முன்பிரா வேற்றுமை.

(இ - ள்.) இடைத்தொடர் - இடைத்தொடரும். ஆய்த்தொடர் - ஆய் தத்தொடரும், ஒற்று இடையில் மிகா ரெடில் உயிர் தொடர் - ஒற்றுஇடை யேமிகாத ரெடிற்றொடரும் ஒற்றுஇடையேமிகாத உயிர்த்தொடரும், முன் - ஆகிய இவற்றின் முன், வேற்றுமை மிகா-(வருகிற வல்லினம்) வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் இயல்பாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.)	மாப்புக்கடுமை	=	மாப்புக்கடுமை	—இடைத்தொடர்.
	எங்கு + சிறுமை	=	எங்குசிறுமை	—ஆய்த்தொடர்.
	நாகு + தீமை	=	நாகுதீமை	—மிகாரெடிற்றொடர்.
	வாகு + கதிர்	=	வாகுகதிர்	—மிகாவுயிர்த்தொடர்.

‘ஒற்றிடையின்மிகா’ என்றதை, உயிர்த்தொடரோடும் கூட்டுத்; ஒற் றிடையின் மிகா ரெடிலுயிர்த்தொடர்’ என்றது, வருஞ்குக்கிரத்தாற் கூடப் படும் கெர றுகா வீறுகளொழிந்த மந்தறைய ஈறுகளை.

‘ஒற்றிடையின் மிகா ரெடிலுயிர்த்தொடர்முன் மிகா வேற்றுமை’ என்ற தனால், வீடு—வீட்டு, வயிறு—வயிற்று என ஒற்று இடையில் மிகும் ரெடிற்

ரோடர் உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுரங்கட்குமுன் வரும் வல்லினம்-வீட்
செசுவர் வயிற்றுக்கடுப்பு என வேற்றுமையிலும், மூட்டுப்புச்சி, வெளிற்
றுப்பனை என அல்வழியிலும் மிக்குருமென்று அதிக.

இங்குக் கூறப்படாத மென்றோடரின் முன்னும், வன்றோடரின் முன்
னும் எண்ணுதல், கொக்குச்சிறகு என வேற்றுமையில் வலிமிகு மென்க.

எனவே, ஆறுவகைக் குற்றியலுரங்களுடைய இடைத்தொடர், ஆய்தக்
தொடர் (ஒற்றிடைமிகாத, நெடிற்றோடர், 'ஒற்றிடைமிகாத உயிர்த்தொடர்'
இவற்றுக்குமுன் வேற்றுமை அல்வழி இரண்டிலும் வலிமிகா வென்றும்;
(ஒற்றிடைமிகும்) நெடிற்றோடர் (ஒற்றிடைமிகும்) உயிர்த்தொடர், வன்றோ
டர் இவற்றுக்குமுன் இருவழியிலும் வலிமிகுமென்றும். மென்றோடர்முன்
அல்வழியில் மிகா, வேற்றுமையில் மிகுமென்றும் கூறியதாயிற்று. (௩௨)

[கேர நுகராற் மச்சில குற்றியலுரங்கட்குச் சிறப்புவிதி.]

ஒற்றுடைமிகாத, நெடிற்றோடர் உயிர்த்தொடர்.

† கடிந நெடிற் றோடர், நெடிற் குற்றக நகங்களுள்
டறவொற் றட்டும் வேற்றுமை மிகவே.

(இ - ள்.) நெடிற் றோடர் உயிர்த் தொடர் - நெடிற்றோடர்களுள் உயிர்த்
தொடர்களுமாகிய, குற்றகங்களுள்-குற்றியலுரமொழிகளுள், டறஒற்று -
(அல்வழிம எயிரின்ற) டகர நகா மெய்கள், வேற்றுமை - வேற்றுமைப்
புணர்ச்சியில், மிக - பெரும்பாலும், ட்ரட்டும்-; (எ -று.)

வருமெழுந்தகை சொல்லாமைமயால், நாத்கணமும் கொன்க.

நெடிற்றோடர் (உ - ம்) உயிர்த்தொடர்:

ஆடு + கால் = ஆட்டுக்கால். | முரடு + மனிதன் = முரட்டுமனிதன்.
சோறு + வளம் = சோற்றுவளம் | வயிறு + இடை = வயிற்றிடை.

(க) 'பெரும்பாடு' வேற்றுமையில் இரட்டும் எனவே, டறஒற்றுச்
சிறபாணமை வேற்றுமையில் இரட்டாமையும்; (உ) 'வற்றையையில் பெரும்
பாடு' இரட்டும் எனவே, டறஒற்றுச் சிறபாணமை அல்வழியில் இரட்டி
தலும்; (௩) 'பெரும்பாடு' பெரும்பாடும் (வற்றையையில் இரட்டும்) எனவே
பிறஒற்றுக்கள் சிறபாணமை இருவழியிலும் இரட்டிலும் கொன்க.

(உதாரணம்.)

(க) காடு + சென்றன் = காடுசென்றன் | வேற்றுமையில் டற ஒற்
கிணறு + மூழ்கினான் = கிணறுமூழ்கினான் | நுகர் இரட்டாவாயின.

(உ) காடு + அரண் = காட்டரண் | அல்வழியில் டற ஒற்றுக்
களிறு + யானை = களிற்றியானை | கர் இரட்டின.

(௩) வெருகு + கண் = வெருக்குக்கண் - வேற்றுமை | இருவழியிலும் பிறஒற்
எருது + மாடு = எருதுமாடு - அல்வழி | நுகர் இரட்டின.

இனி, 'மிக' என்பதற்கு-வருமொழிமுதலில் வரும் வல்லெழுத்து மிக
எனப் பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று. (௩௩)

[மென்றோடரின்முன் நாற்கணம்: இருவழி]

† கஅச. மென்றோடர் பொழியுட் சிலவேற் றுமையின்
தமிழின் வன்றோட ராகா மன்னே.

(இ-ள்.) (க) மென்றோடர் மொழியுள்- மென்றோடர்க்குற்றியலுகரமொழி
களுள், சில - சில நிலைமொழிகள், —வேற்றுமையில் —, தம்இனம்-தமக்கு
இனமாகிய, வன்றோடர் - வன்றோடர்க் குற்றியலுகர மொழிகளாகத் திரி
யும்: (உ) மன்-பல, ஆகா-அவ்வாறு வன்றோடர்க்குற்றியலுகரமாகத்திரியா.

வருமெழுத்தைச் சொல்லாமையால், நாற்கணமும் கொள்க.

(உ - ம்.)	(க)	மருந்து	பை	= மருந்துப்பை	} வேற்றுமையில்வன் ரோடராயின.
		குங்கு	மனம்	= குங்குமனம்	
		இரும்பு	வலிமை	= இரும்புவலிமை	
		சுன்று	ஆ	= சுன்று	
	(உ)	வண்டு	கால்	= வண்டிக்கால்	} வேற்றுமையில் வன் ரோடராகாதன.
		பந்து	நலம்	= பந்துநலம்	
		ஞெண்டு	வளை	= ஞெண்டுவளை	
		சங்கு	இனம்	= சங்குஇனம்	

‘சில வன்றோடராம்’ எனவே ஆகாதன பலவென்பது தானே வந்து
இயையவும், ‘ஆகா மன்’ என்றமிகையால், (க) அல்வழியிலும் சிறுபான்மை
வன்றோடராதலும், (உ) இருவழியிலும் விகற்பித்து வருதலும் கொள்க.

(உ-ம்.)	(க)	பஞ்சு	பகைமை	= பச்சுப்பகைமை	} அல்வழியில்வன் ரோடராயின.
		இரும்பு	மனம்	= இரும்பு மனம்	
	(உ)	குங்கு	குட்டி	= குங்குக்குட்டி	} வேற்றுமையில் விகற்பித்தன.
				= குங்குக்குட்டி	
		பாம்பு	தோல்	= பாம்புத்தோல்	
				= பாம்புத்தோல்	
		அன்பு	தோ	= அன்புத்தோ	} அல்வழியில் விகற் பித்தன.
				= அன்புத்தோ	

(இனி, இச்சுத்திரத்திற்கு மென்றோடர்க் குற்றியலுகரங்களுள் சில
வேற்றுமையில் பெரும்பாலும் வன்றோடராகாதன என ஒரேவாக் கியமாக
வும் உரைக்கலாம். பல வேற்றுமையில் வன்றோடராமென்றும், சில அல்
வழியிலும் வன்றோடராமென்றும் கருத்து அமையும்.) (உச)

[சில குற்றியலுகரத்துக்குச் சிறப்பு நிதி.]

† கஅரு. ஸ்ரீந் றுடைக்குற் றுகரமு முாவே.

(இ - ள்.) ஐ - ஐகாரச்சாரியை, நறு உடை - இறுதியிற் பெற்றுவரு
சிற, குற்றுகரமும்- குற்றியலுகர மொழிகளும், உள் - (சில) உண்டு: (எ-று.)

மேற்குத்திரத்தைச் சாரவைத்ததனால், மென்றோடரென்பது பெறப்படும்.
வருமெழுத்தைச் சொல்லாமையால், நாற்கணமும் கொள்க.

(உ - ம்.)	பண்டு	+	காலம்	= பண்டைக்காலம்.	} அல்வழி
	இன்று	+	நாள்	= இன்றையநாள்.	

முத்து + வளம்—முத்தைவளம். } வேற்றுமை.
அன்று + அழகு—அற்றையழகு }

மேலைக்குத் திரத்தைச சாரவைத்தாராயினும், 'ஐயீற்றுடைக் குற்று கரம்' எனப்பொதுப்படச சொன்னதனால், நேற்று + பொழுது = நேற்றைப்பொழுது, நேற்று + கூலி = நேற்றைக்கூலி எனவும்; பொழுது + செலவு = பொழுதைச்செலவு எனவும் பிறதொடர்களும் ஐகாரச்சாரியை பெறுதலும்; 'ஐயீற்றுடைக் குற்றுக்கரம்' என உடைமையாக்கிக் கூறியதனால், வருமொழிப் புணர்ச்சியை நோக்காமலே ஒன்று - ஒற்றை, இரண்டு - இரட்டை, வேடு - வேட்டை, ஏறு - ஏற்றை எனத் தனிமொழியாக நின்று ஐகாரம் பெறுதலும்; ஓராண்டு - ஓராட்டை, ஈராண்டு - ஈராட்டை என அடையடுத்தமொழியாக நின்று ஐகாரம் பெறுதலும் கொள்க. (௨௬)

[திசைப்பெயர்க்குச்சிறப்பு விதி.]

‡ கஅக* திசையொடு திசையும் பிறவுஞ் சேரின்
நிலையிற் றுயிரெய் கவ்வொற்று நீங்கலும்
நகரம் நலவாந் திரிநலு பார்ப்பிற.

(இ - ள்.) திசையொடு - (குறியிலுக்கரவீராகிய) திக்கைக் குறிக்கும் பெயரோடு, திசையும் - திக்கைக்குறிக்கும் பெயரும், பிறவும் - வேறு பொருள்களைக் குறிக்கிற பெயர்களும், சேரின் - (வருமொழியாக) வந்து புணரமிடத்து,—நிலை நறு - நிலைமொழியிறதியில் நின்ற, உயிர்மெய் - 'கு' என்னும் உயிர்மெய்யும், க ஒற்று - (அதன் அயலில் நின்ற) ககர மெய்யும், நீங்கலும் - கெடுதலும்,—நகரம் - (சுற்றயலில் நின்ற) நகரமெய், நல ஆ திரிதலும் - நகரமெய்யாகவும் லகரமெய்யாகவும் திரிதலும்.—ஆம் - ஆகும்; (எ - று.)

திசைப்பெயர் - திக்கைக் குறிக்கும் பெயர்.

உப்புழிக்கோடல் என்னும் உத்தியால், நிலைபிற்று உயிர்மெய் கவ்வொற்று நீங்குதல் - கிழக்கு குணக்கு குடக்கு வடக்கு என்பவற்றிற்கும், நகரம் நகரமாகத்திரிதல்-தெற்கு என்பதற்கும், நகரம் லகரமாகத் திரிதல் - மேற்கு என்பதற்கும் எனக் கொள்க. (குணக்கு - கிழக்கு. குடக்கு - மேற்கு.)

(‘19’) என்ற மிகையால், கிழக்கு என்பது ழகரத்தின் அகரம் கெட்டு முதல் நீண்டவருதல் கொள்க.)

(உ ம்.) வடக்கு } கிழக்கு = வடகிழக்கு } உயிர்மெய்யும் ககர
குடக்கு } திசை = குடதிசை } மெய்யும் கெட்டு
குணக்கு } காடு = குணகாடு } வத்தன.

தெற்கு + மேற்கு = தென்மேற்கு } உயிர் மெய்க்கட, நக
+ யாறு = தென்யாறு } ரம் நகரமாயிற்று.

மேற்கு + காற்று = மேல்காற்று } உயிர்மெய் கெட, நக
+ ஊர் = மேலூர் } ரம் லகரமாயிற்று.

கிழக்கு + காற்று = கீழ்காற்று } உயிர்மெய்யும் ககரவொற்றும் அக
+ நாடு = கீழ்காடு } ரமும் கெட்டு முதல் நீண்டது.

இன்னும் 'பிற' என்றதனால், கீழைக்குளம், கீழைச்சேரி: மேலைக் குளம், மேலைச்சேரி என ஐகாரம் பெறுதலும்; வடக்கூர், வடக்குமலை, தெற்கூர், தெற்குமலை என மேற்காட்டிய விதார மின்றியும் வருதலும்; திசையோடு திசை புணரும்போது தெற்குவடக்கு வடக்குத்தெற்கு, கிழக்குமேற்கு, மேற்குக்கிழக்கு எனப்போது விதி பெறுதலும் கொள்க. வடதிசைக்காற்றுக்கு வழங்குகிற வாடை யென்ற பெயரில் வடக்கு என்ற பகுதி முதல் நீண்டதும் இங்கேயே அமைக்கப்படும். 'கவ்வொற்று நீங்கலும்' என்ற தன் குறிப்பால், வருமொழி முதல் வலிமிகாமை பெறப்படும். (௩௬)

[தெங்கு] என்பதற்குச் சிறப்புவிதி.]

† கஅவு. தெங்குநீண் மற்றுநிர் மெய்கெடுங் காய்வாரிர்.

(இ - ள்.) காய் வாரின் - காய் என்னுஞ்சொல் (வருமொழியாக) வந்தால். தெங்கு - தெங்கு என்னும் நிலைமொழி, நீண்டி - (முதல்) நீண்டி, சுறு உயிர் மெய் கெடும் - சுற்றிலுள்ள 'கு' என்னும் உயிர் மெய் நீங்கும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) தெங்கு + காய் = தேங்காய். இது, வேற்றுமைப் புணர்ச்சி. (௩௭)

[எண்ணப்பெயர்கட்குச் சிறப்புவிதி]

† கஅவு. எண்ணிவை பாவவும் பிறவுமெய்தின்
ஒன்று முதலெட் டாறு மெண்ணுள்
முதலீ ரெண்முதல் நீளும் மூன்றுறு
எழு *குறுகுமா நோழல் லவற்றின்
சுற்றுயிர் மெய்யு மேழ னுயிராம்
ஏகு மேற்புழி பென்மனார் புலவர்.

(இ - ள்.) எண் - எண்ணலளவுப் பெயரும், நிறை - நிறத்தலளவுப் பெயரும், அளவும் - மற்றை முகத்தலளவு நீட்டலளவுப் பெயர்களும், பிறவும் - பிறபெயர்களும், எய்தின் - (கருமொழியாக) வந்தால், — ஒன்று முதல் எட்டு சுறு ஆம் எண்ணுள் - (நிலைமொழியாகச் சிந்தி) ஒன்று முதல் எட்டுசுறு கிய எண்களுள், முதல் சுர் எண் - முதலிலுள்ள (ஒன்று இரண்டு என்னும்) இரண்டெண்களும், முதல் நீளும் - முதற் குறில் நீளும்; மூன்று ஆறு எழு - மூன்றும் ஆறும் எழும், குறுகும் - (முதல் கெடில்) குறுகும்; ஆறு எழு அல் லவற்றின் - ஆறும் எழும் அல்லாத (ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து எட்டு என்னும்) ஆறு எண்களினுடைய, சுறு உயிர்மெய்யும் - இறுதியிலுள்ள உயிர் மெய்களும், எழன் - எழுஎன்பதனுடைய, உயிரும் - (இறுதியி

* 'எழ்' என மெய்யீற்றுப்பெயராகக் கொண்டார், தொல்காப்பியனார்.

லள்ள) உகர உயிரும், ஏகம் - கெடும்; ஏற்பு உழி - ஏற்கும் இடங்களில், என் மனா புலவர் - என்றுசொல்வர் அறிவுடைபோர்; (எ - று.)

இசுருத்திரத்துக் கூறிய விகாரமும், இப்புணர்ச்சியை முற்றமுடித்தற் காக அடுத்த ஐந்து சூத்திரங்களிற் கூறும்விகாரங்களும் பெரும்பாலும் பன் புத்தொகைக்கே உரியனவா மென்பார், 'ஏஃபுடி' என்றார். இன்னும் அத னால், ஏழு என்பது முதல்குறுகுமிடத்து உகரம் கெடா தென்றும், உகரம் கெடுமிடத்து முதல்குறுகா தென்றும் கொள்க.

'ஏஃபுடி' என்பதை, மேல்வரும் நான்குத்திரங்களிலும் கூட்டிக்.

ஏழு என்பது முற்றிலுக்கர வீரயினும் 'ஏஃபுடி' தல் தன்னின முடிந்தல்' என்னும் உத்தியால், குறியிலுக்கரங்களோடு சேர்த்துக்கூறினர்.

(உ - ம்.)	பத்து	=	அறுபது, எழுபது	} ஆறும் ஏழும் முதல் குறுகின.
	கழஞ்சு	=	அறுகழஞ்சு, எழுகழஞ்சு	
ஆறு }	நாழி	=	அறுநாழி, எழுநாழி	
ஏழு }	சாண்	=	அறுசாண், எழுசாண்	
	வகை	=	அறுவகை, எழுவகை	

ஏழு - கடல் = ஏழ்கடல் - ஏழன் சுற்றயிர் கெட்டது.

பற்றவற்றிற்கு உதாரணம், பின்னே அத்தத்தன்களின் சிறப்புசூத் திரங்கூறிற் காட்டப்படும்.

ஏன்னும் 'ஏஃபுடி' என்றதனால், ஒன்றுமுதல் எட்டாரும் எண்களுள் இரண்டு முதலியன - இரண்டு கழஞ்சு, மூன்றுபடி, நான்கு பொருள், ஐந்து படை, ஆறு குணம், ஏழு கடல், எட்டிக் கோடி எனப் பொதுவீதி யால் முடிதலும்; "ஒன்றுதேறினான்," "ஒன்றிரண்டு" எனச் சிறுபான்மை ஒன்றும் அங்குணம் முடிதலும் கொள்க.

'ஏழ்குறுகும்மாறு' என்று பாடமோதுவாரு முளர்.

(கஉ)

[ஒன்று 'இரண்டு என்பவற்றிற்குச் சிறப்புவிதி;]

† கஉ௩. ஒன்றன் புள்ளி ரகா மாந

இரண்ட னெற்றாயி ரேகவுள் வருமே.

(இ - ள்.) ஒன்றன் - (சுற்று உயிர்மெய் கெட்டுகின்ற) ஒன்று என்னும் எண்ணினது, புள்ளி - னகரமெய்யானது, ரகரம் ஆக - ரகரமெய் யாக, - இரண்டன் - (சுற்றுஉயிர்மெய்கெட்டுகின்ற) இரண்டுஎன்னும் எண்ணினது, ஒற்று - னகரமெய்யும், உயிர் - (ரகரமெய்யின்கீழ் உள்ள) அகரவுயிரும்; எக - கெட, - ட வரும் (அவ்விரண்டு ரகரமெய்யின்மேலும்) உகரமவரும்; (ஏற்பு உழி) - ஏற்குமிடத்து; (எ - று.)

‘ஏற்புடி’ என்றதனால் - முதல்கீண்டவிடத்து உகரம் வாரா தென்றும், உகரம் வருமிடத்து முதல் கீளா தென்றும் கொள்க. *

(உ - ம்.) ஒன்று + ஆயிரம் = ஓராயிரம்	} ஒன்று முதல்கீண்டு சுற் றுயிர்மெய் கெட்டுனகரம் ரகரமாயிற்று.
+ கலம் = ஓர்கலம்	
+ நாழி = ஓர்நாழி	
+ யானை = ஓர்யானை	

இரண்டு + ஆயிரம் = ஈராயிரம்	} இரண்டு முதல்கீண்டு சுற் றுயிர்மெய்யும் னகரமெய் யும் அகரவுயிரும் கெட் டன.
+ கலம் = ஈர்கலம்	
+ நாழி = ஈர்நாழி	
+ யானை = ஈர்யானை	

ஒன்று	} + ஆயிரம் = ஓராயிரம், இராயிரம்	} முதல் கீளாமல் ரகர மெய்யின்மேல் உகரம் பெற்று வந்தன.		
இரண்டு			} + கழஞ்சு = ஒருகழஞ்சு, இருகழஞ்சு	
				} + நான் = ஒருநான், இருநான்

ஒரு + ஆயிரம் = ஓராயிரம் என உகரங்கெட்டுப் புணர்ந்தல் “முற்றமுற் றேரோவறு” என்றதனாற் கொள்க. ஓர்கலம், ஓர்நான், ஓர்வகை என முதல் கீளாமலும் உகரம்பெறாமலும் வருதல், உகரமுடிகோடலா ல் அமையும். (௩௬)

[‘முன்று’ என்பதற்குச் சிறப்புவிதி.]

† கசு௦. முன்ற னுறுப்பழிவும் வந்தது மாகும்.

* ஒன்று இரண்டு என்னும் எண்கள் ஒர் ஈர் என கீற்பது வருமொழி முதலில் உயிர்வருமிடத்தே எனவும், முதல்கீளாது உகரம்பெற்று ஒரு இரு என கீற்பது மெய்வருமிடத்தே எனவும் கொண்டு, இவை மாறுபடவரின் மூவா மென்பாரு முனர்; நன்னூலார்தாமே (௭௨) “ஆனவொன்றாகி யோபுடை யொப்பினமே” என்றும், (௩௮௬) “வேறவற்றெண்ணுமோர் பொதுவினை வேண்டும்” என்றும் மெய்முதன்மொழிமுன் ‘ஒர்’ என உப யோகித்துள்ளா ராதலால், அங்குனங்கொள்ளுதல் சாலாது. தொல்காப்பி யத்தில் அக்காலத்துப் பெரும்பான்மைவழக்குப்பற்றி அங்குனம்வரையறுத் துக் கூறியிருத்தனா நன்னூலார் இறந்ததுவிலக்கலால் ஒழித்து இலக்கி யம் கண்டு “முதல்கீரெனமுதல்கீளும்” என்றும், “ஒன்றன்புள்ளி ரகரமாக, இரண்டறெற்றையிரேக உவ்வருமே” என்றும் பொதுப்படச் சூத்திரஞ் செய்திருக்க, நன்னூலுரையில் அவ்வரையறையைப்பகுத்துதல் துற்றருத் துக்கு ஒத்ததன்றும். “மாக்கீகழ்மடநல்லா யென்றாற்றுஞ் சான்றவர், நோக்காரகொல் கொய்யதோர் துச்சிலை - யாக்கைக்கோ, நீச்சிற கன்ன தோர் தோலறினும் வேண்டுமே, காக்கை கடிவதோர் யோல்” என்ற நாலடியாரில் உயிர்முதன் மொழிவருதலோடு மெய்முதன்மொழி வருத லோடு பேதமற ஒர் என்கின்றமையுணர்க. “நீர்ப்பப்பத்தாம்,” “அச்சாணி யன்ன தோர்சோல்,” “ஆயிரம் காக்கைக் கோர் கல்,” “இருவீறு,” “இரு வியல்,” “இருவாயு,” “இருவாயு” என இங்ஙனம் மியதியின்றிச் சான்றோர் செய்யுள்களிலும் உபயோகமாகுமென வந்துள்ளவை அவ்விந்தன காண்க.

(இ - ள்.) மூன்றன் - (இறுதி உயிர்மெய் கெட்டு நின்ற) மூன்று எண்ணினது, உறுப்பு - னகரமெய்யானது, அழிவும் - கெடுத்தலும், வந்ததும் - (வருமொழிமுதலில்) வந்த மெய்யாகத் திரிதலும், ஆகும்—: (ஏற்புஉழி) - ஏற்குமிடத்து; (எ - று.)

‘ஏற்புழி’ என்றதனால் - முதல்குறுகுதல் மெய்வருமிடத்து என்றும், அவ்விடத்து னகரமெய் வருமெய்யாகத் திரியுமென்றும்; னகரமெய்கெடுதல் உயிர்வருமிடத்து என்றும், அவ்விடத்து முதல்குறுகாது என்றும் கொள்க.

(உ-ம்.) மூன்று + ஆயிரம் = மூவாயிரம் } உயிர்வரமுதல்குறுகாமல்சுற்றுயிர்
+ உலகு = மூவுலகு } மெய்யுன்னகரமெய்யும்கெட்டன
மூன்று + கலம் = முக்கலம் } மெய்வர முதல்குறுகி சுற்றுயிர்
+ நூறு = முந்நூறு } மெய் கெட்டு னகரமெய் வந்த
+ வட்டி = முவ்வட்டி } மெய்யாகத் திரிந்தது.

இன்னும், ‘ஏற்புழி’ என்றதனால் - வகரம் வருமிடத்து முல்வழி என முடிதலே யன்றி, மூவழி என முதல்குறுகாமல் னகரமெய்கெட்டு முடிதலும்; யகரம் வருமிடத்து முவ்யானை என னகரமெய் வகரமெய்யாகத்திரிந்து முடிதலும் கொள்க. (சு)

[‘நான்கு’ என்பதற்குச் சிறப்புவிதி.]

† ககக. நான்கன் டெய்யோ லறவா நுட்டே.

(இ - ள்.) நான்கன்-(இறுதி உயிர்மெய் கெட்டுநின்ற) நான்குஎன்னும் எண்ணினது, மெய் - னகரமெய், ல ற ஆகும் - லகரமெய்யாகவும் நகரமெய்யாகவும் திரியும்; (ஏற்பு உழி) - ஏற்குமிடத்து; (எ - று.)

‘ஏற்புழி’ என்றதனால் - னகரமெய் லகரமாகத்திரிவது உயிரும் இடையினமும் வருமிடத்து என்றும், நகரமாகத்திரிவது வல்லினம் வருமிடத்து என்றும், மெல்லினம் வருமிடத்துத் திரியாது என்றும் கொள்க.

(உ - ம்.) நான்கு + ஆயிரம் = நாலாயிரம் } உயிரும் இடையினமும் வர சுறு
+ வகை = நால்வகை } கெட்டு னகரம் லகரமாயிற்று.

நான்கு + கவி = நாற்கவி } வலிவர சுறுகெட்டு னகரம்
+ பால் = நாற்பால் } நகரமாயிற்று.

நான்கு + மணி = நான்மணி } மெல்லிவர சுறுகெட்டு னகரம்
+ நாழி = நாளுழி } திரியாது நின்றது.

இன்னும் ‘ஏற்புழி’ என்றதனால் - மூவினமெய்களும் வருமிடத்துநாலு குதிரை, நாலுநான், நாலுவழி என சுறுகெட்டு னகரம் லகரமாய் உகரம் பெற்றுவருதலும் கொள்க.

நான்மணி, நாளுழி என்றவற்றில் கால் என்றும் பிரிக்கலாம். (சு)

[‘ஐந்து’ என்பதற்குச் சிறப்புவிதி.]

! ககஉ. ஐந்தென்ற தலையது பினமுய் கெடும்.

(இ - ள்.) ஐந்தன் - (இறுதி உயிர்மெய் கெட்டு நீன்ற) ஐந்து என்னும் எண்ணினது, ஒற்று - நகரமெய்யானது, அடைவதும்-(வருமொழிமுதலில்) வருகிற மெய்யாகத் திரிதலும், இனமும் - அதற்கு இனமாகத் திரிதலும் கேடும் - கெடுதலுமாம்: (ஏற்பு உழி) - ஏற்குமிடத்து; (எ - று.)

‘ஏற்புழி’ என்றதனால் - நகரமெய் வருமெய்யாகத் திரிவது மெல்லினம் வருமிடத்து என்றும், இனமாகத்திரிவது வல்லினம் வருமிடத்து என்றும், கெடுவது உயிரும் இடையினமும் வருமிடத்து என்றும் கேள்வி.

(உ - ம்.) ஐந்து + மூன்று = ஐம்மூன்று | நகரம் வருமெய்யாகத் திரிந்தது.

ஐந்து + பால் = ஐம்பால் | வருமொழிக்கு இனமாயிற்று.

ஐந்து + ஆயிரம் = ஐயாயிரம் | நகரமெய் கெட்டது
+ வகை = ஐவகை |

‘அடைவதும் இனமும்’ என்றதையின், வருத்தாய்தியால் ஐம்மூன்று, ஐந்தொழில் என நகர தகரங்கள் வருமிடத்து நகரமெய் இயல்பாய் நிற்கும்.

[‘எட்டு’ என்பதற்குச் சிறப்புவித]

! ககூஊ எட்ட ஊடம்பு னால்வா, மென்ப.

(இ - ள்.) எட்டன் - (இறுதி உயிர்மெய் கெட்டு நீன்ற) எட்டுஎன்னும் எண்ணினது, உடம்பு - டகரமெய்யானது, ண ஆறும் - (காற்சனமும் வர) ணகரமெய்யாகத் திரியும், என்ப - என்று சொல்வார் (புலவர் ; (உ - று.)

(உ - ம்.) எட்டு + ஆயிரம் = எண்ணாயிரம் | + எட்டு நாடி = எண்ணாழி
+ கழுஞ்சு = எண்கழுஞ்சு | வகை = எண்வகை

[தொண்ணூறு, தொள்ளாயிரம்.]

ககூசு. ஒன்பா னொடுபத்து நூறு மொன்றன்
முன்னதி னேனைய முரணி யொவ்வொடு
தகர நிரீஇப் படு தகற்றி னவ்வை
நிரலே னளவாத் திரிப்பது நெறியே.

(இ - ள்.) ஒன்பாறெடு - ஒன்பதுடனே, பத்தும்-பத்து என்பதும், நூறும்-நூறுஎன்பதும், ஒன்றின்-(வருமொழியாகவந்து) புணருமாயின்,— முன்னதின் எனைய-முன்னதாகிய நிலமொழி தலிற் மந்தை வருமொழிகளாகிய பத்தையும் நூற்றையும், முரணி-(முறையே நுதனையும் ஆரமொனவும்) திரித்து,—ஒவ்வொடு - (நிலமொழிமுதலிலுள்ள) ஒகரவுயிரோடு, தகரம் - தகரமெய்யை, நிரீஇ - (அதற்குஆதாரமாக முன்) நிறுத்தி,—பத்து-(அந்நிலமொழியிறுதியி லுள்ள) பத்தை அதற்றி - கெடுத்து; —எனவ்வை - (அயலில்கின்ற) னகரமெய்யை, நிரலே - முறையே, னளவா - (பத்தின் திரிபாகிய நூற்றின் புணர்ச்சிக்கு) னகரமெய்யாகவும் (நூற்றின் திரிபாகிய ஆயிரத்தின்) புணர்ச்சிக்கு னகரமெய்யாகவும், திரிப்பது - திரித்துக்கொள்வது.—கெறி - முறைமையாம்; (எ - று.)—(முன்னுதல் அநிலகம் நிலிலற்றி மாற்றுதல்.

‘முன்னதின்’ என்பதிலுள்ள ‘இன்’ உருபு - ஐந்தாம் வேற்றுமை நீக்கப் பொருளதாய், ‘ஏனைய’ என்னும் இடைச்சொல்லடியாகத் தோன்றிய குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரைக்கொண்டது. இனி, முன்னதின் - முன்னதாகிய பத்தினிலே, ஏனைய முரணி - மற்றை வருமொழியாகிய பத்தையும் தூற்றையும் பெருக்கு மாற்றால் தூறெனவும் ஆயிரமெனவுத் திரித்து என்று உரைப்பாரு முளா, இப்பொருளுக்கு, ‘இன்’ உருபு - ஏதப்பொருளது. இனி, இதற்கு மற்று ஓர் உரை வருமாறு :—முன்னதின்-நிலைமொழியாகிய ஒன்பஃது என்பகணபபோல, ஏனைய முரணி - வருமொழியாகிய பத்தையும் தூற்றையும் முறையே திரித்து என்று பொருள்; அதாவது:—எட்டையடுத்த எண்ணிய ஒன்பது அல்லது ஒன்பது என்பதிலுள்ள பஃது அல்லது பது என்பது, அதற்கு அடுத்த எண்ணிய பத்து என்பதின் விகாரம்போன்றிருத்தலால், அதற்கு ஏற்ப, ஒன்பது என்பதற்கு அடுத்ததானத்து எண்ணல் [ஒன்பதுபத்தில்] வருமொழியாகிய பத்தை அதற்கு அடுத்ததானத்து எண்ணிய நூறு என்றும், எண்ணாறு என்பதற்கு அடுத்ததானத்து எண்ணில் [ஒன்பது நூறு என்பதில்] வருமொழியாகிய நூறு என்பதை அதற்கு அடுத்ததானத்து எண்ணிய ஆயிரம் என்றும் திரித்து என்றபடி; பத்து என்னுந் தானத்திற்கு வரமாட்டாத குறைவுடைய ஒன்பது என்பது பது என்னும் இறுதியைப்பெற்றதுபோல, நூறு என்னுந் தானத்திற் குறைந்த நிலையிலிருக்கின்ற பத்து என்பது நூறு என்று திரித்தலையும், ஆயிரமென்றுதானத்திற் குறைந்த நிலையிலிருக்கிற நூறு என்பது ஆயிரம் என்று திரித்தலையும் பெறுமென்க. (இவ்வுரைக்கு, ‘இன்’ உருபு - ஒப்புப்பொருளது.)

(உ - ம்.) ஒன்பது + பத்து = (க) ஒன்பஃது நூறு. (உ) தொன்பஃது நூறு, (ங) தொன் நூறு, (ச) தொன் நூறு. (ரு) தொண்ணூறு.

ஒன்பஃது + நூறு = (க) ஒன்பஃது ஆயிரம், (உ) தொன்பஃது ஆயிரம், (ங) தொன்ஆயிரம், (ச) தொன்ஆயிரம். (ரு) தொன்னாயிரம்; இது, தொன்னாயிரம் எனவும் வழங்குகின்றது.

‘பஃதகற்றி’ என்பதோடு பொருந்த ‘ஒன்பஃதோடு’ என்றமல் ‘ஒன்பாடு’ என்றமையால், ஒன்பது நின்ற புணரினும் இவ்விதியை பெறும்.

இப்புணர்மொழிகள் ஒகாவுயிர் ஒன்று ஒழிய மற்றவை யெல்லாம் விகாரப்பட்டுக்கிடந்தமையால் மருஉவென்று கொள்ளாமல், தொல்லாசிரியர் முடித்தவாறே முடித்துக்காட்டினோமென்பா, ‘(ஈ)’ என்றாரென்க. (சச)

[‘ஒன்று’ முதலிய எட்டு எண்களின்முன் ‘பத்து’]

•ககரு. முதலிரு நான்கா மெண்முனர்ப் பத்தின்

இடையொற் தேக லாபாத மாசு

எனவரு விதியு மேற்கு மென்ப.

(இ - ன்.) முதல் - முதலிலுள்ளவையான, இரு நான்கு ஆம் எண் முனர-எட்டு எண்களின் முன்னும் வருகிற, பத்தின் - பத்து என்னும் எண்

ணிந்து, இடை - கெடவில் நின்ற, ஒற்று - தகர மெய்யானது, ---எகல்-கெடுதலும், ஆய்தம் ஆகல் -ஆய்தமாகத்திரிதலும், என் - என்று, இருவிதியும்-இவ்விரண்டு விதிகளையும், ஏற்கும்—, என்ப - என்று சொல்வர், (புலவர்).

முதலிருநான்காம் எண் - ஒன்று முதல் எட்டு வருவின்.

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, எழு, எட்டு } (உ - ம்) { ஒருபது, ஒருபஃது; இருபது, இருபஃது; மூப்பது, மூப்பஃது; நூற்பது, நூற்பஃது; ஐம்பது, ஐம்பஃது; அறுபது, அறுபஃது; எழுபது, எழுபஃது; என்பது, என்பஃது.

['ஒருபது' முதலியவற்றுக்குச் சிறப்புவிதி.]

ககூகூ. ஒருபஃது நிழன் னென்று முதல் லென்பான்
எண்ணு மலவாயுர் பிறவு மெய்தின்
ஆய்த மழியாவான் டாகுந் தவ்னோ.

(இ - ன்.) ஒருபது ஆகிமுன்-ஒருபது முதலாகிய எட்டு எண்களின் முன்,--ஒன்று முதல் - ஒன்று முதலாகிய, ஒன்பான் எண்ணும் - ஒன்பது எண்களும்,---அவை - அவ்வெண்களை, உள் - ஊர்த்து, பிறவும் - மற்றவை யும்,--எய்தின் - வந்து புணருமாயின்,--ஆய்தம் - (நிலைமொழி யிடைவிலே நின்ற) ஆய்தமானது, ஆய்ய - கெட, த - (இயல்பாகிய), தகரம், ஆண்டு ஆகும் - அவ்வாய்தம் நின்றவிடத்து வரும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) ஒருபஃது + ஒன்று = ஒருபத்தொன்று---எண்;

இருபஃது + மூன்றுகலம் = இருபத்துமூன்றுகலம்---எண்ணெடு பிறிது. மற்றவையும் இப்படியே. ஐயமொழித்தற்கு, அவ்வாயுர் பிறவும் என்றார்.

'ஆய்தங்கெடத் தகரம்வரும்' என்றமையின், அநுநித்யால் ஆய்த மில்லாத ஒருபது முதலானவைகளும் இவ்வாறு தகரம் பெறும் என்க.(சக)

['பத்து,' 'ஒன்பது' என்பவற்றின் முன் மற்றை எண்கள்.]

ககூகூ. ஒன்று முதல் ஐம்பது வரையின் கோடி
எண்ணிறை யாவும் பிறவரிற் பத்தின்
ஈற்றுயிர் மெய்கெடுத் தின்று பிறரும்
வற்பு நேற்கு மொன்பது மினைத்தே.

(இ - ன்.) ஒன்று முதல் ஐம்பது - ஒன்று முதலாகிய பத்து எண்களும், ஆயிரம் - ஆயிரமும், கோடி - கோடியும் ஆகிய, எண் - எண்ணுப்பெயரும், நிறை - நிறைப்பெயரும், அளவும்-அளவுப்பெயரும், பிற-பிறபெயரும், வரின் - (வருமொழியாக) வந்து புணருமாயின்,--பத்தின் - (நிலைமொழியாகிய) பத்தினது, ஈறு உயிர்மெய் இறுதியிலுள்ள 'து' என்னும் உயிர் மெய்யை, கெடுத்து - போக்கி, இன்னும் - இன்சாரியை யாயினும், இற்று-இற்றுச்சாரியை யாயினும், ஏற்பது - (அவ்விடத்திற்குப்) பொருந்துவது ஒன்றை, ஏற்கும் ஏற்றுநிற்கும்; ஒன்பதும்-ஒன்பது என்னும் நிலைமொழியும்,

இனைத்தே - இத்தன்மையதேயாம் [இவ்விரண்டு சாரியைகளில் ஒன்றை ஏற்று நிற்கும்]; (எ - று.)

(உ - ம்.) பத்து + ஒன்று = பதினென்று, பதின்னென்று.

ஒன்பது + ஆயிரம் = ஒன்பதினாயிரம், ஒன்பதின்னாயிரம்

பதினென்று - உம்மைத்தொகை. பதின்னென்று - பண்புத்தொகை. ஒன்பதினாயிரம், ஒன்பதின்னாயிரம் இரண்டும் பண்புத்தொகை. உம்மைத் தொகை - கூட்டலும், பண்புத்தொகை - பெருக்கலுமாம்.

‘ஏற்பதேற்கும்’ என்றதனால் - பதினென்று பதினாயிரம் என இன் சாரியை உம்மைத்தொகை பண்புத்தொகை இரண்டிலும் ஏற்றபடி வருதலும், இற்றுச்சாரியை பண்புத்தொகைக்கே வருதலும், ஒன்பதன் ஈற்று யிர்மெய் கெடாமல் நின்றலும், பத்துக்கோடி ஒன்பதுகோடி எனப் பொது விதிப்படியே முடிதலும் கொள்க. (சஎ)

[‘பத்து’ முன் இரண்டு பன்னிரண்டு.]

ககஅ. இரண்டு முன் வரிற் பத்தினிற் றுயிரெப்
காந்திட லொருந னவ் வாரு மெனப்.

(இ - ள்) இரண்டு - இரண்டு என்பது, முன் வரின்-(வருமொழியாக) முன்வருமாயின்,—பத்தின் - பத்து என்னும் நிலைமொழியினது. தறு உயிர் மெய் - ஈற்றிலுள்ள ‘து’ என்னும் உயிர்மெய் காந்திட - கெட, ஒற்று-(நடுகின்ற) தகரமெய், ன ஆகும் - னகரமெய்யாகத்திரியும், என்ப - என்று சொல்வார்: (எ - று.)—(இவ்ரு ‘என்ப’ என்பதை அசையாகக்கொள்ளுதல் பொருத்தம்; ‘என்ப’ என்பதை அசையென்பர், கொல்காப்பியவுரையிலும் சிவகசித்தாமணியுரையிலும் சச்சிஞ்சுக்கினியர்.)

(உ - ம்.) பத்து + இரண்டு = பன்னிரண்டு. இவ்விதி, உம்மைத்தொகைக்கே.

* பத்து + நான்கு = பன்னென்று, பத்து + மூன்று = பன்மூன்று, பத்து + ஒன்று = பன்னென்று எனச் சிறுபான்மை வருதலையும் இச்சூத்திரத்தில் அடக்கிக்கொள்க: இனி அவற்றை மூலவிற்பாற்படுத்தலும் ஒன்று; (சஅ)

* “கொடுத்தனன் பலிகுத்த தன்னைக் குமரனென் றறிந்து குன்ற மெடுத்தவன் திதிபட்டோ ளே னிடைபுறா வின்றா கென்று.”

“அட்டமியி லோதின லாசானுக் காகாசு

சிட்டருக்குப் பரிபுஷித் தீதாருங்—செட்டவுவா

வித்தைக்கு நாசமாம் வெய்ய பிரதமையிற்

பித்தரும் பேசார் பிழை” எனவும்,

“பாயிர நான்கில் லறமிருபான் பட்டினி

தூய துறவறம்” எனவும்,

“அருக்கர் பன்னெருவாந மகன்றார்” எனவும் காண்க.

['ஒன்யு' முதலியன தன்முன் தான்வருதல்.]

† ௧௧௧௧. ஒன்ப தொழித்தவெண் ணென்பது மிரட்டின் முன்னதின் முன்னல வேட வுயிர்வரின் வவ்வு மெய்வரின் வந்தது மிகல்நெய்.

(இ - ள்.) ஒன்பது ஒழித்த - ஒன்பது என்கின்ற எண் ஒன்றினையும் ஒழித்து நின்ற, எண் ஒன்பதும் - (ஒன்று முதல் பத்து ஈழகிய) ஒன்பது எண்களும், இரட்டின் - இரட்டித்து [கணக்குமுன்னேதான்] வந்தால், — முன்னதின் - நிலைமொழியினது, முன் அல் - முதலெழுத்தல்லாதவைகளெல்லாம், ஓட - செட [முதலெழுத்து ஒன்றுமாக்கிரமே நிற்கு], — உயிர்வரின் - வருமொழி உயிர் முதல்மொழியாயின், வவ்வும் - வகாமெய்யும், — மெய் வரின் - வருமொழி மெய்முதல் மொழியாயின், வந்ததும் - வந்தமெய்யும், மிகல்-மிகுதல், நெய்-முறைமையாக்; (எ - று.)

(உ - ம்) ஒவ்வொன்று, இவ்விரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐவைத்து அவ்வாறு, எவ்வேழு, எவ்வேட்டு, பப்பத்து)

‘நெி’ என்ற மிகையால்’ நன்றான்கு என நான்கு குறுகுதலும். ஒரோவொன்று, ஒன்றொன்று என இவ்வாறு வருதலும்; வேறு + வேறு = வெவ்வேறு; பாதி + பாதி = பப்பாதி எனப் பிறபெயர்கள் இரட்டிக்கும்போது இவ்வாறு விகாரமடைதலும், இன்னும் குற்றியலவகாப்புப்பாதி வியியுட்கூறுதலை உளவாயின் அவையும் கொள்க. இவற்றில் வெவ்வேறு, பப்பாதி என்பவை மருஉ மொழியுமாக.

(சக)

உகாரவிற்துர் நிறப்புவிதி.

[பூலின்முன் வல்லினம்.]

† ௨௦௦. பூப்பெயர் முன்னின் மென்மைபுத் தோன்றும். *

(இ - ள்.) பூ பெயர் முன் - பூ என்னும் பெயர்க்கொல்லின் முன், இனம் மென்மையும் தோன்றும் - (வருகிற வல்லினம் பொது விதியால் மிகுதலே யல்லாமல்) அவற்றிற்கு இனமாகிய மெல்லினமும் மிகும்; (எ - று.)

(உ - ம்) பூ + கொடி = பூங்கொடி, பூச்சேலை, பூத்தடம், பூம்பொழில்.

இவற்றுள் - பூ என்பது மலராயின், பூவையுடைய கொடி என இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்தொங்க தொகையும்; அழகாயின், பூவாகிய கொடி எனப் பண்புத் தொகையுமாக.

(ரு௦)

உகார விற்துர் நிறப்புவிதி.

[இடைச்சொல் ஏ, ஓ முன் வலி]

† ௨௦௧. இடைச்சொல் ஏ ஓ முன்வரி னியல்லோ.

* ‘புணரும்’ என்றும் பிரதிபேதம்.

(இ - ள்.) இடைச்சொல் - இடைச்சொற்களாகிய, ஏ ஓ முன் - ஏ ஓ என்பவற்றின் முன், வரின் - (வல்லினம்) வந்தால், இயல்பே -(பொதுவதி யால் மிகாமல்) இயல்பேயாகும்: (எ - று.)

(உ-ம்.) அவனே + கண்டான் = அவனேகண்டான், அவனேகண்டான்.

வினாப்பொருளில் வரும் ஏகாரச் சொற்களின் முன் வலி இயல்பாதல் கீழ் 'அத்தியாவிலு' என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறப்பட்டதனால், இவ்விதிமற் றைப்பொருள்களில் வருமிடத்து எனக்கொள்க. (ருக)

ஐதாவளிற்றுச் சிறப்புவிதி.

['ஐகாரத்தின் முன் மெய்.']

↓ ௨0௨. வேற்றுமை யாயினாகா விட மாழி

சுற்றுகிறேன் மட்டேற் று முடியே.

(இ - ள்.) ஐகான் றுறுமொழி - ஐகாவீற்றுச் சொற்கள், வேற்றுமை ஆகின் - வேற்றுமைப்புணாச்சொல் வரும்பின், றுறு அழிவோடும் - றுறு ஐகாரம் கெடுதலுடனே. ஆம் - 'அம்' சாரியையை, எதிலும் - பெற்று முடிவனவும், உள் - சிலவுள்ளன: (எ - று.)

'அழிவேனா' என்றும்மையால். அழியாமையோடு ஆம் ஏற்பவும்உள ன்க. வருமொழித்துச்சொல்லுமையால், காற்கணத்தான் ஏற்பனகொள்க.

(உ - ம்.) தானது + பு = தான்பு
எலுமிசை + மரம் = எலுமிசைமரம்
ஆவிலை + வோ = ஆவிலைவோ
புன்னை + காணல் = புன்னையகாணல்
முல்லை + கொடை = முல்லைகொடை

ஏற்பு - 'அ' என்றதனால், முல்லை + புறவு = முல்லைபுறவு, கொல்லை + சாரல் = கொல்லச்சாரல் என்ப பொதுவிதிபெற்றவருதலும் கொள்க.

['பனை' என்பதற்குச் சிறப்புவிதி.]

௨௦௩. பனைமுன் கொடி வரின் மிகுதல் பழிவரின்

ஐயோயம்முத றிற் பரிணுதற்பும்

அம்முன் கொட்டல் நீள்வழிமட்டே றுறுமையம்.

(இ - ள்.) (க) பனை முன்-பனை என்னும் பெயரின் முன்.கொடிவரின்- கொடி என்னும் பெயர் வருமாயின், மிகுதல் (வந்தகாரம்) மிகுதலும்,— (உ) வலி வரின்-கசுதபங்கா வருமாயின், ஐயோயம் - (நிலைமொழியீற்று) ஐகாரம் கெட்டு, அமமும் - 'அம்'சாரியை பெறுதலும்,—(௩) திரள் வரின்- திரள் என்னும் பெயர் வருமாயின், உறழ்வும் - (வந்தகாரம் மிகுத்தும் ஐயோயம் 'அம்' சாரியைபெற்றும்) விகற்பித்தலும், — (௪) ஆட்டு உறின் - ஆட்டு என்னும் பெயர் வருமாயின், ஐகெட்டு - (நிலைமொழியீற்று ஐகாரம் கெட்டு, அரீள்வும் - (வருமொழிமுதல்) அகரம் ஆகாரமாதலும்,—ஆம் - ஆகும்:—வேற்றுமை - வேற்றுமைப்புணாச்சொல்: (எ - று.)

(உ - ம்.) (௧) பனை + கொடி = பனைக்கொடி — மிக்கது.

(உ) பனை + காய் = பனங்காய் — ஐகெட்டு அம் பெற்றது.

(௩) பனை + திரள் = பனைத்திரள், பனத்திரள் — உறழ்த்தது.

(ச) பனை + அட்டு = பனாட்டு — ஐ கெட்டு அ நீண்டது. (௩௩)

உயிர்த்துப்புணரியல் முற்றிற்று.

ச. மெய்யிற்றுப்புணரியல்.

மெய்யெழுத்துக்களை இறுதியிலுடைய நிலைமொழிகளோடு உயிர் முதல் மொழியும் மெய்முதல்மொழியு மாகிய வருமொழிகள் புணரும் விதத்தைச் சொல்லும் இயல்.

மெய்யிற்றின் முன் உயிர்.

[பொருவிதி.]

‡ ௨௦௪. உடல்மேல் உயிர்வந்து நின்றால்.

(இ - ன்.) உடல் மேல்- (நிலைமொழியின் இறுதியில் நீன்ற) மெய்யெழுத்தின் மேல், உயிர் - (வருமொழிமுதலிலுள்ள) உயிரெழுத்து, வந்து ஒன்று வது - வந்து கூடி நிற்பது, — இயல்பே - இயல்புபுணர்ச்சியையாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) புகழ் + அழகிது = புகழ்புகிது — அல்வழி.

வேல் + எறிந்தான் = வேலெறிந்தான் — வேற்றமை. (௧)

[தனிக்குறில்முன் மெய்க்குச் சிறப்புவிதி.]

‡ ௨௦௫. தனிக்குறில் முன் மெய் உயிர் வரி நிரட்டும்.

(இ - ன்.) தனி குறில் முன் - தனித்த குற்றெழுத்தை யடுத்து நீன்ற, ஒற்று - மெய், — உயிர் வரின் - (வருமொழிமுதலில்) உயிர் வந்தால், நிரட்டும் - இரட்டித்து நிற்கும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) மண் + அழகிது = மண்ணழகிது — அல்வழி.

பொன் + அணி = பொன்னணி — வேற்றமை. (௨)

மெய்யிற்றின் முன் பெயர்.

[யகரமொழிந்த மெய்சளின் முன் யகரம்.]

‡ ௨௦௬. தன்னை மெய்முன் யவ் வரி நிகரம்

அன்று மெய்று துணிக, முனரே.

(இ - ன்.) தன் ஒழி - தன்னை [யகரத்தை] ஒழித்த, மெய் முன் - (மொழிக்கு இறுதியில் வரும் குணநமனரலவசூள என்னும் பத்து) மெய்களின் முன்னும், யவரின் - (வருமொழி முதலில்) யகரம் வந்தால், இகரம் தன்னும் - இகரம் (இடையில் வந்து) சேரும், என்று - , துணிகரும் - (அருமையாகக்) கொள்பவர்களும், உளர் - (சிலர்) உண்டு; (எ - று.)

* ‘உடல்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றுதல் உலகத்துமுறைமை யெனினுமாம்’ என்பது, பழைய உரை.

(உ - ம்.) வேள் + யாவன் = வேளியாவன்—அல்வழி.

மண் + யாப்பு = மண்ணியாப்பு—வேற்றுமை.

‘துணிநரும்’ என்ற உம்மையால், வேளியாவன், மண்யாது எனப் பொதுவிதி * பெறு மென்பார் பலருடொண்க. (ங)

[சிவசுற்று முதனிலைத்தொழிற்பெயர்க்கும் ஏறத்தம் சிறப்புவிதி.]

உ௦௭. குணமலவளன வொற்றிது தொழிற்பெயர்

ஈ ஏவல் வினைநகரி யவ்வல் மெய்வரின்

உவ்வறு மேய் ஸுருசில் சிவ்வழி.

(இ - ள்.) (க) குணமலவளன - குணமலவளன என்கிற, ஒற்று - (எட்டு) மெய்களையும், இறு - இறுதியாகவுடைய, தொழிற்பெயர் - (முதனிலைத்) தொழிற்பெயர்களும், ஏவல் வினை - எவலொருமைவினைகளும் ஆகிய இவற்றின் முன், ய அல் மெய் - யகாரத்தை ஒழித்த (மொழிக்கு முதலில் வரும்) கசுதபருமலவள்ளும் எட்டி) மெய்களும், வரின் - (வருமொழி முதலில்) வருமாயின், ணி - பெருப்பாலும். உ உறம் - உகரச்சாரியை (கிலைமொழியீற்றில்) பொருத்தும்;—(உ) சில ஏவல் - சில ஏவல்வினைகள். சில் வழி - சில இடங்களிலே உறா - (அவ்வுகரச்சாரியை யைப்) பொருத்தாவாம்; (எ - ற்.)

இங்கே - ‘தொழிற்பெயர்’ ‘ஏவல்வினை’ என்றது - பகுதி மாத்கிரமே சின்று அக்கர்த்தப்பொருளை உணர்த்துகின்ற முதனிலைத் தொழிற்பெயர்களையும், ஒருமையேவல்களையும்.

(க) அல்வழி.

(உதாரணம்)

வேற்றுமை.

உரிஞ் + கடிது = உரினுக்கடிது

கடிதம் = உரினுக்கடிதம்

உண் + சிதிது = உண்ணுச்சிதிது

சிறுமை = உண்ணுச்சிறுமை

பொருட் + சீது = பொருதுக்கீது

நீமை = பொருதுக்கீமை

திரும் + பெரிது = திருமுப்பெரிது

பெருமை = திருமுப்பெருமை

வெல் + ஞான்றது = வெல்லுஞான்றது

ஞாந்தி = வெல்லுஞாந்தி

வல் + ண்டது = வல்வண்ண்டது

பீட்சி = வல்வண்ண்ட்சி

துள் + மாண்டது = துள்ளுமாண்டது

மாட்சி = துள்ளுமாட்சி

தின் + வலிது = தின்னுவலிது

வலிமை = தின்னுவலிமை

என இருவழியிலும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர்கள் உகரம் பெற்றன.

உரிஞ் + கொற்று = உரிஞ் கொற்று

வெல் + ஞான்றது = வெல்லுஞான்றது

உண் + சாத்தா = உண்ணுசாத்தா

வல் + காசா = வல்வகாசா

பொருட் + தேவா = பொருதுதேவா

துள் + மணிதா = துள்ளுமணிதா

திரும் + பூதா = திருமுபூதா

தின் + வல்வா = தின்னுவல்வா

என ஏவல்வினைகள் உகரம் பெற்றன.

(உ) உகரச்சாரியை பெற்றும் பெருமலும் வரும் ஏவல்வினைகள் ண ன ன என்கும் நான்கு சுற்றனவுமாம்: (உ - ம்.) உண்கொற்று, தின்சாத்தா.

* கடுங் - ஆஞ் குத்திரம். ஸீ ‘ஏவல்வினைமுனும்’ என்ற பாடம் சிறக்கும்.

வெல்பூதா, துன்வனவா என உகரம் பெருமல் வந்தன. குகம் வ என னும் நான்கு ஈதும், உகரம் பெற்றேவரும்.

சிறுபான்மை உண்ணு, தின்னு என வருமொழி கோக்காமல் உகரம் பெறுதலும், வாழுநாத்தா வாழுவனவா எனப் பிற ஈறுகள் உகரம்பெறுதலும் உள்ளன வென்பார், 'வி' என்றார்.

கீழ் 'உவ்வரி' எனிகரத் துன்னும்' என்றதனால், உகரத்தை விடங்கிறார்.

[நகரவீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்குச் சிறப்பு விதி.]

உரு. நவ்விற தொழிற்பெயர்க் கவ்வமம் வேற்றுமை.

(இ - ள்.) (க) இது தொழிற்பெயர்க்கு - உகரத்தை இறுதியாகவுடைய முதனிலைத் தொழிற்பெயர்க்கு, --வேற்றுமை - வேற்றுமையில். --அவ்வும் ஆம் - (உகரச்சாரியையேயன்றி) அகரச்சாரியையும் பொருள்தும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) பொருட் + கடுமை = பொருக்கடுமை | வேற்றுமையில்
+ நன்மை = பொருநன்மை | அகச்சாரியை
+ வன்மை = பொருவன்மை | பெற்றது.

(பொருதல் - ஒருவர் மற்றொருவர் போல வேடம் கொள்ளும் பொருதது தொழிலாதலால், ஒக்கென்னும் பொருதது; பொருள் - கூத்தர்.)

ணகர னகர வீற்று.

[ணகர னகர வீற்றின் இயல்பும் திரிபும்.]

[உரு. ணன வல்லினம் வாட்டறவும் பிறவார்]

இயல்பு மாதும் வேற்றுமைக்கு அவ்வழிக்கு
அனைத்துமெய் வரினு மியல்பு மட்டே.

(இ - ள்.) (க) ணன - ணகர னகரங்கள். வேற்றுமைக்கு - வேற்றுமைப்பணர்ச்சியில், வல்லினம் வர - (கருமொழிமுதலில்) வல்லினம் வந்தால், டற உம் - (முறையே டகரமாகவும் டகரமாகவும், பிறவான் - மெல்லினமும் இடையினமும் வந்தால். இயல்பும் - இயல்பாகவும், ஆகும் -; (உ) அவ்வழிக்கு - அவ்வழிப்புணர்ச்சியில், அனைத்து மெய்வாரணம் - ஆன்மீக மெய்களும் வந்தாலும், இயல்பு ஆகும் - இயல்புப்பாரம்; (எ - று.) -- 'வேற்றுமைக்கு', 'அவ்வழிக்கு' என்பன - உருபுமட்டே.

(உ - ம்.) (க) கண் + களிற்று = கட்களிற்று | வேற்றுமையில் ணன
பொன் + தகடு = பொற்றகடு | வல்லினம் வாட்டறவாரணம்.

மண் | மாட்சி = மண்மாட்சி, பொன்மாட்சி | வேற்றுமையில் பிற
பொன் | + வன்மை = மண்வன்மை, பொன்வன்மை | பொதுவல்லினம்.

(உ) பெரிது = மண் பெரிது, பொன் பெரிது | அவ்வழியில்
மண் | மாண்டது = மண்மாண்டது, பொன்மாண்டது | பவவும் வர
பொன் | யாது = மண்யாது, பொன்யாது | இயல்புப்பாரம்.

உயிரிழைத்தல் என்னும் உத்தியால், னகரத்தையும் உகரக்கிறார்; பின்னே கூட்டிச் சொல்லப்படும் எழுத்துக்களுக்கும் இவ்வித்தியையே கொள்க.

[ணகர னகர வீற்றின் சேடே.]

! உகௌ. (திரிபுர வில்லா ணனக்கள் கந்த

நகரம் திரிபுரத்தி நண்ணுங் கேடே.

(இ ள்.) குறில் அணைவு இல்லா - (தனிச்) குற்றெழுத்தைச் சாராமல் ஒருமொழி தொடர்மொழிகளைச் சார்ந்துள்ள, ணனக்கள் - ணகர னகரமெய்களானவை.—வந்த - (ஒருமொழிக்கு முதலாக) வந்த, நகரம்—, திரிபுர உழி - திரிபுரத்திடத்து, கேடே - தாம் கேடுதலை, நண்ணும் - பொருந்தும்; (எ - று.)

நகரம் திரிதல், *...னலமுன்றலும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறப்படும்.

அல்வழி.

வேற்றுமை.

(உ - ம்.) தூண் + நன்ற — தூணன்று + நன்மை — தூணன்மை
பசுமணி + நன்று — பசுமணன்று + நன்மை — பசுமணன்மை
வலியா + நன்று — வலியனன்று + நன்மை — வலியனன்மை
கோல் + நல்லன் — கோனல்லன் + நன்மை — கோனன்மை.

[சில ணகரவீற்றுப் பெயர்க்குச் சிறப், வீதி.]

உகக. சாதிபுரப் பரண் கவண்பெய ரிடத்தி
இயல்பாம் வேற்றமைக் குறாவெண் சாண்பிற
டவ்வாகுநா மல்வழி யுட்மே.

(இ - ள்.) (க) சாதி - சாதிபற்றியும் பெயர்க்கடும், குழுஉ - கூட்டம்பற்றியும் பெயர்க்கடும், படண் கவண் பெயர் - பரண் கவண் என்னும் பெயர்க்கடும், இறுதி - 7-வ்விடம் ணகரமானது. வேற்றுமைக்கு - வேற்றுமைப்புணர்ச்சியிலும், இயல்பு ஆம் - (வல்லினமவந்தால்) இயல்பாகும்—; (உ) உணவு எண் - உணவிற்குரிய (என என்னும் பொருளையுடைய) எண் என்னும் பெயர்க்கடும், சாண் - சாண் என்னும் (பீட்டலனவைப்) பெயர்க்கடும். (3-வ்விடம் ணகரமானது), அல்வழியும் - அல்வழிப்புணர்ச்சியிலும், ட ஆகலும் ஆம் - (வல்லினம் வந்தால்) டகரமாகத் திரிதலையும் பொருந்தும். (எ - று.)

(உ - ம்.) (ந) பாண் + தொழில் = பாண்டொழில் - சாதிப்பெயர் } வேற்றுமை
அமண் + சேரி = அமண்சேரி - குட உட்பெயர் } யிலும் இய
பாண் + கால் = பாண்கால் - பாண்பெயர் } ல்பாயின.
கவண் + கடுமை = கவண்கடுமை கவண்பெயர் }

(உ) எண் + பெரிது = எப்பெரிது — என்பெயர் } அல்வழியிலும்
சாண் + கோல் = சாட்கோல் — சாட்பெயர் } திரிந்தன.

‘டவ்வாகுநாடீ’ என்ற உம்மையால். எண் + கடிது — என்கடிது, சாண் + கோல் — சாண்கோல் என இயல்பாதலே சிறப்பா மென்க.

‘பிந’ என்ற மிகையால், வேற்றுமையில் பாண் + குடி = பாண்குடி, அமண் + சேரி = அமண்சேரி எனச் சாதி குழுஉப் பெயர்கள் அகரச்சாரியைப்பெறுதலும், அட்டுண் + துழனி = அட்டுண்டுழனி எனச் சிறுபான்மை பிறபெயரிறுதி இயல்பாதலும்; மண் + குடம் = மண்குடம், மட்குடம்

* இவ்வியலின் ௧௪-ஆஞ் சூத்திரம்.

என விகற்பித்துவருதலும்; இருவழியிலும் இன்னும் னகரமெய்யீற்றன் அடங்காதவை உண்டாயின் அவையும் கொள்க. (அ)

[னகரவீற்றுச் சாதிப்பெயர்க்குச் சிறப்புவிதி.]

உகஉ. னஃகான் கிளாப்பெய ரியல்பு மஃகான்

அடைவு மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

(இ - ள்.) னஃகான் கிளா பெயர் - னகரத்தை இறுதியிலுடைய சாதிப்பெயர்;—இயல்பும் - (வல்லினம்வர சுறுதியாமல்) இயல்பாதலும், அஃகான் அடைவும்-அகரச்சாரியையைப் பெறுதலும், வேற்றுமைப் பொருட்கு - வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில், ஆகும்—; (எ - று.)

(உ - ம்.) எயின் + குடி = எயின்குடி, எயினக்குடி

சேரி = எயின்சேரி, எயின்ச்சேரி.

‘பொருட்கே’ என்ற மிகையால், எயின் + மரபு = எயினமரபு, எயின் + வாழ்வு = எயினவாழ்வு, எயின் + ஆணி = எயினவணி என மற்றைக் கணங்கள்வரின்னும் அகரச்சாரியை பெறுதலும்; எயின் + பிள்ளை = எயினப் பிள்ளை, எயின் + மண்ணன் = எயினமண்ணன் என அல்வழியில் அகரச்சாரியை பெறுதலும் கொள்க. (க)

[‘மீன்’ என்னும் மொழிக்குச் சிறப்புவிதி.]

உகங. மீன்மீன் மொடுமொடும் வேற்றுமை வாயியே.

(இ - ள்.) மீன் - மீன் என்னும் பெயரின் இறுதியிலுள்ள னகரம்;—வேற்றுமை வழி—வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில், (வல்லெழுத்து வந்தால்), தவ்வொடு - நகரத்தோடு, பொருடும் - விகற்பித்துநிற்கும்; (எ-று) னகரம் நகரமாகத் திரிந்தும் திரியாமலும் வரு மென்றபடி.

(உ-ம்.) மீன் + கண் = மீன்கண், மீன்கண் } விகற்பித்து
செவி = மீன்செவி, மீன்செவி } வந்தது. (க)

[‘தேன்’ என்னும் மொழிக்குச் சிறப்புவிதி.]

† உகச. தேன்மொழி மெய்வரி னியல்பும். மென்மை

மேவி விறுதியழிவும் வலிவரின்

சுறுபோய் வலிமெலி மிகலுமா மிடுவழி.

(இ - ள்.) (ச) தேன் மொழி - தேன் என்னுஞ் சொல், மெய் வரின் - (முன்னின்) மெய்களும் (வருமொழிமுதலில்) வந்தால், இயல்பும் - (இறுதியிலுள்ள னகரமெய்) இயல்பாதலும்;—(உ) மென்மை மேவின் - மெல்லினம்வந்தால், இறுதி அழிவும் - அவ்விறுதி னகரமெய் (இயல்பாதலே யன்றிக்) கெடுதலும்;—(ங) வலி வரின் - வல்லினம் வந்தால், சுறுபோய் - அவ்வீற்று னகரமெய் (இயல்பாதலேயன்றிக்) கெட, வலி மெலி மிகலும் - (வந்த) வல்லினமாவது (அதற்கு இனமான) மெல்லினமாவது மிகுதலும், ஆம் - ஆகும், இரு வழி - வேற்றுமை அல்வழி இரண்டிலும்; (எ - று.)

அல்வழி.

(உ - ம்.)

வேற்றுமை.

- (க) தேன் + கடிது = தேன்கடிது + செம்மை = தேன்செம்மை } இயல்பும்,
மாண்டது = தேன்மாண்டது மாட்சி = தேன்மாட்சி } அழிவும்.
யாது = தேன்யாது யாப்பு = தேன்யாப்பு } இ
- (உ) தேன் + மொழி = தேன்மொழி | + மலர் = தேன்மலர் } இயல்பும்,
= தேமொழி = தேமலர் } அழிவும்.
- (ங) தேன் + குழம்பு = தேன்குழம்பு | + குடம் = தேன்குடம் } இயல்பும்,
= தேக்குழம்பு = தேக்குடம் } வலிமிகலும்,
= தேங்குழம்பு = தேங்குடம் } மெலிமிகலும்.

[‘எகின்’ என்பதற்குச் சிறப்பு விதி.]

உகரு. மரமல் லெகின்மொழி யியல்பும் அகரம்

மருவ வலிமெலி மிகலு மாகும்.

(இ - ள்.) (க) மரம் அல் - மரத்தின்பெய ரல்லாத, எகின் மொழி - (அன்னப்பறவையின் பெயராகிய) எகின் என்னுஞ் சொல், இயல்பும் - (அல்வழியில் இயல்பாதலேயன்றி வேற்றுமைப்புணர்ச்சியிலும் வல்லினம் வர இறுதி னகரம்) இயல்பாதலும்;—(உ) அகரம் மருவ - (இருவழியிலும்) அகரச்சாரியை பொருத்த, வலி மெலி மிகலும் - வல்லெழுத்தாவது (அதற்கு இனமான) மெல்லெழுத்தாவது மிகுதலும், ஆகும்;—(எ - று.)

(உ - ம்) (க) எகின் + சிறை = எகிச்சிறை } வேற்றுமையில் வலிவர இயல்
தலை = எகித்தலை } பாயிற்று.

(உ) எகின் + புள் = எகின்புள் } அல்வழியில் அகரம்வர வலி
= எகின்புள் } மெலி மிக்கன.

எகின் + கால் = எகின்கால் } வேற்றுமையில் அகரம் வர
= எகின்கால் } வலி மெலி மிக்கன.

அகரம்வருதற்கு, வருமெழுத்தைச் சொல்லாமையால், நூற்கணமும் கொள்க.

(உ - ம்.) எகின் + மாட்சி = எகினமாட்சி, எகினவாழ்க்கை, எகினவழகு.

[‘குயின்’ ‘ஊன்’ என்னுஞ் சொற்களுக்குச் சிறப்புவிதி.]

உகசு. குயினூன் வேற்றுமைக் சண்ணு மிப்பல்பே.

(இ - ள்.) குயின் - குயின் என்னும் பெயரும், ஊன் - ஊன் என்னும் பெயரும்,—வேற்றுமைக்கண்ணும் - வேற்றுமைப்புணர்ச்சியிலும், இயல்பே - (இறுதி னகரம்) இயல்பேயாகும்; (எ - று.) (குயின்-மேகம். ஊன் - தகை.)

(உதாரணம்.)

குயின் + கடுமை = குயின்கடுமை | ஊன் + தீமை = ஊந்தீமை
சிறுமை = குயிச்சிறுமை | பெருமை = ஊன்பெருமை.

[‘மின்’ முதலிய நான்கிற்குச் சிறப்புவிதி.]

உக௭. மின்பின் பன்கன் தொழிற்பெய ரனை.

கன்னவ் வேற்று மென்மையோ டுறழும்.

(இ - ள்.) (க) மின் பின் பன் கன் - மின்முதலிய நான்குசொற்களும், தொழிற்பெயர் அனைய - * முதனிலைத்தொழிற்பெயர்போல யகரமல்லாத மெய்கள் வந்தால் உகரச்சாரியை பொருள்தும்;—(உ) கன் - (இவற்றுள்) கன் என்னுஞ் சொல், அ எற்று - வல்லினம்வந்தால் உகரச்சாரியையையேயன்றி அகரச்சாரியையையும் பெற்று, மென்மையோடு உறழும் - மெல் லெழுத்தோடு விகற்பிக்கும் [வருகித வல்லெழுத்தாவது அதற்கு இன மான மெல்லெழுத்தாவது மிகப்பெறும்]; (எ - று.)—(பன் - ஓர்பல், கன் - சிறுதராசு தட்டு.)

(க) அவ்வழி. (உ - ம்.) வேற்றுமை.

மின், பின், { கடிது = மின்னுக்கடிது கடுமை = மின்னுக்கடுமை
பன், கன் } + கன்று = மின்னுக்கன்று + கன்மை = மின்னுக்கன்மை
வலிது = மின்னுவலிது வன்மை = மின்னுவன்மை

என இருவழியிலும் தொழிற்பெயர்போல உகரம் பெற்றன.

(உ) கன் + தட்டு = கன்னத்தட்டு } அவ்வழியில் அகரம்பெற்று
= கன்னத்தட்டு } உறழ்த்தது.

கன் + துக்கு = கன்னத்துக்கு } வேற்றுமையில் அகரம்
= கன்னத்துக்கு } பெற்று உறழ்த்தது. (கச)

['தன்' 'என்' 'நின்' என்பவற்றிற்குச் சிறப்பு விதி.]

† உகடி. தன்னென் என்பவற்றிற்குள்ள வன் மையோடு உறழும் நின்னீ நின்ப்பா முறையே.

(இ - ள்.) (க) தன் என் என்பவற்று - (தான் யான் என்பவற்றின் விகாரமாகிய) தன் என் என்னும் மொழிகளினுடைய, கூறான - இறுதியில் உள்ள னகரமெய்யானது, வன்மையோடு உறழும் - (வல்லினம் வந்தால்) தனக்கு இனவல்லெழுத்தாகிய நகரமாகத் திரிந்தும் திரியாது இயல்பாகியும் விகற்பிக்கும்;—(உ) நின் கூறு-நீ என்பதன்விகாரமாகிய நின் என்னும் மொழியினது இறுதியிலுள்ள னகரமெய்யானது, இயல்பு ஆம் - (வல்லினம் வந்தால் திரியாமல்) இயல்பேயாகும்; (எ-று.)—இவ்விதி வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கே யென அறிக.

(உ - ம்.) (க) தன் + பகை = தன்பகை, தீப்பகை } னகரம் உறழ்த்தது.
என் + பகை = என்பகை, எப்பகை }

(உ) நின் + பகை = நின்பகை—னகரம் இயல்பாயிற்று.

‘உறவே’ என்ற மிகையால், உன் + பகை = உன்பகை என நீ என்பதன் திரிபாகிய உன் என்பதன் னகரம் வலிவா இயல்பாதலும், மான்குறம்பு வான்சிறப்பு என வேற்றுமையிற் சிறப்புவிதி சொல்லப்பெறுதலான இயல்பாதலும்; வரின் + கொள்ளும் = வரிற் கொள்ளும் என அவ்வழியில் செயின் என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் பொதுச்சூத்திரத்தால் இயல்பாகாமல் திரிதலும்; (மின் பின் முதலியவை மிக்கடிது, மிக்கடுமை என இரு

வழியிலும் சாரியைபெறுதலும் திரிதலுமின்றி வருதலும்); இன்னும் நகர
மேய்யீற்றுள் அடங்காதவை இருந்தால் அவையும் கொள்க. (௧௩)

மகரவீற்று.

[பொதுவிதி.]

† உககூ. மய்வீ ரெற்றழிந் துயிரி ரெற்பாவும்
வண்ணாக் கெனமாந் திரிபுபாபும்.

(இ - ள்.) (௧) மகர - மகரத்தை இறுதியிலுடைய சொற்கள், (நாற்
கணக்காரும் வந்து புணருக்பொழுது, மற்று அழிந்து - (இறுதியிலுள்ள)
மகாமெய்கெட்டு, உயிர் சிறு ஒப்பவும் - உயிற்றுச்சொற்கள் போலப்
புணர்வனவும்;— (௨) வண்ணமக்கு இனம் ஆகுகிரிபவும் - (வல்லினம் வந்
தால் கெடாமல், அவற்றிற்கு இனமான மெல்லெழுத்தாகத் திரிவனவும்,
ஆகும—; (௩ - று.)

உயிற்று வந்தாலது - சொற்கையுயிராய் நின்று இயற்கை யுயிரிற்
போல உயிர்வந்தால் * உடர்படுமென்பெறுதலும், வல்லினம்வந்தால் § மிகு
தலும், மெல்லினமும் இடைபன்னமும் வந்தால் || இயல்பாகப் புணர்தலுமாம்.

ஆல்வழி. உ - ட். வேற்றுமை.

(*) உட்டம் + ஆழி = உட்டவாழி மரம் + அடி = மாவடி } இரு வழியி
கல் = உட்டக்கல் களை = மரக்களை } லும் மவ்விறு
சேகம் = உட்டசேகம் கார் = மரகார் } கெட உயிரிற்
வார் = உட்டவார் வேர் = மரவேர் } ளுத்தது.

(௨) மரம் + சிறிது = மரஞ்சிறிது. கம் + கை = கத்தை—இனமாகத்திரித்தது.

§ இனமாதலையும் என்றமைமால், மரம் பெரிது = மரம்பெரிது, சிறி
யேம் | பண்பு = சிறியம் பண்பு எனப் பகரம் வருவிடத்து மகரம் பகரத்
துக்கு இனமாதலின் திரிபாது திற்கும். (௧௪)

[சிறப்புவிதி.]

உஉ(). வேற்றுமை மர்போய் வலிமெலி புறழ்வும்

அவ்வழி யுயிரிட வரிவிரியல் புழமுள.

(இ - ள்.) (௧) வேற்றுமை - வேற்றுமைப்புணர்ச்சியில், (வல்லினம்
வந்தால், மர்போய் - மகரமு கெட்டு, வலி மெலி உறழ்வும் - (வல்லினமா
வது (அவற்றிற்கு இனமான) மெல்லினமாவது மிகுதலும்;—(௨) அவ்வழி -
அவ்வழிப்புணர்ச்சியில், உயிர் - உயிருர், இடை - இடையினமும், வரின் -
வந்தால், இயல்பும் - (கெடாது) இயல்பாகலும், உள் - உள்ளனவாம்; (௩ - று.)

(உ - ம்.) (*) குளம் + கரை = குளக்கரை } வேற்றுமையில் மர்போய்
குளக்கரை } வலிமெலி உறழ்த்தது.

(௨) குளம் + அச்சிது = குளமச்சிது | அவ்வழியில் உயிர்இடை வர
மரம் | வலிது = மரவலிது | இயல்பாயிற்று. (௧௫)

* ௧௪௨-ஆஞ் குத்திரம். § ௧௪௧-ஆஞ் குத்திரம். || ௧௪௩-ஆஞ் குத்திரம்.

[‘நும்’ முதலிய நான்கிற்குச் சிறப்புவிதி.]

‡ உஉக. நும், தம்,
எம், நம் மீற மல்வரு ஞநவே.

(இ - ள்.) நும் தம் எம் நம் - நும் முதலிய நான்கு விகாரமொழிகளுக்கும், ஈறுஆம் - இறுதியாகிய, ம - மகரமெய்யானது;—வரும் ஞ ந - (வரு (மொழிமுதலில்) வருகிற ஞகர நகரங்களாகத் திரியும்; (எ - று.)—இவையுமையே நீர், தாம், யாம், நாம் என்பவற்றின் விகாரங்கள்; வேற்றுமை.

(உதாரணம்.)

நும், தம், } + ஞான் = துஞான், துஞான், எஞ்ஞான், நஞ்ஞான்.
எம், நம் } நூல் = துநூல், தநூல், எந்நூல், நநூல்.

உம் + ஞான் = உஞ்ஞான், உம் + நூல் = உந்நூல் என நீர் என்பதன் திரிபாகிய உம் என்பதன் ஈற்று மகரமும் வரும் ஞ ந வாகத் திரிதலே உரையிற்கோடலாய் கொள்க. (கஅ)

[‘அகம்’ என்பதற்குச் சிறப்புவிதி.]

‡ உஉஉ. அகமுனர்ச் செவிகை வரினிடையான கெடும்.

(இ - ள்.) அகம்முனர்-அகம் என்னும் உன்னிடப்பெயரினமுன், செவிகை வரின்-செவிகை (என்னுஞ் சினைப்பெயர்கள்) வந்தால்,—இடையான- (நிலைமொழியுறுதிமகரம் வன்மைக்கு இனமாகத்திரிதலேயன்றி அதன்) நடுவில் நின்ற ககரமெய்யும் (அதன்மேலேறிய) அகரவயிரும், கெடும்-அழியும்.

(உ - ம்.) அகம் + செவி = அஞ்செவி, அகம் + கை = அங்கை.

‘கெட்டேவரும்’ என்னுமையால் - அஞ்செவி, அங்கை எனவும் வரும்.

ககர சகர முறைப்படி ‘கைசெவி’ என்னுது ‘செவிகை’ என்று சகரத்தை முன்னே சொன்னது; அகம் சிறை = அஞ்சிறை எனச் சிறுபான்மை பிறசொல்லும் வருவது தோன்ற வென்க. (கக)

[‘ஈம்’ ‘கம்’ ‘உரும்’ என்பவற்றிற்குச் சிறப்புவிதி]

உஉங. ஈமும்,
கம்மு முடிமுத் தொழிற் பெயர் மாணும்
முநலன வேற்றுமைக் கவ்வும் பெறுமே.

(இ - ள்.) (க) ஈமும் கம்மும் உருமும்-ஈம் கம் உரும் என்னும் மூன்று சொற்களும், தொழிற் பெயர் மாணும் - (இருவழியிலும்) * முதனிலைத்தொழிற் பெயர்போல் (யகரமல்லாத மெய்கள் வந்தால்) உகரச்சாரியை பெற்று முடியும்;—(உ) முதலன-(இவற்றுள்) முதலில் நின்ற ஈமும் கம்மும், வேற்றுமைக்கு - வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில், அவ்வும் பெறும் - (உகரச்சாரியையையேயன்றி) அகரச்சாரியையையும் பெறும்; (எ - று.)—(ஈம்-நன்காடு, கம் - தொழில், உரும் - இடி.)

$$\left. \begin{array}{l} \text{சும} \\ \text{சும} \\ \text{உரும்} \end{array} \right\} + \left. \begin{array}{l} \text{கடிது} = \text{சுமக்கடிது, சுமமுக்கடிது, உருமுக்கடிது} \\ \text{நீண்டது} = \text{சுமுநீண்டது, சுமமுநீண்டது, உருமுநீண்டது} \\ \text{வலிது} = \text{சுமுவலிது, சுமமுுவலிது, உருமுுவலிது} \end{array} \right\} \left. \begin{array}{l} \text{சு} \\ \text{சு} \\ \text{சு} \end{array} \right\}$$

$$\left. \begin{array}{l} \text{சும} \\ \text{சும} \\ \text{உரும்} \end{array} \right\} + \left. \begin{array}{l} \text{கடுமை} = \text{சுமுக்கடுமை, சுமமுக்கடுமை, உருமுக்கடுமை} \\ \text{மீட்சி} = \text{சுமுமீட்சி, சுமமுமீட்சி, உருமுமீட்சி} \\ \text{வன்மை} = \text{சுமுுவன்மை, சுமமுுவன்மை, உருமுுவன்மை} \end{array} \right\} \left. \begin{array}{l} \text{சு} \\ \text{சு} \\ \text{சு} \end{array} \right\}$$

என இருவழியிலும் உதாச்சாரியை பெற்றன

$$\left. \begin{array}{l} \text{(பு) சும + குடம் = சுமக்குடம்} \\ \text{சும + குடம் = சுமக்குடம்} \end{array} \right\} \left. \begin{array}{l} \text{முதலன் வேற்றுமையில் அகாச்சாரி} \\ \text{யை பெற்றன.} \end{array} \right\} \text{(உரு)}$$

யாகா ரகா மகா நீலா.

[யாழ ஈற்றின்முன் வர்லினம்.]

[உஉசு. யாழ முன்னர்க் கடிது அல்லது]

இயல்பு நிகலா மாட்டி வேற்றுமை

மிகுபா நிகல்தோ நிற்பு லும் விதிமேல்.

(இ - ன்.) (சு) யாழ முன்னர் - மக. பா. சா. மெய்களின் முன், சுதப - சுதா - சுதா - சுதா - பகாச்சு - வந்தால், - அல்லது - அல்லதுயில், இயல்பும் - இயல்பாதலும், மிகலும் - மிகுதலும், - வேற்றுமை - வேற்றுமையில், மிகலும் - மிகுதலும், இனத்தோடு உட்கலும் - உல்லினமா வது மெல்லினமாவது விடுத்து விசரித்தலும், விதி ஆதும் - (ப - று.)

$$\left. \begin{array}{l} \text{(உ - ம்.) (சு) வேல் + கடிது = வேல்கடிது} \\ \text{வேல் + சிறிது = வேல்சிறிது} \\ \text{மீட்சு + சிறிது = மீட்ச்சிறிது} \end{array} \right\} \left. \begin{array}{l} \text{மெய் + கடிது = மெய்கடிது} \\ \text{கா + உருமை = கர்ப்பருமை} \\ \text{பாடி + குடம் = பாடிக்குடம்} \end{array} \right\}$$

என அல்லதுயில் இயல்பும் மிகலும் ஆகிய.

$$\left. \begin{array}{l} \text{(பு) காய் + கால் = காய்கால்} \\ \text{மேய் + தட்டி = மேய்த்தட்டி} \\ \text{ஊழ் + பயன் = ஊழ்ப்பயன்} \end{array} \right\} \text{வேற்றுமையில் வரிக் கது.}$$

$$\left. \begin{array}{l} \text{வேய் + குழல் = வேய்குழல், வேய்குழல்} \\ \text{ஆர் + கோடு = ஆர்கோடு, ஆர்மீகாடு} \\ \text{குமிடி + கோடு = குமிடிமீகோடு, குமிடிமீகாடு} \end{array} \right\} \left. \begin{array}{l} \text{வேற்றுமையில்} \\ \text{இனத்தோடு உற} \\ \text{த்தன.} \end{array} \right\}$$

மேல் என்ற மிகையால், வாய் + பதகது = வாய்பதகது என வேற்றுமையில் இயல்பாதலும் பாடி + னெற = பாடினெற, பாடினெற என அல்லதுயில் இனத்தோடு உட்கலும், வேல் + மாது = வேல்கடிது, வேய் + யாபடி = வேயாப்படி எனத் தனிக்குறிக்காது, கயகயம் மகமகம் இருவழியிலும் கெடுதலும், இன்றும் அடங்காதவைகளிருக்கால் அனையும் கொள்க.

['தமிழ்' 'தாழ்' என்பாற்றிற்குச் சிறப்புவிதி.]

உஉரு. தமிழன் வறவும் பெரும்பெற்ற நுமைக்கே
தாழும் கொல்வந் துமமே ஸற்றே.

தமிழுக்கு வருமெழுத்தைச் சொல்லாமையால், நாற்கணமும் கொள்க.

தமிழழமுடைய பிள்ளை, தாழைத் திரைக்குந் கோல் என விரியும். தாழைக் கோல் - திரைகோல்; தாழைய கோல் என இருபெயரொட்டியபண்புத் தொகையாக்கொண்டு, இருவழியிலும் அகச்சாரியை பெறுமணிநாம் பெருந்தும். (உஉ)

['கீழ்' என்பதற்குச் சிறப்புவிதி.]

உஉகூ. கீழின்முன் வன்மை விகற்பமுபார்.

(இன்) கீழின் முன்சீட் எண்ணுஞ் சொல்லின் முன் வருகிற, வன்மை-
வல்லினம், விகற்பமும் ஆகும்-(ஒருதால் இடல்பாட்டியும் ஒருதால்லிக்கும் வரு-
கிற) விகற்பத்தையும் பொருத்தும்; (எ-று.)

(உ-ம்.) கிழ் + குலம் = கிழ்குலம்
= கிழக்குலம் | ச் + பாதி = ச்சுபாதி
= ச்சுபாதி. (உ.ந.)

லகரீ எகரீ வீழி.

[பொது விதி]

உ.உ.எ. ஸாஸ்திரம் துணைமரிக் தடையு மல்லவழி
அவற்றோடு நெழ்வரும் வாயி னுமொழி
மேனி னணவு மிடையி னிப்பன்ரும்
ஆகு மித்யாழி யாறு மென்பார்.

(இ-ன்.) (க) லன்-(மொழியுறுதியுள்ள) லகரங்கர மெய்க்கு,--வலி வரின்-வல்லினம் வந்தால், வெற்று கம். (ல்--த டவும்- (முன்னைய) தகர டகர மெய்க்களாகத் திரிதலும்,-- (ட) அல்வழி-அல்வழியில், அவற்றிற்கு உறழ்வும்-அந்த தகர டகரங்களாகத் திரிதலும் திரியாமலும் வந்திருந்தலும், ஆம்-ஆகும்;--(ங) இருவழியானும் - 'உறழ்வுகம் அல்வழி இரண்டிலும், மெலி மேவின்-மெல்லினம் வந்தால், ன் னவும்' (முன்னைய) வகர னகர மெய்க்களாகத் திரிதலும்,--(ச) இடை வரின்-இவ்வரின் வந்தால், றியல் பும்-இயல்பாதலும், ஆகும்--என்ப-என்று சொல்வர் (புலவர்); (எ-று)-- 'இருவழியான்' என்றது, உருப மயக்கம்.

(உ-ம்.) (க) கால் + குறை = காங்குறை } வேற்றுமை மில் வலிவா தகர
முள் + குறை = முட்குறை } உகரங்களாகத் திரிந்து.

(உ) கால் + குறிது = கால்குறிது, கார்குறிது } அல்வாழியில் வலிவா
முள் + குறிது = முள்குறிது, முட்குறிது } உறழ்த்து வந்தன.

(ஈ) வே. துல். { சல் + நெரிந்தது = சுண்ணெரிந்தது } இருவழியிலும் மெல்லி
 { வரன் + மாண்டது = வாண்மாண்டது } னம்வர னகர ணகருங்க
 { கல் + மலை = சுலாமலை } னாகத் திரிந்தன
 { வான் + மாண்பு = வான்மாண்பு }

(க) உள்-ஒட்டு

கால் + யாது	=	கால்யாது	} இருவழியிலும் இடையி ன்கொ இயல்பாயின.
முள் + உலிது	=	மு.உலிது	
தல் + யானை	=	தல்யானை	
தோள் + உலிமை	=	தோ.உலிமை	

‘அல்வழி யவற்றேருநெய்யும்’ என்றும், இவற்றேரு மயங்காத தகடம் வருமிடத்து பாபுடி கி.கொ. லால், கற்றிது, முட்டிது எனத் திரிந்தேவரும்.

சிறப்பு விதம்]

22. அ. கல்வழி அளத்தல் அல்லாஹ் இட்டும்
அதற்குப் பரமம். மகவழி மானே.

(இ) - ஸ். குறில் வு - தனிக்குறிலின்பின் ிந்து, லா - லகர எகா
மொழக்க. - அல்வழியான் - அல்வழிப் பண்புச்செயில், த அணியின் - தகம்
(நெடுவொழி முதலில், நெடுமாயின் - ஆங்கத்தகவுப் பெறுஉம் - லகராகமெய்
களாகத் திரிதலே யாறு ஆங்கமாம் திரிதலையும் பொருத்தும்; (எ - று) -
'அல்வழியான்' என்பது - உருபுமயக்கம்.

(ந.-ம்.) கல் + து = கல்து. மு + து = முத்து.

இது ஆய்க்குறந்தம்; சுருட்டி வந்திருக்கிற கூறியது (25)

“லகா ளகா வீற்றின் 336 முதலியன.”

228 குறில் தெரியாத அல்லவென்று
தகவற் குறிப்புகள் கேட்டுப் படித்தும்
வந்தத் துறியின் படிப்பும் தெரிவின்
புறப்பட் குறியுடையன யுடையன.

(இ - ன்) (க) துதில் செந்நிற - தனிக்குறியில் சாதத், லள - லகர
எகர மெய்க்கு;—ஆல்வடி-ஆல்வடிப்புணர்ச்சியில், வந்த - (வருமொழிக்கு
முதலாக) வந்த, தாம் - திரித்த பின் - * நகர டகரங்கனாகத் திரித்த
விடத்து, கேகிம்-தாம் கெடுதலும்;—(உ) ஈர் இ-த்தம்-ஆல்வடி வேற்று
மை யிரண்டிலும், வருக திரித்தபின்- வருமொழிக்கு முதலாக) வந்த க
ரம் (*னகர ணகரங்கனாகத் திரித்தவிடத்து, மாட்வம்-தாம் கெடுதலும்;—
(௩) விலி வரின் - (வருமொழி முதலில்) வல்வெழுத்து வந்தால், இயல்பும்
திரியும் - (ஆல்வடிப்புணர்ச்சியில் விகற்பியாமல்) இயல்பாதலும் திரிதலும்
வேற்றுமைப்புணர்ச்சியில் திரியாமல் இயல்பாதலும், ஆவன-பொருத்து
வன, லள-உண்டு; (௭ - று)

* இவ்வியலின் ௩௪-ஆஞ் சூத்திரம்.

(உ-ம்.) (க) தோன்றல் + சீயன் = தோன்றலியன் } அல்வழியில்வந்த நகரம்
வேள் + சீயன் = வேடயன் } திரிய ல ள கெட்டன.

(உ) தோன்றல் + நல்லன் = தோன்றல்நல்லன் } அல்வழியில்வந்த நகரம்
வேள் + நல்லன் = வேணல்நல்லன் } திரிய ல ள கெட்டன.

தோன்றல் + நன்மை = தோன்றன்மை } வேற்றுமையில்வந்த நக
வேள் + நன்மை = வேணன்மை } ரம் திரிய ல ள கெட்டன.

(ங) கால் + கடிது = கால்கடிது } அல்வழியில்வலிவர ல ள
மரங்கள் + கடிய = மரக்கங்கடிய } பொதுவிதிப்படி வி க ந்

வேல் + படை = வேற்படை } பியாமல் இயல்பும் திரியு
வான் + படை = வாட்படை } மாயின.

கால் + குதித்து = கால்குதித்து } வேற்றுமையில் வலிவரப் பொது
வான் + போத்து = வான்போத்து } விதிப்படி திரியாமல் இயல்பான.

‘பி’ என்ற மிகையால், தோன்றல்நன்மை, வேடமை எனக் குறில் செறியா ல ள வேற்றுமையிலும், நகரத்திரியரிடத்துக் கெடுத்தும்; காற்றினை, தாட்டுனை என அல்வழியிலும் செடாமையும்; விற்படை எனக் குறில் செறிந்த நகரம் அல்வழியில் உறழாமல் திரிதலும்; கொல்காறி, கொள்பொருள் எனக் குறில் கொறித்த லாட நகரங்கள் அல்வழியில் உறழாமல் இயல்பானும்; அகல் + பரப்பு = உகன்பரப்பு, பிழல் காடு = விடின்காடு என இரு வழியிலும் நகரம் வல்லினம்மா னகரமாகக்கிரித்தும். இன்னும் இவ்விதம் உற்றுள் அடங்காதன உளவாயின் அவையும் கொள்க.

(உயர்திணையிற் காட்டிய உதாரணங்கள், மயக்கத்தால் லாபவிடத்து வருதலால், ‘சில விதாரமா முயர்திணை’ என்றவற்றுள் அடக்காவாம். (உசு)

[லகர எகரவீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்குச் சிறப்புவிதி.]

உரு. ல ள ன்று தொழிற்பெயரிடத்து முவ்வறு
வல்லினம் அல்வழியில் பார வளவு.

(இ - ன்) (க) ல ள இது தொழிற்பெயர்-லகர எகரங்கள் இறுதியாகவுடைய (விருதிபெற்ற) தொழிற்பெயரும் ளகரத்தை இறுதியாகவுடைய (முதனிலைதிரிந்த) தொழிற்பெயரும், ளர் இடத்தும்-இருவழியிலும், உ உறு-(யகரமல்லாதமெய்கள் வந்தால்) உகரம் பெறுவாம்;—(உ) வல்லினம் வந்தால், அல்வழி-அல்வழியில், இயல்பும் ஆவன - உறழாமல்) இயல்பாகும் தொழிற்பெயர்களும், உள-சில உண்டி; எ-று.)

(உ - ம்.) (க) ஆடல்சிறத்தா விற்குண்ணு கோள்வலிது—அல்வழி.

• கோட்கடுமை ஆடனன்மை, விக்குள் வன்மை—வேற்றுமை.

என இருவழியிலும் உகரச்சாரியை பெறாமல் முடிந்தன.

(உ) நடத்தல்கடிது—அல்வழியில் உறழாமல் இயல்பாயிற்று. (உஎ)

[‘வல்’ என்பதற்குச் சிறப்புவிதி.]

உருக. வல்லே தொழிற்பெயர் அற்றொ வழியும்
பலகை நாய் வரினும் வேற்றுமைக் கவ்வுமாம்.

(இ - ள்.) (க) வல் - வல் என்னும் பெயர், இருவழியும் - இருவழியிலும், தொழிற்பெயர் அற்று - * தொழிற்பெயர்போல யகரமல்லாத மெய்கள்வந்தால் உகரச்சாரியை பெறும்;—(உ) பலகை நாய் வரினும் - பலகை நாய் என்னும் பெயர்கள் வந்தாலும் (பிற்பெயர்கள் வந்தாலும்), வேற்றுமைக்கு - வேற்றுமையில், அவ்வும் ஆம் - (உகரச்சாரியையே யல்லாமல்) உகரச்சாரியையும் பெறும்; (எ - று.)—(வல் - சூதாடுகருவி.)

‘வரிநூல்’ என்ற எதிர் துழுவிய எச்சவுட்கையால் ‘பிற்பெயர்’ என்பதும், ‘அவ்விய’ என்ற துற்த்துழுவிய எச்சவுட்கையால் உகாச்சாரியையேயவல்லாமல்’ என்பதும் பெறப்பட்டன.

(க) அல்வழி. (உ - ம்.) தேற்றமை.

வல் + கடிது = வல்லுக்கடிது	வல் + கடுதம் = வல்லுக்கடுதம்
நன்று = வல்லுநன்று	நன்மை = வல்லுநன்மை
உலிது = வல்லுஉலிது	உலிநம் = வல்லுஉலிநம்

என இருவழியிலும் யதாமல்வத மெய்தர் வ. உதாச்சாரியை பெற்றாது.

(உ) வல் : பலனை = வல், ப்பலனை வல் ! புல் = வல்புப்பல்
 = வல்ப்ப்பலனை = வல்ப்ப்புல்
 காய் = வல்லாய் குறியை = வல்லுக்குசிறை
 = வல்லாய் = வல்லக்குசிறை

எனவேற்றமால் பலகை நாயும் பீரவும் வர, உதாரமும் அகலமும் பெற்றது. இவை - வல்லினது அனாதர்ப்பு பலகை, வல்லினும் நாய் எனவியும்.

['நெல்' முதலிய நான்கிட்டுச் சிறப் வீதி.]

உருஉ. செல் லாங் செல் லாங் கொல்லுங் செல் லாங்

உயர்வு, அது மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது.

(இ - ஈ.) செல்லும் செல்லும் கொல்லும் கொல்லும் - செல்லுதலிய
நாந்து சொற்களின் கற்று வந்த மெய் - அழகுபெயர்நிலம் - அழகுபெயர்நிலம்.
நாகம் ஆகும் - பொதுவியல் நாகமாம் செற்றமாம் - நோய் - நாகமே
யாகத் தீர்யுள்; (ஈ - ற.) - செல் - மேகம், கொல் - கொல்லுதல் தொழில்.

‘கெஸ்’ முதலில் வைத்தது, பிறவும் பெயர் கொண்டிரு.

(உ - ம்.) கொல் + கடிது = கொற்கடிது | கொல் + சிது = கொற்சிது
கொல் + சிறிது = கொற்சிறிது | கொல் + பெரிது = கொற்பெரிது

[‘இஸ்’ என்பதற்குச் சிறப்பு மிக்க.]

உங்க, இன்னை விண் வாசு சொற் : 1997-11

• வன்மை விகற்பு மாகா "ரீ"தாந்

வல்லம யாக ஓர் நிலை மா ித்.

(இ - ன்.) (க) இல் என் - இல் என்கிற, இன்னமொத்த - இன்னமப் பண்பை உணர்த்துகின்ற சொல்லுக்கு, (ஈ) உடைய - ஐதா. பரிசுதய

* 1111 - ஆன் ஆன்: வி.கி.

பொருந்த, வன்மை - (அவ்விடத்து வருகின்ற) வல்லினம், விகற்பமும் - (மிக்கும் மிகாமலும்) விகற்பித்தலும், — (உ) ஆகாரத்தொடு - ஆகாரச்சாரியை பொருந்த வன்மை ஆகலும் - (அவ்விடத்துவருகின்ற) வல்லினம் மிகுதலும் (உ) இயல்பும் - இவ்விருவிதமும் பெறாமல்) இயல்பாதலும், ஆகும - பொருத்தம்; எ - று.)

(உ-ம்) [உ இல் + பொருள் = இல்லைப்பொருள்] ஆகாரச்சாரியை வர = இல்லைப்பொருள் | வன்மை விகற்பித்தது.

(உ) இல் + பொருள் = இல்லாப்பொருள் — ஆகாரச்சாரியை பெறவல்லிக்கது

(உ) இல் + பொருள் = இல்பொருள் — இருவிதமும் பெறாமல் இயல்பாயிற்று.

சாரியைக்கு வருமெழுத்தைச் சொல்லாதுமால், கார்க்கணமுட்கொற்க,

ஞானம் = இல்லைஞானம், இல்லாஞானம் | மற்ற முத்தண
இல் + வன்மை = இல்லைவன்மை, இல்லாவன்மை | முடிவாச்சாரியை பெர்
அணி = இல்லைஅணி, இல்லாஅணி | ரது.

இல்பொருள் என்பது - பால் இல்லாபொருள், இல்லாப்பொருள் என்பனவம் இங்குப் பண்புச்சொற்களே; இவ்வாறு கா முட்டி ஆகா முடிசாரியை.

இல்லைப்பொருள் என்பது - னை, தொகுதிக்குடொடாகவா, சூழிப்ப வினையுற்றுத் தொகாநிலை தொடராகவா; இல்லாப்பொருள் என்பது பண்புத்தொணக்கிலைத்தொடராகவாம், பிறகுட்ட எதிர்வாக்ககலிப் பெயரேசசுத் தொகாநிலைத்தொடராகவாம் சொன்னபடி மாசலால், உற்று - உற்றுத்து என்று வேறுபாடு என்னவென எரல்;—தொணக்கிலைகள் இருவொழிபோல விட்டிகையாடலிருத்தலும், தொகாநிலைத் தொடராகவா, பால் விட்டிகைத்தலும் வேறுபாடு என்னவாகுக.

[‘புள்’ ‘வள்’ எட்டவழிநிர்வர்த்தம் சிறப்பு நிதி.]

உருசு. புள்ளும் வள்ளும் பொது, பிடியா பிறும.

(இ - ன்.) புள்ளும் வள்ளும் - புள் வள் என்னும் புணர்ச்சொற்களா, தொழிற்பெயர்மானும் - (இருவழியிலும் பொதுவிதமால் முத்தலை யல்லாமலும், * தொழிற்பெயர்போல (யக மல்லாத மொழி வந்தால் உருசாரியைமைப் பெற்றும் புணரு; (எ - று.)

(உ-ம்.) புள் + கடிது = புள்ளுக்கடிது. புள்ளுநன்று. புள்ளுவனது |
வள் + கடிது = வள்ளுக்கடிது. வள்ளுநன்று. வள்ளுவனது | அவ்வி.

புள் + கடுமை = புள்ளுக்கடுமை, புள்ளுநடுமை, புள்ளுவன்மை | வேற்றுமை
வள் + கடுமை = வள்ளுக்கடுமை, வள்ளுநன்மை, வள்ளுவன்மை | (உக)

வகர விநா.

[வகரவீற்றுச் சுட்டுப்பெயர்களுக்கச் சிறப்பு நிதி.]

‡ உருரு. சுட்டு வகரமு வினமுற முறைமே
ஆந்தமு மென் னாயு மிப்பயா கம்.

* உரு - ஆளு குத்திரம்.

(இ-ள்.) சுட்டு வகரம் - (அவ் இங் உங் என்னும் அ³, றி³ணப்பலின் பாற்) சுட்டிப்பெயர்களின் இறுதியிலுள்ள வகரமெப்.—ஔ இனம் உற-வல்லின மெல்லின இடையிளங்கந் வர,—முற்றபே—முறைபாக.—(க) ஆய்தமும்—, (உ) மென்மையும்—வரும் மெல்லினமும், (ஈ) இயல்பும்—, ஆகும்—; (எ - று.)

(உ-ம்.) (க) அல + கடிய = அ 'கடிய—வலிவா அந்த மயிற்ற.

(உ) அங் + ஞான்றன = அங் ஞான்றன-இயர், உ-இ மலியாயிற்று.

(௩) அம் + யாதவை = அம் : யாதவை — இடைவா இ மல்பாயிற்று.

இவ், உர். எவ்வாறு இருந்தும் நற்படியே கூடும்.

‘துச்சொற்கள்’ ‘வேற்றுமைப்பாண்ச்சி’யில் அற்றுச்சாரிமைநடப்பெறும்; என *மேல் எடுத்துக்கூறுதலால், தீர்வியி, அல்லவழிச்சிகரத் தொகை. (௩௨)

‘சேர்’ என்பதற்குச் சிறப் விதி

[illegible]

இ - ன்.) (க) மெய் என் னொ, - மெய் என்னும் பெயர், தொழிற் பெயர் ஆற்றாது. இத் திரிபெயர்ப்பால் யகரம் வலாக் கொடுக்காது பண்ணு மி-தல், உதா: சாநா பெயர்ற முதலி; - உ ம வின்- நகுமெழிமக வில்) மகாம் வந்தல், வ காண் - சிவமெழிர்ந்து வகா மெய், மங்கும் ஆகும் - (உதா: சாநாமம் முதலியன) , தோயி-த்துச் சாநமைபெறுமல் மகாமெய்யாகத் திரியவும் பெறு; - எ-று.)

இதன் பலகளை; இதுவுஞ் சபையின் பரகலனம் உணர்ச்சிக்கும்.

(a) Amir 1911 1912 1913 1914 1915 1916 1917 1918 1919 1920 1921 1922 1923 1924 1925 1926 1927 1928 1929 1930 1931 1932 1933 1934 1935 1936 1937 1938 1939 1940 1941 1942 1943 1944 1945 1946 1947 1948 1949 1950 1951 1952 1953 1954 1955 1956 1957 1958 1959 1960 1961 1962 1963 1964 1965 1966 1967 1968 1969 1970 1971 1972 1973 1974 1975 1976 1977 1978 1979 1980 1981 1982 1983 1984 1985 1986 1987 1988 1989 1990 1991 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042 2043 2044 2045 2046 2047 2048 2049 2050 2051 2052 2053 2054 2055 2056 2057 2058 2059 2060 2061 2062 2063 2064 2065 2066 2067 2068 2069 2070 2071 2072 2073 2074 2075 2076 2077 2078 2079 2080 2081 2082 2083 2084 2085 2086 2087 2088 2089 2090 2091 2092 2093 2094 2095 2096 2097 2098 2099 2100 2101 2102 2103 2104 2105 2106 2107 2108 2109 2110 2111 2112 2113 2114 2115 2116 2117 2118 2119 2120 2121 2122 2123 2124 2125 2126 2127 2128 2129 2130 2131 2132 2133 2134 2135 2136 2137 2138 2139 2140 2141 2142 2143 2144 2145 2146 2147 2148 2149 2150 2151 2152 2153 2154 2155 2156 2157 2158 2159 2160 2161 2162 2163 2164 2165 2166 2167 2168 2169 2170 2171 2172 2173 2174 2175 2176 2177 2178 2179 2180 2181 2182 2183 2184 2185 2186 2187 2188 2189 2190 2191 2192 2193 2194 2195 2196 2197 2198 2199 2200 2201 2202 2203 2204 2205 2206 2207 2208 2209 2210 2211 2212 2213 2214 2215 2216 2217 2218 2219 2220 2221 2222 2223 2224 2225 2226 2227 2228 2229 2230 2231 2232 2233 2234 2235 2236 2237 2238 2239 2240 2241 2242 2243 2244 2245 2246 2247 2248 2249 2250 2251 2252 2253 2254 2255 2256 2257 2258 2259 2260 2261 2262 2263 2264 2265 2266 2267 2268 2269 2270 2271 2272 2273 2274 2275 2276 2277 2278 2279 2280 2281 2282 2283 2284 2285 2286 2287 2288 2289 2290 2291 2292 2293 2294 2295 2296 2297 2298 2299 2300 2301 2302 2303 2304 2305 2306 2307 2308 2309 2310 2311 2312 2313 2314 2315 2316 2317 2318 2

தெவ் + கருது = தெவ்வுக்கருது + கருமை = தெவ்வுக்கருமை
 கன் + கருது = கன்ருது கன்மை = கன்ருகன்மை
 வலி + கருது = வலிக்குருது வலிமை = வலிக்குவலிமை

(2) அகலம் + முனா = தெய்வமுனா - வந்தவன், மதம்கூடாதவன்.
தெய்வம் + முனா = தெய்வமுனா - வந்தவன், மதம்கூடாதவன்.

வந்தொழிந்த தீர்ப்பு

வருமாழி முதலில் தகை நாயம் தீர்த்தல்]

‡ 2 ከፊት ገጽ 10 ጀምሮ በጽሑፍ ላይ ማሳሰቢያ ሊጻፍ ይችላል፡፡

॥ ५॥ इति श्रीमद्भगवद्गीता

[illegible]

* உலகு - ஆளுகுத்திரம் & உலா - ஆளுகுத்திரம். "தெய்வப் பணியாகும்" என்பது, தொல்காப்பியத்து உரிச்சொல்லியல்.

னகர லகரங்களின் முன் வருகிற நகரம் னகரமாகவும், னகர லகரங் களின் முன் வருகிற நகரம் னகரமாகவும்; னகர னகரங்களின் முன்வருகிற நகரம் டகரமாகவும், னகர ளகரங்களின் முன் வருகிற நகரம் னகரமாக வும் திரியு மென்றபடி.

பொன்	+ தீது	= பொன்றிது	—அல்வழி	} ணகரத்தின் முன் தக
	தீமை	= பொற்றிமை	—வேற்றுமை	
பொன்	+ நன்று	= பொன்னன்று	—அல்வழி	} ணகரத்தின் முன் நக
	நன்மை	= பொன்னன்மை	—வேற்றுமை	
கல்	+ தீது	= கற்றிது	—அல்வழி	} லகரத்தின் முன் தக
	தீமை	= கற்றிமை	—வேற்றுமை	
கல்	+ நன்று	= கன்னன்று	—அல்வழி	} லகரத்தின் முன் நக
	நன்மை	= கன்னன்மை	—வேற்றுமை	
மண்	+ தீது	= மண்டிது	—அல்வழி	} ணகரத்தின் முன் தக
	தீமை	= மட்டிமை	—வேற்றுமை	
மண்	+ நன்று	= மண்ணன்று	—அல்வழி	} ணகரத்தின் முன் நக
	நன்மை	= மண்ணன்மை	—வேற்றுமை	
முன்	+ தீது	= முட்டிது	—அல்வழி	} ணகரத்தின் முன் தக
	தீமை	= முட்டிமை	—வேற்றுமை	
முன்	+ நன்று	= முன்னன்று	—அல்வழி	} ணகரத்தின் முன் நக
	நன்மை	= முன்னன்மை	—வேற்றுமை	

(‘ஆயுதாலே’ என்றதனால், அல்வழி வேற்றுமைப்பொருள்நோக்கத்தா லல்லாமல் மயக்கவீதியில்லாமையால் இப்படிப் புணரும் முதல் ஈறு இரண் டனுள் ஒன்றாவது இரண்டாவது விகாரப்பட்டு மடங்குதற்கு உரியனவா கிப் புணருமென்பதும்; மயக்கவீதியுன்னவற்றிற்கு விகாரம் அல்வழி வேற் றுமைப் பொருள்நோக்கத்தால் வருமென்பதும் பெறப்பட்டன.) (உச)

வேற்றுமையப்புணர்ச்சிக்குச் சிறப்புவிதி.

[உருப்புணர்ச்சிமுடிபைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கும் ஏற்றுதல்.]

உரு. அ. உருபின் முடிபாவ யொக்குமப் பொருளினும்.

(இ - ன்.) உருபின் முடிபவை—மேல் உருப்புணரியலில் உருப்புணர்ச்சி யிலேமுடியும் முடிபுகள்,—அப்பொருளினும், அவ்வுருபுகள் தொக்குன்று அப்பொருள் தோன்றப் புணரும் பதப்புணர்ச்சியிலும், ஒக்கும். பத்துமுடி யும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) (உ) எல்லாவற்றதும்—உருப்புணர்ச்சி.

எல்லாவற்றுக்கோடும்—வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சி.

உருப்புணர்ச்சியில் கூற்றினையில் அற்றும் உருபின்மேல் உம்மும் பெறுதல்போல, உருபுதொக்க பதப்புணர்ச்சியிலும் பெற்றன. [உசங்-ஆம் குத்திரம்.]

உருப்புணர்ச்சியாவது—வேற்றுமையுருபு வெளிப்பட்டு நிற்கப் புணரும் புணர்ச்சி; மரத்திற்கிளை என்பது போல. வேற்றுமையப்பொருட்புணர்ச்சி யாவது—வேற்றுமையுருபு தொக்குநிற்க அல்வருபின் பொருளமையப் புண ரும் புணர்ச்சி; மரக்கிளை என்பது போல.

(உ) எல்லாதமதம்—உருப்புணர்ச்சி.

எல்லாதங்கையும்—வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சி.

* உருப்புணர்ச்சியில் உயர்திணையில் உம்மும் உருபின்மேல் உம்மும் பெறுதல்போல, உருபுதொக்க பதப்புணர்ச்சியிலும் பெற்றன.

எல்லாதமதம், எல்லாதங்கையர்; எல்லீற்றுமதம் எல்லீற்றுங்கையும்; தனது, தன்னை; ஆனது, ஆன்காடு, அவற்றது, அவற்றுக்கோடு; அதனது, அதன்கோடு என உருப்புணர்ச்சிபோலப் பதப்புணர்ச்சியும் முடிந்தவாறு காண்க. இவற்றில், முன்னது உருப்புணர்ச்சி, பின்னது பதப்புணர்ச்சி.

புணரியங்கிற்குப் புறமணி.

1 உட்கூ. இடைபுரி வடசொல் னியம்பிய கொள்தவும்

மொழியும் நுடவும் பொருத்திய வாற்றிற்று

இயையப் புணர்த்தல் யாவர்க்கு தெரியே.

(இ - ன்.) (அ) இடை-இடைச்சொற்களானும் - உட்கூ - உரிசொற்களானும். (அ) வடசொலின் - வடசொற்களானும். இயம்பிய - உயிர்த்தப்புணரியல் மெய்நீற்றுப் புணரியல்களில் தொன்றல் சிந்தல் செங்கதல் இயல்பாதல் எனது சொல்லிய புணர்ச்சியில்கண்ணம்கர். கொள்தவும் - பொருத்தாமல் - உடையதிடு வருவனவும்; (அ) மொழியும் - இலக்கணப்பொலிமொழிகளும்; (அ) நுடவும் - நுடவமொழிகளும். பொருத்திய - ஆற்றிற்று - (உலகவழக்குச் செய்யுள் வழக்குகளில் கடத்தும் முறையைக்கு. இயைய - பொருத்தும்படி, புணர்த்தல் - கூட்டிமுடித்தல் - யாவர்க்கும் - (அறிவுடையோர்) எல்லார்க்கும், தெரி - முறையையாம்; (அ - ன்.)

(உதாரணம்.)

(அ)ஆன் + தன்று = ஆன்தன்று | உயிற்றமைவல் காறைய இடைச்சொலின் - கால் = வண்டிகளால் | தக்கரிச்சந்துனகம் துயல்பாற்றிற்று.

(உ)மழ + கனிறு = மழ்கனிறு | உரிச்சொல்லிற்று உயிர் முன் வலிவாத - தட | தோன் = தடந்தோன் | துயல்பாயும். மெய்கிதகதுவந்தன.

(அ)அரி + குலம் = அரிதுலம் | வடசொல்லிற்று உயிர் முன் வலிவாத - பாற் + கமலம் = பாற்கமலம் | கிதது இயல்பாயின.

(அ) இல் + முன் = முன்தில் | இலக்கணப்பொலி மொழிகள் - பொது + இல் = பொதுதில் | முன் விசியெழாமல்கமக்கு எந்தபடி - வேட்கை + அவா = வேண்டாவா | விசாரம் பெற்றன.

(அ) அருமருத்தன்ன = அருமத்த குணக்குவன்சுது = குணது } மருத மொழிகள் முன்விசிய - சோழநாடு = சோணாடு | பெருமல் கமக்கு எந்தபடி விசாரம் - தஞ்சாவூர் = தஞ்சை | பெற்றன. - வடுகன்தந்தை = வடுகத்தந்தை

* உசடு - ஆம் குத்திரம் பார்க்க.

இங்கே 'இடைபுரிவடசொல்' என்றது, நிலைமொழிகளைப்பற்றியதென அறிக. இதனால், நிலைவொழிமாத்திரம் வடமொழியாயிருந்து வடமொழிப் புணர்ச்சியில் முன்சொன்ன விதிகளுக்கு மாறியவருவனவும் இவ்வில் அடங்கும்.

வடமொழிப்புணர்ச்சி.

வடமொழித்தொடர்கள், தமிழில், வருமிடத்துப் பெரும்பாலும் அவ் வடநூற்புணர்ச்சியையே பெறுர்; புணர்ச்சியை வடநூலார் 'சுத்தி' என்பர், அது உயிரோடு உயிர் புணர்ச்சியில் நீரிடத்தி, நூரிடத்தி, விருத்தி சுத்தி என மூவகைப்படும்.

[தீர்க்கசந்தி.]

(க) அகர ஆகாரங்களில் ஒன்றன்முன் அவற்றில் ஒன்று வந்தால், அவ் விரண்டும் கெட ஒர் ஐகாரம் தோன்றும். (உ - ம்.)

பத + அம்புறம் = பதாம்புறம் கங்கா + அட்குதம் = கங்காங்குதம்
பரம + ஆந்தம் = பரமாந்தம் சதா + ஆந்தம் = சதாந்தம்.

(உ) இகர ஈகாரங்களில் ஒன்றன்முன் அவற்றில் ஒன்று வந்தால், அவ் விரண்டும் கெட ஒர் ஈகாரம் தோன்றும். (உ - ம்.)

கவி + இந்திரன் = கவீந்திரன் மகி + இந்திரன் = மகீந்திரன்
கிரி + சசன் = கிரீசன் நதி + சசன் = நதீசன்

(உ) உகர ஊகாரங்களில் ஒன்றன்முன் அவற்றில் ஒன்று வந்தால், அவ்விரண்டும் கெட ஒர் ஊகாரம் தோன்றும். (உ - ம்.)

குரு + உதயம் = குரூதயம் சுயம்பு + உபதேசம் = சுயம்புபதேசம்
சிந்து + ஊர்மி = சிந்துர்மி சுயம்பு + ஊர்ச்சிதம் = சுயம்பூர்ச்சிதம்.

[குணசந்தி.]

(க) அகர ஆகாரங்களில் ஒன்றன்முன் இகர ஈகாரங்களில் ஒன்று வந்தால், அவ்விரண்டும் கெட ஒர் ஐகாரம் தோன்றும். (உ - ம்.)

தேவ + இந்திரன் = தேவேந்திரன் தா + இந்திரன் = தாவீந்திரன்
தேவ + சசன் = தேவேசன் ரா + சசன் = ராவீசன்.

(உ) அகர ஆகாரங்களில் ஒன்றன்முன் உகர ஊகாரங்களில் ஒன்று வந்தால், அவ்விரண்டும் கெட ஒர் ஊகாரம் தோன்றும். (உ - ம்.)

சூர்ய + உதயம் = சூர்யோதயம் கங்கா + உத்பத்திரி = கங்காஉத்பத்திரி
ஞான + ஊர்ச்சிதன் = ஞானோர்ச்சிதன் தயா + ஊர்ச்சிதன் = தயோர்ச்சிதன்.

[விருத்திசந்தி.]

(க) அகர ஆகாரங்களில் ஒன்றன்முன் எகர ஐகாரங்களில் ஒன்று வந்தால், அவ்விரண்டும் கெட ஒர் ஐகாரம் தோன்றும். (உ - ம்.)

பரம + எகர்த்தி = பரமகர்த்தி தேவதா + எகத்வம் = தேவதாதகத்வம்
சர்வ + ஐசுவர்யம் = சர்வஐசுவர்யம் தேவதா + ஐசம் = தேவதாதசம்

(உ) அகர ஆகாரங்களில் ஒன்றன்முன் ஐகர ஊகாரங்களில் ஒன்று வந்தால், அவ்விரண்டும் கெட ஒர் ஊகாரம் தோன்றும். (உ - ம்.)

வக + ஓஷதி = வகோஷதி மகா + ஓஷதி = மகோஷதி
திவ்ய + ஓஷதம் = திவ்யோஷதம் மகா + ஓஷதம் = மகோஷதம்.

மெய்முதலீற்றுமொழிப்புணர்ச்சிக்கு விதி அவ்விதத்தனவாம். (உக)

மெய்முதல் புணரியல் முற்றிற்று

டு. உருபுபுணரியல்.

உயிரீறும் மெய்யீறமான வேற்றுமையுருபுகள் நிலைமொழி வருமொழிகளோடு புணரும் விதத்தைச் சொல்லும் இயல். உயிரீறு மெய்யீறு என்ற வற்றுள் உடங்குவனவற்றையே தனியே எடுத்துக்கூறுதலால், இவ்வியல் அவ்விரண்டு இயல்களினிப் பிணைக்கப்பட்டது.

உருபுகள்.

[எட்டுஉருபுகளும் சாரும் இவையையால் இத்தனையென்பது]

உசு0. ஓதவ னொருந்தி பல பொன்று பல வென
வருபொலாக்கொடு பெயர் முத கிருகான்கு
உருபு முறற்பு காற்பதா முந்பே.

(இ - ன்.) ஒருவன் - ஒருவனும் [ஒன்பாலும்], ஒருத்தி - ஒருத்தியும் [ஒன்பாலும்], பலர் - பலரும் [பலப்பாலும்], ஒன்று-ஒன்றும் [ஒன்றன்பாலும்], பல - பலவும் [பலப்பினப்பாலும்], என - என்ற, வரு - வருகின்ற, பெயர் - [தொடு - தந்தபா] பெயர்க்கோடும், பெயர் முதல் இரு காண்கு உருபும் - பெயர்வேற்றமை [பெயர்] முதல் விளிகின்றமைகளையில் சின்ற எட்டு வேற்றமையுருபுகளையும், உத்பதா - பெருக்கிக் காண்கிட, உருப காற்பது ஆம் - [விவற்றமை உருபுகள் காற்பதாருள்], என்ற.

(உ - ம்.) கம்பி, கம்பியை, கம்பியால், கம்பிக்கு, கம்பியின், கம்பியது, கம்பிகன், கம்பிப்ப என உருவன்என்றும் வாய்பாட்டி உயர்தினை ஆண்பாற் பெயரோடு எட்டி உருபுகளும் வந்தன. கூனி, மச்சர், மரம், மாங்கன் என்னும் மற்றை காண்கு வாய்பாட்டிப் பெயர்க்கோடும் இப்படியே கூட்டுக. (க)

[வேற்றமையுரு 3ளின் பயனும், அவை வரும் இடமும்.]

உசு1. பெயர்வழித் * தன்பொருள் தாவது முந்பே.

(இ - ன்.) உருபு - (வேற்றமை) உருபுகள், தம் பொருள் தா - தது பொருளாக் கொடுக்க, பெயர் வழி - பெயர்க்குப் பின், வரும்—; (எ - ம்.)

தம் பொருள் - கத்தாப்பொருள், செயப்படுபொருள் முதலியன.

(உ-ம்.) கம்பி பெற்றான், கம்பியைப் பெற்றான்என இவ்வாறு காண்க.

உருபுபுணர்ச்சிக்குச் சிறப்புவழி.

[பொருட்புணர்ச்சி முடிபை உருபுபுணர்ச்சிக்கும் ஏற்றதல்]

உசு2. ஒற்றையிற் முதலீற்றருபுகள் புணர்ச்சியின்
ஒக்கும்ன் னப்பெயர் வேற்றுமைப் புணர்ப்பே.

(இ - ன்.) ஒற்ற உயிர் முதல் சுறு - மெய்யையும் உயிரையும் முதலும் இறுதியுமாகவுடைய, உருபுகள் - (ஐ முதலிய ஆறு) வேற்றுமையுருபுகள்,—

* 'தன்பொருள்' என்றும் பிரதிபேதம்.

(இடைச்சொல்லாயினும்), புணர்ச்சியின் - (நிலைமொழி வருமொழிகளோடு) புணருமிடத்து, - வேற்றுமை புணர்ப்பு அப்பெயர் - (நடந்த இரண்டியல்களுள்ளும்) வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சியில் இயல்பாகவும் விகாரமாகவும் புணர்ந்த மெய்யுயிர்முதலீற்றுப் பெயர்களை, மன் ஒக்கும் - பெரும்பாலும் ஒத்து நடக்கும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) நம்பி + கண் + வாழ்வு = நம்பிகண்வாழ்வு—இங்கே முறையே “ஆவியாமுன் வன்மை மிகா” என்றும், “ணை வல்லினம் வரட்டறவும் பிறவரி னியல்பு மாகும் வேற்றுமைக்கு” என்றும் சொல்லியபடியே கண்ணுருபின் முதலும் ஈறும் இயல்பாயின.

உறி + கண் + பால் = உறிக்கட்பால்—இங்கே முறையே “இயல்பினும் விதியினும் நின்ற வுயிர்முன் கசதப மிகும்” என்றும், “ணைவல்லினம் வரட்டறவும்” என்றும், சொல்லியபடியே கண்ணுருபின் முதலும் ஈறும் விகாரமாயின.

‘பெரும்பாலும் ஒக்கும்’ என்றமையால், சிறுபான்மை ஒவ்வா வென்பதாம்.

(உ - ம்.) நம்பி கு + = நம்பிக்கு—இங்கே “ஆவியாமுன் வன்மை மிகா” என்ற விதி ஒவ்வாமல் குவருபின் முதல் வல்லொற்ற மிக்கது. (ங)

சாரியை.

[சாரியை வரும் விதம்.]

‡ உசாந. பதமுன் விசுதியும் பதமு முருபும்

புணர்வழி யொன்றும் பலவரு சாரியை

வந்தலுந் தவிர்தலும் விகற்பமுமாகும்.

(இ - ள்.) பதம் முன் - பதத்தின்முன். விசுதியும் - விசுதிபாவது, பதமும் - பதமாவது, உருபும் - உருபாவது, புணர் வழி-புணருமிடத்து, (அவற்றிற்கு இடையே), சாரியை ஒன்றும்பலவும்-ஒருசாரியையாயினும் பலசாரியைகளாயினும்—(க) வருதலும்—(உ) தவிர்தலும் - வராதிருத்தலும், (ங) விகற்பமும்—(ஒன்றுக்கேவருதலும் தவிர்தலுமாயின) உத்ப்ச்சியும் ஆகும்—; (எ - று.)

விசுதிப்புணர்ச்சி. பதப்புணர்ச்சி. உருபுபுணர்ச்சி.

(உ - ம்.) (க) நடந்ததன் புனியநாய் அவற்றை—வருதல்.

(உ) நடந்தான் புனிக்கறி தன்னை—தவிர்தல்

(ங) நடந்தன கொல்லிக்குப்பை | ஆனை | விகற்பம்.

நடந்த கொற்குப்பை | ஆனை |

ஆவிறுக்கு, மரத்தினுக்கு—சாரியைகள் பல வந்தன.

மாடத்துக்கு - மாடக்கு, நிலத்துக்கு - நிலக்கு முதலியன, சாரியை வேண்டிமிடத்து இல்லாமையால், தொகுத்தலென்னுஞ் செய்யுள் விகாரமாம்.

[பொதுச்சாரியை.]

‡ உசாச. அன் ஆன் இன் அல் அற்று இற்று அத்து அம்
தம் நம் நும் ஏ அ உ ஐ கு ன
இன்ன பிறவும் பொதுச்சாரியையே,

(இ - ன்.) அன்...ன்—அன் முதல்னகரமெய் [ன்] சுறாகச் சொல்லப் பட்ட பதினேழும், இன்ன பிரவும் - இவைபோல்வன பிரவும்;—பொது சாரியை-(விருதிபதம் உருபு என்கிற மூன்று புணர்ச்சிகளிலும் தனிமொழிகளிலும் வருதலினாலே) பொதுவான சாரியைகளாம். (எ-று.)

சாரியை.

சாரியை.

(உ - ம்.) அன்—ஒன்றன்கூட்டம்	(ப) கம்—எல்லாநிமையும்	(உ.)
ஆன்—ஒருபாய்கு	(உ) தம்—எல்லாநிமையும்	(உ)
இன்—வாண்டின்கால்	(ம) ஏ—ஒன்றெகால்	(ப)
அல்—தொடையால்	'த' அ—கடத்தது	(வி)
அற்று—பலவநிறை	(உ) உ—சாத்தவந்த	(உ)
இற்று—பதிநிறப்பத்து	(ப) று—ஒற்றை	(த)
அத்து—மாத்திலை	(ப) கு—சொந்தவாய்	(வி)
அம்—கொஞ்சம்	(த) ன்—சொந்த	(த)
தம்—எல்லாநிமையும்	(உ) 'த' ன்—சொந்த	(த)

தன் - அவன்னை (உ) தாம் - அவர்காய் (த) ஆ - இல்லாய்பொருள் (ப)
தான் - அவனாய் (த) ஆம் - மன்னுபகடடி (ப) து - கடத்தற்கு (வி)
என வருகின்றவையும், மற்றும் இப்படி வருபவையும் கொள்க. (த)

['எல்லாம்' என்பதற்குச் சிறப்பித்தி]

‡ உசுநு. எல்லா மெய்யா நிதிதினை யாயின்
அற்றேற ந்துதின் மேலும் முரமே
அற்றேற ம்நிவையாடகரத் துதின்.

(இ - ன்.) (த) எல்லாம் என்பது எல்லாம் என்னும் இருதினைப்பொதுப் பெயர், இந்நிதினை யாயின் - நிதிதினையில் ஒருபொழுது. அதனோடு ஆறு உருபுகளும் புணர்க்கால். அற்றேறந்நுதின்மேல் உம் உறம் - இடையிலே அற்று என்னும் சாரியைமையும் உருயின்மேல் முற்றம்மையும் பெறம்;—(உ) அன்றேல் - அன்றாயின் உயர்திணை உல் ஒருபொழுது. இடையிலே, கம் அடைத்து - கம் என்னும் சாரியைப் பெற்று. அற்று ஆகும் - அவ்வாறாகும் [உருயின்மேல் முற்றம்மையும் பெறம்] (எ - று.)

(உ - ம்.) (த) எல்லாம் ‡ னு=எல்லாவற்றாயும்—அய்நினை
(உ) ‡ னு=எல்லாநிமையும்—உயர்தினை.

எல்லாகம்மையும் என்பதற்கு - எல்லாவையும் என்றுபொருள்; படர்க்கை.
'உயர்திணையாயின்' என்றாலும் எல்லாகம்மையும் என்பது உயர்திணைத் தன்மைக்கு மாத்திரமே உருபணன் கொள்க ந்நுதாயார்.

இனி, இயாய் பாய்ப்பாழிலால். நிதிதிணையாய் இன் அற்றேறந்நுதின் பிரித்து, எல்லாவற்றிலையும் என அற்று, இன் என்னும் இரண்டு சாரியை வருதலும் கொள்க. மற்றை உருபுகளோடும் இப்படியே கூட்டிக். (சு)

['எல்லாகும்' 'எல்லீரும்', என்பவற்றிற்குச் சிறப்பித்தி]

உசுநு. எல்லாரு, மெல்லீரு என்பவற்றி மும்ம
தன்னிநிலே தம்மம் சாய்
புல்லு முருயின் பின்ன தம்மே.

(இ - ள்.) (ஆறுபுகளும் புணருமிடத்து), எல்லாரும் எல்லீரும் என்ப வற்று - எல்லாரும் எல்லீரும் என்கிற இருபெயர்களினுடைய, உம்மை - (இறுதியிலுள்ள) முற்றம்மைகளே, தன்னி - நீக்கி, —நிரலே-முறையே, தம்-தம் என்னும் சாரியையும், தம் - தம் என்னும் சாரியையும், சார - (அவையிருந்த இடங்களிலே) பொருத்த, —உம் - (அவற்றினாலே நீக்கப்பட்ட) முற்றம்மைகள், உருபின் பின்னர் புல்லும் - உருபுகளின் பின்னே வந்து பொருத்தும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) எல்லாரும் + ஐ = எல்லார்த் தைமையும்.

எல்லீரும் + ஐ = எல்லீர் தும்மையும்.

எல்லாரையும் எல்லீரையும் எனச் சாரியை பெறாமல் ஒருதலும் உண்டி. (எ)

[தான்' முதலிய பெயர்க்குச் சிறப்பு விதி.]

† உசஎ. தான் தாம் நாம் முதல் குறும் யான் யாம்

நீ நீர் என் எம் நின் நு யான் பிற

சுவ்வி னவ்வரும் நான்கு இரட்டல்.

(இ - ள்.) (க) (உருபுகள் புணருமிடத்து), தான் தாம் நாம் - இம்முன்று பெயர்களும், முதல் குறும்-முதல் செடில் குறகி (முறையே தன் தம் நம் என) வரும்; (உ) யான் யாம் நீ நீர் - இந்நான்கு பெயர்களும், என் எம் நின் தம் ஆம் - (முறையே) என் எம் நின் தம் என வரும்; (ங) சுவ்வின் - (இவ்வேழுபெயரோடும்) சுவ்வருபு புணருமிடத்து, அவரும் - (நெயில்) ஆகரச்சாரியை வரும்; (ச) நான்கு - நான்காம் வேற்றுமையுருபு புணரும்போது ஆகரச்சாரியையின் உயிர் வந்தாலும், ஆறு - ஆறாம் வேற்றுமை யுருபுகளின் முதல் உயிர்கள் வந்தாலும், இரட்டல் - (அவ்வேழு விகாரமொழிகளிலும் இறுதியாகிய தனிக்குறில் முன்னொற்றுகள்) இரட்டாவாம்; (எ - று.)

(உதாரணம்;)

(க) தான் + ஐ = தன்னை	} முதல் குறகினை.	(உ) யான் + ஐ = என்னை	} என், எம், யாம் + ஐ = எம்மை	} நின், நம், நீ + ஐ = கின்னை	} எனத் திரிநீர் + ஐ = நும்மை	} தன்.
தாம் + ஐ = தம்மை						
நாம் + ஐ = நம்மை						
மற்றை உருபுகளோடும் கூட்டுக.						

(ங) தான் + கு = தனக்கு — கு வர ஆகரச்சாரியை பெற்றது.

(ச) தன் + அ + கு = தனக்கு	} நான்காம் வேற்றுமையில் ஆகரச்சாரியை பெறுமிடத்தும், ஆறாம் வேற்றுமை யுருபு உயிர்கள் புணருமிடத்தும் தனிக்குறில் முன்னொற்று இரட்டாதாயிற்று.
அது = தனது	
ஆது = தனது	
அ = தன்	

'தன்னுடைய' என்பதில் உடைய என்பது சொல்லுருபாதலின், தனிக்குறில் முன்னொற்று இரட்டாமை அதற்குப் பொருந்தாதாம்.

'பிற' என்றதனால், நீ என்பது உன் எனவும், நீர் என்பது உம் எனவும் திரிந்துவருதல் கொள்க, 'நன்' என வழங்குவது, திசைச்சொல்.

இனி நீர் என்பது 'நீம்' எனத்திரிதலும், இங்கு 'பிற' என்றதனாலேயே கொள்ளப்படவேண்டும். * நீம் என்பது - சிறுபான்மை செய்யுளில் தனியாகவும், பெரும்பான்மை செய்யுளிலும் வழக்கிலும் 'கள்' என்னும் விருதியோடு சேர்ந்து 'நீங்கள்' என்றும் பயிலும். இனி இதனை, மருஉ மொழியில் அடக்குதலும் ஒன்று. (அ)

['ஆ,' 'மா,' 'கோ' என்னும் சொற்களுக்குச் சிறப்புவிதி.]

‡ உசு. ஆ மா கோ என வண்ணயவும் பெறுமே.

(இ - ன்.) ஆ-ஆ என்னும் பகவின் பெயரும், மா-மா என்னும் மிருகத்தின்பொதுப்பெயரும், கோ-கோ என்னும் தலைவனதுபெயரும், — அண்ணையம்-(உருபுகள் புணருமிடத்து) னகரச்சாரியை பொருத்தவும், பெறும்—.

'அண்ணையம்' என்ற உம்மையால் - அண்ணையமலிருக்கவும் பெருமென்றதாயிற்று; ஆகவே, விகற்பித்துவரு மெனக் கொள்க.

(உ - ம்.) ஆ + ஐ = ஆனை, ஆவை	} னகரச்சாரியை பெற்றும் பெறுதாயிற்று.
மா + ஐ = மானை, மாவை	
கோ + ஐ = கோனை, கோவை	

இன்னும், னவ்வண்ணையம் என்ற உம்மையால்-துவ்வுருபு புணரும் பொழுது ஆளுக்கு என உகரச்சாரியையும் உடன் பெறுதலும், ஆவுக்கு என உகரச்சாரியைஒன்றே பெறுதலும்; ஆவுளுக்கு என இன்சாரியையுடன் உகரச்சாரியை பெறுதலும், ஆவின் என மற்றையருபுகள் புணரும்பொழுது இன்சாரியைஒன்றே பெறுதலும் கொள்க. மா, கோ என்பனவும் இவ்வாறே.

இங்ஙனமுடிகிலால், ஆமா என ஒரு சொல்லாய்க் காட்டுப்பசவை உணர்த்திகின்ற இடத்தும், ஆமானை, ஆமானை, ஆமாவுக்கு, ஆமாவுக்கு, ஆமாவனுக்கு, ஆமாவனை என இவ்விதி பெறுதலும் கொள்க.

அணையும் என்று நிறுத்தாமல் 'அண்ணையம்'பெறும் என்றதனால், ஆன், மான், கோன், ஆமான் எனத் தனிமொழியிலும் னகரச்சாரியை பெறுதலும் கொள்க. ‡ (க)

* 'சுவகசித்தாமனியில், "சுந்தப் பொருளைவலித்தேன்" என்ற செய்யுளில், "அன்றைப்பகலே யடியேன் வந்தடைவனோடு, வென்றிக் களிற்றறுழைச் செல்வது வேண்டுகென்றான்" என்ற இடத்து 'நீம்' என்பது வந்ததும், அச்செய்யுளுரையில் கச்சினுக்கினியர் "கிளைத்த வல்ல செய்யுளுட்டிரிவும்" என்றதனால், 'நம்' என்னும் சொல் 'நீயி' என முழுவதும் திரியாது மகரம் நிற்பது திரிந்து 'நீம்' என நின்றது; இனி, நீம் என்று ஓர் திசைச் சொல்லுமாம்' என உரைத்ததும் உணர்க.

‡ இங்கு 'உரையிடுகோலால், 'ஊ' என்பதும் ஊனை என னகரச்சாரியை பெறுதலும் கொள்க' என்பாரும் உளர்; அது பொருத்தாது; என்னெனின்:—இங்ஙனாவிரியர் "குவினான் வேற்றுமைக்கண்ணுமியல்பே" என்ற குத்திரத்தில் 'ஊன்' என்பதை ஒரு தனிமொழியாகக்கொண்டன ராதலால் அதனை ஆன் மான் கோன் என்பனபோல நிரோமுத்தொருமொழி னகரச்

['ஒருபது' முதலிய எண்ணுப்பெயர்கட்குச் சிறப்புலிதி.]

உசக ஒன்று முதலெட் டொ மெண்ணுர்
பத்தின்முன் னுன்வரிற் பவ்வொற் றொழியாமேல்
எல்லா மோடு மொன்பது மிற்றே.

(இ - ன்.) ஒன்று முதல்—எட்டு ஈறு ஆம் - எட்டு வரையிலுள்ள எண் - எண்ணுப்பெயர்களைடு. ஈர்-புணர்ந்த, பத்தின் முன் - பத்து எண் னும் எண்ணுப்பெயரின் முன் (ஆறு உருபுகள் புணருமிடத்து), ஆன் - ஆன் சாரியை, வரின் - வந்தால்,—ப ஒற்று ஒழிய - பத்து எண்ணும் எண்ணி னது பகாமெய் ஒன்றமே நிற்க; மேல் - உகன்மேலே நின்ற, எல்லாம் - எல்லாவெழுத்துக்களும், ஒடும் - கெடும்;—ஒன்பதும் - ஒன்பது எண்ணும் எண்ணின் முன்னும் (உருபுகள் புணருமிடத்து ஆன்சாரியை வந்தால்), இற்றே - இவ்வாறேயாகும் பகாமெய்மாத்திரம் நிற்க மேலேநின்ற எல்லா வெழுத்தும் கெடும்; (எ - று.)

(ஒருபது ஒருபதி என இடையொற்றக் கெட்டும் ஆய்தமாகத் திரித் தும் விகாரப்பட்டு வரும் பத்து என்பார், 'எண்ணுர் பத்து' எனப் பொதுப் படக்கூறினார். அவை ஒருபது ஒருபதி, இருபது இருபதி, மூப்பது மூப்பதி, நாற்பது நாற்பதி, ஐம்பது ஐம்பதி, ஆறபது ஆறபதி; எழுபது எழுபதி. என்பது என்பதி. என்பன.)

'ஆன்வரின்' என்றதனால், ஆன்சாரியை வருகற்கும் இதுவே விதியென்க.

'வரின்' என வருதலுப் பராமுகமாகச் சொன்னதனால், வராமலிருத் தலும் கொள்க; எனவே, விகற்பித்துவரு மென்றதாயிற்று.

(உ - ம்.) ஒருபது + ஐ=ஒருபதின, இருபதின், ஒருபதினத் | விகற்பித்து
ஒன்பது + ஐ=ஒன்பதின, ஒன்பதின், ஒன்பதினத் | வந்தன.

இன்னும், ஆன்வருதலுப் பராமுகமாகச் சொன்னதனால் ஒருபதுனுக்கு ஒருபதினை என உகன்சாரியை இன்சாரியைகளும் வேண்டிமிடத்து வரு மெனக் கொள்க. மற்றை உருபுகளிடும் இப்படியே கூட்டுக. (க0)

சாரியை பெற்றதாகக் கொள்ளுதல் இவ்வாசிரியர்க்கு உடன்பாடன்றென் பது தெளிவாக விளங்கு மாநலின்; ஆனதுபற்றியே, இங்குக் கூறராயினார். தொல்காப்பியனார் அக்காலவழக்குப்பற்றி, "ஊலெஹெருபெய ராவொடு சிவனும்" என விதித்துச் சூத்திரஞ் செய்திருப்பினும் இவ்வாசிரியர் தாம் நூல் செய்த காலத்தில் ஊ என்ற வழக்குச் சிறப்பான்மைப்பட்டு ஊன் என்ற வழக்கே பெரும்பான்மைப்பட்டதனால், ஊ என்ற பெயரை "உலிர்மலி லாறும்" என்றதனால் ஒருவாறு குறிப்பித்த மாத்திரத்தோடு விட்டு 'ஊன்' என்பதனைத் தனிமொழியாகக் கொண்டனவென்க. இது பழையன கழி தலும் புதியன புகுதலுமாம். தொல்காப்பிய உச்சிஞாக்கினியத்தில் "ஊ" என்பது தசையை யுணர்த்தி நின்ற வழக்கு, ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத்து வழக்கு; அன்றித்தேயவழக்கேனும் உணர்க' என்றது, இங்கே கருதத்தக்கது.

[வகரஈற்றுச் சுட்டுப்பெயர்க்குச் சிறப்புவிதி.]

| உரு. வவ்விற்று சுட்டிற் சுற்றறல் வாய்பே.

(இ - ள்.) வ இது சுட்டிற்கு - (அஃறிணைப் பலவீன்பாலாகிய அவ் இவ் உவ் என்னும்)வகர மெய்யிற்று முன்று சுட்டுப்பெயர்க்கட்கும், அற்று உறல் - (உருபுகள் புணருமிடத்து) அற்று என்னுஞ் சாரியை பொருத்து தல், வழி - முறைமையாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.)அவ் + ஐ=அவற்றால் என அற்றுச்சாரியை வேண்டியே இவ் + ஐ=இவற்றால் வந்தன. மற்றை வேற்றுமைகளோ உவ் + ஐ=உவற்றால் கும் சுட்டிக.

‘உறும்’ என்று கிறுத்தாமல் ‘வாய்பே’ என்றவிகைதால், அவற்றினை, இவற்றினை, உவற்றினை என அற்றுச்சாரியையோடு இன்சாரியை வருத லும்; தனிக்குறில் முன் ஒற்று உயிர்ப் புணர்ப்பானையும்; அவை, இவை, உவை என்னும் னவயிற்றுச்சுட்டுப்பெயர்க் புணவயிற்றை, இவையிற்றை, உவையிற்றை என இற்றுச்சாரியை பெறுதலும்; எவற்றை என வினாப்பெய ரும் இவ்வாறு கிறுத்தல் கொள்க. (கக)

[‘அஃது’ முதலிய சுட்டுப்பெயர்க்குச் சிறப் விதி.]

+ உருக. சுட்டின்முன் ஒப்க மாயிரிற் செடுமே.

(இ - ள்.)சுட்டின் முன்-அது இஃது உஃது என்னும் முன்று சுட் டிப்பெயர்களில் மொழிமுதற் சுட்டுமொழியின் முன் தின்ப ஆப்தம்—;— அன் வரின் - (அச்சுட்டுப்பெயர்க்கோடு உருபுகள் புணருமிடத்து) அன் சாரியை வந்தால், செடும்—; (எ - று.)

‘அன் வரின்’ என்றதனால், அன்சாரியை வருதற்கு, இதுவே விதி யென்க. ‘வரின்’ என வருதலைப் பாடமுமாகச் சொல்வதனால், வராம லிருத்தலும் கொள்க; அனவே, விகற்பித்த மென்றதாயிற்று.

(உ - ம்.)அஃது + ஐ=அஃதனால் அதை | எனச் சாரியை விகற்பித்தும் இஃது + ஐ=இஃதனால் இஃததை | எனவும் வந்தபின் ஆப்தம் உஃது + ஐ=உஃதனால் உஃததை | சுட்டின் வந்தன.

‘அன்’ சாரியை வருதல் சொல்லித் தந்த செட்ட விடத்து அது இது உது என ஆப்தமில்லாத சுட்டுப்பெயர்க்கோடு தின்ப அன்சாரியை பெறு தலால், ஆப்தமில்லாத் சுட்டுப்பெயர்க் கூறு அக்ன, விது-இக்ன, உது- உதனை என ‘அன்’ சாரியை பெறுதற்கும் இதுவே விதி யென்க.

இன்னும் ‘அன்’ சாரியை வருதலைப் பாடமுமாகக் கூறிமுதனால், குவ் வருபு புணரும்போது அது + கு=அதற்கு என அன்சாரியை தனித்து வருதலல்லாமலும், அசனுக்கு என உகரச்சாரியையுடன் வருதலும் கொ ள்க. இன்னும் அதனால் - ‘அதை’ ‘இதற்கு’ எனச் சாரியை யின்றி வருத லும், அததை, அத்தால் என வடிவத்தலும் கொள்க.

இச்சுத்திரத்து உபலக்ஷணத்தால் - வினாப்பெயராகிய எது என்பது எதினை, எதனுக்கு, எதை என இவ்வாறு வருதலும் அமையும். (கஉ)

[அத்துச்சாரியை முதல் கேதேல்.]

† ௨௫௨. அத்தின் அகரம் அகரமுனை யில்லை.

(இ - ள்.) அத்தின் - அத்துச்சாரியையின் முதலிலுள்ள, அகரம் - அகரவுயிரானது, —அகரம் முனை-(இயல்பினாலும் விதியினாலும் நிலைமொழியீற்றில் நின்று) அகரவுயிரின் முன் (வந்தால்), இல்லை-கேடும்; (எ - று.)

உயிரீற்றுமொழியின் முன் அத்துச்சாரியை வருதற்கும் இதுவேவீதி.

(உ - ம்.) மக + அத்து = மகத்தை, மகத்துக்கை — இயல்பு உயிரீற்று.

மர + அத்து = மரத்தை, மரத்துக்குறை — விதி உயிரீற்று.

‘அகரமுனையிலே’ என்றதனால் — போழ்த்து வள்ளன்மை, அவையத்துச் சென்றார் எனப் பிறையிரீற்றின் முன் அத்தின் அகரம் கெடா தென்க.

இனி, சிறுபான்மை அத்தின் அகரம் விளவத்துக்கோடு, அகவத்துக்கண் என அகரவீற்றின் முன் கெடாமலும்; நிலத்துக்கொண்டான், தலத்துக்கோல் என ஆகரவீற்றின் முன்னும், தேத்து என ஏகரவீற்றின் முன்னும் கெட்டும் வருமெனவும் அறிக.

இது - * தொல்காப்பியச் சூத்திரம்.

(௧௩)

புறனடை.

[சாரியைப் புறனடை: சாரியைகளை அறியும் வகை.]

௨௫௩. இதற்குது சாரியை பெயரினா வின் மையின்

விசுவையும் பதமு முருபும் பகுத்திடை

நின்ற வெழுத்தும் பதமு மியற்கையும்

ஒன்ற வுணர்த்த ஓரவோர் தெரிபோ.

(இ - ள்.) இதற்கு இது சாரியை எனின் - (விசுவப்புணர்ச்சி முதலிய புணர்ச்சிகளில்) இதுக்கு இது சாரியை என்று (வகையறுத்துத் தனித்தனி) சொல்லப்பகுத்தால், அவை இன்னமையின் — அவை இல்லாமையால். — விசுவையும் - விசுவப்புணர்ச்சியையும், பதமும் - பதப்புணர்ச்சியையும், உருபும் - உருப்புணர்ச்சியையும், பகுத்து - பிரித்து. — இடை நின்ற - கடுவில் நின்ற, எழுத்தும் -(எகரம் அகரம் முதலிய) எழுத்துச்சாரியையையும், பதமும் -(அன் ஆன் முதலிய) பதச்சாரியையையும், இயற்கையும் - (இவ்விரண்டு சாரியையும் இல்லாத) இயல்பையும், ஒன்ற வுணர்த்தல் - தெரிய அறிவித்தல், — உரவோர் தெரி - அறிவுடையோரது முறையையாம்; (எ - று.)

எழுத்துச்சாரியை, பதச்சாரியை. இயல்பு.

(உ - ம்.) நடத்தது நடத்தன நடத்தான் — விசுவப்புணர்ச்சி.

ஆனநெய் வண்டின்கால் தன்னை — பதப்புணர்ச்சி

சாத்தனுக்கு எவற்றை என்னால் — உருப்புணர்ச்சி.

இவ்வாறே மூவகைப்புணர்ச்சிகளையும் பகுத்தறிந்து கொள்க.

* தொல்காப்பியம். எழுத்ததிகாரம், புணரியல் - ௨௩.

எல்லாச்சாரியைகளும் இடைச்சொல்லாயினும், இவ்வாறு எழுத்துச் சாரியை பதச்சாரியை எனப் பிரித்தது, அவற்றன் வேறொரு அறிதற்கு வைத்த குறியென அறிக. (கச)

[ரால்வகைப் புணர்ச்சிக்கும் புறனடை]

உருச. விசுதி பதஞ்சா ரியையுரு பனைத்தினும்

உலாத்த * விதியினோர் தொப்பன கொளலே.

(இ - ன்.) விசுதி - விசுதிப் புணர்ச்சியும், பதம் - பதப்புணர்ச்சியும், சாரியை-சாரியைப்புணர்ச்சியும். உருபு - உருபுபுணர்ச்சியும் ஆகிய, அனைத்தினும் - நான்கு புணர்ச்சிகளிடத்தும், உரைத்த-பொதுப்படச் சொல்லப்பட்ட, விதியின் - விதிகளும், ஓர்ந்து-அவ்விதி இத்தற்குப் பொருத்தும் இவ்விதி இத்தற்குப் பொருத்தானது என்று ஆராய்ந்து அறித்து, ஒப்பன - எவ்விதி எதற்குப் பொருத்துமோ அவ்விதியை, கொளல்-(அதற்குத்) கொள்க; (எ-று.)

(வரலாறு.)

விசுதிப்புணர்ச்சியு “தரவொடுகாவும்கை நீசுப்பல்லவும்” எனப் பொதுப்பட விதித்தாராயினும், ‘சென்று’ என்ற இடத்து இரத்தகாலமும், ‘சேறு’ என்ற இடத்து எதிகாலமும் பொருத்து மென்று கொள்க.

பதப்புணர்ச்சியு “அவ்வுழி இஹம் முன்னாயின், இயல்பும் மிகலும் விகற்பமு மாகும்” எனப் பொதுப்பட விதித்தாராயினும், யானை குதிரைகள் என உம்மைத்தொகையில் இயல்பாயும், ‘ஆடித்திங்கள்’ எனப் பண்புத் தொகையில் மிகுத்தும், ‘கிளிசுழிது’ ‘கிளிக்குறிது’ எனச் சில எழுவாய்த் தொடரில் விகற்பித்தும் ஒருமென்று கொள்க.

சாரியைப்புணர்ச்சியு “பதமுன் விசுதியும் பதமு முருபும், புணர்வுழி மொன்றும் பலவுரு சாரியை, ஒருதலுத் தவிர்தலும் விகற்பமு மாகும்” எனப்பொதுப்பட விதித்தாராயினும், ‘சாட்டினீக்கண இருந்தான்’ எனக் கண்ணுருபிற்கு இன்சாரியை ஒரு மென்றும், ‘சாட்டினீக்கினான்’ என இன்னுருபிற்கு இன்சாரியை (பெரும்பாலும்) வரா தென்றும் கொள்க.

உருபு புணர்ச்சியு “தற்றுள் முதலீற் தருபுகள் புணர்ச்சியின், ஒக்கு மன்னப் பெயர் வேற்றுமைப் புணர்ப்பே” எனப் பொதுப்பட விதித்தாராயினும், ‘சம்பிகண்’ எனக்கண்ணுருப மிகா தென்றும், ‘சம்பிக்கு’ எனக் குவ்வுருபு மிகு மென்றும் கொள்க. மற்றவைகளும் இப்படியே. (கதி)

[இரண்டாம்வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்குச் சிறப்பு, விதி.]

ஃ உருரு. இயல்பின் விசைமும் விகாரத் திபல்பும்

உயர்திணை யிடந்து விரிந்துத் தொக்கும்

விரவுப் பெயரின் விரித்தும் கின்றும்

அன்ன பிறவு மாகு மையுருபே.

* ‘விதியுன்’ என்றும் பிரதிபேதம்.

(இ - ன்) ஐ உருபு - இரண்டாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி, — இயல்பின் விகாரமும் விகாரத்து இயல்பும் - (பொது விதிப்படி முடிதலேயன்றி அப்படி விதித்த) இயல்பிலே விகாரமாகியும் விகாரத்திலே இயல்பாகியும், உயர்திணையிடத்து - உயர்திணைப்பெயரினிடத்து, விரிந்தும் - உருபு வெளிப்பட்டும், தொக்கும் - உருபு மறைந்தும்; விரவுப் பெயரின் - பொதுப் பெயரினிடத்து, விரிந்தும் - உருபு வெளிப்பட்டும், நின்றும் - உருபு மறைந்தும்; அன்ன பிறவும் - அவைபோல்வன பிற வேறுபாடுகளும், ஆகும் - ஆகிவரும்: (எ - று.)

(உ - ம்.) நின் + புறங்காப்ப = 'நின்புறங்காப்ப' — 'நின்னீறியல்பாம்' என இயல்பாகவேண்முகிடத்து விகாரமாயிற்று.

மண்சுமந்தான். பொன் கொடுத்தான் — 'ணை வல்லினம் வரட்டறவும்' என விகாரமாகவேண்முகிடத்து இயல்பாயிற்று.

நம்பியைக் கொணர்ந்தான் — உயர்திணையிடத்து விரிந்தது.

மகன் + பெற்றான் — மகற்பெற்றான் — உயர்திணையிடத்துத் தொக்கது.

கொற்றனைக் கொணர்ந்தான் — பொதுப்பெயரிடத்து விரிந்தது

ஆண் பெற்றான் — பொதுப்பெயரிடத்துத் தொக்கது.

'அன்ன பிரவுப்' என்றதனால் - 'தற்கொண்டான்' என விகற்பிக்க வேண்முகிடத்துத் திரிந்தே வருத்தும். பிறவுக்கொள்க. தன் + கொண்டான்)

என்னுப்பொருளில் வந்த திறத்தது ஈழநிய இழிவுகிறப்பு உண்மைகளால் - வேற்றுமைக்கு என்று விதித்த பொது விதியோடு ஒத்து 'வாகு தந்தான்' என இயல்பில் இயல்பாகியும், 'சுக்குச்சிற்றான்' என விகாரத்தில் விகாரமாகியும் வருதலே பெரும்பான்மை மென்க. (கக)

[முன்னுர் வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்குச் சிறப்பு விதி.]

உருக. புள்ளியு புயிரு மாயிறு சொம்முன்

தம்மி னாகிய தொழில்மொழி வரினே

வல்லினம் விகற்பமு. மிபல்பு மாதம்.

(இ - ன்.) புள்ளியும் உயிரும் ஆய் இறு சொல் முன் - முன்னும் வேற்றுமைத்தொகையில் மெய்யும் உயிரும் இறுதியாகி நின்ற சொற்களின் முன், தம்மின் ஆகிய தொழில் மொழி - கருத்தாவாகிய நிலைமொழிப்பொருள்களாலாகி வினைச்சொற்கள் [செய்ப்பாட்டு வினைச்சொற்கள்]; வரின் - (வருமொழியாக) வந்தால், —, வல்லினம் - (அவ்விடத்து வரும்) வல்லினம், (பொது விதிப்படி முடிதலேயன்றி, விகற்பமும் - உறுதிச்சியும், இயல்பும் - ஆகும் -) (எ - று.)

(உ - ம்.) பேய்கோடப்பட்டான், பேய்க்கோடப்பட்டான் } விகற்பம்.
புலிகோடப்பட்டான், புலிக்கோடப்பட்டான் }
பேய்பிடிக்கப்பட்டான், புலிகடிக்கப்பட்டான் — இயல்பு.

உம்மையால் - அராத்திணடப்பட்டான், சுறாப்பாயப்பட்டான் எனப் பொதுவிதியால் முடிவானவே பெரும்பாலானவாம். (க௭)

எழுத்ததிகாரத்திற்குப் புறனடை.

உருஎ. இதற்குது முடிபென் நெஞ்சாதி யாவும்
விதிப்பள வின்பையின் விதித்தவற் றியலான்
வகுத்துரை யாதவும் வகுத்தனர் கொளலே.

(இ-ள்.) இதற்கு இது முடிபு என்று - இதுக்கு இதுதான் முடிந்த இலக்கண மென்று, யாவும்-(இவ்விதிகாரத்துள் விதிக்கத்தக்கவற்றை) எல்லாம், எஞ்சாது - குறையாமல், விதிப்பு - (தனித்தனி அளவு செய்து) விதிக்கப்படுக்தால் அதற்கு, அளவு இன்மையின்-ஒரு வரம்பு இல்லாமையால்,—விதித்தவற்று இயலான்-வகுத்து விதித்தவற்றினுடைய இலக்கணங்களை (எதுவாக)க்கொண்டு, வகுத்து உரையாதவும்-வகுத்து விதிசொல்லாதவற்றையும், வகுத்தனர் கொளல் - (அதுமாகப்பிழைத்தால்) வகுத்து விதியுரைத்துக்கொள்க; (எ - று.)

(உ - ம்.) எழுத்தியாய், “மொழிமுதற்காரணமாக அணுத்திரனொலி எழுத்து” என ஒலிவடிவெழுத்தை உரைத்ததனால், ‘ஒலிவடிவைக் காட்டுதற்கு ஓர் கருவியாக எழுதப்பட்டது வடிவெழுத்து’ எனக்கொள்க.

பாவிபாய், “ஆன் ஆன் ஆன் ஆன்” என்று ஒரு குத்திரத்தில் முறையே ஆன் ஆன் விசுதி ஆண்பாற்கென உரைத்ததனால், ‘பெருமான்’ என்னும் பதம் பெருமையை யுடைய என்னும் பொருள் தோன்ற சின்ற பெருமான் என்கிற பதத்தினது ஆன்விசுதி ஆன் விசுதியாக ஒரோவிடத்துத் திரிந்து ஆண்பாலையே யுணர்த்தி சின்றதெனக் கொள்க.

மயிரியற்புணரியாய், “ஐயல்பிலும் விதியினும் சின்ற வுயிர்முன், கசதப மிகும்” என உரைத்ததனால், “ஈனவல் லினம்வரட் டறவும்” என்ற இடத்து, டகரமும் வல்லினமாதலின் மிக்க தெனக் கொள்க.

மெய்யிற்புணரியாய், “நம்மம், எம்மம் மீறு மவ்வருளுகவே” என உரைத்ததனால், அம் என்னஞ்சொல்லிதுதி மகரமும் தனிக்குறிலடுத்த ஒற்றாதலின் தன்னோடு மயங்காத மெல்லினம் வந்தால் அதுவாய்த் திரிந்து அந்நகை என ஆழகிய நகையென்னும் பொருளதாய் வருமெனக் கொள்க.

உருபுபுணரியாய், இரண்டாம் வேற்றுமைக்கும் மூன்றாம்வேற்றுமைக்கும் புறனடை உரைத்ததனால், எழாம் வேற்றுமையும் மன்சேகந்து, விண்புகுந்து என வேற்றுமைப் பொதுவிதியை எலாமல் சிறப்பன்மை வருமெனக்கொள்க.

இன்னும் இவ்வைந்தியலுள்ளும் வகுத்து உரையாதவற்றையெல்லாம் இதுவே இடமாக முடித்துக்கொள்க. (உஅ)

உருபுபுணரியல் முற்றிற்று.

“அடையெண் பெயரிடனை நோக்கும் வடிவள வாதியந்தம்
இடைநிலை போலியென் றுரைத் தெழுத்து மருபதய
படுபுணர் ழுன்றி எயல்பும் விகாரமுந் தாரவாயும்
உடனுணர் வானர யெழுத்தறி வாரொன்ப நுக்கமறே.”

எழுத்ததிகாரம் முற்றுப்பெற்றது.

இரண்டாவது சொல்லதி காரம்.

மேற்கூறிய எழுத்தினாலாகிய

பலவகைச்சொற்களின் இலக்கணங்களை உணர்த்தும் அதிகாரம்.

க பெயரியல்.

பெயர்ச்சொல்லின் இலக்கணங்களை உணர்த்தும் இயல்.

[* கடவுள் வணக்கமும்; அதிபாரத்தோடக்கமும்.]

உரு. முச்சக நிழற்றும் முழுமதி முக்குடை.

அச்சதன் அடிதொழு தலாறு பெயர் சொல்லே.

(இ - ன்.) முச் சகம்-(சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம் என்னும்) மூன்றலோகங்களுக்கும், நிழற்றும்-நிழலிசைச் செய்கின்ற, முழுமதி - நிறைந்த [பூர்ண] சந்திரன்போன்ற, முக் குடை - மூன்று குடைகளையுடைய, அச்சதன்-அழியாத கடவுளாகிய அருகதேவனது §, அடி-பாதங்களை, தொழுது - வணங்கி, —சொல் - (முன்னதிகாரத்துட் சொல்லிய எழுத்தினாலாகிய) சொல்லின் இலக்கணத்தை, அறைகுவன் - சொல்வேன்; (எ - று.)—அச்சதன் - தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களைக் கைவிடாதவன் என்றமாம். ஏ - சுற்றகை.

முக்குடை-சந்திராதித்தியம், நித்தியவினோதம், சகலபாசனம் எனப் பெயர்பெறும்; இவை, ஒன்றன்மேலொன்றாக அமைந்துள்ளன: ஆனது பற்றி, 'முச்சக நிழற்றும்' என்றார். 'திங்கண் மூன்றடுக்கிய திருமுக்குடைக் கீழ்' என்றார் சிலப்பதிகாரத்தும். 'சொல்' என்றது, ஆகுபெயர். (க)

* 'அதேல், ஒருநூற்கு எடுத்துக்கோடற்கண்ணே வணக்கஞ்சொல்லுதலன்றி அதிகாரந்தோருஞ் சொல்லியது என்னையோ வெனின்.—நூல் ஒன்றையெனினும் அதிகாரங்கள் பொருளான் வேறுபடுதலானும், முன்னையொருசாரார் ஒரோவதிகாரத்தை ஒருநூலாக்கிப் பாயிரம் முழுதும்பகர்தலானும், 'ஆதியு மந்தமு நடுவு மங்கலம், ஆதிய முறைமையி னுரைப்ப ராயி டின், ஏதமி லிருநிலக் கிழத்தி யின்புற, நீதியும் பணுவல்கள் நிலவு மென்ப வே' என்ப வாதலானும், 'சுற்றதனும் பயன், குற்றமற்று முற்றமுணர்ந்த ஒற்றைநற்றவன் பொற்றாளினையென மலர் போற்றல்' என்பதனானும், சொன்னு ரெனக் கொள்க' என்பது, பழைய உரை.

§ 'சுண்டுக் காப்பது கருதி 'அச்சதன்' என்றது, மேலையதிகாரத்துப் படைப்பதுகருதி 'நான்முகன்' என்றது போலும்' என்பது நன்னூல்வீரத்தி.

சொல்லின் பொதுவில்லக்கணம்.

[சொல் இன்ன தென்பது.]

‡ உருக. ஒருமொழி தொடர்மொழி பொதுமொழி யென்று இருதிணை யைம்பாற் பொருளையும் தன்னையும் மூவகை இடத்தும் வழக்கொடு செய்யுளின் வெளிப்படை குறிப்பின் விரிப்பது சொல்லே.

(இ - ள்.) ஒருமொழி-ஒருமொழியும், தொடர்மொழி-தொடர்மொழியும், பொதுமொழி - பொதுமொழியும், என்று - என்று மூன்று பிரிவையுடையதாய்,—இரு திணை - இரண்டு திணைகளையும், ஐம்பாற்பொருளையும்—(அவற்றின் கூறுபாடான, ஐந்துபாக்களையும்; தன்னையும்-தன்பொருளையும், மூவகை இடத்தும் - மூன்று இடங்களிலும், வழக்கொடு - உலகவழக்கத்திலும், செய்யுளின் - செய்யுள் வழக்கத்திலும், வெளிப்படை - வெளிப்படையாகவாவது, குறிப்பின் - குறிப்பாகவாவது, விரிப்பது - தெரிவிப்பது,— சொல் - சொல்லாம்; (எ - று.)—சொல் - பொருளாக்சொல்வது.

இருதிணை யைம்பாற் பொருளைத் தெரிவித்தல் - தான் இன்னதிணை இன்னபால் என்று அறிவித்தல். தன்னைத் தெரிவித்தல் - தான் இன்ன அருத்தத்தைக் கொண்டதென்று அறிவித்தல். (உ)

[மூவகைமொழிகள்.]

‡ உருக. ஒருமொழி பொருபொருளையும் தொடர்மொழி பலபொருளைப் பொதுவியைப்பது மேற்பட.

(இ - ள்.) ஒருமொழி - ஒருமொழிகளாவன:— ஒரு பொருளான ஆம் - (பகாப்பதமாகவது பகுத்ததாகவது ஒன்று சின்று கம்.கம்) ஒருபொருளைத் தருவனவாம்; தொடர்மொழி-தொடர்மொழிகளாவன:— பலபொருளான- (அவ்விருவகைப்பதங்களும் இரண்டு முதலிபனவாகத் தொடர்த்துநின்று ஒவ்வொரு சொல்லுக்கு ஒவ்வொரு பொருளாக இரண்டு முதலிப)பலபொருள்களைத் தருவனவாம், பொது - பொதுமொழிகளாவன:— இருமையும் ஏற்பண - (ஒருமொழியாக நின்று ஒருபொருளைத்தத்தும் அதுவே தொடர்மொழியாக நின்று பலபொருளைத் தத்தும்) இவ்விரண்டுக்கும் பொதுவாக சிற்பனவாம்;(எ - று.)

(உதாரணம்.)

ஒருமொழி—நிலம், நிலத்தன்; நட, நடத்தான்; தில், மன்; தவ, தனி. தொடர்மொழி—நிலம்வலிது, அதுகொல், சாலப்பகை, மண் அனத்தமால்.

பொதுமொழி—எட்டு, தாமரை, வேங்கை இவை - ஒருமொழிகளாக நின்று ஒருபொருளைத் தருதலன்றியும், எஃ + து [எள்ளை உண்], தா + மரை [தாவுகின்ற மான்], வேம் + கை [வேகின்ற கை] எனத் தொடர்மொழிகளாக நின்று ஒவ்வொருசொல்லுக்கு ஒவ்வொருபொருளாகப் பல பொருள்களைத் தருதலும் காண்க.

இங்கு 'தொடர்மொழி பலபொருளன்' என்றது - பலசொற்கள் தொடர்ந்து நின்று ஒவ்வொருசொல்லுக்கு ஒவ்வொருபொருளாகப்பலபொருள்களைத் தெரிவிப்பதை; இவ்வியலில், கடு-ஆம் சூத்திரத்தில் "ஒருபொருள் குறித்த பல சொல்லாகியும், பலபொருள் குறித்த ஒருசொல்லாகியும்" எனக் கூறமவற்றில் ஒருசொல்லே நின்று பலபொருள்களைக் குறிப்பதையன்றி; அது-திரிசொல்லாம். ஒருமொழியெனினும், தனிமொழியெனினும் ஒக்கும். தொடர்மொழியெனினும், சொற்றொடரெனினும் ஒக்கும். பொதுமொழி-இவ்விரண்டின் தன்மையையும் ஏற்றுவருபவை. (ங)

[இ ரு தி ணை.]

‡ உகக. மக்கள் தேவர் நரக நாயகியை

மற்றையி ருள்ளவு மில்லவு மொறினை.

(இ - ள்.) மக்கள் - மனிதர்களும். தேவர் - தேவர்களும், நாகர்-நாகர்களும், உயர்திணை - உயர்திணைப்பொருள்களாம்; மற்ற உயிர் உள்ளவும் - மற்றை (மிருகம் பறவை முதலாகிய) உயிருள்ளவையும். இவ்வவும் - (நிலம் நீர் முதலாகிய) உயிரில்லாதவையும்; அஃறிணை-அறிவினைப்பொருள்களாம்.

இம்மூவகையோருடைய உடம்பையும் உயிரையும் தனித்தனி குறிக்கும்போது. அவ்விரண்டும் அஃறிணையாம்; (உ - ம்.) உடம்பு பருத்தது, உயிர் நீங்கிற்று.

உயர்திணை - உயர்ந்த பகுப்பு; அஃறிணை - அவ் திணை : அதவல்லாத [தாழ்வாகிய] பகுப்பு. அறிவினையெனினும். இழிதினையெனினும் ஒக்கும். உயர்திணை - வினைத்தொகை. அறிவினை - பண்புத்தொகை.

மக்கள் - புலோகவாசிகள், தேவர் - சுவர்க்கலோகவாசிகள். நாகர் - பூமியின்கீழுள்ள நாகலோகத்தில் வாசர். செய்பவர்கள். மனிதராய்ப் பிறந்து புண்ணியபாவங்களைச்செய்து புண்ணியமிருதியால் தேவராகவும் பாவமிருதியால் நரகராவும் தோன்றுவதனால், மக்கள் தேவர் நாகர் என முறைப்படுத்திக்கூறினர்.

இனி, 'சூரியன் உதித்தான்,' 'சூரியன் உதித்தது,' 'சந்திரன் மறைத்தான்,' 'சந்திரன் மறைத்தது,' 'கலி நீங்கினான்,' 'கலி நீங்கிற்று,' 'வந்தான் கூற்றவன்,' 'வந்தது கூற்று' எனத் தேவர்களையும்; 'சேடன் எழுந்தான்,' 'சேடன் எழுந்தது,' 'கார்க்கோடகன் தீண்டினான்,' 'கார்க்கோடகன் தீண்டிற்று' எனத் தேவகணத்தாரையும் உயர்திணையாகச் சொல்வதுமல்லாமல் அஃறிணையாகச் சொல்வதும் உண்டு.

கடவுளை உயர்திணையாகவும், அறிவினையாகவும் சொல்லலாம்; (உ-ம்.) கடவுள் இருக்கிறார், தெய்வம் இருக்கிறது. (ச)

[உயர்திணையின் பால்கள்-ங.]

‡ உகஉ. ஆண் பெண் பலரென முப்பாற் றுயர்திணை.

(இ - ள்.) ஆண்-ஆண்பாலும், பெண்-பெண்பாலும், பலர்-பலர்பாலும், என - என்று, உயர்திணை—, முப் பாற்று - மூன்று பால்களை யுடையது. (இ)

பால் பகுப்பு - ஆண்பாலும், பெண்பாலும் ஒருமை, பலர்பால்-பன்மை.

ஆடவர் பைந்தர் முதலிய ஆண்பன்மையையும்; பெண்டிர் மகளிர் முதலிய பெண்பன்மையையும். மக்கள் மாந்தர் முதலிய அவ்விருவர்பன்மையையும் அடக்கி, 'பலர்' என்றார்; வருங்குத்திரத்தில் 'பல' என்பதும் அது. (இ)

[அஃறிணையின் பால்கள் - ௨.]

‡ ௨௬௩. ஒன்றே பலவென் றிருபாற் றஃறிணை.

(இ - ன்.) ஒன்றே - ஒன்றன்பாலும், பல - பலவின்பாலும், என்று—, அஃறிணை—, இருபாற்று - இரண்டுபால்சொல்லுடையது; (எ - று.)

அஃறிணையில் சேவல் களிற் கடுவன் முதலிய ஆண்பாலும், பெடை, பிடிமந்தி முதலிய பெண்பாலும் இருந்தாலும், அப்பகுப்பு - உயிருள்ளவற்றில் புழு முதலிய சிலவற்றிற்கும், கல் முதலிய உயிரில்லாதவற்றிற்கும் இவ்வாமையால், அப்பகுப்பை ஒழித்து, எல்லவற்றிற்கும் பொருத்த 'ஒன்று' என்றார்.* ஒன்றன்பால் - ஒருமை; பலவின்பால் - பன்மை. (சு)

[தீணை பால்களுக்குப் புறாடை.]

† ௨௬௪. பெண்ணமவிட் டாணமா வவபே டாண்பால்

ஆண்மைவிட் டல்ல தவாவவ பெண்பால்

இஃதமயு மஃறிணை யன்னவு பாறும்.

(இ - ன்.) பெண்மை விட்டி பெண்தன்மை குறைத்து, ஆண் அவாவவ ஆண்தன்மை மிதத்திருப்பனவாகிய, பேதி - பேதிசன் ஆண்பால் - (உயர்திணை) ஆண்பாலாம்; ஆண்மை விட்டி - ஆண்தன்மை குறைத்து, அவ்வுது அவாவவ - பெண்தன்மை மிதத்திருப்பனவாகிய பேதிசன், பெண்பால் - உயர்திணைப் பெண்பாலாம். இருமையு-இவ்விதவகைப்பேடுகளும், அஃறிணை ஆன்னவும் - உயர்திணையாவதன்றி, அஃறிணையடுத்து நடப்பவையும், ஆதும்—; (எ - று.)—பேதி - உயர்ச்சன்.

இவையும் மக்க்கத்திணையேனும், அந்தன்மை சிம்பாடமயின் இவ்வாறு முடியுமென்க. ஆண்கிலக்கணம் பெண்கிலக்கணம் கலந்து ஒருவகையாயினும் நிறம்பாமல் தீர்த்துப் பேதிசனா பொதுமையின் நீங்கி, குறைத்த இலக்கணம் ஒழிபு மிதத்த திலக்கணம்பற்றி, உயர்ச்சி ஆண்பால் பெண்பால்களுள் ஒருபாறற் சேர்த்துச் சொல்லாகல் தகுதி பென்றும், இவ்விவக்கணங்களைக்கருதாமல் பொதுப்படக் குறித்தபோது இருவகைப்பேடுகளும் ஆண் பெண் என்னும் இரண்டினுள் ஒன்றிற்கேதல் கூடாமையால் உயர்திணையாகாமல் உயிருள்ளவற்றில் ஆண் பெண் என்னும் பகுப்பு இன்றி நின்ற அஃறிணையிற் சேர்த்துச் சொல்லப்படுமென்றும் கூறியபடி.

* 'ஆண் பெண் என்பன அஃறிணைக்கும் ஒக்குமெனினும் அவ்விவரமிற்கும் அஃறிணைக்கண் 'வக்குது' என்பதல்லது வழக்கினுள் வேறு வாய்பாடு இன்னமயின் ஆண்பால் பெண்பால் என்னும் வழக்கு உயர்திணைக்கே ஆமென்க' என்பது, பழையஉரை.

பெண்மைவிட்டு ஆண் அவாவுவபேடு, அலி பெணப்படும்; சிகண்டி முதலி யோர். ஆண்மைவிட்டுப் பெண் அவாவுவபேடு, பேடி பெணப்படும்; பிருகக் களை, வீண்பதி முதலியோர்; இவ்விருவகைக்கும் பொதுப்பெயர்-பேடு.

(உ - ம்.) 'அலி வந்தான்' } ஆண்பாலாகச் சொல்லப்பட்டன.
 "சிகண்டி இவன்"
 "பேடி அணியாளோ"
 "தேருந்தான் அந்த மெய்ப் பேடி" } பெண்பாலாகச்
 "வீண்பதியென்னும் பேடி - என்றான்" } சொல்லப்பட்டன.

அலி வந்தது, பேடி வந்தது, பேடிவந்தது - அஃறிணையாகச் சொல்லப்பட்டன.

[மூன்று இடத்தும் சொல் திணை பார்க்கை உணர்த்துதல்.]

† உகரு. படர்க்கை வினைமுற்று நாமம் குறிப்பின்
 பெறப்படுந் திணைபா லணைத்து மேலே
 இடத்தவற் றொருமை பன்மைப் பாலே.

(இ - ன்.) படர்க்கை வினைமுற்று நாமம் - படர்க்கையிடத்து வினை முற்றுச் சொல்லையும் படர்க்கையிடத்துப் பெயர்ச்சொல்லையும். குறிப்பின் - சொன்னால், திணை பால் அணைத்தும் - ஒருகிணையும் ஐம்பாலும், பெறப் படும்—; ஏனை இடத்த - ஒழிக்க தன்மை முன்னிலையில் யிடங்காரின் (வினை முற்றுச்சொல்லையும் பெயர்ச்சொல்லையும் சொன்னால்). அன்றது அவ்விரு திணை ஐம்பால்களும். ஒருமை பன்மை பாலே - ஒருமைப்பாலும் பன்மைப் பாலும் மாத்திரமே, பெறப்படும்; (எ - று.)

* மூன்று இடங்களும் படர்க்கையில் மாத்திரமே இருதிணை ஐம்பால் என்கிற பகுப்பு உண்டு; மற்றதைத் தன்மை முன்னிலையில் ஒருமை பன்மை என்கிற பகுப்புமாத்திரம் உண்டேயன்றி இருதிணை ஐம்பால் பகுப்புக்கள் இல்லை.

தன்மை முன்னிலைகள், இருதிணைக்கும்போது. ‡

வினைமுற்று, நாமம், குறிப்பின், பெறப்படும் என்பவை-மற்றோரிடத் தும் கூட்டி உரைக்கப்பட்டன.

ஆண்பால்.	பெண்பால்.	பலப்பால்	பயத்திணை.
(உ - ம்.) நடந்தான்	சுடந்தான்.	கடந்தார்.	—படர்க்கைவினைமுற்று
அவன்.	அவள்.	அவர்.	—படர்க்கைப்பெயர்.
ஒன்றன்பால்.	பலவிற்பால்.	அஃறிணை.	
கடந்தது.	கடந்தன.		—படர்க்கைவினைமுற்று
அது.	அவை.		—படர்க்கைப்பெயர்.

எனப் படர்க்கைச்சொற்கள், திணை பால்களை யுணர்த்தின.

* இத்தன்மை, வினையியல்-இ-ஆஞ் குத்திரத்திலும் நன்குவிளங்கும்.

§ 'தன்மை உயர்திணைக்கேயன்றி அஃறிணைக்கு உரித்தாமோ? எனின்' —'பேய் பூதம் மந்தி கிளி பூவை பேசுதலா, லாகுமே தன்மை பொது' என்பதஞ் ஆமென்க' என்பது, பழைய உரை.

ஒருமை.	பன்மை.	இருதிணைப்பொது.
நடந்தேன்.	நடந்தேம்.	—தன்மைவினைமுற்று.
யான்.	யாம்.	—தன்மைப்பெயர்.
நடந்தாய்.	நடந்தீர்.	—முன்னிலைவினைமுற்று.
நீ.	நீர்.	—முன்னிலைப்பெயர்.

எனத் தன்மைமுன்னிலைச் சொற்கள். ஒருமைபன்மைகளை உணர்த்தின.

ஒருமை - ஒரு பொருளைக் குறிப்பது; பன்மை - ஒன்றின்மேற்பட்ட பல பொருள்களைக் குறிப்பது. வடநூலார் ஒருமையை எகவசமென்றும், பன்மையைப் பகுவசசுமென்றும் கூறவர். வடமொழியிலக்கணத்திலுள்ள த்விவசநமும் [இருமையென்றும்]. தமிழிற் பன்மையில் அடக்கப்படும். எண், வசகம், மொழி என்பன - ஒருபொருட் சொற்கள்.

(சூவிடக்களில் ஒன்றற்கு உரிய வினைமுற்றும் பெயரும் இப்படி உணர்த்து மெனவே, இவ்விடங்களுக்குப் பொதுவாகிய வினைமுற்றங்களும் பெயர்களும் சுர்த் த்பம் சொக்கிப் பொதுமைக்கி ஓரிடத்திற்கு உரியன வாகியும், வினையெச்சம் முசலியாவும் ஓசைசொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெயர்வினைகளைச் சுர்த்தம் இப்படியிய திரை பால் முதலியவற்றை உணர்த்துமெனக் கொள்க.)

[முயனை இடம்.]

‡ உகௌ தன்மை முன்னிலைப் படர்க்கை தவிடனே.

(இ - ன்.) ஒரு இடம்-முன்று இடத்தினாலும் - தன்மை-தன்மையும், முன்னிலை - முன்னிலையும்; படர்க்கை - படர்க்கையும் ஆதும்; (எ - று.)

தன்மை-தன்மைக்குறிப்பது. முன்னிலை-எதிர்த்திற்கும் பொருளைக்குறிப்பது. படர்க்கை இவ்விடையுக்குறிப்பது. அப்பொருளைக்குறிப்பது.

(உ - ம்.) யான். வந்தேன்; யாம். வந்தோம்—தன்மை.

நீ. வந்தாய்; நீர். வந்தீர்—முன்னிலை.

அவன். வந்தான்; அவள். வந்தாள்; அவர். வந்தார்; } படர்க்கை.
அது. வந்தது; அவை. வந்தன. } (க)

[வழக்கு.]

‡ உகௌ. இலக்கண முடைய இலக்கணப் போலி
மருஉ மென் முற்று வகையிலும்
இடக்க ரடக்கல் மக்கலம் முழுஉக்குள்
எனுமுத் தகுதியோ டாரும் வழக்கியல்.

(இ - ன்.) இலக்கணம் உடையது-இலக்கணமுடையதும், இலக்கணப் போலி - இலக்கணப்போலியும், மருஉ - மருஉவும், என்று ஆகும் - என்று வழக்குகின்ற, சுவகை இயல்பும்-மூன்றுவகை இயல்புவழக்குக்களும்; இடக் கரடக்கல்-இடக்கரடக்கலும், மக்கலம்-மக்கலமும், குழுஉக்குறி - குழுஉக் குறியும், எனும்-என்று வழக்குகின்ற, முத் தகுதியோடி - மூன்று தகுதிவழக்

குக்கனம், (ஆக), வழக்கு இயல் - வழக்கிலக்கணம், ஆறு ஆம்-அறுவகைப் படம்; (எ - று.)—குழுஉ - கூட்டம்.

(க) இலக்கணமுடையது - இலக்கணவழியால் வருவது.

(உ - ம்.) கிலம், நீர், தீ, பொன்னன், நன்னிலம் முதலியன.

(உ) இலக்கணப்போலி - இலக்கணமில்லாததாயினும் இலக்கணமுடையதுபோலச் சான்றோரால் தொன்றதொட்டு வழங்கப்படுவது.

(இ) இம்முன்-முன்பில் | பொதுவில்-பொதுவில் | தசை-தசை
நகர்ப்புறம்-புறநாடு | மிகுதி-நீர் | கோவில்-கோவில்
(உ) இவ்வாய்-வாயில் | வைசாகி-வைசாகி | கண்மீ-மீட்டன்.

(ஈ) பருஉ-தொன்றதொட்டு ஒருதலின் தி இடையில் எழுத்துக்கள் தோன்றியும் திரிந்தும் கெட்டும் இலக்கணம்சிறித்து நானே மருவிவழங்குவது.

அருமருத்தன் - அருமத்த	தஞ்சாவூர் - தஞ்சை
மலையமாளு - மலாடு	ஆர்யா - ஆர்
சோழனு - சோனாடு	உறையூர் - உறத்த
பாண்டியனு - பாண்டியாடு	ஆயிர்து - ஆச்ச
தொண்டைமாளு-தொண்டைநாடு	து - இ, உ - அ, த, இத்த உந்த
குணக்குள்ளு - குணது	எ - எத்த
தெற்குள்ளது - தெற்குது	யாதி - ஆதி, யாக்கை - ஆக்கை
வடக்குள்ளது - வடது	யாறு - ஆறு, யானை - ஆனை
பொழுது - போழுது, பொது	யானி - ஆனி, யாமை - ஆமை
மாவடி - மராம	யார் - ஆர், யாய் - ஆய்
குளவாம்பல் - குளாம்பல்	வருகிறது - வருகுது
பெயர் - பேர்	வாயில் - வாசல்

இம்முன்றும், எப்பொருட்டு எச்சொல்லுமல்லில் அமைந்ததோ அச்சொல்லாலேயே அப்பொருளைக் கூறுதலால்; 'பொருட்புவாயி' என்பப்பட்டன.*

(க) இடக்காலக்கல் - இடக்கால [சன்மக்காலிடத்தே சொல்லத்தகாத] வார்த்தைகளை மறைத்துப் பிறவாற்றாற் சொல்லுதல். [இடக்கர் - இடக்கு என்பதன் சுற்றுப்போலி.]

(உ - ம்.) மலங்கழுவிவத்தான் - மலங்கழுவி வந்தான், மீ-பயி, பரவி.

(உ) மங்கலம் - மங்கலமல்லாத சொல்லு ஒழித்து மங்கலமான சொல்லாற் கூறுவது. [மங்கலம் - சுபம்.]

(உ-ம்.) செத்தான் - துன்பின்று | பொய்யாகிய உடம்பு - பொய்
சுகுகாடு - துன்பாடு | செவ்வாய்க்கிழமை - பாலகாவாயம்
ஒலை - தீருந் | தாலி அறுத்தது - தாலிபொருற்று.

(ஈ) தழுஉத்திறி-ஒருகூட்டத்தார் ஒருகாரணத்தால் ஒருபொருளின் சொற்குரிய ஒழித்து வேறொருசொல்லால் அப்பொருளைக் கூறுவது.

* 'இவற்றன், முதலன முன்றும்-ஒருகாரணமின்றி இயல்பானவருதலின் இயல்புவழக்கென்றாயின; எனமுன்றும்-இவ்வாறன்றி உயர்ந்தோரும் இழித்தோரும் இவ்வாறுகொண்டு மொழிவது தக்கதென்று கொண்டுவழங்குதலின், தகுதிவழக்கென்றாயின' என்பது, பரமபூர்வரை.

(உ - ம்.) பொன் - பறி—தட்டார் சொல்வது.

கன் - சொல்விளம்பி—வேடர் சொல்வது.

இம்மூன்றும், பொருள்களுக்கு இயல்பாய் ஏற்பட்ட சொற்களை ஒழித்
தத் தருதியான வேறு சொற்களால் அப்பொருளைக் கூறுதலால், 'தகுதி
வழக்து' எனப்பட்டன. (க௦)

[செய்யுள்.]

‡ உக௮. பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்க்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னாக வுணர்வினில்
வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள்.

(இ - ள்.) பல் வகை தாதுவின் - (தோல் இரத்தம் இறைச்சி எனும்பு
முதலிய) எழுவகைத் தாதுக்களினாலே, உயிர்க்கு - உயிர்க்கு (இடமாகச்செய்
யப்பட்ட), உடல் போல் - உடம்புபோல, —பல சொல்லால் - பலவகைச்
சொற்களாலும், பொருட்கு - பொருளுக்கு, இடன் கூட - இடமாக, உணர்
வினில் - கல்வியறிவினால், வல்லோர் - (செய்யுள் செய்ய, வல்லவரால்,
அணிபெற - அலங்காரம்தோன்ற, செய்வன - செய்யப்படுபவை, —செய்
யுள் - செய்யுளாம்; (எ - று.)

இப்படிச் சொல்லவே. (எழுத்தாலானது சொல்லாதலால்), எழுத்து
சொல் பொருள் அணிஎன்னும் நான்கினாலும் ஆவதுசெய்யுள்என்றதாயிற்று.

யாக்கைக்கும் யாப்புக்குர் ஒப்பமை கூறியது. இக்குத்திரம்.

பொருள் - அகப்பொருளும், புறப்பொருளும். அகப்பொருள் - இன்பம்;
புறப்பொருள் - ஆதமும், பொருளும். அணி - சொல்லணியும், பொருளணி
யும். சொல்லணி - மடக்கு முதலியன. பொருளணி - உவமை முதலியன.

யாப்பு, பாட்டு, துக்கு, செய்யுள், தொடர்பு என்பன - ஒருபொருளன.

(உ - ம்.) “அகர முதல வெழுத்தெல்லாம் ஆதி பகவன் முதற்றே யுலகு.”

இக்குறள்வெண்பா, 'கடவுள்வாழ்த்து' என்னும் பொருளுக்கு இடமாகி,
எடுத்துக்காட்டுவமையணியும் பிறவும் உடையதாயிருத்தல் காண்க. (கக)

[குறிப்பும், வெளிப்படையும்.]

‡ உகக. ஒன்றொழி பொதுச்சொல் விகாரத் தகுதி
ஆகுபெய ரன்பொழி வினைக்குறிப்பே
முதல் தொகை குறிப்போ டின்ன பிறவும்
குறிப்பிற் றருமொழி யல்லன வெளிப்படையு.

(இ - ள்.) ஒன்று ஒழி பொதுச்சொல் - (இருதிணையிலும் ஆண்பால்
பெண்பால்களுள்) ஒன்றை ஒழிக்கும் பொதுச்சொற்களும், விகாரம் - (வலித்
தல் மெலித்தல் முதலிய ஒன்பதுவகைச் செய்யுள்) விகாரச் சொற்களும்,
தகுதி - (இடக்கரடக்கல் முதலிய மூவகைத்) தகுதிவழக்குச் சொற்களும், ஆகு

பெயர் - ஆகுபெயர்ச் சொற்களும், அன்மொழி - அன்மொழித்தொகைச் சொற்களும், வினைக்குறிப்பு - குறிப்புவினைச் சொற்களும், முதல் - முதலில் நின்ற மொழியைக்குறிக்கிற சொற்களும், தொகை - பொருளின் தொகையைக்குறிக்கிற சொற்களும், குறிப்போடு - (இம் முதற்குறிப்பும் தொகைக்குறிப்பு மல்லாத பலவழியாலும் குறிப்பாய்வரும்) பிறகுறிப்புச் சொற்களும், இன்ன பிறவும் - இவைபோல்வன பிறவும்,—குறிப்பின் - குறிப்பினால், தரு - (பொருள்களைத்) தருகிற, மொழி - சொற்களாம்;—அல்லன் - இவையல்லாதவையெல்லாம், வெளிப்படை - வெளிப்படையாத் பொருள்களைத் தருகிற சொற்களாம்.

(உதாரணம்.)

ஆயிரமாயிரப் பொருதார், } ஊன்மொழிபொதுச் சொல்-இருகிணையிலும் ஒரு இம்மொழிகள் தந்தன } பாலைஒழித்து ஒரு பாலச் குறிப்பாற்காட்டிற்று.

“தன்னை யினினக்கினி,” } சொரியுள் விவரஞ்சொல்லிவந்தடை, தாமரை “மரை மலர்” } என்பவற்றைக் குறிப்பாற் காட்டின.

கால்கூறு வந்தான், } சாதிவழங்குகள் - மலக்கூறு. ஒலை, பொன் திருநீர்ப் படி, பறி கொடு } என்பவற்றைக் குறிப்பாற் காட்டின.

புவி தின்றான், } அதுபெயர்ச்சொல் - பழம். மணிதர் இப்பொருள்களைச் சொல்லி மகிழ்த்தது } குறிப்பாற் காட்டின.

தேன்மொழி வந்தான், } அன்மொழித் தொகுதி - அவற்றையுடைய பெருந்தகை வந்தான் } பெண்ணையும், ஆணையும் குறிப்பாற் காட்டின.

இப்போது } வினைக்குறிப்புக்கள் - பெயர்ப்பொருளைச் சொல்லிப் பொன்னார், } யுடையவாறுநின்றன. சிறையுடையவாறுநின்றான் என் முன் சிறியான் } னும் பொருள்களைக் குறிப்பாற் காட்டின.

அத்தி தடி படித்தான், } முதற்குறிப்புக்கள்-அச்சொல்லே முதலிலேயுடைய வெற்றுவெங்கை படி } நூல்களைக் குறிப்பாற் காட்டின.

ஐவரோடு குத்தி வந்தான், } தொகுதிக்குறிப்புக்கள் - பாண்டவர்களையும். “ஐவரை அடைத்த முனி” } ஐம்பொருள்களையும் குறிப்பாற் காட்டின.

கல்லெக்கடிக்க நன்துதலாநீதாய், } பிரகுறிப்புக்கள் - நன்றாக, } பாடிய வேங்கை, } சமைக்க வில்லை, வேங்கைமாம். } “உவர்க்கட லன்ன செல்வா” } வேபிகள் என்பவற்றைக் குறிப்பி (உப்புக்கடல்போன்ற செல்வமுள்ளோர்.) } பாற் காட்டின.

(‘இன்னபிராயம்’ என்றதனால் - தெரிவிக்க குறிப்பு வினையாலினையும் பெயர்களும், இருவகை வினைமுற்றாலும் வரும் முற்றெச்சங்களும், செய்யு மென்னும் முற்றும், “கேட்குகபோல” முதலியனவாக அஃறிணையிடத்துச் சொல்லப்படுவனவும் ஆகிய இவை முதலானவையும் குறிப்பாற் பொருள்க ணர்த்துமெனக் கொள்க.)

(இப்படியல்லாமல்) கிலம், கீர், தீ, காற்று, வானம், வந்தான், சென்றது என இவ்வாறு வருபவை வெளிப்படையாத் பொருளுணர்த்துவனவாம். ()

* இதன் இலக்கணத்தை, ஈடுபட - ஆம் குத்திரத்திற் காண்க.

சொல்லின் பாகுபாடு.

[சொல் இத்தனைவகைப்படுமென்பது]

† உள. அதுவே,

இயற்கொல் திரிகொ ளியல்கிற் பெயர்வினை

எனவிரண் டா பிடைபுரி யதித்து

நாங்குமாம் திரைவட கொல்லறு காவழி.

(இ - ள்.) அது - (முன்னே கூறிய) கொல். — இயற்கொல் - இயற்கொ ள்ஹும், திரிகொல்-திரிகொ ள்ஹும் என்று, இயல்பின் - தன்மைமையுடைய, பெயர் - பெயர்ச்சொல்லும், வினை - வினைச்சொல்லும், என-என்று, இரண்டு ஆகும்-இரண்டுவகைப்படுத்தி; இடை - இடைச்சொல்லும், உரி - உரிச்சொல் ளும், அகித்து - (அவற்றிடன்) சேர்த்து, நான்கும் ஆம் - சான்றவையாகவும் ஆம்; திரை வட கொல் - திரைச்சொல்லும், வட கொல்லும் அணுகாவழி - (அச்சொற்களுடன்) சேராத இடத்து; (எ - று.)

எனவே பெயர் மற் கொல், பெயர், திரிகொல்; வினையிற் கொல், வினைத் திரிகொல்; இயற்கொல், இடைச்சொல்; உரி மற் கொல், உரித் திரிகொல் எனக் தமிழ்ச்சொல் எட்டவகைப்படுமென்றும், திரைச்சொல்லும் வடகொல்லும் சேர்த்திடத்து இடத்துவகைப்படுகின்றும் கூறியதாயிற்று.

‘இயற்கொல் திரிகொ ளியல்கின்’ என்றும் ‘இடை உரி’ என்பதற்கு மும் கூட்டிக். இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெயர்வினைக் கொலத் தனித்துவராமல் அகற்றை அகித்தெ டென்கலும், இடைஉரிசொல்லில் இடற் கொல் திரிகொல் என்னும் பதம் அகற் றைத் திரைவடமாய்க் முதலா ளும், ‘இடைஉரி யகித்து’ எனத் தனிமய மகித்தும், ‘நாங்குமாம்’ என இழிவு சிறப்புமமைவொகித்தும் கூறியு. ‘திரைவட கொல் அணுகாவழி’ என்பபா முகமாக இறுதியிற் கூறியது, அவை இவ்வகை கொற்கொல் அகற்குதலால்.

பெயர்ச்சொல் பெருமா உணர்த்துதலால் முன்றும், வினைச்சொல் அப்பொருளின் தொழில் உணர்த்துதலால் அதன்பின்னும், இடைச்சொல் அப்பொருளையும் தொழிலையும் குறிப்பால் உணர்த்தி அகற்றை அகித்து சிற்றலால் அகற்றிண்டன் பன்றும் வைக்கப்பட்டன. உரிச்சொல்லில் இறு தியில் இறுத்தியது, அது பெருமால் பெயர்வினைகளில் அடங்குதலால். வடவினைச்சொல்லுத் திரைச்சொல்லில் அடக்காதது, அதன் பலவகைப் பெருமையும்கற்றி.*

(கக)

[இயற்கொல்.]

† உளக. சொத்தமி முகித் திரியாநி பார்க்கு

தம்பொருள் விவச் சந் தன்மைப வியற்கொல்.

* இஃது ஒரு சிலத்திற்கே யுரித்தன்றிப் பதினென்புமிக்கும், விண் னிற்கும், புலவாதிக்கும் பொதுவாய் வருதலின், திரைச்சொல்லின் அடற் றாது வேறுபுதிரு மென்க. அஃது என்னே?—‘வடக்கண்மேழி’ என்றோம லோவெனின், ஆண்டு வழக்குப்பயிற்சி கோக்கி அவ்வாறு கூறப் பென்ப’ என்பது, பழைய உரை.

(இ - ன்.) செத்தமிழ் ஆகி - செத்தமிழ்காட்டில் வழங்குஞ் சொல்லாகி, திரியாது - திரிசொற்போலாகாமல், யார்க்கும் - படித்தவர்க்கு மாதிரியே யன்றிப் படியாதவர்க்கும், தம் பொருள் - தமது பொருள்களை, விளக்கும் - தெரிவிக்கின்ற, தன்மைய - தன்மையைபுடைய உலகவழக்குச் சொற்களை, இயற்சொல் - இயற்சொற்களாம்; (எ - று.)

செத்தமிழ்காடு - வடபாண்டிநாடு; தமிழைவளர்த்த பாண்டியர்கட்கும் சங்கப்புவரர்கட்கும் உறைவிடமாதலால்.

இயற் சொல் - இயல்பாய் [யாவர்க்கும்] பொருள் விளங்கும் சொல்.

(உ - ம்.) மண், பொன், மரம்—பெயரியற்சொல்.

நடர்தான், வந்தான்—வினையிற்சொல். [சொல்.

அவனை, அவனால் (இவைகளில்உள்ள ஐஆல்) இடையியற்

அத்கு, அன்பு—உரியியற்சொல்.

(கச)

[திரிசொல்.]

‡ ௨௪௨. ஒருபொருள் குறித்த பலசொல் லாகியும்
பலபொருள் குறித்த ஒருசொல் லாகியும்
அரிதுணர் பொருளான திரிசொல் லாகும்

(இ - ன்.) ஒரு பொருள் குறித்த - ஒரு பொருளையே தெரிவிக்கின்ற, பலசொல்ஆகியும் - பல சொற்களாகியும், பலபொருள் குறித்த - பலபொருள் களைத் தெரிவிக்கின்ற, ஒருசொல் ஆகியும் - ஒரே சொல்லாகியும், அரிதுணர் பொருளான-அருமையாக [கற்றவர்களால்மாதிரியே] அறியப்படுகிற அருத் ததையுடையவை,—திரிசொல் ஆகும் - திரிசொற்களாம்; (எ - று.)

திரிசொல்-இயற்சொல்லினின்றுதிரித்த[வேறுபட்ட]சொல்;வேறுபடுத லாவது-எளிதிற் பொருள் அறியப்படாமல் அரிதிற் பொருள் அறியப்படுதல்.

‘அரிது உணர் பொருளான’ என்றதனால் - ஒரு பொருள் குறித்த பல சொற்களிலும் பல பொருள் குறித்த ஒருசொற்களிலும் இயற்சொல் தவிர மற்றையவை திரிசொல் லென்று கொள்க.

(உ - ம்.) கிள்ளை, தத்தை—இவை - கிளி என்கிற ஒருபொருளைக் குறித்த பல பெயர்த்திரிசொல்.

காசு—இது-குற்றம் பொன் மணி முதலிய பலபொருள்களைக் குறித்த ஒரு பெயர்த்திரிசொல்.

படர்த்தான், ஏகிணன், சென்றான்—இவை - போனான் என்கிற ஒரு பொருளைக் குறித்த பல வினைத்திரிசொல்.

வரைந்தான்—இது - நீக்கிணன், கொண்டான், எழுதிணன் முதலிய பல பொருள்களைக் குறித்த ஒரு வினைத்திரிசொல்.

சேறும்,வருதும் இவற்றில் உள்ள றும் தும் விருதிகள்—தன்மைப் பன்மை எதிர்காலம் என்கிற ஒருபொருளைக் குறித்த பல இடைத்திரிசொல்.

கொல்—இது - ஐயம், வினாமுதலிய பலபொருள்களைக் குறித்த ஓர் இடைத்திரிசொல்.

சால, உறு, தவ, னனி, கூர், கழி—இவை - மிகுதி என்கிற ஒரு பொருளைக் குறித்த பல உரித்திரிசொல்.

கடி—இது - காப்பு கூர்மை அச்சம் கரிப்பு விளக்கம் சிறப்பு மணம் முதலிய பலபொருள்களைக் குறித்த ஓர் உரித்திரிசொல்.

இப்பகுப்பினவன்றி ஒருபொருள் குறித்த ஒருசொல்லாகிவிடுமானும் அரி துணர்பொருளுடைய சொல் திரிசொல்லேயாம். (கடு)

[திசைச்சொல்]

† உளந். செத்தமிழ் நிலஞ்சேர்பன்னி, நிலத்தினும்
ஒன்பதிற் நிண்டினில் தமிழ்நாழி நிலத்தினும்
தங்குந் பிளவே திசைச்சொல் என்ப.

(இ - ள்.) செத்தமிழ் நிலம் சேர் - செத்தமிழ் நாடாகிய பாண்டியநாட்டைச் சேர்ந்த, பன்னிரு நிலத்தினும் - பன்னிரண்டு செடுத்தமிழ் நாடுகளிலும், ஒன்பதிற் இரண்டினில் - பதினெட்டில் தேசங்களுள், தமிழ் ஒழி நிலத்தினும் - தமிழ்நாடு ஒழிந்த பதினாறு நாடுகளிலும், தத் குறிப்பின - வகிப்பவர்கள் தமது பேசும்பாழைக்காலிலுள்ள பதங்கள் உற்பொருளோடு செத்தமிழில் வந்து வந்திருவன, - திசைச்சொல் - திசைச்சொற்களாம்:— என்ப - என்று சொல்வர். (புலவர்; ஈ - 2.)

திசைச்சொல் - திசைகளில் வழங்குகின்ற பஞ்ச பாண்டுகளிலிருந்து செத்தமிழில் வந்து வந்தும் சொற்கள்.

* கொடுத்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டாவது:—சென்பாண்டிநாடு, குட்டநாடு, குட்டாடு, கற்காநாடு, வேணாடு, முடிநாடு, பன்றிநாடு, கருவாநாடு, அருவாவடநாடு, சீதநாடு, மலையாளாடு, மீசாழ்நாடு, என்பன. தென்பாண்டிநாடு - செத்தமிழ்ப்பாண்டிநாட்டுக்குத் தென் திசையிலுள்ளது.

(உ - ம்.) க. பசுவைப் (பாம்பு என்பது.) தென் பாண்டிநாட்டுச் சோற்றைச் (நாட்டி என்பதம்) சொல்.

- உ. தாயைத் தாண்டி என்பது—குட்டநாட்டுச்சொல்.
- உ. தந்தையை அகிதன் என்பது—குட்டாட்டுச்சொல்.
- ச. வஞ்சகரைக் கையர் என்பது—கற்காநாட்டுச்சொல்.
- ரு. தோட்டத்தைக் கட்டி என்பது—வேணாட்டுச்சொல்.
- க. சிறகுநத்தைப் பட்டி என்பது—முடிநாட்டுச்சொல்.

* “தென்பாண்டி குட்டங் குடங் கற்கா வேண் பூழி
பன்றியருவா அதன் வடக்கு—கன்றும்
சீதம் மலாடு புன்னாடு செத்தமிழ்சேர்
ஏதில் பன்னிருநாட் டெண்”

‘அன்றியருவாவதன்வடக்கு’ என்று பாடமோதி, அன்றிகாடென்பாரும் உளர்.

- எ. வயலைச் செய் என்பது—பன்றிநாட்டுச்சொல்.
 அ. சிறுகுளத்தைக் கேணி என்பது—அருவாநாட்டுச்சொல்.
 க. புளியை எகின் என்பது—அருவாவடதலைநாட்டுச்சொல்.
 கௌ. தோழனை எலுவன் என்பதும், } —சீதநாட்டுச்சொல்.
 தோழியை இதுளை என்பதும் }
 கக. கல்ல நீரை வெள்ளம் என்பது—மலையமானாட்டுச்சொல்.
 கஉ. * தாயை ஆய் என்பது—புனாட்டுச்சொல்.

§ தமிழ்காடு ஒழிந்த காடு பதினேழாவன:—சிக்கனம், சோனகம், சாவகம், சீனம், துளுவம், குடகம், கொங்கனம், கன்னடம், கொல்லம், தெலுங்கம், கலிங்கம், வங்கம், கங்கம், மகதம், கடாரம், கௌடம், குசலம்.

மாமரத்தைக் கோக்கு என்பது—துளுவநாட்டுச்சொல்

அகப்படுதலைச் சீகந்தல் என்பது—கன்னடநாட்டுச்சொல்.

கருத்தாக இருத்தலை எகிந்தல் என்பதும், } —தெலுங்க நாட்டுச்
 சொல்லுதலைச் செப்புதல் என்பதும் } சொல்.

மற்றவைபும் இப்படியே ஆங்காங்கு வருதல் கண்டுகொள்க.

ஐயோ என்பதை 'அய்யோ' என்பது - சிக்கனநாட்டுச்சொல்' என்று முன்னைய உரையாசிரியர்கள் எழுதியிருந்தாலும், அது 'அற்த' என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு என்று தெரிதலால், இங்குக்கொள்ளப்படவில்லை.

என்ப - பலர்பால் முற்று; அன்சாரியை பெறுதல் பலவின்பால் முற்று கக்கொண்டு, திசைச்சொல்லென்று சொல்லப்படுவது என உரையினும் அமைபும். (கக)

[வடசொல்.]

† உளச. பொதுவெழுந்தாணுந் சிறப்பெழுந்தாணும்
 ஈரெழுந்தாணுமியைவன வடசொல்.

(இ - ள்.) பொது எழுத்தானும் - ஸம்ஸ்கிருத பாஷைக்கும் தமிழ்ப் பாஷைக்கும்) பொதுவாகிய எழுத்துக்களாலும், சிறப்பு எழுத்தானும்-ஸம்ஸ்கிருதத்துக்கே உரிய சிறப்பெழுத்துக்களாலும், ஈர் எழுத்தானும் - பொதுவும் சிறப்பும் ஆகிய இவ்விருவகை பெழுத்துக்களாலும், இயைவன - அமைந்துள்ளவான ஸம்ஸ்கிருதபாஷைப்பதங்கள் தமிழில் திரித்தும் திரியாமலும் வந்து வழங்குவன;—வடசொல் - வடசொற்களாம்; (எ - று.)

வடசொல் - வடதிசைமொழியிலிருந்து செத்தமிழில் வந்து வழங்கும் சொல். ஸம்ஸ்கிருதம் ஆதியில் வடக்கே இமயமலைப் பிராந்தத்தில் கங்கா

* இது, பழைய உரையிற் கண்டது.

§ "சிக்கனஞ் சோனகஞ் சாவகஞ் சீனக் துளுக் குடகம்
 கொங்கணங் கன்னடங் கொல்லக் தெலுங்கங் கலிங்கம் வங்கங்
 கங்க மகதங் கடாரங் கவுடங் கடுங்குசலங்
 தற்கும் புகழ்த்தமிழ்குழ் பதினேழ்புவிதா யிவைவயே."

திரத்தில் காசி முதலிய இடங்களில் மிக்கு வழங்கிவந்ததனால், அதற்கு 'வடமொழி' என்று பெயர்.

(உ - ம்.) க. அமலம், காரணம், மேரு—பொதுவெழுத்தால் இயைந்தன.

உ. சுதி, போதி, சுத்தி—சிறப்பெழுத்தால் இயைந்தன.

ங. அரி, அரன், சயம்—சுரெழுத்தாலும் இயைந்தன.

இவற்றில், முத்தினது - நூற்று; மற்றையிரண்டும் - நற்பவம்.

இனி, இச்சூத்திரத்தில் 'ஆனும்' என்பதை ஆயினும் என்பதன் திரிபாகக்கொண்டு உரைப்பினும் அறமையும். (௧௭)

பெயர்ச்சொல்.

சொல்வதிகாரத்தில் முதலதான இவ்வியலில் இதுவரை சொல்லிலக்கணத்தைப் பொதுப்படுத்தி, இனிப்பெயர்ச்சொல்லிலக்கணம் கூறுகின்றார்.

[பெயர்ச்சொல்லின் பொதுவிலக்கணம்.]

† ௨௭௫. இந்நூற் காரண மரபோ டாக்கர்.

தொடர்ந்து தொழில் காலம் தோற்று

விற்ற மனம் டிடனும் தீண்பா டிடத்தொன்று
எற்பவும் பொதுவு மாவன பெயரே.

(இ - ன்.) இந்நூற் காரணம் - இந்நூலும் காரணக்குறியும் (என்னும் இரண்டும்), மரபோடு ஆக்கம் - மரபும் ஆக்கப்படும் (என்னும் இரண்டையும்). தொடர்ந்து-பற்றி;—தொழில் ஆல காலம் தோற்று - வினையாலையும் பெயர்க ளல்லாதவை. காலத்தைக்காட்டாமல்.—வேற்றுமைக்கு இடம் ஆப்-எட்டு வேற்றுமைகளும் காட்டி இடமாகி, திணை - இருதிணையிலும், பால் - ஐம்பாலிலும், டிடத்து - மூவிடத்திலும், ஒன்று - ஒன்றை, ஏற்பவும்-எற்றவருபவையும், பொதுவும் - (அவ்விருதிணை மையப்பால் மூவிடங்களுள்) பலவற்றிற்கு உரியவையும், ஆவன - ஆகிநிற்பன.—பெயர் - பெயர்ச்சொற்களாம்; (௭ - று.)

எனவே - இந்நூற்மரபுப்பெயர், இந்நூலியாக்கப்பெயர், காரணமரபுப் பெயர், காரணவாக்கப்பெயர் எனப் பெயர் என்னுமவைப்படு மென்றபடி. இந்நூற் காரணங்களுக்கும் இலக்கணம், * கீழ்க்கூறப்பட்டது. மரபாவது—ஒருவரால் ஆக்கப்படாமல் தொன்றதொன்றி வழங்கிவருவது. ஆக்கமாவது—புதிதாகப் புலவர்களால் உண்டாக்கப்பட்டிருவது.

(உ - ம்.) மரம், வின, பனை—இந்நூற்மரபு.

அவன், அவன், பறவை—காரணமரபு.

“மானவேன் முனைக்கு மாறாயதெவ்வர்போம், கானவேன் முட்டைக்குங்காடு”—இப் பொய்யாமொழிப்புலவர் பாட்டில் முருகக்கடவுளுக்கு 'முட்டை' என்று பெயர்சொன்னது, இந்நூலியாக்கம்.

* ௨௨ - ஆஞ் சூத்திரம்.

(கீழ்ப்பதவியில் “இடுகுறியாகி முன்னேயொன்றாய் முடிந்தியல்கின்ற பெயர்” எனக் கூறியுள்ளதனால், காரணங்கருத்தாயும் புதிதாக ஆக்கப் படுவதாயுமுள்ள இடுகுறியாக்கப்பெயர்க்கு உதாரணம் அறிதாமென உணர்க. கடவுள்பெயரை மனிதர்க்கும் விலங்குகட்கும் இட்டுவழங்கு தல், இடுகுறியாக்கத்தின் பாற்பாடும்)

பொன்னன், பூணன், மலைமகள்மகன்—இவை - காரணக்குறியாக்கம். நடந்தவனை, நடப்பவனால், நடக்கின்றவற்றோடு—வினையாலணையும் பெயர்கள் காலங்காட்டின.

‘தொழிலை காலத்தோற்று’ எனப்பொதுவாகச் சொன்னதனால்-(வினையாலணையும் பெயர்கள் காலங்காட்டுவது மாதிரியேயல்லாமல்) சிலதொழிற் பெயர்களும் காலங்காட்டுமென்பது பெறப்பட்டது.

நடந்தமை, நடக்கின்றமை,செய்வது—தொழிற்பெயர் காலங்காட்டின.

மரம் முதலிய இடுகுறிப்பெயரும்; அவன் முதலிய காரணப்பெயரும் தொன்றுதொட்டு வந்தன. முட்டை முதலிய இடுகுறிப்பெயரும், பொன்னன் முதலிய காரணப்பெயரும்-நடுவிலே ஒருவரால் ஆக்கப்பட்டிருவன.

[உயர்திணை ஆண்பாற்பெயர்.]

உஎக. அவற்றின்,
கிளைபோன் குழுஉமுதற் பலபொருள் திணைதேம்
ஊர்வா எனகபுற முதல் நிலன்யாண்டு
இருது மதிநா ளாதிக் காலம்
தோள் குழல் பார்புகன் காதுமுத லுறப்படி
அளவற் றொப்பு வடிவு நிறங்கதி
சாதி குடிசிறப் பாதிப் பல்சுணம்
ஒத லீத ஸாதிப் பள்ளினை
இவையையுட சுட்டு வினுப்பிற மற்றோடு
உற்றனவ் விறு நம்பி யாடுஉ
விடலை கோவேள் குரிசில் தோன்றல்
இன்னன ஆண்பொ ராகு மென்ப.

(இ - ள்.) அவற்றின் - மேலே ‘பெயர்’ என்றவற்றின்,--கிளை - சுற்றமும், எண்-எண்ணும், குழுஉ - கூட்டமும், முதல் - முதலிய, பலபொருள்-பலபொருட்பெயர்களையும்; திணை-ஐவகைகளில்களும், தேம்-தேசமும், ஊர்-ஊரும், வான் - ஆகாயமும், அகம் - உள்ளிடமும், புறம் - வெளியிடமும், முதல் - முதலிய, நிலன்-இடப்பெயர்களையும்; யாண்டு-வருடமும், இருது - பருவமும், மதி - மாதமும், நாள் - கணத்திரமும், ஆதி - முதலிய, காலம் - காலப்பெயர்களையும்; தோள்-தோளும், குழல் - மயிரும், மாப்பு - மாப்பும், குண் - கண்ணும், காது - காதும், முதல் - முதலிய, உருப்பு - சினைப்பெயர்

களையும்; அளவு - அளவும், அறிவு-ஞானமும், ஒப்பு - உவமிக்கப்படுங் குணமும், வடிவு - உருவமும், நிறம் - வர்ணமும், கதி - (மக்கள் தேவர் காக் விலங்கு என்னும் நால்வகை) கதிகளும், சாதி - சாதியும், குடி- குலமும், சிறப்பு - மேன்மையும், ஆதி - முதலிய, பல் குணம் - பல குணப் பெயர்களையும்; ஒதல் - படித்தலும், ஈதல் - கொடுத்தலும், ஆதி - முதலிய, பல் வினை - பலதொழிற்பெயர்களையும்; இவை - இவற்றை, அடை - அடித்துவருகின்ற, சுட்டு - மூன்று சுட்டெழுத்துக்களும், வினா - மூன்று முதல் வினாவெழுத்துக்களும், பிற - பிற என்பதும், மற்றோடு - மற்று என்பதுமாகிய இடைச்சொற்களையும், உற்ற - அடியாகக் கொண்டு பிறத்த, ன ஈறு - னகர மெய்யீற்றுப் பெயர்களும் 'கம்பி ஆரீஉ விட்டை கோ வேள் குரிசில் தோன்றல்' இவ்வேழு பெயர்களும்: இன்னன - இவை போல்வன பிறவும்,—ஆண்பெயர் ஆகும் - உய்தினை ஆண்பாற் பெயர்களாம்:—என்ப - என்று சொல்பவர், (புலவர்); (எ - று.)

'னவ்வீறு' எனவே. ஆன், ஆன், மன், மான் ன் இவ்வைத்தும் அடங்கும்.

சுட்டு முதலிய நான்கு இடைச்சொற்களும் தமக்கென்று ஒருபொருளில்லாமல் பொருள் முதலிய ஆறில் ஒன்றைக் குறிப்பால் உணர்த்து மென்பார், 'இவையடை சுட்டு வினாப் பிற மற்று' என்றார்.

[பொருளால் வரும் பெயர்கள்.]

(உ - ம்.) தமன், நமன், நமன், எமன்—கீளையால்வருபெயர்.

ஒருவன்—எண்ணால்வருபெயர்.

சங்கத்தான்—குழுஉவால்வருபெயர்.

பொன்னன், முடியன்—இவை 'முதல்' என்றதனால்வருபெயர்.

[இடத்தால் வரும் பெயர்கள்.]

வெற்பன், பொருப்பன், சிலம்பன்—குறிஞ்சி நிலத்தால் வருபெயர்.

மறவன், எயினன்,—பாலைநிலத்தால்வருபெயர்.

இடையன், ஆயன்—மூல்நிலத்தால் வருபெயர்.

ஊரன், மகிழ்நன், நாடன், மன்னன்—மருநிலத்தால் வருபெயர்.

சேர்ப்பன், துறைவன், னேரயான்—கெய்தல் நிலத்தால்வருபெயர்.

சோழியன், தொண்டைநாட்டான், சீனத்தான்—தேசத்தால்வருபெயர்.

சிற்றாரான், மதுரையான், திருவல்லிக்கேணியான்—ஊரால்வருபெயர்.

வானத்தான், விண்ணவன்—வானால் வருபெயர்.

அகத்தான், புறத்தான்—அகம் புறம் என்றவற்றுல் வருபெயர்.

மண்ணகத்தான், பாதலத்தான்—'முதல்' என்றதனால் வருபெயர்.

[காலத்தால் வரும் பெயர்கள்.]

மூவாண்டினன், பிரபவன், பிலவவருடத்தான்—வருடத்தால் வருபெயர்.

இளவேனிலான், காரான்—பருவத்தால் வருபெயர்.

கார்த்திகையான், தையான்—மாதத்தால் வருபெயர்.

உத்தரட்டாதியான், திருவேணத்தான்—நகரத்திரத்தால் வருபெயர்.

நெருநலான், முற்காலத்தான், இக்காலத்தான் - 'ஆதி' என்றதனால் வருபெயர்.

[சிறீனையால் வரும் பெயர்கள்.]

திணிதோளான், சுரிசூழலன், வரைமார்பன், செங்கண்ணன், நெட்டைக் காதன்—தோள் முதலிய ஐந்து உறுப்பாலும் வருபெயர்.

குறந்தானன், நெடுங்கையான், பெருவயிற்றான், பல்லன்; உதடன் - 'முதல்' என்றதனால் வருபெயர்.

[குணத்தால் வரும் பெயர்கள்.]

பெரியன், சிறியன்—அளவால் வருபெயர்.

அறிஞன், புலவன், — அறிவால் வருபெயர்.

பொன்னொப்பான், புலியனையான்—ஒப்பால் வருபெயர்.

கூனன், குறளன்—உடிவால் வருபெயர்.

சுரியன், செய்யன்—நிறத்தால் வருபெயர்.

மானுடன், தேவன், நரகன், தெளிசிக்கன்—சுதியால் வருபெயர்.

அந்தணன், அரசன், வணிகன், வேளாளன்—சாதியால் வருபெயர்.

கங்கன், காடவன், சேக்கிழான்—குடியால் வருபெயர்.

ஆசிரியன் படைத்தலைவன்—சிறப்பால் வருபெயர்.

நல்லன், தீயன்---'ஆதி' என்றதனால் வருபெயர்.

[தொழிலால் வரும் பெயர்கள்.]

ஒதுவான், ஈவான்---'ஒதல்', 'ஈதல்' என்றவற்றால் வருபெயர்.

கொல்லன், தட்டான், கணக்கன், திருடன்---'ஆதி' என்றதனால் வருபெயர்.

[இடைச்சொல்லால் வரும் பெயர்கள்.]

அவன், இவன், உவன்---சுட்டால்வருபெயர்.

எவன், ஏவன், யாவன்---வினாவால் வருபெயர்.

பிறன், மற்றையான்—'பிற', 'மற்ற' என்றவற்றால் வருபெயர்.

'உம்ப்' முதலிய ஏழுபெயர்களும்---சூத்திரத்திற் காட்டப்பட்டன.

'இன்னன்' என்றதனால் - வில்லி, மீளி, வழுகிள்ளி, சென்னி செட்டி, சக்கிரி, எந்தல், செம்மல், சேய், தம்பி, ஏனதி, காவீதி, குடுமி, வள்ளல், அண்ணல் இவை முதலாக உயர்திணை யாண்பாற்பொருள் குறித்து வருவனவெல்லாம் கொள்க.

(௧௧)

[உயர்திணைப் பெண்பாற்பெயர்.]

உள. கிணைமுதலாகக் கிளந்த பொருள்களுள்

எவ்வொற்றிகரக் கேற்ற வீற்றவும்

தொழி செவிவி மகநூல நங்கை

தையலோ டின்னன பெண்பாற் பெயரே,

(இ - ன்.)கிளை முதலாக - சுற்றம் முதலாக, கிளந்த - (முன்குத்திரத்திற்) சொல்லப்பட்ட, பொருள்களுள் - (அறுவகைப்) பொருள்களுள்ளும் இடைச் சொற்களுள்ளும் ஒன்றினடியாகப் பிறந்து, எ ஒற்று இகரக்குளகரமெய்யும் இகரவயிரும் பொருந்துதற்கு, ஏற்ற - தகுத்த, சுற்றவும் - அவ்விரண்டு சுற்றுப் பெயர்களும்; தோழி 'செவிலி மகனூஉ நங்கை தையலோடு' - இவ்வைந்து பெயர்களும், இன்னன-இவைபோல்வன பிறவும், - பெண்பால் பெயர் - உயர்திணைப் பெண்பாற் பெயர்களாம்; (எ - று.)

'எவ்வொற்று' எனவே - அன், ஆன், ன் இம்மூன்றும் அடங்குதலறிக.

'எவ்வொற்று இகரக்கு ஏற்ற சுற்றவும்' என்றதனால் - சிலபெயர்கள் எகரத்துக்கும், சிலபெயர்கள் இகரத்துக்கும், சில பெயர்கள் இரண்டுக்கும் ஏற்றவையாக வரும்.

(உ - ம்.)பொருளால் வரு பெயர்:—தமன், நமன், றமன், எமன்—கிளை; ஒருத்தி—என்; அவையத்தான், அவையத்தி—குழுஉ; பொன்னி னன், பொன்னி—முதல்.

இடந்தால் வரு பெயர்:—குறத்தி, எயிற்றி, ஆச்சி, உழத்தி, பரத்தி—ஐவகைகளும்; சோழிச்சி, மலையாட்டி—தேயம்; கருவூரான்—ஊர்; வானத்தான், வானத்தி—வான்; அகத்தான், அகத்தி: புறத்தான், புறத்தி—அகம்; புறம்: மண்ணாகத்தான், மண்ணகத்தி—முதல்.

காலந்தால் வரு பெயர்:—ஐயாண்டினன்—வருடம்; இளவேனிலான்—பருவம்; ஐப்பசியான்—மாதம், பூர்த்தார்—சூழ்த்தாம்; காலையான்—ஆதி.

கிணையால் வருபெயர்:—திணிமீதானார், திணிதோளி; சுரிசுழலான், சுரிசுழலி; கெடுமார்பான், கெடுமார்பி; தடங்கண்ணார், தடங்கண்ணி; குழைக்காதான், குழைக்காதி—தோள் முதலிய உறுப்பு; குறத்தானி, மூக்கி—முதல்.

குணந்தால் வரு பெயர்:—பெரியர்—அளவு; புலமையான்—அறிவு; பொன்னப்பான்—ஒப்பு; கூனன், கூனி—வடிவு; கரியர்—நிறம்; மாணுடத்தி—கதி; பார்ப்பினி—சாதி; குறுக்கையன்—குடி; மனைத்தலைவி—சிறப்பு; கல்லன்—ஆதி.

தொழிலால் வருபெயர்:—ஒதுவான், சுவான்—ஒதல், சுதல்; கொல்வத்தி தட்டாத்தி—ஆதி.

இடைச் சொல்லால் வருபெயர்:—அவன், இவன், உவன்—சுட்டு, எவன், எவன், யாவன்—வினா; பிறன், மற்றையான்—பிற, மற்று.

'தோழி' முதலிய ஐந்துபெயர்களும்—குத்திரத்திற் காட்டப்பட்டன.

*'இன்னன்' என்றதனால் * பேதை. பெதும்பை, மங்கை, மடக்கை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண், இருளை, மாது, பெண்டி இவை முதலாக உயர்திணைப் பெண்பாற் பொருள் குறித்து வருவனவெல்லாம் கொள்க.

* 'பருவப்பெயரான 'பேதை' முதல் ஏழும் காலப்பெயருள் அடங்கு மெனக்கொள்க' என்பது, பழைய உரை.

[உயர்திணைப் பலர்பாற்பெயர்.]

உ.எ.அ. கிளந்த கிளமுத லுற்றாவ

கள்ளோ னீற்றி னேற்பவும் பிறவும்

பல்லோர் பெயரின் பகுதி யாகும்.

(இ - ள்) கிளந்த - முன்னே சொல்லப்பட்ட, கிளா முதல் - சுற்றம் முதலாகிய அறுவகைப்பொருளையும் இடைச்சொற்களையும், உற்ற - அடியாகக்கொண்டு பிறத்த, ர சுற்றவும் - ரகரமெய்யீற்றுப் பெயர்களும், கள் என் சுற்றின் - கள் என்னும் விசுவசைய சுருகவுடைய பெயர்களுள், ஏற்பவும்-(இவ்விடத்துக்குப்) பொருத்திவருவனவும், பிறவும் (இவைபோல்வன) பிறவும், —பல்லோர் பெயரின் பகுதி ஆகும் - உயர்திணைப் பலர்பாற் பெயர்களாகும்; (எ - று.)

‘ரவ்வீற்ற’ எனவே - அர், ஆர், மார், ர் இக்காண்கும் அடங்கும்.

‘கள்’ விசுவசி அஃறிணைப்பலவின்பாலுக்கும், வருதலால், ‘ஏற்பவும்’ என்றார்.

பொருளால் வரு பெயர்:—தமர், நமர், துமர், எம்—நனை; இருவர், மூவர்—எண்: அவையத்தார்—குழுஉ: முடியர், பொருளர்—முதல்.

இடந்தால் வரு பெயர்:—குறவர், எயினர், ஆயர், மகிழ்நர், கரையார்—கிடத்தார்—தேயம், பட்டணத்தார்—ணர்; வானத்தார்—வான்; அகத்தார், புறத்தார்—அகம், புறம்; மண்ணோர்—முதல்.

காலத்தால் வரு பெயர்:—ஐயாண்டினர்---வருடம்; முதலேனிவார்—பருவம், ஐப்பிசியார்—மாதம்; திருவாதிரையார்—கஷத்திரம்; காலையார்---ஆதி.

கிணையால் வரு பெயர்: --- திணைதோளார், கரிமுழவார், நெடுமார்பர், தடங்கண்ணர், குழைக்காதர்---தோள் முதலிய உறுப்பு; நெடுங்கையர்---முதல்.

குணத்தால் வரு பெயர்:—பெரியர்---அளவு; புலவர்---அறிவு; புலியொப்பார்---ஒப்பு; முடவர்---வடிவு; கரியர்---சிறம்; மாணுடவர்---கதி; அந்தணர்---சாதி; குறுக்கையர்---குடி; ஆசிரியர்---சிறப்பு; கல்லர், தீயர்-ஆதி.

தொழிலால் வருபெயர்:---ஒதுவார், சுவார்,---ஒதல், சுதல்; கொல்லர், தட்டார்---ஆதி.

இடைச்சொல்லால் வரு பெயர்:---அவர், இவர், உவர்---சுட்டி; எவர், எவர், யாவர்---வினா; பிறர், மற்றையார்---பிற, மற்று.

‘கள்’ விசுவசி - கோக்கள் மணக்கள் எனத் தனிவிசுவசியாகவும், தமர் கள் நமர்கள் என * விசுவசிமேல் விசுவசியாகவும் வருமென்று அறிசு.

‘பிற’ என்றதனால் - மார்தர், மக்கள், மாக்கள் இவை முதலாக ‘உயர்திணைப் பலர்பாற் பொருள் குறித்து வருவெனவெல்லாம்’ கொள்க.

* ஒருசார் ரகர வொற்றும் ‘கள்’ என்ற விசுவசியும் கூடிவந்தாலும், முன்னின்ற ரகரவொற்றே பால்விளக்கும்; ஏனையது வாய்பாடு நிரம்பல் மாத்திரையேயாவது என்க’ என்பது, பழைய உரை.

[அஃறிணை ஒன்றன்பாற்பெயர்.]

உஎக. வினாச்சுட்டுடனும் வேறு மாம்பொருள்

ஆதி புறுதுச் சுட்டணை யாய்தம்

ஒன்றெனண் வரினன்ன வொன்றன் பெயரே.

(இ - ள்.) வினா சுட்டுடனும் - மூன்று முதல் வினாவும் மூன்று சுட்டு மாகிய இடைச்சொற்களையும், வேறும் ஆம் பொருள் ஆதி - இவற்றின் வேறாகிய பொருள்முதலிய அறவாகப்பெயர்க்களையும், உறு - அடியாகக் கொண்டுபிறந்த, து - தவ்விததியீற்றுப் பெயர்களும், சுட்டு அணை ஆய்தம் - சுட்டெழுத்தோடு ஆய்தத்தையும் பொருத்திய தவ்விததியீற்றுப் பெயர்களும், ஒன்றன் எண் - ஒன்றாகிய எண்ணுப்பெயரும், இன்னன் - இவைபோல்வனபிறவும், - ஒன்றன் பெயர் - அஃறிணை ஒன்றன்பாற் பெயர்களாம்; (எ - று.)

‘சுட்டணை யாய்தம்’ எனவேறு எடுத்துக்கூறினமையால், ‘வினாச்சுட்டுடனும்’ என்றது - ஆய்தமணையாத சுட்டுப்பெயர்களும், வினாப்பெயர்களும்

(உ - ம்) எது, ஏது, யாது - வினா; அது, இது, உது - சுட்டு.

குறையது - பொருள். நிலத்தது - இடம். திருவாதிரையது - காலம். கோம்பினது - சினை. குறியது - தன்மை. ஆடவது - தொழில்.

அஃது, இஃது, உஃது - ஆய்தம் அணைந்த சுட்டு. ஒன்று - எண்.

‘இன்னன்’ என்ற சொல் - பிறிது, மற்றையது என்பவை முதலாக அஃறிணை ஒன்றன்பாற்பொருள் குறித்து வருவன வெல்லாம் கொள்க.

‘ஒன்றெனண்’ என்பதில், அன் - அல்லாதிச்சாரிபை. ‘ஒன்றெனண்’ எனப் பாடல்கொள்ளுதல் பொருத்தும்; ‘ஒன்றென்னும் எண்ணும்’ என்பது, பழைய உரையாக. (உஉ)

[அஃறிணைப் பலவிற்பாற்பெயர்.]

உஉ௦. முன்ன சவ்வொடு வருவாய் வவ்வும்

சுட்டி று வவ்வங் கள்விறு மொழியும்

ஒன்ற லெண்ணு முள்ள வில்ல

பல்ல சில்ல வுளவில பலசில

இன்னவும் பலவின் பெயர் பாயமே.

(இ - ள்.) முன்னர் - முன்னே சொல்லப்பட்ட, ஒவ்வொரு - அவற்றோடு [வினா சுட்டு பொருளாதி ஆறு இவைகளோடு]. வரு - (எற்றபடி) வருகிற, வை. ‘வை’ விருதியீற்றுப்பெயர்களும், அவ்வும் - அகரவீற்றுப்பெயர்களும், சுட்டு இது வவ்வும் - வகாமெய்யீற்றுச் சுட்டுப்பெயர்களும், கன் இறுமொழியும் - ‘கன்’ என்னும் விருதியீற்றுப் பெயர்களும், ஒன்று அல் எண்ணும் - ஒன்றல்லாத [இரண்டுமுதலாகிய] எண்ணுப்பெயர்களும், ‘உள்ள இவ்வபல்ல சில்ல உள இவ் பல சில’ - இவ்வெட்டுப்பெயர்களும், இன்னவும் - இவைபோல்வன பிறவும், - பலவின் பெயர் ஆகும் - அஃறிணைப் பலவிற்பாற் பெயர்களாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) ஏவை ஏவை, யாவை—வினா: அவை, இவை, உவை—சுட்டு

குழையவை, குழையன—பொருள். அகத்தவை, அகத்தன—இடம். மூலத்தவை, மூலத்தன—காலம். கோட்டவை, கோட்டன—சினை. கரியவை, கரியன—குணம். ஆடலவை ஆடலன—தொழில்.

அவ், இவ் உவ்—வவ்விறு சுட்டு. அவைகள், யாவைகள், குதிரைகள்-- 'கள்' விசுதிப் பெயர்கள். (அவைகள் என்பதில், கள் - விசுதிமேல் விசுதி.)

இரண்டு, பத்து, நூறு, ஆயிரம்—ஒன்றல்லாத எண்.

'உள்ள' முதலிய எட்டுப்பெயர்களும், சூத்திரத்திற் காட்டப்பட்டன.

'இன்னவும்' என்றதனால்-யா, பிற, மற்றைய என்பவைமுதலாக அஃறிணைப்பலவின்பாற்பொருள் குறித்து வருவனவெல்லாம் கொள்க. (உரு)

[பால்பகா அஃறிணைப்பெயர்.]

‡ உறுக பால்பகா வஃறிணைப் பெயர்கள்பாற் பொதுமை.

(இ-ள்.) பால்பகா-ஒருமைப்பால் பன்மைப்பால்கள் பகுக்கப்படாத, அஃறிணை பெயர்கள்-அஃறிணைப் பெயர்ச்சொற்கள்.—பால் - (அத்திணையின்) இருபால்களுக்கும், பொதுமைய-பொதுவாகியபெயர்களாம்; (எ - று.)

ஒன்றன்பால்கள் காட்டுகிற 'து' என்னும் விசுதியையும், பலவின்பால்கள் காட்டுகிற, 'வை அக' என்னும் விசுதிகளுள் ஒன்றையும் பெறுத அஃறிணைப்பெயர்கள் - ஒன்றன்பால் பலவின்பால் என்னும் இரண்டிபால்களுக்கும் பொதுவா மென்றபடி; இவை, முன்னும் பின்னும் வருகிற சொற்களாற் பொதுமை நீக்கி இன்னபாலென்று துணியப்படும்.

(உ - ம்.) பறவை வந்தது, பறவை வந்தன; அலர் மலர்ந்தது, அலர் மலர்ந்தன; வளர்ந்தது பாய், வளர்ந்தன மாய்; சென்றது சூதிரா, சென்றன சூதிரா. இவை - பெரும்பாலும் பசுப்பதமாகவும், சிறுபான்மை பகுபதமாகவும் வரும். (உச)

[இருதிணைப் பொதுப்பெயர்.]

உறுஉ. முதற்பெயர் நான்குஞ் சினைப்பெயர் நான்கும்

சினைமுதற் பெயரொரு நான்குமுறை யிணங்கும்.

தன்மை நான்கு முன்னிலை வாய்ந்தும்

எல்லாந் தாந்தா னின்னன பொதுப்பெயர்.

(இ - ள்.) முதற்பெயர் நான்கும் - முதலேப்பற்றிவரும் நால்வகைப் பெயரும், சினைப்பெயர்நான்கும் - சினையைப்பற்றிவரும் நால்வகைப்பெயரும், சினை மூதல் பெயர் ஒருளன்கும் - சினையையும் முதலையும் ஒருங்கு பற்றி வரும் நால்வகைப்பெயரும், முறை இரண்டும் - முறையைப்பற்றி வரும் இருவகைப் பெயரும், தன்மை நான்கும் - தன்மைப்பெயர் நான்கும். முன்னிலை ஐத்தும் - முன்னிலைப்பெயர் ஐத்தும், எல்லாம் தாம் தான் - இம் மூன்றுபெயர்களும், (ஆகிய இருபத்தாறு பெயர்களும்), இன்னன - இவை போலவன பிறவும்,--பொதுப்பெயர் - (இருதிணைக்கும்) பொதுவான பெயர்களாம்; (எ-று)--இவை, வருங்குத்திரங்களால் முறையே கூறப்படும்.

‘இன்னன்’ என்றதனால் - சூரியன் உதித்தான், சூரியன் உதித்தது; சூழலி வந்தான், சூழலி வந்தது, சூழலிவந்தது என ஒருபொருளே இரு திணையிலும் வரும் பொதுப்பெயர் முதலானவையும்; ஊமை வந்தான், ஊமை வந்தது, ஊமை வந்தது என உயர்திணை அஃரிணையிருபால்களிலும் வரும் பொதுப்பெயர் முதலானவையும்; தன்மை முன்னிலை வினையாலிணையும் பெயர்களும்; பிறவும் கொள்க. (உடு)

[முதற்பெயர் முதலிய நான்கை வகுத்தல்.]

உடிந். ஆண்மை, பெண்மை ஒருமை பன்மையின்
ஆமும் நான்மைக ளாண் பெண் முறைப்பெயர்.

(இ - ள்.) அவ் - அம் முதற்பெயரும் சினைப்பெயரும் சினைமுதற்பெயரும்,---ஆண்மை பெண்மை ஒருமை பன்மையின் - ஆண்மை முதலாகிய இந்நான்குபாலும் காணமாக, நான்மைகள் ஆம் - நந்நான்காம்; முறைப்பெயர் - முறைப்பெயர்கள், ஆண் பெண் - ஆண்மை பெண்மை என்கிற இருபாலும் காணமாக இஃண்டாம்; (எ - று.)---அவ் - அவை.

முதற்பெயர் - சாத்தன் கொற்றன் என வழக்குதற்பயத்தனவாய்க் காணமின்றி ஒரு பொருளொப்பற்றி வரும் இடுகுறிப்பெயர். முதற்பெயர், இயற்பெயர் என்பன - ஒருபொருட்சொற்கள். சினைப்பெயர் - சினை [உறுப்பு] ஆகிய காரணம் பற்றி முதற்பொருளின்மேல் வரும் பெயர். சினை முதற்பெயர் - மேற்கூறிய சினைப்பெயரும் முதற்பெயரும் சேர்த்து ஒரு பெயராக வருவது. முறைப்பெயர் - பிறப்பினில் ஒருவர்க்கு ஒருவர் உண்டாகும் சம்பந்தத்தைப்பற்றி வரும் பெயர்.

(உதாரணம்.)

ஆண்மை.	பெண்மை.	ஒருமை.	பன்மை.
சாத்தன்	சாத்தி	கோதை	கோதைகள்-முதற்பெயர் நான்கு.
முடவன்	முடத்தி	செவியிலி	செவியிலிகள்-சினைப்பெயர் நான்கு.
முடக்	முடக்	கொடும்புற	கொடும்புற
கொற்றவன்	கொற்றி	மருதி	மருதிகள்
தந்தை	தாய்

சினைமுதற்பெயர் நான்கு. காண்க. முறைப்பெயர் இரண்டு. (உக)

[திணைப் பொதுப்பெயர்கள் பாற்பொதுவாதல்.]

உடிசு. அவற்றால்.

ஒன்றே யிருதிணைத் தன்பா லேற்கும்.

(இ - ள்.) அவற்றால் - முதற்பெயர் முதலாகிய (பதினான்கு) பொதுப் பெயர்களுள், ஒன்றே - ஒவ்வொன்றும்,---இருதிணை - இரண்டு திணைகளிலும், தன்பால் - தன் தன்பாலை, ஏற்கும் - ஏற்றவரும்; (எ - று.)

எனவே, ஆண்மைப்பொதுப்பெயர் - உயர்திணை யாண்பாலைபும், அஃரிணையாண்பாலைபும்; பெண்மைப் பொதுப்பெயர் - உயர்திணைப் பெண்பாலைபும், அஃரிணைப் பெண்பாலைபும்; ஒருமைப் பொதுப்பெயர் - உயர்திணையொருமையாகிய ஆண்பால் பெண்பால்களையும், அஃரிணை மொன்

தன்பாலையும், பன்மைப்பொதுப்பெயர் - உயர்திணைப் பலர்பாலையும், அஃ
திணைப்பலவின்பாலையும் ஏற்கு மென்றதாயிற்று.

(உதாரணம்.)

உயர்திணை

அஃறிணை

சாத்தன் இவன்	சாத்தன் இவ்வெருது---ஆண்மைப்பொதுப்பெயர்.
சாத்தி இவள்	சாத்தி இப்பசு ---பெண்மைப் பொதுப்பெயர்.
கோதை இவன்	} கோதை இது ---ஒருமைப் பொதுப்பெயர்.
கோதை இவள்	
கோதைகள் இவர்	கோதைகள் இவை ---பன்மைப் பொதுப்பெயர்.
தந்தை இவன்	தந்தை இவ்வெருது ---ஆண்மை முறைப்பெயர்.
தாய் இவள்	தாய் இப்பசு ---பெண்மை முறைப்பெயர்.
யான் நம்பி	} யான் பறவை---தன்மையொருமைப் பொதுப்பெயர்.
யான் நக்கை	
யாம் மக்கள்	யாம் பறவைகள்---தன்மைப்பன்மைப் பொதுப்பெயர்.
நீ நம்பி, நீ நக்கை, நீ பறவை	---முன்னிலை யொருமைப் பொதுப்பெயர்.
நீர் மக்கள்	நீர் பறவைகள்---முன்னிலைப்பன்மைப் பொதுப்பெயர்.
அவரெல்லாம்	அவையெல்லாம்---எல்லாம் என்னும் பெயர்.
அவர்தாம்	அவைதாம்---தாம் என்னும் பெயர்.
அவன் தான்	} அதுதான்---தான் என்னும் பெயர்.
அவள் தான்	

மற்றவைகளையும் இப்படியே இருதிணையிலும் கூட்டுக.

(உஎ)

[தன்மை முன்னிலை படர்க்கைப் பெயர்கள்.]

‡ உரு. தன்மை யான் நான் யாம் நாம் முன்னிலை

எல்லீர் நீயீர் நீவிர் நீர் நீ

அல்லன் படர்க்கை எல்லா மெனல் பொது.

(இ - ள்.) தன்மை - தன்மைப்பெயர் நான்காவன;—யான் நான் யாம்
நாம் - என இவையாம்; முன்னிலை - முன்னிலைப்பெயர் ஐந்தாவன;—எல்
லீர் நீயீர் நீவிர் நீர் நீ - என இவையாம்; அல்லன் - இவ்வொன்பதமல்லாத
பெயர்களெல்லாம், படர்க்கை - படர்க்கையிடத்திற்கு உரியவைகளாம்;
எல்லாம் எனல் - (அவற்றுள்) எல்லாமென்னும் பெயரொன்றும், பொது-
(முன்று இடத்திற்கும்) பொதுவாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) யாமெல்லாம், நீரெல்லாம், அவரெல்லாம்---எல்லா மென்பது
மூவிடத்திலும் வந்தது.

(உஅ)

[தொழிற்பெயர் வினையாலணையும் பெயர்கட்கு இடம்.]

‡ உரு. வினையின் பெயரே படர்க்கை வினையா

லணையும் பெயரே யாண்டு மாறும்.

"

(இ - ள்.) வினையின் பெயர் - தொழிற்பெயர்கள், படர்க்கையே-படர்
க்கையிடத்திற்கே உரியவையாம்; வினையாலணையும்பெயர் - வினையாலணை
யும் பெயர்கள், யாண்டும் ஏ ஆகும் - (தனித்தனி) மூன்றிடத்திற்கும் உரிய
வையாம்; (எ-று.)-வினைப்பெய ரெனினும், தொழிற்பெயரெனினும்ஒக்கும்

எகாரங்கள், பிரித்துக் கூட்டப்பட்டன.

(உ - ம்.) வருகை, மறதி—தொழிற்பெயர்கள் படர்க்கை யிடத்துக்கே வந்தன; (வருகை என்று, மறதி தீது என இவ்வாறு படர்க்கையாகிய கொண்டிருடியுஞ் சொல்லோடு கூட்டிக் காண்க.)

உண்டேனை	[உண்டென்னை .]	—தன்மை	} வினையாலினை யும்பெயர்மூவிட த்தும் வந்தன.
உண்டாய்க்கு	[உண்டெனக்கு	—முன்னிலை	
உண்டானது	[உண்டவனுடைய	—படர்க்கை	

தொழிற்பெயர்க்கும் வினையாலினையும் பெயர்க்கும் வேறுபாடு;—

தொழிற்பெயர் வினையாலினையும்பெயர் இரண்டும் வினையினின்றும் பிறக்கும் பெய ராதலால் தம்முள் ஒக்குமாயினும், தொழிற்பெயர் - தொழிலுக்குப் பெயராக வந்து படர்க்கையிடத்திற்கே உரியதாம் என்றும், வினையாலினையும் பெயர் - தொழிலையுடைய பொருளுக்குப் பெயராக வந்து மூன்றிடங்கட்கும் தனித்தனி உரியதாம் என்றும் வேறுபாடு அறிக.

யான் வந்தேன், நீ வந்தாய். அவன் வந்தான் என இடத்தால் ஒன்றுபட நின்ற எழுவாய் பயனிலே போல, யான் வருகை நீ வருகை அவன் வருகை என்னுமிடங்களிலுள்ள வந்தான் என்று சொழிற் பெயரும் எழுவாயை நோக்கி ரூபிடங்கட்கும் உரியதோ எனச் சூதேகம் உண்டாயிதத்து, அப் பொழுதும் வருகை, எனது வருகை, நீனது வருகை. அவனது வருகை என்னுமிடங்களிற் போல அஃதொழிற்பெயராகப் படர்க்கை யிடத்துக்கே உரியனவாமென்று சூதேகம் ஒழித்தபடி

(உக)

[சில இருதிணைப்பொதுப்பெயர்ச்சட்கு எண்வகுத்தல்.]

‡ உயுள் தான் யான் தான் நீ யான் நான் நான் நான்

யாம் நாம் எலாம் எனின் திரி திரி திரி.

(இ - ன்.) தான் யான் நான் நீ - இன்னானது பெயரும். ஒருமை - ஒருமைப் பெயர்களாம்; நாம் யாம் நாம் எலாம் எனின் திரி திரி திரி - இவ்வெட்டுப் பெயர்களும், பன்மை - பன்மைப் பெயர்களாம்; (எ - று.)

தான் முதலிய பெயர்கள் நான்கும் - ஆண்பால் பெண்பால் ஒன்றன் பால் என்னும் ஒருமைப்பால் மூன்றாகும் பொது வென்றும், நாம் முதலிய பெயர்கள் எட்டும் - பலப்பால் பலவின்பால் என்னும் பன்மைப்பால் இரண்டுக்கும் பொதுவென்றும் கூறியபடி.

நாம் முதலிய பன்மைப் பெயர்கள் - கள் என்னும் பன்மை விருதி பெற்று, தாங்கள் யாங்கள் என்பவை முதலாகவும் வரும். (ஊ)

[எண்ணடியாகப்பிறந்த உயர்திணைப்பெயர்க்குப் புறனடை.]

‡ உயுய ஒருவா ஒருநுத்திப் பெயாமே சென்னிலை.

(இ - ன்.) ஒருவன் ஒருத்தி பெயர் - (ஒன்று என்னும் எண்ணின் அடியாக) ஒருவன் என்னும் ஆண்பாற் பெயரும் ஒருத்தி என்னும் பெண்பாற் பெயரும் (உண்டாருமேயல்லாமல்),—மேல் எண் - (ஒன்றுக்கு) மேற்பட்ட

[இரண்டு முதலிய] எண்களின் அடியாக, இவ் - (ஆண்பாற் பெயரும் பெண்பாற்பெயரும்) உண்டாகாவாம்; (எ - று.)

ஒன்று என்பது ஒருமை யெண்ணுதலால் அதனடியாக ஒருமையாகிய ஆண்பாற் பெண்பாற் பெயர்களே உண்டாகுமென்றும், பன்மையாகிய பலர்பாற்பெயர் உண்டாகா தென்றும், இரண்டு முதலியவை பன்மையெண்களாதலால் அவற்றினடியாக ஒருமையாகிய ஆண்பாற் பெண்பாற் பெயர்கள் உண்டாகா என்றும், பன்மையாகிய பலர்பாற் பெயரே உண்டாகுமென்றும் கூறியபடி. (நக)

[இதுவும் அது.]

† உகூ. ஒருவ ரொப் பதுமிரு பாற் றும்

பன்னா வினை கொளும் பாங்கிற் றென்ப.

(இ - ள்.) ஒருவர் என்பது - ஒருவர் என்று வழங்கும் சொல்,—உயா இரு பாற்று ஆய் - உயாதினை ஆண பெண இவ்விருபாலுத்தும் பொதுப் பெயராய்,—(ஒருபொருளையே உணர்த்துமாயினும்), பன்மை வினை - பலர் பால்வினையை, கொளும் - கொண்டு முடிசிறு, பாங்கிற்று - தன்மையை யுடையது,—என்ப—என்று சொல்லா, புலவர்; (எ - று.)

ஒருவர் என்பது - விருகிசேக்கிப் பவரால் வினையைக் கொண்டு முடிந்து சொல்லாற் பன்மையேயாயினும், பகுதி சேக்கிப் பொருளால் ஒருமையேயா மென்க.

இனி, 'உயரிரு பாற் றும்' என்பதற்கு - (உயாதினை முப்பால்களுள் பலர்பால் விளக்காமல்) மந்தை ஆண்பால் பெண்பால்களுள் உயர்வைப் பற்றி வருவதாய் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

(உ - ம்.) ஆடவருள் ஒருவர் அறத்தின்வழி நிற்பா—ஆண்பால்.

பெண்களுள் ஒருவர் கணவன் வழி நிற்பா—பெண்பால். (நஉ)

[ஆகுபெயர்]

† உகூ. பொருள் முதல் லாறோடு அளவை சொல் தானி

கருவி காரியம் கருதத் தையுள்

ஒன்றன் பெயரா னதற்குயை திரியாத்

தொன்முறை யுரைப்பன ஆகுபெயரே.

(இ - ள்.) பொருள் முதல் ஆறோடு - பொருள் இடம் காலம் சினை குணம் தொழில் என்ற ஆறும், அளவை - (எண்ணல் எடுத்தல் முகத்தல் நீட்டல் என்னும்) நால்வகை அளவும், சொல் - சொல்லும், தானி - ஸ்தானத்தையுடையதும், கருவி - காரணமும், காரியம் - காரியமும், கருத்தன் - கருத்தாலும், ஆதியுள் - இவை முதலான பொருள்களுள், ஒன்றன் பெயரான் - ஒருபொருளின் இயற்கைப் பெயரால், அதற்கு இயை பிரிதை - அப் பொருளுக்குச் சம்பந்தப்பட்ட வேறொரு பொருளை, தொல் முறை - பழமை யாகவரும் முறைப்படியே, உரைப்பன - சொல்லிவருபவை,— ஆகுபெயர் - ஆகுபெயர்களாம்; (எ - று.)

‘ஆதி’ என்றதனால், உவமை முதலியன கொள்க.

மொழிகள் தொடருமிடத்து, ஒருமொழியின் இயற்பொருள் அதனை முடிக்க வரும் மொழியின் பொருளுளாது பொருத்தமில்லாமற் போகுமிடத்து அம்மொழியில் ஆக்கப் பொருள் கொள்ளப்படும். இவ்வாறு ஆக்கப் பொருள் கொள்ளப்படும் மொழிகளே ஆகு பெயர்களாம். ஒன்றன் பெயர் மற்றொன்றுக்கு ஆகுவித பெயர், ஆகுபெயர். * ஆகுபெயரை வடநூலார் ‘லக்ஷண’ என்பர்.

பொருள் முதலிய ஆறிறுள் அடக்கி நின்றவற்றையே பிரித்து அவை முதலாக எடுத்துச் சொன்னதனால், ‘பொருள்முத லாறு’ என்றவை அவை யொழிந்தன வென்க.

‘அதற்கியை பிரிதத்’ என்றதனால் - சம்பந்தமில்லாத பொருளை உரைத்தல் ஆகுபெயரினிலக்கணமன் றாயிற்று; அச் சம்பந்தம் பலவகைப்படும். ‘தொன்முறை’ என்றதனால், புதிதுபுதிதாகத் தம்மதக்கு வேண்டிய வாறு உரைப்பது இலக்கணமன் றென்று அறிக.

(உ - ம்.) க. பொருளாகுபெயர்	— நாமனய முகம்.
உ. இடவாகுபெயர்	— நூர் வத்தது.
ங. காலவாகுபெயர்	— கார் ஷதத்தது.
ச. சினைவாகுபெயர்	— வெற்றிலை சுட்டான்.
ஞ. குணவாகுபெயர்	— நீலம் குடினான்.
சு. தொழிலாகுபெயர்	— வயல் உண்டான்.
எ. எண்ணவாகுபெயர்	— எல் லோகம்.
அ. எதிர்க்கலவாகுபெயர்	— மீத கத்தான்.
க. முகக்கலவாகுபெயர்	— நாடு கொடு.
கஃ. நீட்டலவாகுபெயர்	— புழி தத்தான்.
கக. சொல்லாகுபெயர்	— உரை செய்தான்.
கஉ. தானியாகுபெயர்	— மீரக்த் ஒடித்தது.
கங. கருவியாகுபெயர்	— திருவாய்மொழி ஒதினான்.
கச. காரியவாகுபெயர்	— அலவியா படி.
கது. கருத்தவாகுபெயர்	— திருவள்ளுவர் கற்றான்.
கஃ. உவமைவாகுபெயர்	— பாலை வத்தான்.

பொருளாகுபெயர் - முதலாகு பெயரென்றும், இடவாகுபெயர் - தான வாகுபெயரென்றும், குணவாகுபெயர் - பண்பாகு பெயரென்றும், கருவியாகு பெயர் - காரணவாகுபெயரென்றும், கூறப்படும். முதலாகு பெயரோடு சினையாகுபெயரும், தன்வாகு பெயரோடு தானியாகுபெயரும், காரண வாகுபெயரோடு காரியவாகு பெயரும் மாறுபாடுகொண்ட தென அறிக. தொழிலாகுபெயர்க்கும் காரியவாகு பெயர்க்கும் உள்ள வேறுபாடு, அதன தன் இலக்கணத்தால் கன்கு விளங்கும்.

* ‘ஆக்க ஆகும் பெயர் ஆகுபெயர் என்றாயிற்று ஆகவே, இயற்ப்பெய ரும் ஆகுபெயரும் என எல்லாப் பெயரும் இருகூற்றவாம் என்பதறு மாயிற்று’ என்பது பழையபாடாக.

க. பொருளாதபெயராவது - முதற்பொருளின் பெயர் அதன் சினைப் பொருளுக்கு ஆகுவது. 'நாமரை முகம்' என்றதில், நாமரை என்னும் கொடியின் பெயர் அதன் மலர்க்கு ஆயிற்று. (ஆம்பல் வாய் முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.) [சினை - உறுப்பு, அவயவம். முதல் - உறுப்பையுடையது, அவயவி.]

உ. இடவாதபெயராவது - இடத்தின் பெயர் அவ்விடத்திலுள்ள பொருளுக்கு ஆகுவது. 'நாடி வந்தது' என்றதில், நாடி என்னும் இடத்தின் பெயர் அதிலுள்ளவர்க்கு ஆயிற்று. (நாடு களித்தது, உள் மகிழ்ந்தான், அசன் அமர்ந்து, வான் உவந்தது முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

ங. சரஸ்வாதபெயராவது - காலத்தின் பெயர் அக்காலத்திலுள்ள பொருளுக்கு ஆகுவது. 'சார் அறுத்தது' என்றதில், சார் என்னும் மழைக் காலத்தின் பெயர் அதில் விளையும் பயிர்க்கு ஆயிற்று. (வார்த்தம் அணிந்தான், காத்தீந்திகை [தோன்றிப்பூ]மலர்ந்தது முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

ச. சினையாதபெயராவது - சினைப்பொருளின் பெயர் அதன் முதற் பொருளுக்கு ஆகுவது. 'வேற்றிலை கட்டான்' என்றதில், இலை என்னும் சினையின் பெயர் அதன் கொடிக்கு ஆயிற்று. (பருச்சொழுந்து கட்டான் முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

டு. குணவாதபெயராவது - குணத்தின்பெயர் அதனுடைய பொருளுக்கு [குணிக்கு] ஆகுவது. 'நீலம் குடிஞன்' என்றதில், நீலமென்னும் நிறக் குணப்பெயர் அதனுடைய குவளைமலர்க்கு ஆயிற்று. (வேளை உழுதது, 'வரிசையா னின்புறம்' மேல்' முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

சு. தொழிலாதபெயராவது - தொழிலின்பெயர் அதனுடையபொருளுக்கு ஆகுவது. 'வற்றல் உண்டான்' என்றதில் வற்றலென்னும் தொழிலின் பெயர் அத்தொழிலையுடைய ஓர் உணவுக்கு ஆயிற்று. (பழுத்து எழுதினான், பாட்டிப் படித்தான்; சடவுள் இருக்கிறார், சேர்யுள் இயற்றினான், யாக்கை நிலையில்லாதது முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

ஊ. எண்ணாலாவையாதபெயராவது - எண்ணியனத்தின்ற ஒன்று இரண்டு அரைகால் முதலிய எண்ணுப்பெயர் அவ்வளவைக்கொண்ட பொருளுக்கு ஆகுவது. கால் 'கோகும்' என்றதில் கால் என்னும் எண்ணலளவைப் பெயர் உடம்பில் அவ்வளவைக் கொண்ட உறுப்புக்கு ஆயிற்று. (அறையில் உடுத்தான், ஒன்று கொடுத்தான் முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

அ. எடுத்தலளவையாதபெயராவது - நிறுத்தளக்கின்ற வீசைகளுக்கு முதலிய பெயர் அவ்வளவைக்கொண்ட பொருளுக்கு ஆகுவது. 'வீசை தந்தான்' என்றதில், வீசை என்னும் எடுத்தலளவைப்பெயர் அவ்வளவைக் கொண்ட பொருளுக்கு ஆயிற்று. (மணங்கு கொடு முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

க. பூத்தலளவையாதபெயராவது - மொண்டு அளக்கின்ற நாழி குறுணி கலம் முதலிய பெயர் அவ்வளவைக் கொண்ட பொருளுக்கு ஆக

வது. 'நாழி கொடு' என்றதில், நாழி என்னும் முகத்தலனைவப்பெயர் அவ்வனைவக்கொண்ட பொருளுக்கு ஆயிற்று. (பதக்கு விற்குண், கலம் குத்தி னுன் முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

க௦. நீட்டலனாவதுபெயராவது - நீட்டியனக்கின்ற முழும் சாண் யோசனை காதம் முதலியபெயர் அவ்வனைவக்கொண்ட பொருளுக்கு ஆகு வது. 'முழும் தந்தான்' என்றதில், முழும் என்னும் நீட்டலனைவப் பெயர் அவ்வனைவக்கொண்ட பொருளுக்கு ஆயிற்று. (காதம் கடத்தான், யோ சனை சென்றான் முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

க௧. சொல்லாதபெயராவது-சொல்லின்பெயர் அதன் பொருளுக்கு ஆகுவது. 'இந்துலுக்கு உரை செய்தான்' என்றதில், உரை என்னும் சொல் லின் பெயர் அதன் பொருளுக்கு ஆயிற்று. (பொழுது உணர்ந்தான் முதலி யனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

க௨. தானியாதபெயராவது-தானத்திலுள்ள பொருளின்பெயர் அதற் குத்தானமான பொருளுக்கு ஆகுவது. [தானி-ஸ்தானி; 'ஸ்தானம்-இடம்.] 'விளக்கு ஒடிந்தது' என்றதில், விளக்கு என்னும் நெருப்புச் சுவாலையின் பெயர் அதற்கு இடமான தண்டிக்கு ஆயிற்று. (நெருப்பு [மர்பு] கொத்தது, முகம் உயர்த்தவன் முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

க௩. கருவியாதபெயராவது - காணத்தின்பெயர் காரியத்துக்கு ஆகு வது. 'திருவாய்மொழி ஒதினான்' என்றதில், மொழி பென்னும் கருவியின் பெயர், அதனாலாகிய தாலுக்கு ஆயிற்று. (திருவாய்க்குப் படித்தான், திருந் தாய் முற்றிற்று முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

க௪. காரியவாதபெயராவது - காரியத்தின்பெயர் காணத்துக்கு ஆகுவது. 'அலங்காரம் படி' என்றதில், அலங்காரம் என்னும் இலக்கண மாகிய காரியத்தின்பெயர் அதன் அறிவித்தற்குக் காணமாகிய தாலுக்கு ஆயிற்று. (பாட்டியால் முற்றிற்று முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

க௫. கருத்தாவாதபெயராவது - செய்தவன்பெயர் அவனாற்செய்யப் பட்டதற்கு ஆகுவது. 'திருவாய்மொழி படி' என்றதில் வள்ளுவர் என்னும் கருத்தாவின்பெயர் அவனாற்செய்யப்பட்ட தாலுக்கு ஆயிற்று. (மறுமுறை வழுவாதவன் முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

க௬. உவமையாதபெயராவது - உவமானத்தின்பெயர் உபமேயத் துக்கு ஆகுவது. 'பாவை வந்தான்' என்றதில், பாவை என்னும் உப மானத்தின்பெயர் அதுபோன்ற பெண்ணுக்கு ஆயிற்று. [பாவை - சித்தி ரப்பனாமை] (காளை வந்தான் முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாக.)

தேவர்கள் முதலியோர் பெயரை, மனிதர்க்கு இட்டு வழங்குவதும் ஆகுபெயரில் அடக்கப்படும்.

இவ்வாறுபெயர்-இருமடியாதபெயர், மும்மடியாதபெயர், அடைபாடு த்தவாறுபெயர் என வரவுப்பெறும்.

(உ - ம்.) 'புனி தின்றான்' என்றதில், புனி என்னும் சுவைக்குணப் பெயர் அந்நையுடைய பழத்துக்குக் குணவாகுபெயர். 'புனி முளைத்தது' என்றதில், புனி என்பது - சுவைப்பெயர் பழத்திற்கு ஆய், பழத்தின்பெயர் மரத்திற்கு ஆதலால், இருமடியாகுபெயர். வரை [மலை] பினர்தான் முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாம். வரை யென்னும் கணுவின் பெயர் - அந்நையுடைய மூங்கிலுக்கும், பின்பு அது மூங்கில்விளையும் மலைக்கும் ஆனமை காண்க.

'கார் பெய்தது' என்றதில், கார் என்னும் நிறக்குணப்பெயர் - அந்நையுடைய மேகத்திற்கு ஆதலால், குணவாகுபெயர். 'கார் வந்தது' என்றதில், கார் என்பது - நிறத்தின்பெயர் மேகத்திற்கு ஆய், மேகத்தின்பெயர் அது பெய்யும் பருவத்திற்கு ஆதலால், இருமடியாகுபெயர். 'கார் அறுத்தது' என்றதில், கார் என்பது நிறப்பெயர் மேகத்திற்கு ஆய், மேகத்தின்பெயர் அது பெய்யும் பருவத்திற்கு ஆய், பருவத்தின்பெயர் அதில் விளையும் பயிர்க்கு ஆதலால், மும்மடியாகுபெயர்.

'வெற்றிலை கடு,' 'மருக்கோழி நு கட்டான்,' 'திருவாகரம்' என்பவற்றில், வெறு மரு திரு என்னும் அடைமொழிகளால் அடுக்கப்பட்ட இலை, கொழுந்து, வாசகம் என்பன ஆகுபெய் ராதலால் இவை அடையடுத்த ஆகுபெயர். ('வாரசான்ற கூட்டல் [பெண்ணை.] கேள்' முதலியனவும் இதற்கு உதாரணமாம்.)

ஆகுபெயர்க்கும் அன்மொழித்தொடர்தம் வேறுபாடு;—ஆகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும் தன்பொருள் உணர்த்தாமல் வேறுபொருளை உணர்த்துதலினால், இவையிரண்டிக்கும் வேறுபாடு என்னவென்றால்;—(க) ஆகுபெயர் - ஒருசொல்லாய்வரும்; அன்மொழித்தொகை - பலசொல்லாய்வரும். (உ) ஆகுபெயர்-முதல் சினை முதலிய சுமத்தத்தால் வேறுபொருளை உணர்த்தும்; அன்மொழித்தொகை - வேற்றுமைத்தொகை முதலிய ஐவகைத் தொகையாற்றலால் வேறுபொருளை உணர்த்தும். (ங) ஆகுபெயர் - பெரும்பாலும் நியதிப்பெயராய்வரும்; அன்மொழித்தொகை - நியதிப்பெயராய் வராது. (ச) ஆகுபெயர்-தொன்றுதொட்டு வரும்; அன்மொழித்தொகை - யாதாயினும் ஒரு காரணத்தாற் புதிதுபுதிதாக உண்டாக்கப்பட்டு வரும். இவையே ஒன்றற்கு ஒன்று வேறுபாடாம் என்று அறிக. (ஙங)

வேற்றுமை.

[வேற்றுமையின் இலக்கணம்.]

‡ உகக. ஏற்கு மெவ்வகைப் பொர்க்கு பிறுப்பிப் பொருள்
வேற்றுமை செய்வன எட்டே வேற்றுமை.

(இ - ள்.) ஏற்கும் - தம்மை ஏற்றுக்கொள்ளுதற்கு உரிய, எ வகை பெயர்க்கும்-எல்லாவகைப்பட்ட பெயர்க்கும், சுறுஆய்-இறுதியில்வருவன வாய், பொருள்-(அப்பெயர்களின்) பொருளை, வேற்றுமை செய்வன-வேறுபடுத்துவனவாகிய, வேற்றுமை - வேற்றுமைகள், எட்டே - எட்டேயாம்.

தன்னைவற்ற பெயரின் பொருளை வேற்படுத்துவதற்குக் காரணமான உருபை 'வேற்றுமை' என்றது, காரியவாகுபெயர்; வேறுபடுத்துதல்-கருத் தாப்பொருளும் செயப்படுபொருளும் கருவிப்பொருளும் முதலாக வேறு பொருள்களைத் தாச்செய்தல்; அது, மேல்வரும் சிறப்புச்சுத்திரங்களிற் சொல்லப்படும். விளிவேற்றுமையைப் பெயரதுவிகாரமென்று முதல்வேற்று மையில் அடக்கி வேற்றுமை எழென்பாரது சொன்கையை மறுத்து, அது பெயரின் விகாரமேயாயினும் படர்க்கையை முன்னிலையாக வேறுபடுத்த லுடைமையின் வேறென்றற்கு, 'எட்டே வேற்றுமை' எனத் தேற்றேகாரம் கொடுத்துக் கூறினார். (நச)

[வேற்றுமைகளின் பெயரும், முறைமையும்.]

‡ உகஉ. பெயரே ஐ ஆய் நு இன் அது கண்

விளியென் ருந் மவற்றின் பெயர் முறை.

(இ - ள்.) அவற்றின் - அவ்வேற்றுமைகளினுடைய, பெயர்-பெயர்களும், முறை - முறையுமாவன;— ௧) பெயரே - பெயரும், (உ) ஐ - ஐயும், (ஊ) ஆல்-ஆலும்; (ச) நு - நுவும்; (ந்) நின் இன்னும், (சு) அது-அதுவும், (எ) கண்-கண்ணும், (அ) விளி-விளியும், என்று ஆகும்—; (எ - று.)

முதல்வேற்றுமை வேறுஉருபஎந்தாமல் பெயர்மாத்திரமாய்நின்றலால் பெயர்வேற்றுமை பென்றும், எட்டாவ்வேற்றுமை விளித்தற்பொருள தாத லால் விளிவேற்றுமை பென்றும் பெயர்பெயரும்;விளித்தல் - அழைத்தல். (1)

[எழுவாயுரு - மற்றையருபுகளை ஏற்றல்.]

‡ உகங. ஆற ணுருபு மேற்றூதல் வருபே.

(இ - ள்.) ஆற ணுருபே - (பெயர்மாத்திரமாய் நிற்கின்ற) அவ்வெழு வாயுருபே, ஆறன் உருபும் - (ஐ முதலாகிய) ஆறு வேற்றுமை யுருபுகளையும், ஏற்கும் - ஏற்றுவரும்; (எ - று.)

விளியுருபு பெயரின் விகாரமே யாதலால், அதனை நீக்கி, மற்றை ஆறு உருபுகளையும் ஏற்கு மென்று சொன்னார். (நச)

[‘ஐ’ முதலிய வேற்றுமையுருபுகளை ஏற்காத பெயர்கள்.]

‡ உகச. நீயிர் நீயிர் கா னெழுவா யல்பெறு.

(இ - ள்.) நீயிர் நீயிர் காண் - நீயிர் நீயிர் என்னும் முன்னிலைப்பெயர்களும் காண் என்னும் தன்மைப்பெயரும்,—எழுவாய் அல் - எழுவாயல்லாத மற்றை எழு வேற்றுமை யுருபுகளை, பெறு - பெற்றுவராவாம்; (எ - று.)

*தன்மை நம்மால், உம்மை உம்மால் முதலியன-நீர் என்னும் முன்னிலைப்பெயரின் வேற்றுமைகளாதலாலும், என்னை என்னால் முதலியன-யான் என்னும் தன்மைப்பெயரின் வேற்றுமைகளாதலாலும், நீயிர் நீயிர் என்பவையும், காண் என்பதும் - எழுவாய்வேற்றுமை யொன்றையே யன்றி மற்ற வேற்றுமைகளை எல்லா வாயின் வென அறிக. (யான் என்பது - எம் என்று வருதல்போல, யான் என்பது - என் என்று வரும்; அவ்வாறே

நாம் என்பது - நம் என்று வருதல் போல, நான் என்பது - நன் என வர வேண்டும்: அங்கனம் வராமையால், நான் என்பது - பிறவேற்றுமைக்கு வராமையை அறிக.) (௩௭)

[முதல்வேற்றுமை.]

‡ உகரு. அவற்றுள்,

எழுவா யுருபு திரிபில் பெயரே

வினைபெயர் வினாக்கொள லதன்பய னிலையே. ✓

(இ - ள்.) அவற்றுள்-முன்சொல்லப்பட்ட எட்டு வேற்றுமைகளுள்,— எழுவாய் - முதல்வேற்றுமையினது. உருபு - உருபாவது,—திரிபு இல்-(ஐ முதலாகிய உருபுகளை ஏற்றுத்) திரித லில்லாத [ஏற்காமல் இயல்பாய் நிற் கிற்], பெயரே-பெயரேயாய்; வினை - வினையையும், பெயர் - பெயரையும், வினை - வினாவையும், கொளல் - கொள்ளவருதல்,—அதன் - அவ்வுருபினது, பயனிலை - பொருள் நிலையாய்; (எ - று.)

எனவே - எழுவாய்வேற்றுமைக்கு வேறு உருபு இல்லை யென்பதும், வினையும் பெயரும்வினாவும் கொண்டுமுடியுஞ்சொல்லாய் வந்துநிற்க, அவற்றுக்குக் கருத்தாவாய் நிற்பதே அதன்பொரு ளென்பதும் பெறப்பட்டன. திரிதல்ல்லாதபெயரை வேற்றுமையென்றது. தானே தன்பொருளைக்கருத் தாப்பொருளாக வேறுபடுத்துதலால். எழுவாய் வேற்றுமை, முதல்வேற்றுமை, பெயர்வேற்றுமை, வினைமுதல், செய்பவன், கருத்தா என்பன - ஒரு பொருட்டுச்சொற்கள். எழுவாயெனினும், முதலெனினும் ஒக்கும். வினைமுதல்-பயனிலையிற்குறிக்கும் தொழிலைசெய்வதற்கு முதலாயுள்ள பொருள். செய்பவனெனினும், கருத்தாவெனினும் ஒக்கும்; காத்தா - வடசொல்.

(உ - ம்.) சாத்தன் வந்தான், அவன் (பாயாய்—வினைகொள வந்தன.

ஆ டன்று, அரசன் டுவன்—பெயாகொள வந்தன.

அவன் யாரீ; ஆ யாது—வினாக்கொள வந்தன.

சுருந்தாப்பொருளாவது - தொழிலிற் சுத்தரமுடைய பொருளாம். பொன்னன் வந்தான் என்றதில், பொன்னன் வருகைத்தொழிலிற் சுத்தர முடையனாதல் காண்க.

எழுவாய் வேற்றுமைக்கு ஐ முதலானவை போன்ற உருபு இல்லாதிருந்தாலும், உரையறிதோடல் என்கிற உத்தியால் - ஆனவன், ஆகின்றவன், ஆவான், என்றவன், என்கின்றவன், என்பவன், அவன் முதலாக ஐம்பாலும் வருகிறதொழிபெயர்ப்புகள் உண்டெனக் கொள்க; அவை - சாத்தனாகியவன், சாத்தியவன், சாத்தானவார், ஆ வென்பது, ஆக்களானவை எனவரும். இன்னும் இவ்வுத்தியைப் பின் வரும் வேற்றுமைகளிற் காட்டப்படும் சொல் லுருபுகட்கெல்லாம் கொள்க.

இனி, இது தோன்ற எழுவாயாக வருதலும் உண்டு; (உ - ம்.) செல்வாயோ சாத்தா என்றவிடத்து, நீ என்பது - தோன்ற எழுவாய். (எழுவாய் தொக்கது.)

கருத்தா - இயற்றுதற்கருத்தா, ஏவுதற்கருத்தா என இருவகைப் படும். இயற்றுதற்கருத்தா - தானே நேராகச் செய்வது. ஏவுதற்கருத்தா - தானே நேராகச் செய்யாமல் வேறொருவனைக் கொண்டு செய்விப்பது.

(உ - ம்.) தச்சுனி கோயிலைக் கட்டினான்—இயற்றுதற்கருத்தா.

அரசன் கோயிலைக் கட்டினான்—ஏவுதற்கருத்தா.

கருத்தா மூன்றாம் வேற்றுமையா யிருக்கும்போது செயப்படுபொருள் முதல் வேற்றுமையாய் வருதலால், முதல் வேற்றுமைக்குச் செய்யப்படு பொருளும் சிறுபான்மை உண்டெனக் கொள்க.

(உ - ம்.) கடவுளால் உலகம் படைக்கப்பட்டது.

(ஊ)

[இரண்டாம் வேற்றுமை]

† உககூ. இரண்டாம் வகுப்பைப் பார்த்து அதன் பொருள்

ஆக்க வழித்தல் லாபதல் நீத்தல்

முத்த லாபமெய்யாதியாதம்.

(இ - ம்.) இரண்டாவது - இரண்டாம் வேற்றுமையினது, உருப - உருபாவது, -ஐயே - (முன் சொல்லப்பட்ட) ஐ என்றமேயாம்; அதன் - அதனுடைய, பொருள் - பொருள்களாவன:—ஆக்கல் - ஆக்கப்படு பொருளும், ஆழித்தல் - ஆழிக்கப்படுபொருளும், அடைதல் - அடையப்படுபொருளும், நீத்தல்-நீக்கப்படுபொருளும், ஒத்தல் ஒக்கப்படுபொருளும், உடைமை - உடைமைப்பொருளும், ஆதி ஆகும் - முதலியானவாம்; (எ - று.)—எனவே, இரண்டாம் வேற்றுமையின் பொருள் செய்யப்படுபொருள் என்றதாயிற்று.

(உ - ம்.) குடத்தைச் செய்தான்—ஆக்கப்படுபொருள்.

கோட்டையை இடித்தான்—அழிக்கப்படுபொருள்.

ஊரைச் சேர்த்தான்—அடையப்படுபொருள்.

வீட்டை விட்டான்—நீக்கப்படுபொருள்.

புலியைப்போன்றான்—ஒக்கப்படுபொருள்.

பொன்னை உடையான்—உடைமைப்பொருள்.

செயப்படுபொருளாவது - கருத்தாவின்து தொழிலின் பயனை அடைவது. 'குடத்தைச் செய்தான்' என்றதில், செய்தல்-கருத்தாவின்து தொழில்; செய்யப்படுதல் - அத்தொழிலின் பயன்; அப்பயனை அடைவது-குடம்; ஆதலால், குடம் செயப்படுபொருள். செயப்படுபொருள், செய்பொருள், கருமம், காரியம் என்பன - ஒருபொருட்சொற்கள். கர்மம், கர்யம் - வட்சொற்கள்.

§ 'ஆதி' என்றதனால்-வீட்டை விரும்பினான். தூற்பொருளை அறிந்தான் என விரும்பப்படுதலும் அறிதல்படுதலும் முதலானவையும் கொள்க. இவை யெல்லாம் ஆக்கல் முதலிய ஆறு பொருள்களுள் ஒருவாறு அடங்குதல் அறிக.

§ 'ஆதி' என்றதனால், ஒவ்வாமை முதலானவும் இவற்றின் பரியாய மொழிகளும் கொள்க; 'உடைமை' - வினைக்குறிப்பு. அவனை யொவ்வான், நின்னைப்போலான் என்றற் றெடக்கத்தன் - ஒவ்வாமை. அறத்தைக் காத்தான் வளர்த்தான் பெருக்குறன் படைத்தான் என்றற் றெடக்கத்தன் - ஆக்கமொழிப்பரியாயம்; பிறவற்றிற்கும் இவ்வாறே வருவன கண்டு கொள்க' என்பன பாஷையுணர்.

இனி அரசன் பகைவரைச் சிறைச்சாலையை அடைவித்தான், சாத்தன் பசுவைப் பாலில் கறத்தான் என இரண்டு செயப்படுபொருள்கள் சில இடங்களிலே தன்வினை பிறவினை இரண்டிலும் வருதலும் உண்டு. * (௩௬)

[மூன்றாம் வேற்றமை.]

† உக௭. மூன்ற வதனுரு பாலா னோடொடு
கருவி கருத்தா உடனிகழ் வதன்பொருள்.

(இ - ன்.) மூன்றவதன் - மூன்றாம் வேற்றமையினுடைய, உருபு - உருபுகளாவன, - ஆல் ஆன் ஒடு ஒடு - (மூன் சொல்லப்பட்ட) ஆல் என்பதே யன்றி ஆனும் ஒடும் ஒடிவும் ஆகும்; அதன் - அதனுடைய, பொருள் - பொரு ள்களாவன:—கருவி - கருவியாதலும், கருத்தா-வினைமுதலாதலும், உடன் நிகழ்வு - உடனிகழ்ச்சியுமாம்; (எ - று.)

இவ்வாறு பொதுப்பட்ட கூற்றொரையினும், ஏற்புநீக்கோல் என்றித உத்தியால் - ஆல் ஆன் உருபுகளுக்குக் கருவிப்பொருளும் கருத்தாப்பொரு ளும், ஒடு ஒடு உருபுகளுக்கு உடனிகழ்ச்சிப்பொருளும் சிறத்தன வென்க.

(உ - ம்.) வாளால் வெட்டினான், வாளன் வெட்டினான்—கருவி.

அரசனொலக்கப்பட்ட கோயில், அரசனொலக்கப்பட்டகோயில்—கருத்தா.

மகனோடு தந்தை வந்தான், மகனோடு தந்தை வந்தான்—உடனிகழ்ச்சி.

கருவியாவது - கருத்தாவின் தொழிலுக்குச் சாதனமாயிருப்பது. 'வா ளாற் பகைவனை வெட்டினான்' என்றதில், வெட்டிதல் - கருத்தாவின் தொழில்; அவ்வெட்டுதற்குச் சாதனமாயிருப்பது - வான்: ஆதலால், அது கருவிப் பொருளாம்; அக்கருவி - முதற்கருவியும், துணைக்கருவியும், என இருவ வகைப்படும். முதற்கருவியாவது - காரியமாக மாறி அதினின்றும் வேறு படாதது, துணைக்கருவியாவது - முதற்கருவி காரியப்படுமனவும் அதற்குத் துணையாய் நின்று பின்பு பிரிவது. முதற்கருவி=முதற்காரணம். துணைக் கருவி—துணைக்காரணம்.

(உ - ம்.) மண்ணுற் குடத்தை வனைந்தான்—முண்-முதற்கருவி.
தண்டசக்கரங்களாற் குடத்தை வனைந்தான்—தண்டசக்கரம்-துணைக்கருவி.

சுருத்தாப்பொருள் இன்னதென்று எழுவாய் குத்திவுகையிற் காட் டப்பட்டது. இதுவும்-இயற்றதற்குநீத்தா, எவதற்குநீத்தா என இருவகை.

(உ - ம்.)தச்சனாற் கோயில் கட்டப்பட்டது—தச்சன் இயற்றதற்குநீத்தா
அரசனாற் கோயில் கட்டப்பட்டது—அரசன் எவதற்குநீத்தா.

முதல் வேற்றுமைக்கே சுருத்தாவுத்தும் முன்றும். வேற்றுமைக் காத்தா வுத்தும் வேறுபாடு என்னவென்றால்,—முதல் வேற்றுமைக்கருத்தா - தன் னோடு திணை பால் இடங்களில் ஒத்த செயவினைப்பயனிலையைக் கொண்டு முடியும். மூன்றாம் வேற்றுமைக் கருத்தா-செயப்படுபொருளோடு திணைபால் இடங்களில் ஒத்த செயப்பாட்டுவினைப்பயனிலையைக் கொண்டு முடியும். கரு த்தா முதல் வேற்றுமையா யிருக்கும்போது, செயப்படு பொருள் இரண்டாம்

* இதனை வடநூலார் 'தலிகாரம் கர்த்தரி ப்ரயோகம்' என்பர்.

வேற்றுமையாய் வரும்; கருத்தா முன்றும் வேற்றுமையா யிருக்கும்போது செயப்படுபொருள் முதல்வேற்றுமையாய் வரும்.

(உ - ம்.) தச்சன் கோயிலைக் கட்டினான்—முதல்வேற்றுமைக்கருத்தா. *

தச்சனும் கோயில் கட்டப்பட்டது—முன்றும்வேற்றுமைக்கருத்தா. §

உடனிகழ்ச்சிப்பொருளாவது - வினைகொண்டு முடிகின்ற பொருளின் தொழிலைத் தன்னிடத்தும் உடன் நிகழ்கிறதாக வுடையது. 'மகனோடு தந்தை வந்தான்' என்றதில், தந்தை - வினைகொண்டிமுடிகிற பொருள்; வருதல் - அப்பொருளின் தொழில்; அத்தொழிலைத் தன்னிடத்தும் உடன் நிகழ்கிறதாகவுடைய பொருள் - மகன். ஆதலால் அது - உடனிகழ்ச்சிப் பொருள்.

சிறபான்மை, ஆல் ஆன் உருபுகள் - உடனிகழ்ச்சிப் பொருளிலும், ஒடு ஒடு உருபுகள் - கருவிப்பொருள் கருத்தாப்பொருள்களிலும் அருமையாக வரும்.

(உ-ம்.) "தாய்குடையா லோங்குடைய;" "உறந் மணியானாய் மருப்பின".

இவற்றில், ஆல் ஆன் உருபுகள் - உடனிகழ்ச்சிப்பொருளில் வந்தன; கையால் - கையோடு, மணியான் - மணியோடு என்று பொருள்.

"கொடியோடு துவக்குண்டான்." "ஊசியோடு குயின்றதுசும்பட்டிம்"-

இவற்றில், கொடியோடு என்பதில்-ஒடு உருபு கருத்தாப்பொருளிலும், ஊசியோடு என்பதில் - ஒடு உருபு கருவிப்பொருளிலும் வந்தன; கொடியோடு - கொடியால், ஊசியோடு - ஊசியால் என்று பொருள்.

இனி, ஓரோவீடத்து. ஆல் ஆன் உருபுகள் - தோறும் என்கிற பொருளையும், ஒடு ஒடு உருபுகள் - அடைமொழிப் பொருளையும் கரும்.

(உ - ம்.) ஊரொறொருகோயில்—இது, ஊர்தோறும் எனப் பொருள் படும்.

கோபந்தோடு வந்தான்—கோபம் - வருதற்கு விசேஷமான மாதலால் அடைமொழிப்பொருள்; கோபமுடையவர்ப் வந்தா னென்க.

கருவிப்பொருளில் 'கொல்லா' என்பதும், உடனிகழ்ச்சிப்பொருளில், 'உடன்' என்பதும் (உதாஹரணம்) வரும்.

(உ - ம்.) வாங்கொண்டு வெட்டினான், மகனுடன் தந்தை வந்தான். (சு0)

[ரான்காம் வேற்றுமை.]

† உகவு நான்கா வதற்கு நான்கும் குவ்வே

கொடை பாக கேர்ச்சி தகவது வாநல்

பொருட்டுமுறை யாழியி னிகற்கிதெனல் பொருளே.

(இ - ன்.) நான் காவதற்கு - நான்காம் வேற்றுமைக்கு, உருபு - உருபாவது;—குவ்வே ஆதும் - (முன்சொல்லப்பட்ட) கு ஒன்றமேயாம்; பொருள் - அதன் பொருள்களாவன:—கொடை - கொடுத்ததும், பகை - பகையும், கேர்ச்சி - கட்டும், தகவும்-தகுதியும், அது ஆதல் - அதுவாதலும், பொருட்டு-

* இதனை வடதுலார் 'கர்த்தரி ப்ரயோகம்' என்பர்.

§ இதனை வடதுலார் 'கர்மணி ப்ரயோகம்' என்பர்.

பொருட்டும், முறை - உறவுமுறையும், ஆகியின் - முதலான பொருளில், இதற்கு இது எனல் - இதற்கு இது வெண்பது பட வருதலாம்; (எ - று.)— 'இதற்கிடெனல் பொருள்' என்றதனால், நான்காம் வேற்றுமையின் பொருள் ஏற்றுக்கொள்ளுதற்பொரு னென்றதாயிற்று.

கொடை எனவே கொள்ளுதற்பொருளும், வகையெனவே பகை தொடர்பொருளும், நேர்ச்சியெனவே நட்புத்தொடர் பொருளும் தகுதியெனவே தகுதியுடைப்பொருளும், அதுவாதலெனவே முதற்காரணகாரியப்பொருளும், பொருட்டு எனவே நிமித்தகாரண காரியப்பொருளும், முறையெனவே முறைக்கு இயைபொருளும் குவ்வுருபின் பொருள்களா மென்க.

(உ - ம்.) யாசகர்க்குப் பொண்ணைக் கொடுத்தான்—கொள்ளுதற்பொருள். பாம்புக்குப் பகை கருடன்—பகைத்தொடர்பொருள்.

சாத்தனுக்கு நண்பன் கொற்றன்—நட்புத்தொடர்பொருள்.

அரசர்க்கு இவ்வாபரணம் உரியது—தகுதியுடைப்பொருள்.

குண்டலத்திற்குப் பொன்—முதற்காரணகாரியப்பொருள்.

கூலிக்கு வேலைசெய்தான்—நிமித்தகாரணகாரியப்பொருள்.

பொண்ணனுக்கு மகன் இவன்—முறைக்கு இயைபொருள்.

'ஆதி' என்றதனால், மயிலைக்கு வடக்குத் திருவல்லிக்கேணி, சாத்தனுக்குச் சிறத்தவன் கொற்றன் என எல்லைப்பொருளில் வருதலும், பிறவும் கொள்க.

பொருட்டுப்பொருளில் குவ்வுருபு நிற்றந்த உரிய சில இடங்களில் பொருட்டு, நிர்ந்தம் என்பதையும், குவ்வுருபின்மேல் அது என்பதும் சொல்லுருபுளாட வரும். (உ-ம்.) கூலியின்பொருட்டு வேலைசெய்தான், கூலியினியத்தம் வேலை செய்தான், கூலிக்காக வேலை செய்தான். (சக)

[ஐந்தாம் வேற்றுமை]

‡ உகை. ஐந்தாம் வேற்றுமை யின்று மில்லும்.
நீங்கலொப் பெல்லையேதும் பொருளோ.

(இ - ள்.) ஐந்தாவதன் - ஐந்தாம்வேற்றுமைமயினுடைய, உருபு-உருபுளாவன:—இன்னும் இல்லும் - (முன் சொல்லப்பட்ட) இன் என்பதேயன்றி இல் என்பதும் ஆகும்; பொருள் - அதன் பொருள்களாவன:—நீங்கல் - நீங்குதற்பொருளும், ஒப்பு-உவமைப்பொருளும், எல்லை - எல்லைப்பொருளும், ஏது - ஏதுப்பொருளும் ஆகத் தன்னை ஏற்ற பெயரின் பொருளை வேறு படுத்தல்; (எ - று.)

(உ - ம்.) மலையின்வீசுருவி—நீங்கப்பொருள்.

* காக்கையிற் கரிது காம்பழம்—ஒப்புப்பொருள்.

மதுரையின் வடக்குச் சிதம்பரம்—எல்லைப்பொருள்.

கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்—உறுப்பொருள்.

எல்லைப்பொருள் - மதுரையின் வடக்குச் சிதம்பரம் எனத் திசையளவும், 'கச்சியில் திருத்தணிகை முக்காவதம்' என வாரியனவும், 'சாத்தனில் இரண்டி ஆண்டு மூத்தவன் கொற்றன்' எனக் காலவளவும், 'அரசரிற் பெரியர் அந்தணர்' எனப் பண்பளவும் முதலியன பற்றி வரும்.

‘காக்கையிற் கரிது களம்பழம்’ என உபமானமும் உபமேயமுமாக வருமிடத்தில், காக்கையின் - காக்கையோல எனப் பொருள்கொண்டால், ஒப்புப்பொருள்; இதனை உவமைப்பொரு வென்பர்: காக்கையின் - காக்கையைக் காட்டிலும் எனப்பொருள் கொண்டால், எல்லைப்பொருளாம்; இதனை உறழ்பொரு வென்பர்.

நீக்கப்பொருளிலும், எல்லைப்பொருளிலும் - இன், இல் உருபுகளின் மேல் நீராய் பூர்த்தி என்பவை சில இடத்துச் சொல்புருபாக வரும்.

(உ - ம்.) ஊரிலின்று தற்கிருள். ஊரிலிருந்து போனான்; காட்டிலின்று ஊர் காதம், காட்டிலிருந்து ஊர் காதம். (சுஉ)

[ஆறும் வேற்றுமை]

‡ ௩௦௦. ஆறு ஸ்ரேதாமக் : ஆறுவும் ஆறுவும். ௩ ௩ ௩
பன்னமர் து ஆறுவும் உறுமம் பண்பு உறுப்பு
ஒன்றன் கூட்டம் பலவி கூட்டம்
நிரிவி ஐக்கமாய்தற்கி உறுமும்
நிரிவின் கிதலமாயம் பேறுநன் பொருளே.

(இ - ம்.) ஆறன் ஒருமைத்த - ஒருமையாக வருமொழியையுடைய ஆறும்வேற்றுமைத்த. ஆறுவும் ஆறுவும் - (முன்பொல்லப்பட்ட) ஆறு என்பதேயன்றி ஆறு என்பதும், பன்னமர் து - பன்னமையாக வருமொழியையுடைய ஆறும்வேற்றுமைத்த. உறுமம் - ஆறு என்பதும், உறுப ஆம் - உருபுகளாகும்; பொருள் - ஆறன் பொருள் காணன் - பண்பு - (துறமும் தொழிலமாகிய) பண்பும், உறுப்பு உறுமமும், ஒன்றன் கூட்டம் - ஒரு பொருட்கூட்டமும், பலவின் கூட்டம் - பலபொருட்கூட்டமும், திரிவின் ஆக்கம் - ஒன்று திரிந்து மற்றொன்றாகதும், ஆம் - ஆகிய, தற்கிதனையும் - ஐந்து) தற்கிதனைப் பொருள்களையும், நிரிவின் கிதனையும் - அவையல்லாத பொருள் இடம் காலம் ஆகிய மூன்று நிரிவின் கிதனப் பொருள்களையும், பேணுதல் - உவமைதாய் வருதலாக; உறுமம்.

தர்ப்பு பாயாவது - தன்னைத் தற்றுமையுடைய பொருளின் சம்பந்தம். நிரிவின் கிதனாவது - கண்ணின் ஸ்ரேதப் பொருளின் சம்பந்தம். பொருள் இடம் காலம் சிலை துணம் தொழில் என்ற ஆறனுள், குணம் தொழில் என்ற இரண்டாம் பண்பு என்ற தன்மில் அடக்கப்பட்டன. அவ்வாறனுள் பித்தின மூன்றும் தற்கிதனப்பொருள் எனவே, இவையல்லாத பொருள் இடம் காலம் ஆகிய மூன்றும் நிரிவின் கிதனைப் பொருளென்பது பெறப்பட்டது. ஆகவே, இப்படி பலவகையாலும் வருகிற சம்பந்தப் பேரீடுளே ஆறும் வேற்றுமையில் பொருளென்றதாயிற்று.

(உ - ம்.) சாத்தனது கருமை — (குணப்) } பண்புத்தற்கிதனம்.
சாத்தனது வாயு — (தொழிற்) }
சாத்தனது கை — உறுப்புத் தற்கிதனம்.
மாத்தரது தொகுதி — ஒன்றன்கூட்டத் தற்கிதனம்.

பறவைகளது கூட்டம்—பலவினீட்டத் தற்கிழமை.
 நெல்லினது பொரி —திரிபிணக்கத் தற்கிழமை.
 சாத்தனது பசு —பொருட் பிரிதின்கிழமை.
 சாத்தனது வீடு —இடப் பிரிதின்கிழமை.
 சாத்தனது நாள் —காலப் பிரிதின்கிழமை.

எனது கை, நினைது வரவு; தனது பொருள்—ஆது உருபு.
 என கைகள், நின் வீடுகள்; தன் பொருள்கள்—அகர உருபு.

ஆறனுருபு - 'எனது உயிர்' 'இராகுவினதுதலை', 'பூமியினதுதலம்' என உடையதும் உடைமைப்பொருளும் வேறுகாத ஒற்றுமைக்கிழமைப் பொருளிலும் வரும்; யான் என்பதும், உயிர் என்பதும், இராகு என்பதும், தலை என்பதும், பூமி என்பதும், தலம் என்பதும் ஒரு பொருளேயாதலால் இவை ஒற்றுமைக்கிழமை.

சிறுபான்மை 'அது' உருபு - 'நினைது அடியார்', 'எனது கைகள்' என வருமொழி பன்மையாயிருக்கும்பொழுதும் வரும்; பிற உருபுகளும் மாறி வருதலு முண்டு.

இவ்வேற்றுமைக்கு 'உடைய' என்பது - சொல்லுநாபு வரும்.

(உ - ம்.) என்னுடைய வீடு, அவனுடைய தம்பி.

(சுங்)

[எழாம் வேற்றுமை.]

‡ ௩௦௧. எழனுபு சண்ணாதி பாரும்.

பொருள்பூதலாறு மோரி பூதலமான்

இடனாய் நின்ற விதன் பொருள் என்ப.

(இ - ள்.) எழன் - எழாம் வேற்றுமையினுடைய, உருபு - உருபுகளாவன;—கண் ஆகி ஆகும்-(முன்சொல்லப்பட்ட கண் என்பதையன்றி) அக்கண் முதலிய பிறவுமாம்; இதன்-இதனுடைய, பொருள்-பொருளாவது;—பொருள் முதல் ஆறும்-(தன்னையெற்ற) பொருள் இடம் காலம் சினை குணம் தொழில் என்னும் ஆறுவகைப்பெயர்களும், ஒர் இரு பிழைமையின்-தற்கிழமை பிரிதின்கிழமை என்னும் இரண்டு பொருள்களுக்கும், இடன் ஆய் நின்றல்-இடமாய் நின்றலாம், என்ப - என்றுசொல்வர், (புலவர்; (எ - று.)—எனவே, இடப்பொருள் எழாம்வேற்றுமையின் பொருள் என்றதாயிற்று.

'ஆகி' என்றதனாற் குறித்த உருபுகள், வருஞ் குத்திரத்திற்குடற்படும்.

(உதாரணம்.)

மணியின்கண் இருக்கின்றது ஒளி	—தற்கிழமை	} பொருள் இடமாயிற்று.
மரத்தின்கண் வாழ்கின்றது பறவை	—பிரிதின்கிழமை	
ஊரின்கண் உள்ளது வீடு	—தற்கிழமை	} இடம் இடமாயிற்று.
ஆகாயத்தின்கண்பறக்கின்றதுபருந்து	—பிரிதின்கிழமை	
நாளின்கண் நாழிகை உள்ளது	—தற்கிழமை	} காலம் இடமாயிற்று.
வேனிலின்கண் பாதுகா பூக்கும்	—பிரிதின்கிழமை	
கையின்கண் உள்ளது விரல்	—தற்கிழமை	} சினை இடமாயிற்று.
கையின்கண் விளங்குகின்றது வளை	—பிரிதின்கிழமை	

நிறத்தின்கண் உள்ளது அழகு —தற்கிழமை } குணம் இட
இளமையின்கண்வாய்த்தது செல்வம் —பிரிதின்கிழமை } மாயிற்று.
ஆட்டத்தின்கண் உள்ளது அபிநயம் —தற்கிழமை } தொழில் இட
ஆட்டத்தின்கண் பாடப்பட்டது பாட்டு—பிரிதின்கிழமை } மாயிற்று. (சச)

[ஐயாம் வேற்றமை யுருபுகள்]

௩௦௨. கண் கால் கடை இடை தலை வாய் திசை வயின்
முன் சார் வலம் இடம் மேல் கீழ் புறம் முதல்
பின் பாடு அனை தேம் உடை வழி உழி உளி
உள் அகம் புறம் இல் இடப்பொருளுருபே.

(இ - ள்.) கண்இல் - இவ்விருபத்தெட்டும், இடப்பொருள் உருபு-
இடப்பொருளுக்கு உரிய எழும்வேற்றமையின் உருபுகளாம்; (எ - று.)
இவ்வேழம் 'கண்' உருபைக் கூட்டிச்சொன்னது, தொடர்ச்சி தோன்ற.

(உதாரணம்,

கால்-‘ஊர்க்கால்.’	வலம்-‘கைவலம்.’	தேம்-‘கோடாய்தேத்து.’
கடை-‘கேலின்கடை.’	இடம்-‘இல்லிடம்.’	உடை-‘அவனுடை.’
இடை-‘கல்லாரிடை.’	மேல்-‘தன்மேல்.’	கீழ்-‘கிழல்வழி.’
தலை-‘வலைத்தலை’	புறம்-‘நிழற்கிழ்.’	உழி-‘உறையுழி.’
வாய்-‘கடல்வாய்’	புடை-‘எயிற்புடை’	உளி-‘காவுளி.’
திசை-‘தேர்த்திசை’	முதல்-‘காண்முதல்.’	உள்-‘குவட்டுள்.’
வயின்-‘அவ்வயின்.’	பின்-‘காதலின்.’	அகம்-‘பல்லாகத்து.’
முன்-‘கற்றா முன்.’	பாடு-‘பாடு.’	புறம்-‘உயிர்ப்புறத்து.’
சார்-‘காட்டுச்சார்.’	அனை-‘கல்லனை.’	இல்-‘ஊரில்.’

(இல் - லீழ், எயில் - மதில், சார் - பாலைநிலம்; காதலி - மனைவி,
கோடாய் - செவிலித்தாய், கா - சொல், குவடு - மலைபுச்சி.)

இன்னும், முன்குத்தித்து ‘யுத்’ என்றதனால்-பக்கல், பாக்தர், முகம்,
மாடு, பால், இன் முதலானவைகளும் உருபுகளாக வரும்; (உ - ம்.) சாத்தன்
பக்கல், காட்டிப்பாக்தர், போர்முகத்து, மாவர்மாட்டும், அவன்பால்,
நாட்டின்,

இனி, கண் கால் முதலானவை-உருபாகாமல் இடவேறுபாடுகளை
யுணர்த்தும் சொற்களாயும் வருந்; (உ - ம்.) கண்ணகலுலகம், அகத்தி
லிருந்தான், புறத்திற் போனான், மேல் கின்றான் என இவ்வாறு காண்க. ()

[எட்டாம் வேற்றமை]

௩௦௩. எட்ட னுருபே பெய்துபய ரீற்றின்
திரிபு முன்றல் மிகுத லிப்பயல்
திரிபு மாம் பொருள் படர்க்கை யோரைத்
தன்முத மாகத் தானழைப் பதுவே. *

* ‘எய்துபெய் எனவே, எய்தாத பெயரும் உள் என்பதாம்; அவை
போக்குச் சொல்லுதும். படர்க்கையோரை யெனவே, முன்னிலை தன்மை
யார் சுண்டே விலக்கப்பட்டாராம். படர்க்கையோரை என்றுரேனும், “ஒரு
மொழி யொழி தன்னினக் கொன்ற குறித்தே” என்பதனால், படர்க்கை
விடத்து ஐம்பாலும் கொள்க. பெயருருபிற்கும் இயல்பான விளியுருபிற்
கும் உருபான் வேற்றமையின்தேனும், பொருளான் உண்டெனக் கொள்க.
தான் என்பது, சந்தவியன்ப்பொருட்டு வந்தது என்பது, பழையஉரை.

(இ - ள்.) எட்டன் - எட்டாம் வேற்றுமையினுடைய, உருபு-உருபுகளாவன,—எய்து பெயர்-(வினியை) அடையும் பெயரினது, சுற்றின் திரிபு-இறுதி திரிதலும், குன்றல்-இறுதிசெய்தலும், மிகுதல்-இறுதியில் ஒருமூத்து மிகுதலும், இயல்பு-இயல்பாதலும், அயல் திரிபும்-சுற்றெழுத்துக்குமுந்தின எழுத்துத் திரிதலும். ஆம் ஆகும்; பொருள்-பொருளாவது,—படர்க்கையோரை - படர்க்கையிடத்துப்பொருளை, தன்முகம் ஆக - தனக்கு எதிர்முகமாக, அழைப்பது-அழைத்தலாம்; (எ-று.)—எனவே, விளிக்கப்படுபொருள் எட்டாம் வேற்றுமையின் பொருளென்றதாயிற்று. இது விளிவேற்றுமையெனவும்படும். தான்-அசை. 'சுற்றின்' என்பதைப் பிறவிடத்தும் கூட்டுக. (உ - ம்.) தத்தை - தத்தாய், நல்லான்-நல்லாய்; தோழி தோழி—சுறுதிரிபு.

அரசன் - அரசு, சோழன் - சோழ —சுறுகுன்றல்
மகன் - மகனே, தத்தை - தத்தையே —மிகுதல்.
நம்பி, தோழி, சாத்தன், சங்கை —இயல்பு,
மக்கள் - மக்களர், புலவர் - புலவீர். —அயல்திரிபு.

இவற்றின் பலஉருபுகளை நினைத்தே எற்றவருதலும் உண்டி.

(உ - ம்.) அப்பன் - அப்பா—சுறுகுன்றலும், அயல்திரிபும்.

அண்ணன் - அண்ணாவா - சுறுகுன்றலும், அயல்திரிபும், மிகுதலும்.
சிறுபான்மை அளபெடையும் விளியருபாய்.

(உ - ம்.) வேள் - வேள், அம்மான் - அம்மா அன்.

(சக)

[விளிக்கப்படு பெயர்கள்.]

௩௦௪. இ உ ணவோடு ஐ ஒ ன ள ர ல உ-இ உ ர ஐ ஒ

யல்வீற் ற யர்தினை ஒ ர அல் லிவற்றொடு

ணங்கா னவீ றுரும் பொதுப்பெயர்

ஞ ர ஒழி யினைத்தீற் றிற்னை விளிப்பன.

(இ - ள்.) இ உ ணவோடு ஐ ஒ ன ள ர ல உ-இ உ ர ஐ ஒ என்கிற உயிர்களும் ண ள ர ல ய என்கிற மெய்களும் ஆகிய பத்து எழுத்துக்களையும், சுறு - இறுதியிலுடைய, உயர்தினை (பெயர்)-உயர்தினைப் பெயர்களும்; ஒ ர அல் - (அவற்றின்) ஒகார உயிரும் ரகாரமையும் ஒழிந்த, இவற்றோடு-மற்றை எட்டு எழுத்துக்களுடனே, ணங்கா னவீ றுரும் பொதுப்பெயர்-இருதினைப் பொதுப்பெயர்களும், ஞ ர ஒழி - (மொழிக்கு சுறுகு மென்ற இருபத்து நான்கு எழுத்துக்களுள்) ஒகார நகரங்களும் (அளபெடையில் மாத்திரமே சுறுகும் காரமும் கொ கௌ வெள என வினைக்கு சுறுதலே யன்றிப் பெயர்க்கு சுறுகாத ஒகாரமும் ஒளகாரமும்) ஒழிந்த, அனைத்து - பத்தொன்பது எழுத்துக்களையும், சுறு-இறுதியிலுடைய, அஃறினை (பெயர்)-அஃறினைப் பெயர்களும்,—விளிப்பன - அழைக்கப்படுவனவாம்; (எ - று.)—அனைத்து - எல்லாம், விளிப்பன - விளியேற்பன.

எனையீற்றுப்பெயர்கள் விளியேலா என்றவாறு.

இதனுள் 'பெயர்' என்பதனை இருதிணையிடத்தும் வருவித்துக் கொள்க.

(உ - ம்.) உயர்திணைப்பெயர்கள்:--நம்பி, வேந்து, ஆடு, வீட்டை, கோ, ஐயன், வேள், வணிகர், தோன்றல், சேய், என முறையே இங்குக்காட்டிய பத்து ஈறுகளும் காண்க.

பொதுப்பெயர்கள்:--சாத்தி, கூற்று, அழிதூ [பேடு], தந்தை, சாத் தன், கடவுள், தூக்கல் [பிள்ளை], தாய், ஆண், பிதா என முறையே இவ் குக்காட்டிய பத்து ஈறுகளும் காண்க.

அஃறிணைப்பெயர்கள்:--மக, புற, கிளி, தீ, முசு, பூ, சே, நாரை, சோ, மண், கராம், அலவன், நாய், தார், துயில், தென், பூழ், புள், வாண்டு என முறையே இங்குக்காட்டிய பத்தொன்பது ஈறுகளும் காண்க.

இவகு 'ஞக வெழியினைத்தீற்று நினை' என நகரவீற்று அஃறி ணைப்பெயர் விலக்கப்பட்டிருத்தலால், முதுகு என்னும் பொருளை யுணர்த லுகிற வெண் வெரின் என்ற சொற்களைச் சிறப்பு ண்கரவீறாகவே கொண் டனவொன்றும், வெக் வெரிக் எனப் பொதுநகரவீறாகக் கொண்டுவனொன் றும் உறியலாம். (சஅ)

[அவகைப்பெயர்க்கும் பொதுவிளியுருபு.]

ஈ0௫. இயல்புப் பெயர்க்குண் இயல்பும் எயும்

இகர நீட்சியும் உருபாம் என்பது.

(இ - ம்.) இ முப் பெயர்க்குண் - (விளிக்கப்படுமென்ற) இந்த அவ கைப் பெயர்களிடத்தும், - இயல்பும் - இயல்பாகலும், ஏயும் - ஏகாரம் மிகுதலும், இகரம் நீட்சியும் - இகரம் சகாரமாகத் தீங்கிலும், மண் பெ ரும்பாலும், உருபு ஆம் - விளியுருபுகளாம்; எ - டி.)

(உ - ம்.) முனி கூறாய், மாந்தர் கூறீர்---	இயல்பு	} உயர்திணை.
கோவே கூறாய், மக்களை கூறீர்--	ஏ மிகல்.	
கம்பீ கூறாய், தோழி கூறாய்---	இகர நீட்சி.	
அன்னை கூறாய், ஆண் கூறாய்---	இயல்பு.	} பொதுப்பெயர்.
பிதாவே கூறாய், பெண்ணே கூறாய்--	ஏ மிகல்.	
சாத்தி கூறாய், கொற்றி கூறாய்--	இகர நீட்சி.	
மாண் கொடியாய், கிளி கல்லாய்--	இயல்பு.	} அஃறிணை.
மயிலே ஆடாய், புறவே வாராய்--	ஏ மிகல்.	
மகதி கொடியை, துயி வர--	இகர நீட்சி.	

காட்டாதொழிந்த பெயர்களும் இவ்வாறே வரும். 'பெரும்பாலும்' என்றதனால் - இவ்வுருபுகள் சிலவற்றிற்குப் பொருந்தாமை கொள்க. (சஅ)

[ஐகாரவீற்றுப்பெயர்களின் விளியுருபு.]

ஈ0௬. ஐயிறு பொதுப்பெயர்க்கு ஆயும் ஆவும்

உருபாம் அல்லவற் ருபு மாகும்.

(இ - ன்.) ஐஇறு பொதுப்பெயர்க்கு - ஐகார சுற்றுப் பொதுப்பெயர்க்கு, ஆயும் ஆவும் - (இயல்பும் ஏகாரம் மிகுதலு மன்றி ஐகாரம்) ஆய் ஆகவும் ஆ ஆகவும் திரிதலும், உருபுஆம் - உருபுகளாம்; அல்லவற்று - அல்லாத உயர்திணை அஃறிணைப் பெயர்க்கு, ஆயும் - (இயல்பும் ஏகாரம் மிகுதலு மல்லாமல் ஐகாரம்) ஆய் ஆகத் திரிதலும், ஆகும் - விளியுருபாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) அன்னே---அன்னாய்) பொதுப்பெயர்க்கு ஆயும் ஆவும்
அம்மை---அம்மாய்) வந்தன.

விடலை-- விடலாய்) உயர்திணைப்பெயர்க்கும், அஃறிணைப்
நாரை---நாராய்) பெயர்க்கும் 'ஆய்' வந்தன.

இனி, உயர்திணைப்பெயர் - 'அன்னே', 'அம்மை' எனப் பொதுப் பெயரின் சுற்று ஐகாரம் ஏகாரமாகத் திரிதலும் கொள்க. (சுக)

[னகரவீற்று உயர்திணைப்பெயர்களின் விளியுருபு.]

16.08. ஒருசார் னவ்வீற்றுயர்திணைப் பெயர்க்கண்
அளபு நழிவயல் நீட்சி யதனோடு
சுறு போத லவற்றோ டோவுறல்
சுற்றிந் தோவுறல் இயுதியல் வாதல்
அதனோ டயல்திரிந் தோறு னீறழிந்து
அயலே யாதலும் விளியுரு பாகும்.

(இ - ன்.) (பொதுவிதியால் இயல்பும் ஏகாரம் மிகுதலு மன்றி)---ன சுறு உயர்திணை பெயர்க்கண் - னகரமெய்வீற்று உயர்திணைப்பெயர்க்குள், ஒருசார் னவ், அளபு அளபெடுத்தலும், சுறு அழிவு - இறுதி கெடுதலும், அளவ் நீட்சி சுற்றயல் நீட்சுதலும், அதனோடு சுறுபோதல் சுற்றயல் நீண்டு சுறுகெடுத்தலும், அவற்றோடு ஓறுறல் சுற்றயல் நீண்டு சுறுகெட்டு ஓகாரம் மிகுதலும், சுறு அழிந்து ஓறுறல் சுறுகெட்டு ஓகாரம் மிகுதலும், இறுதிய ஆகல் சுற்று னகரமெய் யகரமெய்யாகத் திரிதலும், அதனோடு அயல் திரிந்து ஏறுறல் - சுற்று னகரமெய் யகரமெய்யாகத் திரிந்து அதன் அயலில் சிந்த ஆகாரம் ஓகாரமாகி ஏகாரம் மிகுதலும், சுறு அழிந்து அயல் ஏ ஆதலும் சுறுகெட்டு அதன் அயலில் சிந்த ஆகாரம் ஏகாரமாகதலும், விளி யுருபு ஆகும் - விளியுருபுகளாம்; (எ - று.)

'ஒருசார்' என்பதை அடுத்த குத்திரகடிக்கும் கூட்டுக.

(உதாரணம்)

சேக்கிழான் - சேக்கிழான்---அளபெடுத்தது. -
புலவன் - புலவ ---சுறு அழிந்தது.
சம்பன் - சம்பான் --- சுற்றயல் நீண்டது.
மன்னன் - மன்னு --- சுற்றயல் நீண்டு சுறுகெட்டது.
ஐயன் - ஐயாவோ ---சுற்றயல்நீண்டுசுறுகெட்டுஓகாரம்மிக்கது.

ஐயன் - ஐயவோ —சுறு அழிந்து ஓகாரம் மிக்கது.
கோயிலான் - கோயிலாய் —இறுதியவ்வாயிற்று.
வாயிலான் - வாயிலோடே } — இறுதியவ்வாய் சுற்றயல் ஆகாரம்
ஓகாரமாய் எகாரம் மிக்கது.
ஐயன் —ஐயே —சுறு அழிந்து அயல் அகாரம் எகாரமாயிற்று. (௧௦)

[எகரவீற்று உயர்திணைப் பெயர்களின் விளியுருபு.]

௩௦௮. எஃகா னுயர்பெயர்க் களபிற் றுயல்
நீட்சி யிறுதி யவ்வாய் றுதல்
அயலி லகரமே யாய் விளிந்தன.

(இ - ன்.) (பொதுவிதிப்பன்றி).—எஃகான் உயர் பெயர்க்கு - எகரம் மெய் மீற்று உயர்திணைப் பெயர்களுள் சிலவற்றிற்கு, அஃகு - அஃகுபடுதலும், சுறு அழிவு - சுறுக்கத்தலும், அயல் அகாரம் - சுற்றயல் ஆகாரமும், இறுதிய ஒற்று ஆதல் - சுற்று எகரமாய் யகரமாதலும், அயலில் அகாரம் எ ஆதலும் - சுற்றயல் அகாரம் எகரமாகவும், விளிந்தன - விளியுருபுகளாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) வேன் - வேன் —அஃகுபடுத்தது.
எல்லாள் - எல்லா —சுறு அழித்தது.
மக்கள் - மக்கள் —சுற்றயல் ஓகாரமாய்.
குழையான் - குழையான் —விளிந்தனாற்று யவ்வாய் றுதலாயிற்று.
அடிகள் - அடிகள் —சுற்றயலில் அகாரம் எகாரமாயிற்று. (௧௧)

[ரகரவீற்று உயர்திணைப்பெயர்களின் விளியுருபு.]

௩௦௯. ரவ்விற் றுயர்பெயர்க் களபெய் ளீர்பயல்
அகரா இசயா ந லா ன்மை ஆ
சயா ந லத்தினை மீ யுற விற்றாய்
மிக்கயல் யக்கொ மீ யுறாய் ரித்
சுற்றி னீ ருற விளையா ன் ருதல்.

(இ - ன்.) (பொதுவிதிப்பன்றி).—சுறு உயர் பெயர்க்கு - எகரம் மெய் மீற்று உயர்திணைப் பெயர்களுள் சிலவற்றிற்கு, அஃகு எழல் - அஃகுபடுத்தலும், சுறு அயல் அகாரம் இ - அ ஆதல் - சுற்றயல் அகாரமானது இகரமாதலும், எகரமாதலும், ஆணமை ஆ - அ ஆதல் - சுற்றயல் ஆகாரம் எகரமாதலும், அதற்குறி எ - றுதல் - எல் சுற்றயல் ஆகாரம் எகரமாய் எகாரம் ஏற்றலும், சுறு ஏ மிக்கு அயல் யகரமாய் ஆதல் அயல் நீடல் - சுற்றில் எகாரம் மிகுத்து அயலில் யா - மீகாதி அகரயல் ஆகாரம் எகரமாதலும், சுற்றின் சுர்உறல் - இறுதியில் சுர் - அடைதலும், இவையும் - ஆகிய இவையும்.—சுண் - இவ்விடத்து, உருபு - விளியுருபுகளாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) சிறார் - சிறார்—அஃகுபடுத்தது.

தெவ்வர் - தெவ்வர்—சுற்றயல் அகாரம் இகரமாயிற்று.

வணிகர் - வணிகீர்—சுற்றயல் அகரம் சுகாரமாயிற்று.
சான்றார் - சான்றீர்—சுற்றயல் ஆகாரம் சுகாரமாயிற்று.
கணியார் - கணியீரே—சுற்றயல் ஆகாரம் சுகாரமாய் ஏகாரம்
மிக்கது.

கம்பியார் - கம்பியீரே— { சுற்றில் ஏகாரம்மிக்கு அயல் 'யா'
கெட்டு அதன் அயல் இகரம் சுகார
மாயிற்று.

எமர் - எமீர் — 'சர்' ஏற்றது.

'உயர்' என்ற மிகையால், கடலாரே, கடலீரே எனவும்; சாத்தி
யார், சாத்தியீரே எனவும் அஃறிணைப் பெயர் பொதுப்பெயர்களைக்
சுற்றியிட்டு விலீற்று உயர்நினைப் பெயர்போலக் கூறினும் இவ்வரு
பெற்றல் இவ்வாறு. (நிஉ.)

[லகர யகர வீற்று உயர்நினைப்பெயர்களின் விளியுருபு.]

நகர. லகரவீற்றுப்பெயர்க் களபயல் நீட்சியுள்

யகரவீற்றிற் களபுபா முருபே.

(ந - ன்.) (பொதுவிதிவன்றி)—லகர சுறு உயர் பெயர்க்கு -
லகர மெய்யிற்று உயர்நினைப் பெயர்களுள் சிலவற்றிற்கு, அளபு - அள
பெயர்க்குறும். அயல் நீட்சியும் - சுற்றால் நீளுதலும்; யகர சுற்றிற்கு -
யகர மெய்யிற்று உயர்நினைப் பெயர்களுள் சிலவற்றிற்கு, அளபும் - அள
பெயர்க்குறும். விளியுருபு ஆம் - விளியுருபுகளாம்: (எ - று.)

(ந - ன்.) மால் - மாலுள் — அளபு. } சேப் - சேஎம்—அளபு.
மடவால் - மடவால்—அயல்நீட்சி. }

'யகரவீற்றிற்கு' எனப் பொதுப்படக் கூறியதனால் - சிலவிடத்
தீவ் தாய் - தாயர், தாயர் - தீஎம் என யகரவீற்றுப் பொதுப் பெயர்க்
கும் அஃறிணைப் பெயர்க்கும் அளபெடுத்தல் விளியுருபாதலும்
கொள்க. (ருஉ.)

[னகரவீற்று அஃறிணைப்பெயர் பொதுப்பெயர்களின் விளியுருபு.]

நகர. னகரவீற்றுப்பெயர் யல்நீட்சி பெயர்க்கண்

இவ்விதிவாதலால் யல்நீட்சி.

(ந - ன்.) (பொதுவிதிவன்றி)—ன சுறு உயர்நினை ஆல் இரு
பெயர்க்கண் - னகர மெய்யிற்று உயர்நினைப் பெயர்வல்லாத அஃறிணைப்
பெயர் பொதுப் பெயர்களுள் சிலவற்றிற்கு, இறுதி அழிவு - சுறுகெடு
தலும், சுறுகெடுதல் நீட்சி - சுறுகெட்டி அதன் அயல் நீளுதலும்,
(விளியுருபுகளாம்): (எ - று.)

அளவன். { அளவன் - இறுதி அழிவு } அஃறிணைப்
பெயர். { அளவன் - இறுதி அழிந்து அயல்நீட்சி. }
சாத்தன். { சாத்தன் - இறுதி அழிவு } பொதுப்
பெயர். { சாத்தன் - இறுதி அழிந்து அயல்நீட்சி. }

[லகர எகர வீற்று அஃறிணைப்பெயர் பொதுப்பெயர்களின்
விளியுருபு.]

நகர. லகரவீற்றுப்பெயர் பொதுப் பெயர்க்கண்
சுற்றயல் நீட்சியு முருபா முருபே.

(இ-ள்.) ள ள ஈ று அஃறிணைப் பெயர் பொதுப் பெயர்க்கண்-லகர
ளகர மெய்யீற்று அஃறிணைப் பெயர் பொதுப் பெயர்களுள் சிலவற்
றிற்கு,—ஈறு அயல் நீட்சியும் - (பொதுவீதியன்றி) ஈற்றயலெழுத்து
நீளுதலும், உருபு ஆகும் - விளியுருபாம் ; (எ - று.)

(உ - ம்.) முயல் - முயால் ; கிளிகள் - கிளிகான்—அஃறிணைப் பெயர்.

தூங்கல்-தூங்கால் : பின்னாகன்-பின்னாகன்—பொதுப் பெயர்.

(ருந்)

[விளியுருபுகளுக்குப் புறனடை.]

† நகந. அண்ணையி னியல்புந் துழிவுப் பெயரையின்

அளபும புலம்பின் லுவு மாதா.

(இ - ள்.) (முன் சொல்லப்பட்ட விளியுருபுகளுள்). - அண்மையின் - சுமீபத்திலிருக்கிற பொருளை அழைக்கும்படித்து, லுவுமாதா, லுயல்பும் லுயல்பாதலும், ஈறு அழிவும் - ஈறு கெடுதலும் ; லுயல்பமையின் - துத்திலிருக்கிற பொருளை அழைக்கும்படித்து, அளபும் - அளபெடுத்தலும் ; புலம்பின் - அழுக்கையில் ஒரு பொருளை அழைக்கும்படித்து, லுவும - லுக்காரம் மிகுதலும், ஆகும் - வரும் ; (எ - று.)

எனவே, மற்றவை விளியுருபுகள் லும்-லுன்-நிட-ல்களிலும் லல்கலுவரும்.

(உ - ம்.) க. அண்ணையினி -தம்பி, அக.

உ. லுயல்பமையினி—மா, லுல், லுரு, லுர்.

பு. புலம்பல்வினி—அப்பாவினா.

(ருசு)

[விளியடையாத பெயர்கள்.]

† நகசு. துவ்வொடு வினாச்சு. நிற வ ன ன ற

வை துத் துந் துந் இவ்வொடு வினாச்சு.

(இ - ள்.) துவ்வொடு - து என்பதையும், வினா - (எ - று) என்னும் மூன்று முகல்) வினாவையும், சுட்டு - (அ - று) உன்னும் மூன்று) சுட்டையும், உற்று - (முதலாகப்) பொருத்திய, என - (எ - று) என்னும் மூன்று மெய்யீற்று உயர்க்கிணை முப்பாற் பெயர்களுக்கும், வை து-வைது என்கிற இணைவு ஈற்று அஃறிணைப் பெயர் பெயர்களும், தாம் தான்-இந்த இணைவு பொதுப் பெயர்களும், இன்னன-இவை பொல்வான் பிறவும். விளியா - விளிக்கப்படுவனவல்ல ; (எ - று.)—ன, எ, ம - அன், அன், அர் விருதிகள்.

முன் 'படர்க்கையோடைத் தன்முக்கமாகத் தானழைப்பது' என்றுத ளுல், தன்மை முன்னிலைப்பெயர்கள் விளியுருபை யேலாகமை அமைந்து கிடந்தது. ஆகவே, படர்க்கைப்பெயர்களுள் விளியுருபை யேலாக வற்றை இங்குக் கூறினார்.

வை து என்கிற இரண்டும் துவ்வொடு பொருந்தா வென்பார், அதனை 'ஒடு' கொடுத்துப் பிரித்துக் கூறினார். *

* குத்திரத்தில் 'துவ்வொடு' என்றயாத்திரமே கூறினராயினும் அதனோடு விருதிகளைச் சேர்க்கும்போது மகரமெய்யை யுடையதிதல் வேண்டும் ; "தந்நு எம்முதல் மகரமிடையிட்டு, ள ள ர வா மீற்றன சுற்றப் பெயரே" என்பது காண்க.

(வரலாறு.) யான், யாம், நாம், நீ, நீர், எல்லீர் எனவும்; நுமன், நுமன்; நுமர் எனவும்; எவன், எவன், எவர், எது, எவை: யாவன், யாவன், யாவர், யாது, யாவை: எவன், எவன், எவர், எது, எவை எனவும்; அவன், அவன், அவர், அது, அவை: இவன், இவன், இவர், இது, இவை: உவன், உவன், உவர், உது, உவை எனவும்; தாம் எனவும், தான் எனவும் வருகின்ற இப்பெயர்கள் விளியை எவாமை காண்க.

‘இன்னம்’ என்றதனால் - மற்றையான். எல்லாம் முகலியனாகாண்க.

முதலியன்பம் மிகாக்கி ‘வைது’ என மாற்றிக்கூறினார். (நினை)

[முதற்பெயர் சினைப்பெயர்களின் வேற்றுமைக்குப் புறனடை.]

† நகரம். முதலில் ஐ உறின் சினைவாயக் கண்டனாற்பு.

அ முதற்குப் பெயர் சினைக்கு ஐயாற்பு.

(இ-ள்.) முதலை - முதற்பெயர். ‘ஐ’ உறின் - இரண்டனுருபு பொருத்தினால், சினைவாய - சினைப்பெயர். ‘கண்’ - எழுறுருபு. ‘உறும்’ - பொருத்தும். ‘அது’ - ஆறுருபு. முதற்கு-முதற்பெயர்க்கு. ஆறின் - வந்தால். சினைக்கு - சினைப் பெயர்க்கு. ‘ஐ’ - இரண்டனுருபு. ஆகும் - வரும்; (எ-று.)

இன்னும் இரண்டுமையாழ்தல் என்கிற உத்தியால்-அது என்பதைச் சுட்டாக்கி, அது - அக்கண்ணுருபு எனவும் பொருளுடைத்துக்காண்க.

(உ-ம்.) க. யானையைக் காலின் கண் வெட்டி } ந. யானையின் கண்

[ஹன்.

க. யானையது காலே வெட்டி ஹன். } காலே வெட்டி ஹன்.

எனவே. யானையைக் காலே வெட்டி ஹன் என முதல் சினை இரண்டும் ஐயுருபு வருதல் அவ்வவ்வாறு சிறப்பன்று என்க. * (நினை)

[முதல் சினைகளுக்கும், பிண்டப்பொருளுக்கும் புறனடை.]

† நகரம். முதலில் சினைவாயை யெனவே ஹனாகி

உணரப்பெயர் பெற்றிருந்து பெயர் பெற.

(இ-ள்.) முதல் இவை சினை இவை என-முதற் பெயருள்கள் இவை சினைப் பெயருள்கள் இவை என்கிறத்தால். வேறு உள் இல-இரண்டாக வேறு உள்ளன இல்லாமல்; உணரப்பெயர் - (ஒரு பொருளையே இரண்டாகப் பகுத்துச்) சொல்லோடு, குறிப்பின் - குறிப்பினவையோம்; பிண்டமும் - பிண்டப்பொருளும். அத்தே - அத்தன்மையதேயாம்; (எ-று.)

‘அத்தே பிண்டமும்’ என்றதனால். முன்குறிப்பெயருளையும் இச்சுத்திப்பெயருளையும் பிண்டப்பொருளுக்கும் ஏர்க்கச்செய்தார்.

யானையைக் குறித்தபொது, யானை உள்ளதாக அதுனுடைய கை கால் கொம்பு முதலியவை வேறு இல்லையாம்; அவ்வவற்றைக் குறித்த பொது, அவை உள்ளனவாக யானை வேறு இல்லையாம். ஒரு பொருளின்

* ‘முதலை ஐ உறும்’ என்றது, ‘ஐ உறின்’ என்றதனால், யானையைச் சொட்டைச் குணத்தான் எனவும் ஆமெனக்கொள்க’ என்பது, பழைய உரை.

பிரிவுகளாதலால், இவ்வாறு கூறப்பட்டன. பிண்டப்பொருள்—கெல்லைப் பொலியின் கண் வாரிஞன், கெல்லினது பொலியை வாரிஞன் என வரும். பிண்டித்த பொருளாகிய பொலி [குலியல்]யும், பிண்டிக்கப்பட்ட பொருளாகிய கெல்லும் வேறாகாமையால், அவ்விரண்டிலும் ஐயுருபு வருவது சிறப்பன்றென்க.

இனி, இச்சூத்திரத்திற்கு - உலகத்தில் முதற்பொருள்கள் இவை சினைப் பொருள்கள் இவை எனத் தனித்தனி வெவ்வேறு பொருள்கள் இல்லையாம்; சொல்லுவான்றூறிப்பால், முதற்பொருளே சினைப்பொருளாயும், சினைப்பொருளே முதற்பொருளாயும் மாறுபட்டு வரும்: கை என்பது - மனிதனை நோக்கச் சினையாயும், விரலை நோக்க முதலாயும்; விரல் என்பது - கையைநோக்கச் சினையாயும், நகத்தை நோக்க முதலாயும் வருதல் காண்க. பிண்டப்பொரு [தொகுதிப்பொரு]ளும், அவ்வாறே தொகுத்தபொருளினவை தொகுக்கப்பட்ட பொருளினவை என வெவ்வேறு பொருள்களுடையனவல்ல: சொல்லுவான் குறிப்பால், பிண்டித்தபொருளே பிண்டிக்கப்பட்ட பொருளாயும், பிண்டிக்கப்பட்ட பொருளே பிண்டித்தபொருளாயும் வரும்; படைகள் என்பது - தொகுதியை நோக்கப் பிண்டிக்கப்பட்ட பொருளாயும், வேல் வான் வில் முதலிய உட்பகுதிகளை நோக்கப் பிண்டப்பொருளாயும் வருதல் காண்க; என இவ்வாறு பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. (ருக)

[உருபுமயக்கம்.]

‡ ஈக௭. யாத்ந ஸுபரித் கூறித் குரினும்.

பொருள்சென்ற மருங்கின் வேற்றுமை சாபாய்.

(இ - ன்.) யாதன் உருபின் கூறிற்று ஆயினும் - எந்த வேற்றுமையுருபால் (எந்த வேற்றுமைப்பொருள்) சொல்லப்பட்டதாயினும்— (உருபுசென்ற வழியே பொருள் சேராமல்). பொருள் சென்ற மருங்கின்—அப்பொருள் சென்ற வழியே, வேற்றுமை - அல்வழியு, சாரும் - சேரும்; (எ - றும்.)

எனவே, வேற்றுமையுருபு பொருளுக்கு இயையாமல் மாறிவந்தால், அல்வருமைப் பொருளுக்கு இயைந்த உருபாகத் திரித்துக்கொள்க. உருபுமயக்க மெனினும், வேற்றுமைமயக்கமெனினும் ஒக்கும். *மயக்கம்-மாறுதல்.

(உ - ம்.) “இந்நகராக்கே வாழ்கின்றோம்.” - ஆங்கு நகர் - எற்றுக் கொள்ளுதற்பொருளாகாமல் இடப்பொருளாய் நிற்கையால், நகர்க்குணை வாழ்கின்றோம் எனக் குல்வருமைக் கண்ணுருபாகத் திரித்துக்கொள்க. “எனவல்லின்மலர்” என்ற சூத்திரத்தில், “வேற்றுமைக்கு” - அல்வழிக்கு என்பன - வேற்றுமையில், அல்வழியில் எனப் பொருள் படுதலும் இது.

“காலத்தினால் செய்த நன்றி” - இங்குக் காலம்-கருவி கருத்தாப் பொருளாகாமல் இடப்பொருளாய் நிற்கையால், காலத்தின்கண்ணே செய்த நன்றி என ஆலுருபைக் கண்ணுருபாகத் திரித்துக்கொள்க. “குறில் வழிவள” என்ற சூத்திரத்தில், “அல்வழியான்” என்றது-அல்வழியில் எனப்பொருள்படுதலும் இது.

* பொருள்மயக்கம், ஈக௭ - ஆஞ் சூத்திரத்திற் கூறப்படும்.

“அழுக்காறுடையானைச் செய்யவன் நவ்வையைக் காட்டிவிடும்”—
இங்குத் தவ்வை-செயப்படு பொருளாகாமல் ஏற்றுக் கொள்ளுதற்பொரு
ளாய் நிற்கையால், தவ்வைக்குக் காட்டிவிடும் என ஐ உருபைக் குவ்வுரு
பாகத் திரித்துக்கொள்க. (பொருமை யுள்ளவனை இலக்குமி மூதேவிக்
குக் காட்டி விடுவன் என்பது இதன் பொருள்.)

“புலியொடு ஒத்தான்”—இதில் புலி - உடனிகழ்ச்சிப் பொருளா
காமல் செயப்படு பொருளாய் நிற்கையால், புலியை என ஒடு உருபை
ஐ உருபாகத் திரித்துக்கொள்க.

மற்றும் இப்படி வருவனவற்றை ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்க.
இச்சுத்திரம், * தொல்காப்பியத்தினின்று எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.
(௬௦)

[சில வேற்றுமையுருபுகள் செய்யுளில் திரிந்துவருதல்.]

௩௧௮. ஐயான்குச் செய்யுள் கவ்வு மாகுள்

ஆகா அஃறிணைக்கு ஆவல் லாதான்.

(இ - ள்.) ஐ ஆன் கு-ஐயும் ஆணும் குவ்வும் ஆகிய மூன்று உருபுக
ளும், செய்யுட்டு - செய்யுளில், அவ்வும் ஆகும் - (சில இடத்தில்) அகர
மாக வாவும் பெறும்; அஃறிணைக்கு - அஃறிணையில், ஆன் அல்லாதான் -
ஆகா - ஆன் உருபு மாத்திரம் அகரமாக வருமே யன்றி அல்லாத ஐயும்
குவ்வும் (அகரமாக) வாவாம்; (எ - று.)—எனவே, உயர்கிணையில்
மூன்று உருபும் திரியு மென்றதாயிற்று. செய்யுட்டு, அஃறிணைக்கு,
என்பன - உருபுமயக்கம்.

‘ஐ ஆன் கு அவ்வாகுள்’ என்ப பொதுப்படக் கூறினாயினும், ஐ,
உருபு அகரமாகத் திரியவும், ஆன் உருபும் கு உருபும் - அகரத்தைச்
சார்ந்து சிந்தவும் பெறு மென்ப பொருள் கொள்க.

(௪ - ம்.)	‘காவலோளக் கனிதஞ்சும்மே’	—காவலோனை	} உயர்கிணை.
	‘புலவரான்’	—புலவரான்	
	‘கடிகிலையின்றே ஆசிரியற்க’	—ஆசிரியற்கு	
	‘புள்ளிறன்’	—புள்ளிறன்—அஃறிணை.	

‘௪ ம்’ என எதிர்மறை யாகலின், அவ்வாறு திரிதல் சிறுபான்மை
பொருள் கொள்க’ என்பது, பாடியுடனாக. (௬௧)

[எட்டுவேற்றுமைக்கும் முடிக்குஞ்சொல்.]

‡ ௩௧௯. எல்லை இன்னார் அகுவர் பெயர்கொளுர்

‘அல்ல வினைகொளுர் நான்கே டிதமுடையர்
புல்லும் பெருமபாறு மென்பனார் புலவர்.

(இ - ள்.) எல்லை இன்னும் - எல்லைப்பொருளில் வருகிற ஐந்தாம்
வேற்றுமையும், அதுவும் - ஆறாம் வேற்றுமையும், பெயர் - பெயரை,

* தொல்காப்பியம் : சொல்லதிகாரம் - வேற்றுமைமயங்கியல் - ௨௩.

கொளும் - கொண்டு முடியும் ; அல்ல - மற்றை எழுவாய் முதலிய வேற்றுமைகளெல்லாம், வினை - வினையை, கொளும் - கொண்டு முடியும் ; நான்கு ஏழ் - நான்காம் வேற்றுமையும் ஏழாம் வேற்றுமையும், இருமையும் - இரண்டையும் [வினையையும் வினையோடு பொருந்தும் பெயரையும்], புல்லும் - கொண்டு முடியும். பெரும்பாலும் :—என்மறார் - என்று சொல்வார், புலவர் - அறிவுள்ளோர் ; (எ - து.)

அல்ல - முதல், இரண்டு, மூன்று. நான்கு, (எல்லைப்பொருளொழிந்த பொருளில் வரும்) ஐந்து, ஏழு, எட்டு ஆகிய வேற்றுமைகள்.

‘பெரும்பாலும்’ என்றதனால் : வினைகொளற்கு உரியன சிறுபான்மை தொழிற்பெயரையும் வினையாலணையும் பெயரையும் கொண்டு முடிதலும், எழுவாய் வேற்றுமை வினைகொண்டு முடிதலேயன்றிச் சிறுபான்மை பெயரையும் வினாவையும் கொண்டு முடிதலும் கொள்க.

(உ - ம்.) கருவூரின் கிழக்கு } எல்லைஇன்னும். அதுவும் - பெயர்கொண்ட சாத்தனது கை } டன.

சாத்தன் வந்தான், சாத்தன் கரியன்
குடத்தை வினைந்தான், குடத்தை யுடையான்.

வாளால் வெட்டினான், வாளால் வலியவான். மத்தமை - (தரி)
சாத்தனுக்குக் கொடுத்தான். சாத்தனுக்குக் கல் லையும் குறிப்பு
லவன். மாகிய வினைகளாகக் கொண்டன.
நோயின் நீங்கினான், காக்கையின் கரிது.
அவையின்கண் இருந்தான், அவையின்கண் பெரியன்.

கொற்ற கொள், கொற்ற வலியை.

மணியின்கண் ஒளி } நான்கும், ஏழும் - வினைகொளியாய்நிபிப் பெயரை
பிணிக்கு மருந்து } யும் கொண்டன.

இப்பெயர்கள் : இன் அது உருபுகள் கொண்டுமுடிந்த பெயர்கள்
போலாகாமல் பிணிக்கு (க்கொடுக்கும்) மருந்து, மணியின்கண் (இருக்கும்) ஒளி என வினையைவேண்டி சிற்பதனால், வினையோடு பொருந்தும் பெயர்களாயின.

சாத்தன் வருதல் } வினைகொள்வான் - (தொழிற் பெயரை
குடத்தை வினைந்தவன் } யும், வினையாலணையும் பெயரையும்
கொண்டன.

சாத்தன் அவன் } எழுவாய் வேற்றுமை - பெயரையும்,
சாத்தன் யாவன் } வினாவையும் கொண்டது. (கஉ)

பேயரியல் முற்றிற்று.

உ. வினையியல்

வினைச்சொல்லின் இலக்கணத்தைச் சொல்லும் இயல்.

வினைச் சொல்.

[க. தெரிநிலைவினை.]

† ௩௨௦. செய்பவன் கருவி நிலம் செயல் காலம்

செய்பொருள் ளாறும் தருவது வினையே.

(இ - ன்.) செய்பவன் - கருத்தாவும், கருவி - கருவியும், நிலம் - இடமும், செயல் - தொழிலும். காலம்-காலமும், செய்பொருள்-செயப்படு பொருளும் ஆகிய. ஆறும் - அறுவகைப் பொருளையும், தருவது - காட்டுவது,—வினை - தெரிநிலை வினைச்சொல்லாம்; (எ - று.)

‘வினை’ எனப் பொதுப்படக் கூறினாராயினும், வருஞ் சூத்திரத்தாற் குறிப்பிவினை கூறுதலால். இது தெரிநிலைவினை யெனப் பெறப்பட்டது. தெரிநிலைவினை - செயலையும் காலத்தையும் வெளிப்படையாகக் காட்டும் வினை : அங்கனமன்றி அவற்றைக் குறிப்பாகக் காட்டுவது, குறிப்பிவினை.

‘செய்பவன்’ என ஒருபாவின் சொன்னாராயினும், ‘ஒருமொழி பொழுது நன்னினை கொளற் குறித்தே’ என்பதனால் ஐம்பாலும் கொள்க.

(௨ - ம்.) ‘வந்ததான்’ என்றால், அதில் - குயவனாகிய கருத்தாவும், மண்ணாகிய முதற்காணமும், தண்டம் சக்கரம் முதலிய துணைக்காணங்களும், வினைத்தலம் மும், வினைதல்வொழிலும், துறத்தகாலமும், கடம் முதலிய செயப்படுபொருளும் தோன்றுதல் காண்க.

இந்த ஆறையும் தருவது - செயப்படுபொருள் குன்றாத [உள்ள] வினை; செயப்படுபொருள் குன்றிய [ஆல்லாத] வினை. அச்செயப்படுபொருள் ஒழிந்த ஐந்தையுமே காட்டும்; (௨ - ம்.) வந்தது.

முற்றுவினைகளில் பகுதியால் செயலும், விசுதியால் கருத்தாவும், இடைநிலை முதலியவற்றால் காலமும், பெயரெச்ச வினையெச்சங்களில் இம்முறையே செயலும் காலமும் வெளிப்படையாகத் தோன்றுதலால், மற்றவை கருத்தாகத் தோன்றுமென்று கொள்க. (க)

[உ. குறிப்பிவினை.]

† ௩௨௧. பொருள் முதல் ளாறினும் தோற்றிமுன் னாறும்

வினைமுதல் மாத்திரை விளக்கல் வினைக் குறிப்பே.

(இ - ன்.) பொருள் முதல் ஆறினும் - பொருள் இடம் காலம் வினை குணம் தொழில் என்னும் ஆறையும் அடியாகக்கொண்டு, தோற்றி-பிற்த்து. முன் ஆறனுள் - முன்குத்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட (செய்பவன் கருவி நிலம் செயல் காலம் செய்பொருள் என்று) ஆறனுள், வினை முதல் மாத்திரை - கருத்தா ஒன்றையே, விளக்கல்-காட்டுதல்,—வினைக் குறிப்பு - குறிப்பிவினையின் இலக்கணமாம்; (எ - று.)

(உதாரணம்.)

குழையன், பொன்னன் —பொருள்.	காலன், கண்ணன் —சினை.
அகத்தினன், ஊரன் —இடம்.	கரியன், நல்லன் —குணம்.
ஆதிரையான், ஓணத்தான் —காலம்.	நடையன், சொல்லன் —தொழில்.

இவற்றில், விசுவியால் செய்பவன் விளங்கிற்று. மற்றவை குறிப்பாக உண்டெனக் கொள்க. (உ)

[வினைச்சொற்களின் பகுப்பு.]

† ௩௨௨. அவைதாய்.

முற்றும் பெயர்வினை செய்ச்சமுபாக
ஒன்றிற் குரியவும் பொதுவுமாகியும்.

(இ - ள்.) அவைதாய் - (முன் இரண்டு சூத்திரங்களாலும் தெரிநிலை குறிப்பு என்ற) அவ்வினைச்சொற்கள், —முற்றும் - வினைமுற்றும், பெயர் வினை எச்சமும் - பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும், ஆகி - என்று மூன்று வகையாகி, ஒன்றற்கு உரியவும் - (வினை பால் இடங்களின்) ஒவ்வொன்றற்குச் சிறப்பாக வருவனவும், பொதுவும் - (பலவற்றிற்குப்) பொதுவாக நிற்பனவும், ஆகும்—; (௭ - று.)

இவற்றிற்கு உதாரணம். பின் வருஞ் சிறப்புச் சூத்திரங்களிற் காண்க.

இனி, பிறவழிகளால் ஒன்றற்கு உரியவும் பொதுவுமாக நிற்பனவும் சில உண்டென்று கொள்க.

(உ - ம்.) தன்வினைக்கும் பிறவினைக்கும் பொதுவினை:—வெருத்தான், தேற்றுவார். இவை - தான் வெருத்தான், அறியாதவர் என்று பொருள் படும்போது, தன்வினை; ஒன்றை வெருத்தச்செய்தான், அறியாதவர் என்று பொருள் படும்போது, பிறவினை. (நுவலையே, செயப்படுபொருள் குன்றியவினைக்கும் செயப்படுபொருள்குற்றவினைக்கும் பொதுவினைக்கும் உதாரணமாக.)

உடன்பாட்டுக்கும் எதிர்மறைக்கும் பொதுவினை:—சாவாள், செய்யாய். இவை - இறப்பான், செய் என்று பொருள் படும்போது, உடன் பாட்டுவினை; இறவான், செய்யமாட்டாய் என்று பொருள் படும்போது, எதிர்மறைவினை. உடன்பாட்டுவினையெனினும். விதிவினையெனினும் ஒக்கும். எதிர்மறைவினையெனினும், மறைவினையெனினும் ஒக்கும்.

செய்வினைக்கும் செயப்பாட்டுவினைக்கும் பொதுவினை:—காஹயானை, விழங்கிய மீன். இவை - கொல்லுதலைச் செய்து; விழுங்குதலைச் செய்த எனப் பொருள் படும்போது, செய்வினை; கொல்லப்பட்ட, விழுங்கப்பட்ட எனப் பொருள் படும்போது, செயப்பாட்டுவினை.

இன்னும் பலவகையால் வரும் பொதுவினை:—

உண்டு—(க) தன்மை யொருமை வினைமுற்று [உண்டேன்], (உ) இறந்தகாலவினையெச்சம் [புசித்து], (௩) குறிப்புவினைமுற்று [உளது.]

ஒதுவான்—(க) தொழிற்பெயர் [படித்தல்], (உ) எதிர்காலவினை முற்று [படிப்பான்], (ங) எதிர்காலவினையெச்சம் [படிக்க.]

தழைப்ப—(க) பலர்பால் வினைமுற்று [தழைப்பர்], (உ) பலவின் பால் வினைமுற்று [தழைப்பன்], (ங) செயவெனெச்சம் [தழைக்க.]

தேடிய—(க) இறந்தகாலவினைமுற்று [அவைதேடின], (உ) வியங்கோள் வினைமுற்று [தேடுக], (ங) இறந்தகாலப்பெயரெச்சம் [தேடின சாத்தன்], (ச) எதிர்காலவினையெச்சம் [தேடுதற்கு]. பிறவும் இவ்வாறே காண்க. (ங)

க. வினைமுற்று.

[வினைமுற்றின் இலக்கணம்.]

† ந உ ந. பொதுவியல் பாரையந் தோற்றிப் பொருட்பெயர் முடிந்து பொருள் தேர்பில் முடிவே.

(இ - ன்.) பொது இயல்பு ஆறையும் - (பலவகை வினைகளுக்கும்) பொதுவாகிய (செய்பவன் முதலிய) ஆறையும், தோற்றி - தோன்றச் செய்து, பொருள்பெயர் முடிவு - பொருள் முதலிய, அது பெயர் அலது - ஆறுவகைப்பெயரால்லாக் மற்றொன்றையும், ஏற்பில் - ஏற்காதன, - முற்று - (தேரிநிலையும் குறிப்புமாகிய) வினைமுற்றுக்களாம்; (எ - று.)

எனவே, அவ்வினைமுற்றுக்கள் அந்த ஆறு பெயர்களையும் கொண்டு முடியுஞ் சொல்லாகப்பெற்று வேறொன்றையும் வேண்டாதுவரும் என்றதாயிற்று.

எச்சவினைகள் போலக் குறைந்துநில்லாமல் முடிந்துநின்றலால், 'முற்று' எனப்பட்டது.

(உ-ம்.) தேரிநிலை.

குறிப்பு.

அறுபெயர்.

செய்தான் மகன்	யெரியன் மகன்	—மகன்	- பொருள்.
குளிர்ந்தது நிலம்	வலியது நிலம்	—நிலம்	- இடம்.
வந்தது கார்	கரியது கார்	—கார்	- காலம்.
குளிர்ந்தது கை	சிறியது கை	—கை	- சினை.
வந்தது சன்மை	உன்னது சன்மை	—சன்மை	- குணம்.
ஒழிந்தது பிறப்பு	கொடியது பிறப்பு	—பிறப்பு	- தொழில்.

மற்றைத் திணை பால் இடம் காலம் சந்தோறும் இவ்வாறே ஒட்டுக. (ச)

[தேரிநிலை வினைமுற்றின் பாகுபாடு.]

ந உ ச. * ஒதுவன் முடிவிலைதான் பாட்க்கையிடத்தும
ஒருரை பன்னாயித சன்னாமுன னிலையினார்
‡ முக்கா லகதினு மரண முடியே
புனைந்திருபுன் றுறாய் முற்று
வினைப்பத பொருள் புனவான் பானம்.

* இத்தன்மை, பெயரியல் அ - ஆளுகத்திரத்திலும் கூறப்பட்டது.

‡ 'முக்காலத்தொடு' என்றும் பிரதிபேதம்.

(இ - ள்.) ஒருவன் முதல் ஐந்தையும் - ஆண்பால் முதலிய ஐந்து பால் வினையுமுற்றுக்களையும், படர்க்கை இடத்தாம் - படர்க்கையிடத்திலும், ஒருமை பன்மையை - ஒருமை பன்மை வினையுமுற்றுக்களை, தன்மை முன்னிலையிலும்-தன்மையிடத்திலும் முன்னிலையிடத்திலும் (வைத்து), முக்காலத்தினும் - மூன்று காலங்களாலும், முரண - பெருக்கிக்கணக்கிட, முறையே - (சொல்லப்பட்ட) முறைப்படி, மூ ஐந்து - (படர்க்கைவினையுமுற்றுப்) பதினைந்தும், இரு மூன்று - (தன்மை வினையுமுற்று) ஆறும், ஆறு - (முன்னிலை வினையுமுற்று) ஆறும், ஆய் - ஆகி, - முற்றுவினை பதம் ஒன்றே - தெரிநிலை வினையுமுற்றுச் சொல் ஒன்று காணே, மூ ஒன்பான் ஆய் - இருபத்தேழாகும்; (எ - று.)

இறந்தகாலம்.

நிகழ்காலம்.

எதிர்காலம்.

ஆண்பால்.	நடந்தான்	நடக்கின்றான்	நடப்பான்.	} படர்க்கை
பெண்பால்.	நடந்தாள்	நடக்கின்றாள்	நடப்பாள்.	
பலர்பால்.	நடந்தார்	நடக்கின்றார்	நடப்பார்.	
ஒன்றன்பால்.	நடந்தா	நடக்கின்றது	நடப்பது.	
பலவின்பால்.	நடந்தன	நடக்கின்றன	நடப்பன.	} தன்மை-க
ஒருமை.	நடக்கேன்	நடக்கின்றேன்	நடப்பேன்.	
பன்மை.	நடக்கீதம்	நடக்கின்றீம்	நடப்பீம்.	
ஒருமை.	நடந்தாய்.	நடக்கின்றாய்	நடப்பாய்.	
பன்மை.	நடந்தீர்	நடக்கின்றீர்	நடப்பீர்.	} முன்

ஆகத் தெரிநிலைவினையுமுற்று இருபத்தேழாம் எனவே, குறிப்புவினை முற்று, காலம் வினையகாலஞல் ஒன்பதாம் என்றதாயிற்று. (ங)

[க. ஆண்பாற் படர்க்கை வினையுமுற்று.]

† உஉரு. அன் ஆ னிறுமொழி ஆண்பாற் படர்க்கை.

(இ - ள்.) அன் ஆன் இறுமொழி - அன் ஆன் என்கிற இரண்டு விசுவசையையும் இறுதியிலுடைய மொழிகள், - ஆண்பால் படர்க்கை - உயர்திணை யாண்பாற் படர்க்கைத் தெரிநிலையுமுற்றும் குறிப்புமுற்றும் ஆம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) இறப்பு. நிகழ்வு. எதிர்வு. குறிப்பு.

அன்.	நடந்தான்	நடக்கின்றான்	நடப்பன்	குழையன்	} அவன்.
ஆன்.	நடந்தான்	நடக்கின்றான்	நடப்பான்	குழையான்	

[உ. பெண்பாற் படர்க்கை வினையுமுற்று.]

† உஉக. அன் ஆ னிறுமொழி பெண்பாற் படர்க்கை.

(இ - ள்.) அன் ஆன் இறுமொழி - அன் ஆன் என்கிற இரண்டு விசுவசையையும் இறுதியிலுடைய மொழிகள், - பெண்பால் படர்க்கை - உயர்திணைப்பெண்பாற் படர்க்கைத் தெரிநிலையுமுற்றும் குறிப்புமுற்றும் ஆம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) இறப்பு. நிகழ்வு. எதிர்வு. குறிப்பு.

அன்.	நடந்தான்	நடக்கின்றான்	நடப்பன்	குழையன்	} அவன்.
ஆன்.	நடந்தான்	நடக்கின்றான்	நடப்பான்	குழையான்	

[க. பலர்பாற் படர்க்கை வினைமுற்று.]

‡ ௩௨௭. அர் ஆர் பவ்வ ரகர மா ரீற்ற

பல்லோர் படர்க்கை மார் வினையொடு முடிமே.

(இ - ன்.) அர் ஆர் ப ஊர் அகரம் மார் சுற்ற - அர் ஆர் ப மார் என்கிற நான்கு விசுவிகளையும் இறுதியிலுடைய மொழிகள், —பல்லோர் படர்க்கை - உயர்திணைப் பலர்பாற் படர்க்கைத் தெரிநிலைமுற்றும் குறிப்புமுற்றும் ஆம்;—மார் - (இவற்றுள்ளே) 'மார்' சுற்று வினைமுற்று, —வினையொடு முடிமே - (பொதுவிசியாற் பெயருடன் முடிவதே யன்றி) வினையுடனும் முடியும். (எ - று.)

மார், ப விசுவிகள் - காமே காலங்காட்டுதலால், குறிப்பினைக்கு வார்பா.

(உ - ம்.)	இறப்பு.	நிகழ்வு.	எதிர்வு.	குறிப்பு.	
அர்.	நடந்தனர்	நடக்கின்றனர்	நடப்பர்	குழையர்	} அவர்.
ஆர்.	நடத்தார்	நடக்கின்றார்	நடப்பார்	குழையார்	
ஈ.	* நடப்ப	_____	* நடப்ப	_____	
மார்.	_____	_____	கொண்மார்	_____	

'கொண்மார்' [வகாண்வார்]வந்தார்' என மார் - வினையொடு முடிந் தது.

இனி, 'மார்' வினையொடு முடிமே' என்பதற்கு - 'மார்' என்ற விசுதி வினைப்பகுதிக்கு மாத்திரமே வரு மென்றும் மற்றைப் பெயர் இடை உரிப் பகுதிகளுக்கு வராதென்றும் உரைப்பாரும் உளர்; அது பொருத்தமுடையதே; 'மார்' என்ற விசுதி கொண்மார் செய்ம்மார் என வினைப்பகுதியோடு மாத்திரம் வருதலும், மற்றைவிசுதிகள் குழையர் குழையார் என்ப சால்ப எனப் பெயர் இடை உரிப்பகுதிகளோடும் வருதல்பேய் மார்விசுதி வராமையுங் காண்க. குருமார் தேவிமார் என மார்விசுதி பெயரோடு கூடிவருமடத்து வினைமுற்று விசுதி யன்றிப் பெயர்விசுதியாதல் உணர்க. (அ)

[ச. ஒன்றன்பாற் படர்க்கை வினைமுற்று.]

‡ ௩௨௮. ஓ ஹ ஓ க் குற்றிய லுகர விர்ப்பு

ஒன்றன் படர்க்கை கிக் குறிப்பி னாகும்.

(இ - ன்.) து ஹ ஓ குற்றியலுகரம் சுற்ற - து ஹ ஓ என்கிற குற்றிய லுகாவீற்று ஆன்று விசுவிகளையும் இறுதியிலுடைய மொழிகள், —ஒன்றன்படர்க்கை - ஆஃரிணை ஒன்றன்பாற் படர்க்கைத் தெரிநிலைமுற் றும் குறிப்புமுற்றும் ஆம்; ஓ - (இவற்றுள்) ஓ என்கிற விசுதி, —குறிப் பின் ஆகும் - குறிப்பினைமுற்றில் வரும் [தெரிநிலை வினைமுற்றிற்கு வராது]; (எ - று.)

'ஹ' விசுதி - தெரிநிலையில் நிகழ்கால எதிர்காலங்களுக்கு வராது.

* நடத்தார். நடப்பார் என்று பொருள்; நடப்பன என்ற பொரு ளில் - அ என்ற பலவின்பால் விசுதி பதாவிடைநிலை பெற்றதாம்.

(உ - ம்)	இறப்பு.	நிகழ்வு.	எதிர்வு.	குறிப்பு.	
து	நடந்தது	நடக்கின்றது	நடப்பது	குழையது	} அது.
று	ஆயிற்று	_____	_____	குழையிற்று	
டு	_____	_____	_____	பொருட்டு	
(பொருட்டு - பொருளையுடையது.)					(க)

[ரு. பலவிற்பாற் படர்க்கை வினேமுற்று.]

† ௩௨௬. அ ஆ ஈற்ற பலவிற்பாற் படர்க்கை

ஆவே எதிர்மறைக் கண்ண தாசுர்.

(இ - ள்.) அ ஆ ஈற்ற - அ ஆ என்கிற விசுதிகளே இறுதியிலுடைய மொழிகள்;—பலவிற்பாற் படர்க்கை - அஃறிணைப் பலவிற்பாற் படர்க்கைத் தெரிநிலை முற்றும் குறிப்புமுற்றும் ஆம்; ஆ - (இவற்றுள்) ஆ என்கிற விசுதி;—எதிர்மறைக்கண்ணது ஏ ஆகும் - எதிர்மறையில் மாத்திரமே வரும் [உடன்பாட்டில் வராது]; (எ - று.)—எகாரம், பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது.

(உ - ம்.) இறப்பு. நிகழ்வு. எதிர்வு. குறிப்பு.

அ நடந்தன நடக்கின்றன நடப்பன குழையன—அவை.

ஆ நடவா—(ஆகாரவிசுதி, எதிர்மறையில் வந்தது.) (க௦)

[இருதிணைப் பொதுவினே.]

† ௩௩௦. தன்மை முன்னிலை வியங்கோள் வேறுஇலை

உண்டு ஈரெச்சர் இருதிணைப் பொதுவினே.

(இ - ள்.) தன்மை - தன்மை வினேமுற்றுக்களும், முன்னிலை - முன்னிலை வினேமுற்றுக்களும், வியங்கோள் - வியங்கோள் வினேமுற்றுக்களும், வேறு இலை உண்டு - இம்மூன்று குறிப்புவினேமுற்றுக்களும், ஈர் எச்சம்—பெயரெச்சங்களும் வினையெச்சங்களும்;—இருதிணை பொதுவினே - இரண்டு திணைகளுக்கும் பொதுவாகிய வினைகளாம்; (எ-று.)—இலை - இல்லை; விகாரம்.

செய்யுமென்னும் முற்று, பெயரெச்சவாய்பாடு கொண்டிருந்தலால், அதுவும் இருதிணைப்பொது வினையாதலை இங்கேயே அமைத்துக்கொள்க. (க௧)

[தன்மையொருமை வினேமுற்று.]

† ௩௩௧. சூ டி து று என்னுங் தன்றிய லுக்கார்போடு

அல் அன் என் ஏன் ஆசு ஈற்ற

இருதிணை முக்கூற் றொருமைத் தன்மை.

(இ - ள்.) கு டு து று என்னும் குன்றியலகரமோடு - கு டு து று என்கிற நான்கு விசுதிகளையும் இறுதியிலுடைய குன்றியலகரமாகிய மொழிகளும், அல் அன் என் ஏன் ஆகும் ஈற்ற - அல் அன் என் ஏன் என்கிற நான்கு விசுதிகளையும் இறுதியிலுடைய மொழிகளும்;—இரு திணை முக்கூறு ஒருமை தன்மை - உயர்திணை ஆண்பால் பெண்பால் அஃறிணை ஒன்றன்பால் என்னும் மூன்றுக்கும் பொதுவாகிய தன்மையொருமைத் தெரிநிலைமுற்றும் குறிப்புமுற்றும் ஆம்; (எ - று.)

குடுதுறு என்கிற நான்கும்-தாமே காலங்காட்டுதலால், குறிப்பு வினைக்கு வாரா. அல் விசுதி, இடைநிலையோடு சேர்ந்து தெரிநிலையில் எதிர்காலத்திலே மாத்திரம் வரும்.

(உ - ம்.)	இறப்பு.	நிகழ்வு.	எதிர்வு.	குறிப்பு.	
த.	—	—	உண்கு	—	} யான்.
டு.	உண்டு	—	—	—	
து.	வந்து	—	வருது	—	
று.	சென்று	—	சேறு	—	
அல்.	—	—	செய்வல்	—	

அன். உண்டனன் உண்கின்றனன் உண்பன் குழையன்
என். உண்டெனன் உண்கின்றனென் உண்பென் குழையென்
ஏன். உண்டேன் உண்கின்றேன் உண்பேன் குழையேன்

இவை ஒரு புருஷனுக்கும், ஒரு பெண்ணுக்கும், ஒரு விலங்குக்கும் தனித்தனி உரியதாதல் காண்க. முன்னிலை யொருமைமுற்றும் இத் தன்மையதே. (கஉ)

[தன்மைப் பன்மை வினைமுற்றம்.]

† h n . அம் ஆம் என்பன முன்னிலை யாரையும்
எம் எம் ஓம் இவையபார்க்கை யாரையும்
உம் ஊம் கட துற இய்யாவாரையும்
தன்னொடு படுக்க தன்மைப்பன்மை.

(இ - ன்.) அம் ஆம் என்கிற - அம் ஆம் என்கிற இரண்டு விசுதிகளையும் இறுதியிலுடைய மொழிகள். முன்னிலையாரையும்-முன்னிலை யிடத் தாரையும்; எம் எம் ஓம் இவை - எம் எம் ஓம் என்கிற மூன்று விசுதிகளையும் இறுதியிலுடைய மொழிகள், படர்க்கையாரையும் - படர்க்கையிடத்தாரையும்; உம் ஊம் கட துற - கும் டும் தும் ஹும் என்கிற நான்கு விசுதிகளையும் இறுதியிலுடைய மொழிகள், இருபாலாரையும் - (முன்னிலை படர்க்கை என்னும்) இரண்டிடத்தாரர்களையும், தன்னொடு படுக்கும் - தன்னுடன் கூட்டுகின்ற, தன்மை பன்மை - தன்மைப்பன்மை வினைமுற்றம் குறிப்புமுற்றம் ஆம்; (எ - று.)—தன்மைப்பன்மை என்பது - தன்னொடு சார்த்தாரையும் கூட்டியல்லது தனித்து நியலாமை யால், இவ்வாறு கூறினார். இவற்றை உபாபாட்டுத் தன்மையபன்மையென்பர்.

(உ - ம்.)	இறப்பு.	நிகழ்வு.	எதிர்வு.	குறிப்பு.	
அம்.	உண்டனம்	உண்கின்றனம்	உண்பம்	குழையம்	} யாம் [யா னும், நீயும்.]
ஆம்.	உண்டாம்	உண்கின்றாம்	உண்பாம்	குழையாம்	
எம்.	உடனெம்	உண்கின்றனம்	உண்பெம்	குழையெம்	
ஏம்.	உண்டேம்	உண்கின்றேம்	உண்பேம்	குழையேம்	
ஐம்.	உண்டோம்	உண்கின்றோம்	உண்போம்	குழையோம்	
தும்.	—	—	உண்கும்	—	} யாம் [யா னும், நீயும், அவனும்.]
டும்.	உண்டும்	—	—	—	
தும்.	வந்தும்	—	வருதும்	—	
றும்.	சென்றும்	—	சேறும்	—	
அல்.	—	—	—	—	

இவை சிறுபான்மை இம்முறையின்றி மாறிவருதலும் உண்டு. இயல்பு பற்றிய தனித்தன்மைப் பன்மையும், உயர்வுத்தன்மைப்பன்மையும் இவ் விசுவகரையகரையை வேண்டாமல் ஏற்றபடி பெற்றுவருமென்று அறிசு.)

[வினையுடனும் முடியும் தன்மைவினைமுற்றுக்கள்.]

௩௩௩. செய்கெ னொருமையும் செய்குமென் பன்மையும்
வினையொடு முடியினும் விளம்பிய முற்றே.

(இ - ள்.) செய்குஎன் ஒருமையும் - செய்கு என்கிற வாய்பாட்டுத் தன்மையொருமை முற்றும், செய்கும் என் பன்மையும்-செய்கும் என்கிற வாய்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை முற்றும், வினையொடு முடியினும் - (பெயருடன் முடிதலே யல்லாமல் வினையொடும் முடியும்:) முடிந்தாலும், விளம்பிய - முன்சொல்லப்பட்ட, முற்றே-முற்றுக்களையாம் [வினையெச்சமெனப்பட்டா.]

(உ - ம்) உண்கு வந்தேன் ; உண்கும் வந்தோம். (கச)

[உளப்பாட்டு முன்னிலைப்பன்மை வினைமுற்று.]

† ௩௩௪. முன்னிலை கூடிய படர்க்கையும் முன்னிலை.

(இ - ள்.) (தன்மையொடு கூடிய முன்னிலை படர்க்கைகள் தன்மையானாற்போல),—முன்னிலை - முன்னிலையிடத்துச் சொல்லோடு, கூடிய - சேர்த்த, படர்க்கையும் - படர்க்கையிடத்துச்சொல்லும்,—முன்னிலை - முன்னிலையாம் ; (எ - று.)

(உ - ம்.) உண்டனார், உண்மின், குழைநீர்—நீர் [நீயும் அவனும்.]

இச்சூத்திரம், முன்னிலைப்பன்மைவினைமுற்றைக் கூறியிடத்துக் கூறாமல் ஒன்றினுமுடித்தல்தன்னினுமுடித்தல் என்கிற உத்தியால் இங்கே கூறப்பட்டது. (கரு)

[முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று.]

† ௩௩௫. ஐ ஆய் இகர வீற்ற மூன்றாம்

ஏவலின் வருஉ மெல்லா வீற்றவும்

முப்பா லொருமை முன்னிலை மொழியே.

(இ - ள்.) ஐ ஆய் இகரம் ஈற்ற மூன்றாம் - ஐ ஆய் இ என்கிற மூன்று விசுவகளை இறுதியிலுடைய மொழிகளும், ஏவலின் வருஉம் எல்லா ஈற்றவும்—(விசுவபெருமலும் பெற்றும்) ஏவலில்வருகிற இருபத்துமூன்று ஈற்ற மொழிகளும்,—முப்பால்—(ஆண்பால் பெண்பால் ஒன்றன்பால் என்றும்) மூன்றாக்கும் பொதுவாகிய, ஒருமை முன்னிலை மொழி - முன்னிலை யொருமைத் தெரிசிலைமுற்றும் குறிப்புமுற்றும் ஆம் ; (எ - று.)

* இகரவிசுவ, எதிர்காலத்தை இடைசிலையிலாமல் தானே காட்டும்.

ஏவல்வினைமுற்று, தெரிசிலையில் மாத்திரமே யல்லாமல் குறிப்பில் இல்லாமையால், உம்மை கொடுத்துப் பிரித்தார்.

எல்லா ஈறு - “கடவா மடிசே” என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறியன.

(உ-ம்)	இறப்பு.	நிகழ்வு.	எதிர்வு.	குறிப்பு.
ஐ.	உண்டனை	உண்கின்றனை	உண்பை	குழையை
ஆய்.	உண்டாய்	உண்கின்றாய்	உண்பாய்	குழையாய்
இ.	உண்டி	உண்ணுகின்றி	சேறி	விவ்வி

ஆய், இ, அல், ஏல், ஆல் என்கிற விசுவகளை இறுதியிலுடைய வினைச் சொற்களும், 'ஆய்' விசுவ இல்லாமல் பகுதிமாத்திரமாய் நிற்கிற வினைச் சொற்களும், எவ்வொருமை முற்றுக்களாம்; இவ்விசுவகளுள், அல், ஏல், ஆல் என்பவை - எதிர்மறையில் மாத்திரமே வரும்.

(உ - ம்)	உண்ணாய்	உண்ணுகி	உண்
	உண்ணல்	உண்ணேல்	மறால்

எதிர்மறை எவ்வொருமை முற்றுக்கள் - எதிர்மறை ஆகார இடை நிலையின்முன் தகரஎழுத்துப்பேற்றுடன் வ இ என்கிற விசுவகளுள் ஒன் றைப்பெற்றும் வரும்; (உ-ம்.) உண்ணுகே, உண்ணுகி. (கக)

[சில எவல்வினைமுற்றுக்குச் சிறப்புவிதி.]

௩௩௩. முன்னிலை முன்னர் ஈயும் ஏயும்

அந்நிலை மரபின் மெய்யூர்ந்து வருமே.

(இ - ன்.) முன்னிலை முன்னர் - முன்னிலை யேவ்வொருமை முற் றிற்குமுன், ஈயும் ஏயும் - ஈகாரமும் ஏகாரமும், அந் நிலை மரபின் மெய் ணூர்ந்து - அவ்விடத்து நிற்கற்கு உரிய தன்மையையுடைய (யாதாயினும் ஒரு) மெய்யின்மேல் ஏறி, வரும்--; (எ - று.)

(உ - ம்) செல் - சென்றி எனவும், நில - நின்மே எனவும் வரும்.

இங்கே செல், நில என்பன - மயக்கவிதி யில்லாததனால், ஈறுதிரிந்தன. இந்த ஈகார எதாரவகள், விசுவகளல்ல; 'ஆய்' விசுவியில்லாத எவலில் வரு கின்ற முன்னிலையகைகளாம். தகரமெய்யும், மகரமெய்யும்எழுத்துப்பேறு.*

[முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று.]

† ௩௩௪. இர் ஈர் ஈற்ற இரண்டு மிருதினைப்

பன்மை முன்னிலை மின் அவற் றேவல்.

(இ - ன்.) இர் ஈர் ஈற்ற இரண்டு - இர் ஈர் என்கிற இரண்டிவிசுவ களையும் இறுதியிலுடைய மொழிகள், —இரு தினை - இருதினைகளுக்கும் பொதுவாகிய, பன்மை முன்னிலை-முன்னிலைப்பன்மைத் தெரிநிலைமுற்றும் குறிப்புமுற்றும் ஆம்; மின்-‘மின்’ விசுவியை இறுதியிலுடைய மொழி கள், —அவற்று எவல் - முன்னிலை எவற் பன்மை முற்றும்; (எ - று.)

எவற்பன்மைக்கு ஈர் உம் விசுவிகளும், புதியனபுகுதலால் வரும்.

(உ - ம்.)	இறப்பு.	நிகழ்வு.	எதிர்வு.	குறிப்பு.
இர்.	உண்டனிர்	உண்கின்றனிர்	உண்பிர்	குழையிர்
ஈர்.	உண்டார்	உண்கின்றார்	உண்பார்	குழையார்

உண்மின், உண்ணிர், உண்ணு என் எவற்பன்மைவினைமுற்றுக்கள் வந்தன.

* 'இது புணர்ச்சிவிதியன்மையின், ஈண்டேவைத்தாரென்க' என்பது, பழைய உரை.

[வியங்கோள் வினைமுற்று.]

‡ ௩௩௮. கயவொடு ரவ்வொற்றீற்ற வியங்கோள்

இயலு மிடம்பா லெங்கு மென்ப.

(இ - ள்) கய ஒடு - கய என்கிற இரண்டு உயிர்மெய்களுடன், ர ஒற்று-ரகரமெய்யையும், ஈற்ற-இறுதியிலுடையமொழிகள்,—வியங்கோள்-வியங்கோள் வினைமுற்றுக்களாம்; (அவை), இடம் பால் எங்கும் - மூன்றிடங்களிலும் ஐம்பால்களிலும், இயலும் - செல்லும், என்ப - என்று சொல்வார், (புலவர்); (எ - று.)—இது, எதிர்காலத்துக்கு மாத்திரம் வரும்.

‘ரவ்வொற்று’ என்றதனால், முன்னைய இரண்டும் உயிர்மெய்யென்பது பெறப்படும். ‘கயவொடு’ என உயிர்மெய்களை ‘ஒடு’ என்னும் இடைச்சொற் கொடுத்துப்பிரித்ததனால், ரகரமெய் அவைபோலத் தனித்து நில்லாமல்யகரத்தோடுகூடி நிற்கப்பெறுமெனக்கொள்க. கய இரண்டனுள் யகரத்தைப்பின்னே வைத்தது, அது தனித்துவாராமல் இகரச்சாரியை பெற்றே வருதலால்.

(உ - ம்.) வாழ்க, வாழிய, வாழியர்) யான், யாம்; நீ, நீர்; அவன், உண்க, உண்ணிய, நிலீயர்) அவள், அவர், அது, அவை.

உரையறிதோடலால் - ஓங்க, எழுந்தருள என ‘அ’ என்பதும், ஓரால் [ஒருவுக] என ‘ஆல்’ என்பதும்; ‘மாசில னாதல்’ [ஆகுக] என ‘தல்’ என்பதும்; ‘அஞ்சாமை [அஞ்சற்க] அஞ்சல்து’ என ‘மை’ என்பதும்; ‘மக்கட்பதடியெனல்’ [என்க] என உடன்பாட்டிலும், ‘மகனெனல்’ [என்னற்க] என எதிர்மறையிலும் ‘அல்’ என்பதும் வியங்கோள் வினைமுற்று விருத்திகளாய் வரு மென்க. ‘காட்டி - இகரவீற்றுவியங்கோள்’ என்பதும், ‘வேண்டும்’ என்பது - உம் ஈற்றால் வந்ததோர் எவல்கண்ணிய வியங்கோள்’ என்பதும் ஈச்சினுர்க்கினியர் கொள்கை.

வியங்கோள் - வெல்க, சிறக்க என வாழ்த்துதற் பொருளிலும்; வருக, உண்க என விதித்தற் பொருளிலும்; அருளுக, எக என வேண்டிக்கொள்ளுதற் பொருளிலும்; கெடுக, அழிக என வைத்தற்பொருளிலும் வருமென்க. மற்றைப் பொருள்களையும் இவற்றில் அடக்கிக்கொள்க.

வியங்கோள் - காரணப்பெயர்; எவுதலைக் கொள்வதென்று பொருள்; வியம் - எவல்; இப்பொருளதாதலை ‘வியவர்’ என்பதிலும் காண்க. *

ஏவலுக்கும் வியங்கோளுக்கும் வேறுபாடு:—(க) எவல் - கட்டளைப் பொருளில் மாத்திரமே வரும்; வியங்கோள் - வாழ்த்துதல் முதலிய பல பொருள்களில் வரும். (உ) எவல் - முன்னிலையில் மாத்திரமே வரும்; வியங்கோள் - ஐம்பால் மூவிடங்களிலும் வரும். (௩) எவலில் ஒரீமை பன்மை என்ற பகுப்பு உண்டு; வியங்கோளில் அப்பகுப்பு இல்லை.

* ‘வியவர் - எவல்செய்வார்; ‘வியங்கோள் போல்’ என்றதும், ‘வியம்-எவவாதலின், போக்கின்மேற்று’ என்றதும் - சீவகசிந்தாமணி - ஈச்சினுர்க்கினியருரை.

வியக்கோளும் ஒருவகை ஏவற்பொருள்பற்றியதே யாயினும், முன்னிலையில் மாத்திரமே வருவதை ஏவலென்றும், ஐம்பால் மூவிடங்களிலும் வருவதை வியக்கோளென்றும் பிரித்துக் கூறுவது, தொன்றதொட்டு வரும் முறைமை யென்க. 'வியக்கோள் மூவிடத்து வருதலின், ஏவலுள் அடங்காதென்க' என்பது, பழையபுராணம். (கக)

[ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவாகிய குறிப்பு வினைமுற்று.]

‡ ஈ.ஈ.க. வேறில்லை யுண்டைம் பால்மு ஹிடத்தன.

(இ - ன்) வேறுஇல்லை உண்டு. இம்மூன்று குறிப்புவினைமுற்றுக்களும், ஐம் பால் மூ இடத்தன - ஐம்பால்களுக்கும் மூன்றிடக்களுக்கும் உரியன,

(உ - ம்.) வேறு, இல்லை,) யான், யாம்; நீ, நீர்; அவன், அவன், உண்டு.) அவர், அது, அவை. (உ0)

2. பெயரெச்சம்.

[பெயரெச்சத்தின் இலக்கணம்.]

‡ ஈ.ஈ.க. செய்த செய்கின்ற செய்யுரென் பாட்டில்

காலமுஞ் செயலுந் தோன்றிப் பாலொடு

செய்வ தாதி அறுபொருட் பெயரும்

எஞ்ச நிற்பது பெயரெச் சம்மே.

(இ - ன்.) செய்த செய்கின்ற செய்யும் என் பாட்டில் - செய்த செய்கின்ற செய்யும் என்று சொல்லப்படுகின்ற மூன்றுவகை வாய்பாட்டுச்சொற்களிலே, காலமும் - (முறையே இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்கிற மூன்று) காலங்களும், செயலும் - தொழிலும், தோன்றி - தோன்றப்பெற்று, —பாலொடு - பாலும், செய்வது ஆதி அறு பொருள் பெயரும் - செய்பவன்கருவியிலும் செயல் காலம் செயப்படுபொருள் என்கிற அறுவகைப் பொருட்பெயர்களும், எஞ்சநிற்பது - ஒழிய நிற்பன, —பெயரெச்சம் - தெரிநினைப்பெயரெச்சமும் குறிப்புப்பெயரெச்சமும் ஆம்; (எ - று.) —நிற்பது - சாதியொருமை.

பெயரெச்சம் - பெயரைக் கொண்டு முடிவதாகிய குறைந்து நிற்குஞ் சொல். எஞ்சுவது, எச்சம்.

பால் எஞ்சி நிற்பது - கொண்டுமுடியுஞ்சொல்லின் பாலன்றித் தனக் கொண்டு ஒருபா லில்லாமை. அறுபொருட்பெயர் எஞ்சி நிற்பது - ஆறுவகைப் பொருட்பெயருள் ஒன்று கொண்டுமுடியுஞ் சொல்லாக நிற்கப் பெறுதல். மேல் வினையெச்சச்சூத்திரத்தில், 'பால் வினை யொழிய நிற்பது' என்பதற்கும் இவ்வாறு கொள்க.

ஏற்புழிக்கோடலால் - இச்சூத்திரத்தில் 'தோன்றி' என்பது வரையிலும் தெரிநிலைக்கும், மறையது தெரிநிலை குறிப்பு இரண்டுக்கும் கொள்க.

(உ-ம்.)	இறப்பு, உண்டி	} பொன்னன்—செய்பவன். ஊண்—செயல்.	
	நிகழ்வு, உண்டிய		} கலம் —கருவி. பகல்—காலம் [ருள்
	எதிர்வு, உண்ணும்		

குறிப்பு - உன்ன, பெரிய, புதிய, இலைய, முகத்த—வேல்.

தெரிநிலைப்பெயரெச்சம் காலமும் செயலும் தோன்றிற்றலும், இரு வகைப் பெயரெச்சமும் பாலும் கொண்டுமுடியும்பெயரும் குறையறிற்ற லும் காண்க.

உண்ணாத, செய்யாத-எதிர்மறைத்தெரிநிலைப் பெயரெச்சம். இல்லாத, அல்லாத - எதிர்மறைக் குறிப்புப்பெயரெச்சம். (உண்ணாத, செய்யாத என் பவை காலங்காட்டாதனவாயினும், அவற்றின் உடன்பாடாகிய உண்ட செய்தமுதலியவை காலங்காட்டிதலால், இவையும் தெரிநிலையாம்.)

எதிர்மறைப் பெயரெச்சம், உண்ணு செய்யா இல்லா அல்லா என்று ஈறுகெட்டும் நிற்கும்.

உண்ணாத செய்யாத என்பவற்றில், உண் செய் என்ற பகுதிகள் உடன் பாட்டுக்கு உரியவை யாதலால், ஆ - எதிர்மறையிடைநிலை; இல்லாத, அல் லாத என்றவற்றில் இல் அல் என்ற பண்படிப்பகுதிகளே எதிர்மறைகாட்டு தலால், ஆ - சாரியை; இது, எதிர்மறை வினையெச்சத்துக்கும் பொருந்தும். இல்லாத, அல்லாத என்றவற்றிலும் ஆ - எதிர்மறை யெனக் கொண்டால், இரண்டு எதிர்மறை ஒருடன்பாட்டை உணர்த்தவேண்டுமாதலின், அங்ங னனக்கொள்ள இடமில்லாமை காண்க.

பெயரெச்சம் - சங்குசுட்ட சுண்ணாம்பு, உண்ட இளைப்பு எனக் கார ணப்பொருளிலும்; நோய்தீர்ந்த மருந்து, நின்னைக்கானும் அவா எனக் காரியப்பொருளிலும் வரு மென்று அறிக. (சுட்ட - சுட்டதொ லாகிய. உண்ட - உண்டதொ லாகிய. தீர்ந்த - தீர்தற்குக் காரணமான. கானும் - காணவேண்டுமென்ற என்று பொருள்.) (உக)

[செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுச் சொல்லுக்குச் சிறப்புவிதி.]

† ஈசக. செய்யுமெனெச்சவீற் றுயிர்மெய் சேறலும்
செய்யுளு ளும்முந் தாகலும் முற்றேல்
உயிரு முயிர்மெய்யு மேகலு முளலே.

(இ - ன்) செய்யும் என் எச்சம் - செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுப்பெய ரெச்சத்தினுடைய, ஈறு - இறுதியிலுள்ள, உயிர்மெய் - உயிர்மெய்யெழு த்து, சேறலும் - கெடுதலும்; செய்யுளுள் - செய்யு ளிடத்து, உம் - 'உம்' விசுதி, உந்து ஆகலும் - உந்து எனத் திரிதலும்; முற்றேல் - (அது) செய்யு மென்னும் வாய்பாட்டு முற்றியின், உயிரும் - (இறுதியில் உள்ள) உயிராயி னும், உயிர்மெய்யும் - உயிர்மெய்யாயினும், ஏகலும் - கெடுதலும், உள - உன்னன்; (எ - று.)

'செய்யுளுள் உம் உந்தாம்' எனவே, மற்றை விதிகள் வழக்கிலும் செய் யுளிலும் ஏற்றபடி வருமெனக் கொள்க.

ஆதும்பொருள் - ஆம்பொருள் தாவும்மரை-தாமரை } எச்சத்து உயிர்
போதும்போது - போம்போது வாவும்புரவி-வாம்புரவி } மெய்கெட்டது.
பாரும் —“பாயுந்து” } செய்யுளில் எச்சத்து உம்
உப்பெயர்க்கும் —“உப்பெயர்க்குத்து” } உந்து ஆயிற்று.

கலுழம்	—“கலுழ்மே”	} செய்யுளில் முற்றில்
போலும்	—“மீகானும் போனம்”	
மொழியும்	—“அவனொடுமொழிமே”	} உயிர் கெட்டது.
முடியும்	—“வினையொடு முடிமே”	
குணமாதும்	—குணமாம்	} செய்யுளில் முற்றில்
பொழுதுபோகும்	—பொழுதுபோம்	
		} உயிர்மெய் கெட்டது.

‘செய்யும்’ என் படர்க்கை முற்று’ என்றாயினும், ‘செய்யும்’ என் எவல் முற்று’ என்றாயினும் கூறாமல் பொதுப்பட ‘முற்றேல்’ என்று கூறியதனால், கேளுமோ—“வருகுவம் கேண்மோ”, உரையுமோ—“முன்னியதுரைமோ” என எவல் முற்றில் உயிரும் உயிர்மெய்யும் கெட்டுவருதலும் கொள்க.*

(உஉ)

1h. வினையெச்சம்.

[வினையெச்சத்தின் இலக்கணம்.]

‡ ௩௪௨. தொழிலும் காலமுந் தோன்றிப் பால்வினை ஒழிய நிற்பது வினையெச்சம்மே.

(இ - ன்.) தொழிலும்-செயலும், காலமும்—, தோன்றி-விளங்கி,—பால்-பாலும், வினை-(கொண்டுமுடியும்) வினையும், ஒழிய நிற்பது-குறைய நிற்பன, வினையெச்சம்-தெரிநிலை வினையெச்சமும் குறிப்பு வினையெச்சமுமாம். (எ - று.)

வினையெச்சம் - வினையைக் கொண்டுமுடிவதாகிய குறைந்துநிற்கும் சொல்.

‘வினை’ எனப் பொதுப்படக் கூறியதனால்-உடன்பாடும் எதிர்மறையும் பற்றிவருகிற தெரிநிலையும் குறிப்பு மாகிய ‘வினைமுற்றும், பெயரெச்சமும், வினையெச்சமும், வினையாலணையும் பெயரும், தொழிற் பெயரும் ஆகிய பலவகை வினைச்சொற்களையும் கொண்டுமுடியுஞ் சொல்லாகப் பெற்றுவரும்.

ஏற்புழிக்கோடலால் தொழிலும் காலமுந்தோன்றுதல் - தெரிநிலைக்கும், பால் வினை ஒழிய நின்றல்-தெரிநிலை குறிப்பு இரண்டுக்கும் கொள்க.

(உ - ம்.) செய்துபோ-தெரிநிலை. இன்றிக் காண்-குறிப்பு.

இங்கே, தெரிநிலைவினையெச்சம் தொழிலும் காலமுந்தோன்றி நின்றலும், இருவகை வினையெச்சமும் பால் வினை ஒழிய நின்றலுமாகாண்க.(உ௩)

[தேரிநிலைவினையெச்ச வாய்பாடுகள்.]

‡ ௩௪௩. செய்து செய்து செய்யாச் செய்யுச் செய்தெனச் செயச் செயின் செய்யிய செய்யியர் லான் பான் பாக்கின வினையெச்சம் பிற ஐந்தொன் றுறுந் முக்காலமும் முறைதரும்.

(இ-ன்.) செய்து.....செய்யியர்-செய்து என்றது முதல் செய்யியர் என்பது வரையிலுள்ள ஒன்பதுவாய்பாடுகளால் வருவனவும், வான்பான்

*‘உம்மையான், இவை இவ்வாருதல் ஒருதலையல்ல வெனக்கொள்க’ என்பது, பழைய உரை.

பாக்கு - இம்முன்று விசுவிகளைப் பெற்றுவருவனவும், இன பிற - இவை போல்வன பிறவும், வினையெச்சம் - தெரிநிலை வினையெச்சங்களாம்; (இப் பன்னிரண்டினுள்), ஐந்து-(முதலிலுள்ள) ஐந்தும், ஒன்று-(நடுவிலுள்ள) ஒன்றும், ஆறு - (இறுதியிலுள்ள) ஆறும்,—முறை - முறையே, முக்காலமும்-இறந்தகால நிகழ்கால எதிர்காலங்களை, தரும்-காட்டும்; (எ - று.)

இவற்றுள், செய்து என்பது-இடைநிலையினாலும், மற்றவை-விசுவியினாலும் காலங்காட்டுவன வென்று அறிக.

(உ - ம்.) இறப்பு.

நிகழ்வு.

எதிர்வு.

க. நடந்து வந்தான்.

க. நடக்க வல்லன்.

க. வரின் கொள்ளும்.

உ. உண்குடி போனான்.

உ. ஆடிய தந்தான்.

ங. பெய்யாக் கொடுக்கும்.

ங. உண்ணியர் வருவான்.

ச. காணா மகிழ்ந்தான்.

ச. கொல்வான்சென்றது

ரு. உண்டெனப் போனான்.

ரு. தீன்பான் புகுந்தது.

சு. செய்யாக்கு வந்தான்.

(உண்குடி - உண்டு. பெய்யா - பெய்து. காணா - கண்டு. உண்டென - உண்டதனால். வரின்-வந்தால். ஆடிய - ஆடுதற்கு. உண்ணியர் - உண்ணுதற்கு. கொல்வான்-கொல்லுதற்கு. தீன்பான்-தின்னுதற்கு. செய்பாக்கு-செய்தற்கு.) 'செய்யுஉ' என அளபெடையோடுகூடிய பாடமும் உண்டு.

வான், பான், பாக்கு என்பன - அந்தந்த விசுவிகளையுடைய சொற்களை உணர்த்திநின்றன. வான், பான் என்பவற்றில், ஆன் - வினையெச்ச விசுவி, வ், ப் - எதிர்கால இடைநிலை என்பது, ஒருசாரார் கொள்கை.

இன - இன்ன என்பதன் தொகுத்தல்.

'இன்ன' என்றதனால்-இறந்தகாலத்திற்கு இய் உம் என்பனவும், எதிர்காலத்திற்கு ஆல் கால் கு கடை வழி இடத்து என்பனவும், எதிர்மறைக்கு மல் மை மே என்பனவும், குறுப்புவினையெச்சத்துக்கு அறி ஆல் முதலியனவும், பிறவும் விசுவிகளாக வருமெனக் கொள்க. அவையெல்லாம் பதவியலில் காட்டப்பட்டன.

இடையில் ஆகாரம் பெற்ற உண்ணாமல் இல்லாமல் முதலிய வினையெச்சங்கள் ஈறுகெட்டு உண்ணா இல்லா என்று நின்றனும் உண்டு.

உரையிற்கோடலால்-நிகழ்காலத்திற்குக் காட்டிய சொல்வெனெச்சம் காரணப்பொருளதாம்பொழுது இறந்தகாலத்திலும், உடனிகழ்ச்சிப்பொருளதாம்பொழுது தனக்கு உரிய நிகழ்காலத்திலும், காரியப்பொருளதாம் பொழுது எதிர்காலத்திலும் வருமெனக் கொள்க. அதனால், இது - சிறுபான்மை 'முக்காலத்துக்கும் பொதுவான வினையெச்சம்' எனவும் படும்.

(உ - ம்.) மழை பெய்ய நெல் விளைந்தது—இறந்தகாலம்.

சூரியன் உதிக்கச் சாத்தன் வந்தான்—நிகழ்காலம்.

நெல் விளைய மழை பெய்தது—எதிர்காலம்.

இவற்றுள் பெய்ய என்பது - (பெய்தலால் எனப் பொருள்பட்டு) வினை தனுக்குக் காரணமாகியும், உதிக்க என்பது - (உதிக்கையில் எனப்பொருள் பட்டு) வருதலோடு உடனடிகழ்கிறதாகியும், வினைய என்பது - (வினையும் படி எனப் பொருள்பட்டுப்) பெய்வதன் காரியமாகியும் நிறநல் காண்க.

இன்னும், இவ்வுத்தியால், வான்முதலிய மூன்றும் - யான்வருவானேன், அவன் நடப்பானேன், படுபாக்கிறந்து என (முறையே) வருதல், நடத்தல், படுதல் எனப்பொருள்பட்டுத் தொழிற்பெயர் விகுதிகளாக வருதலும் கொள்க.

வினையெச்சம், சிறுபான்மைதொழிற்பெயர்ப்பொருளிலும்வரும் (உ-ம்.) வரக் கண்டேன்; (இது வருதலைக்கண்டேனென்று பொருள்படும்.) (உச)

[வினையெச்சங்களின் முடிபுவேறுபாடு]

† நசச. அவற்றுள்,

முதலில் நான்குர் ஈற்றில் மூன்றும்

வினைமுதல் கொள்ளும் பிறவு மேற்கும் பிற.

(இ - ள்.) அவற்றுள் - (முன்குத்திரத்திற்கொல்லிய பன்னிரண்டு வாய் பாட்டு) வினையெச்சங்களுள், முதலில் - முதலிலுள்ள, நான்கும் - (செய்து செய்யு செய்யா செய்யு என்ற) நான்கும், ஈற்றில் - இறுதியிலுள்ள, மூன்றும் - (வான் பான் பாக்கு என்கிற விகுதிகளையுடைய) மூன்றும், வினைமுதல் - தன்கருத்தாவின் வினையை, கொள்ளும் - கொண்டுமுடியும்: பிற-நடுவிலுள்ள (செய்தென செய் செயின் செய்யிய செய்யியர்என்ற) ஐந்தும், பிறவும் - (தன்கருத்தாவின் வினையை மாத்திரமே யன்றிப்) பிறகருத்தாவின் வினையையும், ஏற்கும் - கொண்டு முடியும்;

(உ-ம்.)	க. உ.	இராமன் நடந்து வந்தான்	} முதலில் நான்கும், ஈற்றில் மூன்றும் - தன் கருத்தாவின் வினையைக் கொ ண்டு முடிந்தன.
	உ. பு.	பொன்னன் உண்குடி போனான்	
	ந. ஆ.	புயல் பெய்யாக் கொடுக்கும்	
	க. ஊ.	மகள் காணா மகிழ்ந்தாள்	
	க. வான்.	புலி கொல்வான் சென்றது	
	உ. பான்.	வேடர் அலைப்பான் புகுந்தனர்	}
	ந. பாக்கு.	வள்ளல் தருபாக்கு வருவான்	

க. என.	{ சாத்தன் உண்டென மகிழ்ந்தான் சாத்தன் உண்டென யான் மகிழ்ந்தேன் }	} இடையில் ஐந்
உ. அ.	{ பொன்னன் உண்ண வருகிறான் சாத்தன் உண்ண நீ காணாய் }	
ந. இன்.	{ இராமன் உண்ணின் மகிழ்வான் வறியன் உண்ணின் வள்ளல்கொடுப்பா }	} யையும், வேறு கருத்தாவின்
ச. இய.	{ மகன் உண்ணிய வருவான் மகன் உண்ணிய தாய் கொடுப்பாள் }	
இ. இயர்.	{ தந்தை உண்ணியர் போவான் பிறன் உண்ணியர் தான் வழங்குவான் }	தன.

‘இடையிலுள்ளதும்’ என்னாது ‘பிற’ என்றதனால் - கீழ்க்குத்திரத்து ‘இன்’ என்றதனால் கொண்டவினையெச்சங்களுள், செய்து என்னும் வாய்பாடு

பற்றிவருகிற இகர யகர வீற்று வினையெச்சங்களும், உடன்பாட்டுக் குறிப்பு வினையெச்சமும், தன்கருத்தாவின் வினையையும், மற்றவை தன்கருத்தாவின் வினையையும், பிறகருத்தாவின் வினையையும் கொள்ளு மெனக் காண்க.

(உ-ம்) மகன் ஓடி வந்தான்
மகள் போய்க் கண்டான்
தான் வலியப் பேசினான் } தன்கருத்தாவின் வினை கொண்டன.
அவன் உண்டால் உவக்கும் } மழை இன்றிப் பொய்ப்பின்
யான் உண்டால் பசி தீரும் } விருந்தின்றி அவன் உண்ணன்

என இருவகைக் கருத்தாவின் வினை கொண்டன. பிறவும் இவ்வாதே. (உரு)

[கீழ் 'வினைமுதல்கொள்ளும்' என்றதற்குப் புறனடை.]

† ஈசுரு. சினைவினை சினையொடு முநலொடு சொறிபம்.

(இ - ள்.) சினை வினை - 'முதலில்நான்கும் சுற்றில் மூன்றும்' என்ற வினையெச்சங்கள்) உறுப்பின் வினையாயின் (அவை),—சினையொடும் - (முன் 'வினைமுதல்கொள்ளும்' என்ற விதியினால்) உறுப்பின்வினையுடன் முடிதல் மாதிரிமே யல்லாமல், முதலொடும் - உறுப்பியின்வினையுடனும், செறியும் (ஒற்றுமையம்பற்றி) முடியும்; (எ - று.)

சினை - அவயவம், உறுப்பு. முதல் - அவயவி, உறுப்பி.

(உ-ம்.) கால் ஓடிந்து விழுந்தது } சினைவினை அச்சினையின் வினையொடு
கண் சிவந்து நொத்தது } முடிந்தது.

சாத்தன் கால்ஓடிந்து விழுந்தான் } வினைவினை அச்சினைக்கு உரியமுத
பொன்னன் கண்ணொந்து சிட்டுந்தான் } வின் வினையொடுமுடிந்தது. (உரு)

[வினையெச்சவாய்பாடுகள் திரிதல்.]

† ஈசுரு. சொல்திரியினுர பொருள் திரியா வினைக் காண.

(இ - ள்.) வினைக்குறை-வினை யெச்சவாய்பாடுகள், —சொல் திரியினும் - (வேறு வாய்பாடுகளாகச்) சொல் மாறிவந்தாலும், பொருள் - (அவற்றின்) பொருள்கள், திரியா - வேறுபடாவாம்; (எ - று.)

என்றது - தன்கருத்தாவின் வினையைக் கொண்டுமுடிதற்கு எற்ற 'முதலில் நான்கும் சுற்றில் மூன்றும்' என்ற வினையெச்ச வாய்பாடுகள் வேறுகருத்தாவின் வினையைக் கொண்டுமுடிந்தால், அவ்விடங்களில், அவற்றை, வேறு கருத்தாவின் வினையையும் கொண்டு முடிதற்கு எற்ற வினையெச்சங்களின் திரிபாகக் கொள்க என்றதாயிற்று. (ஆதல் உருபு மயக்கம்போலவது.)

மழைபெய்து நெல்விளைந்தது, யான்கொள்வான், பொன்னொடுத தான்—இவற்றில், பெய்து, கொள்வான் என்பவை-வேறுவினைகொண்டு முடிதற்கு ஏலாமையால், அவற்றை முறையே பெய்யுகொள்ள என்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் திரிபாகக் கொள்க.

இனி, 'வினைக்குறை' எனப்பொதுப்படக்கூறியதனால் எவ்வகைவினை யெச்சச்சொல்லும் பொருளுக்கு இயையாமல் மாறிவருமாயின், அதனைப் பொருளுக்கு இயைந்த வினையெச்சச் சொல் திரிந்துவந்ததாகக் கொள்க.

(உ-ம்.) “கொழுந் றெழுது எழுவான்” - தொழாரின்று என்னும் நிகழ்கால வினையெச்சம், தொழுது எனத் திரிந்துநின்றது. “இல்லாகி யாங்கு”-ஆனால் என்னும் எதிர்கால வினையெச்சம், ஆகி எனத் திரிந்து நின்றது. (உஎ)

ஒழிப்பு.

[குறிப்புவினைக்குப் புறனடை.]

௩௪௭. ஆக்க வினைக்குறிப் பாக்கமின் றியலா.

(இ-ள்.) ஆக்கம் - (ஆதல் என்னும்) ஆக்கத்தைக்கொண்ட, வினைக் குறிப்பு-குறிப்புவினைச்சொற்கள், —ஆக்கம் இன்று-(அந்த) ஆக்கச்சொல் இல்லாமல், இயலா - வராவாம்; (எ-று.)

வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கு வேற்றுமையுருபுகள்விரிந்தாயினும்மறைத் தாயினும் அதற்கு உரிமையாக நிற்பதுபோல, ஆக்கவினைக்குறிப்புக்குஆக் கச்சொல் விரிந்தாயினும் மறைந்தாயினும் அதற்கு உரியதாக நிற்கும்.

(உ-ம்.) பகைவன் நல்லுறையினுள் } ஆக்கச்சொல் விரிந்து நின்றது.
கல்வியாற் பெரியுறையினுள் }
சாத்தன் நல்லன் } ஆக்கச்சொல் மறைந்துநின்றது
கல்வியாற் பெரியன் }

எனவே-இயற்கைவினைக்குறிப்பாயின் ‘ஆக்கச்சொல்’ மறைந்துவருத லும் விரிந்துவருதலு மில்லாமல், தன்னைநல்லன், குலத்தாற் பெரியன் என்றே வருமெனக் கொள்க.

இங்ஙனமாகவே, குறிப்பு வினை - ஆக்கவினைக் குறிப்பு, இயற்கை வினைக்குறிப்பு என இரண்டு வகைப்படு மென்றும், அவை இவ்வாறு நடக்குமென்றும் கூறினா ராயிற்று. (உஅ)

[‘செய்யும்’ என் முற்றுக்குச் சிறப்புவிதி.]

‡ ௩௪௮. பல்லோர் பார்க்கை முன்னிலை தன்பையில் செல்லா தாகுந் செய்பவன் முற்றே.

(இ-ள்.) செய்யும் என் முற்று-‘செய்யும்’ என்னும் வாய்பாட்டுவினை முற்று, —பல்லோர் பார்க்கை-பார்க்கைப் பலர்பாலிலும், முன்னிலை - முன்னிலையிலும், தன்மையில்-தன்மையிலும், செல்லாது ஆகும்-வரா தாம்; (எ-று.)

எனவே, பார்க்கையில் பலர்பால் ஒழிந்த ஆண்பால் பெண்பால் ஒன்றன்பால் பலவிற்பால்களில் செல்லுமென்றதாயிற்று.

(உ-ம்.) அவன் உண்ணும், அவன் உண்ணும், அது உண்ணும், அவை உண்ணும்.

இவ்வாய்பாட்டு முற்று-‘ஈர் உண்ணும்’ என முன்னிலையில் பன்மையேவலாக வருதல். [நியமபுத்த லாதலால் ௨௨௪௬ கூறாயினார். (உக)]

[‘யார்’ என்னும் குறிப்புவினைமுற்றுக்குச் சிறப்புவிதி.]

‡ ௩௪௯. யாரென் வினாவினைக் குறிப்பு உயர் முப்பால்.

(இ-ள்.) யார் என்-‘யார்’ என்கிற, வினா-வினாப்பொருளைத் தருகிற, வினைக்குறிப்பு-குறிப்பு வினைமுற்று,—உயர் முப்பால்-உயர்திணைப்படர்க்கை மூன்று பால்களுக்கும் பொதுவாம். (எ-று.)

(உ-ம்.) அவன் யார், அவள் யார், அவர் யார்.

இது, இங்குப் பலர்பால் முற்றன்று; உயர்திணைப்பொதுக் குறிப்பு முற்று. இதில், ர் - பொதுவிசுதி.

இனி, நான் யார், நாம் யார், நீ யார், நீர் யார் எனத் தன்மை முன்னிலைகளில் வருதல் - புதியனபுகுதல்; ‘என்றெஞ்சம் ஆர்’ என அஃறிணைக்கு வருதலும் அது. (ஆர் - யார் என்பதன் மருஉ.) (௩௦)

[‘எவன்’ என்னும் குறிப்புவினைமுற்றுக்குச் சிறப்புவிதி.]

† ௩௦. எவனென் வினாவினைக் குறிப்பு இழி யிருபால்.

(இ-ள்.) எவன் என்-‘எவன்’ என்கிற, வினா-வினாப்பொருளைத் தருகிற, வினைக்குறிப்பு-குறிப்புவினை முற்று,—இழி இருபால் - அஃறிணைப்படர்க்கை இரண்டிபால்களுக்கும் பொதுவாம்; (எ - று.)

இது, இங்கு ஆண்பால் முற்றன்று; அஃறிணைப் பொதுக்குறிப்பு முற்று. எது என்றும், எவை என்றும் பொருள்படும்: இதில், அன் - பொதுவிசுதி.

(உ-ம்.) அது எவன், அவை எவன். இது-என் என விகாரப்பட்டும், அது பின்பு என்னை என்ன என்னே என்னோ என் எனப் பலவாறு விகாரப்பட்டும் வரும். (௩௧)

[முற்றெச்சம்.]

† ௩௧. வினைமுற்றே வினை யெச்சமாகலும்

குறிப்புமுற்றீரெச்சமாகலு முளவே.

(இ - ள்.) வினைமுற்றே-(தெரிநிலை) வினைமுற்றுச்சொல்லே, வினையெச்சம் ஆகலும் - வினையெச்சப்பொருளதாக வருதலும், குறிப்புமுற்று-குறிப்பு வினைமுற்றுச் சொல், எச்சம் ஆகலும்-வினையெச்சப்பொருளும் பெயரெச்சப்பொருளும் உடையதாக வருதலும், உள்-உண்டு; (எ - று.)

(உ - ம்.) க.—‘கண்டனன் வணங்கினான்’ என்பது-கண்டு வணங்கினான் என்றும், ‘காணன் போனான்’ என்பது-காணம்ற் போனான் என்றும் பொருள்படுதலால், தெரிநிலைமுற்று வினையெச்சமாகத் காண்க.

உ.—‘சாத்தன் வில்லினன் வந்தான்’ என்பது-வில்லையுடையனும் வந்தான் எனப் பொருள்படுதலால் குறிப்புமுற்று வினையெச்சமாகியும், ‘குழையின் கொற்றன் வந்தான்’ என்பது-குழையையுடையகொற்றன் வந்தான் எனப் பொருள்படுதலால் குறிப்பு முற்றுப்பெயரெச்சமாகியும் வருதல் காண்க.

இனி, ‘வினையெச்சமாகலும்’ என்ற (எண்ணின்ந்த எதிரதுதழுவிய எச்ச) உய்மையால் - ‘உண்டான் சாத்தன் (ஊர்க்குப்போனான்)’ என்பதில் - உண்ட சாத்தன் எனப் பொருள்பட்டு, தெரிநிலை முற்றுப்பெயரெச்சமாக வருதலும் கொள்க. (௩௨)

வினையியல் முற்றிற்று.

ந. பொதுவியல்.

முன்சொன்ன பெயர்ச்சொல்லுக்கும் வினைச்சொல்லுக்கும், பின் சொல்லும் இடைச்சொல்லுக்கும் உரிச்சொல்லுக்கும் பொதுவான இலக்கணங்களைச் சொல்லும் இயல். இது, சிங்கநோக்காக நான்கு இயல்களுக்கும் நடுவில் வைக்கப்பட்டதென அறிக. (சிறகம், முன்னும் பின்னும் பார்த்துக்கொண்டே செல்லும்.)

[ஒன்றொழி பொதுச்சொல்.]

† நடுஉ. இறுதினை யான்பெணு னொன்றனை யொர்க்கும்
பெயருப வினைபம் குறிப்பி னுணை.

(இ-வ்.) இரு திணை-இரண்டிணைகளிலும்,—பெயரும்-(ஆண்பால் பெண்பால்களுக்குப் பொதுவாகிய) பெயர்ச்சொற்களும், வினையும்-(அவ்விருபால்களுக்கும் பொதுவாகிய) வினைச்சொற்களும்,—ஆண் பெணுள்-அவ்வாண்பால் பெண்பால்களும், ஒன்றினை-ஒருபாலை, குறிப்பினுள்-குறிப்பினுள், ஒழிக்கும்-ஒக்கி மற்றொருபாலை விளக்கும்; (எ-து.)

(ம-வ்.) (உ) ஆண்பாலுக்கா பொருளாய்ப்புரீ—இதில், மக்கள் என்னும் யாதினை ஆண் பெண் இருபாற்கும் பொதுப்பெயரும், பொயினுள் என்னும் பொதுவினையும், பொர் என்னும் குறிப்பினுள் பெண்பாலை ஒழித்து ஆண்பாலைக் காட்டின; (மக்கள்-மனிதர்.) இது-உயர் திணைப் பெண்ணொழி பெயரும், வினையும்.

பெருந்தேவி கருவயிர்த்தகட்டிலின்கீழ் நால்வரங்கீதன் உளர்—இதில், மக்கள் என்னும் பொதுப்பெயரும், உளர் என்னும் பொதுவினையும், கருவயிர்த்த என்னும் குறிப்பினுள் யாதினை ஆண்பாலை ஒழித்துப் பெண்பாலைக் காட்டின. (கருவயிர்த்தல் - பிரசவித்தல்.) இது - உயர்திணை ஆணொழி பெயரும், வினையும்.

(—) பெற்றற்குள் பால் கொரித்தல்—இதில், பெற்றற்கள் என்னும் ஆற்றினை ஆண் பெண் இருபாற்கும் பொதுப்பெயரும், ஒழித்தல் என்னும்பொதுவினையும், பால் என்னும் குறிப்பினுள் பெண்பாலை ஒழித்து ஆண்பாலைக் காட்டின. (பெற்றம் - மாடு; இங்கே எருது.) இது - ஆற்றினைப் பெண்ணொழி பெயரும், வினையும்.

இப் பெற்றற்குள் பால் கொரித்தல்—இதில், பெற்றற்கள் என்னும் பொதுப்பெயரும் கொரித்தல் என்னும் பொதுவினையும், பால் என்னும் குறிப்பினுள் ஆண்பாலை ஒழித்துப் பெண்பாலைக் காட்டின. பெற்றம் - இங்கே, பசு.) இது - ஆற்றினை ஆணொழி பெயரும், வினையும். (சு)

[செய்யுளில் சில பெயர்வினையின் சுற்றியல் திரிதல்.]

† நடுஉ. பெயர்வினை யிடத்து னளராய சுற்றியல்
ஆ ஒவாகலும் செய்யொரு ஞாந்தே.

(இ - ள்.) பெயர் வினை இடத்து - பெயரிடத்தும் வினையிடத்தும், ன் ள ர ய ஈ று அ ய ல் ஆ - ன க ர ள க ர ர க ர ய க ர வீ த் தி ர் க ரு அ ய லி ல் உள்ள விருதி முதல் ஆகாரம், ஒ ஆகலும் - ஓகாரமாகத் திரிதலும், - செய்யுளுள் - செய்யுளிடத்து, உரித்து - உரியதாம்; (எ - று.)

பெயர்.	(உ - ம்.)	வினை.
வில்லான் = “வில்லோன்.”	படைத்தான் = “படைத்தோன்.”	
தொடியான் = “தொடியோன்.”	பெயர்த்தான் = “பெயர்த்தோன்.”	
நல்லார் = “நல்லோர்.”	சென்றார் = “சென்றோர்.”	
பெரியாய் = “பெரியோம்.”	வந்தாய் = “வந்தோம்.”	

வினையாலணையும் பெயரிடத்து வல்லது வினையிடத்தும் ஓகாரமிடத்து ஆ ஓ வாகத் திரிந்துவருதலால், அதனையும் உடன் கூறினர்.

‘ஆகலும்’ என்ற எதிர்மறை உம்மையால், ‘மெக்கான்’ வண்ணுன் என ஆ ஓ ஆகாமையும் கொள்க. இன்னும், ‘ஆ ஓகா கலும்’ என்ற உம்மையை ஆக்கவும்மையாகக்கொண்டு, கிழவன் - கிழவோன், திருவர் - திருவோன், புலவர் - புலவோர், சிலர் - சிலோர், பலர் - பலவோர் எனச் சிலவிடத்து அகரம் ஓகாரமாகவும் அமைந்துக்கொள்க. (உ)

[உருபும் வினைவிருதியும் எதிர்மறையினும் திரியாமை.]

நடுச. உருபுர் வினையுர் எதிர்மறுத் துரைப்பினும்
திரியா தத்திறிற் றுருபி வென்ப.

(இ - ள்.) உருபும் - எட்டு வேற்றுமை யுருபுகளும், வினையும் மூவகை வினைச்சொற்களும், - எதிர் மறுத்து உரைப்பினும் - எதிர்மறையாகச் சொல்லமிடத்தும், தம்மம் ஈறு உருபின் - தம்மது விருதியினின்றும் தம் தமது உருபினின்றும், திரியா - வேறுபடா, என்ப - என்று சொல்வர், (புலவர்). (எ - று)

உருபு உருபினின்றும் திரியாவென்றும், வினை வற்றினின்றும் திரியா வென்றும் * எதிர்மறையாகப் பொருள்கொள்க.

உருபில் எதிர்மறுத்தல், அவற்றின் பயனிலைகளி லெனக் காண்.

(உ - ம்.) சாத்தன் வாரான், குடத்தை வணையான், வாளால் எறியான், புல்லர்க்குக் கொடான், நிலையின் கந்தான், பொருளினது இன்மை, தீயர் கண் சேரான், சாத்தா போகேல் என முறையே எட்டு வேற்றுமையுருபுகளும் எதிர்மறையிலும் தம்மம் உருபு மாறுபடாவாயின.

நடவான், நடவாத், நடவாக்கால் என முறையே மூவகை வினைச் சொற்களும் - எதிர்மறையிலும் தம் தம் விருதி மாறுபடாவாயின.

உரையிடுகோடலால், செய்ய - செய்யாமல், செய்யாது, செய்யாமே, செய்யாமை என வினையெச்சமும்; நடத்தல் - நடவாமை எனத்

* எதிர்மறையினை, இவ்வியலின் கூட - ஆம் சூத்திரத்தில் விளங்கும்.

தொழிற் பெயரும்; உண்ணும், - உண்ணேல், உண்ணுதே என ஒருமை யேவனும்; மற்றும் சிலவும் ஈறு திரிந்தும் வருமெனக் கொள்க. (௩)

[உருபும் வினையும் அடுக்கி முடிதல்.]

௧௩௩. உருபுபல அடுக்கினும் வினையே நடுக்கினும்:

ஒருதர் சொச்ச மீறா முடியார்.

(இ - ள்.) உருபு - எட்டு வேற்றுமை யுருபுகளும், பல அடுக்கினும் - (விரிந்தும் விதாக்கும் தம்முள் விவியாயினும் வெவ்வேறுக வாயினும்) பல அடுக்கி வந்தாலும், வினை - (மூலகை) வினைச்சொற்களும், வேறு அடுக்கினும் - (வெவ்வேறு பல அடுக்கி வந்தாலும், ஒரு தம் எச்சம் - தாம் தாம் கொண்டு முடியும் சொல் ஒன்று, ஈறு உற - இறுதியில் வர, முடியும் - (எல்லாம் அதனோடு) முடியும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) (௧) அரசன் பகைவனை வாளால் வெட்டினான்—உருபுகள் விரிந்து விடல் பல அடுக்கி ஒருவினை கொண்டன.

வாடு கைக் கொட்டான்—உருபு தொக்கு அவ்வாறு வந்தன.

(௨) சாத்தனையும் கொற்றனையும் வாழ்த்தினான், சாத்தனுக்கும் கொற்றனுக்கும் தலைநாள் உருபும். கு உருபும், விரிந்து வேறு பல அடுக்கி முறையே ஒரு வினையும், ஒரு பெயரும் கொண்டன. அருளா முடையான்—உருபுதொக்கு அவ்வாறு வந்தன.

(௩) ஆடினான் பாடினான் சாத்தன். இனையன் மெல்லியன் மட்டைத்—தெரிவினையுமற்றும், குறிப்புமுற்றும் வேறு பல அடுக்கி முறையே ஒவ்வொரு பெயர் கொண்டன.

(௪) கற்ற கேட்ட பாயோர், நெடிய பெரிய மனிதன்—தெரிவினைப் பெயரசெச்சமும், குறிப்புப்பெயரசெச்சமும் - வேறு பல அடுக்கி முறையே ஒவ்வொரு பெயர் கொண்டன.

(௫) கற்றக் கட்டி அறிந்தார், விருப்பின்றி வெறுப்பின்றி இருந்தார்—கற்றிவினையெச்சமும், குறிப்புவினையெச்சமும், வேறுபல அடுக்கி முறையே ஒவ்வொரு வினை கொண்டன. (௪)

[இடைப்பிறவரல்.]

௧௩௪. உருபு முற்றி செச்சங் கொள்ளும்

பெயர்வினை மீறா வரலுமா மேற்பன.

(இ - ள்.) உருபு - எட்டு வேற்றுமை யுருபுகளும், முற்று - வினை முற்றுக்களும், ஈர் எச்சம் - பெயரசெச்சங்களும் வினையெச்சங்களும் ஆகிய இவற்றுக்கும், கொள்ளும் - இவை கொண்டமுடிதிற, பெயர் வினை - பெயர்ச்சொற்களுக்கும் வினைச்சொற்களுக்கும், இடை - நடுவில், ஏற்பன - (அவ்வவ்விடத்துக்குப்) பொருந்துவனவாகிய, பிற - வேறு சொற்கள், வரலும் - வருதலும், ஆம் - ஆகும்; (எ - று.)

(உ-ம்.) (க) சாத்தன் (வயிறு நீரம்ப) உண்டான்.

அறத்தை (அழகுபெற)ச் செய்தான்.

வாளால் (மாய) வெட்டினான்.

தேவர்க்குச் (செல்வம்வேண்டிக்) சிறப்பு எடுத்தான்.

மலையினின்று (உருண்டு) வீழ்ந்தான்.

சாத்தனது (பருங்கை) யானை.

ஊர்க்கண் (உயர்ந்த ஒளி) மாடம்.

இராமா (விரைந்து ஓடி) வா.

(உ) வந்தான் (அவ்வுரிக்குடோ) சாத்தன்—வினைமுற்று.

(ங) வந்த (வடகாசி) மன்னன் —பெயர்ச்சம்.

(ச) வந்து (சாத்தன் அறிவுரிக்குட) போயினான்—வினையெச்சம்.

‘ஏற்பன வரலுமாம்’ என்றதனால்; எவாதன இடையில்வாப் பெருவாம்.

[முடிக்குஞ்சொல் நிற்குமிடம்.]

18. நு. எச்சப் பெயர்வினை எய்து மீற்றினும்.

(இ - ன்.) எச்சம் - (வேற்றுமையுருபுகளும் வினைமுற்றுக்களும் பெயரெச்சங்களும் வினையெச்சங்களும்) கொண்டு முடியுஞ் சொல்லாகிய, பெயர்வினை - பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும்—சுற்றினும் - (அவ்வுருபு முதலியவற்றிற்கு) இறுதியிலும், எய்தும் - வரும்; (எ - று.) ‘சுற்றினும்’ என்ற எச்ச உம்மையால் முதலிலும் வருதல்கொள்க.*

புது

முதல்

(உ-ம்.) சாத்தன் வந்தான்

மரத்தைக் குறைத்தான்

சாத்தனால் வந்தான்

சாத்தனுக்குக் கொடுத்தான்

தான்

சாத்தனின் நிகழினான்

சாத்தனது ஆடை

சாத்தன்கண் சென்றான்

மணியில் ஒளி

சாத்தா வா

வந்தான் சாத்தன்

குறைத்தான் மரத்தை

வந்தான் சாத்தனால்

கொடுத்தான் சாத்தனுக்கு

நிகழினான் சாத்தனின்

சென்றான் சாத்தன்கண்

ஒளி மணியில்

வா சாத்தா

வந்தான் சாத்தன் | சாத்தன் வந்தான் | புற்றுவசகசுளின் கொ

வந்த சாத்தன் | --- | ணடுமுடியும் | சாத்தன்

வந்து போயினான் | போயினான் வந்து | ஆரணிடத்தான் வந்தான்

‘எய்து மீற்றின்’ என்றற்போல முதலில் வருதலை எடுத்துச்சொல்லாமல் ‘சுற்றினும்’ என்றதனால் தழுவிக் கொண்டதனால் - ஆறும் வேற்றுமையுருபும் ஏழாம்வேற்றுமையுருபும் பெயர்ச்சொழும் சகாணடுமுடிசிற பெயர்ச்சொற்கள் அவற்றிற்கு இறுதியில் மாத்திரம் வருமேயல்லாமல் முதலில் வாரா என்பதும், மற்றவை முதலில் வந்தாலும், இறுதியில் வருவனபோலச் சிறப்புடையனவல்ல என்பதும் தோன்றுமாறு அறிக.

* ‘உம்மையான், வரல் ஒருதலையல்லவென்க’ என்பது, பழைய உரை.

[சாத்தனது ஆடை என்பது - ஆடை சாத்தனது என மாறினால், சாத்தனது என்பது-ஆறும்வேற்றுமையாகாது, குறிப்புவினைமுற்றும்.)

[ஒருமொழி, தன் இனத்தையும் உணர்த்துதல்: உபலக்ஷணம்.]

† நருவு. ஒருமொழி ஒழிதன் இனங்கொளற் குறித்தே.

(இ - ன்.) ஒருமொழி - (நாவ்வகைச் சொற்களுள்) ஒருசொல், - (தன்னை உணர்த்துவதோடு), ஒழி - ஒழிந்துநின்ற, தன் இனம் - தன் இனங்களையும், கொளற்கு - தழுவிக்கொள்ளுதற்கு, உரித்து - உரிய தாம்; (எ - று.)

(உ-ம்.) சோற்றை உண்டாள் என்றால் - அதனோடு கறியைத் தின் றான் என்பது முதலியனவும், வெற்றிலை தீன்றாள் என்றால் - அதனோடு பாக்குச் சுண்ணாம்புகளைத் தின்றான் என்பதும், நஞ்சு உண்டவன் சா வாள் என்றால்-நஞ்சுண்டவன் சாவான், நஞ்சுண்டவர் சாவார், நஞ்சுண் டது சாம், நஞ்சுண்டவை சாம் என்பனவும் கூறாமலே அமைதலால், இவற்றுள் சோறு என்னும் பெயர்ச்சொல்-ஒழிந்த கறி முதலிய தன் இனங்களையும், உண்டாள் என்னும் வினைச்சொல் - தின்றான் முதலிய தன் இனங்களையும். வெற்றிலை என்னும் பெயர்ச்சொல் - மற்றைப் பாக் குச் சுண்ணாம்புகளையும், உண்டவன் சாவான் என்னும் ஆண்பாற் பெயர் வினைகள் - மற்றை நான்குபாற் பெயர்வினைகளையும் கொள்ளுதற்கு உரி யனவாக நின்றமை காண்க.

(எ)

[பெயர்வினைகள்திணைபால் இடம் காலங்களின் பொதுமை நீக்கும் விதம்.]

† நருகூ. பொதுப்பெயர் வினைகளில் பொதுமை நீக்குந் மேல்வருஞ் சிறப்புப் பெயர்வினை தாமே.

(இ - ன்.) பொது - (திணை பால் இடம் காலங்களுக்குப்) பொது வாகிய, பெயர் வினைகளின் - பெயர்ச்சொற்கள் வினைச்சொற்கள் என்ப வற்றினுடைய, பொதுமை - (அத் திணை முதலியவற்றிற்குப்) பொதுவா யிருக்குந் தன்மையை, -மேல் வரும் - மேலே வருகிற, சிறப்பு - (ஒரு திணை பால் இடம் காலத்துக்கே) சிறப்பாகிய, பெயர் வினைதாமே - பெ யர்ச்சொற்களும் வினைச்சொற்களும், நீக்கும்-நீக்கி ஒரு திணை பால் இடம் காலத்துக்கே உரிமைசெய்யும் (எ - று.)

ஒன்றிற்கு முன்பின் என்னும் இரண்டு இடமுங் 'மேல்' எனப்படுத லால், சிறப்புப்பெயர் வினை எவ்விதத்து வந்தாலும் கொள்க.

பொதுப்பெயர்.	{	சாத்தன் இவன்	{	பெயர்திணைப்பொதுமையைப் பின்வந்த சிற
		சாத்தன் இது		பெயர்ப்பெயர் நீக்கி ஒருதிணைக்கு உரிமைசெய்தது.
		சாத்தன் வந்தான்		பெயர்த் திணைப்பொதுமையைப் பின்வந்த
		சாத்தன் வந்தது		சிறப்புவினை நீக்கி ஒரு திணைக்கு உரிமை செய்
				தது.
பொதுப்பெயர்.	{	ஒருவர் எந்தாயார்	{	பெயர்ப்பாற் பொதுமையைப் பின்வந்த
		ஒருவர் எந்தகாபாலார்		சிறப்புப்பெயர் நீக்கி ஒருபாலுக்கு உரிமை
				செய்தது.
		மாம் வளர்ந்தது		பெயர்ப்பாற் பொதுமையைப் பின்வந்த சிற
		மாம் வளர்ந்தன		ப்புவினை நீக்கி ஒருபாலுக்கு உரிமைசெய்தது.
பொதுப்பெயர்.	{	யாமெல்லாம் வநீவோம்	{	பெயரிடப் பொதுமையை முன்வந்த
		நீரோல்லாம் வநீவீர்		சிறப்புப்பெயரும், பின்வந்த சிறப்புவினை
		அவரோல்லாம் வநீவார்		யும் நீக்கி ஒரிடத்துக்கு உரிமைசெய்தன.

பொதுவினை.	{	வாழ்க-அவன் அவள் அவர் அது அவை நான் நாம் நீ நீர்	{	வினைத் திணைபாலிடப் பொதுமையைப் பின்வந்த சிறப்புப்பெயர்கள் நீக்கி ஒர்திணைபால் இடத்துக்கு உரிமை செய்தன.
		உண்டு-வந்தான் வந்தாள் வந்தார் வந்தது வந்தன வந்தேன் வந்தோம் வந்தாய் வந்தீர்		வினைத் திணைபாலிடப் பொதுமையைப் பின்வந்த சிறப்புவினைகள் நீக்கி ஒன்றுக்கு உரிமை செய்தன. (அ)

[எச்சங்களின் முடிபு.]

நகூ0. பெயர்வினை உம்பைசொற் பிரிப்பென ஒழியினை எதிர்மறை இசையெனுந் சொல்லொழி பொன்பதும் குறிப்பும் தத்த மெச்சம் கொள்ளும்.

(இ - ள்.) பெயர்-பெயரெச்சமும், வினை-வினையெச்சமும், உம்மை-உம்மையெச்சமும், சொல் - சொல்லெச்சமும், பிரிப்பு - பிரிபிலையெச்சமும், என - எனவெச்சமும், ஒழியினை-ஒழியினையெச்சமும், எதிர்மறை-எதிர்மறையெச்சமும், இசை - இசையெச்சமும், எனும்-என்கிற, சொல் ஒழிபு ஒன்பதும் - சொல்லெச்சங்கள் ஒன்பதும், குறிப்பும் - குறிப்பெச்சமும்,—தத்தம் எச்சம் கொள்ளும் - தம்மது எஞ்சினிற சொற்களைக் கொண்டு முடிபும் ; (எ - று.)—எஞ்சுதல் - குறைதல்.

எனவே, எச்சங்கள் சொல்லெச்சம், குறிப்பெச்சம் என இருவகைப்படும்.

இந்தப் பத்து எச்சங்களுள்ளும், பெயரெச்சம் வினையெச்சம் என வெச்சம் என்னும் மூன்றற்கும் எச்சச்சொற்கள் லாக்ஷியங்களில் வெளிப்பட்டு நிற்கும்; மற்றவற்றிற்கு எச்சச்சொற்கள் வருவித்து உடைக்கப்படும்.

(உதாரணம்.)

- (க) செய்யுத சாத்தன், நல்ல சாத்தன் எனப் பெயரெச்சங்கள்-தம் எச்சமாகிய சாத்தன் என்னும் பெயரைக் கொண்டன.
- (உ) செய்யுது வந்தான், மேலில் வந்தான் என வினையெச்சங்கள் - தம் எச்சமாகிய வந்தான் என்னும் வினைமுற்றைக் கொண்டன.
- (ங) சாத்தனும் வந்தான் என்னும் உம்மையெச்சம் - 'முன்னே கொற்றனும் வந்தான்' எனத் தன் எச்சத்தைக் கொண்டது.
- (ச) நல்லவ னென்றான் என்னும் சொல்லெச்சம்-நல்லவனென்று சொன்னான் எனச் சொல் என்னும் தன் எச்சத்தைக் கொண்டது.
- (ரு) சாத்தனை கொண்டான், சாத்தேறு கொண்டான் என்னும் பிரிபிலையெச்சங்கள் - 'பிறர் கொண்டிலர்' எனத் தம் எச்சத்தைக் கொண்டன. கொள்ளுதலாற் சாத்தனினின்று பிறர் பிரிக்கப்பட்டாநாதலின் பிரிபிலை.
- (ஈ) கடல் ஒல்லென ஒலித்தது, நரம்பு விண்ணென இசைத்தது என்னும் எனவெச்சங்கள்-தம் எச்சமாகிய வினையைக் கொண்டன ; மிகவும் ஒலித்தது, மிகவும் இசைத்தது என்பன இவற்றிற்குப் பொருளா மாதலால். இவ்வெனவெச்சம், விசுதிப்பொருளைத் தருவதோர் இடைச்சொல்லாம்.

- (எ) கடரியதோர் வாள் மண், படித்தற்கோ வந்தான் என்னும் ஒழியிசையெச்சங்கள்-முறையே ‘இப்பொழுது ஒடிந்தது,’ ‘விளையாட வந்தான்’ எனத் தம் எச்சத்தைக் கொண்டன.
- (அ) மறப்பினும் ஒதிக்கொளவாகும்; யானே செய்தேன் என்னும் எதிர்மறையெச்சங்கள் - முறையே ‘மறக்கலாகாது,’ ‘யான் செய்திலேன்’ எனத் தம் எச்சத்தைக் கொண்டன.
- (க) “கற்றதனுலாய்ப்பயனென்” என்பதில் - (தூலைக்)கற்றதனால் என ஒரு சொல்லும், “அந்தாமரையன்னமே நினை யானகன் றுற்று வனே?” என்பதில்-(என் உயிரினும் சிறந்த) நினை யெனப் பல சொற்களும் வருவிக்கப்படுதலால், இவ்விசையெச்சங்கள் - தம் எச்சங்களைக் கொண்டன. (இசையெச்சமாவது - வாக்கியங்களில் அவ்விடத்திற்கு ஏற்ப ஒருசொல்லும் பலசொற்களும் வருவித்து உரைக்கப்படுதல்.)
- (கஉ) தறிப்போகமாவது - பெயரியலிற் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்திலே “ஒன்றொழி பொதுச்சொல்” முதலாக “இன்ன பிறவும்” வரைக்கும் சொல்லப்பட்டவை; ஆயிரம் மக்கள் பொருதார் என்பதில், மக்கள் என்னும் பொதுப்பெயர் - ஆடவர் என்னும் சிறப்பும் பெயரைக் கொண்டது. பிறவும் அச்சூத்திரவுரையிற் காண்க.
- குறிப்பெச்சமொழிந்த ஒன்பதில், சொல்லெச்சம் - சொல் என்கிற சொல் ஒன்றே குறைந்து நிற்பது என்றும், இசையெச்சம் - பெயர் முதலிய சொற்களின் ஒன்றையினும் பலவாயினும் குறைந்து நிற்பது என்றும் லேறுபாடு அறிக.

(க)

தொகைநிலைத் தொடர்மொழிகள்.

[தொகைநிலைத்தொடர்மொழிகளின் இலக்கணம்.]

‡ ந.க.க. பெயரொடு பெயரும் வினைபுர வேற்றுமை
முதலிய பொருளி அவற்றி னுருபிடை
ஒழிய விரண்டு முதலாகத் தொடர்ந்தொரு
மொழிபோல் நடப்பன தொகைநிலைத் தொடர்ச்சொல்.

(இ - ன்.) பெயரொடு - பெயர்ச்சொல்லோடு, பெயரும் - பெயர்ச் சொல்லும், வினையும் - வினைச்சொல்லும், வேற்றுமை முதலிய - (பின் சொல்லப்படும்) வேற்றுமை முதலாகிய, பொருளின் - அறுவகைப் பொருப்புணர்ச்சியில், அவற்றின் உருபு - அவற்றினுடைய உருபுகள், இடை - ஒழிய - நடுவில் தொக்கு நிற்க, இரண்டு முதல் ஆ (க) தொடர்ந்து - இரண்டு சொற்கள் முதலாகப் பலசொற்கள் தொடர்ந்து, ஒரு மொழி போல் நடப்பன - ஒருசொல்போல் நடப்பவை, -தொகைநிலை தொடர்ச்சொல் - தொகைநிலைத் தொடர்ச்சொற்களாம்; (எ - று.)—தொகை - இங்கே, உருபு மறைதல்.

(கஉ)

[தொகைநிலைத்தொடர்கள் இத்தனை யென்பது.]

‡ ந.க.உ. வேற்றுமை வினை பண்பு உவமை உம்மை
அன்மொழி என அத்தொகை யாறுகும்.

(இ - ள்.) வேற்றுமை - வேற்றுமைத்தொகையும், வினை - வினைத் தொகையும், பண்பு-பண்புத்தொகையும், உவமை-உவமைத்தொகையும், உம்மை-உம்மைத்தொகையும், அன்மொழி-அன்மொழித் தொகையும், என - என்று, அ தொகை - முன்சொன்ன தொகைநிலைத் தொடர் மொழிகள், ஆறு ஆகும்-அறுவகைப்படும்; (எ - று.) (கக)

[க. வேற்றுமைத்தொகை.]

† நகந. இரண்டு முதுகலா மிடையா றுருபும்.

வெளிப்பட ளில்லது வேற்றுமைத் தொகையே.

(இ - ள்.) இடை - (எழுவாய்க்கும் விளிக்கும்) நடுவில் நின்ற, இரண்டு முதல் ஆம் ஆறு உருபும் - இரண்டாவது முதலிய ஆறு வேற்றுமை யுருபுகளும், வெளிப்படல் இல்லது - வெளிப்படாமல் மறைந்து நிற்கும் தொடர் மொழிகள், -வேற்றுமைத்தொகை - வேற்றுமைத் தொகைகளாம்; (எ - று.)

(உ-ம்.) நிலம் கடந்தான் [ஐ] இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை.
தலைவணங்கினான் [ஆல்] மூன்றாம்வேற்றுமைத் தொகை.
சாத்தன் மைந்தன் [கு] நான்காம்வேற்றுமைத் தொகை.
ஊர் நீங்கினான் [இன்] ஐந்தாம் வேற்றுமைத் தொகை.
சாத்தன் கை [அது] ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகை.
குன்றக் குகை [கண்] ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகை.
யானைக் கோட்டு நுகரி குறைத்தான் - பன்மொழித் தொடர்.

இனி, 'ஆறு உருபும்' என்ற முற்றும்மையை எச்சவும்மை யாக்கி, கைக்களிறு, பொற்குடம் என உருபும் பொருளும் உடன்தொக்கனவும் வேற்றுமைத்தொகை யெனக்கொள்க; அவை - கையை யுடைய களிறு, பொன்னாற் செய்த குடம் என விரியும்.

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், "ஐயும் கண்ணு மல்லாப் பொருள் வயின். மெய்யுருபு தொகா இறுதியான" எனக் கூறுதலால், ஐயுருபும் கண்ணுருபு மல்லாப் நான்கு உருபும் - இடையிலன்றி இறுதியிலே தொகாவெனவும், அந்த ஐயுருபும் கண்ணுருபும் - கடந்தான் நிலம், இருந்தான் குன்றத்து என இறுதியிலும் தொகு மெனவும் கொள்க.

வேற்றுமையுருபுகள் இடையிலே தொகுமென்ற ராயினும், அவை விரிந்துநிற்குமிடத்து எப்பொருள்படுமோ அப்பொருள்படுமிடத்தே தொக்கு நிற்கும்; அப்பொருள் படாவிடத்தே தொக்குநிலாவாம்.

(உ - ம்.) சாத்தனை அடித்தான், சாத்தனோடு வந்தான் என ஐயுருபும் ஓடுஉருபும் விரிந்துநிற்குமிடத்துச் செயப்படுபொருளும் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளும் படுதல் போல, சாத்தன் அடித்தான், சாத்தன் வந்தான் என அவ்வுருபுகள் தொக்குநிற்குமிடத்து அப்பொருள்படாததனால் இப்படிப்பட்ட இடங்களில் உருபு தொக்கு நிலவாதென அறிக. (கஉ)

[௨. வினைத்தொகை.]

‡ ௩௬௪. காலங் கரந்த பெயரெச்சம் வினைத்தொகை.

(இ - ள்.) காலம் - காலங்காட்டும் வினையுருபாகிய இடைநிலையும் விருதியும் முதலியன, கரந்த - மறைந்துநின்ற, பெயரெச்சம் - பெயரெச்சங்கள்,--வினைத்தொகை - வினைத்தொகைகளாம்; (எ - று.)

எனவே, பெயரெச்சவினையின் உருபாகிய விருதியும் இடைநிலையும் முதலியன தொக்குநீங்கப் பகுதிமாத்திரமாய் நின்று முக்காலத்திக்கும் பொதுவாய்ப் பெயரெச்சப்பொருளை உணர்த்திப் பெயர்கொண்டு முடிவது வினைத்தொகை யென்றபடி.

காலம் காட்டுவனவற்றை 'காலம்' என்றது, காரியவாகுபெயர்.

(உ - ம்.) தோய்த்தயிர், பெயர்மழை, அழிபொருள், உழுபடை.

இவை - முன்னும் பின்னும் வருகின்ற சொற்களின் குறிப்பால், நேற்றுத் தோய்த்த தயிர், இன்று பெய்கிற மழை, நாளை அழியும் பொருள், முக்காலத்தும் உழுத உழுகிற உழும் படை என ஒருகாலம் பற்றியும் முக்காலம் பற்றியும் விரியும்.*

வருவழி, தருபொருள், அலமருவஞ்சம் எனச் சிலவினைத்தொகை பகுதிவிகாரப்பட்டும் வரும். சிலப்பகுதிகள், வினைத் தொகையாக வாரா.

(௧௩.)

[௩. பண்புத்தொகை.]

‡ ௩௬௫. பண்பை விளக்குந் பொருத்தொக் கனவும்

ஒருபொருட்டு இருபெயர் வந்தவும் குணத்தொகை.

(இ - ள்.) பண்பை விளக்கும் - பண்போடு பணிக்கு உள்ள ஒற்றுமையை விளக்குதற்கு வருகிற, மொழி-(‘ஆகிய’ என்னும்) பண்புருபு, தொக்கனவும் - மறைந்து நிற்பவையும், ஒரு பொருட்டு இருபெயர் வந்தவும்-(அப்பண்புருபு தொக்குநீங்க) ஒருபொருளுக்கு (சீ சிறப்புப் பெயரும் பொதுப்பெயருமான) இருபெயர்கள் வந்தவையும்,--குணத்தொகை - பண்புத் தொகை களாம்; (எ - று.)--பண்பு - குணம்; அக்னை யுடையது, பணிப் [குணி].

‘பண்பு’ எனப் பொதுப்படச் சொன்னதனால் - வண்ணம், வடிவு, ஐனவு, சுவை முதலியன எல்லாம் கொள்க. (வண்ணம் - நிறம். வடிவு - உருவம். ஐனவு - எண் முதலியன. சுவை - உருசி.) ஒரு பொருட்டு இருபெயர் வந்தது, இந்நியரோட்டுப் பண்புத்தொகை - யெனப்படும்; இதில் சிறப்புப்பெயர் முன்னும், பொதுப்பெயர் பின்னும் வரும்.

(உ - ம்.) செந்தாமரை, கருங்குதிரை—வண்ணப் பண்புத்தொகை.

வட்டக்கல், சதுரப்பலகை—வடிவுப் பண்புத்தொகை.

* காலங்கரந்த பெயரெச்சம் வினைத்தொகை’ என்றமையால், ‘காலம் தொன்றும் பெயரெச்சம் தொகாநிலையா மென்க’ என்பது பழையஉரை.

ஒருபொருள், முக்குணம்-அளவுப் பண்புத்தொகை.
துவர்க்காய், இன்சொல்—சுவைப் பண்புத்தொகை.
ஆயன்சாத்தன், சாரைப்பாம்பு—இருப்பெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை.

செந்நிறக்குவளை, கரும்புருவச்சிலை—பன்மொழித்தொடர்.

இவை - செம்மையாகிய தாமரை, வட்டமாகிய கல், ஒன்றாகிய பொருள், துவர்ப்பாகிய காய், ஆயனாகிய சாத்தன், செம்மையாகிய நிறமாகிய குவளை என விரியும். செம்மையாகிய தாமரை யென்ற வாய்பாட்டால் விரிக்கப்பட்டாலும், செந்நிறமுள்ளதாகிய தாமரையென்றே கருத்து. செம்மையையுடைய தாமரையென வேற்றுமைப்பொருள்பட விரித்தல், பொருளுக்கு ஒக்குமாயினும், சொல்லியல்புக்கு ஒன்றாகு. (௧௪)

[ச. உவமத்தொகை.]

‡ ௩௬௬. உவமா வுநுநிலை உவமாத் தொகையே.

(இ - ள்.) உவம உருபு-(வினை பயன் மெய் உரு என்பவற்றைப்பற்றி வருகிற) 'போல' முதலிய உவமவுருபுகள். இவது-மறைந்ததரின்ற தொடர்மொழிகள், —உவமத் தொகை-உவமத்தொகைகளாம்; (எ-று.)—(வினை-தொழில். பயன்-பிரயோசனம். மெய்-வடிவம். உரு-நிறம்.)

எனவே, உபமேயத்துக்கும் உபமானத்துக்கும் இருக்கின்ற ஒப்புமையை விளக்குகின்ற 'போல' முதலிய உருபுகள் இடையிலே விதாக்குநிற்க உபமானச்சொல்லும் உபமேயச்சொல்லும் தொடர்வது, உவமத்தொகையாம்.

(உ-ம்.) புலிக்கொற்றன், குருவிகூப்பிட்டான்—வினையுவமத்தொகை.

மழைக்கை, கற்பகவள்ளல்—பயனுவமத்தொகை.

துடியிடை, வேய்த்தோள்—மெய்யுவமத்தொகை.

கார்க்கூந்தல், பவளவாய்—உருவுவமத்தொகை.

மரகதக்கிளிமொழி, இருள்மழைக்கை—பன்மொழித்தொடர்.

இவை - புலிபோலும்கொற்றன், மழைபோலும்மை, துடிபோலும் இடை, காற்போலும் கூந்தல், மரகதம்போலும் கிளிபோலும் மொழி என விரியும்.

(துடி-உடுக்கை. வேய்-மூங்கில். மரகதம்-பச்சையுட்கிளம்.) (௧௫)

[உவமவுருபுகள்.]

‡ ௩௬௭. போலப் புரைய ஒப்ப உறு

மானக் கடுப்ப இயைய எய்ப்ப

நேர நிகர ஆன்ன இன்ன

என்பவும் பிறவும் உவமத் துருபே.

(இ-ள்.) போல.....நிகர-'போல' முதலிய வினையெச்சம் பத்தும், ஆன்ன இன்ன என்பவும்-இப்பெயரெச்சம் இரண்டும், பிறவும்-இவை போல்வன பிறவும்,—உவமத்து உருபு-உவமவுருபுகளாம்; (எ-று.)

'பிற' என்றதனால், போல், புரை முதலிய வினையடிகளும், அவ்வடியாற் பிறத்தற்கு உரிய மற்றை வினையெச்சங்களும், வினைமுற்றுக்களும்,

பெயரெச்சங்களும், பொருவு, ஏற்ப, அனைய, இகல, எதிர, சிவண, மலைய முதலியவையும் கொள்க. (௧௬)

[ரு. உம்மைத்தொகை.]

‡ ௩௬௮. எண்ண லெடுத்தல் முகத்தல் நீட்டல்
எனுநான் களவையு னும்மில் தத்தொகை.

(இ-ள்.) எண்ணல் எடுத்தல் முகத்தல் நீட்டல் எனும் நான்கு அளவையுள்—எண்ணலினை எடுத்தலினை முகத்தலினை நீட்டலினை என்கிற நாவ்வகை அளவைகளாற் பொருள்களை அளக்குமிடத்துத் தொடர்நிற அவ்வளவைப் பெயர்களுள், உம் இலது - 'உம்' என்னும் இடைச்சொல் மிகுந்து நிற்பவை,—அத்தொகை—அவ்வம்மைத்தொகைகளாம்; (எ-று.)

(உ-ம்.) புன்மேற்கால், கபிலபரணர்—எண்ண லும்மைத்தொகை.
கழுஞ்சேகால், மொடியேகலே—எடுத்த லும்மைத்தொகை.
கலனேகுறுணி, நாழியாழாக்கு—முகத்த லும்மைத்தொகை.
சாணங்குலம், சாணரை—நீட்ட லும்மைத்தொகை.
சே 'சோ'டிபாண்டியர், புலிவிற்கெண்டை—பன்மொழித்தொடர்.

இவை - புன்றும் காலும், கழுஞ்சும் காலும், கலனும் குறுணியும், சாணம், அங்குலமும். சேனும் சோழனும் பாண்டியனும் என விரியும். (கஞ்சு, மொடி, கலே - சில எடையளவுகள்.)

இத்தொகையில் உம்மை இடையிலுமாத்திரமே யன்றி இறுதியிலும் தொக்குநிற்பதனால், இதனை, இடையில் தொகுமென்னும் வேற்றுமைத் தொகை முதலிய நான்கிற்கும், இறுதியில் தொகுமென்னும் அன்மொழித்தொகைக்கும் ஈடுவிலை வைத்தொன்று அறிக.

வினைத்தொகையும் பன்முத்தொகையும் விரிந்தால் தெரிநிலைப் பெயரெச்சத் தொகாநிலைத்தொடரும், உவமத்தொகை விரிந்தால் சில விடத்து வினையெச்சத் தொகாநிலைத்தொடரும் சிலவிடத்துப் பெயரெச்சத்தொகாநிலைத்தொடரும். உம்மைத்தொகை விரிந்தால் இடைச்சொல் தொகாநிலைத் தொடரும். மெனக் காண்க. (௧௭)

[சு. அன்மொழித்தொகை.]

* ‡ ௩௬௯. ஐந்தொகை மொழிமேல் பிறதொக லன்மொழி.

(இ-ள்.) ஐந்தொகை மொழிமேல்—(வேற்றுமைத்தொகை முதலிய) ஐவகைத் தொகைநிலைத் தொடர்மொழிகளுக்கும் புறத்தில், பிறதொகல் - அவையல்லாத [பிறமொழிகளாகிய] உருபுகள் தொக்கு வருபவை,—அன்மொழி—அன்மொழித்தொகைகளாம்; (எ-று.)—(ஐந்துதொகைகளுக்கும் உரியன) அல்லாத மொழி தொக்குநிற்பது, அன்மொழித்தொகை.

(உதாரணம்.)

(௧) பூங்குழல்—இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; பூவையுடைய குழலை யுடையாள் என விரியும்

பொற்றொடி—மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன் மொழித்தொகை; பொன்னொலாகியதொடியையுடையான் என விரியும். அணியிலக்கணம்—நான்காம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; அணிக்கு இலக்கணஞ்சொன்ன தூல் என விரியும்.

பொற்றொவி—ஐந்தாம் வேற்றுமைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; பொன்னொலாகிய தாலியையுடையான் என விரியும்.

சேரன்குடி—ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; சேரனது குடிமக்க ளிருக்கும் ஊர் என விரியும்.

கீழ்வயிற்றுக்கழலை—ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; கீழ்வயிற்றின்கண் எழுந்த கட்டிபோல்வான் என விரியும்.

(௨) தாழ்குழல் — வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை; தாழ்ந்த குழலையுடையான் என விரியும்.

(௩) ஆண்டகை — பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை; ஆண்மையாகிய தகுதியை [குணத்தை] யுடையான் என விரியும்.

(௪) துடியிடை — உவமைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை; துடிபோலும் ஐயையுடையான் என விரியும்.

(௫) உயிர்மெய் — உம்மைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை; உயிரும் மெய்யும் கூடிப் பிறந்த எழுத்து என விரியும்.

தகராளுழல்மாற்பு—பன்மொழித்தொடர்; தகரமுன் ஞாழலும் கூழ உண்டாகிய சாந்தை அணிந்த மாற்பை யுடையான் என விரியும். (தகரம் ஒரு வகை வாசனைப்பொருள். ஞாழல் - குங்குமப்பூ.)

இனி, பன்மொழித்தொடரில் அறுவகைத்தொகைகளும் கலந்து தொகுமாறு,—‘திகழ் செல்வான் மதித் திருமுகப் பூங் குழல்’ என வரும். இது, திகழ்கிற செம்மையாகிய வானத்தின்கண் எழுந்த மதிபோலும் திருமுகத்தினையும் பூவையணிந்த குழவினையு முடையான் என விரியும் (௬)

‘தொகைநிலைத் தொடர்மொழியில் பொருள்சிறக்கும் இடம்.’

௩௭௦. முன்மொழி பின்மொழி பன்மொழி புறமொழி

எனானான் கிடத்தும் சிறக்கும் தொகைப்பொருள்.

(இ-ள்.) * முன் மொழி-முன்னின்ற மொழியும், பின் மொழி-பின் திற்கும் மொழியும், பல் மொழி-எல்லாமொழிகளும், புறம் மொழி - (இம் மொழிகளல்லாமல்) இவற்றின்புறத்திலவரும்மொழியும், எனும்-என்கிற,

* ‘சுண்டு ‘இடம்’ என்றதனால், காலமுன் கொள்ளாது இடமுன் கொள்க’ என்பது, பழைய உரை.

நான்கு இடத்தும் - நான்கு இடங்களுள் ஒன்றிலே, தொகை பொருள் சிறக்கும்-தொகைநிலைத்தொடர்மொழிகள் பொருள்சிறந்து நிற்கும்.

பொதுப்பட நான்கிடத்தும் பொருள்சிறக்கு மென்றாயினும், உம்மைத்தொகை பலமொழியிலும், அன்மொழித்தொகை புறமொழியிலும், மற்றை நான்கு தொகையும் இடத்துக்கு ஏற்றபடி முன்மொழியிலாயினும் பின்மொழியிலாயினும் பொருள் சிறக்கு மெனக் கொள்க.

(உதாரணம்.)

(க) குடம் வளைந்தான், விரி பூ, செந் தாமரை, வேற் கண் என்பவற்றில்-குடம் முதலிய முன்மொழிகள் பாணை முதலிய தம்இனத்தை விலக்கி நின்றலால், முன்மொழியிற் பொருள் சிறந்தன.

(உ) நிலம் உழுதான், சுடு தீ, செஞ்ஞாயிறு, புலி பாய்ந்தான் என்பவற்றில்-உழுதான் முதலிய பின்மொழிகளைக் கூறியமாத்திரத்தில் நிலம் முதலிய முன்மொழிகள் தாமேவந்து இயைதலால், பின்மொழியிற் பொருள்சிறந்தன.

(ங) இராப்பகல், சேரசோழபாண்டியர் இவை முதலிய உம்மைத் தொகைகளில் - எல்லாமொழிகளிலும் பொருள் சிறந்தன.

(ச) பூங்குழல், உயர்மெய் இவை முதலிய அன்மொழித்தொகைகளில் சொல்லுவோனது கருத்து இவ்வருமொழிப் பொருளின் மேலுமாகாமல் உடையான் முதலிய புறமொழிப் பொருளின் மேல் தாதலால், அவற்றிற் பொருள் சிறந்தன. (கக)

[இடத்தொகை பெயர்த்தொகைகளுக்கு வேறுபாடு.]

ந எக. வல்லொற்று விலே இடத்தொகை யாகும்.

வெல்லொற்று விலே பெயர்த்தொகை யாகும்.

(இ - ன்.) வல் ஒற்று வரின்-வல்லெழுத்து (சிலமொழி வருமொழிகளின் இடையே) வந்தால், இடத்தொகை ஆகும் - இடப்பொருளில் தொக்க ஏழாம்வெற்றுமைத் தொகையாம்; வெல் ஒற்று வரின்-வெல்லெழுத்து (இடையில) வந்தால், பெயர்த்தொகை ஆகும்-பெயர்க்குத் தொக்க இருபொருளோடுப் பண்புத்தொகையாம்; (எ - று.)

(உ - ம்) (ச) வடுகங்கண்ணன், துளுவஞ்சாத்தன், கன்னடங்கொற்றன் என இவை-வல்லொற்றுவந்த தொகையாதலால், வடுகனாகிய கண்ணன், துளுவனாகிய சாத்தன், கன்னடனாகிய கொற்றன் என விரியும்.

(உ-ம்) வடுகங்கண்ணன், துளுவஞ்சாத்தன், கன்னடங்கொற்றன் என இவை மெல்லொற்றுவந்த தொகையாதலால், வடுகனாகிய கண்ணன், துளுவனாகிய சாத்தன், கன்னடனாகிய கொற்றன் என விரியும். இனி, சிறுபான்மை மெல்லொற்றுவந்தபோது, வடுகனுக்குமனாகிய கண்ணன் என இவ்வாறும் விரியும் என்று அறிக.

வல்லொற்று முதல்மொழி வந்து புணர்ந்தபொழுது, “சிலவிகாரமா முயர்தினை” என்றதனால் ஈறுகெட்டு அவ்வல்லொற்றும்அதற்குஇனமான

மெல்லொற்றுமிகப்பெற்று, வேற்றுமைத்தொகையோபண்புத்தொகையோ என ஐயப்பட சின்றபோது, இக்குறியினால் துணியப்படு மென்றதாயிற்று. வடிகநாகன், வடிகவணிகன், வடிகவரசன் எனப் பிறமுதல்மொழிகள் வந்து புணர்ந்தால், சொல்லுவான் குறிப்பாலன்றி இவ்வாறு துணியப்படாநென்க.

[உம்மைத்தொகைக்குப் புறனடை.]

† ஈளஉ. உயர்திணை உம்மைத் தொகை பலரீதே.

(இ - ள்.) உயர்திணை உம்மைத்தொகை - உயர்திணை யொருமையில் வருகிற உம்மைத்தொகைகள், பலர் ஈதே - (ரகரமெய்யும் 'கள்' என்பது மாகிய) பலர்பால் விகுதிகளை ஈற்றிலுடையனவையாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) கபிலபரணர், நபுலவிபுலர் சேரசோழபாண்டியர், தேவாண்டேவிகள்.

'பலரீதே' என்ற தேற்றைகாரத்தால் - அறிவினை யொருமையிலும் பொதுத்திணையொருமையுலும்வருகிற உம்மைத்தொகைகள் தம்கம் பன்மையீறாகவே வரவேண்டுமென்கிற நியதி யில்லாமல், உண்மையின்மைகள், உண்மையின்மை, இராப்பகல்கன், இராப்பகல் எனவும்; தந்தைதாயர், தந்தை தாய், சாத்தன் சாத்தியர், சாத்தன்சாத்திகள், சாத்தன்சாத்தி எனவும் பன்மையீற்றாலும், ஒருமையீற்றாலும் வரு மென்ற தாயிற்று. (உக)

[தொகைநிலைத் தொடர்மொழிகள் பலபொருள் படுதல்.]

ஈளஈ. தொக்குழி மயங்குந் இரண்டு முதலேழ்

எல்லைப் பொருளின் மயங்கு மென்ப.

(இ - ள்.) கொக்க உழி - (வேற்றுமையுருகு முதலியன) தொக்குசின்ற இடத்து, மயங்கு - (பொருள்களால்) மயங்குதற்கு உரிய தொடர்மொழிகள், இரண்டுமுதல் எழ் எல்லை பொருளின் - இரண்டுமுதல் எழுவரையில் உள்ள பொருள்களால், மயங்கும், - என்ப - என்று சொல்வர். (புலவர்); (எ - று.)

இது, பொருள்மயக்க மெனப்படும்.

தொகைநிலைத் தொடர்மொழிகள் விரித்தப் பொருள் கொள்ளப்படுமிடத்து ஒருபொருள் கொள்ளப்படுவதென்றி இரண்டுபொருள்முதல் எழு பொருள்வரையில் பலபொருள்களும் கொள்ளப்படு மென்றபடி [மயங்குதல் - இணங்குதல்.] தொக்குழி - தொக்கஉழி என்பதன் விகாரம்.

'பொருள்' எனப் பொதுப்படச் சொன்னதனால், பெரும்பாலும் தொகை நிலைப்பொருளாலும், சிறுபான்மை தொகைநிலைப் பொருளாலும் மயங்கும்.

(உதாரணம்.)

தெய்வவணக்கம் - தெய்வத்தை வணங்கும் வணக்கம், தெய்வத்துக்கு வணக்கம் என இரண்டு பொருள்களால் மயங்கியது.

தற்சேர்த்தார் - தன்னைச் சேர்த்தார், தன்னொடு சேர்த்தார், தன்கண் சேர்த்தார் என மூன்று பொருள்களால் மயங்கியது.

சொல்லிலக்கணம் - சொல்லுக்கு இலக்கணம், சொல்லினது இலக்கணம், சொல்லின்கண் உள்ள இலக்கணம், சொல்லிலக்கணம் சொன்ன நூல் என நார்த்துப் பொருள்களால் மயங்கியது.

பொன்மணி - பொன்னையுடைய மணி, பொன்னாலாகிய மணி, பொன் ஞெடி சேர்ந்த மணி, பொன்னின் கண் உள்ள மணி, பொன்னும் மணியும் என நார்த்துப் பொருள்களால் மயங்கியது.

மரவேலி - மரத்தைக்காக்கும் வேலி, மரத்தாலாகிய வேலி, மரத்திற்கு வேலி, மரத்தினது வேலி, மரத்தின் புறத்து வேலி, மரமாகிய வேலி என நார்த்துப் பொருள்களால் மயங்கியது.

சொற்பொருள் - சொல்லாலறியப்படும் பொருள், சொற்குப் பொருள், சொல்லினது பொருள், சொல்லின்கண் பொருள், சொல்லாகிய பொருள், சொல்லும் பொருளுந், சொல்லானது பொருள் என ஏழ்பொருள்களால் மயங்கியது. (சொல்லானது பொருளுன்னன்று, தொகாநிலைப் பொருளான எழுவாய்த்தொடர்).

புலி கொல் யானை என்னும் பன்மொழித்தொடர் - புலியைக் கொன்ற யானை, புலியானது கொன்ற யானை, புலியினுற் கொல்லப்பட்ட யானை என முன்று பொருள்களால் மயங்கியது.

இவ்வாறு வளிசிற் பொருள்கொள்ளல், வலிசிற் பொருள்கொள்ளப் புதுக்கால் எழுத்துவெண்ணும் வரம்பில் நிலைமல் பலவாமாதலின், அது மரபன்று என்பார், 'என்ப' எனப் புலவர்மேல் ஏற்றிக் கூறினார். (உஉ)

தொகாநிலைத் தொடர்மொழிகள்.

[தொகாநிலைத் தொடர்மொழி இத்தனையென்பது.]

‡ ந எசு. முற்றி ரெச்ச மெழுவாய் வளிப்பொருள்
ஆறுரு நிலையுரி அடுக்கிவை தொகாநிலை.

(இ - ள்.) முற்று - வினைமுற்றும், ஈர் எச்சம் - பெயரெச்சமும் வினை யெச்சமும், எழுவாய் - எழுவாயும், வளி - வளியும் ஆகிய, பொருள் - ஐ வகைப்பொருளில் (பெயர் வினைகள் புணரும் புணர்ச்சியும்), ஆறு உருபு - (வேற்றுமைப்பொருளில் அகற்றின் உருபுகளாகிய இரண்டாவது முதலிய) ஆறு உருபுகளும் இடையில் விரிந்து நிற்கப் பெயர் வினைகள் புணரும் புணர்ச்சியும்), இடை இடைச்சொற்புணர்ச்சியும், உரி - உரிச்சொற்புணர்ச்சியும், அகிக்கு - ஒருசொல் அகிக்கிரும் புணர்ச்சியும், இவை - ஆகிய இவ் வொன்றும், - தொகாநிலை - தொகாநிலைத் தொடர்மொழிகளாம்; (எ - று.)

தொகாநிலைத் தொடர்மொழிகளாவன - நிலைமொழி வருமொழிகளின் இடையில் வேற்றுமையுருபு முதலியன தொக்குநிலைமலும், ஒருமொழித் தன்மைப்படாமலும் சொற்கள் தொடர்வன.

(உ-ம்.) (க) உண்டான் சாத்தன் (தெரிநிலை) } வினைமுற்றத்தொடர்.
பெரியன் கொற்றன் (குறிப்பு)

- (உ) உண்ட சாத்தன் (தெரிநிலை) } பெயரெச்சத்தொடர்.
கரிய சாத்தன் (குறிப்பு) }
- (ங) உண்டு வந்தான் (தெரிநிலை) } வினையெச்சத்தொடர்.
விருந்தின்றி உண்ணான் (குறிப்பு) }
- (ச) சாத்தான் வந்தான்—எழுவாய்த்தொடர்.
- (ரி) சாத்தா வா —விளித்தொடர்.
- (சு) குடத்தை வளைந்தான்
வாளால் வெட்டினான்
ரப்போர்க்கு ஈந்தான்
மலையின் இழந்தான்
சாத்தனது கை
மணியின்கண் ஒளி
- வேற்றுமைத் தொகாநிலைத் தொடர்.
- (எ) மற்று ஒன்று—இடைச்சொல்தொடர்.
- (அ) நனி பேதை—உரிச்சொல் தொடர்.
- (க) பாம்பு பாம்பு—அடுக்குத் தொடர்.
- இனவையெல்லாம் நிலைமொழிநோக்கி யுணர்க. (உ.உ)

வழு, வழாநிலை, வழவாயத்தி.

[வழுக்கள் - எ.]

‡ ௩௭௫. திணையே பாவிடம் பொழுது வினாறுறை
மரபா மேழும் மயங்கினும் வழுவே.

(இ - எ.) திணையே - இருதிணையும், பால் - ஈழம்பாணம், இடம்-முடிவீடமும், பொழுது-முக்காலமும், வினா-வினாவும், இடை-விடையும, மரபு-(பலவகை) மரபுகளும், ஆம் - ஆகிய, ஏழும்—, மயங்கின் - தம் தம் முறை தவறிவந்தால், வழு ஆம் - வழுவாகும்; (எ - று) - ஆகையால். இவ்வாறே எழுவகை வழுக்களையும் அறிந்து, வழக்கிடத்தும் செய்யுளிடத்தும் அவை வராமல் நீக்குக.

திணை முதலிய ஆறும் மரபா மாறலும், இங்கே எங்க்காறொழிந்தவற்றையே மரபென்று கொள்க வென்பார், அதுவே இறுதியிற் கூறினார். (மரபு-தொன்றுதொட்டு வழங்கும் முறைமை; இறை எதிர்மொழி, விடை.)

சொற்கள் தொடருமிடத்து, முடிக்கப்படும் சொற்களைவிட முடிக்கும் சொற்கள் திணை பால் இடம் காலம் வீடு விலை மரபு என்னும் இவ்விவழிலும் மாறுபடாமல் தொடர்நிறுத்தி, முறைமையாய்; அவ்வாறு தொடர்ந்து நிற்பன, 'வழுவாநிலை' எனப்படும்: வழாநிலையாவது இலக்கணக்குற்றமில்லாதது. அத்திணை பால் முதலியவற்றில் மாறிநிற்பன, 'வழு' வாம்: வழுவாவது - இலக்கணக் குற்ற முள்ளது. அவற்றில் மாறிநின்ற இலக்கணக்குற்ற முள்ளதாகக் காணப்பட்டாலும், முன்வினாறால் இருக்கலாமென்று ஏற்றுக்கொண்டு அமைக்கப்பட்டன, 'வழுவாயத்தி' யாம். இம்மூன்றனுள், வழு நீக்கப்படும்; மற்றை இரண்டும் கொள்ளப்படும்.

- (உ - ம்) (க) அவன் வந்தது—திணை வழி.
 (உ) அவன் வந்தான்—பால் வழி.
 (ங) யான் வந்தான்—இட வழி.
 (ச) நானே வந்தான்—கால வழி.
 (ரு) கறக்கிற எருமை பாலோ சினையோ?—வினா வழி.
 (சு) பட்டுக்கோட்டைக்கு வழி எது? என்றால் } விடை வழி.
 கொட்டைப்பாக்கு எட்டுப்பணம் என்பது. }
 (எ) யானே செலுத்தப்படுகிற இடையெனப்பது—மரபுவழி. (உச)

[வினாவிடைகள் திணைபாஸ்களில் வழுவாமை.]

† ஈ.எசு. ஐயந் திணைபா லவ்வப் பொதுவினும்
 பொய்தொரி பொருள்மே லலையுப் விளம்புப.

(இ - ன்.) திணை பால் ஐயம் - திணைப்பொருளிலும் பாற்பொருளிலும் ஐயம் (சந்தேகம்) தோன்றியவிடத்து அதனை, —அவ்வப்பொதுவினும் - அத்திணைகளுக்கும் பால்களுக்கும் பொதுவாகிய சொல்லாலும்—மெய் தெரி பொருள்மேல் - உண்மையாகத் துணிந்த பொருளின்மேல், அன்மையும் - அல்லாத தன்மையை வைத்தும், —விளம்புப—சொல்லர், (அறிவுடையோர்.)

(உதாரணம்)

வி ௧. (க) திணையில் ஐயம் தோன்றுகிறபோது, 'குற்றியோ மகனோ அவ் விடத்துத் தோன்றுகிற உரு' எனப் பொதுச்சொல்லால் வினாவு. குற்றிக்கும் மகனுக்கும் பொதுப்பட நின்றலால், உரு - பொதுச்சொல்லாயிற்று. (குற்றி - கட்டை) இவ்வாறு கூறாமல் தோன்றுகின்றது, தோன்றுகின்றான் எனச் சிறப்புச்சொல்லாற்கூறின், திணைவழுவும் வினாவழுவாயும்.

(உ) க. உயர்திணையிற் பால் ஐயம் தோன்றியபோது, 'ஆண்மகனோ பெண்மகனோ அங்கே தோன்றுகிறவர்' எனப் பொதுச் சொல்லால் வினாவுக. ஆண் பெண் இரண்டல்லது பலர்பா லென வேறொன்று இல்லாமல் அவ்விருபாலுக்கும் பொதுப்பட நின்றலால், தோன்றுகிறவர் என்பது - பொதுச் சொல்லாயிற்று. தோன்றுகிறவன் தோன்றுகிறவள் எனச் சிறப்புச்சொல்லாற்கூறின், பால்வழுவும் வினாவழுவாயும்.

2. அஃறிணையிற் பால் ஐயம் தோன்றியபோது, 'ஒன்றோ பலவோ, இவ்வயல்புகுந்த யாடு' எனப் பொதுச்சொல்லால் வினாவுக. மாடு என்பது - பால்பகா அஃறிணைப்பெயராய், அத்திணை யிருபாலுக்கும் பொதுச்சொல்லாயிற்று புக்கதுபுக்கனை எனச் சிறப்புச்சொல்லாற்கூறின், பால்வழுவும் வினாவழுவாயும்.

வினா . (க) குற்றியோ மகனோ என்று ஐயப்பட்டு வினாவியபோது, துணிந்த பொருள் குற்றியாயின் 'மகனன்று' என்றும், மகனாயின் 'குற்றி

யல்லன்' என்றும் துணிந்த பொருளின்மேல் மற்றொன்
றல்லாத தன்மையை வைத்துக் கூறுக.

(உ) க. ஆண்மகனோ பெண்மகளோ என்று ஐயப்பட்டு வினாவியபோது
துணிந்தபொருள் ஆண்மகனுயின் 'பெண்மகனல்லன்' என்
றும், பெண்மகளாயின் 'ஆண்மகனல்லன்' என்றும் துணிந்த
பொருளின்மேல் மற்றொன் றல்லாத தன்மையை வைத்துக்
கூறுக.

உ. ஒன்றோ பலவோ என்று ஐயப்பட்டு வினாவியபோது, துணி
ந்த பொருள் ஒன்றாயின் 'பலவன்று' என்றும், பலவாயின்
'ஒன்றுல்ல' என்றும் துணிந்தபொருளின்மேல் மற்றொன்
றல்லாத தன்மையை வைத்துக் கூறுக.
'மகன்ல்லன், அவ்வுருக் குற்றி' என ஆவ்வாறு கூறினால்,
சொல்பெருகுத லென்னும் விடைவழுவாம். (உரு)

[திணை வழுவமைதி.]

† ந. எ. உயர்திணை தொடர்ந்த பொருள்முதலாயினால்
அதனொடு சார்த்தி சார்த்தினை முடிவாயினால்.

(இ-ள்.) உயர்திணை-உயர்நிணையெழுவாயை, தொடர்ந்த-தொடர்ந்து
வந்து தானும் எழுவாயாக நிிற்கின்ற, பொருள் முதல் ஆறும்-(அஃறிணை
யாகிய) பொருள் இடம் முதலிய ஆறும், அதனொடு சார்த்தினை-அவ்வயர்
திணையோடு சேர்த்து முடிக்கப்பட்டால், அத் திணை முடிபின்-அவ்வயர்
திணைமுடிபைப் பெறுவனவாம்; (எ - று.)

தொடர்தலாவது - அஃறிணையாகிய பொருள் முதலிய ஆறும் உயர்
திணைக்குச் சம்பந்தப்பட்டதாக நிற்குதல். சார்த்தலாவது-அஃறிணையாகிய
பொருள்முதலியவற்றின் தன்மையை அவற்றையுடைய உயர்திணையின்
மேல் ஏற்றிக்கூறுதல்.

(உ - ம) கம்பி பொன் பெரியன்	—பொருள்	} ஆறும் உயர்நிணையெழு வாயின் பயனிலையோடு அஃறிணையெழுவாயும் முடிந்தமை அறிக.
கம்பி நாடு பெரியன்	—நாட்டம்	
கம்பி வாழ்நான் பெரியன்	—காலம்	
கம்பி முக்குக் கூரியன்	—நினை	
கம்பி துடிமை நல்லன்	—குணம்	
கம்பி நடை கடியன்	—பாதாழில்	

பொன் என்னும் அஃறிணையெழுவாய், கம்பி என்னும் உயர்நிணை
யெழுவாயினது பயனிலையாகிய பெரியன் என்னும் உயர்திணைவினைபைக்
கொண்டு முடிதலால் எழுவாகி, தொடர்புண்டாயிருத்தல்பற்றிச் சார்த்தி
முடித்தலால் எழுவமைதியாயிற்று. அஃறிணையாகிய பொன்னினது தன்
மையான பெருமை, அதுணையுடைய உயர்நிணையாகிய கம்பியின் மேல்
ஏற்றப்பட்டது.

* இனி, கிணறு நீர் ஊறிற்று, பாடு போடு கூறிது என அஃறிணை
யோடு சேர்ப்பின் அஃறிணைமுடிபினவாதலும் காண்க.

'சார்த்தினை' எனவே, சார்த்தாவிட்டால் எழுவாயாக நம்புக்குப்
பொன் பெரிது, கம்பிக்கு வாழ்நான் பெரிது எனத் தம் முடிபு
கொள்ளும். (உசு)

[பல்பொருள்கலக்கையில் திணை பால் மரபு வழுவமைதி.]

† ஈ.எ.அ. திணை பால் பொருள் பல விரவின சிறப்பினும்
மிகவினு மிழிபினு மொருமுடி பினவே.

(இ-ள்.) திணை-திணைகளும், பால்-பால்களும், பல பொருள்-(வெவ்
வேறு வினைகளுக்கு உரிய) பலபொருள்களும், விரவின-கலந்து ஒருதொ
டரால் வருவனவாயின் அவை,—சிறப்பினும்-சிறப்பினாலும், மிகவினும்-
மிகுதியினாலும், இழிபினும்-இழிவினாலும், ஒரு முடிபின-ஒருமுடிபைப்
பெறுவனவாம்; (எ-று.)

(உதாரணம்.)

திணை. (க) ‘பொன்னனும் குதிரையும் வந்தார்கள்’ என்பதில்-இருத்திணை
யும் கலந்து, சிறப்பினால் ‘வந்தார்கள்’ என்னும் உயர்திணை முடி
பைப் பெற்றன. உயர்திணையாயிருத்தல், இங்கே சிறப்பு.

(உ) ‘பார்ப்பார் தவரே சுமந்தார் பிணிப்பட்டார், மூத்தா ரிளை
யார் பசுப் பெண்டி ரென்றிவர்கட்கு’ என்பதில் - இருத்திணையும்
கலந்து, மிகுதியால் ‘இவர்கட்கு’ என்னும் உயர்திணைமுடிபைப்
பெற்றன. பசு என அஃறிணைப்பொருள் ஒன்றேயாக, பார்ப்
பார் முதலிய உயர்திணைப்பொருள் ஏழாதல், இங்கே மிகுதி.

(ஈ.) ‘மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா’ என்பதில் - இரு
த்திணையும் கலந்து இழிவினால் ‘விடா’ என அஃறிணைமுடிபைப்
பெற்றன. விடத்தக்கதை விடாமை, இங்கே இழிவு.

பால். “தாளும் தன் தையலும் தாழ்சடையோ ஞண்டிலனேல்” என்
பதில் - ஆண்பாலும் பெண்பாலும் கலந்து, சிறப்பினால் ‘ஆண்டி
லன்’ என்னும் ஆண்பால் முடிபைப் பெற்றன. பெண்ணினும்
ஆண் உயர்த்தமை, இங்கே சிறப்பு.

இனி, கலவாமல் எண்ணிமுடிக்கும்போது, ‘தோழனும் தாளும்
வந்தான்,’ ‘தோழியும் தாளும் வந்தாள்’ என ஒருமைமுடிபை
யேற்றலும் கொள்க.

மரபு. கறியும் சோறும் உண்டான், மாலையும் முடியும் கவித்தான்’ என்
பவற்றில்-வெவ்வேறு வினைகளுக்கு உரிய பலபொருள்கள் கலந்து,
சிறப்பினால் ‘உண்டான்,’ ‘கவித்தான்’ என ஒருபொருளுக்கு
உரிய வினைமுடிபைப் பெற்றன. உண்ணலென்னும் வினைக்கு
உரியசோறு - தின்ன லென்னும் வினைக்கு உரிய கறியினும் தலை
மையுடைபையும், கவித்த லென்னும் வினைக்கு உரிய முடி-குடுத
லென்னும் வினைக்கு உரிய மாலையினும் தலைமையுடைமையும்,
இங்கே சிறப்பு.

(இங்கே இறுதியிற் சொல்லிய மரபுவழுவமைதி, ‘வேறுவினைப் பல்
பொருள்’ என மேல்வருந் குத்திரத்தொடு மாறுகொளக்கூறலன்றோ
வெனின்;—சிறப்பு முதலியன குறியாமல் எண்ணியபோது முடியும்
மரபு அங்கே கூறதலால், மாறுகொளக்கூறலன் றென்க. (உஎ)

[திணை பால் வழுவமைதி.]

‡ ௩௭௯. உவப்பினு உயர்வினுத் சிறப்பினுத் சொல்லினும்
இழிப்பினும் பால்திணை இழுக்கினு மியல்பே.

(இ - ள்.) உவப்பினும் - மகிழ்ச்சியினாலும், உயர்வினும்-மேன்மைப் படுத்திச் சொல்லுதலினாலும், சிறப்பினும் - சிறப்பினாலும், சொல்லினும்-கோபத்தினாலும், இழிப்பினும்-பழிப்பினாலும், பால் திணை-பாலும் திணையும், இழுக்கினும்-வழுவிவந்தாலும், இயல்பே-அமைதியேயாம்; (எ-று.)

பால். (க) தன் புதல்வனை 'என் அய்யை வந்தான்' என்பது உவப்பினால் ஆண்பால் பெண்பாலாயிற்று.

(உ) ஒருவனை 'அவர் வந்தார்' என்பது, உயர்த்திக் சொல்லுதலால் ஒருமைப்பால் பன்மைப்பாலாயிற்று.

(ங) 'மகிழ்வார்க்கும் அல்லார்க்கும் நாயாகித் தலையளிக்கும் தண்டுகை யூரன்' என்பது சிறப்பினால் ஆண்பால் பெண்பாலாயிற்று.

(ச) "எனைத்துணையாயினு மென்றும் திணைத்துணையும், தேராரா பிறனில் புதல்" என்பது, கோபத்தினால் பன்மைப்பால் ஒருமைப்பாலாயிற்று.

(ரு) பெண்வழிச் செல்பவனை 'இவன் போன' என்பது, இழிவினால் ஆண்பால் பெண்பாலாயிற்று.

திணை. (க) ஒரு பசுவை 'என் அய்யை வந்தான்' என்பது, உவப்பினால் அஃறிணை உயர்திணையாயிற்று.

(உ) 'பசங்கியாரி சென்றார்க்கு' என்பது, உயர்த்திக் சொல்லுதலால் அஃறிணை உயர்திணையாயிற்று. (பிரியார்-கிளி.)

(ங) "தம்போந் னென்ப தம்மங்கள்" என்பது சிறப்பினால் உயர்திணை அஃறிணையாயிற்று.

(ச) "எவரும் செய்கலான் தான்நேரா னவ்வுயிர், போமனவ்வு மோர் நோய்" என்பது, கோபத்தினால் உயர்திணை அஃறிணையாயிற்று.

(ரு) 'நாம் கடவுளுடைய' என்பது, இழிவினால் உயர்திணை அஃறிணையாயிற்று. இங்கே, இழிவு - தமது பணிவு.

இனி, மகனை 'அவர் வந்தான்' என்றும், மகளை 'அய்யை வந்தான்' என்றும் வழங்கும் மரபுவழுவமைதிகளும் கொள்க. (உஅ)

[பால் இட வழுவமைதி.]

‡ ௩௮௦. ஒருமையிற் பன்மையும் பன்மையிற் ஒருமையும்
ஒரிடம் பிறிது இடம் தழுவலு முளையே.

(இ-ள்.) ஒருமையின் பன்மையும்-ஒருமைப்பாலில் பன்மைப்பாற் சொல்லையும், பன்மையின் ஒருமையும் - பன்மைப்பாலில் ஒருமைப்பாற்

சொல்லையும், ஓர் இடம் பிற இடம் - ஓரிடத்தில் பிற இடச் சொல்லையும், தழுவலும் - தழுவிக்கூறுதல்களும், உள - உள்ளனவாம்; (எ - று.)

(உதாரணம்.)

பால். (க) 'வெயிலெல்லாம் மறைத்தது மேகம்' என்பதில், வெயில் என்னும் ஒருமைப்பாலில் எல்லாம் என்னும் பன்மைப்பாற் சொல் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. (வெயில் முழுவதையும் என்று கருத்து.) இது, ஒருமைப்பான்மை மயக்கம்.

(உ) 'இரண்டு கண்ணும் சிவந்தது' என்பதில், இரண்டு என்னும் பன்மைப்பாலில் சிவந்தது என்னும் ஒருமைப்பாற் சொல் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. (தனித்தனி சிவந்தது என்று கருத்து.) இது, பன்மையோடு தன்மையாகிய மயக்கம்.

இடம். (க) 'சாத்தன் தாய் இவை செய்வேறே' என்பதில், யான் எனச் சொல்லவேண்டும் தன்மையில் தாய் எனப் படர்க்கைச் சொல் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது; 'சாத்தன் தாயாகிய யான்' என்பது பொருள். இது, தன்மைப் படர்க்கை.

(உ) 'எம்பியை யிங்குப்பெற்றேன்' என்பதில், தன் தம்பியை முன்னிலைப்படுத்தி அவனையே கோக்கிக் கூறுதலால், நினை எனச் சொல்லவேண்டும் முன்னிலையில் எம்பியை எனப் படர்க்கைச் சொல் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. இது, முன்னிலைப் படர்க்கை.

நீயோ அவனோ யார் இது செய்தார், யானோ அவனோ யார் இது செய்தார், நீயோ யானோ யார் இது செய்தார், நீயோ அவனோ யானோ யார் இது செய்தார் எனக் கவந்து ஓரிடத்தில் பிற இடம் வருதலும் கொள்க. (உக)

[இடம் வழுவாமற் காத்தல்.]

நடிக. தால் வால் கொடை செலல் சாந் படர்க்கை

எழுவா யிரண்டும் எஞ்சிய வேற்றார்.

(இ - ன்.) தால் வால் கொடை செலல் - இங்கு சொற்களும், படர்க்கை - படர்க்கையை, சாரும் - அடையும்; எழுவாய் இரண்டும் - (இவற்றுள்) முதலில் வந்த (தால் வால் என்னும்) இரண்டு சொற்களும், எஞ்சிய ஏற்கும் - ஒழிந்த தன்மை முன்னிலைகளையும் ஏற்கும்; (எ - று.)—இங்கே, 'எழுவாய்' என்னும் சொல், முதலென்னும் பொருளது.

தால் முதலியன - அந்தந்தப்பகுதிகளை உணர்த்தியின்றன வாதலால், அப்பகுதிகளாற் பிறக்கும் வினைகளையெல்லாம் கொள்க.

(உதாரணம்.)

அவனுக்குத் தந்தான் } அவனுக்குக் கொடுத்தான் } நான்கும் படர்க்
அவனிடத்து வந்தான் } அவனிடத்துச் சென்றான் } கையைச் சார்ந்தன.

எனக்குத் தந்தான், உனக்குத் தந்தான் } முதலிரண்டும் மற்ற
என்னிடத்து வந்தான், உன்னிடத்து வந்தான் } வைகளை ஏற்றன.

தரல் வரல் என்னும் இரண்டையும் தன்மை முன்னிலைகளுக்கும் கூட்டியதனால்-படர்க்கைக்கே சிறந்தன-கொடை செலல் என்னும் இரண்டும் என்பதும், மற்றைத் தரலும்-வரலும் படர்க்கைக்கு அவ்வளவாகச் சிறந்தனவல்ல என்பதும், கொடை செலல்கள் தன்மை முன்னிலைகளுக்கு வாரா என்பதும் பெறப்படும். இது, பெருப்பான்மைபற்றிய பழைய வழக்கு.

இவை-சிறுபான்மை இம்முறை தவறி எனக்குக் கொடுத்தான், நின் பால் சென்றான் என மாறி வருதலும் உண்டு; அவை முன்கூறிய இடவழுவமைதியின்பால் படும்.

வினைச்சொல் பால்குறிக்கும் விருதியால் முன்றிடங்களுக்கும் உரிய தாதலை வினையியலிற்கூறி, தரல் முதலிய நான்கும் பகுத்தானே இடங்குறித்து நின்றலால், இங்குக் கூறினார், அவற்றுள் அடங்காமையின்.

‘சங்கு’ முதலியன தன்மையிலும், ‘ஆங்கு’ முதலியன படர்க்கையிலும் வருதலையும் இங்கே அமைத்துக்கொள்க. (ந.0)

[காலம்.]

‡ ந.அஉ. இறப்பெதிர்வு நிகழ்வெனக் காலம் முன்றே.

(இ-ள்.) காலம் - (முன்சொல்லப்பட்ட) காலம்.—இறப்பு - இறந்த காலமும், எதிர்வு-எதிர்காலமும், நிகழ்வு - நிகழ்காலமும். என - என்று. மூன்று-மூன்றாம்; (எ-று.)

இறப்பு-நடந்தது. எதிர்வு-நடக்கப்போகிறது. நிகழ்வு-நடக்கிறது. நிகழ்காலச்சொல் மற்றையகாலங்களுக்கும் உரியதாகத் தன்மையைக் கருதி, அதனை இறுதியில் வைத்தன றென்க. (நக)

[கால வழுவமைதி.]

‡ ந.அந. முக்காலத்தினு மொத்தியல் மொருளைச் செப்புவர் நிகழும் காலத் தானே.

(இ-ள்.) முக்காலத்தினும் ஒத்து இயல் பொருளை-மூன்றுகாலங்களிலும் (தம்தொழில் இடைவிடாமல்) ஒரு தன்மையாக நடக்கின்ற பொருள்களை, நிகழும் காலத்தான்-நிகழ்காலத்தினால், செப்புவர்-சொல்வர்; (எ-று)

(உ-ம்.) மலை நிற்கின்றது, தெய்வம் இருக்கின்றது, கூவுள் அளிக்கின்றார். (மலைக்கு நின்றலும், தெய்வத்திற்கு இருத்தலும், கூவுளுக்கு அளித்தலும் முக்காலத்திலும் உள்ளனவாதல் காண்க.) (ந.உ)

[இதுவும் அது.]

‡ ந.அச. விரைவினு மிகவினுத் தெளிவினு மியல்பினும் பிறழவும் பெறுமா முக்காலமு போற்புழி.

(இ-ள்.) விரைவினும் - விரைவினாலும், மிகவினும் - மிகுதியினாலும், தெளிவினும்-தெளிவினாலும், இயல்பினும்-(இம்மூன்று காரணங்களு மில்லாமல்) இயல்பினாலும், முக் காலமும் - மூன்று காலங்களும், பிறழவும்

பெறுஉம்-ஒன்று மற்றொன்றாக மாற்றிச் சொல்லப்படவும் பெறும்: ஏற்பு உழி-ஏற்குமிடத்து; (எ-று.)—மிகுதி-பெரும்பான்மை.

(உதாரணம்.)

(க) உண்டுபோவதற்கு இருப்பவனை விரைவில் உடன் அழைத்துக்கொண்டுபோகவேண்டிய மற்றொருவன் 'இன்னும் உண்டிலையோ?' என்றால், அவன் 'உண்டே னுண்டேன்' என்பான். உண்கிறவனை அவ்வாறு வினாவினால் அவனும் 'உண்டேனுண்டேன்' என்பான். இங்கே விரைவினால், எதிர்காலமும், நிகழ்காலமும் - இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்டன.

(உ) அக்காட்டில் போனால் கூறை பறிகொடுத்தான், பறிகொடுக்கிறான்; களவுசெய்தால் கையறுக்கப்பட்டான், கையறுக்கப்படுகிறான் என்பவற்றில், மிகுதியினால், எதிர்காலம் - இறந்தகாலமும் நிகழ்காலமும் சொல்லப்பட்டது. கூறை பறிகொடுத்தலும், கையறுக்கப்படுதலும் சிறுபான்மை தப்பினாலும் தப்புமாதலால், மிகுதி யெனப்பட்டன.

(ங) அறம்செய்தால் சுவர்க்கம் புகுந்தான், புகுகின்றான்; ஏறம்பு முட்டையெடுத்துக்கொண்டு மேடேறினால் மழைபெய்தது, பெய்கின்றது என்பவற்றில், தெளிவினால், எதிர்காலம் - இறந்தகாலமும், நிகழ்காலமும் சொல்லப்பட்டது. சுவர்க்கம்புகுதற்கு அறஞ்செய்தல் காரணமென்பது சாஸ்திரப்பிரமாணத்தினாலும், மழைபெய்ததற்கு ஏறம்பு முட்டையெடுத்துக்கொண்டு மேட்டில் ஏறுதல் அறிகுறி யென்பது பிரதியகூப்பிரமாணத்தினாலும் தெளியப்பட்டதனால், தெளிவாயின.

(ச) யாம் முன்னே விளையாடுவது இச்சோலை, விளையாடுகிறது இச்சோலை என்பவற்றில், வேறொருகாரணமு மில்லாமல், இயல்பினால், இறந்த காலம் - எதிர்காலமும் நிகழ்காலமும் சொல்லப்பட்டது. (ஙங)

[அறுவகை வினா.]

† ஈ. அரு. அறிவு அறியாமை ஐயுறல் கொளல் கொடை ஏவல் தரும் வினா ஆறு மிழுக்கார். *

(இ-ள்.) அறிவு-அறிதலும், அறியாமை - அறியாமையும், ஐயுறல் - ஈதேதப்படுதலும், கொளல்-வாங்கிக்கொள்ளுதலும், கொடை-கொடுத்தலும், ஏவல்-ஏவுதலும் ஆகிய அறுவகைப் பொருளையும், தரும்-தருதலால் வருகின்ற, வினா ஆறும் - ஆறுவகை வினாக்களையும், இழுக்கார்-தவறாமல் கொள்வர், (புலவர்); (எ-று.)

(உதாரணம்.)

(க) ஆசிரியன் 'இசுக்குத்திரத்திற்குப் பொருள்யாது?' என்பது-அறிவினா

(உ) மாணக்கன் 'இசுக்குத்திரத்திற்குப் பொருள்யாது?' என்பது-அறியாவினா.

(ங) 'குற்றியோ? மகனோ?' என்பது-ஐயவினா.

* 'இழுக்கா' என்றும் பிரதிபேதம்.

(ச) 'பயறு உள்ளதோ வணிகரோ?' என்பது - கொளல்வினா.

(ரு) 'சாத்தனுக்கு ஆடையில்லையோ?' என்பது - கொடைவினா.

(சு) 'சாத்தா! உண்டாயா?' என்பது - ஏவல்வினா.

(அறிவினா-தான் ஒருபொருளை அறிந்திருந்து அப்பொருள் பிறர்க்குத் தெரியுமாவென்பதை அறிதற்பொருட்டு அத்தனைக்குறித்துப் பிறரைக் கேட்பது. அறியாவினா-தான் அறியாத ஒரு பொருளை அறிந்து கொள்ளுதற் பொருட்டுப் பிறரைக் கேட்பது. ஐயவினா-தனக்குக் சந்தேகமாயிருப்பதொரு பொருளை அச்சந்தேகம் நீர்த்துக்கொள்ளுதற்பொருட்டுப் பிறரைக் கேட்பது. கொளல்வினா-தான் ஒருபொருளை வாங்கிக் கொள்ளுதற்பொருட்டு அப்பொருள் இருத்தலைப்பற்றிப் பிறரைக் கேட்பது. கொடைவினா - தான் ஒருபொருளைக் கொடுத்தற்பொருட்டு அப்பொருள் இருத்தலைப்பற்றிப் பிறரைக் கேட்பது. ஏவல்வினா-தான் ஒருதொழிலைச் செய்யும்படி ஏவுதற் பொருட்டு அத்தொழிலின் நிகழ்ச்சியைப்பற்றிப் பிறரைக் கேட்பது.)

(௩௪)

[எட்டுவேகை விடை.]

† ந.அ.சு. சுட்டு மறை நேர் எவல் வினாகல்

உற்ற துரைத்த லுறுவது கூறல்

இனமொழி யெனுமெண் ணிறையு னிறுதி

நிலவிய ஐந்துமப் பொருண்மையின் நேர்ப்பு.

(இ - எ.) சுட்டு-குறித்துக்காட்டிக் கூறுதலும், மறை-எதிர்ப்புத்துக் கூறுதலும், நேர்-உடன்பட்டுக்கூறுதலும், எவல்-எதிராக ஏவுதலும், வினா தல்-எதிராக வினாவுதலும், உற்றது உரைத்தல்-நேர்த்ததைச் சொல்லுதலும், உறுவது கூறல்-இனி நேர்வதைச் சொல்லுதலும், இனம் மொழி-(வினாவியதற்கு) இனமானதைச் சொல்லுதலும், எனும் - என்ற, எண் இறையுள்-இவ்வெட்டுவகை விடைகளுள், இறுதி நிலவிய ஐந்தும்-கடையில் நின்ற (எவல்முதலிய) ஐந்தும், அப்பொருண்மையின் - அவ்விடைப் பொருளைக் குறிப்பால் தருதலினால், நேர்ப்பு - (விடைகளென்று) தழுவிக்கொள்வார், (புலவர்); (எ - று.)

எனவே- முதல் மூன்றும் வெளிப்படை விடையும், மற்றை ஐந்தும் எதிர்மறைப்பொருள் தரும் குறிப்புவிடையுமா மென்றதாயிற்று.

உதாரணம்.

(க) 'உறையூர்க்கு வழி யாது?' என்று வினாவினால், 'இது என்பது-சுட்டு விடை.

(உ) 'இது செய்வாயா?' என்று வினாவியபோது, 'செய்யேன்' என்பது-மறை விடை.

(ரு) 'இது செய்வாயா?' என்று வினாவியபோது, 'செய்வேன்' என்பது-நேர்விடை.

(ச) 'இது செய்வாயா?' என்று வினாவியபோது, 'நீ செய்' என்பது-ஏவல் விடை.

(௫) 'இதுசெய்வாயா?' என்று வினாவியபோது, 'செய்வேனா?' என்பது-
வினாவெதிர் வினாதல் விடை.

(சு) 'இது செய்வாயா?' என்று வினாவியபோது, 'உடம்பு நொந்தது'
'நோவா நின்றது' என்பன-உற்றதுரைத்தல் விடை.

(எ) 'இது செய்வாயா?' என்று வினாவியபோது, 'உடம்பு நோம்' என்
பது - உறுவது கூறல் விடை.

(அ) 'இது செய்வாயா?' என்று வினாவியபோது, 'மற்றையது செய்
வேன்' என்பது - இன்னமொழி விடை.

வினாவெதிர் வினாதல் விடையாவது - தான் ஒரு வினாவிற்குச் சொல்
லும் உத்தரம் வேறொரு வினாவடிவமாய் இருப்பது.

உறுகின்றதுரைத்தலும், உற்றதுரைத்தலில் அடக்கப்பட்டது.

"இனி, 'நிலவிய' என்ற மிகையானே, வினா இன்றியும் செப்புவரு
வனவும் உள் வெண்க. அறிவாறொருவன் 'இன்னநாள் காற்று அடிக்கும்,
இன்ன நாள் மழைபெய்யும், இன்னநாள் வாழ்வவரும்' என்றலும், இரப்
பவனொருவன் 'கங்கையாடிப் போந்தேன், ஒருபிடிசோறு தம்மின்,
ஞாநடை கம்மின்' என்றலும் காண்க; பிறவும் அன்ன" என்பது, பழைய
உரை. (௩௫)

[வினாவிடைகளில் முதல் சினை வழுவாமை.]

௩௮௭. வினாவினும் செப்பினும் விரவா சினைமுதல்.

(இ - ள்.) வினாவினும்-வினாவுதலிலும், செப்பினும்-விடைகொடுத்த
லிலும், சினை முதல்-சினைபும் முதலும், விரவா-(ஒற்றுமைபற்றிச்சினைபும்
முதலும் ஒன்று என்றுஎண்ணி முதலொடு சினைபும் சினையொடு முதலு
மாக) மயங்கச் சொல்லப்படாமாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) கண் பிறழ்ந்ததோ கயல் பிறழ்ந்ததோ எனவும், சாத்தன்
நல்லனோ கொற்றன் நல்லனோ எனவும் இவ்வாறு சினைபும் முதலும்பற்றி
வினாவியவர்க்கு-கண் பிறழ்ந்தது கயல் பிறழ்ந்தது எனவும், சாத்தன் நல்
லன், கொற்றன் நல்லன் எனவும் விடை கொடுக்கப்படும்; எனவே -
அதனை உடையாளைக் கருதி இவன் பிறழ்ந்தானோ கயல் பிறழ்ந்ததோ
என வினாவுதலும், இவன் பிறழ்ந்தான் என விடைகொத்தலும் வழுவா
மென்றதாயிற்று. (௩௬)

[மரபு.]

† ௩௮௮. எப்பொரு ளெச்சொலி நெவ்வா றுயர்ந்தோர்
செப்பின ரப்படிச் செப்புதல் மரபே.

(இ-ள்.) எப் பொருள்-எங்குப்பொருளை, எச் சொலின்-எந்தச்சொல்
லால், எ ஆறு-எவ்வழியால், உயர்ந்தோர்-அறிவுடையோர், செப்பினர்-
சொன்னார்களோ, அப்படி செப்புதல்-(அப்பொருளை அச்சொல்லால்)அவ்
வழியால் சொல்லுதலே. மரபு - மரபாம்; (எ - று.)

(உ-ம்.) குதிரைக்குட்டி, யானைக்குட்டி எனவும்; யானைக்கன்று, பசு
வின் கன்று எனவும்; யானையிலத்தி, எருமைச்சாணம் எனவும்; யானைப்

பாகன், ஆட்டிடையன் எனவும் வரும். பசுவின் குட்டி, குதிரைக்குஞ்சு, யானைச்சாணம், ஆட்டுப்பாகன் எனக் கூறினால், மரபுவழுவாம் (1. எ)

[பொதுவினை மரபு வழாநிலை.]

௩௮௩. வேறுவினைப் பல்பொருள் தழுவிய பொதுச்சொல்லும் வேறவற் றெண்ணுமோர் பொதுவினை வேண்டும்.

(இ - ள்.) வேறு வினை-வெவ்வேறுவினைகட்கு உரிய, பல் பொருள்- பல பொருள்களையும், தழுவிய - ஒருசேரத் தழுவி நிற்கின்ற, பொது சொல்லம் - ஒரு பொதுச்சொல்லும், வேறு அவற்று எண்ணும் - வெவ்வேறு வினைக்கு உரிய பொருள்களை எண்ணிநிற்கும் பல சிறப்புச்சொற்களும், —ஓர் பொதுவினை - (கமக்குள் ஒன்றற்கு உரிய சிறப்புவினையை வேண்டாமல்) எல்லாவற்றிற்கும் உரிய கொரு பொதுவினையை, வேண்டும் - கொண்டு முடிந்து நிற்கும்; (எ - று.)

(உ.தாரணம்.)

(க) அடிசில் என்பது - உண்பன தின்பன நக்குவன குடிப்பன வற்றிற்கெல்லாம் பொதுச்சொல்லாதலால், அடிசில் அயிந்நர், மிசைந்தார் என்றும்; அணி என்பது - கலிப்பன கட்டுவன இடுவன பூண்பனவற்றிற்கெல்லாம் பொதுச்சொல்லாதலால், அணியணிந்தார், அணி கரிந்தார் என்றும்; இயம் என்பது-கொட்டுவன ஊதுவனவற்றிற்கெல்லாம் பொதுச்சொல் லாதலால், இயம் இயம்பினர், இயம் படுக்தார் என்றும்; படை என்பது - எய்வன எறிவன வெட்டுவன குத்துவனவற்றிற் கெல்லாம் பொதுச்சொல் லாதலால், படை வழங்கினர், படை தோட்டார் என்றும் பொதுவினையால் முடிக்க. (அடிசில் - உணவு. அணி - ஆபாணம். இயம் - வாத்தியம். படை - ஆயுதம். அயின்றார், மிசைந்தார் - உண்டார். அணிந்தார் - தரித்தார். இயம்பினார், படுக்தார் - முழங்கினர். வழங்கினர், தோட்டார் - பிரயோகித்தார்.)

(உ) இனி, சிறப்புச் சொற்களை எண்ணும்பொழுது, சிலநான் சோறும் சிலநான் மாவும் சிலநான் நீரும் சிலநான் சருகும் அயிந்நர், அல்லது மிசைந்தார், முடியும் குழையும் மோதிடும் அடைநாணும் அணிந்தார், பறையும் குழலும் இயம்பினர், வானும் வேலும் வழங்கினர் என்று பொதுவினையால் முடிக்க. (1. அ)

[சிறப்புவினை மரபு வழாநிலை.]

௩௯௦. வினைசார் பிணமிட மேவி விளங்காப்

பலபொரு ளொருசொற் பணிப்பர்சிறப் பெடுத்தே.

(இ - ள்.) வினை-(குறித்தபொருளைவிளக்கும்) வினையும், சார்பு-சார்பும், இணம் - இனமும், இடம் - இடமும் முதலிய சொற்களை, மேவி-பொருந்தி, விளங்கா - பொருள் விளங்காத, பல பொருள் ஒரு சொல் - பல பொருள் சளைக்குறிக்கும்ஒருசொல்லை, சிறப்புபெடுத்து-சிறப்புச்சொல்லோடுகூட்டி, பணிப்பர் - சொல்வர், (புலவர்); (எ - று)

எனவே, வினைமுதலியவற்றுள் ஒன்றைப் பொருந்திப் பொருள் விளக்கிக்கிடந்த பலபொருளொரு சொல்லை வானா [சிறப்புச்சொல் லோடு கூட்டாமல்] கூறுவர்; வினை முதலியவற்றுள் ஒன்றைப் பொருந்தியாயினும் பொருந்தாமலாயினும் குறித்த பொருளை விளக்காமல் நிற்கின்ற பலபொரு ளொரு சொல்லைச் சிறப்புச் சொற்கொடுத்துச் சொல்வர் என்றதாயிற்று.

(உதாரணம்.)

- (*) மா என்பது-மாமாத்திற்கும் வண்டிற்கும் குதிரைக்கும் திருமகளுக்கும் பொதுவாகிய பலபொருளொருசொல். இப்பொருள்களுள் - 'மாய் பூத்தது' என்றவிடத்து, மாமென்பது வினையால் விளங்கிற்று. 'மா வீழ்மலர்' என்றவிடத்து, வண்டென்பது சார்பால் விளங்கிற்று. 'தேர் கரி மாக் காலான்' என்றவிடத்து, குதியை யென்பது இனத்தால் விளங்கிற்று. 'மா வாழ் மார்பன்' என்ற விடத்து, திருவென்பது இடத்தால் விளங்கிற்று. இவை - சிறப்புச்சொல் கொட்டாமல் கூறப்பட்டன.
- (*) இனி, மா ஏறினான், மா யாது என்றவிடத்து, குறித்த பொருள் விளங்காமையால், விளங்குதற்பொருட்டு, பாய்மாஏறினான், மா மரம் ஏறினான், பாய்மா யாது. மாமரம் யாது எனச் சிறப்புச் சொல்லோடு கூட்டிக் கூறுக. பிறவும் இவ்வாதே. (நக)

[தோடர்மொழிகள் இசைவேறுபாட்டாற் பொருள்துணியப்பதேல்.]

† நகக. எழுத்தியல் திரியப் பொருள்திரி புணர்மொழி

இசைத்திரியால் தெளிவெய்து மென்ப.

(இ-ள்.) எழுத்து இயல் திரியா-எழுத்தின் தன்மைவேறுபடாமல், பொருள் திரி-பொருள் வேறுபட்டுச் சொல்லும் பொருளும் ஐயப்பட நிற்கின்ற, புணர்மொழி - தோடர்மொழிகள், - இசை திரியால் - (குறிக்கப்பட்ட சொற்களின் இறுதியும் முதலும் தோன்ற) இசையறுத்துச் சொல்லும் வகையினால், தெளிவு எய்தும் - பொருள் துணியப்படும், என்ப- என்று சொல்வர், (புலவர்); (எ - று)—இது, வழாநிலை.

எனவே, அவ்வாறு இசையறுத்துக்கூறுதல் மரபு என்றதாயிற்று.

(உ - ம்) செம்பொன்பதில்பலம். குறும்பரம்பு, புத்தியிலாதவன் என வருகின்ற இவை - செம்பொன் பதில்பலம் என இசையறுத்துக்கூறினால் செம்பொன் புத்துப்பலம் என்றும், செம்பொன்பதில் பலம் என இசையறுத்துக் கூறினால் செம்பு ஒன்பதுபலம் என்றும்; குறும்பரம்பு என இசையறுத்துக் கூறினால் குறுமையாகிய கழனிதிருத்தும் பலகை என்றும்; புத்தியிலாதவன் என இசையறுத்துக்கூறினால் அறிவுகெட்டவ னென்றும், புத்தியிலாதவன் என இசையறுத்துக்கூறினால் ஞானத்திற் சூரிய னென்றும் பொருள் துணியக் கிடத்தல் காண்க. (௪௦)

[மரபு வழாநிலையும், வழுவமைதியும்.]

† ௩௬௨. ஒருபொருள் மேற்பல பெயர்வரி னிறுதி ஒருவினை கொடுப்ப தனியு மொரோவாதி.

(இ - ள்.) ஒரு பொருள்மேல் - ஒருபொருளின்மேலே [ஒருபொருளைக் குறித்து], பல பெயர் வரின் - பலபெயர்கள் வருமாயின், இறுதி ஒரு வினை கொடுப்ப - (பொருளொன்றே என்பது தோன்ற) அவற்றின் இறுதியில் ஒரு முடிக்குஞ் சொல்லைக் கொடுத்துக்கூறுவர்; ஒரோவழி - சில இடத்தில் [பொருளொன்றே என்பது தெளிய நின்ற விடத்தில்], தனியும் - பெயர் தோறும் தனித்தனி ஒரு முடிக்குஞ்சொல்லைக் கொடுத்தும் (கூறுவர், புலவர்); (எ - று.)

‘ஒருவினைகொடுப்ப’ என்பதைப் பின்னும் கூட்டுக.

வினை என்றது - கொண்டுமுடியுஞ்சொல் என்றமாத்நிரமாய் நின்றது; ஆதலால், ஒரு பெயர் கொடுத்து முடித்தலும் கொள்க.

[உதாரணம்.]

(க) ‘ஆசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினுர்க்கினியர் கூறினார்’ எனவும், ‘பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி இவன்’ எனவும் வரும். இவை - இறுதியில் ஒரு வினையும் பெயரும் கொடுக்கப் பட்டன.

(உ) ‘கொண்டல் வண்ணா விற்கே போதராயே கோயிற் பிள்ளா யிட்டுக் கொடுத்தராயே, தெண்டிரைக்கும் திருப்பேர்க் கிடந்த கிருநாரண விற்கே போதராயே’ என்பதில் - கொண்டல்வண்ணன், கோயிற் பிள்ளை, திருநாரணன் என்பன - கண்ணனென்றும் ஒருபொருளே யென்பது தெளியநின்றதனால், பெயர்தோறும் போதராய் என ஒரு வினை கொடுக்கப்பட்டது. பெயர்தோறும் தனித்தனி கொடுக்கப்படுகிற வினை வந்தவினையாகவே இருக்கவேண்டுமென அறிக. (சக)

[சிறப்புப்பெயர்களின்பின் இயற்பெயர் வருதல்.]

௩௬௩. திணை நிலஞ் சாதி குடியே உண னா குணந் தொழில் கல்வி சிறப்பாய் மொரோடு இயற்பெய ரேற்றியு ன் பின்வரல் சிறப்பே.

(இ - ள்.) திணை - (குறிஞ்சி முதலிய ஐவகைத்) திணையும், நிலம் - தேசமும், சாதி-குலமும், குடி - குடியும், உடைமை - உடைத்தாயிருக்கும் பொருளும், குணம் - குணமும், தொழில் - செயலும், கல்வி - வித்தையும், (ஆகிய இவற்றைப்பற்றி வருகிற), சிறப்பு ஆம் பெயரோடு - சிறப்பாகிய பெயருடனே, இயற்பெயர் - இயற்கையாகிய பெயரை, ஏற்றிதின் - (ஒருபொருள் ஒருசேர) ஏற்குமாயின், பின் வரவே - அவ்வியற்கைப்பெயர் பின்னே வருதலே, சிறப்பு - சிறந்த மரபாம்; (எ - று.)

‘பின்வரல் சிறப்பே’ என்றதனால் இயற்பெயர் பின்வருதல் வழாநிலையென்றும், முன்வருமாயின் அது வழுவமைதி யென்றும் பெறப்பட்டது.

[இயற்பெயர் - இயற்கைப்பெயர், சிறப்புப்பெயர் - யாதாயினும் ஒரு காரணம் பற்றிக் கூறும் பெயர்.]

பின் இயற்பெயர்.

முன் இயற்பெயர்.

(உ-ம்). குன்றவன் கோற்றன்	கோற்றன் குன்றவன்	—திணை.
சோழியன் சாத்தன்	சாத்தன் சோழியன்	—நிலம்.
பார்ப்பான் துரோணன்	துரோணன் பார்ப்பான்	—சாதி.
பாண்டியன் துலசேகரன்	துலசேகரன் பாண்டியன்	—குடி.
பொன்னன் நம்பி	நம்பி பொன்னன்	—உடைமை.
கரியன் கம்பன்	கம்பன் கரியன்	—குணம்.
நடையன் நாகன்	நாகன் நடையன்	—தொழில்.
புலவன் திருவள்ளுவன்	திருவள்ளுவன் புலவன்	—கல்வி.

இன்னும் இயற்பெயர் முன்வருமிடத்து, ஒட்டக்கூத்தப் புலவன், அகத்திய முனிவன் என இறுதி விகாரப்பட்டு வருதலும் காண்க. (சஉ)

[சுட்பேயர் வருமிடம்.]

† ஈகூசு. படர்க்கைமுப் பெயரோ டணையிற் சுட்டுப்
பெயர்பின் வரும் வினை யெனிற்பெயர்க் கெங்கும்
மருவும் வழக்கிடைச் செய்யுட் கேற்புழி.

(இ-ள்.) படர்க்கை முப் பெயரோடு - படர்க்கை யிடத்தையுடைய (உயர்திணைப்பெயர் அஃறிணைப்பெயர் பொதுப்பெயர் என்னும்) மூவகைப் பெயர்களோடு, சுட்டுப்பெயர்—அணையின்-சேர்ந்தால்,—வினைஎனின்- (அவ்விடத்தே) வினையாகிய முடிக்குஞ்சொல் வருமாயின், பின் வரும் - (அச்சுட்டுப்பெயர் அம்மூவகைப் பெயர்க்கும்) பின்னேவரும்; பெயர்க்கு எங்கும் மருவும் - (அம்முடிக்குஞ்சொல் இல்லையாயின்) அப்பெயர்க்குப் பின்னும் முன்னும் (சுட்டுப்பெயர்) வரும்; வழக்கிடை - (இம்மரபு) உலக வழக்கத்தில் ஆம்; செய்யுட்டு—செய்யுளில், ஏற்பு உழி - (நியதியில்லாமல்) வேண்டியவாறே வரப்பெறும். (எ-று).

(உதாரணம்)

(க) நம்பிவந்தான், அவனுக்குச் சோறிடுக என்றும்; எருதுவந்தது, அதற்குப் புல்லிடுக என்றும்; சாத்தன் வந்தான், அவனுக்குச் சோறிடுக, சாத்தன் வந்தது, அதற்குப் புல்லிடுக என்றும் முறையே மூவகைப் பெயர்களோடும் வினை வரும்பொழுது சுட்டுப்பெயர் பின்னே வந்தன.

(உ) நம்பி அவன், அவன் நம்பி என்றும்; குதிரை அது, அது குதிரை என்றும்; சாத்தன் இவன். இது சாத்தன் என்றும் பெயர்க்குப் பின்னும் முன்னும் சுட்டுப்பெயர் வந்தன. இவை - உலகவழக்கு.

(ங) “வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது கை யுலகக் தாயவனை யல்லது தாந்தொழா,” “தந்த முறியி லவரீவைத்த தயிர் பால் வெண்ணெயெட்டாமற், குந்தி யுடலின் மிசையேறியி ளங்கோவியர் முன் கூத்தாடி” எனச் செய்யுளில் வினைவந்தபொழுதும், அவன் அவர் என்ற சுட்டுப்பெயர்கள், ‘உலகந்தாயவன்’, கோவியர்’ என்ற பெயர்களின் முன் வந்தன.

(சங)

[அடுக்குத்தொடர்.]

† ௩௬௫. அசைநிலை பொருள்நிலை இசைநிறைக் கொருசொல்
இரண்டு மூன்றுநான் கெல்லேமுறை அடுக்கும்.

(இ - ள்.) அசைநிலை - அசைநிலைக்கும், பொருள்நிலை (விரைவு கோபம் மகிழ்ச்சி அச்சம் துன்பம் முதலிய) பொருள்களின் நிலைக்கும், இசை நிறைக்கு - இசையை நிறைப்பதற்கும், ஒருசொல்—, இரண்டு மூன்று நான்கு எல்லை - இரண்டு மூன்று நான்கு அளவும், முறை அடுக்கும் - முறையே அடுக்கி நிற்கும்; (எ - று.)

‘முறை’ என்றதனால், அசைநிலைக்கு - இரண்டும், பொருள்நிலைக்கு - இரண்டும் மூன்றும், இசை நிறைக்கு-இரண்டும், மூன்றும் நான்கும் அடுக்கு மென்றதாயிற்று.

(உதாரணம்.)

- (க) அன்றே அன்றே.....அசைநிலை. } பொருள்நிலை.
(க) உண்டேன் உண்டேன்; போ போ போ.....விரைவு.
(உ) எய் எய்; எறி எறி எறி.....கோபம்.
(உ) (ங) வாழ்க வாழ்க; வருக வருக வருக.....மகிழ்ச்சி.
(ச) பாம்பு பாம்பு; தீத் தீத் தீ.....அச்சம்.
(ரு) உய்யேன் உய்யேன்; வாழேன்வாழேன்வாழேன்-துன்பம்.

- (ங) { “ஏ ஏ இவனொருத்தி பேடியோ”
“நல்குமே நல்குமே நல்குமேநாமகள்” } இசைநிறை.
{ “பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ” }

(நல்கும்-அருள்செய்வன். பாடுகோ-பாடுவேனோ.)

அசைநிலை யடுக்கில் இரண்டுக்கும் பொருளில்லை யென்றும், இசைநிறை யடுக்கில் ஒன்றுக்குப் பொருள் உண்டென்றும் வேறுபாடு அறிக.

ஒரு சொல்லைப் பலகால் சொல்லுதல் வருவாயினும், இன்ன இடங்களில் ஆமென்றல் - வருவமைதியும், இவ்வெல்லாகடவாதென்றல் - வருவாமற் காத்தலுமாம். (சச)

[இரட்டைச்சொல்.]

† ௩௬௬. இரட்டைக் கிளவி இரட்டிற் பிரிந் திசையா.

(இ - ள்.) இரட்டைக் கிளவி - இரட்டைச் சொற்கள்,—இரட்டின்-அவ் விரட்டிப்பினின்றும், பிரிந்து இசையா-பிரிந்து [தனித்து] ஒலியா; (எ - று.)

எனவே - வலிந்து பிரித்துக்கூறின் இரட்டைச் சொல்லானபொதுள்ள பொருள் படாதென்பதும், இரட்டித்துக் கூறுதலே மரபென்பதாயிற்று.

(உ - ம்.) “சலசல மும்மதம்பொழிய,” “கலகல, கூஉந்துணையல்லால்,” “கன கன உதிர்ந்தது,” “குறு குறு நடந்து,” “துடிதுடித்துத் துள்ளிவரும்” என வரும். துடிதுடித்து என்பதில், பின்னையது துடித்து எனப்பிரிந்திசைக்குமாயினும், முன்னையது பிரிந்திசையாமையால் இரட்டைச்சொல்லேயாம்.

அடுக்குத்தொடரீக்தும் இரட்டைக்கிளவிக்தும் வேறுபாடு:—அடுக்குத் தொடரும் இரட்டைக்கிளவியும் வந்ததுவே மீண்டும் வருதலால் ஒக்கு மாதலின் இவையிரண்டுக்கும் வேறுபாடு என்னவென்றால்:—அடுக்குத்தொடர் - மக்களிரட்டையும் விலங்கிரட்டையும் போல வேறுபட்டுத் தனித்தனி பொருள் கொடுத்து நிற்கும்; இரட்டைக்கிளவி - இலையிரட்டையும் பூவிரட்டையும் போல வேறுபடாமல் ஒன்றுபட்டுத் தனித்தனி பொருள்கொடாமல் நிற்கும் என்று அறிக. அன்றியும், இரட்டைக்கிளவி இரண்டுதரத்துக்கு மேல் வந்தது வரப்பெறுது.

இச்சூத்திரம்,* தொல்காப்பியத்தினின்று எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

[ஒருபொருளின்மேல் வரும் பல பெயர்கள்.]

௩௬௭. ஒருபொருட் பலபெயர் பிரிவில வரையார்.

(இ - ன்.) ஒருபொருள் - ஒருபொருளின்மேல், பல பெயர்-பலபெயர் சொல்லும்போது, பிரிவு இல - (அப்பொருளினின்றும்) பிரிதலில்லாதவற்றை, வரையார் - நீக்காமற் கொள்வர், (புலவர்); (எ - று.)

எனவே, பிரிவுள்ளவற்றை நீக்குவ ரென்றதாயிற்று.

(உ - ம்.) ‘ஆசிரியன் பேருங்கிழான் சாத்தன் வந்தான்,’ ‘பாண்டியன் பல் யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி வந்தான்’ என்பன - பிரிவிலவாய், பல பெயரும் ஒருபொருளின்மேற் சென்று, கேட்போர்க்குச் சொல்லுவான் குறித்த பொருளை விளக்கி நின்றன.

“பகையியல்பாயிலி படைக்கை மறவன்,” “எழுத்தறி வில்லோ னிலக் கண நிறைகடல்” என வந்தால், பகை இயல்பாகவே இல்லாதவனைப்படைக்கைமறவ னென்றலும், எழுத்தறிவில்லாதவனை இலக்கண நிறைகடலென்றலும் கூடாமையால், பிரித்து வருவா மென்க.

இனி, இச்சூத்திரத்திற்கு - ஒருபொருளையே குறித்து வரும் பலபெயர்கள் வேறுபடாமல் அப்பொருளையே சுட்டாய் நின்று உணர்த்துமாயின், அவற்றை நீக்காமல் கொள்வர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; (உ - ம்.) “நழுவல் சுழலான் இருதிக்கள் நயந்த வாறும், கற்பாடழித்த கணமாமணித் துண்டெய் நோளான், கெற்பூடறுத்து விரைவின் நெறிக் கொண்டவாறும்” என்ற இடத்தில், ‘சுழலான்’ என்னும் பொருட்பெயரையே பின் ‘தோளான்’ என்பது குறித்து, சொல்லுவான் குறிப்பால் அவன் என்னுஞ் சுட்டுப்பெயரின் தன்மையாய் நின்றவாறு காண்க. (சக)

[ஒருபொருள் குறித்து வரும் பலசொற்கள்.]

‡ ௩௬௮. ஒருபொருட் பன்மொழி சிறப்பினின் வழா.

(இ - ன்.) ஒரு பொருள் பன்மொழி - ஒருபொருளைக்குறித்து வருகிற பலசொற்கள்,—சிறப்பினின் - (அவ்வாறு வருவதற்கு ஒருகாரணம் இல்லை யானாலும்) சிறத்து நிற்கையால்,—வழா - (அவை) மரபுவழுவென்று நீக்கப்படாவாம்; (எ - று.)—வழுவமைதி யென்று கொள்ளப்படுமென்க.

* தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - திணவியாக்கம் - ௪௮.

சிறந்து நிற்கை - செவிக்குச் சொல்லின்பம் தோன்ற நிற்கல்.

(உ - ம்.) மீ மிகை ஞாயிறு, புனிர் றிளங் கன்று. நா கிளங் கழுது, உயிர் தோங்கு பெரு வரை, குழிந் தாழ்ந்த கண், வேங் கொடும் போர்.

இனி, இரட்டுறமொழிதலால், சிறப்பினின் என்பதற்கு சிறப்புப் பொருளைத் தருதலால் என்றும்பொருள் கொள்ளலாம். இங்குக்காட்டிய உதாரணக் களுள் முறையே மிகவும் மேலிடத்திலுள்ள, மிகவும் இளமையான, மிகவும் உயர்ந்த, மிகவும் உள்ளடங்கிய, மிகவும் கொடிய எனப் பொருள் படுதலும் காண்க. (மீ - மேல், மிகை - மேல். புனிற்று - இளமை, நாகு - இளமை.)

இது வாய்பாடுபற்றி, 'மீமிகைச்சொல்' எனவும் படும். (சஎ)

[முற்றும்மை வேண்டும் இடம்.]

† ஈகூகூ. இளைத்தென் றறிபொரு ளுந்கி னிலிப்பொருள் வினைப்படுந் துரைப்பி னுமலா வேண்டும்.

(இ - ள்.) இளைத்து என்று அறி பொருள் - இவ்வளவென்று அளவறி யப்பட்ட பொருளையும், உலகின் இலா பொருள் - (எக்காலத்தும்) எவ்விடத்தும் இல்லாத பொருளையும், வினை படுத்து உரைப்பின் - முடிக்குஞ் சொல்லோடு கூட்டிச் சொல்லும்போது, (அவை), உம்மை வேண்டும்-முற்றும்மையை வேண்டி நிற்கும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) (க) 'இருவினையும் சேரா', 'தமிழ்தாட்டு முடிவந்தாம் வந்தார்', 'வேறும் நான்தும் அறிந்தான்'—இளைத்தென்று அறி பொருள் கள் முற்றும்மை வேண்டி நின்றன.

(உ) 'முயற்கோடு ஆகாயப்பூ பன்றிய் இல்லை', 'ஒளிமுன் இருள் எங்கும் இல்லை'—உலகில் இலாப்பொருள்கள், முற்றும்மை வேண்டின. இவ் வும்மை சிலவிடத்து 'இருநோள் தோழர் பற்ற', 'ஒண் குறையின் டுருங்கி' எனச் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கு நிற்பதும் உண்டு.

இனி, உலகில் சில்லாத பொருளென்றும் பிரித்து உரைக்கலாம்.

'வினை' என்றது முடிக்குஞ்சொல் என்ற மாதிரிமாய் நிற்பதனால், கண இரண்டும் குருடு, ாருது இரண்டும் கிடும் எனப் பெயர்கொண்டு முடியும் போதும் உம்மை பெறுமெனக் கொள்க.

ஐத்தலைநாகம், நான்மறை முதல்வர் என்ற இடங்களில், இளைத்தென்று அறிந்த பொருளாயினும், வினைப்படுத்தி உரையாமல், உம்மை வேண்டா வாயின வென அறிக. (சஅ)

[செயப்படுபொருள் முதலியவற்றைக் கருத்தாவாகக் கூறுதல்.]

✽ சரூ. செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்

தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கினு ளுரித்தே.

(இ - ள்.) செயப்படுபொருளை—, செய்தது போல - கருத்தாவைப் போல வைத்து, தொழில் பட கிளத்தலும் - அதன்மேல் அச்சுருத்தாவின் வினையை ஏற்றிக்கூறுதலும், வழக்கினுள் - வழக்கத்திலே, உரித்து - உரிய

(உ - ம்.) இம்மாடு யான் கொண்டது, இச்சோறு அவன் கொடுத்தது, இவ்
வெழுத்து நீ எழுதியது என வரும்.

‘செயப்படுபொருளைச் செய்ததுபோலத் தொழிற்படக் கினத்தலும்’
என்ற எச்ச உம்மையால் கருவி நிலம் செயல் காலங்களைக் கருத்தாவாகக்
கூறுதலும் சிலவிடத்து உண்டென்று கொள்க. அவை வருமாறு:—இவ்
வெழுத்தாணி யான் எழுதியது - கருவி; இவ்விடு அவன் இருத்தது - நிலம்;
இத் தொழில் நீ செய்தது - செயல்; இந்நாடு அவர் பிறத்தது-காலம். (சக)

[அடை அடுத்துவரும் மொழிகள்.]

சரக. பொருள் முத லாறு மடைசேர் மொழியினம்
உள்ளவு மில்லவு மாமிரு வழக்கினும்.

(இ - ள்.) பொருள் முதல் ஆறு ஆம் - பொருள் முதலிய ஆறுகிய,
அடை - அடைமொழிகளால், சேர் - அடுக்கப்பட்ட, மொழி - சொற்கள்,—
இருவழக்கினும் - (உலகவழக்குச் செய்யுள்வழக்கு என்னும்) இரண்டிடத்
தும், இனம் உள்ளவும் - இனமுள்ளனவாயும், இல்லவும் - (அன்றி) இன
மில்லாதனவாயும், ஆம் - வரும்; (எ - று.)

அடை - அடுத்துவரும் மொழி; அடையெனினும், விசேஷணமெனி
னும் ஒக்கும். இவ்வடைமொழியால் அடுக்கப்படும் மொழி - அடைகொளி
எனப்படும்; அடைகொளியெனினும், விசேஷ்யமெனினும் ஒக்கும், சொல்
லப்படும்பொருளுக்கு இனமாயுள்ளபொருளை விலக்கும் இனமுள்ள அடை -
பிறிதினியைப் பீக்கிய விசேஷணமெனவும், சொல்லப்படும்பொருளின் இன
த்தை விலக்குதலில்லாமல் வரும் இனமில்லாத அடை - தன்னோடு இயை
பின்மை நீக்கிய விசேஷணமெனவும் பெயர்பெறும்; இவற்றை முறையே
வடநூலார் அந்யயோகவ்யவச்சேதம் அயோகவ்யவச்சேதம் என்பர்.

(உ - ம்.) இனமுள்ளன. இனமில்லன.

நெய்க்குடம், பாற்குடம்	உப்பளம்	—பொருள்.
குளநெல், வயல்கெல்	உணர்மன்று	— இடம்.
காந்தினைவிளக்கு, தைவிளக்கு	நாளும்பு	— காலம்.
பூமரம், காய்மரம்	இலைமரம்	— சினை.
நெந்தாமரை, வேண்டாமரை	கெம்போத்து	— குணம்.
உளையுகோல், உளதுகோல்	தோய்தயிர்	— தொழில்.

என வழக்கிட்டு வந்தன. அளமெனவே உப்பென்பதும், மன்றென
வே ஊரென்பதும், அரும்பெனவே நாளென்பதும், மரமெனவே இலையென
பதும் போத்தெனவே செம்மையென்பதும், தயிரெனவே தோய்தலென்ப
தும் தாமே வந்து இயைதலால், அனம்முதலியன அடையில்லாமலும் இப்
பொருளாதியானையும் உணர்த்தும். உப்பில்லாத அளமும், ஊரில்லாத
மன்றும், நாளில்லாத அரும்பும், இலையில்லாத மரமும், செம்மையில்லாத
போத்தும், தோய்தலில்லாத தயிரும் இல்லையாதலால், இவை இனமில்லன
வாயின. இவை இயற்கையடைமொழி யெனவும் படும்.

இனி, முற்கூறிய நெய்க்குடம் முதலிய இனமுள்ளவற்றை அடைகொடாமற் கூறின், குறித்தபொருள் விளங்காமல் பொதுவாய்விற்று மாதலால், அவற்றிற்கு அடைகொடுத்துக் கூறுதலே மரபாயிற்று.

செய்யுள்வழக்கில் வருமாறு.

இனமுள்ளன.

இனமில்லன.

“பொருட்பெண்டிர்”—பொருள்.

“பொற்போட்டியமயம்”—பொருள்.

“காள்யாறு”—இடம்.

“வடவேங்கடம்”—இடம்.

“முந்நாட்பிறை”—காலம்.

“வேனிர்கோங்கின்பு”—காலம்.

“கலவமாமயில்”—சினை.

“சிறகிவண்டு”—சினை.

“சிறுகோட்டுப்பெரும்பழம்”—குணம்.

“ரோந்தியிறு”—குணம்.

“ஆடாவு”—தொழில்.

“முழங்குதல்”—தொழில்.

இனமுள்ளவற்றை அடைகொடுத்துக் கூறுதல் வழாநிலையும், இனமில்லாதவற்றை அடைகொடுத்துக் கூறுதல் வழுவடைவழி மா மென்க. (ரு)

[அடைமொழி மரபுவழுவாமற் காத்தல்.]

சு௦௨. அடைமொழி இனமல்லாதது நடு மாண்டுறின்.

(இ - ள்.) அடைமொழி - (முன்சொல்லப்பட்ட) அடைமொழிகள்,— இனம்அல்லதும் தரும் - (இனத்தைத்தருதலேயன்றி அக்கேடு) இனமல்லாததையும் தரும்; ஆண்டு உறின் - அவ்விடத்துக்குப் பொருந்துமாயின்.

(உ - ம்.) பாவஞ்செய்தால் நாகம் புகுவான் என்றால், அது-புண்ணியஞ்செய்தால் சுவர்ச்சம்புகுவான் என இனத்தைத் தருதல்மாத்நிரமேயல்லாமல், அவன் இதுசெய்தால் இதுவருமென்னும் அறிவு இல்லாதவன் என்னும் இனமல்லாததையும் தந்தது. மேலே சேரிச்சேவல் அலைத்தது என்றால், அது - கிழைச்சேரிச்சேவல் அலக்கப்பட்டது என இனத்தைத் தருதல் மாத்நிரமேயல்லாமல், அச்சேவலையுடையார்க்கு வெற்றியாயிற்று என்னும் இனமல்லாததையும் தந்தது.

குடங்கொண்டவன் விழுந்தான் என்றால், குடங்கொள்ளாதவன் விழுந்தான்ல்லன் என்னும் பொருளைத் தராமல், குடம்விழுத்தது என்றும்; கிழாழி கூவிற்று என்றால் - மற்றைப்பறவைகள் கூவவில்லை என்னும் பொருளைத் தராமல் பொழுது விடிந்தது என்றும் இவ்வாறு இனத்தைத் தருதலில்லாமலே இனமல்லாததைத் தருதலும் இங்கேயே அமைத்துக்கொள்ளப்படும். இவற்றையெல்லாம் வடநூலார் அரிந்தபுத்தியுள் அடக்குவர். (ருக)

[அடைமொழிகள் முதல்சினைகளை அடுத்துவருதல்.]

சு௦௩. அடைசினை முதல்முறை அடைதலும் ஈரடை

முதலோ டாதலும் வழக்கில் ஈரடை

சினையொடு செறிதலும் மயங்கலும் செய்யுட்கே.

(இ - ள்.) அடைசினை முதல் முறை அடைதலும் - அடைமொழியும் ஒருசினையும் ஒருமுதலுமாய் முறையே ஒன்றை ஒன்று விசேடித்து வருதலும், ஈர் அடை முதலோடு ஆதலும் - இரண்டு அடைமொழி ஒருமுதலை

விசேடித்து வருதலும், வழக்கு இயல்-உலகவழக்கமாம்; ஈர் அடை சினை யொடு செறிதலும் - இரண்டு அடைமொழி ஒருசினையை விசேடித்து வருத லும், மயங்கலும் - இவ்வரம்புகடந்து வருதலும், செய்யுட்கு - செய்யுளுக்கு உரிய வழக்கமாம்; (எ - று.)

வழக்கு: (க) வேற்கை முருகன், சேங் கால் நாரை, முழங்கு தீறைக் கடல் - இவை, ஓர் அடைமொழியும் ஒருசினையும் ஒருமுதலு மாகி ஒன்றைஒன்று விசேடித்தல் வந்தன; வேல் - கையையும், கை - முருகனையும் விசேடித்தல் காண்க.

(வேல் - அடைமொழி. கை - சினை. முருகன் - முதல்.)

இவை - சிறுபான்மை கைவேல்முருகன், கால்செந்நாரை, திரைமு தங்கு கடல் என இம்முறை மாறிவருதலும் உண்டு.

(உ) மனைச் சிறு கிணறு, சிறு கருங் காக்கை - இவை, இரண்டு அடைமொழி முதலை விசேடித்து வந்தன.

செய்யுள்: (க) “சிறு பைந் தூவி,” “சுரு டெடுங் கண்” - இவை, இரண்டு அடைமொழி சினையை விசேடித்து வந்தன.

(உ) “பெருந் தோட் சிறு மாநடுந் பேரமரீங்கிட் பேதை,” “சிறு நுதல் பேரமரீங்கிட் செய்யவா பையநுண்ணிடை யாய்” - இவை இவ்வரம்பு கடந்து வந்தன.

இக்குத்திரத்துக் கூறிய நான்கு விதிகளுள், அடை சினை முதல் முறை அடைதல் மாத்திரம் மாபு வழுவாமற் காத்தலும், மற்றை மூன்றும் மரபு வழுவமைதியுமாம். (இஉ)

[இயற்கைப்பொருள் மரபுவழுவமைதி.]

சரூச. இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்.

(இ - ன்) இயற்கைப் பொருளை - (இயற்கைப்பொருள் செயற்கைப்பொ ருள் என இருவகைப்படும் பொருள்களுள்) இயற்கைப்பொருளை, இற்று என கிளத்தல் - (ஆக்கமும் காரணமும் கொடாமல்) இத்தன்மையதென்று சொல்லுதல்; (எ - று.)

இயற்கைப்பொருள் - தனக்குப் பின் தோன்றாமல் தான் தோன்றிய போது உடன் தோன்றிய தன்மைபயனுடைய பொருள். செயற்கைப்பொ ருள் - தனக்குப்பின் தோன்றிய தன்மைபயனுடைய பொருள். இயற்கை - அவிகாரம். செயற்கை - விகாரம்.

(உ - ம்.) நிலம் வலிது, நீர் தண்ணிது, தீ வெய்து, மயிர் கரிது, பால் வெள்ளிது, பயிற் பசியது, மெய் உள்ளது, பொய் இல்லது; உயிர் உணரும்.

இயற்கைப்பொருளை இத்தன்மையதென்று வரும் வினையாற் கூறுதலி ன், இது வழுவமைதியாயிற்று. நிலம் முதலியவற்றுடனே வலிமை முதலிய னவும் இயல்பில் தோன்றியிருத்தல் காண்க.

இக்குத்திரம் ஆசிரியவசன மென்று அறிக. [தொல்காப்பியம்*] (இஉ)

* தொல்காப்பியம் - செர்வ்விதிகாரம் - கிளவிபாக்கம் - கக.

[செயற்கைப்பொருள் மரபுவழுவாமற் காத்தலும், வழுவமைதியும்.]

சுரு. காரண முதலா ஆக்கம் பெற்றும்
காரண மின்றி ஆக்கம் பெற்றும்
ஆக்க மின்றிக் காரண மடுத்தும்
இருமையு மின்றியும் இயலும் செய்யும்பொருள்.

(இ - ள்.) செய்யும் பொருள் - செயற்கைப்பொருள், - காரணம் முதல் ஆ ஆக்கம் பெற்றும் - காரணச்சொல் முன் வரவும் ஆக்கச் சொல் பின்வரவும் பெற்றும், காரணம் இன்றி ஆக்கம் பெற்றும் - காரணச் சொல் தொக்கு நிற்க ஆக்கச் சொல் வரப்பெற்றும், ஆக்கம் இன்றி காரணம் அடுத்தும் - ஆக்கச் சொல் தொக்குநிற்கக் காரணச்சொல்வரப் பெற்றும், இருமையும் இன்றியும் - இவ்விருவகைச் சொல்லும் தொக்குநிற்கவும், இயலும் - நடக்கும்; (எ - று.)

(உதாரணம்)

(க) கைபிழியெண்ணெய் பெற்றறமையால், மயிர் நல்லவாயின; எருப்பெய்து களைபறித்து நீர் பாச்சியதினால், பயிர் நல்ல வாயின - இவை, முன் காரணச்சொல்லும், பின் ஆக்கச் சொல்லும் பெற்றன.

(உ) மயிர் நல்ல வாயின, பயிர் நல்ல வாயின - இவை, காரணச்சொல் வின்றி ஆக்கச் சொல் பெற்றன.

(ங) கைபிழியெண்ணெய் பெற்றறமையால், மயிர் நல்ல; எருப்பெய்து களைபறித்து நீர் பாச்சியதினால், பயிர் நல்ல - இவை, ஆக்கச்சொல் வின்றிக் காரணச்சொல் பெற்றன.

(ச) பிறப்பு நல்ல, இறப்பு நல்ல - இவை, காரணச்சொல் ஆக்கச்சொல் ஆகிய இரண்டும் தொக்கு நிற்கப்பெற்றன.

இக்கான்கு விதிகளுள், காரணமுதலா ஆக்கம் பெறுதல் மாத்திரம் மரபு வழுவாமற்காத்தலும், மற்றை முன்றும் மரபுவழுவமைதியுமாம் (ருச)

[விடைமரபு வழுவாமற் காத்தல்.]

சுரு. தம்பா வில்ல தில்லெனி னினனாய்
உள்ளது கூறி மாற்றியு முள்ளது
சட்டியு முறைப்பர் சொற்குநுட் குதற்கே.

(இ - ள்.) தம்பால் இல்லது - தம்மிடத்து இல்லாதபொருளை, இல் எனின் - இல்லையென்று சொல்லப்படுக்தால், - இன்ன ஆய் உள்ளது கூறி - (வினாப்பட்டதற்கு) இனமாய்த் தம்மிடத்து உள்ள பொருளைச் சொல்லி, மாற்றியும் - (அச்சொல்லைக்கொண்டு அதனை) இல்லையென்று சொல்லியும், - உள்ளது சட்டியும் - உள்ளபொருளாயின் இவ்வளவு உண்டென்றும், - உரைப்பர் - சொல்லுவர், - சொல் சுருங்குதற்கு - (வினாவும் விடையுமாகிய) சொற்கள் சுருங்குதற்பொருட்டு; (எ - று.)

குன்றக்கூறல் முதலிய குற்றங்களை நீக்கிச் சுருக்கச்சொல்லல் முதலிய அழகோடு கூறல் வழக்கிற்கும் வேண்டுமென்பார், 'சொற்குருங்குதற்கு' என்றார்.

(உ - ம்.) (க) 'பயறு உள்ளதோ வணிகரே?' என்றவர்க்கு, அது இல்லையென்பவர், 'உழுந்து உண்டு,' 'உழுந்தும் துவரையுமுண்டு' என அதன் இனத்தைச் சொல்லக்கடவர். இந்த இன மொழிகள் பயறி ல்லையென்னும் விடைப்பொருளைத் தருதலே யன்றி, மேலே 'உழுந்து உள்ளதோ? துவரை உள்ளதோ?' என்னும் வினாக்களும் அவற்றின் விடைகளும் பெருகாமற் காத்தல் காண்க.

(உ) 'பயறு உள்ளதோ வணிகரே? என்றவர்க்கு, அது உண்டு என்பவர் இருகலம் உண்டு,' 'இருதுணி உண்டு' என அதன் அளவைச்சொல்லக்கடவர். இந்த அளவைமொழிகள் பயறுண்டுன்னும் விடைப்பொருளைத் தருதலே யன்றி, மேலே 'எவ்வளவு உண்டு' என்னும் வினாவும், அதன் விடையும் பெருகாமற் காத்தல் காண்க. ()

[ஈ தா கொடு என்பன.]

ஈ ௪௦௭. ஈ தா கொடு எனுமூன்று முறையே

இழிந்தோ ஒப்போன் மிக்கோ னிரப்புரை.

(இ - ள்.) ஈ தா கொடு என்னும் மூன்றும்-இம்மூன்று சொற்களும்,—முறையே—, இழிந்தோன் - இழிந்தவனும், ஒப்போன் - ஒப்பவனும், மிக்கோன்-உயர்ந்தவனும், இரப்புஉரை-இரத்தற்கு வரும் சொற்களாம்; (எ-று.)

எனவே, ஈ என்பது - இழிந்தவன் தன்னின் உயர்ந்தவனிடத்து ஒன்றை இரக்கும்போதும், தா என்பது-ஒப்போன் தனக்கு ஒப்பவனிடத்து ஒன்றைவேண்டும் போதும், கொடு என்பது - உயர்ந்தவன் தன்னின் இழிந்தவனிடத்து ஒன்றைப்பெற விரும்பும்போதும் வருமெனக் கொள்க. இது, முறைநிரனிறைப் பொருள்கோள்,

(உ - ம்.) தந்தையே ஈ - இழிந்தோ னிரப்பு; தோழா தா - ஒப்போ னிரப்பு, மைந்தா கொடு - உயர்ந்தோ னிரப்பு.

முன் "கொடை சொல்ல சாரும் படர்க்கை" என்று கூறியிருத்தலால் இங்குக் கொடு என்பது தன்மைக்கு வருதல் வழவமைதி யெனக்கொள்க.

இச்சொற்கள் எவல்லிமாத் திரமே இவ்வேறுபாடு உணர்த்து மென்பர், சேனாவரையர்.

இனி இம்மூன்று சொற்களும் இம்முறை தவறி வருமாயின் அவற்றை 'புதியனபுகுதலும் வழுவல்' * எனவரும் புறனடையால் அமைத்துக்கொள்க

[மரபுவழுவமைதி குறிப்பாற் பொருள்தருதல்.]

௪௦௮. முன்னத்தி ணுணருங் கிளவியு முளவே

(இ - ள்.) முன்னத்தின் (வெளிப்படையாவன்றி) குறிப்பினால், உணரும் - பொருளறியப்படுகிர, கிளவியும் - சொற்களும், உள - (சில) உண்டு.

அவையாவன - "ஒன்றொழி பொதுச்சொல்" என்னுஞ் சூத்திரத்தின் 'இன்னபிறவும்' என்றதனாற் கொள்ளப்பட்டவை.

* இந்நூலின் ஈற்றுச் சூத்திரம்,

“குழைகொண்டு கோழியெறியும் வாழ்க்கையர்” என்றவிடத்து,
(கோழியெறிவ ரென்பது தலைமைப்பொருளாகாமல்) பெருஞ்செல்வ வாழ்க்
கையர் என்பது குறிப்பினால் உணரப்படுதல் காண்க.

கேட்பவர்களுக்கு வருத்தப்படாமற் பொருள் வினங்கச் சொல்லுதல்
மரபாதலால், இது வருவமைதி யாயிற்று.

இச்சூத்திரம், ஆசிரியவசனமென்று உணர்க; [தொல்காப்பியம் *] (ங்)

[அஃறிணையை உயர்திணைபோல வைத்துக் கூறுதல்.]

‡ சர்க. கேட்குந் போலவுங் கிளக்குந் போலவும்
இயங்குந் போலவு மியற்றுந் போலவும்
அஃறிணை மருங்கினு மாயற்படுகோ.

(இ - ள்.) கேட்குந் போலவும்-(கேளாதவற்றைச்) கேட்பவைபோலவும்,
கிளக்குந் போலவும்-(பேசாதவற்றைப்) பேசுபவைபோலவும், இயங்குந் போல
வும் - (நடவாதவற்றை) நடப்பவைபோலவும், இயற்றுந் போலவும் - (இடைவ
யல்லாத வேறு தொழில்களைச் செய்யாதவற்றைச்) செய்பவைபோலவும்,—
அஃறிணைமருங்கினும் - அஃறிணையிடத்தும்,—அறையப்படும் - உயர்திணை
போலவைத்துச்) சொல்லப்படும்; (எ - று.)—இது - வருவமைதி

(உதாரணம்.)

(க) “நன்னீரை வாழி அன்கிரே” —கேட்பதுபோலச் சொல்லப்பட்டது.
(உ) “பகைமையைக் கண் உரைக்கும்” —பேசுவதுபோலச் சொல்லப்பட்டது.
(ங) “இவ்வாழ் அவ்வூர்க்குப்போது” —நடப்பதுபோலச் சொல்லப்பட்டது.
(ச) “தன் னேடுநே தன்னைச்சூழும்” —செய்வதுபோலச் சொல்லப்பட்டது.

[உருவகத்திலும் உவமையிலும் திணைகள் மாறிவருதல்]

சர்க. உருவக உவமையில் திணைநீனை முதல்கள்
பிறழ்தலும் பிறவும் பேணினர் கொளலே.

(இ - ள்.) உருவகம் - உருவகவணியிலும், உவமையில் - உவமை யணி
யிலும், திணை - உயர்திணை அஃறிணைகளும், சினை முதல்கள் - அவயவமும்
அவயவியும், பிறழ்தலும் - தம்முள் மாறிவருதலையும், பிறவும் - இவ்வியலுள்
சொல்லாதொழிந்தவற்றையும், பேணினர் கொளல்-பாதுகாத்துக்கொள்க.

உருவகமாவது-ஒற்றமையினாலாவது, செய்கையினாலாவது உபமையத்
தில் உபமானத்தைப் பேதமின்றி ஏற்றிச்சொல்லுதல். உவமையாவது-தொ
ழில் பயன் வடிவு நிறம் முதலிய காரணங்களால் இரண்டு பொருள்களுக்கு
ஒப்புமை விளங்கச் சொல்வது. உருவகம்-ருபகம். உவமை - உபமா.

(உதாரணம்.)

(க) க. ‘அரகனிய நிகந்திற்றுப் பரையவர்கட்டமாகிய மாண்கர் அஞ்சி
ஒடின’ என, உருவகத்தில் உயர்திணை அஃறிணையோடு மயங்கிற்று.
‘கல்வி மயங்காதா நல்லோர்விரும்புவல்’ என, அஃறிணை உயர்திணை
யோடு மயங்கிற்று.

* தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - எச்சவியல் - கூரு.

- உ. 'அவனுக்குத் தம்பியர் இருவரும் இரண்டு தோள்கள்' என, உயர்திணை முதல் உயர்திணைச் சினைபோடு மயங்கிற்று. 'தோளாகிய டலை' என உயர்திணைச்சினை அஃறிணை முதலோடு மயங்கிற்று.
- (உ) க. 'மயில்போலும் மங்ளை' என, உவமையில் உயர்திணை அஃறிணையோடு மயங்கிற்று. 'நெற்பயிர்க்கர் கல்விடையோர்போல் வணங்கிக் காய்த்தன' என, அஃறிணை உயர்திணையோடு மயங்கிற்று.
- உ. 'கயல்போலும் கண்' என, உயர்திணைச்சினை அஃறிணைமுதலோடு மயங்கிற்று. 'நாள்போலும் டேன்' என உயர்திணைமுதல் அஃறிணைச்சினையோடு மயங்கிற்று.

இனி, 'பிறவும்' என்றதனால் - 'இவன் காகவதித்து ஒப்பானவன்' எனப் பால் மயங்கக் கூறுதலும்; செங்கோல், வீரக் கழல் என ஒரு பொருளின் தன்மையை மற்றொரு பொருளின்மேல் வைத்துக் கூறுதலும் [உடையாணுடைய செம்மையும், வீரமும் - சோலின்மேலும், கழலின்மேலும் வைத்துக் கூறப்பட்டன]; ஈந்தான் என்பதற்கு - அருளினால் என ஒரு வினையை மற்றொரு வினையார் கூறுதலும்; அரசு வேந்து அமைச்சு தூது ஒற்று என உயர்திணையை அஃறிணைவாய்பாட்டார் கூறுதலும் பிறவும் கொள்க. (ருக)

பொருள்கோள்.

[பொருள்கோள்களின் பெயரும் தோகையும்]

† சுகக. யாற்றுநீர் மொழிமாற்று * சிறந்தை விற்ப்புண்
தாப்பிசை அனாமறி பாம்புக் கொண்குட்கு
அடிமறிமாற் நென்ப பொருள்கோ ளெட்டே.

(இ - ன்.) யாற்று நீர் - யாற்றநீர்ப்பொருள்கோளும், மொழிமாற்று - மொழிமாற்றுப் பொருள்கோளும், சிறல் நிறை - சிரனிறைப் பொருள்கோளும், விற்ப்புண் - விற்ப்புட்புப் பொருள்கோளும், தாம்பு இசை - தாப்பிசைப் பொருள்கோளும், அனாமறி பாம்பு - அனாமறிபாப்புப் பொருள்கோளும், கொண்குட்கு - கொண்குட்குட்புப் பொருள்கோளும், அடி மறி மாற்று - அடிமறிமாற்றுப் பொருள்கோளும், என-என்று, பொருள்கோள் - எட்டு - எட்டி வகைப்படும்; (எ - று.)—பொருள்கோள் - சொற்கள்பொருளைக் கொள்ளும் விதம். பொருள்கோளெனினும், அச்சுவமெனினும் ஒக்கும். (கௌ)

[சு. யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோள்.]

† சுகஉ. மற்றைய நோக்கா தடிதொறும் வான்பொருள்
அற்றற் றொழுகுமலி திராற்றுப் புனலே.

(இ - ன்.) மற்றைய நோக்காது - (மொழிமாற்று முதலிய) மற்றைப் பொருள்கோள்கள் போல மாறிச் செல்லவேண்டாமல், அடி தொறும் - (செய்யுளின்) அடிகளிலெல்லாம், வான் பொருள் - சிறந்த பொருள், அற்று

* 'சிறநிறை' என்றும் பிரதிபேதம்.

அற்று ஒழுகும் அஃது - அமைந்து அமைந்து நடப்பதாகிய அப்பொருள் கோள்,—யாற்றுப்புணல் - யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோளாம்; (எ - று.)

யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோள் - திரும்பாமலே ஒரே முகமாக ஒடுகின்ற ஆற்றுநீரின் ஓட்டம்போல, சொற்கள் முன்பின்னாக மாறாமல் நேராகவே பொருள் கொள்ளப்படுவது. எனவே, இது உவமைபற்றிவந்த பெயரென்க. பூட்டுவில், தாப்பிசை, அஹை மறிபாப்பு என்பனவும் இவ்வாறே.

(உ - ம்.) “சொல் அருஞ் சூழ் பசும்பாம்பின் தோற்றம்போல், மெல்ல வே கருவிரஞ் தீன்று மேலலார், செல்வமேபோல் தலைநிலுவித் தேர்த்த நூற், கல்விசேர் மாந்தரி னிறைஞ்சிக் காய்த்தவே” — இப்பாட்டினுள், சொல் என்னும் எழுவாயினே முதல் எடுத்து, அதன் தொழிலாகிய இருந்து, ஈன்று, நிறுவி, இறைஞ்சி என்னும் வினையெச்சங்கள் ஒன்றை ஒன்று கொள்ளும்படி இடையிலே முறையாக வைத்து, காய்த்த என்னும் பயனிலையை இறுதியிலே நிறுத்தி முடித்தவாறு காண்க.

(இதன்பொருள்:—சொல் - நெற்பயிர்களானவை, அருஞ் சூழ் பசும் பாம்பின் தோற்றம் போல் - (கருவுண்டென்று அறிதற்கு) அரிய கருக் கொண்ட பச்சைப்பாம்பின் வடிவம்போல, மெல்லவே கரு இருந்து - நாளடைவிலே கருக்கொண்டு தங்கி, — ஈன்று-பின்பு கதிர்விட்டு,—மேல் அலார் செல்வமே போல் - மேன்மைக்குணமுடையரல்லாத கீழ்மக்கட்குச் செல்வம் (நேர்த்தால் அவர்கள் செருக்கினால் வணக்கமின்றித் தலைநிலிந்து நிற்பது) போல, தலை நிறுவி - தமது தலை வணக்காமல் நேரே நிறுத்தி நின்று,— (பின்பு கதிர்முற்றியதனால்), தேர்த்த நூல் கல்வி சேர் மாந்தரின் - மெய்ப் பொருளை யாராய்ந்து கூறுகின்ற சாஸ்திரங்களைக் கற்றல் பொருத்திய மனிதர்கள் (மிக்கவணக்கமுடையராதல்) போல, இறைஞ்சி-மிகவும் வளைந்து,— காய்த்த - விளைந்தன எனக்காண்க. ஏ-ஈற்றசை.) (சு.க)

[௨. மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள்.]

† சுகுட. எற்ற பொருளுக்கிலையு மொழிகளை

மாற்றி யோரடியுள் வழங்கல் மொழிமாற்றே.

(இ - ள்.) எற்ற பொருளுக்கு-எற்ற இரண்டு பயனிலைகளுக்கு, இயையும் - பொருத்தத்தக்க, மொழிகளை - சொற்களை, மாற்றி - (எலாதபயனிலைகளுக்குத்) தனித்தனி கூட்டி, ஓர் அடியுள் வழங்கல் - ஓர் அடியினுள்ளே சொல்வது, மொழிமாற்று - மொழிமாற்றுப் பொருள்கோளாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) “கரை ஆழ அம்மி மீதுப் பவரையனைய, ஈரனைகூறு நீத்து முயுகி நில யென்ப, கானக நாடன் சனை” — இப்பாட்டினுள், முதலடியில் ஆழ என்னும் பயனிலைக்கு இயைந்த அம்மி என்னும் மொழியை மிதப்ப என்னும் பயனிலைக்கும், மிதப்ப என்னும் பயனிலைக்கு இயைந்த கரை என்னும் மொழியை ஆழ என்னும் பயனிலைக்குமாக மாற்றிவைத்தவாறும்; இரண்டாமடியில் நீத்து என்னும் பயனிலைக்கு இயைந்த முயல் என்னும் மொழியை நிலை என்னும் பயனிலைக்கும், நிலை என்னும் பயனிலைக்கு

இயைந்த யானை யென்னும் மொழியை நீத்து என்னும் பயனிலைக்குமாக மாற்றி வைத்த வாறும் காண்க.

(இதன்பொருள்:—காடுகள் சூழ்ந்த நாட்டையுடைய அரசனது மலைச் சூளையானது, சுரைக்காய் மிதக்க அம்மி அமிழ மலைபோன்ற யானைக்குக் கால் நிலைக்கத்தக்க ஆழமும் முயலுக்கு நீர்த்தத்தக்க தன்மையது மாரு மென்று கூறுவர் (அறிந்தோர்) எனக் காண்க.) (கஉ)

[ந. நிரனிறைப் பொருள்கோள்]

† சகசு. பெயரும் வினையும்மாஞ் சொல்லையும் பொருளையும்
வேறு நிரல்நிறிஇ முறையினு மெதிரினும்
நேரும் பொருள்கோள் நிரனிறை நெறியே.

(இ - ள்.) பெயரும் வினையும் ஆம்-பெயர்ச் சொல்லும் வினைச்சொல்லு மாகிய, சொல்லையும் - சொற்களையும், பொருளையும் - (அவைகொள்ளும் பெயரும் வினையுமாகிய) பயனிலைகளையும், வேறு-வேறுவேறாக, நிரல் நிறிஇ- வரிசைப்பட நிறுத்தி, -முறையினும் - முறையாகவாயினும், எதிரினும் - முறை மாறுபடவாயினும், நேரும் - இதற்கு இது பயனிலை யென்பது படக் கூறுகிற, பொருள்கோள்—;—நெறி-வழிப்பட்ட, நிரல் நிறை-நிரனிறைப் பொருள்கோளாம்; (எ - று.)

(உதாரணம்.)

(க) 'உடுத்ததுவும் மேய்த்ததுவு மும்பர்கோன் றன்னால், எடுத்ததுவும் பள்ளிங் கியையப்—படுத்ததுவும், அந்நானெறித்ததுவு மன்பி னிரத்ததுவும், பொன் னு வரை யிலை கால் பூ"—இது - உடுத்தது பொன், மேய்த்தது ஆ, எடுத்தது வரை, படுத்தது இலை, எறித்தது காய், இரத்தது பூ எனப் பெயர் களாய் (பொய்க் ப்பயனிலைகளாய் நின்ற முறைநிரனிறை. ('உடுத்தது'முதலி யன - வினையாலினையும் பெயர். வரை - மலை. பூ-பூமி; வடசொல்.)

(இதன் பொருள்:—தேவாதிதேவனை திருமாலினால் அரையில்உடுக்கப் பட்டது நீதாம்பரமென்னும் பொற்பட்டாடை, (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) மேய்க்கப்பட்டது பசு, குடையாக எடுத்துப் பிடிக்கப்பட்டது கோவர்த்தன கிரி, (பிரளயகாலத்தில்) சயனத்துக்கு இயையப் படுக்கையாகக் கொள்ளப் பட்டது ஆலிலை, (கிருஷ்ணாவதாரகாலத்தில் கன்று கொண்டு) எறியப்பட்ட து விளங்காய், (பாண்டவர்க்காகத் துரியோதனனிடம் தூதுசென்று) அன்போடு இரக்கப்பட்டது பூமி எனக் காண்க.)

(உ) "காதுசேர் தாழ்த்துதையாய் கண்ணித் துரைச்சேர்ப்ப, போதுசேர் தார்மாப் போர்ச்செழிய—நீதுயான், மண்ணிமித்த மங்கையர் தோள் மாற் றுளையேற்றார்க்கு, துண்ணிய வாயபொருள்"—இதில் 'கா துசேர் தாழ் குழை ஆய்' என்னும் ஆறும் முன்னிலை ஏவல் வினைச் சொற்க ளாதலால், கா மண், து அமிர்தம், சேர் மங்கையர்தோள், தாழ் மாற்றாரை, குழை ஏற்றார்க்கு, ஆய் துண்ணியவாயபொருள் என வினைப்பயனிலைகளும் பெயர் பூதமாய் நின்ற முறை நிரனிறை: [து - உண். தாழ் - கீழ்ப்படுத்து, குழை - மனமிரங்கு, ஆய் - ஆராய்ந்துபார்.]

(இதன்பொருள்:—கன்னி துறை சேர்ப்ப - கன்னியாகுமரியென்னுங் துறைமுகத்தைபுடைய கடற்கரைக்குத்தலைவனே! போது சேர் தார் மாப்ப-மலர்களினால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையைத் தரித்த மாப்பையுடையவனே! போர் செழிய - போர்செய்யவல்ல பாண்டியனே! (கீ), நீதியால் - முறையே, மண்-பூமியை, கா - பாதுகாப்பாய்; அமிர்தம் - இனிய உணவை, து - உண்பாய்; மங்கையர் தோள் - உரிய மகளிர்களின் தோள்களை, சேர் - சேர்வாய்; மாற்றாரை - பகைவர்களை, தாழ் - தாழ்ச்செய்வாய்; எற்றார்க்கு - இரப்பவர்களுக்கு, குழை - மனம் நெகிழ்வாய்; நுண்ணிய ஆய பொருள் - நுட்பமான பொருள்களை, ஆய் - ஆராய்வாய் எனக் காண்க.)

(ங) “வான்முகிலும் மின்னும் வருகிலத்து வீழ்த்தது போல், தானும் குழலும் தனி வீழ்தான்”—இது - முகில்போலத் குழலும், மின் போலத் தானும் என மாறவேண்டுமாதலின், பெயர்க்காரம் பெயரீட்பயனிலைபுறமாய் நின்ற எதிர்நின்றன.

(இதன்பொருள்:—வானத்திலுள்ள மேகமும் மின்னலும் வெறுத்தரையிலே விழுந்திட்டாற்போலத் தலைவிரி கோலமாய்த் தான் (தமயந்தி) தனியே விழுந்திட்டாள் எனக் காண்க.)

(ச) “ஆடவர்க ளெவ்வா றகன்றொழிவார் வெஃகாவும் பாடகமு மூரகமும் பஞ்சரமா—நீடியமால், நின்றா னிருந்தான் கிடத்தா னினுலன்றோ, மன்றார் மதிந்தச்சி மான்பு”—இது - வெஃகா கிடத்தான், பாடகம் இருந்தான், ஊரகம் நின்றான் எனப் பெயரீட்புறம் வினாபயனிலைபுறமாய் நின்ற எதிர்நின்றன.

(இதன்பொருள்:—நீண்ட திருமால் வெஃகா, பாடகம், ஊரகம் என்ற தலங்களைத் தனக்கு இடமாகக் கொண்டு அவற்றில் முறையே கிடத்தான், இருந்தான், நின்றான்; பலகைபகர் நிறைத்ததும், மதில்குட்க்குமான காஞ்சி புரியின் பெருமை, இதுவன்றோ? இப்படிப்பட்ட சச்சிப்பதியை, மனிதர்கள் எவ்வளம் விட்டு நீங்குவர்? எனக்காண்க. பஞ்சரமாவும், வெஃகா, பாடகம், ஊரகம் என்பன - காஞ்சிக்கரத்திலுள்ள திருமால் திருப்பதிகள் திருமால் அவற்றுள் வெஃகாவில் பள்ளிகொண்டிருக்காலமாகவும், பாடகத்தில் வீற்றிருந்த திருக்கோலமாகவும், ஊரகத்தில் நின்ற திருக்கோலமாகவும் எழுந்தருளியிருக்கின்றன ஆகலால், இச்செய்யுளில், முறையே கொள்ளாமல் மாற்றி இரையத்துப் பொருள் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. திருவெஃகாயதோத்தகாரிசந்தி பெய்றும், திருப்பாடகம் - பாண்டவநாதர்சந்தியென்றும், திருஊரகம் - உலகனந்த பெருமாள்சந்தி பெய்றும் வழங்கும்.) (கூட)

[ச. பூட்டுவீற் பொருள்கோள்]

† சகடு. எழுவா யிறுதி நிலைமொழி தம்முள்
பொருள்கோக் குடையது பூட்டுவீல் லாரும்.

(இ - ள்.) எழுவாய் - (செய்யுளின்) முதலிலும், இறுதி - சுற்றிலும், நிலை-நித்திரை, மொழி-சொற்கள், தம்முள் - தமக்குள்ளே, பொருள்கோக்கு

உடையது - பொருளை நோக்குதலுடையது, —பூட்டு வில் ஆகும் - விற்புட்
புப் பொருள்கோளாம்; (எ - று.)—இங்கே, எழுவாய் - முதல்.

பூட்டுவிற்பொருள்கோள் - இருகோடிகளிலும் காணி பூட்டப்படுதலே
புடைய விற்போலச் செய்யுளின் முதல் மொழியும் இறுதிமொழியும் பொ
ருளிற்பொருந்துவது.

(உ - ம்.) திறந்திடுமின் தீயவை பிற்காண்டும் மாதர், இரந்து படிற்
பெரிதாமேதம்—உறந்தையர்கோன், தண்ணூர மார்பன்தமிழர் பெருமானைக்,
கண்ணூரக் காணக் கடவு'—இதில், திரந்திடுமின் கடவு என கோக்கிற்று.

(இதன் பொருள்:—தீயவை பின் காண்டும் - (எவையேனும்)திற்குள்
நேருமாயின் (அவற்றிற்குப் பரிகாரம்) பின்பு பார்த்துக்கொள்வோம்; மாதர்
இறந்துபடின பெரிது ஆம் ஏதம் - சோழனைக் காணுதற்கு மிக்க ஆசை
கொண்டவாருள்ள) மகளிர் (அவனைக்காணாமையாலாகிய வருத்த மிகுதி
யால்) இறந்தொழிந்தால் (பெண் கொலையாகிய) பெரும் பாவம் விளையும்;
(ஆதலால்),—உறந்தையர் கோன் - உரையூரிலுள்ளார்க்கு அரசனும், தண்
ஆரம் மார்பன் - குளிர்ந்த முத்துமாலையைத்தரித்த மார்பையுடையவனும்,
தமிழ்ப்பெருமானை - தமிழ் வல்லார்க்குத் தலைவனுமாகிய சோழனை, கண்
ஆர காண - கண்கள்களிக்க (இம்மகளிர்) காணும்படி, கடவு திறந்திடுமின்-
கதவைத் திறந்துவிடுங்கள் எனக் காண்க.

(சுச)

[௫. தாப்பிசைப் பொருள்கோள்.]

† சுகசு. இடைநிலை மொழியே பரிணயிடுதலும்
நடந்து பொருளை நண்ணுதல் தாப்பிசை.

(இ - ள்.) இடை நிலை மொழி - (செய்யுளின்) நடுவில் நிற்கிற மொழி
எனக் கூறிடத்தும் - ஒரிக் முதலிலும் இறுதியிலும், நடந்து - சென்று,
பொருளை நண்ணுதல் - பொருளைக் கூடுவது, —தாம்பு இசை - தாப்பிசைப்
பொருள்கோளாம்; (எ - று.)—இதனை, மந்திரமீயம் என்பர் வடநூலார்.

தாப்பிசை என்பதற்கு - ஊஞ்சற்கயிறுபோல நடுவில் நின்று இருபக்
கத்திலும் செல்லும் சொல் என்பதுபொருள்; (தாம்பு - கயிறு.)

(உ - ம்.) “உண்ணாமையுள்ள துயிர்நிலை புருண்ண, அண்ணத்தல்
செய்யா தாறு”—இதில், நடுவில் நின்ற ‘ஊன்’ என்ற சொல் - ஊண்ணுண்
மை என முன்னும், ஊனுண்ண எனப் பின்னும் சென்று கூடுதல் காண்க.

(இதன்பொருள்:—உயிர் நிலை-சில உயிர்கள் உடம்பிலே நிற்கல் (அவ்
லது உயிர் நற்கதியடையும் நிலைமை.) ஊன் உண்ணுமை உள்ளது - மாமிச
போசனஞ் செய்யாமை யென்கிற தருமத்திலே யுள்ளது; (ஆதலால்), ஊன்
உண்ண - (அந்நிலை குலைய ஒருவன்) மாமிசத்தைப் புசிப்பானாயின், அளறு
அண்ணத்தல் செய்யாது - (அவனை உட்கொண்ட) நாகம் (பின்பு ஒருகாலும்
அவனை வெளிவிடுதற்கு) வாய் திறவாது எனக் காண்க.)

(சுகி)

[சு. அனாமறி பாப்புப் பொருள்கோள்

† சுகள். செய்யுளிறுதி மொழியிடை முதலினும்
எய்திய பொருள்கோ ளனாமறி பாப்பே.

(இ - ன்.) செய்யுள் - செய்யுளில், இறுதி - ஈற்றில்கின்ற, மொழி - சொல், இடை - நடுவிலும், முதலினும் - (அதன்பின்பு) முதலினும், எய்திய - சென்று இயைந்த, பொருள்கோள் —, —அனாமறி பாப்பு - அனாமறிபாப்புப் பொருள்கோளாம்; (எ - று.)

புற்றிலே தலைவைத்து மடங்கும் பாம்புபோல முன்பின்னாக அகவயிற் கப்படுதலால், இப்பெயர் பெற்றது. (அனா - புற்று. மற்தல்-மடங்குதல்.) பாம்பு புற்றில் தலைவைத்து துறையுமளவிலே தலை மேலாம்படி நிலமாறு தல் இயல்பு; அவ்வாறே, செய்யுளின் இறுதியிலிருந்து சொற்களை யெடுத்துக் கூட்டிப் பொருள்கொள்வது, இதன் இலக்கணம்.

(உ - ம்.) “சூழ்த்த வினையாக்கை சுடலிளிந்து நாற்கதியிற் சுழல்வார் தாமும், சூழ்த்த பிணிகலிய முன்செய்த வினையென்றே முனிவார் தாமும், தாழ்த்த வுணர்வினராய்த் தாருடைந்து தண்ணெறித் தளர்வார்தாமும், வாழ்த்த பொழுதினே வானெய்து நெறிமுன்னி முயலாதாரே—” இந்நிலை, வாழ்த்தபொழுதினே வானெய்து நெறிமுன்னி முயலாதார், தாழ்த்த உணர்வினராய்த் தாருடைந்து தண்ணெறித் தளர்வார், சூழ்த்த பிணிகலிய முன் செய்த வினையென்றே முனிவார். சூழ்த்த வினையாக்கை சுடலிளிந்து நாற்கதியிற் சுழல்வார் எனத் தலைகீழாய் இடையிலும் முதலிலும் சென்று கூடுதல் காண்க.

(இதன்பொருள்.—வாழ்த்த பொழுதினே - தாம் வலிமையோடு உயிர் வாழ்த்திருந்தகாலத்திலே, வான் எய்தும் நெறி முன்னி முயலாதார்-(பின்பு) முத்தியைப்பெறும் வழியைக் குறித்து முயற்சி செய்யாதவர்கள்,—தாழ்த்த உணர்வினர் ஆய் தான் உடைந்து தண்டு ஊன்றி தளர்வார்தாமும் - (முதுமையில்) அறிவுமழுங்கியவாகனாய்க் கால்வலிமைகுன்றிக் தடியை ஆதாரமாக ஊன்றிக்கொண்டு தளர்பவர்களும், சூழ்த்த பிணிகலிய முன் செய்த வினா என்றே முனிவார்தாமும் - (உடம்பில்) அழுத்திய லோய்கள் வருத்துதலால் முன்பு செய்த கருமத்தின் பயன் இதுவென்று வெறுப்புக்கொள்பவர்களும், சூழ்த்த வினையாக்கை சுடலிளிந்து நால் கதியில் சுழல்வார்தாமும், - (தம் உயிரை) விடாது சூழ்த்த கருமம் உடம்பை யொழித்தலால் இறந்து (மக்கட்குத் தேவகதி நரககதி விலங்குகதி யென்னும்) நால்வகைக் கதிகளானும் மாறிமாறிப்பிறந்து அலைபவர்களு மாவர் எனக் காண்க.) (சுசு)

[௪ கோண்கூட்டுப் பொருள்கோள்]

† சுகவு. யாப்படி பலவினுக் கோப்புடை மொழிகளை
ஏற்புழி இசைப்பது கொண்டு கூட்டே.

(இ - ன்.) யாப்பு அடி பலவினும் - செய்யுளின் அடிகள் பலவற்றிலும், கோப்பு உடை - கோக்கப்பட்டிக் கிடக்கின்ற, மொழிகளை - சொற்களை,

ஏற்பு உழி-(பொருளுக்கு) ஏற்ற இடத்தில், இசைப்பது - எடுத்துக்கொண்டு கூட்டுவது,—கொண்டுகூட்டு-கொண்டுகூட்டுப் பொருள்கோளாம்; (எ - மு.)

சிதர்ந்துகிடந்த சொற்களை எடுத்து வரிசைப்பட அவ்வயித்துப் பொருள் கொள்வது, கொண்டுகூட்டுப் பொருள்கோள்.

மொழிமாற்றுப் பொருள்கோளாகும், கொண்டு கூட்டுப்பொருள் கோளாகும் வேறுபாடு:—இவ்விரண்டும் சொற்கள் முன்பின்னாக மாற்றப் படுதலால் ஒப்புமையுடையவையினும் ஓரடியில் உள்ள சொற்களை முன் பின்னாக மாற்றுவது - மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள் என்றும், பல அடிகளிலும் நின்ற சொற்களை ஏற்றபடி கொண்டு கூட்டுவது - கொண்டுகூட்டுப் பொருள்கோள் என்றும் அழிக.

(உ - ம்.) “தெங்கங்காய்போலத் திரண்டுருண்ட பைங்கூந்தல், வெண் கோழி முட்டை யுடைத்தன்ன மாமேனி, அஞ்சனத் தன்ன பசலை தணி வாமே, வங்கத்துச் சென்றார் வரின்”—இதில், வங்கத்துச் சென்றார்வரின் அஞ்சனத்தன்ன பைங்கூந்தலை யுடையானது மாமேனிமேல் தெங்கங்காய் போலத் திரண்டுருண்ட கோழிவெண்முட்டை யுடைத்தன்ன பசலை தணி வாமே எனக் கொண்டு கூட்டுக.

(இதன்பொருள்.—வங்கத்து சென்றார் வரின்-(பொருள்தேடும் பொரு ட்டு) மரக்கலத்திலேறிச்சென்ற தலைவர் வந்தால்,—அஞ்சனத்து அன்ன பைங்கூந்தல் - மையைப்போன்ற கரிய கூந்தலையுடைய இத்தலைவியினது, மாமேனி-அழகிய மேனியிற் காணப்படுகின்ற, தெங்கங்காய்போல திரண்டு உருண்ட வெண் கோழிமுட்டை உடைத்து அன்ன பசலை-தெங்காய்போலத் திரண்டு உருண்ட வெண்மையான கோழிமுட்டையை யுடைத்தாற்போன்ற பசலைநீரும், தணிவாம் - நீங்கப்பெறுவோம் எனக் காண்க. பசலை - காமத் தாலுண்டாகும் நிறவேறுபாடு. தணிவு ஆம் எனப் பிரித்து, நீங்கிவிடுமென்று கொள்ளினும் அமையும். இது, (தொழிவார்த்தை.) (கௌ)

[அ. அடிமறிமாற்றுப் பொருள்கோள்.]

† சகக. ஏற்புழி எடுத்துடன் கூட்டுறு மடியவும்
யாப்பி ரிடைமுத லாக்கினும் பொருளரிசை
மாட்சியு மாற வடியவு மடிமறி.

(இ - ள்.) ஏற்புஉழி - (பொருளுக்கு) ஏற்றவிடத்து, எடுத்து—, உடன் கூட்டுறும் - நிக்காமற் கூட்டுகின்ற, அடியவும் - அடியை யுடையவையும், யாப்பு ஈறு இடைமுதல் ஆக்கினும் - (யாதாயினும் ஓரடியை எடுத்து) அச் செய்யுளின் இறுதி நடு முதல்களில் யாதாயினும் ஒரிடத்துக் கூட்டினாலும், பொருள் இசை மாட்சியும் மாற அடியவும் - பொருளோடு செய்யுளோசை மாட்சியும் செய்யுளோசையொழியப் பொருள்மாட்சி மாத்திரமும்வேறுபடாத அடியையுடையவையும்,—அடிமறி - அடிமறிமாற்றுப் பொருள்கோளாம்.

எனவே - ஏற்புழிக்கூட்டும் அடிமாற்று, மாற அடிமாற்று என அடிமறி மாற்றுப் பொருள்கோள் இருவகைப்படுமென்றும்; அவற்றுள், பின்னது -

பொருளினசமாட்சிமாற அடிமாற்று, பொருள்மாட்சிமாற அடிமாற்று என இருவகைப்படுமென்றும் கொள்க. [இசையெனினும், செய்யுளோசையினும் ஒக்கும்.] அடிமறி மாற்று - மொழிமாற்றும் கொண்டு கூட்டும் போல அடியிலுள்ள சொற்களை முன்பின்னாக மாற்றுவதல்லாமல் அவ்வடிகளையே முழுவதும் எடுத்து முன்பின்னாக மாற்றிவைப்பது.

(உதாரணம்.)

(க) “நடுக்குற்றத் தற்சேர்த்தார் துன்பத்துடையார், கொடுத்துத்தான் துய்ப்பினு மீண்டுங்காலீண்டும், மிடுக்குற்றுப் பற்றினும் நில்லாது செல்வம், விடுக்கும் வினையுலந்தக்கால்”—இதில், கொடுத்துத் தான் துய்ப்பினும் ஈண்டுங்கால் ஈண்டும், விடுக்கும் வினை உலந்தக்கால் மிடுக்குற்றுப் பற்றினும் நில்லாது செல்வம்; (இதனை அறியாதவர்) நடுக்குற்றத் தற்சேர்த்தார் துன்பத் துடையார் என அடிகளைப் பொருளுக்கு ஏற்ற விடத்து எடுத்துக் கூட்டல் காண்க. இது, ஏற்புநீக்கூட்டும் அடிமறிமாற்று.

(இதன்பொருள்:—(செல்வம்), கொடுத்து தான் துய்ப்பினும் - (பிறர்க்கும்) கொடுத்துத் தானும் அனுபவித்து வந்தாலும், ஈண்டும் கால் ஈண்டும்—(நல்வினையால்) வளரவேண்டுங் காலத்து வளரும்; விடுக்கும் வினை உலந்தக்கால் - (முற்பிறப்பிற் செய்து குறையாக) விட்ட அந்நல்வினை முடிந்து விட்டால், மிடுக்கு உற்று பற்றினும் நில்லாது செல்வம்—இறுக்கிப் பிடித்தாலும் செல்வம் நிலைபெறாமற் போய்விடும்; (இதனையறியாத பலர்) நடுக்கு உற்று தன் சேர்த்தார் துன்பம் துடையார் - (வறுமையினால்) நடுக்குதலையடைந்து தம்மைச் சேர்ந்தவரது துன்பத்தை (அவர் வேண்டின கொடுத்துப்) போக்கார் எனக் காண்க.)

(உ) க. “மரகத மணிப்பணி செய் மானிகைகளொருசார், அரிமணியழுத்தியன ஆலயமதொருசார், எரிமணியழுத்தியன வில்லின்விதமொருசார், தருணமணிமுத்தினியலுஞ் சதன மொருசார்”—இதில், எந்த அடியை எங்கே கூட்டினாலும் பொருளும் ஓசையும் வேறுபடாமை காண்க. இது, பொருளினசமாட்சி மாற அடிமறிமாற்று.

(இதன்பொருள்:—மரகதரத்தினங்களால் வேலை செய்யப்பட்ட வீடுகள் ஒருபக்கத்திலும், செந்நிறமான பதுமராகக் கற்களைப் பதித்துக் கட்டிய வீடுகள் ஒருபக்கத்திலும், மிக விளங்குகிற நீலமணிகளைப் பதித்தனவான வீடுகளின் வகைகள் ஒருபக்கத்திலும், முதிர்ந்த அழகிய முத்துக்களினாலமைந்த வீடுகள் ஒருபக்கத்திலும் (உள்ளன) எனக்காண்க.)

உ. “அலைப்பான் பிதிதுயிரை யாக்கலுங் குற்றம், விலைப்பாலிற் கொண் ணேமிசைதலுங் குற்றஞ், சொலற்பாலவல்லாதசொல்லுதலுங் குற்றங், கொலைப்பாலுங் குற்றமேயாம்”—இதில், —ஈற்றடியொழிந்த மூன்றடிகளுள் எந்த அடியை எங்கே கூட்டினாலும் பொருளும் ஓசையும் வேறுபடாமையும், ஈற்றடியை யெடுத்து யாதாயினு மோரிடத்துக் கூட்டினால் ஓசை வேறுபட்டுப் பொருள் வேறுபடாமையும் காண்க. இது பொருள்மாட்சி மாற அடிமறிமாற்று.

(இதன்பொருள்:—கொல்லுதற்பொருட்டு வேறேருயிரை வளர்த்தலும் பாவம், விஷக்கு வாங்கி மாமிசத்தைப் புசித்தலும் பாவம்; சொல்லத்தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுதலும் பாவம், கொல்லுதலும்பாவம் எனக்காண்க.)

பொதுவியல் முற்றிற்று.

ச. இடையியல்

இடைச்சொல்லின் இலக்கணங்களை உணர்த்தும் இயல்.

[இடச்சொல்லின் இலக்கணம்.]

‡ சஉ௦. வேற்றுமை வினை சாரியை ஒப்பு உருபுகள் தத்தம் பொருள் இசைநிறை அசைநிலை குறிப்பெ னென்பகுதியின் தனித்திய வின்றிப் பெயரினும் வினையினும் பின்முன் ஓரிடத்து ஒன்றும் பலவும் வந் தொன்றுவ திடைச்சொல்.

(இ - ள்.) வேற்றுமை - (ஐ முதலிய) வேற்றுமை யுருபுகளும், வினை - (விகுதி முதலிய) வினையுருபுகளும், சாரியை - (அன்ஆன் முதலிய) சாரியை யுருபுகளும், ஒப்பு உருபுகள் - (போல் முதலிய) உவமையுருபுகளும், தம் தம் பொருள் - தம் தமக்கு உரிய பொருளை உணர்த்தி வருகிற ஏ ஓ முதலியவை யும், இசைநிறை - (வேறு பொருளில்லாமல்) செய்யுளிரை நிறைத்தற்கேவரு பவையும், அசைநிலை - அசையாய் வருதலே பொருளாக நிற்பவையும், குறிப்பு - (வெளிப்படையாய் வரும் இவைபோலாமல்) குறிப்பிற்ற பொருளுணர் ர்த்தி வருபவையும், என் - என்கிற, எண் பகுதியின் - இவ்வொட்டு வகையை உடையனவாய், —தனித்து இயல் இன்றி—தனித்து நடக்கும் தன்மையில்லாமல், —பெயரினும் வினையினும் - பெயர்ச்சொல்லினிடத்தும் வினைச்சொல்லினிடத்தும், பின் முன் - (அவற்றின்) பின்னேயாயினும் முன்னேயாயினும், ஓர் இடத்து - ஒருஇடத்தில், ஒன்றும் பலவும் - ஒன்றாயினும் பலவாயினும், வந்து - ஒன்றுவது - ஒன்று பட்டு நடப்பது, —இடைச்சொல் -; (எ - று.)

தனித்து நடக்கும் ஆற்றலில்லாமல் பெயர்வினைகளோடு சேர்ந்து அவற்றினிடமாக நடத்தலால், 'இடைச்சொல்' எனப்பட்டன. [இடம், இடை என்பன - ஒருபொருட் சொற்கள்.] இனி, பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் ஆகாமல் அவற்றினும் வேறுமாகாமல் நடுத்தன்மையாய் நிற்கையால், இடைச்சொல் எனப்பட்டன எனினும் அமையும்; இனி, முன்னும் பின்னும் ஒருமாயினும், பெரும்பாலும் இடையிலே வருதலால், இடைச்சொல் என்பது ஆசிரியர் கருத்தென்பாரும் உளர்.

'உருபுகள்' என்பதை, வேற்றுமை வினைசாரியை என்பவற்றோடும் கூட்டுக.

அசைத்தல் - ஒரு பொருளையும் உணர்த்தாமல் பெயர்ச்சொல் வினைச் சொற்களோடு சார்த்திச் சொல்லப்படுதல். இசைநிறை அசைநிலை என்னும் இரண்டும் வேறுபொருளை உணர்த்தாதன வாயினும், இசைநிறை - செய்யு

ளில் ஓசையை நிறைப்பதென்றும், அசைநிலை - பெயர் வினைகளோடு சார்த் திச்சொல்லப்படுவ தென்றும் வேறுபாடு அறிக.

வேற்றுமையுரு பிடைச்சொற்கள் - பெயரியலிற் சொல்லப்பட்டன.

வினையுருபிடைச்சொற்கள் - பதவியலிற் சொல்லப்பட்டன. பின்-‘சாரி யை’ எனச்சொல்லுதலால், வினையென்றது-அதுநீங்கலான மற்றையவற்றை.

சாரியை யிடைச்சொற்கள் - உருபு புணரியலிற் சொல்லப்பட்டன.

ஒப்புரு பிடைச் சொற்கள் - பொதுவியலில் ‘போலப் புரைய’ என்னும் குத்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட எச்சங்களின் பகுதிகள்.

தம்தம் பொருள் உணர்த்துவனவும், இசைநிறையும், அசைநிலையும் ஆகிய இடைச்சொற்கள் - மேல் இவ்வியலிற் சொல்லப்படுவன.

குறிப்பாற் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொற்கள் வருமாறு:—கோவென, சோவென, துடுமென, ஒல்லென, கஃமென, சுஃமென, கடக்டென, கள களென, திடுதிடென, கெறுகெறென, படபடென, என்றற்போல்வன- ஒலிக் குறிப்புப்பொருளைத் தரும் இடைச் சொற்கள். துண்ணென, துணுக்கென, திட்கென, திடுக்கென என்றற் போல்வன- அச்சக்குறிப்புப்பொருளைத் தரும் இடைச்சொற்கள். பொள்ளென, பொருக்கென, ஞெரேலென என்றற் போல்வன - விரைவுக்குறிப்புப் பொருளைத் தரும் இடைச்சொற்கள்.

குழையன், அது மஃமம்—பெயரின் முன் ஒன்றும் பலவும்வந்தன.

ஓ சாத்தன், இனி மஃமென்று—பெயரின்முன் ஒன்றும்பலவும் வந்தன.

உண்ணாய், நடந்தன—வினையின் பின் ஒன்றும்பலவும்வந்தன.

அம்மா பெரிது, கீ கீ போ—வினையின்முன் ஒன்றும்பலவும் வந்தன.

[இடைச்சொல்லின் பொருள்கள்.]

† சஉக. தெரிநிலை தேற்றம் ஐயம் முற்று எண் சிறப்பு

எதிர்மறை எச்சம் வினா வினாழவு ஒழியிசை

பிரிப்புக் கழிவு ஆக்கம் இன்னன இடைப்பொருள்.

(இ - ள்.) தெரிநிலை - தெரிநிலையும், தேற்றம் - தெளிவும், ஐயம் - சந்தேகமும், முற்று - முற்றும், எண் - எண்ணும், சிறப்பு - சிறப்பும், எதிர்மறை - எதிர்மறையும், எச்சம் - எச்சமும், வினா - வினாவும், வினாழவு - விருப்பமும்- ஒழியிசை - ஒழிந்தசொல்லும், பிரிப்பு - பிரிநிலையும், கழிவு - கழிதலும், ஆக்கம் - ஆக்கமும், (என்னும் பதிகாங்கும்), இன்னன - இவை போல்வன பிறவும்,—இடை - (‘தத்தம் பொருள்’ என்ற) இடைச் சொற்களினுடைய, பொருள் - பொருள்களாம்; (எ - று.) அவை - மேற் காட்டப்படும்.

‘இன்னன’ என்றதனால் சில வருமாறு:—

அ, இ, உ—சுட்டுப்பொருளைத் தருவன; அவன், இவன், உவன்.

எ, யா, ஆ, ஓ, ஏ,—வினாப்பொருளைத் தருவன; எவன், யாவன், பொன்னன, சாத்தன, ஏது.

முன், பின்,—இடப்பொருளும் காலப்பொருளும் தருவன; முன் செய், பின் இரு.

இனி என்பது-கால இடங்களின் எல்லைப்பொருளைத் தருவது; இனிச் செய்வேன், இனி எம் ஊர்.

தொறும், தோறும்—தொழில் இடங்களின் பன்மைப்பொருளைத் தருவன; செய்தோறும், ஊர்தோறும்.

ஆவது, ஆகல், ஆயினும்; தான்—விகற்பப் பொருளைத் தருவன; பத்தாவது எட்டாவது கொடு, (பிறவும் இவ்வாதே காண்க.)

அந்தோ, ஐயோ, ஆ முதலியவை—இரக்கப் பொருளைத் தருவன; இழந்தான்.

அம்மா, ஆ, ஓ முதலியவை—வியப்புப்பொருளைத் தருவன; அம்மா பெரிது.

வாளா, சும்மா, கொன்னே—பயனின்மைப் பொருளைத் தருவன; வாளா இருந்தான்.

சீ, சிச்சி முதலியவை—இகழ்ச்சிப்பொருளைத் தருவன; சீ சீ போ 'ந' என்பது—உயர்வுப் பொருளைத் தருவது; நப்பின்னை நக்கீரன்.

மற்றும் இப்படிவருகின்றவற்றை ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்க. (௨)

[ஏகார இடைச்சொல்.]

‡ சஉஉ. பிரிநிலை வினா எண் ஈற்றைச் தேற்றம்
இசைநிறை என ஆறு ஏகா ரம்மே.

(இ - ள்) ஏகாரம்-ஏகாரஇடைச்சொல், -பிரிநிலை - பிரிநிலையும், வினாவிலும், எண் - எண்ணும், ஈற்றைச் - ஈற்றையும், தேற்றம் - தெளிவும், இசைநிறை - இசைநிறைத்தலும், என - என்று, ஆறு - ஆறு பொருள்தரும்.

(உதாரணம்.)

(க) அவர்களுள் இவனே கொண்டான்—இதில், ஒரு கூட்டத்திலிருந்து ஒருவனைப் பிரித்து நின்றலால், பிரிநிலை.

(உ) நீயே கொண்டாய்?—இதில் நீயா கொண்டாய் என வினாவதற் பொருளைத் தருமிடத்து, வினா.

(ங) நிலமே நீரே தீயே - இதில், நிலமும் நீரும் தீயும் என எண்ணுதலால், எண்.

(ச) “இயம்புவனெழுத்தே”—இதில், வேறுபொருள் இல்லாமல் இறுதியில் நின்றலால், ஈற்றைச்.

(ஊ) உண்டே ‘மருமை—இதில், தெளிவுப்பொருளைத் தருதலால், தேற்றம்.

(சு) “ஏயே இவளொருத்தி பேடி!”—இதில், வேறு பொருளில்லாமல் செய்யுளில் இசையை நிறைத்து நின்றலால், இசைநிறை.

இனி, நானே கொண்டேன்? எனச் சிலவிடத்து, நான் கொண்டிலேன் என்று வினாவுகையில் எதிர்மறைப் பொருள்பட நின்றலும்; ஏ ஏ பேதை! என இகழ்ச்சிப் பொருள்பட நின்றலும் முதலியவற்றை “புதியன புகுதல்” என்பதனால் கொள்க. (ங)

[ஓகார இடைச்சொல்.]

‡ சஉ௩. ஒழியிசை வினாச் சிறப்பு எதிர்மறை தெரிநிலை
கழிவு அசைநிலை பிரிப்பு என எட்டு ஒலே.

(இ - ள்.) ஒ-ஓகார இடைச்சொல்,—ஒழியிசை - ஒழியிசையும், வினா-
வினாவும், சிறப்பு - சிறப்பும், எதிர்மறை-எதிர்மறையும், தெரிநிலை - தெரி-
நிலையும், கழிவு - கழிவும், அசைநிலை - அசைநிலையும், பிரிப்பு - பிரிநிலையும்,
என - என்று, எட்டு - எட்டுப் பொருளைத் தரும்; (எ - று.)

சிறப்பு உயர்வுசிறப்பு, இழிவுசிறப்பு என இருவகைப்படும். ஒருபொரு-
ளினது உயர்வின் மிகுதியை விளக்குவது - உயர்வுசிறப்பு; இழிவின் மிகுதி-
யை விளக்குவது - இழிவுசிறப்பு.

(உதாரணம்.)

- (க) படித்தற்கோ வந்தான்—இதில், படித்தற்கன்று; வினையாடுதற்கு வந்-
தான் என ஒழிந்தசொற்களைத் தருதலால், ஒழியிசை.
- (உ) குற்றியோ மகனோ?—இதில், குற்றியா மகனா என வினாவதற்பொரு-
ளைத் தருதலால், வினா.
- (௩) ஒ ஓ பெரியன்!—இதில் ஒருவனது, பெருமையின் மிகுதியைக் காட்டு-
தலால், உயர்வுசிறப்பு. ஒ ஓ கொடியன்!—இதில், ஒருவனது கொடு-
மையின் மிகுதியைக் காட்டுதலால், இழிவுசிறப்பு.
- (ச) அவனே கொண்டான்—இதில், அவன் கொண்டிலன் என்னும் பொரு-
ளைத் தருமிடத்து, எதிர்மறை.
- (ரு) அலியை நோக்கி, ‘ஆனே அதுவும் அன்று; பெண்ணே அதுவும் அன்-
து’ என்றதில், அத்தன்மையில்லாமையைத் தெரிவித்தலால், தெரிநிலை.
- (ஈ) நன்மையறியாமற் கெட்டவர்களை ‘ஒஓ தமக்கு ஒருநன்மை உணரார்’
என்றதில் கழிந்ததற்கு இரங்குதலால், கழிவு.
- (எ) “சொல்லுவன் கேள்வியே”—இதில், சொல்லுவேன் கேளுங்கள் எனப்
பொருள்பட்டு ஓகாரமேவோபொருளில்லாமல்நின்றதலால், அசைநிலை.
- (அ) அவர்களுள் இவனே கொண்டான்—இதில், பலரினின்ற ஒருவனைப்
பிரித்து நின்றதலால், பிரிநிலை.

இனி, சிலவிடத்து, பத்தே! பதினென்றே என ஐயப்பொருள் பட-
வருதல் முதலியனவும் கொள்க. (ச)

[‘என,’ ‘என்ம’ என்னும் இடைச்சொற்கள்.]

‡ சஉச. வினை பெயர் குறிப்பு இசை யெண் பண்பு ஆற்றினும்
எனவெனும் மொழி வரும் என்றும் அற்றே.

(இ - ள்.) என எனும் மொழி - என என்னும் இடைச்சொல்,—வினை-
வினையும், பெயர் - பெயரும், குறிப்பு - குறிப்பும், இசை - இசையும், எண் -
எண்ணும், பண்பு - பண்பும், (ஆகிய) ஆற்றினும் - ஆறபொருளிலும், வரும்-

சேர்ந்துவரும்; என்றும் - என்று என்னும் இடைச்சொல்லும், அற்று - அப்படியே (ஆறுபொருளிலும் வரும்); (எ - று.)

(க) மகன் பிறந்தா னெனத் தந்தை மகிழ்ந்தான்—இதில், வினையோடு இயைந்தது.

(௨) “அழுக்கா நென ஒருபாவீ”—இதில் பெயரோடு இயைந்தது.

(ங) “பொள்ளென வாங்கே புறம் வேரார்”—இதில் குறிப்போடு இயைந்தது. இது - விரைவுக்குறிப்புமொழி.

(ஈ) ஒல்லென ஒலித்தது—இதில், இசையோடு இயைந்தது. [இசை ஒலி.]

(ஐ) நிலமென நீரென நெருப்பென—இதில், எண்ணோடு இயைந்தது.

(ஊ) வெள்ளென வளர்த்தது - இதில், பண்போடு இயைந்தது.

‘என்று’ என்பதையும், இவ்வாறே இவற்றோடு ஒட்டிக்கொள்க. இனி, ‘புலி பாய்ந்தெனப் பாய்ந்தான்’ என உவமையோடு இயைதலும் கொள்க.

[‘உம்’ என்னும் இடைச்சொல்.]

† சஉரு. எதிர்மறை சிறப்பு ஐயம் எச்சம் முற்று அளவை தெரிநிலை ஆக்கமோடு உம்மை எட்டோடு.

(இ - ள்.) உம்மை - உம் என்னும் இடைச்சொல்,—எதிர்மறை - எதிர்மறையும், சிறப்பு-(இருவகைச்) சிறப்பும், ஐயம் - சந்தேகமும், எச்சம் - எச்சமும், முற்று-முற்றும், அளவை - எண்ணும். தெரிநிலை-தெரிநிலையும், ஆக்கமோடு - ஆக்கமும் ஆகிய, எட்டு - எட்டுப்பொருளைத் தரும்; (எ - று.)

எச்சம் - இறந்தது தழுவிய எச்சமும், எதிர்து தழுவிய எச்சமும் என இருவகைப்படும். எச்சம் - குறைத்துநின்ற பொருளைக் காட்டுவது.

(உதாரணம்.)

(க) சாத்தன் வருத்தும் உரியன்—இதில், வாராமைக்கும் உரியன் எனப் பொருள் படுதலால், அநீதமாய்.

(உ) குறவரும் அஞ்சம் குன்று—இதில், குறவர் முகமாகக் குன்றின் உயர்வை விளக்குதலால், உயர்வுநிபப்பு.

‘புலையனும் விரும்பாத யாக்கை’—இதில், புலையன் முகமாக உடம்பின் இழிவை விளக்குதலால், இழிவுநிபப்பு.

(ங) பத்தாயினும் எட்டாயினும் மோடு—இதில், ஒன்றைத் துணித்து சொல்லாமையால், ஐயம்.

(ஈ) சாத்தனும் வந்தான்—இதில், முன் கொற்றன் வந்ததல்லாமல் என்னும் பொருளைத் தந்தால், இறந்துநழுவியவர்க்கும். இனிக்குறற்றனும் வருவான் என்னும் பொருளைத் தந்தால், எதிர்து தழுவியவர்க்கும்.

(ஐ) தமிழ்காட்டு மூவரசரும் வந்தார்—இதில், குறை வில்லாமைப் பொருளைத் தருதலால், முற்று,

(ஊ) சேரனும் பாண்டியனும்—இதில், எண்ணிநிற்றலால், எண்.

(எ) அலியை நோக்கி 'ஆணுமன்று, பெண்ணுமன்று' என்றால்—இதில், இன்னதெனத் தெரிவித்து நின்றலால், தெரிநிலை.

(அ) பாலும் ஆயிற்று என்றால்—இதில், அதுவே மருந்தும் ஆயிற்று என்னும் பொருளைத் தருமிடத்து, ஆக்கம்.

இனி, சிலவிடத்து இசைநிறை அசைநிலைகளில் வருதலும் கொள்க.

[முற்றும்மைக்குச் சிறப்புவிதி.]

சஉ௬. முற்றும்மை ஒரோவழி எச்சமு மாறும்.

(இ - ன்.) முற்று உம்மை - (மேற்சொன்ன பொருள்களில்) முற்றுப் பொருளில் வரும் உம்மை, ஒரோவழி - சில இடங்களில், எச்சமும் ஆகும் - எச்சப்பொருளைத் தருவதுமாம். (எ - று.)

எற்புடிக்கோடலால், எச்சப்பொருள்பட நிற்பது பெரும்பாலும் எதிர்மறையில் எனக் கொள்க.

(உ - ம்.) 'எல்லோரும் வந்திலர்' என்பதில், சிலர் வந்தாரென்றும்; 'அவர் பத்தும் கொடார்' என்பதில், சில கொடுப்பாரென்றும்; 'முழுவதும் அறிந்திலன்' என்பதில், 'சில அறிந்துன' னென்றும் பொருள் படுதல் காண்க (எ)

[எச்சவுட்மைக்குச் சிறப்புவிதி.]

† சஉ௭ செவ்வெண்ணிற்றதா மெச்ச வும்மை.

(இ - ன்.) எச்ச உம்மை - எச்சப்பொருளில் வருகிற உம்மை, —செவ்வெண்-செவ்வெண்ணிலே வருமாயின், ஈற்றது ஆம்-ஈற்றிலே வரும்; (எ - று)

செவ்வெண்ணுவது - பெயர் வினைகளிலே எண்ணிடைச்சொல் தொக்கு நிற்க எண்ணிநிற்பது.

(உ - ம்.) கல்வி செல்வம் ஒழுக்கம் குடிப்பிறப்பும் பெறுவாரு முளர்—இங்கு, இவற்றுள் சில பெறுவாருமுளர் எனப்பொருள்படுகிற எச்சவும்மை, செவ்வெண்ணின் ஈற்றில் வந்தமை காண்க. (அ)

[சில எண்ணிடைச்சொற்களுக்கு இலக்கணம்.]

சஉ௮. பெயர்ச்செவ்வெண் ஏ என்று எஞ்

நான்கும் தொகைபெறும் உம்மை என்று என ஒடு

இந்நான் கெண்ணு மஃதின்றியு மியலும்.

(இ - ன்.) பெயர் செவ்வெண் - பெயர்களிடத்தே எண்ணிடைச்சொல் தொக்கு வருகிற செவ்வெண்ணும், ஏ என்று எஞ் - (தொகாமல் வருகிற) இம்மூன்று எண்ணிடைச் சொற்களும், நான்கும் - ஆகிய இந்நான்கு எண்களும், தொகை - (இத்தனை என்று கணக்கிடுந்) தொகைச்சொல்லே, பெறும் - பெற்றுவரும்; உம்மை என்று என ஒடு இந் நான்கு எண்ணும் - உம் முதலிய இந்த நான்கு எண்ணிடைச் சொற்களும், அஃது இன்றியும் - அத்தொகை பெறாமலும், இயலும் - வரும்; (எ - று.)—('இன்றியும்' என்ற உம்மையால், பின்கூறிய நான்கும் தொகைபெற்றும் வரும்.)

(உ - ம்.) சாத்தன் கொற்றன் இருவரும் வந்தார்
சாத்தனே கொற்றனே இருவரும் வந்தார் } தொகைபெ
சாத்தனென்று கொற்றனென்று இருவரும் வந்தார் } ற்றுவந்தன.
சாத்தனோக் கொற்றனோக் இருவரும் வந்தார் }

இவை - வழக்கில் சிறுபான்மை தொகை பெறாமல் வந்தால் அதனை இசையெச்ச மாகவும், செய்யுளில் தொகைபெறாமல் வந்தால் அதனைத் தொகுத்தல் விகாரமாகவும் கொள்க.

(உ-ம்.) சாத்தனும், கொற்றனும் இருவரும் வந்தார்
சாத்தனென்று கொற்றனென்று இருவர் உளர்
சாத்தனெனக் கொற்றனென இருவர் உளர்
சாத்தனோடு கொற்றனோடு இருவர் உளர் } தொகைபெ
சாத்தனும் கொற்றனும் வந்தார் } ற்றும், பெறாம
சாத்தனென்று கொற்றனென்று உளர் } லும் வந்தன.
சாத்தனெனக் கொற்றனென உளர்
சாத்தனோடு கொற்றனோடு உளர் }

பெயரிச்சொல்(வேண்டுகூற்று) உம்மைத்தொகையீதும் வேறுபாடு:— இவ்விரண்டும் பெயர்ச்சொற்களில் எண்ணிடைச்சொல் தொக்கு நிற்பன வாயினும், செவ்வெண் - தொடர் மொழிபோல விட்டிசைத்தும், உம்மைத் தொகை - ஒருமொழிபோல விட்டிசையாமலும் வருமெனக் காண்க. (க)

[சில எண்ணிடைச்சொற்களுக்குச் சிறப்புவிதி.]

சஉக. என்று மெனவு மொடுவு மொரோவழி

நின்றும் பிரிந்தெண் பொருள் தொறும் நேரும்.

(இ - ள்.) என்றும் எனவும் ஒடுவும் - என்று என ஒடு என்னும் இம் மூன்று எண்ணிடைச் சொற்களும், ஒரோவழி நின்றும் - (எண்ணப்படும் பொருள்தோறும் நிலாமல்) ஒரிடத்தில் நின்றும், பிரிந்து - (தான் நின்ற இடத்தினின்றும்) பிரிந்து, எண்பொருள் தொரும் - எண்ணப்படுகின்ற பொருள்கள்தோறும், நேரும் - போய்ப்பொருள்தும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) க. “வினை பகை யென்று இரண்டு”

உ. “பகை பாவ மச்சம் பழி யென நான்கும்”

ங. “பொருள் கருவி காலம் வினை யிடனோடு ஐந்தும்”

*இவற்றுள் - வினையென்று, பகையென்று எனவும்; பகையென, பாவ மென, அச்சமென, பழியென யெனவும்; பொருளொடு, கருவியொடு, கால மொடு, வினையொடு இடனோடு எனவும் எண்ணிடைச்சொல் நின்றவிடத் துப் பிரிந்து பிறவிடத்தும் சென்று பொருள்துதல் காண்க. (க௦)

[எண்ணிடைச்சொற்கள் வினையோடும் வருதல்.]

சங௦. வினையொடு வரினுமெண் வினைய வேற்பன.

(இ - ள்.) ஏற்பன - பொருள்துவனவாகிய, எண் - சில எண்ணிடைச் சொற்கள்—, வினையொடு வரினும் - வினைச்சொல்லோடு வந்தாலும், இனைய - (பெயரோடு வந்த) இவை போல்வனவாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) மயிலாடக் குயில்வாட மாமுகில் எழுந்தது—செவ்வெண்
கற்றும் கேட்டும் கற்பனை கடந்தார் —உம்மை
உண்ணவென்று உடுக்க வென்று வந்தான் —என்று
உண்ணவென உடுக்கவென வந்தான் —என
உண்ண உடுக்க வென்று வந்தான் —பிரிந்து கூடும் என்) (கக) வினையோடு
வந்தன்.

['தில்' என்னும் இடைச்சொல்.]

சாநக. விழைவே காலம் ஒழியிசை தில்லை.

(இ - ள்.) தில் - தில் என்னும் இடைச்சொல்,—விழைவு - ஆசையும்,
காலம் - காலமும், ஒழியிசை—ஒழிந்தசொல்லும் ஆகிய மூன்றுபொருள்தரும்.

(உதாரணம்.)

(க) “அறிவையைப் பெறுகதில் லம்ம யானே”—இதில், அறிவையை
[பெண்ணை]ப்பெற்றவென்றுமென்கிற ஆசையை உணர்த்துதலால் விழைவு.

(உ) “பெற்றாக் கழிகதில் லம்ம இவ்வுரே”—இதில் பெற்ற காலத்தில்
அறிக எனக் காலத்தை உணர்த்துதலால், காலம்.

(ங) “வருகதில் லம்ம எஞ்சேரி சேர”—இதில் வந்தால் இன்னது
செய்வென் என்னும் ஒழிந்தசொல்லை உணர்த்துதலால், ஒழியிசை. (கஉ)

['மன்' என்னும் இடைச்சொல்.]

சாநஉ. மன்னே அசைநிலை ஒழியிசை ஆக்கம்

கழிவு மிகுதி நிலைபேறாகும்.

(இ - ள்.) மன் - மன் என்னும் இடைச்சொல்,—அசைநிலை—அசைத்து
நின்றற்பொருளிலும், ஒழியிசை - ஒழிந்தசொற் பொருளிலும், ஆக்கம்—ஆக்கப்
பொருளிலும், கழிவு—கழித்தற்பொருளிலும், மிகுதி - மிகுதிப்பொருளிலும்,
நிலைபேறு - நிலைபெறுதற்பொருளிலும், ஆகும் - வரும்; (எ - று.)

(க) ‘அதுமன் கொண்கன் தேரே’—இதில் வேறுபொருளினிற் சார்த்தப்
பட்டு நின்றலால், அசைநிலை,

(உ) ‘கூறியதோர் வான்மன்’—இதில், இப்பொழுது ஒடித்துவிட்டது என்
னும் ஒழிந்த சொல்லை உணர்த்துதலால், ஒழியிசை.

(ங) ‘பண்டு காடுமன்’—இதில் இன்று வயலாயிற்று என்னும் பொருளை
உணர்த்துதலால், ஆக்கம்.

(ச) ‘சிறியகண் பெறினே எமக்கீயு மன்னே’—இதில், இப்பொழுது அவன்
இறந்ததனால் எமக்கு ஈதல்கழிந்ததுஎன்பொருளுபதெலால், கழிவு

(ரு) ‘எத்தை எமக்கு அருளும் மன்’—இதில், மிகுதியும் அருளுவா னென்
னும் பொருளைத் தருதலால், மிகுதி.

(ஈ) ‘மன்னு உலகத்து மன்னியது புரிமோ’—இதில், இவ்வகைச்சொல்
வடியாகப் பிறந்த வினைகள், நிலைபெறாத உலகத்தில் நிலைபெற்ற
தைச் செய் என்னும் பொருளைத் தருதலால், நிலைபேறு. (கங)

['மற்று' என்னும் இடைச்சொல்.]

‡ சாநு. வினைமாற் றசைநிலை பிற்தெனு மற்றே.

(இ - ள்.) மற்று-மற்று என்னும் இடைச்சொல்,—வினைமாற்று - வினை மாற்றுப் பொருளையும், அசைநிலை - அசைத்து நின்றற் பொருளையும், பிறிது எனும் - வேறென்னும் பொருளையும் தரும் (எ - று.)

(உதாரணம்.)

(க) “மற்றறிவாம் நல்வினை யாமினைய மென்னாது”—இதில், நல்வினையை விரைத்தறிவாம் என்னும் வினையை மற்றறி இனிமேல் விரையாமல் அறிவா மென்னும் வினையைத் தருதலால், வினைமாற்று.

(உ) “மற்றென்னை ஆங்க”—இதில், வேறுபொருளினி நிற்றலால், அசைநிலை.

(ங) “ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று, குழினும் தான் முந்துறும்”—இதில், மற்றொன்று என்பது - ஊழ்வினைக்கு மறுதலை யாவதோர் உபாயமெனப் பொருள் தருதலால், பிறிது என்பது.

இனி, மற்று என்பது - பின் என்னும் பொருளிலும் வரும்.

(உ - ம்.) “மற்றிவளும் கோற்கண்ணளாகும் குனிந்து.” (கசு)

['மற்றை' என்னும் இடைச்சொல்.]

‡ சாநு. மற்றைய தென்பது சுட்டிய தற்கினம்.

(இ - ள்.) மற்றைபது என்பது - மற்றையது என (ப் பெயர்க்கு முது நிலையாய்) வரும் மற்றை என்னும் இடைச்சொல், சுட்டியதற்கு இனம் - முன் சுட்டியபொருளை ஒழித்து அதற்கு இனமான பொருளைக் குறிக்கும்.

(உ - ம்.) இரண்டு ஆடை உள்ளவிடத்து ஒன்றைக்கண்டு வேண்டாதவன் ‘மற்றையது கொண்டுவா’ என்றால், அதற்கு இனமாகிய ஆடையையே குறித்து நின்றல் காண்க.

ஒடு ஒடு என்பனபோல மற்று மற்றை என்பனவும் வெவ்வேறு தனிச் சொற்களாம்; ஒன்று மற்றொன்றின் விகார மன்று. (கரு)

['கொல்' என்னும் இடைச்சொல்.]

‡ சாநு. கொல்லேஐயம் அசைநிலைக் கூற்றே.

(இ - ள்.) கொல் - கொல் என்பது,—ஐயம்-ஐயப்பொருளிலும், அசைநிலை-அசைநிலைப்பொருளிலும் வருகிற, கூற்று-(இடைச்)சொல்லாம்; (எ-று.)

(உதாரணம்.)

(க) அவன் சாத்தன்கொல் கொற்றன் கொல்—இதில், சாத்தனே கொற்றனே என்னும் பொருளைத் தருதலால், ஐயம்.

(உ) “கற்றதன லாய பயனென்கொல்”—இதில், வேறு பொருளில்லாமல் நின்றலால், அசைநிலை.

இனி, ஒரோவிடத்து 'நீகொல் செய்தாய்' என்பதில், நீயோ செய்தாய்? என வினாப்பொருளைத் தருதலும் கொள்க. (கசு)

['ஒடு' 'தெய்ய' என்னும் இடைச்சொற்கள்.]

சாநசு. ஒடுவும் தெய்யவும் இசைசிறை மொழியே,

(இ - ள்.) ஒடுவும் தெய்யவும்-ஒடு தெய்ய என்கிற இரண்டும்,—இசை சிறை - இசைசிறைப்பொருளைத் தருகிற, மொழி - இடைச்சொற்களாம்.

(உ - ம்.) "விதைக்குறு வட்டில் போதொடு பொதுள எனவும்,

"சொல்லேன் தெய்ய நின்னெனும் பெயர்த்தே" எனவும் வரும். (கஎ)

['அந்தில்', 'ஆங்கு' என்னும் இடைச்சொற்கள்]

சாநஎ. அந்திலாங் கசைசிலை இடப்பொரு ளவ்வே.

(இ-ள்.) அந்தில் ஆங்கு-இவ்விரண்டு சொல்லும், அசைசிலை இடப்பொரு ள-அசைசிலைப்பொருளானவாயும் இடப்பொருளானவாயும் வரும்; (எ - று.)

(உதாரணம்.)

(க) "அந்தில் கழலின்ன கச்சின்ன"—இதில், வேறுபொருள் இல்லாத தனால், அசைசிலை; (உ) "வருமே சேயிறை அந்தில் கொழிநற்காணிய"—இதில், அவ்விடத்து என்னும் பொருளைத் தருதலால், இடம்.

(க) "ஆங்கத்திறனல்ல யாம்கழற"—இதில், வேறுபொருள் இல்லாத தனால் அசைசிலை; (உ) "ஆங்காங் காயினுமாக"—இதில், அவ்விடத்து என் னும் பொருளைத் தருதலால், இடம். (கஅ)

['அம்ம' என்னும் இடைச்சொல்.]

சாநஅ. அம்ம உரையசை கேண்மினென் றாகும்.

(இ - ள்.) அம்ம - அம்ம என்னும் இடைச்சொல்,—உரையசை - உரையசைப்பொருளதாகியும், கேண்மின் என்று - (ஒன்றுசொல்வேன்) கேளும் என்ற ஏவற்பொருளதாகியும், ஆகும்-வரும்; (எ - று.)

* உரையசையை 'வாச்சாலங்காரம்' என்பர் வடநூலார்.

(உதாரணம்.)

(க) 'அதுமற்றம்ம'—இதில், வேறுபொருளில்லாமல் கட்டுரையில் வருத லால், உரையசை. [கட்டுரை - பேச்சு.]

(உ) 'அம்ம வாழிதாழி'—இதில், ஒன்றுசொல்வேன் கேள்' என்னும் ஏவற் , பொருளதாய் வந்தது. (கக)

* 'சிறிது பொருளுணர்த்துவனவற்றை உரையசை யென்றும், பொரு ளுணர்த்தாது சொற்களை அசைத்து நிற்பனவற்றை அசைசிலை யென்றும் கூறுதல் ஆசிரியர் கருத்தாதலை இரண்டதிகாரத்தும் கண்டுகொள்க என் பது, தொல்காப்பியம் நச்சினூக்கியம்.

['மா' என்னும் இடைச்சொல்.]

சங்க. மாவென் கிளவி வியங்கோ ளைசச்சொல்.

(இ - ள்.) மா என் கிளவி - மா என்னும் சொல்,—வியங்கோள் - வியங் கோளிடத்து வருகிற, அசைச்சொல் - அசைச்சொல்லாகும்; (எ - று.)

(உ - ம்.) 'புற்கை யுண்கமா கொற்கையோனே'—இதில், உண்க என் னும் வியங்கோளை அடுத்து அசையாய் வந்தது காண்க.

இனி, உறையிற்கோடலால் - இவ்விடைச்சொல் 'ஜர்கமா தோழி', 'ஒக் கல் வாழ்க்கை தட்குமா காலே' என வேறுவினையை அடுத்தும்; தேவமா தத்தன், விசயமாதேவி, உலோகமாபாலன், பாலமா குமரன் எனப் பெயர் களின் இடையிலும் இசைநிறைப் பொருளதாய் வருதலும் கொள்க.

இது - * தொல்காப்பியச் சூத்திரம்.

(உ௦)

[முன்னிலை அசைச்சொற்கள்]

சச௦. மியா யிக மோ மதி அத்தை இத்தை

வாழிய மாள ஈ யாழ முன்னிலையசை.

(இ - ள்.) மியா...யாழ - இப்பத்து இடைச்சொற்களும்,—முன்னிலை - முன்னிலையிடத்து வருகிற, அசை - அசைச்சொற்களாம்; (எ - று.)

(உ - ம்.) மியா — சொல்மியா இத்தை—நீயொன்று பாடித்தை.

இக — காணிக வாழிய — காணிய வாழிய.

மோ — மொழியே மா மாள — தவிர்க்கிமாள.

மதி — செல்மதி ஈ — சென்றீ பெரும

அத்தை—சொல்லியரத்தை யாழ — நீயே செல்வயர்க்கியாழ.

மா + இரு = மாயிரு என்றும்போல, மியா + இக = மியாயிக எனப் புணர்ந்தது, "இடையுரி வடசொலின்" என்னும் சூத்திரவிதியால். (உ௧)

[எல்லாவிடத்தும் வரும் அசைச்சொற்கள்.]

சசக. யா கா பிற பிறக்கு அரோ போ மாது இகும்

சின் குரை ஓரும் போலும் இருந்து இட்டு

அன்று ஆம் தாம் தான் கின்று நின்று அசைமொழி.

(இ - ள்.) யா.....நின்று - இவ்விருபது இடைச்சொற்களும், அசை மொழி - (எல்லாவிடங்களிலும் வருகிற) அசைச்சொற்களாம்; (எ - று.)

(உதாரணம்.)

யா — யா பன்னிருவர் மாணக்கர். அரோ—குயிலா லு மரோ.

கா — இவன் காண்டி கா. போ — வாழாதென் போ.

பிற — ஆயனை யல்ல பிற. மாது — விளித்தன்று மாதோ,

பிறக்கு — பிறக்கதனுட்செல்லான். இகும்—காண்டிகுமல்லமோ.

* தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - இடைச்சொல்லியல் - உடு.

சின்	—என்றிசின்.	அன்று—சேர்து மன்றே.
குரை	—பலகுரைத் துன்பம்.	ஆம் —பணியுமா வென்றும்.
ஒரும்	—அஞ்சுவ தோரு மறனே.	தாம் —நீர்தாம்.
போலும்	—மகிழ்ந்தனை போலும்.	தான் —நீதான்.
இருந்து	—எழுந்திருந்தேன்.	கின்று —ஆசைப்பட்டிருக்கின்றேன்.
இட்டு	—பிளந்திட்டான்.	கின்று —துணையாய் நின்றான்.

ஆசைப்பட்டிருக்கின்றேன் என்பது-ஆசைப்பட்டேனென்றும், துணையாய்நின்றான் என்பது-துணையானென்றும் பொருள்படுமிடத்து, கின்று, கின்று - ஆசைநிலைகள். (உஉ)

[இடையியல் முற்றிற்று.]

௩. உ ரி யி ய ல்.

உரிச்சொல்லின் இலக்கணங்களை உணர்த்தும் இயல்.

[உரிச்சொல்லின் பொது இலக்கணம்.]

† சசஉ. பல்வகைப் பண்பும் பகர்பெய ராகி
ஒருகுணம் பலகுணந் தழுவிப் பெயர்வினை
ஒருவா செய்யுட்கு உரியன உரிச்சொல்.

(இ - ள்.) பல் வகை-(குணமும் தொழிலும் ஆகிய) பலவகைப்பட்ட, பண்பும்-(பொருள்களின்) பண்புகளையெல்லாம், பகர்பெயர் ஆகி-தெரிவிக் கிற பெயராகி,—(அவ்வாறு தெரிவிக்கும்போது), ஒரு குணம் - ஒருகுணத் தையும், பல குணம் - பலகுணங்களையும், தழுவி - தெரிவிப்பவையாய்,— பெயர் வினை ஒருவா - பெயர்ச்சொல் வினைச்சொற்களைவிட்டு நீங்காதவையாய்,—செய்யுட்கு - செய்யுளுக்கு, உரியன-உரியவையாய் (ப்பொருளுக்கு உரிமை பூண்டு) வருபவை,—உரிச்சொல் - உரிச்சொற்களாம்; (எ - று.)

(இவ்வாறு வருவதை இனிக்காட்டும் உதாரணங்களுள் காண்க.)

இவை - பண்புப்பெயராயினும், மற்றைப் பெயர் வினைகளை விட்டு நீங்காமையால் ‘உரிச்சொல்’ என வேறு ஒதப்பட்டன வென்றும், பெயர்வினைகளின் பண்பை உணர்த்தி அவற்றுக்கு உரிமை பூண்டு நிற்பதனால் ‘உரிச்சொல்’ எனக்காரணப்பெயர்பெற்றனவென்றும் அறிக. இனி, செய்யுளுக்கே உரியனவாய் வருதலால், உரிச்சொல்லெனப் பெயர்பெற்றதென்பாரும் உளர்.

[பண்பின் இலக்கணம்]

சச௩. உயிருயி ரல்லதாம் பொருட் குணம் பண்பே.

(இ - ள்.) உயிர் - உயிருடையதும், உயிர் அல்லது - உயிருடையதல்லாததும், ஆம் - ஆகிய இருவகையுள் அடங்குகின்ற, பொருள் - (உலகத்திலுள்ள) பொருள்களினுடைய, குணம் - குணங்கள்,—பண்பு-பண்புகளாம்.

[உயிருடைய பொருள்.]

சசச. மெய்நா மூக்கு நாட்டஞ் செவிகளின்
ஒன்றுமுத லாக்கீழ்க் கொண்டுமே ஹுணர்தலின்
ஓரறி வாதியா உயிரைத் தாசும்.

(இ - ள்.) மெய் - மெய்யும், நா - நாக்கும், மூக்கு-மூக்கும், நாட்டன் - கண்ணும், செவிகளின்-நாதும் ஆகிய ஐந்து இந்திரியங்களிலும், (முறையே ஸ்பரிசம் ரசம் கந்தம் ரூபம் சப்தம் என்னும் ஐம்புலன்களையும் அறியுமிடத்து), ஒன்று முதல் ஆ-(தேகத்தால் ஸ்பரிசத்தை அறியும்அறிவு)ஒன்று முதலாக, கீழ்கொண்டு - கீழ்ப்போன புலனையும் கொண்டு, மேல் - மேல்வரும் புலன்களை, உணர்த்தலின் - (ஒவ்வொன்றாக) அறிதலால்,—ஓர் அறிவு ஆகி ஆ - ஓரறிவுயிர் முதலாக, ஐந்து ஆகும் - ஐந்துவகையாம்: உயிர்-அவ்வுயிருடைய பொருள்;(எ - று.)—அவை, முறையே மேற்கூறப்படும்.

முறையே மெய் வாய் மூக்கு கண் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளின் உணர்ச்சியாகிய பரிசம் ரசம் கந்தம் ரூபம் சப்தம் என்னும் ஐம்புலன்கள் ஊறு சுவை நாற்றம் ஒளி ஓசை எனப்படும். (ங.)

[ஓ ர றி வு யி ர் க ள்.]

சசரு. புல் மரம் முதல் உற்றறியு மோரறிவுயிர்.

(இ - ள்.) புல்-புல்லும், மரம் - மரமும், - முதல-முதலியவை,—உற்று அறியும் - தேகத்தால் ஸ்பரிசிக்கப்பட்டு ஸ்பரிசத்தை அறிகிற, ஓர் அறிவு உயிர் - ஓரறிவுடைய உயிர்களாம்; (எ - று.)

முதல—புதல், கொடி, புழு முதலியன. பயிலத்தொடுங்கால் புலருமாகலின், இவற்றுக்கு ஓரறிவு உண்மை உணர்ச. (ச)

[ஈ ற றி வு யி ர் க ள்.]

சசசு. முரண் நத் தாந் நாவறிவொ டுரறிவுயிர்.

(இ - ள்.) முரண் - சிப்பியும், நத்து - சங்கும், ஆகி - முதலியவை,—நா அறிவோடு-(கீழ்ப்போன ஓரறிவுடனே) நாவினால் ரசத்தையும் அறிகிற அறிவோடு, ஈர் அறிவு உயிர் - இரண்டறிவுடைய உயிர்களாம்; (எ - று.)

ஆகி—கிளிஞ்சில் முதலியன. இவை பிறிதொன்று தாக்கியவழி அறிதலும், இரைசவைக்கொள்ளுதலு முடைமையின், மெய்யுணர்வோடு நாவுணர்வும் உடையனவாம். (ரு)

[மூ வ றி வு யி ர் க ள்.]

சசஎ. சித லெறும் பாநி மூக்கறிவின் மூவறிவுயிர்.

(இ - ள்.) சிதல் - செல்லும், எறும்பு - எறும்பும், ஆகி - முதலியவை,—மூக்கு அறிவின் - (கீழ்ப்போன இரண்டறிவுகளுடனே) மூக்கினும் கந்தத்தையும் அறிகிற அறிவோடு, மூ அறிவு உயிர்-மூன்றறிவுடைய உயிர்களாம்.

ஆதி—ஈயல், மூதா, அட்டை முதலியன இவை உற்றுணர்ந்து மீளுதலும், நாச்சுவை கொள்ளுதலும், இரையுள்வழி. மோந்தறிதலும் என மூன்றறிவினை யுடையவாறு கண்டுகொள்க. (சு)

[நாலறிவுயிர்கள்.]

சசஅ. தும்பி வண் டாதி கண்ணறிவி னாலறிவுயிர்.

(இ - ள்.) தும்பி - தும்பியும், வண்டு - வண்டும், ஆதி - முதலியவை, —கண் அறிவின்—(கீழ்ப்போன மூன்றறிவுகளுடனே) கண்ணால் ரூபத்தையும் அறிகிற அறிவோடு, நால் அறிவு உயிர்—நான்கறிவுடைய உயிர்களாம்; (எ - று.)

தும்பி-வண்டுகளில் ஒரு சாதி. ஆதி—நண்டு, தேனீ முதலியன. இவை மெய்யுடைமையின் ஊற்றுணர்வும், இரையகொள்ளுதலின் நாவுணர்வும், நாதற்கொள்ளுதலின் மூக்குணர்வும், கண் உடைமையின் கண்ணுணர்வும் உடையனவாயின. சிறுபான்மை தும்பிக்குச் செவியறிவும் உண்டென்பர்.

[ஐயறிவுயிர்கள்.]

சசகூ. வானவர் மக்கள் நரகர் விலங்கு புள்

ஆதி செவியறிவோடு ஐயறிவுயிர்.

(இ - ள்.) வானவர் - தேவரும், மக்கள் - மனிதரும், நரகர் - நரகரும் விலங்கு - மிருகங்களும், புள் - பறவைகளும், ஆதி - முதலியவை, —செவி அறிவோடு—(கீழ்ப்போன நாலறிவுகளுடனே) செவியால் சப்தத்தையும் அறிகிற அறிவோடு, ஐ அறிவு உயிர் - ஐத்தறிவுடைய உயிர்களாம்; (எ - று.)

ஆதி—பாம்பு முதலியன. 'நாகர்' என்றும் பாடல்கொள்ளலாம்.

இப்பிராணிகள் ஐத்தறிவுயிராதல், வெளிப்படை.

(அ)

[உயிருடையனவல்லாத பொருள்கள்]

சரு௦. உணர்விய லாமுயி ரொன்று மொழித்த

உடல் முத லனைத்தும் உயிரல் பொருளே.

(இ - ள்.) உணர்வு இபல் ஆம்—அறிவுமயமாகிய, உயிர் ஒன்றும் - சிவன் ஒன்றையும், ஒழித்த - நீக்கியுள்ள, உடல் முதல்—உடம்பு முதலாகிய, அனைத்தும் - (உலகத்துப்) பொருள்களெல்லாம், —உயிர் அல் பொருள் - உயிருடையனவல்லாத பொருள்களாம்; (எ - று.) (க)

[முன் சூத்திரத்திற்குப் புறனடை.]

சருக. ஒற்றுமை நயத்தி னென்றெனத் தோன்றினும்

வேற்றுமை நயத்தின் வேறே உடலுயிர்.

(இ - ள்.) ஒற்றுமை நயத்தின் - (உயிர் தான் அடைந்த உடம்பின் மயமாய் நிற்கிற) ஒருமைப்பாட்டின் தன்மையால், ஒன்று என - (உடம்பும் உயிரும்) ஒன்றுபோல, தோன்றினும்—தோன்றினாலும், —வேற்றுமை நயத்தின்—(உயிர் சித்தாகியும் உடம்பு அசித்தாகியும் நிற்கிற) வேறுபாட்டின் தன்மையால், —உடல் உயிர் - உடலும் உயிரும், வேறே - வேறாகும்; (எ - று.)

சித்து-அறியுந்தன்மையுள்ளது. அசித்து - சடம்: அறியுந்தன்மையில்லாதது.

[உயிருடைப் பொருள்களின் குணப் பண்பு.]

சுருஉ. அறிவு அருள் ஆசை அச்சம் மானம்
நிறை பொறை ஒப்புக் கடைப்பிடி மையல்
நினைவு வெறுப்பு உவப்பு இரக்கம் நாண் வெகுளி
துணிவு அழுக்காறு அன்பு எளிமை எய்த்தல்
துன்பம் இன்பம் இளமை மூப்பு இகல்
வென்றி பொச்சாப்பு ஊக்கம் மறம் மதம்
மறவி இனைய உடல்கொ ஞாயிர்க் குணம்

(இ - ள்.) அறிவு - புத்தியும், அருள் - கிருபையும், ஆசை - விருப்பமும், அச்சம்-பயமும், மானம் - மானமும், நிறை - மன அடக்கமும், பொறை - (பிறர்செய்த குற்றங்களைப்) பொறுத்தலும், ஒப்பு-ஆராய்ந்து தெளிதலும், கடைப்பிடி - மறவாமல் உறுதியாய்ப் பிடித்தலும், மையல் - (காம) மயக்கமும், நினைவு - எண்ணமும், வெறுப்பு - வெறுத்தலும், உவப்பு-மகிழ்ச்சியும், இரக்கம் - மனம் இரங்குதலும், நாண் - வெட்கமும், வெகுளி - கோபமும், துணிவு - தைரியமும், அழுக்காறு - (பிறர் செல்வம் முதலியவற்றைக் கண்டு) பொருமையும், அன்பு - அன்பும், எளிமை - எளியதாந்தன்மையும், எய்த்தல் - தளர்ச்சியும், துன்பம் - துக்கமும், இன்பம் - சுகமும், இளமை - இளந்தன்மையும், மூப்பு - முதுமையும், இகல் - பகைமையும், வென்றி - சயமும், பொச்சாப்பு - மறத்தலும், ஊக்கம் - மனவெழுச்சியும், மறம் - வீரமும், மதம் - களிப்பும், மறவி - மறந்து செய்யுங்குற்றமும், (என்கிற மூப்பத் திரண்டும்), இனைய - இவைபோல்வன பிறவும்,—உடல் கொள் உயிர் - உடம்போடு கூடிய உயிர்களினுடைய, குணம்-குணப்பண்புகளாம்; (எ - று.)

அருள் - ஒருவனைச் சம்பந்தமும் இல்லாமல் உண்டாவ தென்றும், அன்பு - சம்பந்தம்பற்றி உண்டாவதென்றும் வேறுபாடு அதிக. பொச்சாப்புக்கும் மறவிக்கும் வேறுபாடு, பதவுரையால் விளங்கும். மானம் தன்னிலையினின்று தாழாமை.

உடலோடுகூடாவிடின், உயிர்க்குணங்கள் வெளிப்படாவாதலின், 'உடல் கொஞயிர்க் குணம்' என்றார்; மேலும் 'உடலுயிர்க் தொழிற்குணம்' என்பர். இவைபோல்வன பிறவாவன-கற்பு, மடமை, நடுவுநிலைமை முதலியன.

[உயிருடைப்பொருள்களின் தொழிற்பண்பு.]

சுருஉ. துய்த்தல் துஞ்சல் தொழுதல் அணிதல்
: உய்த்த லாதி உடலுயிர்க் தொழிற்குணம்.

(இ - ள்.) துய்த்தல் அனுபவித்தலும், துஞ்சல் - தூங்குதலும், தொழுதல்-வணங்குதலும், அணிதல்-தரித்தலும், உய்த்தல் - செலுத்துதலும், (என்கிற ஐந்தும்), ஆதி - முதலானவை,—உடல் உயிர் - உடம்போடுகூடிய உயிரினுடைய, தொழிற் குணம் - தொழிற்பண்புகளாம்; (எ - று.)

'ஆதி' என்றதனால் வாழ்த்தல், அரற்றுதல், வரைதல் முதலியன கொள்க,

[உயிரில்லாப் பொருள்களின் குணப் பண்பு.]

சருசு. பல்வகை வடிவியுநாற்ற மைவண்ணம்
அறுசுவை யூறெட் டியிரல் பொருட்குணம்.

(இ-ள்.) பல்வகை வடிவு - (வட்டம் முக்கோணம் சதுரம் முதலிய, பலவகைப்பட்ட வடிவுகளும், இரு நாற்றம்-(நறுநாற்றம் தீநாற்றம் என்னும்) இருவகை நாற்றங்களும், ஐ வண்ணம்-(வெண்மை செம்மை கருமை பொன்மை பசுமை என்கிற) ஐவகை நிறங்களும், அறுசுவை - (கைப்பு புளிப்பு துவர்ப்பு உவர்ப்பு இனிப்பு கார்ப்பு என்கிற) அறுவகை ருசிகளும், ஊறு எட்டு-(வெம்மை தண்மை மென்மை வன்மை நொய்ம்மை சீர்மை இழுமெனல் சருச்சரை என்கிற) எட்டுவகை ஸ்பரிசங்களும்,—உயிர் அல் பொருள்-உயிருடையனவல்லாத பொருள்களினுடைய, குணம் - குணங்களாம்; (எ-று.)

(நொய்ம்மை - கனமில்லாமை, இலேசு. சீர்மை-கனமாயிருத்தல். இழுமெனல்-வழுவுழுத்தல்; இதற்கு எதிர்-சருச்சரை.) (கரு)

[இவ்விருபொருள்களுக்கும் பொதுவாகிய தொழிற்பண்பு.]

சருரு. தோன்றல் மறைதல் வளர்தல் சுருங்கல்
நீங்கல் அடைதல் நடுங்கல் இசைத்தல்
சுதல் இன்னன இருபொருள் தொழிற்குணம்.

(இ-ள்.) தோன்றல்.....சுதல்-இவ்வொன்பதும், இன்னன-இவை போல்வன பிறவும்,—இரு பொருள் - (உயிர்ப்பொருளும் உயிரல்பொருளும் ஆகிய) இரண்டுக்கும் பொதுவாகிய, தொழில் குணம்-தொழிற்பண்புகளாம். (எ - று)

இசைத்தல் - ஒலித்தல். இவைபோல்வன பிறவாவன - அசைத்தல் முதலியன. (கசு)

[ஒருகுணங்குறித்த பல உரிச்சொல்.]

† சருசு. சால் உறு தவ நனி கூர் கழி மிகல்.

(இ-ள்.) சால்.....கழி - இந்த ஆறும்,—மிகல் - மிகுதியாகிய ஒரு குணத்தை உணர்த்தும் உரிச்சொற்களாம்; (எ-று.)

(உ-ம்.) சால்—சாலப்பலர்.	நனி—நனிபேதை.
உறு —உறுபுகழ்.	கூர் —களிகூர்மனம்.
தவ —தவப்பலர்.	கழி —கழிபெருங்காதல்.

சால் என்பது-சால் என்னும் உரிச்சொல்லடியாகப்பிறந்த குறிப்பு வினையெச்சம். சால் எனப் பண்படியாகச் சூத்திரஞ்செய்யாமல், 'சால்' என வினையெச்சமாகச் சூத்திரஞ் செய்தது, இவ்வுரிச்சொல்லி னடியாக மற்றை வினை விகற்பங்களெல்லாம் தோன்று மென்றற்கு. சால்-'சீர்சால் கத்தியன்.' (கரு)

[பலகுணங்குறித்த ஓர் உரிச்சொல்.]

† சருசு. கடியென் கிளவி காப்பே கூர்மை
விரையே விளக்கம் அச்சம் சிறப்பே

விரைவே மிகுதி புதுமை ஆர்த்தல்
வரைவே மன்றல் கரிப்பி னாகும்.

(இ - ள்.) கடி என் கிளவி-கடி என்னும் உரிச்சொல், காப்பு - காவ
லும், கூர்மை - கூர்மையும், விரை - வாசனையும், விளக்கம்-பிரகாசமும்,
அச்சம்-பயமும், சிறப்பு-உயர்வும், விரைவு-வேகமும், மிகுதி - மிகுதியும்,
புதுமை-புதுமையும், ஆர்த்தல்-ஒலித்தலும், வரைவு-ரீக்கலும், மன்றல்-
கலியாணமும், கரிப்பின் - கரிப்பும் ஆகிய பதின்மூன்று குணங்களிலும்,
ஆகும் - வரும்; (எ-று.)

(உ-ம்.) காப்பு-கடிநகர்.	சிறப்பு-கடியரண்.	வரைவு-கடிமது.
கூர்மை-கடிவேல்.	விரைவு-கடிசென்றான்.	மன்றல்-கடிவினை.
வாசனை-கடிமாலே.	மிகுதி-கடிகாற்று.	கரிப்பு-கடிமிளகு.
விளக்கம்-கடிமார்பன்.	புதுமை-கடிமணம்.	
அச்சம்-கடிப்பேய்.	ஆர்த்தல்-கடிமுரசு.	

முன்தேற்றுப்பொருளில் வருதல், பழையன கழிதலால் விலக்கப்
பட்டது. கடி என்பது-கடுமான், கடும்பகல், கடுங்கால் எனத் திரிந்தும்
வரும். (கக)

[ஒருகுணந்தழுவிய பல உரிச்சொல்.]

சருஅ. மாற்றம் நுவற்சி செப்பு உரை கரை நொடி இசை
கூற்றுப் புகறல் மொழி கிளவி விளம்பு அறை
பாட்டுப் பகர்ச்சி இயர்பல் சொல்லே.

(இ-ள்.) மாற்றம்.....இயம்பல்-இப்பதினாலும், சொல்-சொல் என்
கிற ஒரு குணத்தை உணர்த்துகின்ற உரிச்சொற்களாம்; (எ-று.)

(உ-ம்.) மாற்றம்—வாய்மாற்றம்.	புகறல்—புகன்ற அன்றியும்.
நுவற்சி—அறிந்துநுவல்.	மொழி—கண்டதுமொழிமோ.
செப்பு —செப்பலுற்றேன்.	கிளவி—கிளந்தகிளைமுதல்.
உரை —உரைப்பவை.	விளம்பு—விளம்பினர் புலவர்.
கரை —அறங்கரைநா.	அறை—அறைகுவன்சொல்லே
நொடி —ஆயிழைநொடியும்.	பாட்டு—அறம்பாடின்று.
இசை —இசையெனப்புக்கு.	பகர்ச்சி—பகர்ந்தனர் புலவர்.
கூற்று —நாங்கள் கூற.	இயம்பல்—இயம்பலுற்றேன்.

இச்சுத்திரத்தையும் வருஞ்சுத்திரத்தையும் “சால உறு தவ” என்
னுஞ் சுத்திரத்தின்பின் வைக்காமல் இங்கே வைத்தது, இவை அவை
போலன்றிப் பெயர்களை விட்டு நீங்கியும் நடக்கு மென்பது தோன்று
தற்கு. (கஎ)

[இதுவும் அது.]

சருகூ. முடிக்கு இரட்டு ஒலி கவி இசை தாவைபிளிறு இரை
இரக்கு ஆழுங்கு இயம்பல் இமிழ்குளிறு அதிர் குரை
களை சிலை சும்மை கெளவை கப்பலை
அரவம் ஆர்ப்போடு இன்னன ஒசை.

(இ-ள்.) முடிக்கு.....ஆர்ப்போடு-இவ்விருபத்திரண்டும், இன்னன-
இவைபோல்வன பிறவும்,—ஒசை-ஒசை என்கிற ஒரு குணத்தை உணர்
த்குகின்ற உரிச்சொற்களாம்; (எ-று.)

(உ-ம்.) முழக்கு	—முழங்குகடல்.	இமிழ்	—இமிழ்கடல்.
இரட்டு	—குடிஞையிரட்டும்.	குளிறு	—குளிறுமுரசம்.
ஒலி	—ஒலிபுனலூரன்.	அதிர்	—களித்ததிருங்கார்.
கலி	—கலிகெழுமுதூர்.	குரை	—குரைபுனலாறு.
இசை	—பறையிசையருவி.		—கனைகடல்.
துவை	—பல்லியம் துவைப்ப.		—சிலைத்தார்முரசம்.
பிளிறு	—பிளிறுவார்முரசு.	சும்மை	—சும்மைமிகுநாடு.
இரை	—இரைக்கும்புனல்.	கௌவை	—கௌவைக்கடல்.
இரங்கு	—இரங்குமுரசினம்.	கம்பலை	—வினைக்கம்பலை.
அழுங்கு	—மாரியழுங்கினமுதூர்	அரவம்	—
இயம்பல	—முரசமதியம்ப.	ஆர்ப்பு	—ஆர்த்தபல்லியம்.

இவைபோல்வன பிறவாவன-அமலை, துழனி, ஒதை, கரை முதலியன.

[இவ்வியலுக்குப் புறனடை.]

சகூ. இன்ன தின்னுநி இன்னவா மியலும்
என்றிசை நூலுள் குணகுணிப் பெயர்கள்
சொல்லாம் பரத்தலிற் பிங்கல முதலாம்
நல்லோ ருரிச்சொலில் நயந்தனர் கொளலே.

(இ - ள்.) இன்னது-(பெயர் வினை இடை உரி என்கிற நால்வகைச் சொற்களில்) இன்னசொல், இன்னஉழி-(தன்மை முன்னிலை படர்க்கைகளிலும் வழக்குச் செய்யுள்களிலும்) இவ்விடத்தே, இன்னனம் - இவ் விலக்கண முள்ளதாய், இயலும்-வரும், என்று—, இசை-சொல்லக் கட வதாகிய, நூலுள்-இந்நூலுள், குண குணி பெயர்கள்-(உரிச்சொல்லாகிய) பண்புப் பெயர்களையும் (அக்குணத்தையுடைய) பண்பிப்பெயர்களையும், பரத்தலின் - (விவரித்துச்சொன்னால் ‘மற்றொன்றுவிரித்தல்’ என்னுங் குற்றம் நேரிடும்படி) பரந்திருத்தலால், சொல்லாம் - (வேண்டியமட்டும் சொல்வதல்லாமல் நிகண்டிற்போல விரித்துச்) சொல்லக்கடலோ மல் லோம்; (ஆதலால், அவை முழுதையும் அறியவேண்டுபவர்), பிங்கலம் முதல் ஆம் - பிங்கலத்தை முதலிய, நல்லோர் உரிச்சொலில் - நல்லறி வுடைய புலவரால் (கூறப்பட்ட நூல்களுள்ளே) உரிச்சொல்தொகுதியுள், நயந்தனர் கொளல்-விரும்பிக் கண்டறிந்து கொள்க. (எ-று.)

இப்படிச் சொல்லவே-பெயரியலுள் பெயர்ச்சொல் தொகுதியையும், வினையிலுள் வினைச்சொல் தொகுதியையும், இடையிலுள் இடைச் சொல் தொகுதியையும் விரிக்காமைக்கும் இதுவே புறனடையா யென்று கொள்க.

(கக)

[சொல்லதிகாரத்துக்குப் புறனடை.]

சகக. சொற்றொறு மிற்றிதன் பெற்றியென் ற்னைத்தும்
முற்ற மொழிக்குறிந் முடிவில வாதலின்
சொற்றவற் ரியலான் மற்றைய பிறவும்
தெற்றென வுணர்தல் தெள்ளியோர் திறனே. *

* ‘ஒருமொழிமுடிபிலக்கணம் ஆசிரியர் கூறாமை குன்றக்கூறலாம். பிற னனின்:-இந்திரனுக்குப்பிருகற்பதி இவைவழு இவைவழுவில்லன எனவட

(இ - ள்.) சொல்தொறும் - சொற்கள்தோறும், இதன் பெற்றி - இதன் இலக்கணம், இற்று-இத்தன்மையது, என்று—,அனைத்தும்-முழுதும், முற்ற-நிறைய, மொழிகுறின்-சொல்லப்புகுந்தால், முடிவு இல - வரம் பில்லாதனவாம்: ஆதலின் - ஆதலால், சொற்றவற்று இயலான்— எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட சொற்களினுடைய இலக்கணங்களைக்கொண்டு, மற்றைய பிறவும்-சொல்லப்படாதவற்றின் இலக்கணங்களையும், தெற்றென உணர்தல் - (ஒப்புமைபற்றி இதுவும் அது வென்று) தெளிவாக அறிந்து கொள்ளுதல்,—தெள்ளியோர் திறன்-தூலோதித் தெளிதற்கு உரிய மாணக்கரது கடமையாம்; (எ - று.)

இதற்கு உதாரணம், முன்வந்தவற்றில் ஆங்காங்குக்கண்டுகொள்க (உ௦)

[இந்நூலுக்குப் புறனடை.]

‡ சகூஉ. பழையன கழிதலும் புதியன புருதலும்
வழுவுல கால வகையி னானே.

(இ-ள்.) பழையன கழிதலும்-முற்காலத்து உள்ள இலக்கணங்களுள் சில பிற்காலத்து ஒழிதலும், புதியன புருதலும் - முற்காலத்து இல்லாத சில பிற்காலத்து இலக்கணமாக வருதலும், வழு அல - குற்றமல்லவாம் : கால வகையினான்-காலவேறுபாடு பற்றிய தாதலால்; (எ - று.)

இதற்கும் உதாரணம், முன்வந்தவற்றுள் கண்டுகொள்க. (உ௧)

உரியியல் முற்றிற்று.

“இருதினை ழவிட நான்மொழி யைம்பா லறுதோகை யேழ்
அநுபழ வேட்டுநு போன்பான் தோகாநில யாய்ந்தவெச்சம்
ஓர்பது கோளேட்டு முப்பொழி தீரிட மோரியல்பாய்
வநமொழி ழுன்று முணரச்சோல் வண்மை வநந்திநவே.”

சொல்லதிகாரம் முற்றுப்பெற்றது.

நன்னூல் காண்டிகையுரை

முற்றிற்று.

மொழிகளைத் தனித்தனி யெடுத்து ஒதலுற்றார்க்கு, தெய்வயாண்டில் ஆயிரம் யாண்டு சென்றது ; சென்றும் சொற்கள் முடிந்தில என மாபாடியத்துள் ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் எடுத்தோதினார் ; தமிழ்மொழியும் அவ்வாறு பெருகிக் கிடத்தலின், அவற்றை இவைவழு இவைவழுவில்லன வெனத் தனித்தனி யெடுத்து ஒதப்புகின் முடிவுபெறுது ; ஆசிரியர்க்கு ஒருவாற்றான் முடிவு பெறினும், சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர் அவற்றைக் கற்பதற்கே ஆயுள் போதாவாம்; ஆகவே, அவற்றைக்கற்றுப் பலருடன் பயின்று பிறர்க்கு உரைத்துக் கல்விரிப்புமாறு இல்லை; ஆகலான், அவ்வாறு கூறுது, சிவவற்றைப் பொதுவிதியானும், சிவவற்றைச் சிறப்பு விதியானும், சிவவற்றை எடுத்தோத்தானும், சிவவற்றை இலேசானும், சிவவற்றைப் புறனடையானும், சிவ வற்றை யுத்திவகையானும், உணர்ந்துகொள்ளுமாறு தொகுத்து நூல்செய்தார் ஆசிரியராகலின், ஆகாதென்க' என்று தோல்காப்பியசீ துந்திரவிருந்தியில் உரைத்தது காண்க.

நன்னூல் சூத்திர முத்திரப் பகராதி.

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
அ		அன் ஆன் இன்	கருஉ	இருவாந் தாற்ரு	கக
அஆந் த	உகரு	அன்னியின் றி	ககச	இர் ஈர் ஈற் த	உகஅ
அஆஉ ண	ருக	அன்ன மாவே	உஎ	இலக்கணமுடை	ககஎ
ஆஆஎ ஒவ்	கூ0	ஆ		இலக்கியங்கண்	அஎ
அஇஉம்மு தற்	சங	ஆஉ ண	சங	இல்வெளின்மை	கசரு
அஐமுதலிடை	கூஎ	ஆக்கவினைக்	உஉசு	இறப்பெதிர்வு	உசக
அகமுனர்ச்	கச0	ஆக்கியோன்	ஙஉ	இளைத்தென்	உருக
அசைநிலை	உருஎ	ஆசா னுரைத்த	ஙக	இன்ன தின்னுழி	உகக
அடிநா	சஅ	ஆண்பெண்	ககச	ஈ	
அடைசினே	உகக	ஆண்மைபெண்	கஅங	ஈதலியல்பே	உசு
அடைமொழி	,,	ஆநின் றுகின் று	அஅ	ஈதாக்கொடு	உசுச
அண்ண நுனிநாநனிசக		ஆமாகோனவ்	கருரு	ஈமும், கம்மு	கச0
அண்ண நுனிநாவருசஅ		ஆமுன்பகரவீ	ககரு	ஈறுபோதல்	எக
அண்பல்லடி	,,	ஆயிரமுதத்தா	ஙரு	ஈற்றியா	க0ச
அண்பல்முதலு	,,	ஆய்தக்கிடந்தலை	சக	உ	
அண்மையி	உ0ரு	ஆலிஞ்ஞணநமன	கக	உணஒஒஒள	சஎ
அதுமுன்	ககஎ	ஆவியாழ	க0ரு	உணஒஒவல	ருக
அதுவே, இயற்	கஎக	ஆவியுமொற்று	ருஅ	உடல்மேலுயிர்	கஙஉ
அத்தின் அகர	கருஅ	ஆறனுருபு	ககக	உணர்வியலா	உஅஎ
அந்திலாங்	உஅங	ஆறனொருமை	ககஎ	உயர்திணைதொட	உசரு
அம்மஉரை	,,	ஆற்றொழுக்	கக	உயர்திணையும்	உசக
அம்ஆம்என்	உகக	இ		உயிருமுடம்புமா	ஙக
அம்முதலீரா	சஉ	இசஎஎ	சஎ	உயிருயிரல்லதா	உஅரு
அம்முனிகரம்	சஅ	இசஐவழி	க0சு	உயிர்மவிலா	எ0
அரிதிற் பெயக்	உக	இஉணவோடு	உ00	உயர்மெய்யாய்த	ச0
அர்ஆர்பவ்வூர்	உகச	இசைக்கெடின்	ருக	உயிர்மெய்யிரட்டு	ச0
அவ்வழி இஐ	ககரு	இடுகுறிகாரணப்	சக	உயிர்வரினுக்	க0அ
அவ்வழியாமா	ககஉ	இடுகுறிகாரணமரகஎரு		உரத்தின்வளம்	உக
அவற்றுள், அஇஉ	சங	இடைச்சொல்	கஙஉ	உரிவாரிழையி	ககச
அவற்றுள், எழு	ககஉ	இடைத்தொட	ககஅ	உருபின்முடி	கசஅ
அவற்றுள், ஏழா	கஉ	இடைநிலை	உஎ0	உருபுபல	உஙஉ
அவற்றுள், ஒன்	கஅங	இடையினம்	சரு	உருபுமுற்றீ	உஙஉ
அவற்றுள், கிளை	கஎக	இடையிலநான்கு	கக	உருபுமவினையு	உஉக
அவற்றுள், முத	உஉச	இடையுரி	கசக	உருவகஉவமையி	உசரு
அவற்றுள், முயற்சி	சஎ	இணைந்தியல்	கரு	உவப்பினு	உசஎ
அவற்றுள், வினையி	க0	இதற்கிதுசாரி	கருஅ	உவமவுருபில	உஙஎ
அவைதாம், முற்	உகக	இதற்கிதுமுடி	ககக	எ	
அவ்வழி, ஆவி	சஎ	இம்முப்பெயர்க்	உ0க	எகரவினாமுச்	க0எ
அவ்வினையாள	ஙக	இயல்பினும்விதி	க0க	எச்சப்பெயர்	உஙக
ஆழலிளங்கா	ஙஉ	இயல்பின்விகா	கருக	எடுத்தல்படுத்தல்	சக
அளக்கலாகா	உங	இயல்பெழு	ருஅ	எட்டனுடம்பு	கஉசு
அள் ஆளியா	உகங	இயற்கைப்பொ	உசஉ	எட்டனுருபே	ககக
அறம்பொரு	கஉ	இரட்டைக்கிள	உருஎ	எண்ணிலெடுத்தல்	உஙஅ
அறிவருளாசை	உஅஅ	இரண்டாவ்தனு	ககங	எண்ணிறையளவு	கஉஉ
அறிவறியாமை	உரு0	இரண்டு முதலா	உஙரு	என்பெயர்	ஙஎ
அன் ஆன் அள்	அ0	இரண்டுமுன்	கஉக	எண்முவெழுத்தீற்	க0க
அன் ஆளியா	உகங	இருகிணையான்	உஉஅ	எகிர்மறைசிற	உஎஅ

உகூசு

நன்னூல் சூத்திர முதற்குறிப்பகராத்.

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
எப்பொரு	உருஉ	ஒருவன் முதலை	உகஉ	நம்முன் கல்	சுந.
எயாமுதலு	சச	ஒழியிசைவினாச்	உஎஎ	சா	
எல்லாமென்ப	கருந.	ஒற்றுமை	உஎஎ	சாதிசுமூஉப்	கருந.
எல்லாருமெல்	கருந.	ஒற்றுயிர்	கருக	சாலஉறுதவ	உஅக
எல்லையின்னு	உ௦அ	ஒன்பதொழித்த	கரு௦	சாவவென்மொழி	ககக
எவ்வென்	உஉஎ	ஒன்பாடு	கஉச	சி	
எழுத்தியல்திரி	உருச	ஒன்றன் புள்ளி	கஉந.	சிதலெறும்பாதி	உஅக
எழுத்தே	எ௦	ஒன்றுமுதலீ	கஉஅ	சில்வகையெழு	கஅ
எழுவகை	கரு.	ஒன்றுமுதலெட்	கருக	சிறப்பினுமினத்	சச
எழுமாயிறுதி	உசக	ஒன்றேபலவென்	கசரு	சினேவினே	உஉரு
என்றுமெனவு	உஅ௦	ஒன்றெழுதிபொது	கசக	சு	
ஏ		க		சுட்டியாவெகர	சு௦
ஏழுநுருபுகண்	ககஅ	கவவுஞ்	சஅ	சுட்டிமுன்	கருஎ
ஏற்குமெவ்வகைப்	கக௦	கசுதபவொழி	சுஉ	சுட்டிமுறைநே	உருக
ஏற்புழிஎடு	உஎஉ	கடியென்கிளவி	உஅக	சுட்டிவகரமு	கசக
ஏற்றபொருளுக்	உசஎ	கண்கால்கடை	ககக	சுருங்கச்சொல்	கச
ஐ		கயவொடு	உகக	சுவைப்புளி	ககச
ஐஆய்இகர	உகஎ	கருத்துப்பதப்	உ௦	சூ	
ஐஒள இஉச்	சரு	களிமடிமானி	உக	சூத்திரத்துட்	உ௦
ஐகான்யவ்வழி	சஎ	கா		சே	
ஐந்தனெற்	கஉரு	காரணமுதலா	உசரு.	செந்தமிழாகி	கஎக
ஐந்தாவதுனுரு	ககக	காலங்கரந்த	உருச	செந்தமிழ்நிலஞ்	கஎரு.
ஐந்தொகை	உருஅ	காலங்களென	ருரு.	செம்மைசிறுமை	எரு
ஐயந்திண்பா	உசச	கி		செயப்படுபொரு	உருக
ஐயந்தீர்ப்	உரு	கிளந்தகிளைமுத	கஅ௦	செய்ககனெரு	உகஎ
ஐயான்குச்செய்யுஉ௦அ		கிளைமுதலாக	கஎஅ	செய்தசெய்கின்றஉ௦	
ஐயிறுபொதுப்பெ௦க		கி		செய்துசெய்பு	உஉஉ
ஐயீற்றுடைக்குற	கஉ௦	கீழின்முன்	கசஉ	செய்பவன்கருவி	உக௦
ஐ		கூ		செய்யியலென்	கக௦
ஒடுவுந்தெய்யவு	உஅரு.	குடுதுறுவென்னு	உகரு	செய்யுமெனெச்ச	உஉக
ஒருகுறிகேட்போ	ருக	குயினான்வேற்	கருஎ	செய்யுளிறுதி	உஎக
ஒவுசார்னவ்வீற்	உ௦உ	குலனருள்தெ	உஉ	செய்யென்வினே	எக
ஒருநெறியின்றி	கஅ	குறியதன்கீழா	ககரு.	செவ்வெண்ணீற்	உஎக
ஒருபஃதாதி	கஉஅ	குறியதன்முன்ன	ரு௦	சோ	
ஒருபுணர்க்கிரண்டுக௦க		குறிலணைவில்லா	கருரு	சொல்திரியினும்	உஉரு
ஒருபொருட்பல	உருஅ	குறில்செறியா	கசரு.	சொற்றொறுமிற்	உகக
ஒருபொருட்பன்	உருஅ	குறில்வழிலள	கசரு.	சூ	
ஒருபொருள்குறி	கஎஉ	குற்றயிரளபி	சுக	ருணநமலவளன	கருரு.
ஒருபொருள்மே	உருரு	குன்றக்கூறல்	கரு.	ருருமுன் தம்மினம்	சுரு.
ஒருமையிற்பன்	உசஎ	கே		ட	
ஒருமொழிதொட	ககரு.	கேட்குநபோ	உசரு	டமுன்கசப	சுரு.
ஒருமொழிமொழி	க௦௦	கோ		ண	
ஒருமொழியொரு	ககரு.	கொல்லேஜயம்	உஅஉ	ணமுன்னினங்	சுரு.
ஒருமொழியொழிஉருஉ		கோ		ணமுன்னும்	ருக
ஒருவரென்பது	கஅக	கோடல்மரபே	உக	ணவல்லினம்	கருச
ஒருவனெருத்திபல	கருக	ங		ந்	
ஒருவனெருத்திப்	கஅரு	ஙருணநமன	ருஉ	தடர்வொற்றின்	அஎ

நன்னூல் சூத்திர முதற்குறிப்பகராதி.

உகரு

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்	பக்கம்	சூத்திரம்	பக்கம்
தத்தம், பகாப்ப	எச	நா		பி	
தமிழ்வு நவம்	கசக	நான்கன்மெய்யே	கஉரு	பிண்டந்தொகை	கக
தம்பாலில்ல	உகந	நான்காவதற்குரு	ககரு	பிரிநிலைவினா	உஎச
தம்பெயர்மொழி	சுச	நீ		பு	
தரல்வரல்	உசஅ	நிறையுயிர்	சச	புல்மரமுதலவுற்	உஅச
தற்சட்டளபொழி	ருரு	நின்றநெறி	சஉ	புள்ளியுமுயிரு	கசு0
தனிக்குறில்	கநஉ	நீ		புள்ளிவிட்டவ்	சக
தன்மகஞ்சான்	உஎ	நீயிர்நீவிர்நா	ககக	புள்ளும்வள்ளுந்	கசச
தன்மைமு-பட	கசுஎ	நு		பூ	
தன்மைமு - விய	உகரு	நுதலிப்புருத	கரு	பூப்பெயர்முன்	கந0
தன்மையான்நா	கஅச	நும்தம், எம்நம்	கச0	பூமலியசோகின்	நுஎ
தன்னொசிரியன்	நச	நுவ்வொடுவினா	உ0ரு	பெண்மைவிட்	கசுரு
தன்னென்	கநஅ	நா		பெயரும்வினையு	உசஅ
தன்னொழி	கநஉ	நூலினியல்பே	க	பெயரோஜைஆல்	ககக
நா		நூலே நுவல்வோன்	அ	பெயரொடுபெய	உநச
தானமுயற்சி	சரு	நூல்பயிலியல்பே	ந0	பெயர்ச்செவ்	உஎக
தானேதரக்	உரு	நூற்பொருள்வழி	கஎ	பெயர்விழித்தம்	கருக
தான்தாம்நாம்	கருச	நெ		பெயர்வினையிடத்தஉஅ	
தான்யான்நான்	கஅரு	நெடிலோடாய்த	ருச	பெயர்வினையும	உநந
தி		நெடிலோடுயிர் த்	ககக	பெய்தமுறை	உரு
திசையொடுதிசை	கஉக	நெல்லுஞ்செல்லு	கசரு		
திணைநிலஞ்சாதி	உருரு	நே		பொதுப்பெயருயர்க0ந	
திணைபால்பொரு	உசக	நேரினமணியை	கஎ	பொதுப்பெயர்விநஉஉ	
திணையேபாலிட	உசந	ப		பொதுவியல்பா	உகஉ
து		பகாப்பதமேழம்	எக	பொதுவெழுத்	கஎச
தும்பிவண்டாதி	உஅஎ	பகுதிவிசுதி	எந	பொருளிடங்கால	எஉ
துய்த்தல் துஞ்ச	உஅஅ	பகுப்பாற்	எக	பொருள்முதலாரு	உச0
துறுடுக்குறிய	உகச	பஞ்சிதன்சொல்	உக	பொருள்மு-றி	உக0
தே		படர்க்கைமுப்	உருச	பொருள்முத-ரோ	கஅச
தெங்குநீண்டற்	கஉஉ	படர்க்கைவினை	கசுச		
தெரிநிலேதேற்ற	உஎரு	பண்பைவிளக்கு	உநச	போலப்புரைய	உநஎ
தெரிவரும்பெரு	உஉ	பதமுன்விசுதி	கருஉ	ம	
தெவ்வென்மொழி	கசஎ	பலசிலவெனு	ககஉ	மகரவிறுதி	சுச
தே		பல்லோர்படர்க்	உஉச	மக்கள்தேவர்	கசுச
தேன்மொழி	கநச	பல்வகைத்தாது	கசுச	மங்கலமாகி	உச
தோ		பல்வகைப்பண்பு	உஅரு	மம்முன்பயவ	சச
தொகுத்தல்விரி	நச	பல்வகையுதவி	உச	மரப்பெயர்முன்ன	க0க
தொக்குழிமயந்	உசக	பல்வகைவடிவிரு	உஅக	மரமல்லெகின்	கநஎ
தொல்லைவடிவின	ருஎ	பவ்வழுவிடத்	அஅ	மலர்தலையுலகின்	ரு
தொழிலுங்கால	உஉஉ	பவ்வீரீமீ	ககச	மவ்வீரோற்றழிந்	கநக
தோ		பழையனகழித	உகஉ	மற்றையதெனப	உஅஉ
தோன்றல்திரிதல்	கக	பனைமுன்கொடி	கநக	மற்றையநோக்	உசச
தோன்றல்மறை	உஅக	பன்னிருயிருந்	ருக	மன்னுடை	நரு
தோன்றாதோற்றி	நரு	பா		மன்னே அசை	உஅக
ந		பாடங்கருத்தே	கக	மா	
நடவாமடிசீ	எஎ	பாயிரம்பொதுச்	அ	மாடக்குச்சித்திர	நச
நவ்விறுதொழிற்	கநச	பால்பகாவ்வி	கஅஉ		

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
மாவென்கிளவி	உஅச	மெய்ந்நாமுக்கு	உஅச	வல்லொற்றுவரி	உச௦
மாற்றம்துவற்சி	உக௦	மெய்யுயிர்முதலீ	நக	வவ்விதுசட்டிற்	கருள
மீ		மெல்லினம்	சச	வன்றொடரல்லன	ககள
மியாயிகமோ	உஅச	மென்றொடர்	கஉ௦	வா	
மின்பின்பன்கன்	கந௭	மே		வாழியவென்பத	ககக
மீ		மேற்பல்லிதமுற	சக	வானவார்மக்கள்	உஅள
மீகீழிதமுறப்	சஅ	மோ		வி	
மீன் நவ்வொடு	கநக	மொழிசுணமின்	உச	விகாரமனைத்து	கக
மு		மொழிமுதற்கார	நஅ	விகுதிபதஞ்சா	கருக
முகவுரை	அ	மொழியாய்த்தொ	கக	விரைவினுமிகவி	உசக
முக்காலத்தினு	உசக	ய		விழைவேகால	உஅக
முக்காற்கேட்பின்	நக	யகரம்வரக்குற	ருச	விளம்பியபகுதி	அ௦
முச்சகரிழற்று	ககஉ	யரமுமுன்னர்க்கச	கசக	வினாச்சுட்டுட	கஅக
முதலிருநான்கா	கஉ௭	யரமுமுன்னர்மொ	கச	வினாவினுஞ்செப்	உருஉ
முதலிவைசினே	உ௦க	யரமுமொற்றின்	கரு	வினாசார்பின	உருந
முதலேஐஉறின்	உ௦க	யா		வினாபெயர்	உ௭௭
முதல்வழி	க	யாகாபிறபிறக்	உஅச	வினாமாற்றசை	உருஉ
முதற்பெயர்நான்	கஅஉ	யாதனுருபிற்	உ௦௭	வினாமுற்றே	உஉ௭
முதனூல்கருத்த	நக	யாப்படிபலவினு	உ௭க	வினாயின்பெய	கஅச
முரணந்தாதிநா	உஅக	யாரென்வினா	உஉக	வினாயொடுவரி	உஅ௦
முழக்கு இரட்டு	உக௦	யாற்றுநீர்மொழி	உகக	வே	
முற்றீரெச்ச	உசஉ	ர		வேறில்லையுண்	உஉ௦
முற்றுமமை	உ௭க	ரவ்விற்கம்முத	கச	வேறுவினைப்பல	உருந
முன்மொழி	உநக	ரவ்வீற்றுயர்பெ	உ௦ந	வேற்றுமைமப்	கநக
முன்னத்தினுண	உசச	ரழவல்லனதம்முற்	கச	வேற்றுமையாயி	கநக
முன்னரவ்வொடு	கஅக	ல		வேற்றுமையைம்	க௭
முன்னிலைகூடிய	உ௭௭	லகாரவீற்றுயர்	உ௦ச	வேற்றுமைவினை	உ௭ச
முன்னிலைமுன்	உகஅ	ல௭முன்கசப	கச	வேற்றுமைவினைப	உ௭ச
முன்னோர்நூலின்	க௦	ல௭மெய்திரிந்த	கரு	ள	
முன்னோர்மொழி	கஉ	ல௭விறுதொ	கசச	ளக்காணுயர்	உ௦ந
மு		ல௭வீற்றொ	உ௦ச	ற	
மூன்றனுறுப்	கஉச	ல௭வீற்றிறையினா	ருக	றவ்வொடுகர	அஅ
மூன்:றவதனுரு	ககச	ல௭வேற்றுமை	கசஉ	றனமுளஒவ்வு	கரு
மூன்றறுபெண்	ககக	வ		ன	
மூன்றுஉயிரளபு	ரு௭	வலித்தல்மெலித்த	க௦௦	னக்கான்கினைப்	கநக
மே		வல்லினங்கசடத	சச	னலமுன்றனவும்	கச௭
மெய்களகரமும்	கக	வல்லேதொழிற்	கசச	னவ்வீற்றுயர்	உ௦ச

பரிகைக்கு உரிய வினாக்கள்.

நன்னூலாசிரியரது பெயர், இடம், சாதி, மதம், காலம்; தந்தை பெயர், இந்நூல்செய்த காரணம், இந்நூலின் முதனூல்—இவை யாவை?

இந்நூலில் ‘மொழியியல்’ என்னுத ‘பதவியல்’ என்று பெயர் வைத்ததற்கும், பொதுவியலை இடையில் நிறுத்தியதற்கும் காரணம் என்ன?

“இடுகுறி காரணப்பெயர்” என்ற சூத்திரத்தைப் பெயரியலில் வைக்காமல் எழுத்தியலில் வைத்தது ஏன்?

எழுத்தியலிலும் பதவியலிலும் சொன்ன முதனிலை இறுதிநிலை இடைநிலைகள்; பெயரிடைநிலை, வினையிடைநிலை; தழுவுதொடர், தழாத்தொடர்; புணர்ச்சிவிகாரம், செய்யுள்விகாரம்; தொகுத்தல்விகாரம், முதல் இடைகடைக்குறைகள்; முன்னிலைவினை, எவல்வினை; தொழிற் பெயர்; வினையாலனையும்பெயர்; ஆகுபெயர், அன்மொழித்தொகை; முதல்வேற்றுமைக் கருத்தா, மூன்றாவ்வேற்றுமைக் கருத்தா; போலி, இலக்கணப்போலி; எவல், வியங்கோள்; அடுக்குத்தொடர், இரட்டைக் கிளவி; மொழிமாற்று, கொண்டுகூட்டு அடிமறிமாற்று என்னும் பொருள் கோள்கள்; தற்சமம், தற்பவம்—இவற்றின் பேதத்தை நன்றாக விளக்கி ஒவ்வொரு உதாரணமும் காட்டுக.

இருவழி, நாற்கணம், நால்வகை அளவை, நால்வகைப்பண்பு, நால்வகை உவமை, பொருள்முதலாறு, செய்வதாதி அறுபொருள்—இவை எவை? ஆய்தம், உடம்படுமெய், அன்மொழி, திரிசொல் - இவைகட்குப் பொருள் என்?

எவ்வெவ்விடங்களில் எழுத்துக்கள் அளவுகடந்து நீண்டு ஒலிக்கும்? ஆய்தம் அளபெடுத்தலை ஒற்றளபெடையிற் சேர்த்தது எதனால்?

குற்றியலிகரத்துக்கும் ஆய்தக்குறுக்கத்துக்கும் உபயோகமான புணரியற் சூத்திரங்கள் எவை?

மொழி முதலிடை கடைகளில் நிற்கிற எழுத்துக்களை அறிகிறதனால் பயன் யாது? காரணவிடுகுறிப்பெயராவது என்ன?

தன்வினைப்பகுதிகளை எவ்வெவ் வகையால் பிறவினை யாக்கலாம்?

இடைநிலை யில்லாமல் காலங்காட்டும் வகைகளையெல்லாம் எழுதுக விகற்பம், பொருள்கோள்—இவற்றைவிளக்கி வேறுபெயர் குறிக்க.

பல்வகைப் பெயரினெச்சமெவை? பால்பகா அஃறிணைப்பெய ரென்ற லென்ன?

‘பல்வகைப்பெயரினெச்சமுற்று’, ‘அல்வழி ஆமாமியாமுற்று’ என்றவற்றில் முற்றுஎவை? முற்றெச்சம், எச்சத்திரிபு—இவற்றைவிளக்குக.

‘பெயரினெச்சமுற்றறனுருபே’, ‘மூன்றறுருபெண்’ இங்கு ஆறனுருபு எவை?

ஒற்றிடையின்மிகா நெடினயிர்த்தொடர், விதியுயிர்து, விரவுப்பெயர், ஒன்றொழிபொதுச்சொல், திரிபினாக்கம், ஒற்றுமைக்கிழமை, இடுகுறிமரபு, உபலக்ஷணம், இடைப்பிறவரல்—இவற்றை உதாரணத்தோடு விளக்குக.

இயல்புவழக்கு தகுதிவழக்குக்களுள் குறிப்பு எது? வெளிப்படை எது?

நீக்கல், கருத்தா, ஒப்பு, காரணம், எல்லை, கிழமை—இப்பொருள்
கள் எவ்வெவ்வேற்றுமைக்கு உரியன? உருபுமயக்கமாவது என்ன?
எவ்வெவ்வேற்றுமைகள் எவ்வெச்சொற்களைக் கொண்டுமுடியும்?
வினையொருமுடியாத வேற்றுமையைக் குறிக்க.

முதல்வேற்றுமையில் மாத்திரம்வரும் பெயர்களும், உருபேற்கையில்
திரியும் பெயர்களும் எவை? வழு, வழாநிலை, வழுவமைதி—யாவை?

விளியேலாத பெயர்கள் எவை? இருதினைக்கும் பொதுவினைகள்
எவை?

ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவான குறிப்பு வினைமுற்றுக்கள்
எவை? செய்யுமென்றமுற்று எந்தத் திணைபாலிடங்களில் செல்லும்?

பசு, பலாசு, இறும்பூது, ஏழு, புணர்வு, சார்பு, சுண்ணாம்பு, தாலு
இவற்றுள் குற்றகரங்களுக்குத் தொடரும், முற்றகரங்களுக்குக் காரண
மும் எழுதுக.

கைம்மாறு, நளவெண்பா, பயில்வுழி, மாயிரு, பால்சாரந்து, குரக்கி
னம், துகடர், பைம்பொன்—இப்புணர்ச்சிகளைப்பிரித்து, விதி யெழுதுக.

“ஈறுபோதல்” என்ற குத்திரத்தில் ‘ஆதிநீட’ லுக்கு ஐந்து குறி
லும் நீண்டு வருதற்கு உதாரணம் கொடுக்க.

அ நு ப ந் த ம் .

உபகாரவழித்து:—காரணம் காரியமாகவும், காரியம் காரணமாகவும்,
குணம் குணியாகவும், குணிவினை குணவினையாகவும், ஒருபொருளின்
வினை மற்றொரு பொருளின் வினையாகவும், இடத்து நிகழ் பொருளின்
தொழில் இடத்தின்மேலாகவும், சினைவினை முதல்வினையாகவும், உடை
யானதுதன்மை உடைமையின் மேலாகவும், ஒருபொருளின் இயல்பு மற்றொருபொருளின்மேலாகவும் இவ்வாறு ஒன்றின் தன்மை மற்றொன்றின்
மேல் ஏற்றிக் கூறப்படுதல்; இது, ஆகுபெயரென்ற இலக்கணைக்கு இன
மெனத்தக்கது: இதனை வடநூலார் ‘ஒளபசாரிக் பரயோகம்’ என்பர்.

(உ - ம்.) “தீவினையென்னுந் செருக்கி” என்றது-தீவினையால் வரும்
மயக்கமென்று பொருள்படுமிடத்து, காரணம் காரியமாகவும்; “பிறப்
பென்னும் பேதைமை” என்றது - பிறப்புக்குக்காரணமாகிய அவித்தை
யெனப் பொருள்படுதலால், காரியம் காரணமாகவும்; “இல்லவள்மாண்
பாறல்” என்றது-மனைவி நற்குண நற்செய்கை யுடையளானால் எனப்
பொருள் படுதலால், குணம் குணியாகவும்; “இடுக்கண் களைவதாம்
நட்டி” என்றது-துன்பந் தீர்ப்பவர் நண்பர் எனப் பொருள்படுதலால்,
குணிவினை குணவினையாகவும்; “பின்னோக்காச்சோல்” என்றது-பின்
வருங் குற்றத்தை நோக்காத சொல் எனப்பொருள்பட்டுச் சொல்பவனது
தொழிலாகிய நோக்குதல் சொல்லின்மேலேற்றப்படுதலால், ஒருபொரு
ளின்வினை மற்றொருபொருளின் வினையாகவும்; ‘இந்தப்பாணை நானுழி

யரிசி போங்கும்' என்றது - பொங்குதற்கு இடமாமெனப் பொருள்படுதலால், இடத்துரிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்தின் மேலாகவும்; 'வண்டி அச்ச முறியும்' என்றதில், அச்ச என்னுஞ் சினையின் வினையாகிய முறிதலென்பது, வண்டியென்னும் முதலின் மேலாகவும்; 'சினவாள்' என்றதில், உடையவனது குணம் உடைமையின் மேலாகவும்; "செவிகைப்ப," "நாற்றங்கேட்பினும்," "கண்ணினறப் பருகும்" என்றவை-பண்பு புலன் மாறுபாடாகவும் வருதல் காண்க.

சாதியோருமை:—ஒருசொல் ஒருமையீறுதோன்றநின்றும், தோன்றாது நின்றும், பின்ஒருமை பன்மை வினையீறுகவந்து முடிக்குஞ் சொல் உளதாகவும், இவதாகவும் தானே பன்மைப்பொரு ளுணர்த்துவது; இதனை, வடநூலார், 'ஜாத்யேகவசநம்' என்பர்.

(உ-ம்.) "தென்புலத்தார் தெய்வம்" என்றதில், 'தெய்வம்' என்பது தேவரெனப் பொருள்படுதல் காண்க.

எதிர்மறையிலக்கணை:—ஒருசொல் தனக்கு எதிர்மறையான பொருளை உணர்த்துவது.

(உ - ம்.) எல்லாப்பொருள்களும் நிரம்புதலென்று பொருள்படும் 'நிரப்பு' என்றது - ஒருபொருளும் இல்லாமையாகிய வறுமையையும்; குற்றத்தை நீக்குதலென்னும் பொருள்தரும் 'அழுக்கறுத்தல்' என்றது-பெருங்குற்றமாகிய பொறுமைப்படுதலையும்; "உடம்போ டுயிரிடைநட்பு" என்றதில், 'நட்பு' என்றது-நட்பின்மையையும்; 'புண்யஜநம்' என்றது-பாபஜநமாகிய அரக்கரையும் உணர்த்துதல் காண்க.

தந்திதாந்தம்:—ஒருவடசொல் சிறிதுமாறித் தன்னோடு இயைபுடைய பொருளையாயினும், தன்பொருளையாயினும் உணர்த்துவது.

(உ - ம்.) தசரதன் மகன் - தாசரதி, ஜநகன் மகன் - ஜாஃகி, பாண்டுவின் மக்கள் - பாண்டவர், குருகுலத்தவர் - கௌரவர், குசாம்பனது நகரம் - கௌசாம்பி, ருஷிகள்செய்த நூல் - ஆர்ஷம், இந்திரன்செய்த நூல் - ஜந்தரம், வேதசம்பந்தம்-வைதிகம், கோசலநாட்டிற் பிறந்தவன்-கௌசல்யை, விதர்ப்பதேசத்தை ஆள்பவன் - வைதர்ப்பன், நிஷததேசத்தை யாண்டவனைப் பற்றிய நூல் - நைஷதம், விஷ்ணுபக்தன் - வைஷ்ணவன் என்றற்போல்வன, தன்னோடு இயைபுடைய பொருளை உணர்த்தின.

தரிலோகி-தரையோக்யம் என்றற்போல்வன, தன்பொருளை உணர்த்துவன.

Tamil Grammatical Terms with English-Equivalent.

பாயிரம் = Preface.
 இயல் = Chapter.
 அதிகாரம் = Section.
 குத்திரம் = Verse.
 எழுத்ததிகாரம் = Orthography.
 குறில் = Short vowels.
 நெடில் = Long vowels.
 சுட்டெழுத்து = Demonstrative letters.
 வினாவெழுத்து = Interrogative letters.
 வலிவினம் = Hard Consonants. (Surd.)
 மெல்லிவினம் = Soft Consonants. (Nasals)
 இடையினம் = Medial Consonants. (Liquids.)
 குற்றியல்கரம் = Shortened இ.
 குற்றியல்கரம் = Shortened உ.
 பொதுவிதி = General rule.
 சிறப்புவிதி = Special rule.
 புறநடை = Exception or remark.
 மாத்திரை = Quantity.
 முதனிலை = Initial letters.
 ஈற்றுநிலை = Radical letters.
 இடைநிலை = Middle particle.
 வினை இடைநிலை = The particle showing the tense.
 பகாபபதம் = Indivisible words.
 பகுபதம் = Divisible words.
 பகுதி = Root.
 பெயர் = Noun.
 பண்புப்பெயர் = Abstract noun.
 வினை = Verb.
 பிறவினை = Causative verb.
 ஏவல்வினை = Imperative verb.
 விசுதி = Termination.
 விகாழ் = Change.
 காலம் = Tense.
 இறந்தகாலம் = Past Tense.
 நிகழ்காலம் = Present Tense.
 எதிர்காலம் = Future Tense.
 புணர்ச்சி = Combination.
 தொகை நிகழ்த் தொடர்கள் = Elliptical expressions.
 தொகாநிகழ்த் தொடர்கள் = Unelliptical phrases.
 வேற்றுமைப்புணர்ச்சி = Casual Combinations.

இரட்டித்தல் = Re-duplication.
 திணை = Caste.
 எண்ணுப்பெயர் = Numerals.
 தொழிற்பெயர் = Verbal Noun.
 சாரியைகள் = Euphonic particles.
 சொல்லதிகாரம் = Etymology.
 பால் = Gender.
 ஆண்பால் = Masculine Gender.
 பெண்பால் = Feminine Gender.
 பொதுப்பால் = Common Gender.
 ஒன்றன் பால் = Neuter singular.
 பலவின் பால் = Neuter plural.
 தன்மை = First person.
 முன்னிலை = Second person.
 படர்க்கை = Third person.
 எண் = Number.
 ஒருமை = Singular.
 பன்மை = Plural.
 சொற்களின்வகை = Parts of Speech.
 இடக்கரடக்கல், மங்கனம் = Euphemism.
 பல பொருள் குறித்த ஒரு சொல் = Homonyms.
 ஒரு பொருள் குறித்த பல சொற்கள் = Synonym.
 வினையாலணையும் பெயர் = Verbal noun.
 ஆகுபெயர் = Metonymy.
 வேற்றுமை = Case.
 உருபேற்காத பெயர்கள் = Indeclinable nouns.
 எழுவாய் வேற்றுமை = Nominative case.
 இரண்டாம் வேற்றுமை = Accusative case.
 மூன்றாம் வேற்றுமை = Instrumental case.
 நான்காம் வேற்றுமை = Dative case.
 ஐந்தாம் வேற்றுமை = Ablative case.
 ஆறாம் வேற்றுமை = Genitive case.
 ஏழாம் வேற்றுமை = Locative case.
 வினவேற்றுமை = Vocative case.
 வேற்றுமையுருபு = Case-ending.
 வினைமுற்று = Finite verb.
 குறிப்புவினை = Symbolic verb.
 பெயரசெச்சம் = The adjectival participle.
 வினையெச்சம் = The adverbial Participle.

முக்தாலத்திற்கும் பொதுவான வினை
யெச்சம் = Infinitive Mood.
எதிர்கால வினையெச்சம் = Subjunctive
Mood.
எச்சம் = Participles and Infini-
வியங்கோள் = Optative verbs. [tives
வழாநிலை = Grammatical expres-
sions.
மொழி = Usage, Idiom.
ஒருபொருட் பன்மொழி = Redundant
words.
எழுவாய் = Subject.
பயனிலை = Predicate.
செயப்படுபொருள் = Object.
செய்வினை = Active verb.
செயப்பாட்டுவினை = Passive verb.
செயப்படுபொருள் குன்ற வினை =
Transitive verb.
செயப்படுபொருள் குன்றிய வினை =
Intransitive verb.
அடைமொழி = Epithet.

உடன்பாடு = Affirmation.
எதிர்மறை = Negation..
உவமை = Simile.
உருவகம் = Metaphor.
பொருள்கோள் = Prose order.
இடைச்சொற்கள் = Conjunctions and
Particles.
அடைநிலை இடைச்சொல் = Expletive
particles.
ஒலிக்குறிப்பு = Onomatopoeia.
உரிச்சொல் = Attributive.
பெயருரிச்சொல் = Adjective.
வினையுரிச்சொல் = Adverb.
முற்றிலக்கணம், சொல்லிலக்கணம் =
Parsing.
யாப்பிலக்கணம் = Prosody.
அசை = Metrical Syllable.
அணியியல் = Rhetoric.
அணி = Figure of speech.
வஞ்சப்புக்கழ்ச்சி = Hyperbole.
உயர்வுநவீதம் = Irony.

பொருளிலக்கணச் சுருக்கம்.

பொருளாவது - சொல்தொடர் கருவியாக அறியப்படுவது; அது-
அறம் பொருளின் பழம், அவற்றின் நிலையின்மையும் அவற்றின் நீங்கிய
வீடுபேறும் என விவரிக்கப்படும்.

அப்பொருள்-அகப்பொருளும், புறப்பொருளும் என இருவகைப்
படும்.

க. அகப்பொருள்.

அகப்பொருளாவது - ஒத்த அன்பினராகிய தலைவனும் தலைவியும்
உள்ளத்து உணர்வால் அனுபவிக்கும் இன்பம்.

அது - கைக்கிளைத்திணையும், ஐந்திணையும், பெருந்திணையும் என
எழுவகையியல்புடையது; கைக்கிளை - ஒருதலைக்காமம். ஐந்திணை -
அன்புடைக் காமம், பெருந்திணை - பொருந்தாக்காமம்.

ஐந்திணை - மருதம், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல் என்பன.

இவை - முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்று
வகையால் உரைக்கப்படும்.

அவற்றுள், முதற்பொருள் - நிலமும், பொழுதும்.

மருதத்துக்கு - நாடும் நாடுசார்ந்த இடமும், குறிஞ்சிக்கு - மலையும்
மலை சார்ந்த இடமும், பாலைக்கு - சுரமும் சுரஞ்சார்ந்த இடமும், முல்-
லைக்கு-காடும் காடுசார்ந்த இடமும், நெய்தற்கு - கடலும் கடல்சார்ந்த
இடமும் நிலமாம்.

பொழுது - பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என இருவகைப்படும்.

பெரும்பொழுது - அறுவகைப்பருவங்கள்; - [பர்வம் - இருது.] பன்னிரண்டு மாசங்களுள், சித்திரையும் வைகாசியும் - இளவேனில் [வசந்தகாலம்], ஆனி ஆடிகள் - முதுவேனில் [கிரீஷ்மகாலம்], ஆவணி புரட்டாசிகள் - கார் [வரஷாகாலம்], ஐப்பசி கார்த்திகைகள் - கூதிர் [சரத்தகாலம்], மார்கழியும் தையும் - முன்பனி [எமந்தகாலம்], மாசி பங்குனி - பின்பனி [சிசிரகாலம்.]

சிறுபொழுது - மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு என ஆறுபிரிவாம். இவை, சூரியாஸ்தமன காலமுதல் ஒவ்வொன்று பப்பத்து நாழிகையாக முறையே அமையும்.

இவற்றில் மருதத்துக்கும் நெய்தலுக்கும் - அறுவகையிருதுவும்; குறிஞ்சிக்கு - கூதிரும், முன்பனியும்; முல்லைக்கு - காரும்; பாலைக்கு - இருவகை வேனிலும், பின்பனியும் உரிய பெரும்பொழு தென்றும்: மருதத்திற்கு - வைகறை காலங்களும், குறிஞ்சிக்கு-யாமமும், முல்லைக்கு-மாலையும், நெய்தற்கு ஏற்பாடும், பாலைக்கு - நண்பகலும் உரிய சிறு பொழுதென்றும் அறிக.

கருப்பொருள் - தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், பறவை, பறை, செய்யுள், யாழ், பண் முதலியன.

மருதத்துக்கு—தெய்வம் - இந்திரன். உணவு - நெல். விலங்கு - எருமை, நீர்நாய். மரம் - வஞ்சி, காஞ்சி, மருதம். பறவை - நாரை, நீர்க்கோழி, தாரா. பறை-மணமுழா, நெல்லரிக்கிணை. செய்தி-நெல்லரித்தல், வைக்கோல் துவைப்பித்தல், சளைப்பறித்தல். யாழ் - மருதயாழ். பண் - மருதம். தலைமகன் - ஊரன், மகிழ்நன். தலைமகள் - கிழத்தி, மனைவி. பூ - தாமரை, செங்கழுநீர், குவளை. நீர் - மனைக்கிணறு, பொய்கை யாறு. ஆடவர் - கடையர், உழவர். மகளிர்-கடைசியர், உழத்தியர். ஊர் - பேரூர், மூதூர்.

குறிஞ்சிக்கு—தெய்வம் - முருகன். உணவு - மலைநெல், திணை. விலங்கு - புலி, கரடி, சிங்கம், பன்றி, யானை. மரம் - அகில். சந்தனம், தேக்கு, வேங்கை, காந்தள். பறவை - கிளி, மயில், பறை, வெறியாட்டு, தொண்டகம். செய்தி - தேனழித்தல், கிழங்கு எடுத்தல், குன்ற மாடு தல், கிளிகடித்தல். யாழ் - குறிஞ்சியாழ். பண் - குறிஞ்சி. தலைமகன் - சிலம்பன், வெற்பன், பொருப்பன். தலைமகள் - கொடிச்சி, குறத்தி. பூ-குறிஞ்சி, காந்தள், வேங்கை, சனைக் குவளை. நீர் - அருவிநீர், சனை நீர். ஆடவர் - குறவர், குன்றவர். மகளிர் - குறத்தியர். ஊர் - சிறுக்குடி.

பாலைக்கு—தெய்வம் - தூர்க்கையும், சூரியனும். உணவு-வழிபறித்தனவும், ஊர்க்கொள்ளையடித்தனவும். விலங்கு - வலியழிந்த யானை, புலி, செந்நாய்கள். மரம் - இருப்பை, ஓமை, பாலை. பறவை - கழுகு; பருந்து. பறை-போர்ப்பறை, ஊரெறிபறை, நிரைகோட்பறை. செய்தி - நிரைகொள்ளுதல், சுரத்தெறித்தல், குறையாடுதல். யாழ்-பாலையாழ். பண்-பஞ்சரம். தலைமகன்-மீளி, விடலை கானை. தலைமகள்-எயிற்றி, பேதை. பூ-மராம், குராம், பாதிரி. நீர்-வற்றின கிணறும், வற்றின சனையும். ஆடவர்-எயினர், மறவர். மகளிர்-எயிற்றியர், மறத்தியர். ஊர் - கொல்குறும்பு.

முல்லைக்கு—தெய்வம் - வாசுதேவன். உணவு - வாசு, சாமை. விலங்கு - முயல், சிறுமான். மரம் - கொன்றை, தாயா, குருந்து. பறவை-காணங்கோழி, மயில். பறை - ஏறுகோட்பறை. செய்தி - வாசு களை பறித்தல், நிரைமேய்த்தல், குழலாதல். யாழ்-முல்லையாழ். பண்-சாதாரி. தலைமகன்-குறும்பொறை நாடன், தோன்றல். தலைமகள் - கிழத்தி, மனைவி. பூ - முல்லை, தோன்றி. நீர் - கான்யாறு. ஆடவர்-இடையர், ஆயர். மகளிர் - இடைச்சியர், ஆய்ச்சியர். ஊர் - பாடி, சேரி.

நெய்தற்கு—தெய்வம் - வருணன். உணவு - மீன்விலையும், உப்பு விலையும். விலங்கு - சுறா, முதலை. மரம்-புன்னை, தாழை. பறவை-அன்னம், நீர்க்காக்கை, அன்றில். பறை - மீன்கோட்பறை, நாவாய்ப்பறை. செய்தி-மீன் விற்றல், உப்புவிற்றல், அவற்றையீட்டல். யாழ்-விளரியாழ். பண்-செவ்வழி. தலைமகன்-துறைவன், கொண்கன், சேர்ப்பன், தலைமகள்-நுளைச்சி, பரத்தி. பூ - தாழை, நெய்தல். நீர் - மணற்கிணறும், உவர்க்கழியும். ஆடவர் - பரதர், நுளையர். மகளிர் - பரத்தியர், நுளைச்சியர். ஊர் - பட்டினம், பாக்கம்.

பிறவும் பொருந்துவனவெல்லாம் கொள்க. இவை சிறுபான்மை மாறும்.

உரப்பொருள்-அந்தந்த நிலங்களுக்கு உரிய நிகழ்ச்சிகள்.

ஊடலும், ஊடல்நிமித்தமும் - மருதம்; புணர்தலும், புணர்தல் நிமித்தமும்-குறிஞ்சி; பிரிதலும், பிரிதல் நிமித்தமும்-பாலை; இருத்தலும், இருத்தல் நிமித்தமும் - முல்லை; இரங்கலும், இரங்கல் நிமித்தமும் - நெய்தல் என்க.

“போக்கெல்லாம் பாலை புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி
ஆக்கஞ்சே ருட லணிமருதம்—நோக்குங்கால்
இல்லிருக்கை முல்லை இரங்கல் நறுநெய்தல்
சொல்லிருக்கு மைம்பாற் றென்க.”

என்னுஞ் செய்யுளால் அறிக.

உ. புறப்பொருள்.

புறப்பொருளாவது - மேற்கூறிய ஓத்த அன்புடையராலேயே யன்றி எல்லாராலும் அனுபவித்து அறியப்பட்டு இது இவ்வாறு இருந்த தென்ப பிறர்க்குக் கூறப்படும் பொருள்; அது - அறமும், பொருளும்.

அது - வேட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, துமிணி, வாசை, காஞ்சி, பாடாண் என, ஏழுதிணைகளாக வகுக்கப்படும்.

வேட்சி - பகைவருடைய பசுக்களைக் கவர்தலும், கவர்த பசுக்களை மீட்டலும். இவற்றில், மீட்டல் தனியே கார்த்தை எனவும் படும்.

வஞ்சி - பகைவருடைய நாட்டைக் கைப்பற்ற எண்ணி அவர்மேற் போர்க்குச் செல்லுதல்.

உழிஞை-பகைவருடைய மதிலை வளைத்துக்கொள்ளுதலும், தம் மதிலைக் காத்துக்கொள்ளுதலும். இவற்றில் மதில்காத்தல்-தனியே நோக்கி எனவும் படும்.

தும்பை - பகைவரோடு போர்செய்தல்.

வாகை - பகைவரை வெல்லுதல்; அவரவர் தம் தம் இயல்பை மிகுதிப் படுத்திக் கூறுதலு மென்பர்.

காஞ்சி-போர்க்குவந்த பகைவர்க்கு எதிர்சென்று ஊன்றுதல்; வீடு பேறு நிமித்தமாகப் பலவகைநிலையாமையைச் சான்றோர் கூறுவதென்றும் கொள்வர்.

வெட்சி முதலியவற்றிற்கு அந்தந்தப் பூமலை குடுதலும் உரியது.

“வெட்சி நிரைகவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம்
வட்கார்மேற் செல்வது வஞ்சியாம்—உட்கா
தேதிருன்றல் காஞ்சி எயில்காத்தல் நொச்சி
அதுவளைத்த லாகு முழினை—யதிரப்
பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கோர்
செருவென்றது வாகையாம்”

என்னுஞ் செய்யுளால், வீரர்கள் இன்னினைசமயத்தில் இன்னினை மலர்மலை யணியக்கடவ ரென்பதையறிக.

பாடாண் - ஒருவனுடைய கீர்த்தி வலிமை கொடை முதலிய வற்றை ஆராய்ந்து சொல்லுதல்.

கைக்கிளை, **பெருந்திணை** என்பன - அகப்புற மென்றும்; **வாகை**, **பாடாண்**, **பொதுவியல்** என்பன - புறப்புற மென்றும் கூறப்படும்.

இவை - பலதுறைகளாகப் பகுக்கப்பட்டு நூல்களிற் பயிலும்.

யாப்பிலக்கணச் சுருக்கம்.

யாப்பாவது—பலவகைச் சொற்கள்கொண்டு பொருட்டு இடமாகக் கற்றுவல்ல புலவர்களால் அணிபெறப் பாடப்படுவது.

இதற்கு—எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை என உறுப்பு ஆறும். எழுத்தாவன—முதலெழுத்தும் சார்பெழுத்துமாகிய அக்ஷரங்கள். அசையாவது—எழுத்தினாலாக்கப்பட்டுச் சீர்க்கு உறுப்பாய் வருவது. அது—நேரசை, நிரையசை என இருவகையாம்.

நேரசையாவது—ஒரு குறிலாவது ஒரு நெடிலாவது தனித்தாயினும், ஒற்றடித்தாயினும் வருவது.

(உதாரணம்.) முறையே ‘ஆழி’ என்பதில் நெடிலும் குறிலும் தனித்தும், ‘சோல் வான்’ என்பதில் குறிலும் நெடிலும் ஒற்றடித்தும் நேரசையாயின.

நிரையசையாவது—குறிலிணையாவது குறில்நெடிலாவது தனித்தாயினும் ஒற்றடித்தாயினும் வருவது.

(உ - ம்.) ‘அணி - குறிலிணை தனித்தும், ‘உலம்’ - குறிலிணை ஒற்றடித்தும்; ‘நிலா’ - குறில்நெடில் தனித்தும், ‘படாம்’ - குறில்நெடில் ஒற்றடித்தும் நிரையசையாயின.

(‘அ ஆ’ என்பதுபோல விட்டு இசைத்தா லல்லது, தனிக்குறில். சீரின்முதலில் நேரசையாகாது.)

சீராவது—அந்த அசைகள் சிறுபான்மை தனித்தும், பெரும்பான்மை இரண்டுமுதல் நான்குவரையில் தொடர்ந்தும் வருவது.

அது—ஓரசைச்சீர், ஈரசைச்சீர், மூவசைச்சீர், நாலசைச்சீர் என நான்காம்.

ஓரசைச்சீராவது—நேரசையாயினும் நிரையசையாயினும் தனித்து நின்று சீராய் வருவது. உதாரணவாய்பாடு: நேர்—நாள்; நிரை—மலர். இவைபெரும்பாலும் வெண்பாவின் றில்வரும். இவற்றை, ‘அசைச்சீர்’ என்பர்.

ஈரசைச்சீராவது—நேர்நேர், நிரைநேர், நிரைநிரை, நேர்நிரை என இரண்டு அசை கூடிவரும் இந்நான்குமாம்.

(உ-ம்.) நேர்நேர்—தேமா } இவை | நிரைநிரை—கருவிள } இவை
நிரைநேர்—புளிமா } மாச்சீர். | நேர்நிரை—கூவிள } வ்ளச்சீர்
இவை—இயற்சீர் எனவும், அகவற்சீர் எனவும், ஆசிரியவுரிச்சீர் எனவும் படும்.

மூவசைச்சீராவது—மேற்சொல்லப்பட்ட ஈரசைச்சீர் நான்கின் இறுதியிலும் நேரசையும் நிரையசையும் தனித்தனி கூடிவருதலாலாகிய எட்டாம்.

நேர்நேர்நேர்—தேமாங்காய் } ஈ நேர்நேர்நிரை—தேமாங்கனி } ஈ
நிரைநேர்நேர்—புளிமாங்காய் } ஈ நிரைநேர்நிரை—புளிமாங்கனி } ஈ
நிரைநிரைநேர்—கருவிளங்காய் } ஈ நிரைநிரைநிரை—கருவிளங்கனி } ஈ
நேர்நிரைநேர்—கூவிளங்காய் } ஈ நேர்நிரைநிரை—கூவிளங்கனி } ஈ

இவை உரிச்சீர் எனவும் இவற்றுள் காய்ச்சீர்கள்—வெண்சீர் எனவும், கனிச்சீர்கள்—வஞ்சிச்சீர் எனவும் படும்.

நாலசைச்சீராவது—அம்மூவசைச்சீர் எட்டின் இறுதியிலும் நேரும் நிரையும் தனித்தனி அடுத்தவருதலாலாகிய புதிதொருமாம்; (உ - ம்.)

நேர்நேர்நேர்நேர்-தேமாந்தண்பூ	நேர்நேர்நேர்நிரை-தேமாந் தண்ணிழல்
நிரைநேர்நேர்நேர்-புளிமாந்தண்பூ	நிரைநேர்நேர்நிலை
நிரைநிரைநேர்நேர்-கருவிளந்தண்பூ	நிரைநிரைநேர்நிரை-கருவிளந்தண்ணிழல்
நேர்நிரைநேர்நேர்-கூவிளந்தண்பூ	நேர்நிரைநேர்நிரை-கூவிளந்தண்ணிழல்
நேர்நேர்நிரைநேர்-தேமாகறும்பூ	நேர்நேர்நிரைநிரை-தேமாகறுநிழல்
நிரைநேர்நிரைநேர்-புளிமாகறும்பூ	நிரைநேர்நிரைநிரை-புளிமாகறுநிழல்
நிரைநிரைநிரைநேர்-கருவிளறும்பூ	நிரைநிரைநிரைநிரை-கருவிளறறுநிழல்
நேர்நிரைநிரைநேர்-கூவிளறறும்பூ	நேர்நிரைநிரைநிரை-கூவிளறறுநிழல்

(இவை, வெண்பாவில் வாரா, கலிப்பாவிலும், ஆசிரியப்பாவிலும், சிறுபான்மை குற்றியலிகரவுகரங்கள் வந்த இடத்து வரும்; வஞ்சிப்பாவில் வருதல் பெரும்பான்மை.)

(பொருளியைபுக்குஒவ்வாமல் சீர்பிரிவது, வகையுள் யெனப்படும்.)

தளையாவது—நின்றசீரின் ஈற்றையோடு வருஞ்சீரின் முதலைய ஒன்றியாயினும் ஒன்றாமலாயினும் கூடிநிப்பது. ஒன்றுதலாவது - நேர் முன்னேரும், நிரைமுன் நிரையும் வருவது ஒன்றாமையாவது-நேர்முன் நிரையும், நிரைமுன் நேரும் வருவது.

அத்தளை - நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை, வெண்சீர் வெண்டளை, இயற்சீர்வெண்டளை, ஒன்றியவஞ்சித்தளை, ஒன்றாவஞ்சித்தளை, கலித்தளை என ஏழுவகைப்படும்.

நேரொன்றாசிரியத்தளை மாமுன்னேர்வருவது; (நாள்முன் நேர்வருவதும் அது)

நிரையொன்றாசிரியத்தளை-விளமுன் நிரை வருவது; (மலர்முன்னிரை வருவதும் அது.)

வெண்சீர்வெண்டளை-காய்முன்னேர்வருவது (பூமுன்னேர்வருவதும் அது)

இயற்சீர்வெண்டளை-மாமுன் நிரையும், விளமுன் நேரும் வருவன, (நாள்முன் நிரை வருவதும், மலர்முன் நேர்வருவதும் அது.)

ஒன்றியவஞ்சித்தளை-கனிமுன் நிரைவருவது; (நிழல்முன் நிரைவருவதும் அது.)

ஒன்றாவஞ்சித்தளை-கனிமுன்னேர்வருவது; (நிழல்முன் நேர்வருவதும் அது.)

கலித்தளை-காய்முன் நிரைவருவது; (பூமுன் நிரைவருவதும் அது.)
அடியாவது—மேற்சொல்லியதளைகள் ஒன்றும்பலவும் அடுத்துவருவது.

அவ்வடி-குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடிவடி, கழிநெடிவடி என ஐந்துவகைப்படும். குறளடி-இருசீராலும், சிந்தடி-மூச்சீராலும், அளவடி-நாற்சீராலும், நெடிவடி-ஐஞ்சீராலும், கழிநெடிவடி - ஆறு முதலிய சீர்களாலும் வருவன. (அளவடி-நேரடி யெனவும் படும்.)

தோடையாவது—பல அடிகளிலாயினும், பலசீர்களிலாயினும் எழுத்துக்கள் ஒன்றிவரத் தொடுப்பது.

அது-எதுகை, மோனை, முரண், அளபெடை, இயைபு என்பவற்றுல் ஐந்து வகைப்படும். அந்தாதித்தொடையென்றும் ஒன்று உண்டு.

எதுகைத் தோடையாவது—அடிதோறும் முதலெழுத்து அளவொத்துநிற்க இரண்டுமுதலிய எழுத்துக்கள் ஒன்றிவரத்தொடுப்பது. சிறுபான்மை இனவெழுத்துக்களும் எதுகையாம்.

சில அடிகளில் எதுகைச்சொல்லின் முதலெழுத்துக்கும் இரண்டாமெழுத்துக்கும் இடையே பிறிதொரு மெய் பெற்று வருவது, 'ஆசீடை

யிட்ட எதுகை' எனப்படும்; (உ - ம்.) 'ஆவேறு,' 'பால்வேறு' என்ற விடத்து லகரவொற்றும், 'காய்மாண்ட,' 'பூமாண்ட' என்றவிடத்து யகரவொற்றும் போல்வன.

மோனைத்தோடையாவது—பல அடிகளிலாவது ஓரடியின் பலசீர் களிலாவது முதலெழுத்து ஒற்றுமைப்பட்டிவரத் தொடுப்பது. அ ஆ ஐ ஒள, இ ஈ எ ஏ யா, உ ஊ ஒ ஓ, ஞ ந, ச த, ம வ இவை ஒன்றற்கு ஒன்று மோனையாய் வருதலும் உண்டு. சிறுபான்மை இனவெழுத்துக் களும் மோனையாம். ஓரடியின் சீர்களிலெல்லாம் மோனைவந்தால்,முற்று மோனை யெனப்படும்.

முரண்தோடையாவது—சொல்லாலும் பொருளாலும் மறுதலைப் படுத்தொடுப்பது.

அளபுத்தோடையாவது—உயிரள பெடையாயினும், ஒற்றளபெ டையாயினும் ஒன்றிவரத் தொடுப்பது.

இயைபுத்தோடையாவது—ஈற்றெழுத்து ஒன்றிவரத்தொடுப்பது. (இத்தொடைகள் அமையாதிருப்பது,சேந்தோடையெனப்படும்.)

அந்தாதித்தோடையாவது—முன்னின்றபாட்டின் இறுதியிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் பின்வரும் பாட்டின்முதலாக அமையப் பாடுவது இங்ஙனம்பாடும் தூலின்இறுதிச் செய்யுளின் அந்தமேமுதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமைவது, மண்டலித் தல் எனப்படும்.

இவ்வுறுப்புக்களைப் பெற்றுவருகின்ற பா-வேண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என நால்வகைப்படும். 'மருட்பா' என்றும் ஒன்று உண்டு. இப்பாஎன்கிற்கும் துறை, தாழ்சை, விருந்தம் என இனம் மூன்று; இவற்றுள்,

வேண்பாவாவது—ஈற்றடி முச்சீரடியாகவும் மற்றையடி நான்சீரடி யாகவும் பெற்று, காய்ச்சீரும் மாச்சீர் விளச்சீர்களும்இருவகை' வெண் டளைகளும்கொண்டு, மற்றைச்சீரும் தளையும் பெராமல், நாள் மலர் என்ற ஓரவைப்பாடுகளுள் ஒன்றினிலாவது, காசு பிறப்பு என்ற உக ரவீற்று ஈரவைப்பாடுகளுள் ஒன்றினிலாவது முடிந்து, ஒருவிகற்பத் தாலாயினும் இருவிகற்பத்தாலாயினும் வருவது. [ஒருவிகற்பமாவது- பல அடிகள் ஓர் எதுகையாய் வருவது;இருவிகற்பமாவது-அவ்வடிகள் இருவகை எதுகையாய் அமைவது.]

அவ்வெண்பா-குறள்வெண்பா, சிந்தியவ்வெண்பா, நேரிசைவெண் பா, இன்னிசைவெண்பா, பரேறெடைவெண்பா எனஐந்துவகைப்படும்,

குறள்வெண்பா-இரண்டடியாய் வருவது.

சிந்தியவ்வெண்பா-மூன்றடியாய் வருவது.

நேரிசைவெண்பா-நான்கு அடிகளாய் இரண்டாம் அடியின் இறு திச்சீர்முதலிரண்டு அடிகளின் எதுகையையுடைய தனிச்சொல்லாய் வாரிற்பது.

இன்னிசைவெண்பா—நான்கு அடிகளாய்த் தனிச்சொல் இன்றி வருவது. (தனிச்சொற்பெற்றானும், பலவிகற்பத்தால்வரினும்,இன்னிசை வெண்பாவேயாம். இரண்டாம் அடியொழிந்த அடிகளில் தனிச்சொற் பெற்றுவருவதும் இதுவே.)

* "காய்முன் நேரும் மாமுன் நிரையும், விளமுன் நேரும் வருவது வெண்டளை"

பஃறெடைவெண்பா-ஐந்து அடிமுதலாகப் பன்னிரண்டு அடியளவும் வருவது. (பன்னிரண்டடிக்கு மேற்படின, கலிவெண்பாவாம்.)

ஆசிரியப்பாவெனினும், அகவற்பாவெனினும் ஒக்கும். இதில்பெரும்பாலும் ஈரசைச்சீர்கள் பயிலும்.

நேரிகையாசிரியப்பா-சுற்றயலடி முச்சீரடியும், மற்றையடிகளெல்லாம் நாற்சீரடிகளுமாக வருவது.

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா-எல்லாவடிகளும் நாற்சீரடிகளாய் வருவது.

ஆசிரியவிருத்தம்-அளவொத்த கழிநெடிலடி நான்கினால் வருவது. அளவொத்தலாவது-ஓரடியில் எந்தச்சீர் எவ்வகைச்சீராக அமைந்துள்ளதோ, அந்தச்சீர் அவ்வகைச்சீராகவே எல்லா அடிகளிலும் அமைவது.

கலிப்பா-காய்ச்சீர்கள் மிகப்பெற்று நாற்சீரடிகளால் வரும்.

தாவுகோச்சுக்கலிப்பா-நாற்சீரடிகளால் தனித்து வருவது.

கலிவிருத்தம்-அளவொத்த அளவடி நான்கினால் வருவது.

கலித்துறை-அளவொத்த நெடிலடி நான்கினால் வருவது; இவை-கலிநிலைத்துறையென்றும், காப்பியக்கலித்துறையென்றும், விருத்தக் கலித்துறை யென்றும் வழங்கப்படும்.

கட்டளைக்கலித்துறை-பெரும்பாலும்முதல் நான்குசீர்கள் ஈரசைச்சீர்களும் ஐந்தாஞ்சீர் விளங்காய்ச்சீருமான நெடிலடி நான்குகொண்டு, அடிதோறும் வெண்டளை பிறழாமல், நேரசைமுதலாயின் ஓரடிக்கு ஒற்றெழுந்த எழுத்துப் பதினாறும், நிரையசைமுதலாயின் அவ்வெழுத்துப் பதினேழுமாய் ஏகாரவீற்றதாய் வருவது.

வஞ்சிப்பா-இருசீரடிகளாலும், முச்சீரடிகளாலும் வரும்.

வஞ்சிவிருத்தம்-முச்சீரடி நான்கு கொண்டு வரும்.

வஞ்சித்துறை-இருசீரடி நான்கு கொண்டு தனித்துவரும்.

இதுவேஒருபொருள்மேல்மூன்றடுக்கிவந்தால்வஞ்சித்தாழிநையாம் மருட்பா-வெண்பாவாகத் தொடங்கி ஆசிரியப்பாவாக முடிவது.

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் அளபெடை என்பவை, இடத்துக்கு ஏற்ப அலகுபெறாமலும் நிற்கும். ஆய்தவெழுத்து-சிலவிடத்து உயிராகவும் சிலவிடத்து மெய்யாகவும் இடத்துக்கு ஏற்பக் கருதப்படும். ஐகார ஔகாரக் குறுக்கங்கள் - இடத்துக்கு ஏற்பக் குற்றெழுத்தேபோலக் கொண்டு அலகிடப்படும் சிறுபான்மைமெய்யெழுத்துக்களை ஒழித்து அலகிடுதலும் உண்டு. அளபெடைகள், மாத்திரைக்கு ஏற்ப அலகுபெறும்.

மற்றவை சிறுபான்மையன. அவற்றின் இலக்கணங்களை யெல்லாம் தொல்காப்பியம், இலக்கணவிளக்கம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, யாப்பருங்கலம் முதலிய பரந்ததூல்களிற் கண்டுகொள்க.

அணியிலக்கணச் சுருக்கம்.

அணியாவது - செய்யுட்கு அழகுசெய்துநிற்பது; [அலங்காரம்]. அது. சொல்லணி, பொருளணி என இருவகைப்படும்.

யமகம், திரிபு, பிராசம் முதலாகச் சொற்பற்றி நிகழ்வன சொல்லணிகளாம்; [சப்தாலங்காரம்.] (யமகம் எனினும், மடக்கு எனினும் ஒக்கும்.)

யமகமாவது-பல அடிகளிலாயினும் ஓரடியில் பல இடங்களிலாயினும் வந்த எழுத்துத்தொடர்களே மீண்டும் வந்துபொருள்வேறுபடுவது.

திரிபாவது-ஒவ்வோரடியிலும் முதலெழுத்து வேறுபட்டிருக்க, இரண்டுமுதலிய பல எழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள் வேறுபடுவது.

பிராசமாவது - வந்த எழுத்துக்களே மீண்டும் வருவது.

பொருணை - உவமையணி முதலாகப் பலவாறு பொருள்பற்றி நிகழ்வனவாம்; [அர்த்தாலங்காரம்.]

உவமையணி - இரண்டு பொருள்களுக்கு ஒப்புமைவிளங்கச்சொல்வது; [உபமாலங்காரம்.] உபமானம் உபமேயம் பொதுத்தன்மைஉவமவுருபுஎன்னும் நான்கும் விரிந்துநிற்பது விரிவுவமை: (உ-ம்.) 'அமுதம்போலுமின்சொல்.' பொதுத்தன்மையும் உவமவுருபும் தொக்குவரின், தொகைவுவமையாம்: 'அமுதம்போலுஞ் சொல்,' 'அமுத வின்சொல்,' 'அமுதச்சொல்' என்றற்போலக் காண்க.

உலகத்திலுல்லாத பொருளை உவமைகூறின், இப்பொருளுவமையணி யெனப்படும்; [அபூதோபமாலங்காரம்.] (உ-ம்.) சிங்கத்தை யானைகள் வளைந்தாற்போல, இராமனை அரசுக்கர் சூழ்ந்தனர்.

எடுத்துக்காட்டுவமையணி - உபமானத்தையும் உபமேயத்தையும் தனிவாக்கியங்களாக நிறுத்தி இடையில் உவமவுருபுகொடாமற் கூறுவது; [ந்ருஷ்டாந்தாலங்காரம்.] (உ-ம்.) 'அகரமுதல வெழுத்தெல்லாம் ஆதி, பகவன்முதற்றே யுலகு.'

இயைபின்மையணி-ஒருபொருளையே உபமானமும் உபமேயமுமாகச்சொல்வது; [அந்வயாலங்காரம்.] (உ-ம்.) 'தானேயுவமை தனக்கு.'

எதிர்நிலையணி - பிரசித்தமாகிய உபமானஉபமேயங்களைமாற்றிச் சொல்வது; [பிரதிபாலங்காரம்.] (உ-ம்.) முகம்போல மதிதோன்றிற்று.

உருவகவணி-உபமேயத்தினிடத்து உபமானத்தின் தன்மையைஏற்றிக்கூறுவது; [ருபகம்.] (உ-ம்.) சேனையாகிய கடலை வீமனாகிய மந்தரம் கலக்கியது. ஒருபகுதியை உருவகப்படுத்தி, மற்றொருபகுதியை உருவகப்படுத்தாதுவிடின், ஏகதேசஉருவகமாம்; (உ-ம்.) இவன் பகைவர்க்குச்சிங்கம். இங்கு, இவனைச் சிங்கமென்று கூறிப்பகைவரையானையென்னுமைகாண்க.

தந்தறிப்பேற்றவணி-இயற்கையாகவுள்ள ஒருபொருளினிடத்துக் கவிதனதுகற்பனையைஏற்றிக்கூறுவது; [உத்தரோஷாலங்காரம்.] (உ-ம்.) சீதையின் முகத்தினமுக்குத் தோற்றுச் சந்திரன் மறைந்தான்.

உயர்வுநவீற்சியணி-ஒருபொருளினிடத்து மிகுதியானதன்மையைக்கூறுவது; [அதிசயோக்தி.] (உ-ம்.) 'இம்மாடம் சூரியனைத்தடுக்கின்றது' என்றற்போலச் சம்பந்தமில்லாதிருக்கச்சம்பந்தங் கற்பித்துக்கூறின், தொடர்புயர்வுநவீற்சியணியும் [சம்பந்தாதிசயோக்தி]; 'இராமனம்பும் அசுக்கர்திரளும் ஒருங்கு நாணகன்றோடின' என்றற்போலக் காரணகாரியநிகழ்ச்சியை ஒருங்கேகூறினால், முறையிலுயர்வுநவீற்சியணியும் [அக்ரமாதிசயோக்தி]; 'அம்புபடுமுன் தலைதுணிந்தது-என்றற்போலக் காரியத்தைமுன்னும் காரணத்தைப்பின்னும் நிகழ்த்தனவாகக் கூறினால் மிகையுயர்வுநவீற்சியணியும் [அத்யந்தாதிசயோக்தி] ஆம். (பின்னிரண்டும், விரைவு விளக்குவன.)

ஒப்புமைக்கூட்டவணி-பலபொருள்களைப் பொதுவாகிய ஒருதன்மையில்முடித்தல்; [துல்யயோகிதாலங்காரம்] (உ-ம்.) சூரியனுதிக்கையில் அந்தணர்கைகளும் ஆம்பலும் குவிந்தன.

விளக்கணி-உபமான உபமேயங்களை ஒருதன்மையில்முடித்தல்; [திபகாலங்காரம்,] (உ-ம்.) நிலவால்சந்திரனும், புகழால் அரசனும் விளங்கும்.

“கையாலுமொருசாபம் [சாபம்-வில்]காலானுமொருசாபம்” [சாபம்-அகலிகையின்சரிப்பு] என்றற்போல, வந்தசொல்லே மீண்டும்வேறுபொருளில்வந்தால் கொற்பின்வருநிலையும் [சப்தாவ்ருத்திதிபகம்]; “பாண்டியனும்முதுகிட்டான் பாஞ்சாலர்புறமிட்டான்” என்றற்போலச் சொல்வேறுபட்டுவந்தபொருளே மீண்டிவந்தால் பொருட்பின்வருநிலையும் [அர்த்தாவ்ருத்திதிபகம்]; “மகிழ்த்தனர் தேவர் மகிழ்த்தனர் மான்தர்” என்றற்போல ஒருசொல்வந்தபொருளிலேயே மீண்டிவந்தால் கொற்பொருட்பின்வருநிலையும் [உபயாவ்ருத்திதிபகம்] ஆம்.

காட்சியணி-உபமான உபமேயங்களுக்கு ஐக்கியத்தைச் சொல்லுதல்; [நிதர்சநாலங்காரம்,] (உ-ம்.) “கற்றதைமற்றதுமேலுங்கற்றல், கைப்பொருளையிழந்துமேலும்ஈட்டுதல்,” “முகம்சந்திரனழகைக்கொண்டது” என்றற்போல உபமான உபமேயங்களுள் ஒன்றில் மற்றொன்றின் தன்மையையேற்றிக்கூறுதலும், ‘சூரியன்முன் இருள் அழிவது, வலியார்முன் எளியார் அழிவரென்பதைக் காட்டும்’ என்றற்போலத் தன்செய்கையால் ஒருபொருளைத் தெரிவித்ததாகக் கூறுதலும் இவ்வணியே.

பிறிதுமொழிதலணி-உபமானம்கூறியமாதிரத்தால் உபமேயம்பெறுவதைத் தல்; [அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸாலங்காரம்,] (உ-ம்.) “எலிப்பகை நாகமுயிர்ப்பக்கெடும்,” இவ்வுபமானத்தால், வீரனொருவன் எழுந்தமாத் திரத்; சிலவீரரல்லாதார்பலர் அழிவர் என்ற உபமேயம் தோன்றுதல்காண்க.

ஐயவணி-ஒப்புமையினால் ஒர் உபமேயத்தைப்பலபொருளாகச்சந்தேகித்தல்; [சந்தேகாலங்காரம்,] (உ-ம்.) ‘காவியோ கயலோவெனுங்கண்”

மயக்கவணி-ஒப்புமையினால் ஒருபொருளை மற்றொருபொருளாக அறிதல்; [ப்ரார்திமதலங்காரம்,] (உ-ம்.) ‘மகளிர்விழியை வண்டுபெடையென மருவும்.’

நினைப்பணி-ஒன்றைக்கண்டு ஒப்புமையினால் மற்றொரு பொருளை நினைத்தல்; [ஸம்ருதிமதலங்காரம்,] (உ-ம்.) ‘கமலமலர் கண்ட மனம் காதலிமுகம் கருகிற்று.’

வேற்றுமையணி - உபமான உபமேயங்களுள் ஒன்றுக்கு விசேஷக் கூறுதல்; [வ்யதிசேகாலங்காரம்,] (உ-ம்.) “திங்களும்சான்றோரும் ஒப்பர்; திங்கள் மறுத்தாங்கும், சான்றோர் அதுதாங்கார்.”

சிலேடையணி-ஒருதொடரில்பலபொருள்கள்விளங்க அமைத்துக் கூறுதல்; ‘செங்காங்களால்இரவுதீர்க்கும்.’ இது-சிவந்தகிரணங்களால் (சூரியன்) இருளையொழித்தலையும், அழகியகைகளால் (அரசன் தானஞ்செய்து) ஏழைமையை ஒழித்தலையும் குறிக்கும். செம்மை-ஒருநிம், அழகு

சரம்-கிரணம்,கை. இரவு-இராத்திரி,இரத்தல். இது-சொல் வெவ்வேறு வகையாகப் பிரியாததனால்,செம்மொழிக்கீசிலேடை. 'கண்ணும் மொழியும் கரும்பிணையாம்' என்பதில்,கரும்பிணை யென்பது-கரு பிணை எனப் பிரிந்து கரியபெண்மான் விழியையும்,கரும்பு இணை எனப்பிரிந்துகருப் பஞ்சாற்றோடு ஒத்தது என்பதையும் குறித்தலால்,பிரிமொழிக்கீசிலேடை.

புறிதினவிற்கியணி-ஒன்றை இயல்பாகக்கூறாமல் வேறுவகையாற்கூறுவது;[பர்யாயோக்தாலங்காரம்](உ-ம்.)'மகப்பெற்றான்'என்ற பொருளை 'புத்' என்னும் கரகின் கொடுமையைக்கடந்தான்' என்றற்போலச் சொல்வது.

வஞ்சப்புகழ்க்கியணி-பழிப்பினாற் புகழ்ச்சியாவது,புகழ்ச்சியாற் பழிப்பாவது தோன்றக் கூறுதல்; (வ்யாஜஸ்துதி.)(உ-ம்.)'கங்காநதியே! உனக்கு விவேகமேது? நீ மகாபாலிகளுக்கும் நற்கதிதருகிறாயன்றோ' என்றதில் பழிப்பாற் புகழ்ச்சியும் [நிந்தாஸ்துதி], 'பெற்றகல்வியைத் துரோகஞ் செய்யாமல் குருவுக்கே ஒப்பித்திட்டான்' என்றதில் புகழ்ச்சியாற் பழிப்பும் [ஸ்துதிநிந்தை] தோன்றுமாறு அறிக.

முரணவிறுத்தழிவணி மேல்நோக்கில் ஒன்றுக்கு ஒன்று மாறுபாடாகவும், உள்ளேநோக்கில் அம்மாறுபாடில்லாமலும் அமையக்கூறுதல்;[விரோதாபா ஸா லங்காரம்.](உ-ம்.) 'செய்யான் பலநலமும் செய்வன்' என்பதில்,'செய்யான்';'செய்வன்'என்பன-ஒன்றோடொன்று சொல்லால் முரண்படுதலும்;செய்யான் என்பது-இலக்குமியெனப்பொருள்பட்டு,அவள் எல்லாநன்மையும் செய்வ னெனக்கருத்தால்முரண்படாமையும்காண்க.

நிரனிறையணி - வரிசையாகச்சொல்லப்பட்ட பொருள்களுக்குச் சம்பந்தமுள்ளவைகளையும் அம்முறையே சொல்லுதல்; [யதாஸங்க்யா லங்காரம், க்ரமாலங்காரம் எனவும்படும்.] (உ - ம்.) 'பகைவர்க்கும் நண்பர்க்கும் துன்பமும் இன்பமும் செய்வான்.'

ஒழிந்துக்காட்டணி-ஒருபொருளை ஒரிடத்தில் இல்லையென ஒழித்துக் காட்டுதல்;[பரிஸங்க்யாலங்காரம்.](உ-ம்.)'அயோத்தியில் மகளிர் சிலம்புகளே கால்களிற்பட்டு முறையிடவன' என்றது, அவ்வூரில் ஒருவர் கால்களில் விழுந்து தம்குறையைக்கூறி முறையிடவேண்டியவர் இல்லையென்ற பொருளைத் தருதல் காண்க.

தொடர்நிலைச் செய்யுட் பொருட்பேறணி - ஒருபொருளைக் கூறியதனால் மற்றொருபொருள் எளிதிற்கித்திக்கக் கூறுவது; [காவ்யார்த்தாபத்தியலங்காரம்.] (உ-ம்.)'இராவணனை வென்றிட்ட வாலியை வதைத் தவனுக்கு இராவணன் எவ்வளவு?'

வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி-பொதுப்பொருளாற் சிறப்புப்பொருளையும்,சிறப்புப்பொருளாற் பெருதுப்பொருளையும்சாதித்தல்;[அர்த்தநாதர்யாஸாலங்காரம்.] (உ - ம்.) 'அனுமன் கடல் கடந்தான், பெரியோர்க்கு அரியது யாது?'

தன்மைநவிற்கியணி-ஒருபொருளின் இயல்பைச் சமீத்காரந்தோன்ற உள்படிகூறுதல்; [ஸ்வபாவோக்தி.] (உ-ம்.)'தோயும் வெண்மயிர் மத்தொலி தள்ளவும், ஆய வெண்பவளை வாய்விட்டரற்றவும், தேயு நுண்ணிடைசென்று வணங்கவும், ஆயமங்கையர் அங்கை வருந்துவார்.'

வீறுகோளணி - செல்வம் முதலியவற்றின் மிகுதியைக் கூறுவது, [உதாததாலங்காரம்.) (உ - ம்.) 'குழைகொண்டு கோழியெறியும் வாழ்க்கையர்' இது, செல்வமிகுதி கூறியது.

கருத்துடையடைமொழியணி-கருத்தோடுகூடிய விசேஷணத்தைச் சொல்லுதல்; [பரிகராலங்காரம்.] (உ - ம்.) நான்துக்களையுடையதிருமால் நான்கு உறுதிப்பொருள்களையும் அருள்வன்.

கருத்துடையடைகோளியணி-கருத்தோடுகூடிய விசேஷயத்தைச் சொல்லுதல்; [பரிகரங்குராலங்காரம்.] (உ - ம்.) 'இராமன் மகிமை நான்முகனாலும் சொலற்கு அரிது.'

உடனிகழ்ச்சியணி-கற்றோரைமகிழ்விக்கும் உடன்நிகழ்தலைச்சொல்லுதல்; [ஸுஹோக்தியலங்காரம்.] (உ - ம்.) 'அரசனே! நிற்பகைவரினத்தோடு நிற்புகழ் நெடுந்தூரம் ஒடிற்று.' இதற்கு, ஒடி ஒடி உடன் என்றும் மூன்றாம் வேற்றுமையுருபு வரும்.

பிரிநிலைநவீச்சியணி-ஒருபெயர்க்கு இயல்பானபொருளொழிய மற் றொருபொருளைத் தந்துரைப்பது; [நிருத்தியலங்காரம்.] (உ - ம்.) 'வீமன் போரில் தோல்கள் தோல்களாயின'; இதில் 'தோல்' என்ற யானைப் பெயரைக் கற்பனைப்பொருள்படக் கூறியவாறு காண்க.

என்றும் அரிசியும்போல வேறுபாடு விளங்கும்படி பல அணிகள் ஒருசெய்யுளில் சேர்த்துவருவது-சேரீவையணி [ஸம்ஸ்ருஷ்டியலங்காரம்] எனவும், பாலும் நீரும்போல வேறுபாடு விளங்காதபடி ஒன்றுக்கு மற்றது உறுப்பாகுமாறு பலஅணிகள் ஒருசெய்யுளில் கலந்துவருவது-கலவையணி [ஸங்கராலங்காரம்] எனவும் படும். அவற்றை இடம் கோக்கி அறிக.

மற்றும் அணியிலக்கணப் பரப்பையெல்லாம் தொல்காப்பியம், தண்டியலங்காரம், இலக்கணவிளக்கம், வீரசோழியம், மாறனலங்காரம் முதலிய விரிந்ததூல்களில் கண்டுகொள்க.

காப்பிய விலக்கணம்

தொடர்நிலைச்செய்யு ளெனினும், காவிய மெனினும் ஒக்கும்.

அது - சொல்தொடர்நிலை, பொருள்தொடர்நிலை என இருவகை.

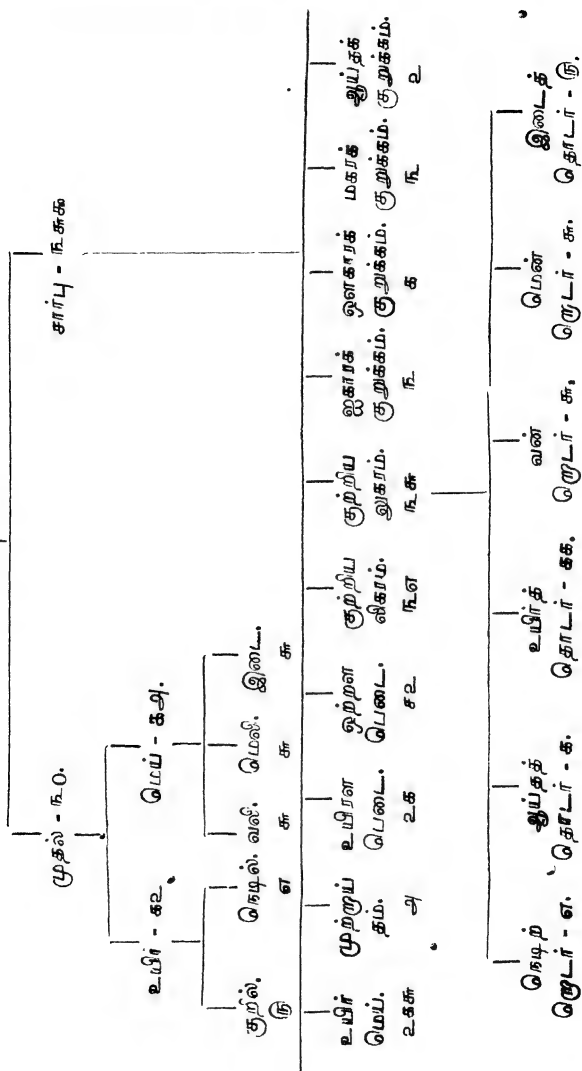
சொல்தொடர்நிலையாவது - அந்தாதிச்செய்யுள்களா லாகிய தூல்.

பொருள் தொடர்நிலையாவது-பெருங்காப்பியமென்றும், சிறுகாப்பிய மென்றும் இரண்டுவகைப்படும்.

பெருங்காப்பியமாவது-வாழ்த்து, தெய்வவணக்கம், தலைமைப்பொருளுரைத்தல் என்கிற மூன்றுவகை மங்களங்களுள் ஒன்றை முதலிற் பெற்று, அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும்-நாற்பொருளையும் தருந் தன்மையதாய், சிறந்த ஒருதலைவன்மேலதாய், நாடு நகரம் மலை கடல் காலம் சந்திர சூரியர் உதய அத்தமனம் விவாகம் முடிகவித்தல் பொழில்விளையாட்டு நீர்விளையாட்டு மதுபானம் மக்கட்பேறு கலவியிற்களித்தல் புலவிற்புலத்தல் மந்திரம் தூது போர்ச்செலவு போரிடல் வெற்றி முதலிய பலவகைவருணைகளை யுடையதாய், சருக்கம் இலம்பகம் பரிச்சேதம் முதலான பாகுபாடு பொருந்தி, வீரம் முதலிய சுவைகளும் அவற்றை விளக்குங் கருத்துக்களும் விளங்க, காதுக்கு இனிய ஒருகிறப்பாட்டாலாயினும் பலகிறப்பாட்டாலாயினும் கட்டுரையாலாயினும் கற்றோராலியற்றப்பட்டு நிற்பதாம். இங்குக் கூறியவருணைகளுள் சிலகுறைந்துவரினும் குற்றமில்லை; இங்ஙனம் கூறியதனால், இது ஒருக்கதையின்மேலதென்றதாயிற்று.

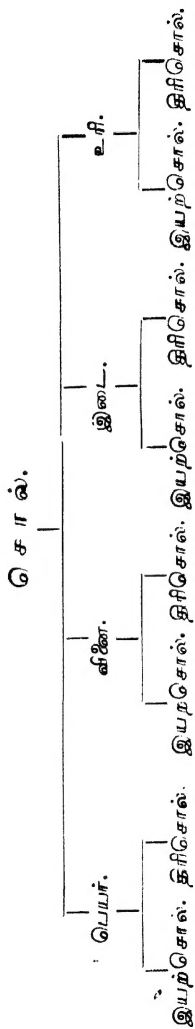
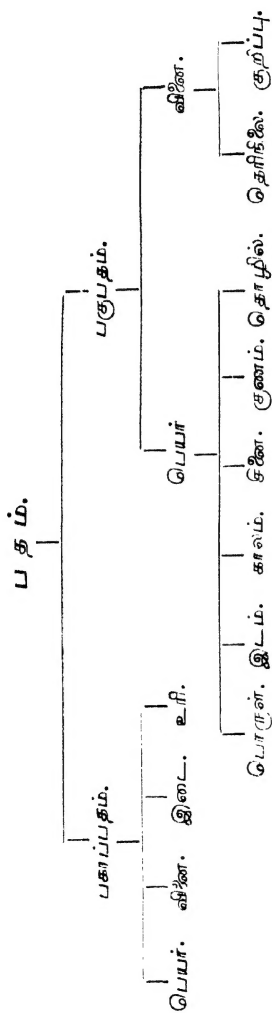
மேற்கூறியவாறுபலவருணைகளைப் பெறாமலும் அறம்பொருள் இன்பம் வீடுஎன்னும் நான்கினுள் ஒன்றும்பலவும்குறைத்தும்வருவன-சீறுகாப்பியமென்றும், காப்பியமென்றும் கூறப்படும்; அவைஉலா, பரணி, ஆற்றுப்படை, பிள்ளைத்தமிழ். கோவை, கலம்பகம், அந்தாதி, மாலே முதலியன.

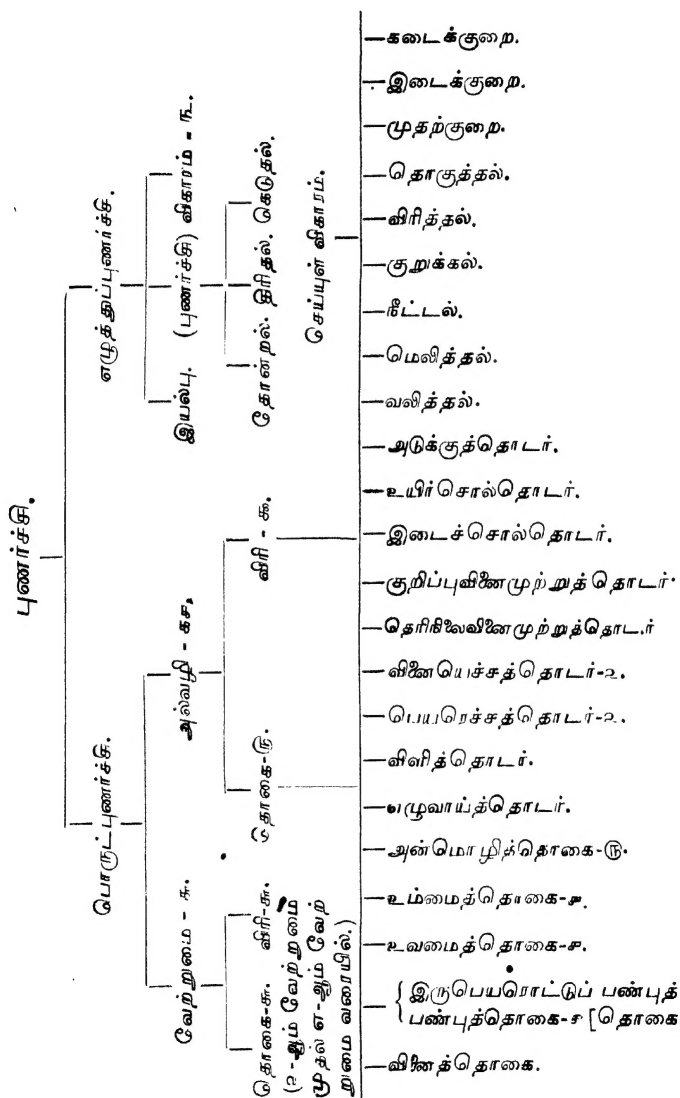
எழுத்து.

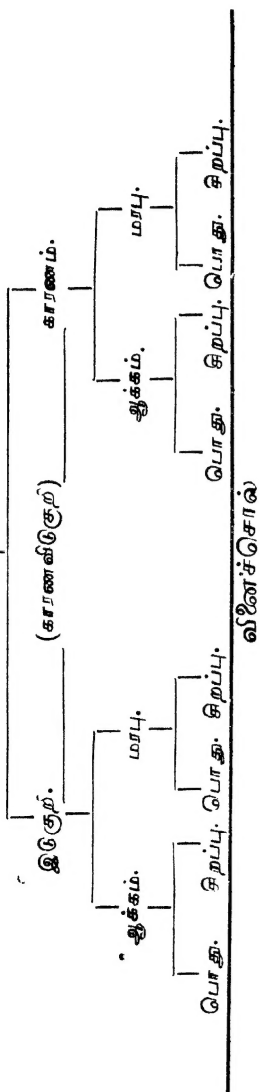
இலக்கணக் கண்ணாடி.

ந.க.ந.

பெயர்ச்சொல்.

குற்த்து.

தெரிநிலை.

தன்வீணை.	பிறவீணை.
செய்ப்படுபொருள் குன்றியவீணை.	செய்ப்படுபொருள் குன்றியவீணை.
செய்வீணை.	செய்ப்பாட்டுவீணை.

வீணைமுற்ற. பெயரெச்சம். வீணையெச்சம். * தொழிற்பெயர். வீணையாலணையும்பெயர்.

